

Giới thiệu Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu

Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu là truyện ngôn tình nữ cường nói về nàng là Tử Thần đặc công của thế kỷ 21, một khi xuyên qua thành nhị tiểu thư của Phụng gia một phế vật bị người người đánh đập tới chết...Linh hồn trở về, tam sinh liên hợp hai thành một, mở ra Linh Hồn Không Gian...Lấy thân thú làm tọa kỵ, có yêu nghiệt Ma vương yêu sủng tận xương...!Đoạn ngắn nhất: "Phụng Thiên Vũ, là ai đưa cho ngươi lá gan đánh đập Bồng cung?" "Lâm quý phi hướng về phía nàng tức giận mắng." Là bản tọa, có ý kiến? "Một bộ hồng bào quốc sư chậm rãi bước đến, đứng bên người nàng.Đoạn ngắn hai: "Phụng Thiên Vũ, ngươi sát nương giết tỷ không sợ bị thiên lôi đánh sao?" Phụng thừa tướng tức giận ngón tay run run chỉ vào Phụng Thiên Vũ mà hỏi.Đế Dạ Hiền nhún mày: "Phụng thừa tướng, cái này không nhọc ngươi phải quan tâm, bị thiên lôi đánh, bản tọa cho Vũ nhi được là được."Mang nội dung của xuyên không, tác giả Khinh Mặc Vũ còn dẫn dắt bạn đọc đến với thế giới của dị giới, khiến tựa truyện càng trở nên hấp dẫn hơn trong mắt các độc giả trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên Qua

Một trận đau đớn tràn ngập khắp cơ thể, Phụng Thiên Vũ mở mắt, trong ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, chỗ này là chỗ nào?

"Tiểu thư, người rốt cuộc cũng tỉnh lại rồi, hù chết Thanh Ngư rồi". Bưng chậu nước ấm vào phòng Thanh Ngư thấy Phụng Thiên Vũ tỉnh lại, liền nhào lên bên giường ầm ĩ khóc lóc.

Phụng Thiên Vũ nhìn cảnh sắc chung quanh đều biến hóa, nhìn cô gái đang khóc lóc trước mắt này, nàng hoàn toàn ngây ngốc tại chỗ. . Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế này?

Xuyên qua sao?

Đúng vậy, bởi vì trước mắt nàng, là cô gái mặc một bộ đồ hồng nhạt, hơn nữa cảnh sắc xung quanh đều rất là cổ kính, không có một chút hơi thở của đô thị hiện đại!

"Ngươi là ai?"

"Tiểu thư, người làm sao vậy? Ta là Thanh Ngư mà." Thanh Ngư lệ rơi đầy mặt, chẳng lẽ tiểu thư bị đại tiểu thư cùng tam tiểu thư đánh đến choáng váng rồi sao?

Trước mắt tiểu nha đầu này làm sao mà biết tiểu thư ngu ngốc của nàng đã sớm đi đời nhà ma rồi, hiện tại trong thân thể nàng là một cô gái đến từ thế kỷ XXI là một đặc công Z của tổng cục bộ danh tiếng lưng lấy được mọi người biết đến là Tử Thần, tên là Phụng Thiên Vũ.

Phụng Thiên Vũ xác định là nàng đã xuyên qua .

Nàng nhớ rõ nàng đang làm nhiệm vụ là xâm nhập vào căn cứ phòng thí nghiệm dưới lòng đất của quốc gia M, vì muốn lấy mạng nàng mà quốc gia M không tiếc mọi thủ đoạn đem nàng chôn cùng với căn cứ bí mật kia.

Nàng nhanh chóng tỉnh táo lại, nhìn về phía tiểu nha hoàn đang khóc ầm ĩ kia."Thanh Ngư, ta cái gì cũng không nhớ rõ, ngươi có thể nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra không?"

Thanh Ngư nghe vậy, trên mặt liền tươi cười vui sướng, nhanh miệng nói: "Tiểu thư, người đã nói được một câu thật dài nha, người thật sự đã hết ngu ngốc rồi!"

Phụng Thiên Vũ khóe miệng khẽ kéo, thì ra trong mắt mọi người nàng vốn là một kẻ ngu ngốc a!

Vì không muốn cho Thanh Ngư nghi ngờ: "Uh, tốt lắm, Thanh Ngư cũng biết ta bị người đánh, có thể là thần xui quý khiến nên đã chữa hết bệnh cho ta rồi" nói xong liền hướng Thanh Ngư mỉm cười.

Nói dối không chớp mắt nha, làm cho người ta tìm không thấy được sơ hở, phải biết rằng, danh hiệu Tử Thần đặc công này của nàng cũng không phải là hư danh đâu.

(Tác giả: làm sao ngươi biết ngươi bị người đánh? . .

Phụng Thiên Vũ: ánh mắt của ngươi bị mù à ? Lão nương trên người nhiều vết thương như vậy, không phải bị đánh, chẳng lẽ là tự ngược chính mình. Tác giả:. . Ngạch!)

"Tiểu thư, thật là tốt? Thật sự là quá tốt rồi."

Phượng Thiên Vũ cảm thấy được sự vui sướng của Thanh Ngự, môi cười khê: "Thanh Ngự, ngươi vẫn là nói cho ta biết tại sao lại thành như thế này đi?"

Thanh Ngự nghe nói, nụ cười trên môi liền phai nhạt xuống: "Đại tiểu thư cùng Tam tiểu thư, còn có Tam vương gia thật sự là rất quá đáng mà, còn đánh tiểu thư ra nông nổi này."

Phượng Thiên Vũ cười lạnh một tiếng: "Đại tỷ cùng Tam muội vì sao đã thương ta?"

"Tiểu thư, ngươi là nhị tiểu thư của phủ Thừa Tướng tên là Phượng Thiên Vũ." Thanh Ngự nói xong liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ một cái, nàng không biết lời nói của mình tiểu thư nghe xong có thể hay không sẽ tức giận!

"Phượng Thiên Vũ?"

Phượng Thiên Vũ nghe xong, hơi hơi nhíu mi. Cùng tên, trùng hợp như vậy sao?

Không thấy Thanh Ngự nói tiếp, nàng liền nhìn Thanh Ngự: "Thanh Ngự, tại sao không nói, nói tiếp đi."

"Ai da."

Thanh Ngự thở dài một tiếng: "Tiểu thư, năm người ba tuổi, trong cuộc kiểm tra linh căn người là linh tôn cao cấp khi đó. . . Toàn bộ Đông Dạ quốc ai ai mà không biết tiểu thư là thiên tài, rất nhiều cao nhân đều muốn thu tiểu thư làm đồ đệ, hoàng thượng càng bởi vậy mà hạ chỉ, đem tiểu thư từ hôn cho Tam vương gia, ai ngờ. . ."

"Năm ấy khi tiểu thư sáu tuổi, bởi vì một chuyện ngoài ý muốn té xỉu ở tiểu viện, chúng nô tì tới nơi thì thấy phu nhân chết ở trong vũng máu, tiểu thư người lại hôn mê bất tỉnh, vài ngày sau, tiểu thư tỉnh lại, liền ngây ngốc, mà linh căn của tiểu thư cũng bị hủy, không thể tu luyện."

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, trong lòng dâng lên một trận đau thương, nàng nhíu mày: "Thanh Ngự, ngươi có biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra không?"

Thanh Ngự lắc đầu: "Tiểu thư, Thanh Ngự không biết, sau khi tiểu thư không thể tu luyện, lão gia liền đem tiểu thư quảng đến Trúc Uyển này, tự sinh tự diệt!"

"Thanh Ngự, mẫu thân ta đâu?"

"Tiểu thư, phu nhân mất, Hoàng hậu nương nương hậu táng phu nhân, bắt lão gia mỗi tháng đến ngày mười lăm mang tiểu thư tiến cung."

Nói đến Hoàng hậu nương nương, trên mặt bi thương của Thanh Ngự liền xuất hiện một chút tươi cười.

"Hoàng hậu nương nương?"

Phượng Thiên Vũ nghi hoặc hỏi, trong một quốc gia hoàng hậu làm sao có thể hậu táng một phu nhân của phủ Thừa Tướng?

"Đúng vậy a, tiểu thư, Hoàng hậu nương nương rất tốt, khi biết tin tiểu thư mắc bệnh, linh lực lại biến mất, cứ tưởng Tam vương gia sẽ từ hôn, cũng may nhờ có Hoàng hậu nương nương không cho phép, cho nên vẫn kéo dài tới bây giờ, nếu không phải nhờ Hoàng hậu nương nương, đại tiểu thư cùng Tam tiểu thư càng không kiêng kị gì mà khi dễ tiểu thư."

"Thanh Ngự, Hoàng hậu nương nương vì sao phải làm như vậy?"

"Tiểu thư, Hoàng hậu nương nương với phu nhân chính là tì muội kết nghĩa. . ."

"Tiểu thư. !"

Đột nhiên, Phượng Thiên Vũ nhìn khắp ngõ ngách trong phòng!

Nơi đó. . có khí tức dao động!

Có thể người khác sẽ rất khó mà phát hiện được, nhưng kiếp trước nàng vốn là một thân đặc công nên rất dễ dàng phát hiện.

"Thanh Ngự, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút, ngươi đi ra ngoài trước đi, không mệnh lệnh của ta, không cho phép tiến vào."

Phượng Thiên Vũ nói xong, lại nhìn thoáng qua cái góc kia.

Thanh Ngự vừa nghe tiểu thư nhà mình muốn nghỉ ngơi, liền đáp: "Dạ, tiểu thư, Thanh Ngự đi ra ngoài trước, nếu có việc người cứ gọi Thanh Ngự."

Nói xong, liền rời khỏi phòng, đứng ở ngoài cửa suy nghĩ, tiểu thư tựa như một người khác!

Mặc kệ tiểu thư biến thành cái dạng gì, nàng đều muốn đi theo tiểu thư, quyết định xong, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Thanh Ngự liền tươi cười, xoay người, hướng tới sân ngoại đi đến.

Sau khi đem Thanh Ngư đuổi đi, Phụng Thiên Vũ liền quay đầu nhìn về phía góc, lạnh lùng nói: "Còn không mau đi ra?"

Bị Phụng Thiên Vũ nói như vậy, tại một góc trong phòng liền xuất hiện một màu hồng quang, tiếp theo là một tiểu thiếu niên bước ra.

Một bạch y thiếu niên, khuôn mặt nhỏ nhắn mà tinh xảo, một đôi mắt Thạch Hồng Bảo, một đầu tóc bạc rối tung ở phía sau lưng. Trên nền áo trắng là hình ảnh của trăng lưỡi liềm kết hợp với những đóa Mạn Đà La hoa tinh xảo vô cùng hài hòa.

Phụng Thiên Vũ sững sờ nhìn trước mắt một tiểu thiếu niên quái dị đầu bạc, mắt hồng, đây là người bình thường nên có sao?

Phụng Thiên Vũ đi xuống giường, đến bên cạnh bàn, cầm lấy ấm trà cứ thế rót một ly trà, bàn tay mềm mại bung ly trà đưa tới bên môi, nhìn tiểu thiếu niên đang đứng tại chỗ: "Người là ai?"

Thiếu niên chớp chớp ánh mắt, liền gọi: "Mẫu thân."

"Phốc xích. ."

"Khụ khụ. Khụ khụ!"

Một ngụm nước trà từ trong miệng của Phụng Thiên Vũ liền bay ra ngoài tung tăng đáp trên nền đá.

"Tiểu hài tử, ai là mẫu thân của ngươi?"

"Là người nha!" Thiếu niên chỉ chỉ vào Phụng Thiên Vũ, gật đầu nói.

"Ta. ?"

Phụng Thiên Vũ chỉ chỉ chính mình, không thể nào!

Chẳng lẽ thân thể này còn có một đứa con trai lớn như vậy sao?

Không đúng, Thanh Ngư cũng không còn nói qua nha.

Phụng Thiên Vũ hoàn hồn: "tiểu hài tử, vì sao lại bảo ta là mẫu thân?"

"Mẫu thân, là người đem Ảnh nhi tỉnh lại, truyền thừa trí nhớ nói cho Ảnh nhi, có thể mở ra tam sinh liên làm Ảnh nhi tỉnh lại thì chính là chủ nhân của Ảnh nhi."

Không đợi Phụng Thiên Vũ nói chuyện, thiếu niên tiếp tục nói: "Ta không thích gọi người là chủ nhân, cho nên Ảnh nhi mới gọi người là mẫu thân!"

"Thì ra là thế," Phụng Thiên Vũ đặt ly trà xuống, bởi vì thân thể đang bị thương tích lại đứng một hồi, khuôn mặt nhỏ nhắn liền tái nhợt

Ảnh nhi thấy vậy, nháy mắt liền đến trước mặt Phụng Thiên Vũ, vươn cánh tay nhỏ bé lên, trên tay nhỏ bé bên trong ấy xuất hiện nhiều điểm kim quang, kim quang tung bay, bao trùm những nơi bị thương, khi những điểm kim quang rời đi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt liền trở nên hồng nhuận sức sống.

"Mẫu thân, người thấy thế nào rồi?" Ảnh nhi hỏi.

Tay nhỏ bé vung lên, một cái ghế liền đi đến sau lưng Phụng Thiên Vũ.

Phụng Thiên Vũ ngồi xuống, không đáp hồi lại: "Ảnh nhi, ta không nhớ rõ ta mở ra cái quái gì mà tam sinh liên gì đấy, ngươi không phải là lầm lẫn chứ?"

Ảnh nhi nghe vậy, cái trán mồ hôi xuất hiện ba vạch hắc tuyến.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cẩm Kỵ Thần Thú

Mẫu thân hẳn thật là ngốc nghếch mà!

Một đóa liên hoa làm ấn ký ở giữa trán như vậy mà nàng không biết sao?

"Ồ trên trán của người đó!"

"Oanh --."

Phượng Thiên Vũ nhất thời cảm thấy thiên lôi cuộn cuộn, nàng đương nhiên biết kiếp trước trên trán của nàng có ấn kí là một đóa liên hoa, chẳng lẽ khối thân thể này cũng có sao?

Để ly trà xuống, Phượng Thiên Vũ đi tới chậu nước mà Thanh Ngư mang vào, cúi xuống nhìn.

Trong nước là một nữ tử có khuôn mặt nhỏ nhắn, một đôi mắt phượng mệnh mông, cái mũi nhỏ nhắn mà xinh xắn, đôi môi anh đào hơi tái nhợt, ngay giữa trán là một đóa liên hoa yêu mị màu đỏ không khác nào là thân lai chi bút (tác phẩm của thần), phác thảo một cách tỉ mỉ, tinh tâm phác họa, hồng quang nhàn nhạt xẹt qua, làm cho dung nhan tuyệt mỹ càng tăng thêm phong thái.

Phượng Thiên Vũ lại một lần nữa giật mình kinh hãi.

Rõ ràng đây là hình dáng kiếp trước của nàng mà!

"Mẫu thân, lần này người đã biết chưa?"

Đang lúc kinh ngạc thì bên tai Phượng Thiên Vũ truyền đến âm thanh nhàn nhạt của Ảnh Nhi

"Tiểu hài tử, nói cho ta biết, người rốt cuộc là ai?"

Phượng Thiên Vũ nheo mắt, không có lí nào lại trùng hợp như vậy, cả tên, lẫn tướng mạo, còn có cả ấn kí đóa liên hoa kia nữa, hết thảy tất cả phải có cái gì liên hệ.

"Mẫu thân, Ảnh nhi ngủ say trong tam sinh liên của cấm kỵ thần thú, là Phượng Hoàng xà, tên là Tuyết Ảnh".

Phượng Thiên Vũ nhíu mày, cấm kỵ thần thú sao?

Nàng rốt cuộc đã xuyên đến nơi quý quái gì đây?

Không chỉ có việc tu luyện linh lực mà còn có ma thú, tuy trong lòng vô cùng kinh ngạc nhưng trên mặt Phượng Thiên Vũ lại không lộ ra chút cảm xúc nào.

"Kỳ quái?" Tuyết Ảnh nhìn Phượng Thiên Vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc, vì sao linh hồn của mẫu thân và khối thân thể này lại có khe hở như vậy?

"Làm sao vậy?" Phượng Thiên Vũ thấy hần nghi hoặc, nhíu mày hỏi.

"Mẫu thân, linh hồn của người cùng khối thân thể này sao lại có một khe hở như vậy?"

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, không trả lời mà hỏi lại: "Ý người là linh hồn của ta và thân thể này chưa hoàn toàn dung hợp?"

"Ừ."

"Có hay không ."

Không đợi Phượng Thiên Vũ hỏi, chỉ thấy trong lòng bàn tay trắng trẻo của Tuyết Ảnh xuất hiện một đóa hoa màu đỏ tươi.

Khi Phượng Thiên Vũ trông thấy đóa hoa thì lông mày hơi nhíu lại.

Đó là những đóa hoa chỉ nở rộ ở bên đường hoàng tuyền, những bông hoa của sự tử vong - Mạn Châu Sa hoa!

"Mẫu thân, Ảnh nhi giúp người dung hợp."

Dứt lời, những đóa Mạn Châu Sa hoa nhanh chóng bay về phía Phượng Thiên Vũ, tiến nhập vào thân thể của nàng.

Mạn Châu Sa hoa dừng lại ngay khoảng trống giữa linh hồn và thân thể của nàng, sau đó liền hóa thành một đạo hồng quang, chậm rãi bao phủ toàn bộ những khoảng trống kia, thẳng đến khi nào những đạo hồng quang biến mất, dung hợp thành công.

Khi mà linh hồn của nàng cùng với khối thân thể sáp nhập làm một thì một cỗ kí ức không quen thuộc hung hăng hiện tiến vào trong đầu nàng.

Một màn ký ức như tranh vẽ thay nhau xuất hiện, xoay quanh trong đầu của Phượng Thiên Vũ

Phượng Thiên Vũ xấp xếp lại tất cả những kí ức của khối thân thể này, cùng với lời Thanh Ngư nói, nàng đã hiểu đây là một thế giới như thế nào!

Thứ nhất, đây là Thương Lan đại lục, lấy linh lực làm đầu, mọi người lấy việc tu luyện làm chủ.

Linh lực đẳng cấp được chia làm chín giai đoạn lần lượt là: linh sĩ, linh sư, linh tướng, linh tôn, linh tông, linh vương, linh thánh, linh huyền, linh thần.. Từng giai đoạn lại chia thành ba cấp khác nhau: cấp thấp, cấp trung và cấp cao.

Mỗi người có thể khế ước với ma thú mà mình thích, điều kiện tiên quyết là người đó phải chế phục được nó, trừ phi nó tự nguyện và người khế ước.

Ma thú đẳng cấp chia làm tám tầng: Linh thú, thánh thú, đế vương thú, huyền thú, thần thú, Siêu thần thú, cùng với viễn cổ trong truyền thuyết thượng cổ thần thú và cấm kỵ thần thú, linh thú muốn tăng cấp vào thánh thú thì phải tu luyện để tăng cấp, từng tầng đều chia thành mười giai nhưng tối đa chỉ có thể tăng đến Siêu thần thú mà thôi nhưng không thể trở thành viễn cổ trong truyền thuyết cấm kỵ thần thú và thượng cổ thần thú.

Thứ hai đó là luyện được sư là một nghề nghiệp được mọi người trong Thương Lan đại lục rất ngưỡng mộ, bởi vì luyện được sư cần nhất đó là một tinh thần lực mạnh mẽ, vì thế việc trở thành một luyện được sư lại càng ít, luyện được sư được chia làm năm giai đoạn là: Được sư, được chủ, được tôn, được thánh, được thần, từng giai đoạn lại có sự phân chia thành ba cấp đó là thấp, trung, cao. Nghe đồn Thương Lan đại lục trăm ngàn năm qua cũng chỉ xuất hiện một vị cao cấp Được thánh mà thôi.

Thương Lan đại lục gồm ba quốc gia: Nhật Viêm quốc, Vân Thương quốc cùng với Đông Dạ quốc là nơi Phụng Thiên Vũ ở.

Gia tộc Phụng gia là một trong tứ đại gia tộc của Đông Dạ quốc, Phụng Tiêu là thừa tướng, quyền khuynh triều chính, có ba nữ nhi và một đứa con trai, theo thứ tự là Phụng Thủy Tuyết, Phụng Thủy Linh, Phụng Thanh Dương, Phụng Thủy Tuyết cùng Phụng Thanh Dương là con của đại phu nhân Đỗ Yến, hai người một là cao cấp linh sư, một là linh tướng. Phụng Thủy Linh chính là con của Nhị phu nhân Mạc Tuyết, là một cấp thấp linh sư, mà nàng Phụng Thiên Vũ là một kẻ bị hủy hết linh căn, một phế vật ngu si luôn bị Phụng Thủy Linh và Phụng Thủy Tuyết lấy khi dễ nàng làm niềm vui, về phần Phụng Thanh Dương nghe nói nàng chẳng đáng để hấn khi dễ.

Mất hiện lên sát ý, phế vật phải không?

Ở thế kỉ 21 nàng được công nhận là thiên tài, chỉ số thông minh của nàng nằm trong top những người cao nhất thế giới.

Nàng muốn nhìn xem, đến tốt cùng ai mới là phế vật!

Thu lại tâm tư, Phụng Thiên Vũ quay đầu nhìn về phía Tuyết Ảnh, con người đen láy hiện lên một ý cười.

"Ảnh nhi, không nhìn ra, người là viễn cổ tồn tại trong truyền thuyết nha?"

Phụng Thiên Vũ tấm tắc tươi cười, chà chà.... Cấm kỵ thần thú đó nha!

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Tuyết Ảnh hiện lên một nụ cười, hồng mâu nhẹ nhàng nháy:"Mẫu thân, người cũng không khác nha!"

Phụng Thiên Vũ nghe vậy, cau mày hỏi:"Là ý gì?"

"Mẫu thân là cao cấp linh tôn, nắm trong tay tinh thần lực cực mạnh, cùng với sinh mệnh chi linh."

Tuyết Ảnh nói xong, nhìn Phụng Thiên Vũ, không khỏi cảm khái, mẫu thân hấn thật cường hấn!

"Theo nha hoàn của ta nói, linh căn của ta đã bị hủy, không có khả năng tu luyện linh lực". Phụng Thiên Vũ phát ồ tay áo, trong mắt hiện lên một tia u ám

Tuyết Ảnh nhủ mảy:"Mẫu thân, Ảnh nhi không biết chuyện lúc trước, nhưng mà từ lúc linh hồn của mẫu thân cùng thân thể tách ra, linh lực của mẫu thân cũng vì vậy mà ly khai khỏi thân thể". Tuyết Ảnh nói xong, hồng mâu khẽ chớp:"Mẫu thân, người vì sao không thử một chút đi?"

"Ảnh nhi, người nói linh căn của ta chỉ là bị phong ấn, không phải bị phế bỏ?"

Phụng Thiên Vũ nhìn Tuyết Ảnh, nàng biết, tại đại lục này, không thể tu luyện linh lực thì vẫn có thể trở thành võ giả nhưng căn bản không thể nào so sánh được với việc có được linh lực.

Tuyết Ảnh hát đầu, tóc bạc tung bay, từ trong lỗ mũi hừ ra một âm thanh:" Bọn người kia làm sao có thể nhìn ra được linh căn của mẫu thân bị phong ấn, chỉ khi nào linh hồn của mẫu thân trở về với bản thể, thì phong ấn sẽ tự động phá bỏ".

"Mẫu thân, linh hồn của người đã trở về, hiện tại có thể tu luyện được."

"Ừ."

Phụng Thiên Vũ nghe vậy, môi đỏ mọng khẽ cười, ngồi xếp bằng, đem linh khí trong thân thể ngưng tụ cùng đan điền, trong nháy mắt xung quanh nàng liền xuất hiện một cỗ khí cường đại, cỗ khí cường đại vây quanh thân thể Phụng Thiên Vũ, cỗ khí dần dần bay lên, quần áo bào trắng tung bay phất phới trong gió, trong cỗ không khí xuất hiện những điểm lục quang, ở trung tâm của cỗ không khí phiêu tán, như là mộng ảo không gì sánh được.

Phụng Thiên Vũ nhìn những điểm lục quang này, ngạc nhiên nói:"Đây là?"

"Mẫu thân, như Ảnh nhi nói đây chính là sinh mệnh chi linh." Khuôn mặt tinh xảo của Tuyết Ảnh ngập tràn ý cười.

Phượng Thiên Vũ thu hồi linh lực, ánh sáng màu lục cùng với cỗ khí biến mất, nàng đứng dậy, đi tới trước mặt Tuyết Ảnh, cánh tay nhỏ nhắn sờ sờ đầu Tuyết Ảnh: "Ảnh nhi, sinh mệnh chi linh có tác dụng gì?"

Phượng Thiên Vũ khiêm tốn thỉnh giáo, không thể trách nàng nha, nàng mới kế thừa kí ức của khối thân thể này, mà trong kí ức của thân thể này lại không có thông tin về nó, vì thế, không thể trách nàng!

"Sinh mệnh chi linh vốn là một loại linh lực rất đặc biệt, khác với các loại linh lực khác, nó không có cấp bậc tu luyện, chỉ cần mẫu thân vận dụng linh không cùng linh sống để không chế sức mạnh của nó". Tuyết Ảnh nói xong, lông mày nhíu lại.

"Mẫu thân, còn có hắc ám chi linh!"

"Nga? Ảnh nhi, hắc ám chi linh cùng sinh mệnh chi linh là linh lực mạnh nhất sao?"

Tuyết Ảnh gật đầu, "Ừ, mẫu thân, nếu hai linh lực này sát nhập với nhau, là có thể phá hủy toàn bộ tất cả các lực lượng linh lực khác."

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Không Gian Tam Sinh Liên

Phượng Thiên Vũ dường như nghĩ đến chuyện gì liên hồi

"Ảnh nhi, bên trong Tam Sinh liên có thể tu luyện được sao?"

"Đương nhiên là có thể." Tuyết Ảnh đáp, "Mẫu thân, bên trong Tam Sinh Liên linh khí rất nồng đậm, so với việc tu luyện ở bên ngoài, mẫu thân nếu ở đây tu luyện, sẽ như làm ít mà ăn nhiều!"

Hai mắt Phượng Thiên Vũ liền phát sáng, "Ảnh nhi, vậy đi vào như thế nào?"

"Mẫu thân. Muốn vào không gian, chỉ cần người động ý niệm là được."

Phượng Thiên Vũ cười cười, khoe miệng co rút, khối thân thể này a, sao trí nhớ của người lại chênh lệch như vậy!

Kỳ thật cũng không thể trách khối thân thể này được, chính xác mà nói là do thiếu linh hồn bị tách ra nên mới biến thành như vậy rồi lại bị ném vào Trúc Uyên, nếu không có Thanh Ngư bảo vệ, còn có vị hoàng hậu kia áp chế được Phượng Tiêu, chỉ sợ là nàng sớm đã gặp Diêm Vương.

"Ảnh nhi, chúng ta đi vào thôi." Dứt lời, Phượng Thiên Vũ khẽ động ý niệm, kéo Tuyết Ảnh biến mất tại chỗ.

Bên trong Tam sinh liên

Một hồng liên cực lớn

Phượng Thiên Vũ đứng ở phía trên, ngón tay lười lười kéo Tuyết Ảnh, đôi đồng tử đen lay lay nhìn khoảng không gian rộng lớn này.

Hồng Liên như lửa, nữ tử áo trắng tinh khiết, tuyệt thế khuynh thành, từ xa nhìn lại, giống như Cửu Thiên Huyền Nữ mang theo tiên đồng lạc vào phàm trần. Không gian rộng lớn tỏa sáng như ban ngày, đủ các loài hoa không biết tên tranh nhau đua nở, trái cây chín mọng trong trắng lộ hồng treo cao trên nhánh cây, không gian bốn phía nồng đậm linh khí.

Phượng Thiên Vũ kinh ngạc, cúi đầu nhìn Tuyết Ảnh, "Ảnh nhi, người xác định đây không phải là chốn bồng lai tiên cảnh chứ?"

"Mẫu thân, tất cả đều là nhờ vào Tam Sinh Liên."

Tuyết Ảnh nói xong, bàn tay nhỏ bé hướng phía cây ăn quả khê động, mấy quả trái cây từ trên cành như mọc thêm cánh bay tới và dừng trước mặt hắc. Tùy tiện bắt lấy một quả, đưa tới trước mặt Phượng Thiên Vũ, "Mẫu thân, người ăn đi, những thứ này đều là Linh quả, chúng hấp thu linh khí trong không gian này, mẫu thân ăn nó đi, đối với thân thể của người rất có lợi đấy."

Phượng Thiên Vũ tiếp nhận trái cây, cắn một miếng, liền nói: "Đúng vậy, rất ngọt nha!"

Thấy Tuyết Ảnh đang nhìn nàng, nàng khẽ mỉm cười: "Ảnh nhi, như thế nào lại nhìn ta như thế?"

Tuyết Ảnh thu hồi ánh mắt, hồng mâu thoáng về trầm ngâm:"Ta suy nghĩ, linh hồn mẫu thân rất tốt làm sao lại ly khai khỏi thân thể được?"

Linh hồn chỉ có thể ly khai khỏi thân thể khi có một ngoại lực cưỡng ép hút ra, hoặc chỉ có thể là người chết thì linh hồn mới tự động rời khỏi thân thể, mà mẫu thân vẫn chưa chết, như vậy là bị người cưỡng ép đem linh hồn hút ra ngoài, người đó cần phải có một cường đại linh lực mới có thể làm được điều này. Ngay cả hắc bản thân là cấm kỵ Thần Thủ cũng chỉ có thể đem linh hồn đốt cháy, cũng không thể nào đem linh hồn thoát ra khỏi thân thể. Bất đồng là hắc khi đốt cháy một linh hồn của con người, sẽ khiến cho người đó biến thành tro bụi, việc làm này hắc có thể tùy tiện sử dụng bất kì lúc nào, nhưng đối với việc cưỡng ép linh hồn ly khai khỏi thể xác thì ba tháng mới được sử dụng một lần, mỗi lần sẽ hao tổn linh lực một cách khủng khiếp nhưng có thể tùy ý sử dụng linh hồn, nghĩ vậy, đúng là vì người kia biết rõ mẫu thân mang trong mình sinh mạng linh lực, cho nên mới hút linh hồn của mẫu thân, muốn không chế mẫu thân.

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, ngồi xổm xuống, sờ lên đầu Tuyết Ảnh: "Ảnh nhi, trước đó chuyện gì xảy ra ta đều không biết, nhưng bây giờ ta đã trở về, còn có ngươi nữa, sự tình trước kia chúng ta tạm thời không đề cập tới, về sau ai khi dễ chúng ta, chúng ta liền hoàn trả gấp mười lần!"

Tuyết Ảnh nghe vậy, nhẹ gật đầu, tuy biết mẫu thân không muốn hắc phải nghĩ nhiều, nhưng bây giờ có hắc ở đây, hắc sẽ không cho bất kì ai xúc phạm tới mẫu thân!

Mặc dù bên ngoài Phượng Thiên Vũ nói như vậy, nhưng nàng nhớ tới sự việc mà Thanh Ngư đã nói, chính từ sau khi xảy ra sự việc kia thân thể này liền biến thành ngu ngốc, mẫu thân của nàng cũng chết ngay khi đó, siết chặt tay, nàng sẽ kiếm ra hung thủ, bất kể là ai, nàng nhất định phải tự tay trả thù cho mẫu thân!

"Mẫu thân, nơi đây của Ảnh nhi có một quyển sách, mẫu thân có thể cầm xem. Đối với mẫu thân việc trở thành luyện dược sư sẽ rất có lợi."

Ngay lúc Phượng Thiên Vũ chìm đắm trong suy nghĩ, bên tai lại truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Tuyết Ảnh.

Phượng Thiên Vũ hoàn hồn, nhìn Tuyết Ảnh, chỉ thấy trong tay hắc là một cuốn sách đã ố vàng, từ thân sách tỏa ra một cỗ khí tức cổ xưa, liền nhìn ra, cuốn sách này đã có từ rất lâu rồi....!!

Trên thân sách có bốn chữ phát sáng "Đan dược kỳ thư" có thể thấy được sự bất phàm của cuốn sách này.

Phượng Thiên Vũ tiếp nhận sách, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Ảnh nhi, đây là?"

"Mẫu thân, đây là cuốn sách rất thích hợp cho người, phía trên có ghi lại các loại đan dược cùng thuộc tính của các dược liệu, Ảnh nhi sẽ thay mẫu thân tìm một đan đỉnh, đến lúc đó mẫu thân có thể tự luyện đan."

"Luyện đan?"

Phượng Thiên Vũ kinh hi nói, phải biết rằng ở cái đại lục này, luyện dược sư là ngành nghề rất khó khăn, muốn trở thành luyện dược sư cần phải có tinh thần lực cường đại, bởi vậy người có thể trở thành luyện dược sư đã ít nay càng thêm ít, thường thường một viên hạ phẩm đan dược giá đã vài kim tệ.

Thương Lan đại lục, đan dược phân thành mười giai, mỗi giai lại phân chia thành hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm

1 kim tệ = 10 tiền bạc = 100 tiền đồng, đối với những hộ gia đình bình thường một kim tệ có thể sử dụng cho nửa tháng, có thể thấy, luyện dược sư ngành kiếm ra tiền nhiều nhất.

"Ảnh nhi, ngươi xác định ta có thể trở thành luyện dược sư?" Phượng Thiên Vũ hỏi, tuy rằng Ảnh nhi đã từng nói qua nàng có được tinh thần lực rất cường đại, nhưng nàng vẫn muốn xác định lại một chút.

Tuyết Ảnh chớp chớp hồng mâu, bất đắc dĩ nói, "Mẫu thân, tinh thần lực của ngươi rất cường đại, hoàn toàn có thể trở thành luyện dược sư!"

Hắc vừa mới khảo nghiệm tinh thần lực của mẫu thân một chút, hắc còn không có tới gần liền bị bắn ngược trở lại, có được tinh thần lực cường đại như vậy, không muốn trở thành luyện dược sư cũng khó à nha!

"Mẫu thân, tinh thần lực không chỉ có thể dùng để luyện chế thuốc, còn có thể che giấu thực lực của bản thân, nhưng mà đầu tiên phải có được một tinh thần lực mạnh mẽ, bằng không thì căn bản cũng làm không được. Giống như mẫu thân là cao cấp Linh Tôn, nếu dùng tinh thần lực che giấu tu vi, thì người đó phải đạt đến cấp bậc Linh Thánh mới có thể nhìn được thực lực của người." Tuyết Ảnh nói xong, trong lòng không khỏi cảm thán, chỉ sợ cũng chỉ có mẫu thân hắc mới có được tinh thần lực khủng bố như vậy a!

Nghe như lời Ảnh nhi nói, Phượng Thiên Vũ liền vui sướng trong lòng, nếu Phượng Tiêu biết được điều này, hắc sẽ có cảm xúc gì đây, có cảm thấy "nhục nhả" khi có con gái là thiên tài này?

Nàng rất chờ mong được nhìn thấy cảm xúc của Phượng Tiêu lúc đó nha, nhưng cũng không có nghĩa là nàng sẽ trực tiếp nói cho hắc biết, dù sao nàng quanh năm chỉ ở trong Trúc Uyển, đối với địa phương khác cũng không hiểu rõ, tục ngữ có nói, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, nàng không có loại tự ki đến mức này.

"Ảnh nhi, những điều ngươi nói ta đều đã nhớ kỹ, ta đi xem sách một chút." Nói xong liền ngồi xuống.

Giống như nghĩ tới điều gì, ngẩng đầu, mỉm cười với Tuyết Ảnh, từ khi nàng đến đây, không, nói chuẩn xác hơn là nàng trở lại với thế giới này thì đây là nụ cười thật tâm đầu tiên của nàng, cặp môi đỏ mọng khẽ mở, từng lời ôn nhu cất lên: "Ảnh nhi, thật cảm ơn ngươi."

Tuyết Ảnh cười cười, "Mẫu thân, người với Ảnh nhi không cần nói lời cảm ơn!"

Phượng Thiên Vũ không nói chỉ ừ một tiếng, cúi đầu lật quyển sách trên tay.

Một lát sau

Phượng Thiên Vũ ngẩng đầu, gấp lại sách, nội dung trong sách nàng đại khái xem qua, đều là một ít dược liệu, công dụng của nó cùng phương pháp luyện chế đan dược, kiếp trước nàng là đặc công cũng được huấn luyện qua phương diện này, mặc dù không quá giống nhau, nhưng đối với nàng mà nói đều rất dễ hiểu, huống chi nàng còn có trí nhớ rất tốt nha, gấp qua là sẽ không quên được, nếu phải nhớ kĩ những thứ này, thật dễ dàng, chẳng qua là cần có nhiều thời gian để hiểu rõ hơn về từng loại dược liệu mà thôi.

Phượng Thiên Vũ đứng lên, phất tay, phát hiện Tuyết Ảnh đang nhìn nàng, thò tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Ảnh: "Ảnh nhi, ta sắp đi ra ngoài, ngươi ở lại bên trong hay là cùng đi ra ngoài với ta?"

Tuyết Ảnh bất đắc dĩ, tùy tiện để cho tay ai đó làm bậy trên mặt hân: "Ta muốn đi theo mẫu thân, một mình ta ở trong không gian này rất là nhàm chán".

Phượng Thiên Vũ cười nói, đứa nhỏ này, thật là: "Vậy chúng ta cùng nhau ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Gây Sự 1

Lúc hai người xuất hiện trong phòng, ở bên ngoài truyền đến âm thanh ầm ĩ hỗn loạn.

"Thanh Ngư, Tam tiểu thư chúng ta hảo tâm đến xem cái tiểu tiện nhân kia, người lại dám ngăn không cho chúng ta vào?" một đạo thanh âm chanh chua vang lên.

Đứng trong phòng Phượng Thiên Vũ nhíu mày.

Tiểu tiện nhân?

Rất tốt

Kiếp trước còn không ai dám nói nàng như vậy, không nghĩ tới đến đây lại có người dám gọi nàng là tiện nhân, nếu là lúc trước nàng chưa tới thì không nói nhưng bây giờ thì khác.....

Giờ chân lên, Phượng Thiên Vũ đang chuẩn bị đi ra ngoài thì nghe thấy "Trương ma ma, thân thể tiểu thư nhà ta không tốt, đang nghỉ ngơi, không thể gặp Tam tiểu thư, hảo ý của Tam tiểu thư ta xin thay tiểu thư cảm ơn, chỉ mong ngài nói lại với Tam tiểu thư là ngày khác lại đến a."

Thanh Ngư hai tay nắm chặt, đứng ở trước cửa, nội tâm khản trương muốn chết, nhưng trên mặt lại rất kiên quyết!

Tuyệt đối không thể để cho các nàng đi vào, bằng không tiểu thư sẽ bị đánh, thân thể tiểu thư bây giờ vốn đã không tốt nếu tiếp tục bị tra tấn chắc chắn sẽ chịu không nổi a.....

Nàng nhất định không thể để cho các nàng đi vào, lúc này dù nàng có chết cũng không cho bất kì ai bước vào.

Phượng Thiên Vũ nghe xong, trong lòng chảy qua một dòng nước ấm, trí nhớ lúc trước, Thanh Ngư vì bảo vệ nàng cũng bị mấy người đánh đập không ít, các nha hoàn khác đều khinh thường nàng, chỉ có Thanh Ngư, mặc kệ có bị đánh thảm đến thế nào đều là một mực bảo vệ nàng, chiều cố cho nàng.

"Thanh Ngư, là ai đưa cho ngươi lá gan chó, dám ngăn cản bản tiểu thư". Phượng Thiên Vũ nghe vậy, từ chỗ khe cửa nhìn ra phía ngoài, người nói chuyện là một thiếu nữ tầm mười lăm mười sáu tuổi, được mọi người vây ở giữa, khuôn mặt thanh tú, một thân màu vàng nhạt, bên hông buộc một cái nơ bướm, dáng người nhanh nhẹn hấp dẫn, tay phải cầm một cây roi màu hồng, thoạt nhìn rất đáng yêu, nhưng ánh mắt lại phần nộ nhìn trừng trừng vào Thanh Ngư, bộ dáng đáng yêu đó liền hoàn toàn bị hủy sạch sẽ.

Khi nhìn rõ tướng mạo của nàng ta, Phượng Thiên Vũ khóe môi khẽ cong, người này chính là một trong những người đánh nàng lần trước, Tam muội, Phượng Thủy Linh!

"Ba... Tam tiểu thư, không phải. Thanh Ngư không dám, thật sự tiểu thư đang nghỉ ngơi, không thể gặp Tam tiểu thư " Thanh Ngư run rẩy nói.

Phượng Thủy Linh nhìn Thanh Ngự đứng trước cửa không cho vào, tức giận nói : "Trương ma ma, Thúy Hồng, đem cái nha hoàn không biết tốt xấu này bắt lại đánh chết cho bổn tiểu thư"

Hai người được điểm tên kia liền hiện ra ánh mắt hung dữ, tiến lên vài bước, vây bắt Thanh Ngự.

Trong phòng, từ lúc cái tên Trương ma ma kia mắng một tiếng tiểu tiện nhân lúc ấy Tuyết Ảnh liền tức giận, nhìn hai người kia, thầm nói một tiếng, "Muốn chết."

Một bàn tay nhỏ bé nâng lên, màu đỏ quý dị như Mạn Châu sa hoa xuất hiện ở trong lòng bàn tay, đang muốn thoát khỏi lòng bàn tay, bay ra phía bên ngoài.

Phượng Thiên Vũ nhìn thấy động tác Tuyết Ảnh, biết rõ hẳn muốn làm cái gì, lắc lắc đầu!

Tuyết Ảnh thấy vậy, đành phải dừng lại, tay áo phất lên, hồng mâu hiện ra sát khí, gắt gao nhìn chăm chăm vào Trương ma ma ở bên ngoài kia, dám hạ nhục mẫu thân, hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy!

Giờ phút này Trương ma ma chỉ cảm thấy toàn thân nổi hết gai ốc, sồn hết da gà, động tác cũng ngừng lại, hai mắt nhìn quanh bốn phía.

"Trương ma ma, ngươi còn không mau đem cái nha hoàn kia bắt lấy, muốn ta tự mình động thủ hay sao?" Phượng Thủy Linh thấy Trương ma ma nhìn chung quanh, không kiên nhẫn liền nói, nếu không phải đại tỷ gọi nàng đến xem cái tiểu tiện nhân kia đã chết chưa, nàng mới chẳng muốn tới đây để quấy phá.

"Dạ, tiểu thư." Trương ma ma đáp, nàng biết rõ Tam tiểu thư đã không kiên nhẫn, cùng Thúy Hồng lần nữa đi về phía Thanh Ngự.

Thanh Ngự nhìn thấy hai người đi về nàng, biết không thể tránh thoát, hai tay đồng thời ngưng tụ linh lực đánh về phía hai người kia!

"A. Ôi. ." Tiếp theo liền nghe thấy Trương ma ma cùng Thúy Hồng kêu rên như tiếng giết heo truyền ra.

Thanh Ngự tuy chỉ là trung cấp linh sĩ, nhưng so với những người không có linh lực như Trương ma ma cùng Thúy Hồng thì đòn này hẳn là không nhẹ rồi.

Thanh Ngự nhìn hai người té trên mặt đất, trong lòng bàn tay liền ướt đầm mồ hôi, nghĩ thầm "Rồi xong, lần này chết chắc rồi Tiểu thư ơi."

"Tam tiểu thư, ngươi phải làm chủ cho lão nô a!"

Trương ma ma liền gào khóc trên mặt đất, ủy khuất nhìn Phượng Thủy Linh nói ra.

Thấy hai người té ngã trên mặt đất không chút hình tượng nào, Phượng Thủy Linh nhũu mày lạnh lùng quát một tiếng, "Phế vật, nuôi dưỡng các ngươi thật tốn cơm gạo, ngay cả một đứa nha hoàn cũng bắt không được!"

Phượng Thủy Linh nhìn về phía Thanh Ngự, cười khẩy nói: "Thanh Ngự, một trung cấp linh sĩ cũng dám đánh người của bổn tiểu, quả nhiên cùng với cái tiểu tiện nhân đều là một dạng."

"Tam tiểu thư, tiểu thư nhà ta là Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư có lẽ nên xưng hô với Nhị tiểu thư một tiếng tỷ tỷ." Thanh Ngự nói xong, nhìn đến những người kia, ánh mắt lộ rõ sự phẫn nộ.

"Tỷ tỷ của ta? Nhị tiểu thư?"

Phượng Thủy Linh cười khẩy một tiếng, quay đầu nhìn những người đi cùng với nàng "Các ngươi biết có Nhị tiểu thư là ai không?"

Nghe chủ tử của mình hỏi, những người phía sau cùng trả lời không biết.

Có người nịnh nọt liền chạy lên nói: "Tiểu thư, Phượng gia của chúng ta làm gì có Nhị tiểu thư, ngược lại là có một cái phế vật đàn độn mà thôi"

Mọi người nghe vậy, liền cười ra tiếng.

Thanh Ngự cắn răng, những người này tại sao có thể như vậy, . Tại sao có thể!

"Hô ~!"

Ngay tại thời điểm Thanh Ngự giật mình, Phượng Thủy Linh khua lên cây roi đánh về phía Thanh Ngự.

Nhìn trường tiên bay về mình chính, hai mắt Thanh Ngự liền nhắm chặt.

Nhưng mà, một khắc sau vẫn không xuất hiện đau đớn, Thanh Ngự mở mắt, nhìn thấy tiểu thư của mình đang đứng ở trước mặt nàng, tay cầm lấy phần đuôi của cây roi! ! !

Một cái hoa lệ trường tiên bị Phượng Thiên Vũ cùng Phượng Thủy Linh một trước một sau bắt lấy, lập tức kéo căng thành một đường thẳng tắp.

"Ồ. ." Phụng Thủy Linh kinh ngạc nhìn Phụng Thiên Vũ, bình thường đánh không dám đánh trả, mắg không dám mắg lại, không có bất kỳ linh lực nào, vậy mà bây giờ lại dám tiếp roi của nàng.

"Phụng Thiên Vũ, ngươi thật to gan."

Lời nói còn chưa hết, Phụng Thiên Vũ nắm lấy trường tiên trên tay đột nhiên dùng lực, đối thủ trước mặt của Phụng Thủy Linh đó là Phụng Thiên Vũ, trường tiên lập tức bay về hướng phía Phụng Thiên Vũ. . . !

"Phụng Thiên Vũ, ngươi dám đoạt cây roi của ta?" Giờ phút này Phụng Thủy Linh không có hề ý thức được là tại sao Phụng Thiên Vũ không có linh lực lại có thể đoạt được cây roi từ trên tay của nàng, còn nàng vốn là một cấp thấp Linh Sư.

Phụng Thiên Vũ tiến lên vài bước, một cước giẫm ở trên người Trương ma ma đang té trên mặt đất, một tiếng tiện nhân kia, vốn đã chọc tới Phụng Thiên Vũ, cho nên không chút lưu tình, chỉ nghe một tiếng rắc rắc, Trương ma ma trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Đôi mắt không chút cảm xúc hướng nhìn về phía Phụng Thủy Linh, "Phụng Thủy Linh, ai cho ngươi quyền đến viện của ta mà khóc lóc om sòm, là ai cho ngươi quyền có thể đánh nha hoàn của ta?"

Về mặt khí phách, khuôn mặt tuyệt mỹ tựa cười như không, cực kỳ giống một con báo đang tập trung rình con mồi, cao quý mà lại tán ra sự lười biếng, sao có thể là Phụng Thiên Vũ ngu ngốc nhu nhược được.

Phụng Thủy Linh nghe vậy, chỉ vào Phụng Thiên Vũ, "Tiện nhân, bọn tiểu thư muốn đánh một đũa nha hoàn thì cần có sự đồng ý của ngươi hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Gây Sự 2

"Ba. . ." một tiếng, trên mặt Phụng Thủy Linh liền in dấu một bàn tay

Phụng Thủy Linh kinh ngạc, đưa tay ôm lấy khuôn mặt bị đánh, khóe miệng tràn ra một ít máu tươi, liền thấy được lực đạo của cái tát kia là như thế nào.

"Ai? Ai dám đánh ta?" Phụng Thủy Linh nhìn về bốn phía, nàng rõ ràng thấy Phụng Thiên Vũ không có động, cho nên đánh nàng nhất định là một người khác.

"Là ta." Một đạo âm thanh khí phách vang lên!

Một bộ áo bào trắng xuất hiện bên người Phụng Thiên Vũ, khuôn mặt lạnh băng khi thấy Phụng Thiên Vũ liền ôn nhu mỉm cười.

Dung nhan tinh xảo của Tuyết Ảnh nổi bật trong ánh mặt trời, dễ dàng thu hút được sự chú ý của người khác, Phụng Thủy Linh quên cả việc mình bị đánh, nhìn dung nhan kinh diễm ấy khiến nàng tỉnh tỉnh mê mê nháy mắt, "Một nam hài thật là xinh đẹp. ."

Tuyết Ảnh không thèm để ý tới Phụng Thủy Linh, trong bàn tay liền xuất hiện những cánh Mạn Đà Sa hoa yêu mị: "Dám nhục mạ mẫu thân, chết!"

Giọng nói lạnh băng, làm cho Phụng Thủy Linh khẽ giật mình, lấy lại tinh thần, nhìn Tuyết Ảnh đứng bên cạnh Phụng Thiên Vũ, liền tức giận nói, "Tiểu quý, ngươi dám đánh ta, ngươi có biết ta là ai không?"

Tuyết Ảnh ngược mắt, cánh môi cười lạnh, "Bản tôn không để cho ngươi hồn phi phách tán, là đã tốt lắm rồi."

Trước giờ nàng luôn ý vào thân phận để khi dễ người khác, nay nghe được hàn ý như vậy liền sợ tới mức vội lui về phía sau, phần nộ hết một tiếng: "Liệt Diễm Sói, đi ra!"

Dứt lời, chỉ thấy một ngọn hỏa diễm sáng lên sau đó xuất hiện một con sói, thân thể cực lớn, một luồng không khí nóng rực đập vào mặt, Liệt Diễm Sói rống lên một tiếng, móng vuốt sắt nhọn gãi gãi trên mặt đất, con mắt màu xanh phát ra sự hưng phấn, nhìn chằm chằm vào Phụng Thiên Vũ cùng Tuyết Ảnh, tựa như nhìn thấy đồ ăn ngon, không thể kiên nhẫn chờ đợi liền tiến lên mà thưởng thức!

Phụng Thiên Vũ nhú mày, Linh thú cấp ba, cấp bậc này không phải quá thấp? Thế nhưng Ảnh nhi là cấm kỵ Thần Thú, là cấm kỵ Thần Thú đó nha!

Phụng Thủy Linh nhìn thấy Phụng Thiên Vũ nhú mày, liền cười đắc ý, cho rằng nàng đang sợ hãi, kiêu ngạo nhìn Phụng Thiên Vũ, "Tiểu tiện nhân, sợ rồi sao, hôm nay ta sẽ cho Liệt Diễm Sói ăn ngươi."

Liệt Diễm Sói như hiểu được, gào thét hướng Phụng Thiên Vũ đánh tới, Phụng Thiên Vũ liền kéo Thanh Ngư đang ngủ gật về phía sau vài bước,

nàng thực lực vốn là cao cấp Linh Tôn, muốn giết một cái Linh Thú cấp ba này thì quá dễ dàng, nhưng hiện tại nàng không muốn bại lộ quá nhiều, đằng sau còn rất nhiều ẩn khúc mà nàng chưa giải đáp được.

Phượng Thủy Linh nhìn Phượng Thiên Vũ lui về phía sau, cười nhạo nói, "Ha ha. Đúng là một đứa phế vật, chưa bao giờ thấy qua ma thú phải không, thật sự là đáng thương a."

Tuyệt Ảnh đứng ở trước mặt Phượng Thiên Vũ, thân thể nhỏ bé cùng so sánh với Liệt Diễm Sói tựa như một con kiến nhỏ bé, thể nhưng toàn thân lại tỏa ra khí tức lạnh lùng cùng cao ngạo làm cho người ta thật khó mà dời tầm mắt!

"Một cái phế vật cấp thấp mà cũng dám điều võ dương oai trước mặt bản tôn hay sao?."

Ngay sau đó, một cỗ khí uy áp của huyết mạch cấm kỵ Thần Thú dừng mãnh lao tới Liệt Diễm Sói cùng Phượng Thủy Linh.

Cuồng phong bốn phía nổi lên, Phượng Thiên Vũ tràn lên sự hưng phấn, nhìn những sợi tóc trắng tung bay trước mắt, trong lòng thầm nghĩ, "Uh, không tệ, rất cường đại!"

Một Linh Thú cấp ba sao có thể chịu được sự uy áp của huyết mạch cấm kỵ Thần Thú, ô ô một tiếng, liền té trên mặt đất, mặc cho người ta chém giết. Khuôn mặt Phượng Thủy Linh trắng bệch quỳ sụp xuống, trong mắt tràn ra sự sợ hãi, thiếu niên kia thật là khủng khiếp, uy áp cường đại như vậy, ngay cả phụ thân là trung cấp Linh Tôn còn chưa phát ra uy áp mạnh như vậy, chẳng lẽ... Nghĩ như vậy, Phượng Thủy Linh càng thêm e ngại run rẩy.

Uy áp của Tuyệt Ảnh phát ra nhưng vẫn không chế để không đá thương đến Phượng Thiên Vũ cùng Thanh Ngư.

Phượng Thiên Vũ mỉm cười cất bước đi đến bên Phượng Thủy Linh, cước bộ nhẹ nhàng, bộ dáng kia trông thật là nhân nhả!

Phượng Thiên Vũ đến trước mặt Phượng Thủy Linh, từ trên cao nhìn nàng, khoe miệng nở ra nụ cười, "Tam muội, thế này là thế nào đây? Sao muội đưa tới cho tỷ tỷ một con sói lớn như vậy, có phải muội biết đạo gần đây tỷ tỷ sinh hoạt không tốt, không có thịt ăn, nên cố ý đưa tới cho tỷ sao?"

Một nụ cười, khuynh thành tuyệt sắc, nhưng lại làm cho Phượng Thủy Linh hoảng sợ, run rẩy chỉ vào Phượng Thiên Vũ: "Phượng Thiên Vũ, ngươi, ngươi không phải là người, ngươi chính là ma quỷ!"

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, liền cười to: "Là ma cũng tốt, là quỷ cũng được, là Thần cũng thế, ai tốt với ta, ta tốt gấp mười lần, ai hại ta, ta hoàn trả gấp trăm lần, Phượng Thủy Linh, ngươi nói, ta phải đối với ngươi như thế nào đây?"

"Không bằng phế đi đan điền của ngươi, cho ngươi ném thử tư vị của một phế vật là như thế nào nha?" Ngừ khí ôn hòa, nhưng lại đủ làm cho Phượng Thủy Linh run rẩy không thôi.

"Phượng Thiên Vũ, ngươi dám. Phụ thân cùng đại tỷ sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Phải không?" Phượng Thiên Vũ không đáp mà hỏi lại, "Ảnh nhi, phế đi đan điền của nàng."

Phượng Thủy Linh mở to hai mắt, không thể tin nổi, mắt nhìn chằm chằm vào Phượng Thiên Vũ, nàng đã mang phụ thân ra uy hiếp như vậy, thế mà nàng ta, nàng ta vẫn dám làm, không phải nàng ta sợ nhất là phụ thân sao?

Hồng mâu khê nheo, những bông hoa tử vong quý dị bay về phía Phượng Thủy Linh. Tiếng đan điền vỡ vụn vang lên.

Trong chốc lát từng tiếng hét thảm thiết vang lên, "A. . Không. .. Không. !" rồi liền hôn mê bất tỉnh.

Đan điền của Phượng Thủy Linh nhanh chóng vỡ vụn, từ nay về sau nàng không thể tu luyện Linh lực nữa rồi!

Phượng Thiên Vũ quay người, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Tuyệt Ảnh đi đến trước mặt Trương ma ma cùng Thúy Hồng.

Phượng Thiên Vũ cười lạnh, đá đá hai người đang té trên mặt đất kia: "Mang tiểu thư của các ngươi cùng con sói kia cút ngay cho ta, đừng nằm ở đây ô uế chỗ của ta."

Ngay lúc này, Tuyệt Ảnh nhanh chóng phát ra uy áp chống mặt nhìn hai người bọn họ. Vừa rồi sự lợi hại của tiểu hài tử này bọn họ cũng tận mắt nhìn thấy, không thể nghĩ đến bên người Phượng Thiên Vũ còn người lợi hại như vậy!

"Vâng. Nhị tiểu thư, chúng ta lặn ngay đây a". Thúy Hồng đỡ Trương ma ma dậy, những người khác mang Liệt Diễm Sói vội vàng chạy khỏi viện! Hiện tại ai còn dám gọi nàng là phế vật, liền chết không biết vì sao a!

Nhìn bọn họ chạy như bay, Phượng Thiên Vũ liú lười, mang một con sói lớn như vậy thế mà vẫn có thể chạy được a, đúng là tiềm lực của con người không ai biết được...

"Tiểu. . Tiểu thư." Thanh Ngư hoàn hồn, nhìn tiểu hài tử bên người tiểu thư, miệng há thành chữ O, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ!

Phượng Thiên Vũ cười, vỗ vai Thanh Ngư, "Được rồi, đừng lo lắng nữa, đi theo ta vào thôi!"

Đội ba người tiến vào trong phòng, Tuyệt Ảnh ngồi vào ghế, trên mặt lạnh lùng tàn khốc!

Thanh Ngu ngẩng đầu, lên lút nhìn Tuyết Ảnh, thấy khuôn mặt hấn rồi lại nhớ tới tình huống khi nãy, nàng thật sự là rất sợ!

Phượng Thiên Vũ nhìn ra vẻ mặt sợ hãi của Thanh Ngu, vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Ảnh, "Ảnh nhi, cười chút nha, đừng nghiêm túc quá như vậy!"

Tuyết Ảnh bất đắc dĩ, "Mẫu thân."

"Tiểu thư. !" Thanh Ngu hét lên.

"Thanh Ngu, chuyện hôm nay ngươi cũng thấy rồi đấy, bọn họ là sẽ không dễ dàng từ bỏ ý định, ta rồi cũng sẽ đi khỏi cái ngôi nhà này, ngươi có can tâm tình nguyện theo ta không?" Phượng Thiên Vũ nhàn nhạt nói, nàng biết sự tình của ngày hôm nay sẽ chưa chấm dứt được, đối với nàng thì không sao, nhưng còn Thanh Ngu, nàng muốn cho Thanh Ngu một sự lựa chọn!

"Tiểu thư, mặc kệ mọi chuyện như thế nào, Thanh Ngu đều nguyện ý đi theo ngươi!" Ánh mắt Thanh Ngu kiên định: "Bất kể về sau tiểu thư có làm gì, có trở thành như thế nào, Thanh Ngu đều nguyện ý đi theo ngươi."

"Nếu đã như vậy, ngươi hãy theo ta đi, Thanh Ngu, ngươi phải nhớ kỹ, nếu ngươi phản bội, ta sẽ giết ngươi, hiểu không?"

"Vâng, tiểu thư, Thanh Ngu đã hiểu." Thanh Ngu ánh mắt sáng rực, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ phản bội tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mua Chuộc 1

"Thanh Ngu " Phượng Thiên Vũ khẽ gọi một tiếng: "Bọn hấn sẽ rất nhanh tìm tới đây, ngươi bây giờ chỉ là trung cấp linh sĩ, trước theo ta tới chỗ này nghỉ ngơi vài ngày."

"Tiểu thư. Chúng ta đây là đang trốn sao?" Thanh Ngu hỏi, tiểu thư gọi nàng đi tới một nơi để tu luyện, đây không phải là muốn chạy trốn hay sao.

Khóe miệng Phượng Thiên Vũ co lại, còn chưa kịp trả lời, liền nghe được !

"Có bốn tôn ở đây, mẫu thân phải trốn ư! " Tuyết Ảnh lạnh lùng nói, mắt hồng khẽ liếc Thanh Ngu một cái, ý tứ rất rõ ràng, có ta cường đại như vậy người còn phải trốn sao, ngu ngốc!

"Thế nhưng mà... Tiểu thư. Lão gia là vốn là trung cấp Linh Tôn, chỉ sợ tiểu công tử sẽ không dễ dàng đối phó được. !"

Tuyết Ảnh nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn liền lạnh như chưa từng được lạnh, hấn là cảm kích ThầnThú mà không đối phó được một trung cấp Linh Tôn, đùa kiểu gì mà kì vậy.

Phượng Thiên Vũ im lặng: "Thanh Ngu, yên tâm đi, Ảnh nhi rất lợi hại đấy, hiện tại ngươi theo ta đi vào trong đó tu luyện, nhanh!"

"Dạ, tiểu thư." Thanh Ngu nói xong, lại nghĩ tới điều gì liền nói: "Tiểu thư, chúng ta không cần mang lương khô hay quần áo gì sao?"

Phượng Thiên Vũ vỗ trán: "Không cần, ngươi tới đây, chúng ta bây giờ liền đi ngay."

"A. ." Thanh Ngu nói xong liền đi đến trước mặt Phượng Thiên Vũ, trong lòng thầm nghĩ, tiểu thư rốt cuộc là muốn mang nàng đi chỗ nào, tiểu thư từ khi sáu tuổi chưa hề xuất phủ a, làm sao có thể biết rõ địa phương nào đấy?

Phượng Thiên Vũ giữ chặt Thanh Ngu, ý niệm khẽ động, hai người liền xuất hiện trong không gian Tam Sinh Liên, bên cạnh là Tuyết Ảnh.

Thanh Ngu nhìn địa phương trước mắt, giật mình lên tiếng: "Tiểu thư, đây là nơi nào a, thật xinh đẹp?"

"Cái này chính là của ta, là không gian Hồng Liên trên trán của ta."

Thanh Ngu nhìn ấn kỳ Hồng Liên trên trán của Phượng Thiên Vũ liền nói: "Tiểu thư, không nghĩ tới nó là một không gian, lại còn xinh đẹp như vậy nữa chứ."

"Được rồi, Thanh Ngu, trước tiên mau chóng tu luyện đi." Phượng Thiên Vũ nói xong, liền lôi kéo Thanh Ngu bay về phía Hồng Liên.

Đội hai người đứng ở trên Hồng Liên, Phượng Thiên Vũ quay đầu sang liền trông thấy miệng Thanh Ngự đã há thành chữ O nhìn chăm chăm vào nàng.

"Tiểu thư. Người. ?" Thanh Ngự kinh ngạc, tiểu thư có Linh lực, tại sao nàng lại không biết?

"Bình tĩnh. Thanh Ngự, chỉ là cao cấp Linh Tôn mà thôi." Phượng Thiên Vũ lắc đầu, bởi thế, từ buổi sáng đến bây giờ, nàng cho nha đầu này bao nhiêu sự kinh hi rồi!

"A. ." Thanh Ngự kinh ngạc hô lên, tiểu thư, người là muốn đánh chết Thanh Ngự phải không? Từ một Linh Sĩ đến cao cấp Linh Tôn, có bao nhiêu khó khăn, người nào tu luyện mà chẳng biết, thế mà tiểu thư lại còn nói chỉ là cao cấp Linh Tôn mà thôi, cái này chẳng phải là đánh vào lòng tự trọng của nàng hay sao, ô ô nàng đây chỉ là một trung cấp linh sĩ thôi?

"Thanh Ngự, ngồi xuống tập trung tu luyện đi, nếu người đuổi không kịp ta, ta liền không cần người nữa." Phượng Thiên Vũ mỉm cười, ngồi ở trên Hồng Liên, nhìn về phía Tuyết Ảnh: "Ảnh nhi, mẫu thân muốn tu luyện, người muốn tu luyện không?"

"Uh, mẫu thân, Ảnh nhi muốn Độ Kiếp, cũng muốn tu luyện." Tuyết Ảnh nói xong, liền nhắm mắt tu luyện.

"Thanh Ngự, bắt đầu đi." Phượng Thiên Vũ nói xong, cũng bắt đầu tu luyện, Linh khí trong không gian điên cuồng đi vào trong cơ thể của nàng, nhát nhát đều bị Phượng Thiên Vũ hấp thu.

Thanh Ngự thấy vậy, cũng ngồi ngay ngắn, bắt đầu tu luyện, tiểu thư đã là cao cấp Linh Tôn rồi, nàng cũng nhất định phải cố gắng tu luyện mới được, tuy không bảo vệ được tiểu thư, nhưng cũng phải bảo vệ được mình, bằng không thì lúc tiểu thư chiến đấu còn phải lo bảo vệ mình nữa, như vậy sẽ nguy hiểm đến tiểu thư, mà nàng tuyệt không thể trở thành nhược điểm của tiểu thư được.

PS: Không gian tên là Tam Sinh Liên, cái ấn kí hoa sen trên trán của Thiên Vũ cũng là Tam Sinh Liên, là màu đỏ đấy, mà trong không gian hoa sen cũng là Tam Sinh Liên, cũng là màu đỏ luôn, độc giả có chút khó hiểu là không gian Tam Sinh Liên, sao lại biến thành Hồng Liên không gian, nguyên nhân là, nếu viết là Đỏ Liên Tam Sinh Liên không gian thì có chút khó đọc, cho nên liền gọi Hồng Liên không gian.

Ba người trong không gian tĩnh tâm tu luyện, mà không biết bên ngoài Phượng phủ đang là một mớ hỗn loạn.

Bên trong Lan Uyển.

Trong phòng.

"Lão gia, người đã lâu không có tới thăm Tuyết Nhi. Có phải hay không đã quên Tuyết Nhi rồi." Mạc Tuyết ngồi trên người của Phượng Tiêu, tư thế xinh kiều diễm dán chặt lấy thân thể của Phượng Tiêu, hai luồng trước ngực bị đè ép liền lộ ra đường rãnh mê người, cặp môi đỏ mọng khẽ cắn, mang theo chút úy khuất nhìn Phượng Tiêu, bộ dáng kia, thực sự là rất mê người.

Phượng Tiêu nhìn chăm chăm vào hai luồng trước mặt, hạ thân bị trêu chọc sớm đã căng cứng, mặc dù hắn đã qua tuổi trung niên, nhưng có Linh lực nên căn bản thể lực không có chênh lệch, nhìn Mạc Tuyết như yêu tinh, ai mà có thể chống đỡ được chứ, liền đứng dậy, ôm Mạc Tuyết đi đến bên giường.

Phượng Tiêu đặt ở Mạc Tuyết lên giường: "Tiểu yêu tinh, ta làm sao có thể quên được nàng, chẳng qua là bận rộn chuyện quốc sự mà thôi."

Y phục của Mạc Tuyết vừa bị thoát một nửa, vai lộ ra, da thịt tuyết trắng càng tăng thêm dục hỏa cho Phượng Tiêu, hai chân thon dài giống như rắn quấn lên eo Phượng Tiêu, hai tay cũng không ngừng vuốt ve, nhanh chóng cởi bỏ ngoại bào của Phượng Tiêu, rồi nói "Lão gia, Tuyết Nhi rất nhớ lão gia."

Phượng Tiêu cười cười, đang chuẩn bị ...

"Lão... Lão gia, Nhị phu nhân, không tốt rồi." Ngoài cửa gã sai vặt dồn dập nói.

Mạc Tuyết tức giận, chỉ thiếu một chút, lão gia liền...

"Có chuyện gì?" Phượng Tiêu đứng dậy, sửa sang lại quần áo...

"Lão gia, Trương ma ma cùng Tam tiểu thư đang đợi lão gia cùng Nhị phu nhân trong đại sảnh"

Phượng Tiêu bắt lấy tên sai vặt liền hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Lão gia. Tiểu nhân cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua là Tam tiểu thư hình như bị thương rất nặng, vẫn là lão gia đi đại sảnh xem một chút đi."

Nằm ở trên giường, Mạc Tuyết nghe đến nữ nhi của mình đã xảy ra chuyện, vội vàng từ trên giường đứng lên, cầm bộ y phục mặc vào, cùng Phượng Tiêu đi đến đại sảnh.

Lúc hai người đến đại sảnh, chỉ thấy Trương ma ma khóc lóc rất thê thảm ngồi bên cạnh Phượng Thủy Linh, Phượng Tiêu nhìn sắc mặt tái nhợt của Phượng Thủy Linh, tức giận nói: "Khóc cái gì khóc, người nói đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?"

Bị Phượng Tiêu hỏi, Trương ma ma càng khóc to hơn: "Lão gia, Tam tiểu thư sợ Nhị tiểu thư một mình một người ở Trúc Uyển buồn bực, liền dẫn lão nô

cùng Thúy Hồng đi xem Nhị tiểu thư, ai biết, bên người nhị tiểu thư xuất hiện một tiểu hài tử mắt hồng, tóc trắng, Tam tiểu thư không biết, cho rằng đứa bé kia là muốn thương tổn Nhị tiểu thư, liền gọi Liệt Diễm Sói ra cứu Nhị tiểu thư, không nghĩ tới, cái tiểu hài tử là người của Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư chẳng những để hấn giết Liệt Diễm Sói, còn đánh nát đan điền của Tam tiểu thư."

Mạc Tuyết nghe đến nữ nhi của mình bị đánh nát đan điền, hỏa khí dâng lên liền hôn mê bất tỉnh, may mắn Phụng Tiêu đỡ kịp.

Phụng Tiêu không phải là người bình thường, hấn vốn làm quan nhiều năm há lại không biết nữ nhi của hấn là người như thế nào sao, cho nên những lời Trương ma ma nói hấn căn bản không tin, hấn tin là nữ nhi này nhất định đã đi tìm cái kia phế để gây phiền toái, bị người của phế vật đá thương, liền bị người ta đánh nát đan điền.

"Người tới, mau đưa Nhị phu nhân cùng Tam tiểu thư đi nghỉ ngơi trước, đi mời luyện dược sư trong phủ nhìn qua Tam tiểu thư."

"Vâng." Một ít nha hoàn liền đáp, đỡ Mạc Tuyết cùng Phụng Thủy Linh rời đi.

"Trương ma ma, người nói là một đứa bé đá thương Linh nhi, người có biết cái đứa bé đó có quan hệ như thế nào với cái phế vật kia không?"

"Lão gia, lão nô không biết." Trương ma ma được Thúy Hồng đỡ, xương cốt của nàng chắc cũng vỡ vụn không ít, trên lưng đau đớn cũng truyền đến.

Phụng Tiêu nhíu mày, rút cuộc là ai to gan dám đá thương nữ nhi của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Mua Chuộc 2

"Lão gia. Thúy Hồng nghe... nghe thấy đứa bé kia gọi Nhị tiểu thư là mẫu thân!"

Ngay lúc Phụng Tiêu đang trầm tư, bên tai truyền đến âm thanh Thúy Hồng.

"Cái gì!" Phụng Tiêu giật dử hét lên.

Phụng Thiên Vũ, giỏi lắm, không chịu yên ổn sống trong Trúc Uyển, lại dám tư thông cùng người khác, còn có hài tử lớn đến như vậy, chuyện này mà đồn ra ngoài hấn còn mặt mũi nào mà gặp Tam vương gia!

Nhìn người còn trong đại sảnh, hấn quay người phát phát tay: "Các người lui xuống trước đi!"

Mọi người nghe vậy, đều lui ra ngoài.

Ngồi ở trên ghế Phụng Tiêu suy nghĩ, Phụng Thiên Vũ đã không có linh lực, là một nữ nhân ngu ngốc, nếu thật như lời của Trương ma ma nói, bên người nàng lại có tiểu hài tử lợi hại như vậy, nếu đúng là con của nàng, thì hấn đây chưa chắc đã là chuyện xấu.

Tam vương gia chắc chắn sẽ không lấy một nữ nhân ngu ngốc, tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp để từ hôn, đến lúc đó hấn chỉ cần phái người đến giết thẳng nhóc kia, nói Tam vương gia đã từ hôn, nàng thương tâm rồi sẽ tự sát. Như vậy về phần Hoàng hậu nương nương cũng dễ bề mà giải thích, về đứa bé kia, mẫu thân không còn, một đứa bé thì biết cái gì, đến lúc đó còn không phải là tùy ý hấn điều khiển hay sao!

"Người tới."

Một người hầu đi vào, cúi đầu nói, "Lão gia, ngài có chuyện gì phân phó?"

"Người biết Thiếu gia đi đâu không?"

"Lão gia, hôm nay người của Tam Vương Phủ đến tìm Đại Thiếu Gia, nói là muốn Thiếu gia cùng Tam vương gia đi săn."

"Tốt, người đi xuống đi, gọi Quý Ảnh tới."

"Dạ, lão gia."

Một hồi sau, liền thấy một hắc y nam tử đi tới.

"Gia chủ, tìm Quý Ảnh có chuyện gì?" Nam tử áo đen cung kính, hấn là một trong mười hai cao thủ Quý Ảnh của gia tộc Phụng gia, cao cấp Linh Tướng, hôm nay lão gia lại đến tìm hấn, tất là có chuyện quan trọng.

"Quý Ảnh, cầm lấy lệnh bài này đi tìm Đại Thiếu Gia, nói cho hắn biết phải nghĩ mọi biện pháp để Tam vương gia từ hôn." Phụng Tiêu thân là thừa tướng đương triều, lại là một trong tứ đại gia tộc, thực lực cường hãn, nhưng lại chỉ có một nhi tử, thật may là đứa con trai này thiên phú không tồi, tuổi trẻ nhưng đã là trung cấp Linh Tướng.

"Dạ, gia chủ." Nói xong, Quý Ảnh liền cầm lấy lệnh bài biến mất, bọn hắn chỉ làm nhiệm vụ, không hỏi nguyên nhân.

Phụng Tiêu cười lạnh hai tiếng, Phụng Thiên Vũ a Phụng Thiên Vũ, người cũng chó có trách ta, thân là phế vật, không mang đến vinh quang cho gia tộc, cũng chỉ có thể chết.

Suy nghĩ một chút, liền bước ra khỏi Lan Uyển, đi đến Chủ Uyển, trong lúc đi ngang qua vườn trúc, Phụng Tiêu thoáng nhìn vào, cười lạnh, Phụng Thiên Vũ, tạm thời cho người sống thêm một thời gian nữa.

Hậu viện Mai Uyển của đại phu nhân, giờ phút này cũng phi thường náo nhiệt.

"Nương, người đã biết tin gì chưa?" Nữ tử mặc một bộ trường áo xanh biếc bước vào, làn váy dập diu theo từng bước chân, làn da như nộn nà ẩn hiện dưới lớp áo, nhẹ nhàng dừng lại bên cạnh đại phu nhân.

"Tuyệt Nhi, người nói về chuyện của phế vật kia sao?" Đại phu nhân Đỗ Yến tươi cười nhìn nữ nhi của mình, Tuyệt Nhi của nàng quả nhiên là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành a.

"Đúng vậy, nương, người thấy thế nào?" Phụng Thủy Tuyệt nhẹ nhàng nói, "Nghe nói tiểu hài tử bên người phế vật kia rất lợi hại, nương, không bằng chúng ta nuôi dưỡng đứa bé kia?"

"Tuyệt Nhi, việc này không nên tự chủ trương, cha người đã phái người đi tìm ca ca người, hẳn tự có sắp xếp, nếu chúng ta làm hỏng sự tình, đến lúc đó cha người sẽ rất tức giận, chưa kể, đứa bé kia rất nghe lời phế vật hay sao, đem đá thương Phụng Thủy Linh, nghĩ xem đứa bé cùng phế vật là có quan hệ gì, huống chi, còn có Hoàng hậu nương nương. . ." Đỗ Yến sống trong Phụng phủ nhiều năm, Phụng Tiêu cũng chỉ có ba phu nhân, mấy cái tiểu thiếp, thủ đoạn của nàng cũng là cực kỳ lợi hại đây. "Nương, người nói rất đúng, Tuyệt Nhi không dám làm càn, đúng rồi, mẫu thân, đại ca nếu đã trở về, có thể hay không. . . Có thể để cho Tuyệt Nhi trông thấy Tam vương gia hay không?" Phụng Thủy Tuyệt nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

Đỗ Yến cười cười, "Tuyệt Nhi, trước mặt nương còn thẹn thùng cái gì, vị trí Tam vương phi, nhất định sẽ thuộc về con."

"Đa tạ nương, chẳng qua là trong gia tộc..." Phụng Thủy Tuyệt nhú mày, trong gia tộc nàng không phải là người có thiên phú tốt nhất, chỉ thứ có một người tên là Phụng Dao, hiện tại đã là cao cấp Linh Tướng rồi, đại ca cũng mới là trung cấp Linh Tướng, nàng sợ.

"Tuyệt Nhi, con yên tâm đi, người mới là tiểu thư dòng chính của Phụng gia, một cái chi thứ, thực lực dù có cao hơn thì nàng ta vẫn mãi chỉ là chi thứ mà thôi." Đỗ Yến nói xong, trong mắt là chột lóe lên lạnh ý, dám cùng con gái nàng tranh đoạt, thì phải chết.

"Nương đã nói như vậy, Tuyệt Nhi yên tâm hơn nhiều, nương, Tuyệt Nhi đi xuống trước tu luyện."

"Đi đi, nhớ kỹ, hiện tại cha người không nói gì, nghìn lần không được đi tìm phế vật kia gây phiền toái." Đỗ Yến lo lắng nói, Tuyệt Nhi cùng Phụng Thủy Linh không ít lần khi dễ cái phế vật kia, hôm nay người bên cạnh phế vật lại lợi hại như vậy, Phụng Thủy Linh đã bị hủy đan điền, không có khả năng tu luyện lại, nàng cũng không muốn Tuyệt Nhi gặp chuyện không may.

"Nương, Tuyệt Nhi đã nhớ kỹ."

"Uh, đi đi."

Phụng Thủy Tuyệt ra khỏi phòng, hai tay nắm chặt, tốt lắm cái phế vật kia, bị đánh như vậy mà vẫn chưa chết! Nếu không phải nương đã nói rõ, nàng nhất định sẽ đi tìm cái phế vật mà tính toán, nhện xuống, vẫn là nên đi về phòng, nàng muốn gấp rút tu luyện.

Tam Vương Phủ

Trong đại sảnh, hai gã nam tử đang ngồi trò chuyện.

"Tam vương gia, không phải người nói cùng ta đi săn hay sao? Như thế nào lại biến thành cùng người uống trà rồi hả?" Nói chuyện là một gã nam tử tuấn mỹ, mày kiếm mắt sáng, màu da cổ đồng, ngũ quan đường nét rõ ràng.

"Thanh Dương, bốn vương tìm người tới là hỏi một chút về cái muội muội phế vật của người." Một bộ áo bào trắng, tuấn mỹ tuyệt luân, ngũ quan như điêu khắc, khuôn mặt góc cạnh, tuấn mỹ dị thường.

Người này chính là Tam vương gia Đông Dạ quốc, Đông Ngự Phong, trừ bỏ quốc sư ra thì Tam vương gia chính là tình nhân trong mộng của tất cả nữ tử Đông Dạ quốc, mà nam tử tên là Thanh Dương kia, chính xác là Đại Thiếu Gia của Phụng gia Phụng Thanh Dương.

"Tam vương gia, ta không có muội muội nào là phế vật cả, người vốn là không thích nàng, từ hôn là tốt nhất." Phụng Thanh Dương ánh mắt chột lóe, hẳn vừa mới nhận được mệnh lệnh của phụ thân, muốn hắn nghĩ biện pháp để Tam vương gia mau chóng từ hôn, lúc này, hắn đang lo không biết nói như thế nào, thế mà Tam vương gia chính mình lại hỏi.

"Cũng không biết Hoàng Hậu suy nghĩ thế nào, lại muốn bốn vương lấy một phế vật lại còn ngu ngốc. Nếu không phải do Hoàng Hậu nương nương ép buộc, bốn vương về sớm hôn rồi." Đông Ngự Phong khó chịu nói ra.

"Vương gia, người cũng không phải không biết, Hoàng hậu nương nương là di của phế vật kia, không giúp nàng thì giúp ai." Phụng Thanh Dương gấp Tam vương gia khí thế như thế, liền châm ngòi thổi lửa.

"Thanh Dương, người nói bốn vương nên làm như thế nào đây?" Đông Ngự Phong nhìn về phía Phụng Thanh Dương, "Dù sao cũng là muội muội của người, người thử cho bốn vương chút ý kiến!"

"Vương gia, Thanh Dương cũng không biết phải nói như thế nào, nhưng mà Thanh Dương vẫn là muốn nhắc nhở Vương gia, Thái Tử quanh năm bên ngoài dạo chơi, không để ý tới quốc sự, Nhị vương gia lại không có, trước sau gì Đông Dạ quốc chính là của Tam vương gia rồi, người sẽ thành Hoàng Thượng của Đông Dạ quốc, sao có thể lấy một phế vật ngu ngốc làm bản mặt Hoàng thất được, Vương gia, người thấy ta nói có đúng hay không?" Phụng Thanh Dương nói ra, Đông Ngự Phong cũng hiểu được, hần tương lai là Hoàng thượng Đông Dạ quốc, há có thể lấy một cái phế vật.

"Tốt, Thanh Dương, bốn vương ngày mai liền vào cung gặp phụ hoàng, cầu phụ hoàng cho phép từ hôn." Đông Ngự Phong nói xong, nhìn Phụng Thanh Dương, "Đi, chúng ta đi sẵn đi."

"Đúng, Vương gia." Phụng Thanh Dương cười cười, xem ra nhiệm vụ đã hoàn thành, chẳng qua là không biết phụ thân tại sao phải làm như vậy, không muốn cùng chung đường với Tam vương gia sao? Phụng Thanh Dương theo Đông Ngự Phong đi ra ngoài, chuẩn bị đi sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Từ Hôn Phong Ba 1

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Phụng Thủy Linh biết được chính mình về sau biến thành phế vật, đại náo một cuộc, về Mạc Tuyết thấy nữ nhi của mình không thể tu luyện, là hết muốn Phụng Tiêu vì bọn nàng làm chủ, Phụng Tiêu bị hai mẹ con nháo loạn đầu đầu, trong cơn tức giận, dứt khoát hạ lệnh không cho phép hai người bước khỏi Lan Uyển một bước, còn phái người canh giữ Lan Uyển.

Đại phu nhân lòng dạ thâm sâu, cũng không có động tĩnh gì, cho nên mấy ngày nay, không có ai phát hiện Phụng Thiên Vũ không ở Trúc Uyển.

Không gian Hồng Liên.

"Tiểu thư, Thanh Ngự đột phá, trung cấp Linh Sư!" Thanh Ngự hưng phấn nói, chỗ này thật sự là quá thần kì rồi, nàng trước kia một mực dậm chân tại trung cấp Linh Sĩ, không có cách nào tiến lên, thế mà hiện tại nàng liền nhảy vọt qua cao cấp Linh Sĩ cùng cấp thấp Linh Sư, trực tiếp tiến lên trung cấp Linh Sư, như thế này nàng sao không hưng phấn được.

"Ồn ào quá." Tuyết Ảnh nhíu mày, nhìn Thanh Ngự, một trung cấp Linh Sư, không biết có cái gì tốt đẹp mà vui vẻ như thế, xem mẫu thân đây này thoáng một phát từ không có linh lực liền nhảy lên cao cấp Linh Tôn cũng không có hưng phấn như vậy đâu.

"Tiểu thư, người không thăng cấp sao?"

"Không có" Phụng Thiên Vũ hai mắt mênh mông, nàng biết càng về sau việc thăng cấp càng khó khăn, cho nên lần này không có thăng cấp, nàng cảm thấy cũng là chuyện bình thường, nhìn về phía Thanh Ngự cùng Tuyết Ảnh nói: "Thanh Ngự, Ảnh nhi, chúng ta vào đây cũng một thời gian rồi, đi ra ngoài thôi, không biết bên ngoài như thế nào rồi nha?"

Tuyết Ảnh nở nụ cười, hần rất muốn nhìn mẫu thân chính những người ngoài kia như thế nào nha, liền tới trước mặt Phụng Thiên Vũ, lôi kéo cánh tay Phụng Thiên Vũ: "Mẫu thân, chúng ta đi ra ngoài đi!"

Thanh Ngự nghe được Tuyết Ảnh gọi tiểu thư là mẫu thân, vẫn là tránh không được một hồi sồn gai ốc, tiểu thư nói với nàng rằng hần là tiểu công tử Ma thú, nhưng cũng không nói với nàng tiểu công tử là Ma thú gì, nhưng mà nàng biết rõ, chỉ có đạt đến Siêu Thân Thú mới có thể biến thành người, cho nên đối với Tuyết Ảnh càng tăng thêm phần sợ hãi cùng kính trọng, tiểu công tử rất lợi hại a!

"Thanh Ngự, đi thôi" Phụng Thiên Vũ nói xong, ý niệm khẽ động, liền ra ngoài không gian.

Trở lại Trúc Uyển, Phụng Thiên Vũ nằm ở trên giường, hai mắt lười biếng khẽ mở: "Thanh Ngự, ta muốn tắm rửa."

Trong không gian không được tắm, hiện tại toàn thân cao thấp đều không thoải mái, Phụng Thiên Vũ nhìn về phía Tuyết Ảnh: "Ảnh nhi, người muốn tắm không?"

"Mẫu thân, Ảnh nhi tắm rồi" Tuyết Ảnh thân nhiên nói, trong không gian có ao sen, chỉ cần hần biến về bản thể, xuống dưới tắm giặt là được.

Phượng Thiên Vũ nghe hẳn nói như vậy, cũng nhớ tới trong không gian kia có một ao sen cực lớn, liền không nói gì.

"Tiểu thư, người chờ một chút, Thanh Ngư đi ngay." Thanh Ngư nói xong, liền chạy ra ngoài!

"Ảnh nhi, người Độ Kiếp sẽ là như thế nào?" Phượng Thiên Vũ vô cùng buồn chán hỏi, nàng biết rõ từ Linh Thú biến thành Thánh Thú sẽ phải Độ Kiếp, nhưng lại không biết Độ Kiếp là như thế nào?

"Mẫu thân, bình thường khi thăng cấp sẽ là Lôi Kiếp, Ảnh nhi là cầm kỳ Thần Thú, muốn thăng cấp chính là Từ Thiên Lôi Kiếp."

"A?" Từ Thiên Lôi Kiếp, nghe cái tên thật lợi hại.

"Tiểu thư, nước nóng tới rồi, tiểu thư có thể tắm được rồi." Thanh Ngư hô lên.

"Thanh Ngư, quần áo thì sao?" Phượng Thiên Vũ hỏi, trên người quần áo cũng nên thay.

"Tiểu thư. Chỉ có một kiện lục sắc cùng một kiện trường bào màu đen mà thôi." Thanh Ngư then thùng nói, chỉ có hai bộ, là do nàng vụng trộm lấy tiền xuống sắm cho tiểu thư, Hoàng hậu nương nương đưa tới thứ gì cũng đều bị Đại tiểu thư, Tam tiểu thư, cùng mấy tiểu thư chi thứ cướp đi, không có cách nào lấy được, nàng đành phải vụng trộm lấy tiền khen thưởng mà sắm cho tiểu thư vài bộ quần áo.

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, ngược mắt nhìn Thanh Ngư, "Thanh Ngư, đưa ta trường bào màu đen này đi."

"Dạ, tiểu thư." Thanh Ngư đi đến ngăn tủ, lấy ra bộ trường bào màu đen, đưa cho rồi Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ nhìn lấy áo choàng, đưa thay sờ sờ, trong lòng thầm nghĩ, "Được lắm, Phượng gia."

"Tiểu thư, người không vui sao?" Thanh Ngư cúi đầu xuống, nàng biết rõ, những vật này đều không tốt, nhưng mà nàng cũng không có tiền để sắm sửa cho tiểu thư một bộ quần áo tốt.

Tuyệt Ảnh cầm qua áo choàng: "Mẫu thân, cái này là quần áo sao?"

"Thanh Ngư, không phải không thích, người với Ảnh nhi đi ra ngoài đi." Phượng Thiên Vũ nói xong, cầm quần áo từ trên giường xuống, thật không có biện pháp mà, ai bảo bây giờ nàng là kẻ nghèo hèn cơ chứ, trước ăn mặc, xem ra phải mau chóng nghĩ biện pháp kiếm tiền, bằng không một lớn một nhỏ như vậy nàng nuôi như thế nào đây?

"Tiểu thư, vậy Thanh Ngư đi ra ngoài trước, có việc tiểu thư nhớ kêu Thanh Ngư." Thanh Ngư nói xong, đang chuẩn bị đi ra ngoài, lại trông thấy Tuyệt Ảnh ngồi trên ghế như đại gia liền hỏi: "Tiểu công tử, người không tính đi ra ngoài sao?"

"Không, ta ở chung với mẫu thân" Tuyệt Ảnh nói xong, ngồi ở trên ghế, đôi mắt màu hồng xinh đẹp nhìn Thanh Ngư, bộ dáng kia giống như là nói, lão tử sẽ không đi ra ngoài!

"Ảnh nhi, người xác định người không muốn đi ra?" Cặp môi đỏ mọng hơi nhếch lên, Phượng Thiên Vũ cười cười nhìn Tuyệt Ảnh.

Tuyệt Ảnh nuốt từng ngụm nước, mẫu thân nhìn thật là khủng khiếp. !

"Mẫu thân, Ảnh nhi nói đùa thôi, ta liền đi ra ngoài ngay." Dứt lời, Thanh Ngư đứng chờ ở cửa chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, quay đầu lại nhìn vào cái ghế, đã không còn bóng dáng của ai đó: "Tiểu công tử,!"

Phượng Thiên Vũ nhìn hai người đi ra ngoài, buồn cười lắc đầu.

Không biết qua bao lâu.

Phượng Thiên Vũ mở cửa phòng, liền thấy Thanh Ngư cùng Tuyệt Ảnh đứng chờ trong sân, trên ghế đá để thêm mấy cái điểm tâm.

Nghe được tiếng mở cửa, Thanh Ngư cùng Tuyệt Ảnh nhìn về phía phòng, thấy Phượng Thiên Vũ, Thanh Ngư nhin không được một hồi kinh diễm liền nói: "Tiểu thư, người thật đẹp!"

Tuyệt Ảnh nghe vậy, cao giọng hát đầu: "Đó là đương nhiên, mẫu thân của ta là đẹp nhất đây."

Phượng Thiên Vũ mặc một bộ áo đen, hơi rộng thùng thình, dung nhan tuyệt mỹ đứng dưới ánh mặt trời như được bao phủ thêm một tầng hào quang màu vàng chói mắt, ẩn kỹ Liên Hoa dưới ánh mặt trời càng rực rỡ. Nhân nhạ lưu quang xẹt qua, dung nhan tựa hồ như ẩn như hiện, như tiên nữ phàm trần. !

Phượng Thiên Vũ đi tới: "Ăn đi. ."

Thanh Ngư đứng nói, "Tiểu thư, người cùng tiểu công tử ăn trước a, ta không đói bụng." Đồ ăn vốn không nhiều lắm, nàng mà ăn thì tiểu thư cùng tiểu công tử sẽ không đủ!

"Thanh Ngự, ngồi xuống ăn đi." Phụng Thiên Vũ nói xong, cầm lấy chiếc đĩa gấp một chút rau, bắt đầu ăn.

Tuyết Ảnh thấy vậy, cũng bắt đầu chuyển động.

Thanh Ngự suy nghĩ một chút, liền ngồi xuống, tiểu thư là muốn nói cho nàng biết, nàng không phải là nha hoàn mà là bằng hữu của người.

Phụng Thiên Vũ lúc này đang suy nghĩ phải làm như thế nào để cái tên Tam vương gia kia hủy bỏ hôn ước với nàng, thật là không nghĩ tới, nàng còn chưa tới cửa để tìm, thì Đông Ngự Phong đã xuất hiện.

Nha hoàn của Phụng Thủy Tuyết báo lại, Tam vương gia đã đến, hẳn có chút chuyện muốn gặp nàng.

Phụng Thiên Vũ hí hai con mắt, nàng ăn cơm, chậm rãi nói lại, "Mời người hồi báo cho Tam vương gia, bọn tiểu thư bị Đại tỷ cùng Tam muội đã thương, thân thể yếu ớt, không may trúng gió, nếu muốn gặp ta, mời hẳn đi giả đến Trúc Uyển."

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Từ Hôn Phong Ba 2

Thanh Ngự đang ăn cơm, không có trả lời, nhưng trong lòng thầm nghĩ, tiểu thư từ khi tỉnh lại đến bây giờ rất có khí phách nha.

Nếu như lúc trước, chỉ cần nghe Tam vương gia đến, tiểu thư liền lúi kéo nàng chạy ra khỏi Trúc Uyển, dù có bị khi dễ hay đánh đập thế nào cũng cố gắng nhìn thấy Tam vương gia.

Nha đầu kia cũng không nghĩ tới phế vật nay lại lớn mật như thế liền quát một tiếng "Phế vật, người thật sự là quá. ."

Lời còn chưa nói hết, Thanh Ngự đưa tay, khoan thai quăng nàng một bạt tai, trên má nha hoàn liền xuất hiện năm đầu ngón tay.

"Người lại dám đánh ta?" Nàng là nha hoàn thiếp thân của Phụng Thủy Tuyết, thân phận so với các nha hoàn bình thường là cao hơn, không nghĩ tới bị một nha hoàn của phế vật động thủ đánh nàng.

Thanh Ngự cười lạnh, "Ta và người đều là nha hoàn, tiểu thư là chủ nhân của ta, người nhục mạ chủ nhân, ta vì cái gì lại không dám đánh người?"

"Người hãy đợi đấy!" Nha hoàn kia xấu hổ quay người, giận dữ rời đi.

Thanh Ngự ngồi xuống, nói ra "Tiểu thư, ngày đó Thanh Ngự nhìn tiểu công tử cũng đánh Tam tiểu thư như vậy đấy, Thanh Ngự liền học theo."

Phụng Thiên Vũ nhìn thoáng qua Thanh Ngự, thân nhiên nói, "Tốt!"

Nàng nghĩ nha đầu này lấy đâu ra dũng khí như vậy hóa ra là học theo Ảnh nhi!

Tuyết Ảnh: . .

Ba người Phụng Thiên Vũ cười cười nói nói cơm nước xong xuôi, cũng không cho Thanh Ngự dọn dẹp, mà phân phó vài việc cho nàng cùng Tuyết Ảnh, Thanh Ngự nghe xong trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui vẻ.

Tuyết Ảnh nghe xong, bắt đầu đi, đứng dậy tiến vào gian phòng!

Đúng như Phụng Thiên Vũ dự tính, Đông Ngự Phong mang theo người dùng dùng nỗi giận đã đến, đi theo phía sau hẳn là phụ thân, đại tỷ cùng đại ca, còn có vài tên đệ tử Phụng gia, hẳn tuổi không lớn lắm, một thân áo bào trắng lộ ra phong độ nhẹ nhàng, ngũ quan tuấn mỹ, mang theo một loại khí chất cao quý.

Phụng Thủy Tuyết cùng Phụng Thanh Dương rất giống Phụng Tiêu, đều là tuấn nam mỹ nữ.

"Nghịch nữ, người thật to gan, lại muốn Tam vương gia tự mình đến gặp người?" Đông Ngự Phong còn chưa kịp mở miệng, Phụng Tiêu tức giận lên tiếng, ánh mắt liếc nhìn chung quanh.

Kỳ quái, như thế nào không thấy đứa bé kia, hẳn vừa mới hỏi, cái nha hoàn còn nói là trông thấy, hiện tại như thế nào lại biến mất rồi?

"Phụ thân bớt giận, Tam vương gia còn không tức giận, phụ thân người gấp cái gì." Phụng Thiên Vũ cười nói, "Tam vương gia, người như thế nào lại huy động nhân lực tới gặp ta, có chuyện gì sao?"

Đông Ngự Phong ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn Phụng Thiên Vũ, hôm nay nàng không giống trong tưởng tượng của hắn, chẳng lẽ là giả bộ? Mặc kệ

như thế nào, lần này hẳn đã phải quỹ ngoài điện của phụ hoàng ba ngày mới cầu được thánh chỉ từ hôn, nhân lúc Hoàng Hậu không có ở đây, hẳn liền tới.

Một cái phế vật, Đông Ngự Phong hẳn, không cần!

"Phượng Thiên Vũ, bốn vương mặc kệ người là gốc thật hay là giả gỗ, tóm lại hôm nay bốn vương đến chính là muốn nói cho người biết, bốn vương cùng người giải từ hôn ước, từ nay về sau nam hôn nữ giả, không quan hệ đến nhau." Nói xong Đông Ngự Phong liền lấy ra một đạo thánh chỉ.

Phượng Thiên Vũ thấy vậy: "Thanh Ngự, đi đem thánh chỉ tới đây."

"Dạ, tiểu thư."

Thanh Ngự cầm thánh chỉ, đưa cho Phượng Thiên Vũ.

"Tam vương gia, nếu đã như vậy, Thiên Vũ sẽ tiếp nhận thánh chỉ này, từ nay về sau, ta cùng Tam vương gia không có bất cứ quan hệ nào."

"Thanh Ngự, tiễn khách." Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói.

"Tam vương gia, xin mời." Thanh Ngự tiến lên, khách khí mời mọi người đi ra ngoài.

"Tiểu thư, chính là nàng đã đánh Hạnh nhi." Nha hoàn lúc này bị đánh liền tiến lên, đứng ở bên người Phượng Thủy Tuyết, chỉ vào Thanh Ngự.

Phượng Thủy Tuyết mỉm cười, càng động lòng người, nàng nhẹ nhàng bước lên, nói ra, "Nhị muội, có thể cho tỷ tỷ một lời giải thích không, tại sao lại đánh nha hoàn của ta?"

"Có gì cần phải giải thích sao?" Phượng Thiên Vũ lạnh lùng cười, hỏi lại, "Xin hỏi tỷ tỷ một câu, ta có phải là Phượng gia Nhị tiểu thư hay không?"

"Tất nhiên." Phượng Thủy Tuyết trả lời.

Tuy rằng Phượng Thủy Tuyết biểu hiện thập phần ôn nhu, nhưng từ trong mắt nàng vẫn thấy được tia chán ghét cùng ngoan độc.

"Nếu như ta là Nhị tiểu thư Phượng gia, nàng là hạ nhân, lại mở miệng nhục mạ ta, chẳng lẽ nha hoàn của ta không thể động thù giáo huấn nàng hay sao?"

Phượng Thủy Tuyết kinh ngạc, cái phế vật này lúc nào trở nên lợi hại như thế rồi hả?

"Nghịch nữ, đây là thái độ người nên cùng đại tỷ nói chuyện hay sao?" Phượng Tiêu hô lên, "Không lo sống yên ổn ở Trúc Uyển, lại dám cùng người khác tư thông?"

Phượng Tiêu nói xong, Đông Ngự Phong cùng những người xung quanh lập tức hóa đá, Phượng Thiên Vũ cùng người tư thông? Ai cùng một cái phế vật tư thông?

"Phụ thân, nói chuyện cẩn thận, nói ta cùng với người tư thông, xin hỏi phụ thân có chứng cứ gì?" Phượng Thiên Vũ ánh mắt lạnh băng không có độ ấm.

"Hừ, chứng cứ, người còn dám để hắc đả thương Linh nhi, vừa rồi Hạnh nhi còn trông thấy một đứa bé, đó chính là chứng cứ." Phượng Tiêu hất lên tay áo, đứa bé kia hẳn xác định là muốn có.

"Không sai, lão gia, vừa rồi Hạnh nhi xác thực nhìn thấy ở đây có một tiểu hài tử tóc trắng mắt hồng."

Tóc trắng mắt hồng? Đông Ngự Phong cùng Phượng Thanh Dương đang chuẩn bị rời đi nghe vậy liền nhíu mày, cái kia hẳn không phải là một hài tử bình thường a, hai người đồng thời nhìn nhau, ý tứ rất rõ ràng!

Phượng Thiên Vũ nhìn Phượng Tiêu, lạnh lùng cười, nguyên lai là vừa ý với thực lực của Ảnh nhi!

"Nghịch nữ, người còn có cái gì để nói nữa hay sao?" Phượng Tiêu nói xong, ngưng tụ Linh lực, hướng Phượng Thiên Vũ đánh tới, đứa bé kia nếu không đi ra, hẳn liền đã thương cái phế vật này, bức đứa bé phải xuất hiện. !

Đứng ở một bên, Thanh Ngự thấy lão gia đánh về phía tiểu thư, khoa trương kêu một tiếng, "Tiểu công tử, nhanh cứu tiểu thư, lão gia muốn giết nàng."

Phượng Thanh Dương nhìn về phía Thanh Ngự, hẳn cảm thấy có một dự cảm bất tường. . !

Quả nhiên, bành -- một tiếng, một cỗ lực lượng cường đại tuôn ra, đem Phượng Tiêu miễn cưỡng bức về tại chỗ.

Chỉ thấy bên cạnh Phượng Thiên Vũ xuất hiện thêm một tiểu hài tử tinh xảo, tóc trắng, mắt hồng, đặc biệt quý dị. !

Mọi người thấy vậy, liền kinh sợ, đứa nhỏ này quá mức quý dị.

Phượng Tiêu cũng kinh ngạc một phát, hẳn kinh ngạc không phải là bởi vì tướng mạo, mà là vừa vặn cỗ lực lượng cường đại kia khiến hẳn phải bức về, một đứa bé có được năng lượng cường đại như vậy sao? Phải biết rằng hẳn vốn là trung cấp Linh Tôn, đứa bé này còn mạnh hơn cả hẳn, sao hẳn lại không

kính ngạc!

Thời điểm mọi người đang kính ngạc, Thanh Ngự chạy đến bên người Tuyết Ảnh, trông rất là sợ hãi, "Tiểu, Tiểu công tử. . Lão gia hân. Hân muốn giết tiểu thư!"

Tuyết Ảnh ngược mắt, hồng mâu lạnh như băng nhìn về phía Phụng Tiêu, trong bàn tay nhỏ liền xuất hiện một cỗ khí, những cỗ khí quý dị dần dần nồng đậm hóa thành những bông hoa tử vong trôi nổi:"Tồn thương mẫu thân, chết!"

Âm thanh lạnh băng không mang theo độ ấm, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Phụng Thiên Vũ đứng dậy, sờ lên tóc Tuyết Ảnh, "Phụ thân, ngươi không phải đang tìm Ảnh nhi sao? Hiện tại hân ở chỗ này, ngươi muốn thế nào?"

Một đám ngu ngốc, cảm kị Thần Thú há là để cho các ngươi tranh đoạt hay sao !

"Không tốt, hân là ma thú!"

Đông Ngự Phong lên tiếng, bọn họ đều biết Ma thú khi tiến cấp tới Siêu Thần Thú là có thể hóa thành hình người, con mắt của đứa bé này chính là đặc điểm, chỉ là bọn hân cho rằng Phụng Thiên Vũ là phế vật, cho nên không ngờ đứa bé này sẽ là ma thú.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Người Muốn Thể Diện, Cây Muốn Vở

Đông Ngự Phong vừa nói, mọi người liền im lặng.

Siêu Thần Thú, bọn hân không dám trêu chọc đâu!

Phụng Thủy Tuyết nhìn chằm chằm Phụng Thiên Vũ, trong mắt hoàn toàn là đổ kỵ và không cam lòng vì sao một cái Siêu Thần Thú lại đi chọn một cái phế vật mà không phải là nàng!

Phụng Tiêu chợt hiện lên một tia quang tham, khó trách, hân đã nghĩ một đứa bé làm sao có thể có được một cỗ lực cường đại như vậy, nguyên lai là một cái Siêu Thần Thú a, như vậy, nếu hân đoạt được đứa bé này, có đứa bé, hân có thể hô mưa gọi gió tại Thương Lan đại lục này mà không cần kiêng nể bất kì ai!

"Tiểu công tử, thật có khí phách nha." Thanh Ngự cười hi hi nói, tiểu thư cùng tiểu công tử đều rất khí phách, xem ra nàng cần cố gắng nhiều hơn nha!

"Nhị muội, đừng nóng giận, phụ thân vừa rồi là nói giỡn đấy, ngươi là nữ nhi của phụ thân, phụ thân làm sao có thể giết ngươi được!"

Phụng Thanh Dương liền đỏ vài giọt mồ hôi, hiện tại chỉ có thể cầu cái phế vật này không nên tức giận, bằng không thì hôm nay bọn hân khó ai có thể toàn mạng mà đi ra ngoài. . !

"Nhị muội? Ta luôn nhớ mẫu thân chỉ sinh có mình ta, lúc nào lại mọc ra một đại ca ca cơ chứ?" Phụng Thiên Vũ lạnh nhạt cười.

"Ảnh nhi, tiền khách. ."

"Phụng Thiên Vũ, ngươi đừng quá kiêu ngạo, dù cho ngươi có Siêu Thần Thú, bốn vương muốn nhắc nhở ngươi một chuyện, ngươi không có linh lực, các thể lực cường hân ở Đông Dạ quốc rất nhiều, ngươi xác định ngươi giữ được Siêu Thần Thú này ở bên ngươi hay sao?" Đông Ngự Phong ánh mắt âm trầm, Siêu Thần Thú, ai mà không động tâm, phải biết rằng một Siêu Thần Thú ngang hàng với một trung cấp Linh Huyền, chỉ cần có hân thì ngôi vị hoàng đế của Đông Dạ quốc càng nắm chắc trong tay.

"Là muốn ta đầu quân vào Tam vương gia thì có thể bảo trụ được Ảnh nhi phải không?" Phụng Thiên Vũ cặp môi đỏ mọng khẽ mở, nhàn nhạt lên tiếng.

"Đương nhiên, chỉ cần ngươi gia nhập vào bốn vương, bốn vương cam đoan không người nào dám mạo phạm ngươi, Phụng Thiên Vũ, ngươi nên biết, hoàng gia còn có quốc sư, quốc sư thực lực thâm sâu khó lường, không người nào dám đối đầu với hoàng gia." Đông Ngự Phong nói xong, nhìn Phụng Thiên Vũ, "Bốn vương có thể bảo vệ ngươi, khiến ngươi vinh hoa phú quý cả đời."

Phụng Thiên Vũ có chút nhú mày, quốc sư? Quốc sư Đông Dạ quốc Đế Dạ Hiên, nghe đồn phong hoa tuyết nguyệt, thực lực thâm sâu, bất lão bất tử. Nhưng mà, nàng chưa từng thấy qua, không già không chết, bộ hân là quái vật sao?

Đề nghị ngò vào trong lòng, Phụng Thiên Vũ tươi cười, "Tam vương gia, ngươi có từng nghe qua, người muốn thể diện như cây muốn vở chưa?"

Thanh Ngự nghe xong, cúi đầu xuống, bả vai run rẩy, tiểu tử tông người thật là quá khí phách rồi, thậm chí ngay cả Tam vương gia người cũng dám

mắng, người muốn thể diện, cây muốn vò? Đây không phải muốn nói Tam vương gia không biết xấu hổ, mặt dày vô địch thiên hạ hay sao . !

Phượng Thủy Tuyết nghe Phượng Thiên Vũ mắng người trong lòng của mình, tức giận nói, "Tiểu tiện nhân, Tam vương gia vì muốn tốt cho ngươi, ngươi lại không biết tốt xấu, còn dám nhục mạ Tam vương gia, ngươi. "

Một cái đuôi rắn ghim chặt cổ Phượng Thủy Tuyết, biến trở về bản thể, Tuyết Ảnh đem Phượng Thủy Tuyết giơ lên cao, trên khuôn mặt bạch xà nhiều đóa Mạn Đà La hoa màu vàng nở rộ, thân rắn màu trắng được bao phủ bởi một lớp vàng kim nhàn nhạt tăng thêm vẻ thần bí và cao quý, đôi mắt hồng bảo thạch ghim chặt vào Phượng Thủy Tuyết, "Ngươi có biết lúc trước có một kẻ nhục mạ mẫu thân ta đã biến thành cái gì không?" Âm thanh lạnh như băng phát ra, đuôi rắn quấn lấy cổ Phượng Thủy Tuyết càng tăng thêm lực đạo.

Phượng Thủy Tuyết sợ hãi nhìn Cự Xà trước mắt, nàng đương nhiên biết rõ, Phượng Thủy Linh bị phế đi linh lực, biến thành phế vật, không, nàng không muốn biến thành phế vật, cổ bị siết chặt, hô hấp gấp gáp, từng tiếng đứt quãng vang lên, "Phụ thân... Đại ca... Cứu... Cứu ta!"

Đông Ngự Phong bị câu nói "Người muốn mặt cây muốn vò" của Phượng Thiên Vũ liên tưởng lên hỏa khí, nhưng nhìn đến Siêu Thần Thú, một trận hỏa khí không dám phát tát chỉ cắn răng mà nhịn xuống, nhìn cổ Phượng Thủy Tuyết bị ghim chặt, hần cũng không nói lời nào.

Phượng Thanh Dương nhìn mũi mũi của mình, rơi vào đường cùng, đành phải cầu xin Phượng Thiên Vũ: "Nhị muội, Thủy Tuyết nói chuyện lung tung, ngươi đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tha cho nàng có được hay không?"

Phượng Thiên Vũ thoáng nhìn Phượng Tiêu, trong lòng cười lạnh, đúng là chỉ quan tâm đến quyền lực mà thôi: "Ảnh nhi, buông nàng ra."

Tuyết Ảnh nghe vậy, buông đuôi rắn ra, Phượng Thủy Tuyết té trên mặt đất, "Bản tôn tha cho ngươi lần này, nếu còn có lần sau, bản tôn sẽ cho ngươi nếm thử tư vị linh hồn thiêu đốt là như thế nào!"

Phượng Thanh Dương tiến lên ôm lấy Phượng Thủy Tuyết, "Đa tạ Nhị muội lần này, ta xin cáo từ trước." Nói xong, liền ôm Phượng Thủy Tuyết rời khỏi Trúc Uyên.

"Thế nào, Tam vương gia cùng phụ thân là muốn Ảnh nhi tiễn đưa các ngươi sao?"

Phượng Thiên Vũ nhìn mấy người vẫn còn ở đây, mở miệng nói, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy lạnh ý, lần này chỉ là đùa giỡn một chút, về sau liền không may mắn như vậy đâu. . !

Đông Ngự Phong nhìn Phượng Thiên Vũ, nàng một thân áo đen, thân thể gầy yếu thiếu dinh dưỡng nhưng không chút nào che dấu được vẻ đẹp của nàng, trên mặt một mảng lạnh như băng, ấn kí hồng liên trên trán càng tăng thêm vẻ đẹp của nàng, nàng tựa như một bông hoa sen trên đỉnh Tuyết Sơn, lạnh lùng, xinh đẹp, đầy mê hoặc. Đây là phế vật nổi tiếng khắp kinh thành hay sao, đây là kẻ nổi tiếng là ngu ngốc ai ai cũng có thể khi dễ đây sao?

Tuyết Ảnh biến về hình người, nhìn một vòng quanh sân, khí phách hô lên một câu, "Còn không mau cút đi, muốn bản tôn giúp hay sao?"

Đông Ngự Phong cắn răng, "Phượng Thiên Vũ, ngươi cứ nghĩ kỹ đi, có thể tới tìm bốn vương." "

"Phượng thừa tướng, theo bốn vương đi thôi."

Phượng Tiêu thu hồi ánh mắt nhìn Tuyết Ảnh, "Tam vương gia, bốn tướng còn một chút sự tình muốn cùng tiểu nữ thương lượng một chút, không thể cùng Vương gia, xin Vương gia thứ lỗi."

Một tiếng này tiểu nữ, làm Phượng Thiên Vũ nổi da gà một trận, dù là Thanh Ngự cũng nhin nổi mà run rẩy.

Đông Ngự Phong cũng không phải là kẻ đàn, tự nhiên biết rõ Phượng Tiêu muốn nói gì, "Vậy bốn vương đi trước." Nói xong liền quay người rời đi.

Đội Đông Ngự Phong rời đi, Phượng Tiêu nhìn Phượng Thiên Vũ, nói ra, "Chỉ cần ngươi nguyện ý đem Siêu Thần Thú này cho ta, ngươi muốn cái gì ta đều đáp ứng cho ngươi, ngươi là phế vật không thể tu luyện được linh lực, hần ở bên cạnh ngươi, sớm muộn sẽ bị người khác cướp đi, còn không bằng đưa cho ta, như vậy, Phượng gia sẽ thiếu nợ ngươi một ân tình, ngươi thấy thế nào?"

Phượng Tiêu nói xong, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Phượng Thiên Vũ, chỉ cần cái phế vật này đưa Siêu Thần Thú cho hần, hần liền không do dự mà giết nàng, đến lúc đó dù là Hoàng hậu nương nương cũng không dám nói gì, nói không chừng ngay cả Đông Dạ quốc cũng sẽ nằm trong tay hần.

Phượng Tiêu đang đắm chìm vào trong mộng đẹp, không còn nhớ tới Đế Dạ Hiên, quốc sư của Đông Dạ quốc, lại càng không thấy được khóe mắt chột hiện lên sát ý của Phượng Thiên Vũ.

"Phượng thừa tướng, da mặt của ngươi thật là có thể so với tường thành nha, ta thật không biết ngươi như thế nào có thể ngồi lên vị trí thừa tướng, cũng không thể nào hiểu nổi Phượng gia như thế nào lại chọn một súc sinh như ngươi làm gia chủ." Phượng Thiên Vũ nói xong, không kiên nhẫn nói tiếp, "Ảnh nhi, hần không đi ra, đem hần đánh ra ngoài cho ta."

Phượng Tiêu lui về phía sau vài bước, đứng ở cửa ra vào, "Phượng Thiên Vũ, lão phu cho ngươi bậc thang ngươi không bước, đừng tưởng rằng lão phu không có biện pháp trừng trị ngươi, một ngày nào đó, ngươi sẽ phải cầu xin ta." Nói xong, cười âm hiểm, đi ra Trúc Uyên.

Phượng Thiên Vũ nhũn này, Phượng Tiêu cười như thế, cho nàng một loại rất cảm giác rất xấu, xem ra gia tộc này còn có không ít bí mật.

"Thanh Ngự, người có biết mẫu thân ta có để lại vật gì cho ta hay không?" Phụng Thiên Vũ hỏi, vừa mới trong nháy mắt, trong trí nhớ của nàng hiện lên một khối hình trắng lười lười, cho nên nàng mới muốn hỏi Thanh Ngự có biết hay không.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đi Ra Ngoài Gặp Cậu

"Tiểu thư, Thanh Ngự không biết, bất quá tiểu thư có thể tiến cung vào hỏi Hoàng hậu nương nương, phu nhân và Hoàng hậu nương nương quan hệ rất tốt."

Tiến cung?

Xem ra nàng phải đi gặp di nương kia hỏi một chút rồi, Phụng Thiên Vũ không nói thêm gì nữa, quay người tiến vào gian phòng, lưu lại Thanh Ngự cùng Tuyết Anh bốn mắt nhìn nhau.

"Tiểu thư đây là thế nào. Tiểu công tử, người có biết không?" Thanh Ngự nói xong, cúi đầu nhìn người bên cạnh thì tiểu công tử a đến cái bóng cũng chẳng thấy đâu.

Thanh Ngự nhìn thoáng qua phòng, được rồi, vẫn là đem thu đồ vật vào.

Lúc Phụng Thiên Vũ đi ra, đã thấy Thanh Ngự dọn dẹp viện sạch sẽ

"Tiểu thư, có chuyện gì không?"

"Thanh Ngự, theo ta đi ra ngoài một chuyến."

"Tiểu thư, đi ra ngoài có chuyện gì không?" Thanh Ngự hỏi, nhìn nhìn bên người Phụng Thiên Vũ, kỳ quái, tiểu công tử thế nào không có ở đây, hẳn không phải thích dính vào tiểu thư hay sao?

"Thanh Ngự, đương nhiên là đi ra ngoài kiếm tiền, còn có, đừng nhìn, Ảnh nhi vào trong không gian rồi." Phụng Thiên Vũ thấy Thanh Ngự nhìn tới nhìn lui bên người mình, liền hiểu Thanh Ngự đang muốn tìm cái gì.

"Tiểu thư, chúng ta đi ra ngoài."

"Àn."

Phụng Thiên Vũ đi ra ngoài, Thanh Ngự liền đi theo.

Lúc hai người đi đến cửa phủ Phụng gia, vừa vặn gặp được một tiểu thư chỉ thứ của Phụng gia cùng hai nàng nha hoàn, ba người vừa thấy Phụng Thiên Vũ, liền vây lại, không chút kiêng nể liền nói.

"Ồ, phé vật, đây là muốn đi ra ngoài sao?" Đang nói là một nữ tử ăn mặc diêm lệ.

Phụng Thiên Vũ nhìn nàng một cái, Phụng San San, cháu gái của Tam trưởng lão Phụng gia, không ít lần khi dễ nàng. Hôm nay nàng ra ngoài có chút chuyện, cho nên cũng không muốn cùng nàng ta dây dưa.

"San San tiểu thư, mời người nói chuyện chú ý một chút, người chẳng qua chỉ là một tiểu thư chỉ thứ, còn tiểu thư của chúng ta là dòng chính." Thanh Ngự nói ra.

"Cái gì tiểu thư, chỉ là một cái phé vật." Một nha hoàn bên cạnh Phụng San San liền nói ra.

"Các ngươi." Thanh Ngự tức giận, đang chuẩn bị động thủ.

"Thanh Ngự, mấy con chó đang tranh giành, người nói làm chi, mấy nàng đó vốn là nghe không hiểu tiếng người đâu." Phụng Thiên Vũ nhàn nhạt nói.

Thanh Ngự nghe xong, "Đúng, tiểu thư nói thật có lý."

"Phé vật, người dám mắng ta?"

Phụng San San không thể tin nhìn Phụng Thiên Vũ, cái phé vật nay lại dám mắng nàng, bình thường trông thấy nàng, trốn còn không kịp.

"Ta đang mất mấy con chó, ngươi lại nghĩ là ta đang mất ngươi, cũng không phải là không được." Phụng Thiên Vũ không kiên nhẫn nhíu mày, tại sao trong phủ không có một người nào được bình thường hay sao?

Thanh Ngự khi khi một tiếng, bật cười, "San San tiểu thư, đây là chính người thừa nhận ngươi là con chó đấy nhé!"

Phụng San San nghe xong, liền muốn động thủ, "Phế vật, xem hôm nay ta giáo huấn ngươi."

Dứt lời, từ không gian trừ vật xuất ra một thanh kiếm, liền hướng Phụng Thiên Vũ đâm tới. .

Nào biết, kiếm còn chưa tới Phụng Thiên Vũ, liền bị người khác bắt được.

Phụng San San nhìn lại, người bắt lấy kiếm của nàng chính là ca ca của nàng, Phụng Mặc, liền buông kiếm, làm nũng nói, "Ca ca, cái phế vật này khi dễ ta."

"San San, không cho phép hồ đồ." Phụng Mặc quát tháo một tiếng.

"Ca ca. ." Phụng San San liền bị hù sợ, kêu một tiếng, trước kia nếu có người nào đến khi dễ nàng, ca ca đều giúp nàng, hôm nay không biết thế nào, phế vật dám mất nàng, ca ca cũng hung hăng với nàng, nàng như thế nào mới xuất phủ một chuyến, trở về lại thành như vậy rồi?

"Nhị tiểu thư, tiểu muội thiếu quản giáo, trêu chọc Nhị tiểu thư, Phụng Mặc thay mặt cho muội muội xin lỗi Nhị tiểu thư!" Phụng Mặc nói xong, trừng mắt nhìn Phụng San San, muội muội của hắn sớm muộn có ngày chết cũng không biết lý do.

Phụng Thiên Vũ cũng không trả lời, lướt qua hai người cùng Thanh Ngự đi ra ngoài.

Nhìn hai người đi ra ngoài, Phụng San San dậm chân một cái, "Ca ca, tại sao ngươi lại thả cái phế vật kia đi?"

"Im miệng, hôm nay nếu không phải nàng không muốn cùng ngươi dây dưa, ngươi cho rằng ngươi còn có thể hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở chỗ này hay sao." Phụng Mặc ánh mắt trầm xuống, nếu không phải người trước mắt này là muội muội của hắn, hắn sao dám mạo hiểm đắc tội tới Phụng Thiên Vũ.

"Ca ca, ta đi ra ngoài một chuyến, ngươi như thế nào lại sợ cái phế vật kia?" Phụng San San không hiểu, một cái phế vật có cái gì đáng để một trung cấp Linh Sư như ca ca của nàng phải sợ sệt chứ.

"San San, tóm lại ca ca nhắc nhở ngươi một câu, thấy Phụng Thiên Vũ, ngươi tốt nhất phải đi đường vòng, không được đi tìm nàng gây phiền phức, nếu không gia gia cũng không bảo vệ được ngươi đâu." Nói xong, chăm chăm nhìn Phụng San San, rồi quay người rời đi.

Phụng San San cắn răng, cũng không có đem lời nói của Phụng Mặc ghi nhớ trong lòng, nàng vốn là cấp thấp Linh Sư lại phải đi sợ một cái phế vật không có linh lực sao, "Xuân nhi, Tinh nhi, chúng ta đi."

"Dạ, tiểu thư."

Đế Đô trong Hoàng thành.

"Thanh Ngự, ngươi biết chỗ nào có sông bạc hay không?"

Phụng Thiên Vũ nhìn nhìn chung quanh, từ khi nàng bị ném đến Trúc Uyển, cũng không được đi ra ngoài, cho nên muốn đi chỗ nào đều phải hỏi qua Thanh Ngự.

"Tiểu thư, đi sông bạc làm cái gì?" Thanh Ngự hỏi, tiểu thư làm sao lại nghĩ đến đi sông bạc?

"Đương nhiên là đi kiếm tiền, bằng không thì chúng ta ăn cái gì." Phụng Thiên Vũ nhàn nhạt nói.

"Tiểu thư, Vân Thiên là sông bạc lớn nhất ở Đế Đô, Thanh Ngự liền dẫn người đi." Thanh Ngự nói xong, liền mang theo Phụng Thiên Vũ đi đến sông bạc.

Lúc hai người tiến vào sông bạc, bởi vì sông bạc Vân Thiên có hậu thuẫn đằng sau rất cường đại cho nên không ai dám tới nơi này gây sự, nơi này có một tính năng rất tốt đó là nếu ngươi không có tiền ngươi vẫn có thể tham gia nhưng chi phí có chút cao, nếu ngươi vay một kim tệ, như vậy ngày hôm sau ngươi phải trả là mười kim tệ, dùng cách này suy ra, không sợ ngươi không trả, tất cả các sông bạc của các quốc gia tại Thương Lan đại lục đều như vậy, nếu như ngươi lấy tiền chạy trốn, như vậy, thật ngại ngùng, mặc kệ thực lực của ngươi có mạnh đến như thế nào, đều sẽ cho người đuổi giết ngươi không chết không thôi, chính vì cái này mà không ai dám khiêu chiến uy nghiêm của sông bạc Vân Thiên.

Phụng Thiên Vũ đi tới quầy hàng mượn 1000 kim tệ, lúc gã sai vặt hỏi tên của nàng, nàng rất khí phách để lại tên, còn bên kia hai mắt của Thanh Ngự thiếu điều rơi xuống đất, tiểu thư có phải điên rồi hay không, mặc dù tiểu thư thực lực rất mạnh, nhưng mà tiểu thư cho tới bây giờ chưa từng đánh bạc.

Ngay lúc Thanh Ngự đang ngăn người, Phụng Thiên Vũ đã cầm lấy 1000 kim tệ đi khiêu chiến.

Vân Thiên sông bạc, khiêu chiến đồ vương, người phía dưới có thể đặt cược cho người mà họ cho rằng người đó sẽ thắng, nghe đồn cao thủ đánh bạc

rạng danh Tam quốc luôn một mực ở tại Vân Thiên sông bạc, bách chiến bách thắng, chưa biết mùi thua trận, lúc mọi người phía dưới thấy có người đi lên đài khiêu chiến, liền nhao nhao vây đến, phải biết rằng, bọn hán đánh cuộc thắng cũng sẽ được tiền đấy.

Phượng Thiên Vũ đi đến đài, đem túi kim tệ đang cầm trên tay quăng lên bàn, chỉ vào cái người được mệnh danh là cao thủ đánh bạc, nói ra "Ta khiêu chiến ngươi."

Mái tóc tung bay, dung nhan tuyệt thế, xinh đẹp, bên trong đôi mắt lạnh lùng ấy là sự cao ngạo, khí thế bức trời.

Thanh Ngư đứng ở dưới nhìn tiểu thư ở trên đài chiến, nôn nóng muốn xông lên ngăn cản, nhưng đều bị ngăn lại, bước lên đài khiêu chiến, mặc kệ người là người như thế nào muốn đi xuống đều phải đánh xong.

"Người nói tiểu cô nương này có thể thắng sao?" Một dân cò bạc hỏi.

"Người đang nói nhầm hả? Vừa nhìn liền biết là lần đầu đến sông bạc, làm sao có thể thắng được đồ vương, phải biết rằng đồ vương cho tới bây giờ chưa từng thua đó." Người bên cạnh hán liền nói.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đồ Thần* 1

(* Đồ thần hay đồ vương là cao thủ trong môn chơi đồ xúc xắc)

"Cô nương muốn khiêu chiến như thế nào?" Mạc Sâu nhàn nhạt hỏi, hán cũng không cho rằng hán sẽ thua dưới tay tiểu cô nương này.

"Rất đơn giản chính là so điểm, hai ván, ván đầu so điểm cao nhất, ván hai so điểm nhỏ, người thấy thế nào. Phượng Thiên Vũ nhìn người đối diện, tiểu tử, cô nãi nãi ta đánh bạc từ lúc ngươi còn chưa có đẻ ra đâu.

"Tốt, liền theo cô nương nói." Mạc Sâu nói xong, liền có gã sai vặt tiến lên buông thẻ đánh bạc.

Ván đầu tiên, so với đại, hai vị bắt đầu, gã sai vặt làm trọng tài vừa nói xong, Phượng Thiên Vũ cùng Mạc Sâu cầm lấy con chuông xúc xắc đứng đưa.

Ngồi đối diện, Mạc Sâu nhìn thủ pháp của Phượng Thiên Vũ, có chút nhũn mảy, cái này là sao, xúc xắc không hề dao động.

-- bành --

Hai người đồng thời buông con xúc xắc, gã sai vặt nhìn hai người đã buông chuông xuống, nhìn xuống bên dưới liền nói, "Hiện tại, bắt đầu đặt cược."

Ta đặt cho đồ vương.

Ta cũng muốn đặt đồ vương.

Tiếng ồn ào của mọi người truyền vào tai Phượng Thiên Vũ, Phượng Thiên Vũ khẽ cười cười, đợi tí nữa ta sẽ cho các người thấy thế nào mới là đồ vương.

Thanh Ngư nhìn mọi người đặt cược, cắn răng một cái, chạy tới quầy hàng mượn lấy 100 kim tệ, mong tiểu thư không thất bại, nàng liền đặt toàn bộ kim tệ cho tiểu thư.

"Một trăm, ta đặt nữ tử kia sẽ thắng."

Nhìn Phượng Thiên Vũ, gã sai vặt lại nhìn cô nương thanh tú trước mặt, hảo tâm nhắc nhở: "Cô nương, người hay là đặt đồ vương thắng a, bằng không thì 100 kim tệ này ngươi sẽ mất sạch đấy."

"Không, ta muốn đặt nàng thắng." Thanh Ngư cố chấp nói!

Gã sai vặt thấy nàng cố chấp như vậy, đành phải để cho nàng đăng ký, trong lòng thầm suy nghĩ, hôm nay là cái ngày gì a, liền gặp phải hai kẻ ngốc, một kẻ ngốc muốn khiêu chiến đồ vương, thêm một cái kẻ ngốc đặt cược cho kẻ ngốc thắng.

Phượng Thiên Vũ nhìn thấy Thanh Ngư đặt cược, trong mắt lóe lên linh quang, Thanh Ngư, người biết rõ ràng trước đây ta không có đánh bạc, vì sao còn muốn đặt cược cho ta. .

"Đặt cược chấm dứt, hiện tại mở chuông xúc xắc." Gã trọng tài nói xong, Mạc Sâu mở chuông mình ra trước.

"Đổ vương, bốn con sáu, một con năm" Gã trọng tài lên tiếng tuyên bố.

Mạc Sầu cười khẩy, hẳn không tin nàng với thủ pháp như vậy có thể lách ra năm con sáu.

Ở bên dưới nghe trọng tài nói, những người cược cho đổ vương liền nhao nhao hoan hỉ chiến thắng.

Phượng Thiên Vũ xem vẻ mặt của mọi người, cặp môi đỏ mọng nhẹ cười, đầu ngón tay chậm rãi mở chuông xúc xắc.

Lúc gã trọng tài nhìn đến những con xúc xắc kia, sắc mặt kinh ngạc, nhưng cũng không quên công bố.

"Phượng cô nương, năm con sáu, thắng."

Xôn xao, trong nháy mắt, toàn trường yên tĩnh.

Thanh Ngự nghe được kết quả, liền cao hứng nhảy lên, thắng, tiểu thư thắng a. Dựa theo tỉ lệ 1 ăn 100, Thanh Ngự cược 100 kim tệ thắng liền thu được 10000 kim tệ.

Mạc Sầu đưa thẻ đánh bạc(như tấm séc vậy đó, thẻ này dùng trong sòng bạc) cho Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ nhìn thẻ bạc trước mắt, cười nhạt một tiếng, "Một vạn một ngàn kim tệ."

Mạc Sầu nhìn nàng thật lâu, gã sai vặt lần nữa đưa lên thẻ đánh bạc, hai vạn kim tệ.

Ván thứ hai, so với điểm tiểu, bắt đầu.

Phượng Thiên Vũ cùng Mạc Sầu lần nữa lên tay, Mạc Sầu nhíu mày, thủ pháp của nàng không giống như lúc này, hẳn không nghe ra được một điểm âm thanh nào từ con xúc xắc, thủ pháp lưu loát như nước chảy, thực lực của hắn thực không so kịp, thái dương mờ mờ có giọt mồ hôi rơi.

Phượng Thiên Vũ dừng lại, Mạc Sầu cũng ngừng theo.

Dựa theo quy củ cũ, mọi người bắt đầu đặt cược. .

Vừa mới mọi người cho rằng Phượng Thiên Vũ ăn may mới thắng được đổ vương, bọn họ vẫn quyết định cược tiếp cho đổ vương.

Nhưng nhìn đến thủ pháp của Phượng Thiên Vũ những kẻ trong nghề liền tắc lưỡi mà cảm thán cô nương này không đơn giản đâu.

Thanh Ngự thấy tiểu thư vừa mới thắng, liền mau chóng học theo khí phách của tiểu thư cùng tiểu công tử, đem 10000 kim tệ đặt hết cho tiểu thư.

"Cô nương, nói không chừng vừa rồi cô nương kia là may mắn thắng đổ vương, người đã thắng một vạn rồi, liền trở về đi." Nhìn thấy cô nương vừa này lại đến chỗ ghi danh, gã sai vặt liền tốt bụng nhắc nhở.

Thanh Ngự nhìn nhìn hắn, nói ra "Người mau đăng kí cho ta, thua cũng không có việc gì đâu."

Ai da! Gã sai vặt thờ dài một tiếng, cho nàng đăng ký, đầu năm nay cô nương làm sao lại không biết tốt xấu như thế. !

"Đặt cược chấm dứt, mở chuông xúc xắc." Trọng tài lên tiếng

Mạc Sầu mở ra chuông xúc xắc, khi thấy những con số bên trong, sắc mặt đang khảm trương liền nở một nụ cười.

"Năm con một, năm điểm." Gã sai vặt tuyên bố.

Những người cược cho đổ vương thắng lại bắt đầu xao động, năm con một, đã là con số nhỏ nhất, lần này chắc chắn đổ vương chiến thắng rồi.

Phượng Thiên Vũ mở ra chuông xúc xắc, Mạc Sầu chứng kiến năm con xúc xắc kia, nhất thời đứng lên.

Trọng tài cũng kinh ngạc nói không ra lời.

"Nhất trụ kinh thiên, một điểm".

Một màn tĩnh lặng, trong nháy mắt toàn bộ sòng bạc Vân Thiên như chết trong yên tĩnh.

Nếu nói như lúc này là vận khí thế còn lần này thì sao, nhất trụ kinh thiên, là nhất trụ kinh thiên đó a!

Ai sẽ có vận khí tốt như vậy.

Đúng lúc Vân Ế đi vào, trông thấy một màn chính là mọi người im lặng nhìn chăm chăm lên đài khiêu chiến.

"Đây là thế nào, mọi người bị cảm hết rồi sao?" Hắn âm thầm nghĩ tới.

"Đồ thần. Đồ thần. !"

Sau một khắc, những tiếng đình tai như óc tiếng hò hét như vang lên, khiến Vân Ế có chút đau đầu.

"Cô nương, Mạc Sầu xin thua, xin cô nương thu Mạc Sầu làm đồ đệ." Khi mọi người còn đang hò hét, Mạc Sầu đi tới trước mặt Phụng Thiên Vũ.

Phụng Thiên Vũ đang muốn xuống đài, nghe thấy lời nói của hắn, cười nhạt một tiếng, "Thủ pháp độc nhất vô nhị, tuyệt không truyền ra ngoài."

"Cô nương." Cô nương nếu không thu Mạc Sầu làm đồ đệ, Mạc Sầu liền đi theo cô nương.

Phụng Thiên Vũ nghe vậy, vứt bỏ hai chữ, "Tùy ngươi."

"Đa tạ cô nương." Mạc Sầu cao hứng đi theo Phụng Thiên Vũ.

"Tiểu thư."

Phụng Thiên Vũ nhìn Thanh Ngự đứng trước mặt, khuôn mặt lạnh lùng liền nở ra nụ cười: "Tiểu nha đầu, thắng được bao nhiêu."

"Tiểu thư, người thật lợi hại, Thanh Ngự cược cho tiểu thư, thắng một trăm vạn kim tệ." Thanh Ngự cao hứng nói, một trăm vạn a, nàng nằm mơ cũng không dám nghĩ tới, không nghĩ tới bây giờ lại có a.

"Biến thành tiểu phú bà rồi, còn muốn đi theo tiểu thư như ta hay sao?"

"Tiểu thư, người nói cái gì vậy, Thanh Ngự sẽ luôn đi theo tiểu thư mà." Thanh Ngự nghiêm túc nói, mặc kệ nàng có bao nhiêu tiền, nàng đều một mực đi theo tiểu thư.

"Nhìn ngươi kia, ta chỉ nói giỡn một chút thôi mà." Phụng Thiên Vũ nhìn sắc mặt nghiêm túc của Thanh Ngự, buồn cười nói, "Đi, mang tiền đi thôi."

Ba người đi đến quầy hàng, gã sai vặt cung kính lấy ra một tấm thẻ vàng, "Phụng cô nương, ngoại trừ cô nương đã vay ở đây là 1000 kim tệ, ngươi thắng hai vạn, tổng cộng tất cả của cô nương còn lại là một nghìn hai trăm hai bốn vạn, đều ở trong thẻ này, mời cô nương kiểm nghiệm, sau đó rút Linh thức của cô nương vào, tấm thẻ này cũng chỉ có cô nương mới có thể sử dụng."

Phụng Thiên Vũ cầm lấy tấm thẻ vàng, kiểm nghiệm một lượt, rồi rút Linh thức nàng vào, sau đó nói một tiếng cảm ơn với gã sai vặt, liền dẫn Thanh Ngự đi ra ngoài sông bạc Vân Thiên.

"Đợi một chút. ." Vân Ế lên tiếng nói.

"Công tử." Mạc Sầu nhìn Vân Ế chậm rãi đi đến, cúi đầu kêu một tiếng.

Phụng Thiên Vũ nhìn nhìn Vân Ế, người này ngũ quan rõ ràng, tướng mạo tuấn mỹ, trên người mang theo một loại khí chất của quý công tử, liếc nhìn Mạc Sầu, liền biết người này thân phận bất phàm.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tam Công Tử Vân Tộc

"Hai vị cô nương, tại hạ là Vân Ế, là chủ quầy(ông chủ) của sông bạc Vân Thiên." Vân Ế nhìn nhìn Phụng Thiên Vũ cùng Thanh Ngự, khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Thanh Ngự, đẹp mắt liền nhíu lại, hắn như thế nào cảm thấy nàng rất giống một người.

Lại nhìn về phía Mạc Sầu, "Mạc Sầu, ngươi thật sự muốn đi cùng vị cô nương này?"

Vân Ế tự nhiên biết rõ Mạc Sầu là tình nguyện, người khác theo đuổi Linh lực đỉnh phong, còn hắn lại đam mê cảnh giới của đồ thuật, hôm nay lại gặp một người như thế này, hắn muốn đi theo, cũng không phải là chuyện khó hiểu.

"Công tử, Mạc Sầu đã quyết định, Mạc Sầu cả đời ham mê đồ thuật, khó có thể gặp được một cao thủ đồ thuật như Phụng cô nương, Mạc Sầu muốn đi theo Phụng cô nương học tập thật tốt." Mạc Sầu nói xong, ánh mắt kiên định nhìn Vân Ế.

"Cũng tốt, ngươi hãy đi đi." Vân Ế nói xong, cười nhạt một tiếng, "Phụng cô nương, tại hạ có thể hay không mời cô nương một ly trà."

Phụng Thiên Vũ nhìn nam nhân ở trước mặt, môi mỏng khẽ mở "Không rảnh." (trai đẹp mời đi uống trà a, ta muốn mà không được, thiên a, sao lại bất công như vậy)

Quay người tiếp tục bước ra ngoài, Thanh Ngự thấy vậy, lập tức đi theo.

"Công tử, Mạc Sầu xin cáo từ." Mạc Sầu nói xong, rất nhanh liền đuổi theo hai người.

Thanh Ngự thấy Mạc Sầu đi đến, quay đầu lại mỉm cười, "Đi thôi."

Vân Ế chứng kiến khuôn mặt tươi cười của Thanh Ngự, trong mắt nghi hoặc càng tăng, thật sự rất giống một người, nhưng hắn không thể nào nhớ được đến tột cùng là giống ai.

Ra khỏi sông bạc, Phụng Thiên Vũ hỏi Thanh Ngự đường đến tiệm thuốc, ba người cùng đi đến.

"Mạc Sầu, tên kia là ai a?" Thanh Ngự hỏi, người kia cho nàng có một loại cảm giác rất đặc biệt, nàng muốn biết hắn là ai.

"Ồ, tiểu cô nương này tương tự rồi hả?" Phụng Thiên Vũ cười nói.

"Tiểu thư, người nói những nói cuối gì đấy, Thanh Ngự chẳng qua là cảm thấy hắn rất quen thuộc, giống như đã từng thấy hắn mà không cách nào nhớ ra." Thanh Ngự nói xong, cúi đầu, hắn cho nàng một cảm giác thân thuộc a.

"Người mới gặp qua công tử, làm sao có thể. ." Mạc Sầu thân nhiên nói.

"Vì cái gì lại không có khả năng?" Phụng Thiên Vũ hỏi lại.

"Cô nương không biết, công tử là chính là Tam công tử Vân gia của Vân Thương quốc, Vân gia phú khả địch quốc, công tử buôn bán rất giỏi, gia tộc từ khi có công tử việc làm ăn càng ngày càng tốt, gần đây công tử đến Đông Dạ quốc, nghe nói là tới bái phỏng quốc sư đấy, nhưng vẫn chưa có cơ hội gặp được quốc sư cho nên mới ở lại Đông Dạ quốc chờ đấy."

Vân Thương quốc?

"Tiểu thư, Thanh Ngự nghe nói Vân Thương quốc có Thái Tử trị quốc kỳ tài, đem toàn bộ lãnh thổ trong nước thống nhất về một mối, Thanh Ngự thật muốn trông thấy hắn." Thanh Ngự cao hứng nói, thực lực của Vân Thương quốc so với Đông Dạ quốc mạnh hơn nhiều, chỉ vì Đông Dạ quốc có Quốc Sư đại nhân, nên không người dám xâm phạm.

"Mạc Sầu, người biết hắn đến Đông Dạ quốc tìm quốc sư có chuyện gì không?" Phụng Thiên Vũ vốn không phải là người nhiều chuyện, nàng càng không thích chõ mõm vào việc người khác, chỉ là nàng trông thấy Vân Ế vừa thấy Thanh Ngự liền có chút nhũn mảy, làm nàng buộc miệng hỏi.

"Ài da." Mạc Sầu thở dài một hơi nói ra.

"Công tử lần này tới, là muốn giúp thái tử điện hạ tìm người, Vân Thương quốc có một công chúa, thân là muội muội của thái tử, năm đó thái tử điện hạ năm tuổi, tiểu công chúa hai tuổi, tiểu công chúa cùng Hoàng hậu nương nương đi du lịch, lại gặp ám sát, Hoàng hậu nương nương bị giết, tiểu công chúa tung tích đến nay không rõ, Thái Tử rất giận dữ, bắt đầu chỉ điểm triều đình, truy xét hung thủ, nhưng mà những kẻ ám sát kia, liên tục sát, cũng không nói ra hung thủ phía sau màn, thái tử điện hạ không ngừng tìm tiểu công chúa, một bên điều tra hung thủ đằng phía sau, nghe nói Đông Dạ quốc có quốc sư có năng lực biết trước mọi việc, cho nên thái tử điện hạ liền để cho công tử đến viếng thăm quốc sư, muốn cầu quốc sư nhìn xem có thể hay không biết được tung tích của tiểu công chúa".

Phụng Thiên Vũ nghe Mạc Sầu nói xong, liếc nhìn Thanh Ngự, thầm nghĩ, sẽ không trùng hợp như vậy chứ, Thanh Ngự lại chính là !

"Mạc Sầu, Thái tử Vân Thương quốc thật tốt, đã lâu như vậy mà vẫn còn tìm kiếm." Thanh Ngự nói xong, nhìn về phía Phụng Thiên Vũ, "Tiểu thư, người nói có đúng hay không?"

"Đúng, Thanh Ngự, chúng ta đi thôi."

Lúc ba người đi ngang qua một nơi, nhìn nơi đó người ra người vào ồn ào tấp nập.

"Này, các người nghe nói gì không, nghe nói đệ nhất luyện đan thiên phú Dược Tông đang tổ chức khảo thí đó, nghe nói người nào có thiên phú tốt nhất sẽ trở thành đệ tử của Dược Tông đó, đây chính là lần đầu tiên nha."

Khảo thí sao?

Phụng Thiên Vũ cước bộ dừng lại, hai con ngươi híp lại, con ngươi xẹt qua một vòng hào quang.

Thông qua trí nhớ trước kia, nàng có thể biết được, tinh thần lực được thể hiện thông qua màu sắc, bao gồm tám màu riêng biệt ứng với từng loại thiên phú: đỏ, cam, vàng, xanh lá cây, xanh, lam, tím và không màu. Ảnh hưởng tinh thần lực của nàng rất mạnh, nhưng nàng nhưng lại không biết tinh thần lực của nàng thuộc về thiên phú màu nào.

"Tiểu thư, làm sao vậy?" Thanh Ngự thấy tiểu thư dừng bước lại, nghi ngờ hỏi.

"Cô nương là muốn đi vào khảo thí sao?." Mạc Sầu thân nhiên nói.

"Uh, " Phụng Thiên Vũ nhẹ gật đầu, "Ta đối với cái khảo thí này cảm thấy rất hứng thú."

"Tiểu thư đi đi, ta cùng Mặc Sầu ở chỗ này chờ tiểu thư." Thanh Ngư cao hứng nói, nàng cũng muốn biết thực lực của tiểu thư có thể luyện đan được hay không.

"Hảo, " dứt lời, nàng liền tiến vào Dược Tông cùng với những người khác.

Nguyên một đám người mang theo thất vọng cùng vui vẻ đi ra, cũng là lúc Phụng Thiên Vũ chuẩn bị được khảo sát.

Chẳng qua là, đối với kết quả của khảo nghiệm Dược Tông đều giữ bí mật, cho nên cũng không người nào biết thiên phú của bọn họ là như thế nào.

"Cô nương, đến lượt ngươi rồi." Một gã sai vặt dẫn Phụng Thiên Vũ đi vào trong nội đường khảo thí.

Trong hành lang rộng rãi, chính giữa bày đặt một khối đá thủy tinh hình thoi, nhìn thoáng qua thấy được một người ngồi đằng sau khối đá kia chính là quản sự, ngồi bên cạnh là một lão đầu.

Người quản sự thân nhiên nói, "Ngươi đi đến trước Tinh Thạch, dùng tinh thần lực của ngươi công kích vào Tinh Thạch, Tinh Thạch sẽ căn cứ công kích của ngươi để khảo thí thiên phú của ngươi, nhớ kỹ là tinh thần lực, không phải linh lực."

Phụng Thiên Vũ nghe xong, đưa tay tới Tinh Thạch, nhắm mắt lại, đem tinh thần lực ngưng tụ tại bàn tay, bắt đầu công kích Tinh Thạch.

Xoạt!

Đột nhiên, Tinh Thạch tán mát ra hào quang màu đỏ.

"Màu đỏ." Mặt người quản sự mặt người không có chút biểu cảm, trong tám màu thiên phú màu đỏ là yếu nhất, màu tím mạnh nhất, còn thiên phú không màu chính là chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Màu đỏ thiên phú, không thể tu luyện, không đạt được thành tựu to lớn.

Ngay tại lúc hần muốn hô người kế tiếp tiến vào, hào quang màu đỏ đột nhiên biến hóa.

Màu cam, không sai, màu đỏ biến thành màu cam rồi!

Quản sự trừng to mắt, Tinh Thạch không phải thoáng cái có thể đưa ra màu thiên phú đấy sao? Lúc nào lại thay đổi màu sắc?

Nhưng mà màu sắc trong Tinh Thạch biến hóa cũng không dừng lại, quản sự đang kinh ngạc thì Tinh Thạch phía dưới tiếp tục thay đổi.

Màu vàng, xanh lá cây, màu xanh, màu lam.

Ở bên cạnh, mắt lão đầu đã sớm mở ra, nhìn Tinh Thạch biến hóa, một hồi kinh hãi cũng không nói nên lời.

Màu tím.

Quản sự cùng lão đầu rút cuộc lấy lại tinh thần, Tinh Thạch rút cuộc ngừng lại, thiên phú màu tím!

Quản sự xoa xoa cái trán đỏ đầy mồ hôi, thiên phú màu tím, trên đại lục cũng chỉ có mười mấy người thôi a?

Thế nhưng là biến hóa của Tinh Thạch vẫn chưa kết thúc.

Chỉ thấy hào quang màu tím trong Tinh Thạch liền biến mất.

Lão đầu nhăn nhúm mày, tay của nàng còn đặt ở trên Tinh Thạch, nhưng màu sắc lại biến mất, cái này chính là. .

"Bành."

Lão đầu kích động đứng thẳng người lên, một đôi mắt gât gao nhìn chăm chăm vào Phụng Thiên Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Kinh Thế Kỳ Tài

Không màu.

Chỉ có tồn tại trong truyền thuyết. Thiên phú không màu

Lão đầu hưng phấn nở nụ cười, hất rút cuộc cũng gặp được một đệ tử hài lòng.

Phượng Thiên Vũ thu tay, chứng kiến Tinh Thạch vỡ vụn, khóe mắt chau lên, "Giả tạo phẩm?"(giống như hàng giả a)

Khi thấy trong mắt của lão đầu tràn đầy hưng phấn, Phượng Thiên Vũ nhàn nhạt nói một câu, "Ta đã kiểm tra xong rồi, xin cáo từ"

Thanh Ngự vẫn chờ nàng đấy!

Thông qua trí nhớ trước kia, nàng đã biết rõ thiên phú màu tím đã là cao nhất, bây giờ đã biết kết quả, cũng không cần phải lưu lại nữa.

"Đợi một chút!"

Lão đầu vội vàng kêu lên, ngưng ngừng, một kinh thế kỷ tài như vậy, hấn làm sao có thể buông tha.

"Nha đầu, có biết hay không thiên phú của ngươi là cái gì?" Lão đầu cười tủm tỉm

Phượng Thiên Vũ nhìn hấn một cái, nói ra: "Không phải màu tím sao?"

"Sai, là không màu, nha đầu, ngươi biết cái gì là không màu không?" Lão đầu hưng phấn nói: "Đó là thiên phú trong truyền thuyết, so với màu tím còn muốn mạnh gấp đôi, thiên phú của ngươi chính là không màu."

"Không màu?" Phượng Thiên Vũ nhũn mày, nàng lần đầu tiên biết còn có thiên phú không màu.

"Nha đầu, ta là Dược Tông Tôn Giả Hàn Duệ, không bằng ngươi làm đồ đệ của ta đi!" Hấn luôn luôn cao ngạo, năm đó Hoàng Đế Đông Dạ quốc muốn hấn thu Tam vương gia Đông Ngự Phong làm đệ tử, hấn một mực trực tiếp cự tuyệt.

"Ngươi giữ chức rất cao sao? Bái ngươi làm thầy có chỗ tốt gì sao?" Phượng Thiên Vũ hỏi ra.

Hàn Duệ nghe vậy, không biết đùa giỡn, vội vàng đem của cải của nhà mình khoe ra hết, "Ta là Tôn Giả duy nhất của Dược Tông, bái ta làm thầy, tất cả dược liệu của Phân đường này, ngươi tùy ý có thể lấy đi luyện đan."

"Vậy được, lão đầu, ngươi nếu dám gạt ta, ha ha." Phượng Thiên Vũ nở nụ cười âm hiểm

Hàn Duệ nhìn nha đầu đang cười kia, trực giác da đầu run lên, vội vàng nói, "Nha đầu, yên tâm đi, ta sẽ không lừa gạt ngươi."

"Vậy là tốt rồi, sư phụ, ngày mai bắt đầu, làm phiền sư phụ đi đến phủ Thừa Tướng tìm ta, nhớ kỹ, không thể kinh động bất luận kẻ nào a." Phượng Thiên Vũ cười cười, đi ra bên ngoài, hôm nay thu hoạch không nhỏ, kim tệ, còn có một vị sư phụ.

Hàn Duệ nghe một tiếng sư phụ, cao hứng nở nụ cười.

"Nha đầu, ngươi ở chỗ nào của phủ Thừa Tướng?" Hàn Duệ hỏi, phủ Thừa Tướng là một gia tộc lớn, trong phủ còn có rất nhiều chi thứ.

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, liền trả lời "Là phủ viện tối tàn nhất trong Phượng phủ, chính là chỗ ở của ta, còn có, sư phụ, ta là Phượng Thiên Vũ." Nói xong, rất nhanh đi ra ngoài.

Phượng Thiên Vũ, Hàn Duệ nghi hoặc, cái tên này như thế nào lại quen tai như vậy.

Đột nhiên, Hàn Duệ phủ tay, Phượng Thiên Vũ, đây không phải là khi còn bé linh lực khảo nghiệm là cao cấp Linh Tôn, về sau không biết chuyện gì xảy ra linh lực mất hết, rồi biến thành nha đầu ngốc hay sao?

Lúc trước hấn vẫn còn ở Dược Tông, mà không phải ở Phân đường này, dạo chơi đến đây, cũng có nghe qua, lúc ấy hấn còn cảm thấy đáng tiếc, chưa từng nghĩ, hôm nay hấn cùng với nha đầu kia kết thành thầy trò, linh lực mất hết sao? Ngụ ngốc sao?

Quả thật là lời đồn đại không thể tin được! Nhìn nha đầu thông minh, lanh lợi như thế mà, đúng là không nên tin lời đồn a.

Lắc đầu, quay người ra khảo thí đường, hấn ngẫm nghĩ hay là vẫn nên tặng cho đồ từ một món quà. .

Bên ngoài, Thanh Ngự thấy nàng đi ra, liền chạy lên hỏi, "Tiểu thư, như thế nào a?"

"Có thể luyện đan." Phượng Thiên Vũ nói đến, nàng cũng không muốn nói cho Thanh Ngự biết thiên phú của nàng, không phải là không tin nàng, làm như vậy nếu có người biết đến, bắt lấy Thanh Ngự uy hiếp nàng, Thanh Ngự là người mà nàng muốn bảo vệ cả đời, nàng tuyệt đối sẽ không làm Thanh Ngự bị thương tổn.

Ps: Ngày mai nam chính ra sân, các đại gia mau chờ mong a.

Phượng Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn sắc trời, đối với hai người sau lưng nói ra: "Trở về."

Đứng trong sân, Mạc Sầu không biết làm sao bây giờ, như đầu gối đứng giữa sân.

Hắn thật sự không nghĩ tới, Phượng gia lại có thể đối xử với Phượng cô nương như thế, tuy rằng Thanh Ngu đã nói cho hắn biết, cô nương trước kia là phế vật, thế nhưng tại sao lại đối xử như vậy, phụ thân đối xử với nữ nhi của mình như thế này sao!

"Mạc Sầu, cái này là chỗ ở của tiểu thư, phía đông còn có một căn phòng nhỏ, ngươi nếu không ngại, liền ở đó đi." Thanh Ngu sờ sờ đầu, ngượng ngùng nói, tiểu thư trở về liền đi vào trong không gian tu luyện, không có biện pháp, cũng không thể để Mạc Sầu đứng trong sân một đêm được.

"Thanh Ngu cô nương, ta không ngại." Mạc Sầu gấp gấp nói.

"Vậy được rồi, sắc trời cũng không sớm, ngươi trước đi nghỉ ngơi một chút a." Thanh Ngu nói xong, đang chuẩn bị vào trong phòng.

"Thanh Ngu cô nương, Phượng cô nương nàg.?"

"Mạc Sầu, tiểu thư bây giờ đang tu luyện, sẽ không ra ngoài, nếu như có chuyện, ngày mai rồi hắn nói sau, ngươi trước cứ nghỉ ngơi thật tốt đi." Thanh Ngu nói xong, tiến vào gian phòng, lưu lại một mình Mạc Sầu đứng trong sân.

Mạc Sầu nghĩ đến, hắn luôn gọi một tiếng cô nương, hai tiếng cô nương cũng không tiện, về sau liền kêu là tiểu thư đi, nhìn nhìn Thanh Ngu đi vào gian phòng, quay người về phía đông đi đến căn phòng nhỏ trước mặt, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai lại đến thỉnh giáo tiểu thư về đồ thuật!

Sáng sớm ngày thứ hai.

"Tiểu thư, tiểu thư người có ở đây không?" Thanh Ngu đứng ở ngoài phòng, hô lên, chẳng lẽ tiểu thư còn chưa có đi ra?

Một khắc sau, cửa phòng mở ra, trên người Phượng Thiên Vũ là một bộ áo bào trắng, bên cạnh là Tuyết Ảnh.

"Tiểu thư, ta còn tưởng rằng người không có ở đây chứ!" Thanh Ngu trông thấy Tuyết Ảnh, cao hứng hô một tiếng, "Tiểu công tử."

"Àn." Tuyết Ảnh lãnh khốc nhẹ gật đầu.

"Thanh Ngu, sớm như vậy, có chuyện gì không?" Phượng Thiên Vũ nhàn nhạt hỏi.

"Tiểu thư, người không phải muốn gặp Hoàng hậu nương nương ư, ta nghe nói nương nương hồi cung rồi." Thanh Ngu cười hi hi nói, Hoàng hậu nương nương hồi cung, nhất định sẽ tìm tiểu thư, nếu là biết rõ tiểu thư đã thay đổi, nhất định sẽ thật cao hứng đấy. .

"Không vội, Thanh Ngu, Mạc Sầu đâu?"

Nếu như di nương của nàng đã đã trở về, như vậy sẽ đến thời điểm cho nàng tiến cung, đến lúc đó nàng sẽ hỏi về khối hình trăng lưỡi liềm kia, cả thân phận của mẫu thân nàng!

"Tiểu thư, Mạc Sầu đã tới."

"Tiểu thư, tối hôm qua ngủ có ngon không?" Mạc Sầu từ trong phòng đi ra, vừa vặn nghe được Phượng Thiên Vũ hỏi hắn, khi thấy bên người Phượng Thiên Vũ là một tiểu hài tử mắt hồng, tóc trắng, trong mắt liền hiện lên tia kinh ngạc, nghi ngờ hỏi, "Tiểu thư, vị này là?"

"Mạc Sầu, đó là tiểu công tử." Thanh Ngu lên tiếng trả lời.

"Tiểu công tử? Chẳng lẽ là tiểu thư đây. ." Không phải là hài tử của tiểu thư chứ, Mạc Sầu âm thầm nghĩ.

Phượng Thiên Vũ liếc nhìn Mạc Sầu, khi thấy nét mặt của hắn, nàng tự nhiên biết rõ hắn đang suy nghĩ gì, chỉ có điều nàng cũng không muốn giải thích, Ảnh nhi chính là một hài tử.

"Mạc Sầu, nếu như ngươi muốn học đồ thuật, ba ngày sau ta sẽ dạy ngươi, ba ngày này ngươi có thể đi, cũng có thể lưu lại, tùy ý ngươi." Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói, mắt phượng trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút không vui.

"Tiểu thư, từ khi Mạc Sầu quyết định ly khai khỏi sông bạc Vân Thiên chỉ mong muốn đi theo tiểu thư. Từ giờ trở đi tiểu thư đi đâu Mạc Sầu đi đó." Mạc Sầu cúi đầu xuống, thản nhiên nói, "Chẳng qua là không biết tiểu thư có nguyện ý lưu lại Mạc Sầu hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tiến Cung

"Nếu như ngươi nguyện ý muốn ở lại, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, bên cạnh của ta không có người vô dụng, nếu ngươi dám phản bội, ta nhất định tự tay giết chết ngươi."

Phượng Thiên Vũ nhìn Mạc Sầu, đôi đồng tử đen nhánh tựa như đáy hồ sâu thẳm khiến người nhìn mà không thấu, một bộ áo bào trắng, ba ngàn sợi tóc nhẹ nhàng đón gió cho người ta cảm giác như đang đối diện với trích tiên.

"Đa tạ tiểu thư, Mạc Sầu tuyệt sẽ không phản bội tiểu thư." Mạc Sầu ánh mắt kiên định, hần tuyệt sẽ không phản bội.

"Mạc Sầu, ngươi là trung cấp Linh Tướng, Thanh Ngu là trung cấp Linh Sư, các ngươi nên tập trung vào tu luyện." Phượng Thiên Vũ nói xong, vẫn không quên nhìn Thanh Ngu.

Mạc Sầu sững sờ, hần là trung cấp Linh Tướng thế mà tiểu thư chỉ cần liếc mắt là biết được, xem ra thực lực của tiểu thư thật bất phàm.

"Xin hỏi Nhị tiểu thư có ở đây không?"

Ngoài cửa, một nha hoàn đang đứng, chậm chạp mà hỏi, hai chân run rẩy, nàng thật sự không muốn đi vào, nhưng mà bị lão gia chỉ định, nàng dám không đi sao.

"Chuyện gì?" Thanh Ngu đi ra ngoài, trông thấy một nha hoàn đứng ở ngoài cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười lập tức chìm xuống: "Ngươi tới làm cái gì?"

"Thanh Ngu cô nương, trước kia là Hạnh nhi có mắt như mù, đắc tội với Nhị tiểu thư cùng Thanh Ngu cô nương, xin Nhị tiểu thư tha lỗi cho ta, van cầu Nhị tiểu thư." Hạnh nhi nói xong, quỳ trên mặt đất, nàng trước kia không ít lần đi theo đại tiểu thư khi để Nhị tiểu thư, nhưng lúc đó Nhị tiểu thư vốn là một kẻ ngốc, nàng đâu nghĩ tới sẽ có ngày như thế này, bên người lại còn có một Siêu Thần Thủ, liền thẳng tay đánh nát đan điền của Tam tiểu thư, huống chi nàng chỉ là một cái nha hoàn nho nhỏ.

Phượng Thiên Vũ hai tay ôm ngực, lẳng lặng nhìn Hạnh nhi đang quỳ trên mặt đất, khóe môi giờ lên nụ cười lạnh.

"Ta có nói muốn giết ngươi sao?" Âm thanh lười biếng của Phượng Thiên Vũ phát ra, "Tới nơi này, đến cùng là có chuyện gì?"

"Dạ. Nhị tiểu thư, lão gia muốn Nhị tiểu thư đi đến đại sảnh, hình như là có người trong cung đến." Hạnh nhi run rẩy nói, nàng hiện tại thật muốn ly khai khỏi chỗ này ngay lập tức, bây giờ Nhị tiểu thư thật sự là rất khủng khiếp a.

"A?"

Phượng Thiên Vũ cười lạnh, theo lý thuyết hần là di nương kia đã trở về, muốn gặp nàng, cho nên phái người tới, nói như vậy, phải là trực tiếp đến tìm nàng đây, nhưng lại muốn nàng đi đến đại sảnh, xem ra Phượng Thiên Vũ không muốn nàng cùng di nương ở chung một chỗ.

Suy nghĩ về điều này, sắc mặt Phượng Thiên Vũ trầm thêm vài phần: "Ngươi về trước đi, nói cho hần biết, ta lập tức đi tới."

Hạnh nhi nghe vậy, vội vàng nói, "Dạ, tiểu thư, Hạnh nhi xin cáo lui." Nói xong, chạy như ma đuổi.

"Tiểu thư, người khủng bố như vậy sao?" Thanh Ngu nhìn Hạnh nhi bỏ chạy, nghi ngờ hỏi.

Phượng Thiên Vũ cũng không trả lời, quay người nhìn Mạc Sầu nói: "Mạc Sầu, Thanh Ngu muốn theo ta tiến cung đi, đợi tí nữa nếu có một lão gia tới tìm ta, ngươi liền nói cho hần biết ta có chút công chuyện, ngày mai sẽ đi tìm hần."

"Vâng, tiểu thư, Mạc Sầu nhớ kỹ."

"Thanh Ngu, đi thôi."

"Tiểu thư, nếu muốn vào cung, Thanh Ngu đi chuẩn bị quần áo khác cho người?" Thanh Ngu cao hứng mà hỏi, tiến cung, lần đầu tiên nàng được vào cung đó!

"Không cần."

Phượng Thiên Vũ thân nhiên nói, "Ảnh nhi, vào không gian đi."

Tuyệt Ảnh nghe vậy, thân thể nho nhỏ biến mất ngay tại chỗ, kỳ thật hần muốn đi cùng mẫu thân, nhưng mà mẫu thân chưa muốn hần xuất hiện, khẳng định là có nguyên nhân.

Mạc Sầu nhìn tiểu công tử biến mất tại chỗ, trong khoảng thời gian ngắn có chút choáng váng, một người làm sao có thể nói không thấy liền không thấy, chẳng lẽ tiểu công tử không phải người? Vậy thì tiểu công tử là cái gì?

Mạc Sầu đang muốn hỏi Thanh Ngu một chút, phát hiện Thanh Ngu cùng tiểu thư đã rời đi, lác đác, trở lại trong sân, vẫn là nên đem lời tiểu thư nhắn

nhũ mà làm cho tốt.

Đại sảnh Phụng gia, Phụng Tiêu ngồi ngay chính giữa, mà bên cạnh hắn là Phụng Thủy Tuyết cùng Phụng Thủy Linh, hai người hôm nay đều ăn mặc cực kỳ đẹp mắt, Phụng Thủy Tuyết một bộ màu hồng phấn chân váy như mây, Phụng Thủy Linh thì là một bộ váy màu hồng nhạt tơ quàn, trên đầu cắm một ít đồ trang sức, Phụng Thiên Vũ cười cười, gà rùng chính là gà rùng, thế nhưng là muốn hóa thành Phụng Hoàng. Ngại ngùng a

Nhìn Phụng Thiên Vũ tiến vào, Phụng Thủy Linh hai mắt tóe lửa nhìn chăm chăm vào nàng.

Phụng Thiên Vũ thấy vậy, nụ cười lóe trên môi, xem ra bị giáo huấn còn chưa đủ. !

"Đại tỷ, Tam muội, gần đây thân thể vẫn tốt chứ?"

Phụng Thủy Tuyết sắc mặt khó coi, ngày ấy nàng bị Siêu Thần Thú gây thương tích, tu dưỡng mấy ngày, đã không còn đáng ngại.

Phụng Thủy Linh khinh thường không đáp lời, Phụng Thiên Vũ, chờ coi a, hôm nay sẽ là ngày tử của ngươi.

Phụng Tiêu ngồi ở phía trên sắc mặt khó coi: "Phụng Thiên Vũ, hôm nay Hoàng hậu nương nương đi du lịch đã hồi cung, đúng lúc có sứ giả Vân Thương quốc, Hoàng Thượng mở yến tiệc Bách Hoa, Hoàng hậu nương nương chỉ định muốn gặp ngươi, ngươi theo ta tiến cung, tốt nhất nên an phận, đừng tưởng rằng ngươi có Siêu Thần Thú, có thể không coi ai ra gì, ngươi nên cẩn thận không nên chọc tới quốc sư, đến lúc đó chỉ sợ Hoàng hậu nương nương cũng không thể cứu nổi ngươi."

"Nói xong chưa? Nói xong rồi liền đi, nói nhảm nhiều quá."

Khó trách, hôm nay hai người kia ăn mặc điểm lệ như thế, nguyên lai là muốn câu cái kim quy tế nha!(con rết vàng)

"Hừ." Phụng Tiêu hất tay áo lên, đi ra ngoài, Phụng Thủy Tuyết cùng Phụng Thủy Linh đi phía sau, Phụng Thiên Vũ liếc nhìn mấy người, đi ra ngoài, đây là muốn tự nàng đi tìm Hoàng Cung đây mà, hừ, lại không nghĩ. ...

"Người là Nhị tiểu thư?" Một gã công công tiến lên hỏi.

"Vâng." Thanh Ngự đáp.

"Nhị tiểu thư, mời, chúng ta là người của Hoàng hậu nương nương phái tới." Công công nói xong, nhường đường.

Phụng Thiên Vũ cũng không nói gì, cùng Thanh Ngự lên xe ngựa, xe ngựa một đường thẳng đến Hoàng Thành.

"Đạp đạp đạp!"

Xe ngựa dừng lại trong hoàng cung, bởi vì Hoàng hậu nương nương đã ra lệnh, cho nên xe ngựa mới có thể tiến thẳng vào bên trong cung.

"Nhị tiểu thư, đã đến!"

Phụng Thiên Vũ nghe vậy, cũng không giẫm lên ghế, mà là nhanh nhẹn nhảy xuống, Thanh Ngự theo sát phía sau.

Bởi vì đi công bác môn, cho nên cũng không có thấy người nào

"Nhị tiểu thư, mời." Công công nói xong, đang chuẩn bị dẫn Phụng Thiên Vũ đi vào cung Phụng Nghi của Hoàng hậu nương nương. !

"Ồ, cái này không phải là phế vật bị biểu ca từ hôn đó sao?"

Một âm thanh không cân đối vang lên, sự tình ngày đó ở Phụng gia, Đông Ngự Phong cũng không có nói, Phụng Tiêu có tình áp chế, cho nên chuyện bên người Phụng Thiên Vũ có một cái Siêu Thần Thú đều không có ai biết, cho nên mới rồi có một câu phế vật như vậy.

Phụng Thiên Vũ sắc mặt trầm xuống, quay đầu nhìn về phía một đám người vừa tới kia.

Phụng Thiên Vũ hỏi: "Nàng là ai?"

"Nhị tiểu thư, đó là chất nữ của Lâm quý phi, con gái của Lâm tướng quân, Mộng Nguyệt tiểu thư "

Công công cung kính trả lời.

"Thanh Ngự, ngươi có nghe câu nói này chưa?."

Phụng Thiên Vũ nhìn nữ nhân kia, nhàn nhạt mà hỏi.

Thanh Ngự mờ mịt, tiểu thư: "Câu gì ạ?"

"Câu nói kia là, bắt chó đi cày ruộng việc không đâu!"

Phượng Thiên Vũ hời hợt nói.

"Người --- người "

Lâm Mộng Nguyệt nghe vậy, cả khuôn mặt đều tái lại.

Đây rõ ràng nói nàng là con chó mả.

"Tốt phé vật, nhìn bốn tiểu thư giáo huấn người thế nào."

"Mộng Nguyệt, người đang làm cái gì? Nơi này chính là Hoàng Cung."

Lâm quý phi mặc một bộ váy màu vàng rực, hơi trễ ngực tiến lên phía trước , ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn thẳng vào Phượng Thiên Vũ, mặt không đổi sắc nói.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lăn Đầu Gặp Mặt

Nàng, tướng mạo xinh đẹp, bình tĩnh tự nhiên, liền nhìn ra được người này tâm cơ khó lường.

"Cô cô, nàng khi dễ Nguyệt Nhi." Lâm Mộng Nguyệt làm nũng nói, cô cô hiểu rõ nàng nhất.

"Người đã tiến cung mấy lần, Bốn cung với người chưa từng gặp nhau, nay người lại bị Phong nhi lui hôn, hôm nay người hãy theo Bốn cung nói chuyện một chút đi." Trên mặt Lâm quý phi hiện lên nụ cười hiền hòa, nhưng mắt phượng lại nổi lên một tia ám quang.

Phượng Thiên Vũ cười lạnh, không sai, vừa nhìn thấy tia sáng trong mắt kia, nàng cũng muốn nhìn một chút mẫu thân Đông Ngự Phong rốt cuộc là có năng lực như thế nào .

"Nếu như quý phi nương nương đã có lời mời, như vậy Thiên Vũ liền cung kính không bằng tuân mệnh rồi."

Thanh Ngự thấy vậy, muốn theo sau, nàng đã nhìn ra, mấy người kia chính là tìm tiểu thư gây phiền toái.

"Nha hoàn không cần đi theo, đứng đợi ở nơi đây." Lâm quý phi liếc Thanh Ngự.

"Tiểu thư!"

"Thanh Ngự, không có việc gì, làm phiền công công trước mang nàng đi chỗ của di nương." Phượng Thiên Vũ cho Thanh Ngự một nụ cười an tâm, sau đó cùng Lâm quý phi đi đến địa phương khác.

Một đoàn người đi về phía tiểu đường, đi càng lâu, người càng ít.

Phượng Thiên Vũ đánh giá bốn phía, khi thấy một cung điện, có chút nhú mây, trong hoàng cung như thế này sao lại có một nơi yên lặng như vậy, còn là một tòa cung điện.

"Phượng Thiên Vũ, người đi vào trước đi, Bốn cung liền vào sau." Trong mắt Lâm quý phi có chút vội vàng, chỉ cần nàng tiến vào, liền không thể ra được, giết nàng, cũng có thể cho nữ nhân kia một cái "kính hử" .

Phượng Thiên Vũ bất động thanh sắc liền nói: "Nếu là quý phi nương nương muốn ta đi vào, ta đây liền vào đi thôi."

Nói xong, đi thẳng về phía trước, Lâm quý phi đã mong muốn nàng tiến vào tòa cung điện này, nàng liền vào xem, đây là địa phương như thế nào.

Lâm quý phi nhìn Phượng Thiên Vũ đi xa xa, trên mặt hiện vẻ tươi cười, Thánh Điện chính là cấm địa, không có sự cho phép của Quốc Sư, cho dù là Hoàng Thượng cũng không được tự tiện đi vào. Tự ý xông vào Thánh Điện, chết!

Trong cung điện rộng lớn như vậy lại không có chút nhân khí nào, đột nhiên có một tiếng đàn truyền đến tai Phượng Thiên Vũ , tiếng đàn lúc cao, lúc thấp, lúc trầm, lúc bổng.

Phượng Thiên Vũ đi theo tiếng đàn, liền phát hiện trong cung điện, lại có một mảnh hồ rất là lớn, bên hồ, những cành liễu nhẹ nhàng nhảy múa trong gió, trong hồ hoa sen tranh nhau đua nở, nhìn xuyên qua những tán liễu nàng kinh ngạc phát hiện một bóng người ngồi trên những lá sen(nội công thâm hậu quá ta).

Tức thì, Phụng Thiên Vũ liền kinh hãi.

Đó là một nam tử cực đẹp, mặc một trường bào Lưu Vân màu đỏ như máu khiến người nhìn phải giật mình, tóc đen như mực theo gió tung bay.

Thế gian còn có một nam tử xinh đẹp như vậy sao!

Kiếp trước nàng cũng đã gặp qua không ít mỹ nam trong mỹ nam, Đông Ngự Phong cũng có thể so sánh với Phan An, nhưng so với nam tử trước mắt này càng không là gì!

Khi nhìn thấy nam tử trước mắt này, nàng cảm giác được dường như tất cả từ ngữ đều không cách nào hình dung được hắn!

Dung mạo tựa như Trích Tiên, đủ để cho người trong thiên hạ nhìn thấy liền rơi vào tay giặt .

"Rốt cuộc đây là người nào?"

Phụng Thiên Vũ không chớp mắt mà nhìn hắn, kỹ càng mà đánh giá dung mạo ấy.

Hai mắt hắn nhắm lại, cổ áo hơi rộng, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, làn da như bạch ngọc làm cho người ta nhìn không được muốn tiến lên cắn một cái.

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được thế nào là kinh diễm!

Không sai, chính là kinh diễm!

Một loại kinh diễm sâu đến tận linh hồn!

Ngay lúc Phụng Thiên Vũ đang âm thầm đánh giá, thì nam tử đang đánh đàn kia cũng đã mở đôi mắt, ánh mắt nhìn về chỗ nàng.

Một đôi mắt đẹp đến tận cùng, tựa như vực sâu không thấy đáy, làm cho người ta vừa nhìn liền bị hấp dẫn.

"Nha đầu, không ai nói cho ngươi biết, nơi đây không cho bất cứ ai bước vào sao?"

Âm thanh mỉa mai vang lên, nhìn Phụng Thiên Vũ giật nảy mình, trên mặt liền nở ra nụ cười.

Phụng Thiên Vũ nghe vậy, cười cười, hai tay ôm ngực, tựa người trên cây liễu, hai con mắt híp lại, tựa cười như không. "Chẳng lẽ ngươi không phải người?"

Nam tử nghe vậy liền cười lớn, đem Phụng Huyền cầm thu vào trong không gian, đứng dậy, đi đến bên Phụng Thiên Vũ, từng bước, từng bước nhẹ nhàng, từng đóa sen hồng nở rộ ngay dưới chân, càng làm cho bộ trường bào màu hồng tỏa ra vẻ tà mị.

"Nha đầu, là người a." Âm thanh nhàn nhạt, lại làm cho Phụng Thiên Vũ khẽ giật mình.

"Ngươi biết ta?"

"Từng gặp, năm ngươi ba tuổi, mẫu thân của ngươi mang theo ngươi vào cung, bỗng tọa thấy ngươi ở ngự hoa viên." Đế Dạ Hiền nói ra, hắn vẫn nhớ rõ năm đó, một tiểu nha đầu ngồi xổm trong hoa viên, cầm lấy một đóa hoa tươi cười hỏi hắn: "Ca ca, đây là hoa gì a?"

Không nghĩ tới, đã cách nhiều năm, hắn còn có thể nhìn thấy nàng.

"Vậy ngươi là ai?"

Phụng Thiên Vũ nhìn hắn, nhàn nhạt mà hỏi.

Thánh nguyệt bên hồ, cành liễu nhẹ múa, dưới cây liễu, nam tử dung nhan kinh diễm, nữ tử dáng vẻ khuynh thành, một bộ áo đỏ như lửa, một bộ bào trắng lịch sự tao nhã, hai người nhìn nhau, một khắc này, Thiên Địa tĩnh lặng, trực giác nói cho Phụng Thiên Vũ biết, cảm giác này thật quen thuộc, nàng đột nhiên nhớ tới một câu, xa xa không hẹn hai tướng nhìn qua.

"Ta là Đế Dạ Hiền!"

Đế Dạ Hiền mỉm cười, âm thanh mỉa mai lại vang lên.

"A, nguyên lai ngươi chính là quốc sư Đông Dạ quốc, mọi người kính ngưỡng a!"

Phụng Thiên Vũ cười nói, khó trách trong hoàng cung lại có một chỗ cung điện như vậy, sớm nghe nói thực lực Quốc Sư cường đại, bắt từ bắt lão, dung nhan càng thêm kinh người, hôm nay diện kiến, quả như lời đồn. . !

"Nha đầu, ngươi có biết tự tiện xông vào Thánh Điện hậu quả là gì không?"

Trong mắt Đế Dạ Hiền mang theo tia vui vẻ, trêu đùa nha đầu thật vui, hần sao có thể không trêu chọc nàng được.

"Không biết." Phụng Thiên Vũ thành thật trả lời, nàng thật sự không biết, nhìn nam nhân trước mắt này, hần thật chẳng tốt đẹp gì a!

Đế Dạ Hiền hơi sững sờ, hần ngược lại là không nghĩ tới nha đầu lại trả lời trực tiếp như thế, môi bờ có chút quyến rũ ra, đáy lòng phảng lảng liền hiện lên một tia khác thường, giống như một cục đá rơi xuống, tạo nên tầng tầng rung động.

Nếu là có người trông thấy, tất nhiên sẽ sợ tới mức tròng mắt đều rơi xuống, chưa bao giờ thấy Quốc Sư đại nhân thân cận với người khác, vậy mà lại tươi cười với một nữ tử, hơn nữa còn là nữ tử nổi danh là phế vật.

Điều này thật là sự tình trăm năm rất khó rồi!

"Nha đầu, ta dẫn ngươi đi ra ngoài, thánh điện này tiến vào thì dễ nhưng đi ra thì rất khó."

Đế Dạ Hiền cười cười. Thật không biết đã bao nhiêu lâu, hần đã không nở nụ cười.

Thánh Điện sở dĩ không thể tự tiện xông vào, là vì, bên trong là không gian dành riêng của Quốc Sư của Đông Dạ quốc, càng là vì trong Thánh điện có Quốc Sư đại nhân bố trí xuống tuyệt sát trận, không phải là Quốc Sư đại nhân, không ai có thể giải.

"Vậy làm phiền Quốc Sư đại nhân rồi!"

Phụng Thiên Vũ nhẹ gật đầu, kẻ dẫn cũng biết cung điện này tiến vào thì dễ đi ra thì khó khăn.

Hai người một trước một sau, bước ra phía ngoài cung điện.

Phụng Thiên Vũ ở phía sau hần, nhìn đoạn đường tuy không dài nhưng cảnh sắc hai bên đường biến hóa khôn lường, âm thầm kinh hãi, cái yêu nghiệt này thật không đơn giản a!

"Hô "

Một trận gió thổi qua, Phụng Thiên Vũ đã thấy mình tiến vào giao lộ của cung điện.

"Nha đầu, ta đưa đến đây thôi, còn lại ngươi tự mình đi, chúng ta còn có thể gặp lại nhau đó."

Đế Dạ Hiền thân bí khó lường nói.

Phụng Thiên Vũ khẽ gật đầu: "Quốc Sư đại nhân, đa tạ."

"Nha đầu, ngươi thật là khách khí, gọi ta là Dạ Hiền!"

Đế Dạ Hiền thân nhiên nói, hồng bào trong gió bay lên, tóc đen nhẹ nhàng vui đùa theo cơn gió, nhìn Phụng Thiên Vũ nhíu mày, nha đầu này thật là quá đáng yêu.

Nếu Phụng Thiên Vũ biết trong lòng hần đang suy nghĩ gì, chắc sẽ nội thương mất, chỉ sợ hần là người thứ nhất cảm thấy nàng đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Phụng Hoàng Liệt*

*Liệt: dây xích

Dạ Hiền?

Chúng ta thân thiết tới mức độ này rồi sao?

Cái trán Phụng Thiên Vũ mơ hồ xuất hiện ba đường hắc tuyến. !

Bất quá cũng không sao cả.

"Đã như vậy, ừm, như vậy, Dạ Hiền, ta đi trước." Âm thanh êm ái của Phụng Thiên Vũ rơi xuống, chẳng biết tại sao, nàng đối với hắn không giống như người ngoài luôn lạnh lùng vô tình, cái cảm giác này như từng quen biết khiến cho chính nàng của phái Nghi ngờ, thế nhưng trong trí nhớ mà nàng có được, hắn chưa từng xuất hiện.

"Nha đầu, ngươi mang cái này vào."

Để Dạ Hiền nói xong, từ trên tay trái gỡ xuống một sợi dây cổ màu tím, khắc đầy hoa văn cổ xưa, làm cho người ta một cảm giác cổ xưa, lâu đời.

"Đây là cái gì?"

Phụng Thiên Vũ hỏi, nàng vừa nhìn vật trong tay liền biết đây không phải là vật phàm.

"Nha đầu, Phụng Hoàng liệm gồm có hai dây, dây đang đeo trên tay ngươi là Hoàng liệm còn dây trên tay ta là Phụng liệm." Dứt lời, Để Dạ Hiền liền đeo lên tay nàng.

Hắn rất nhẹ nhàng, khi da thịt chạm nhau, một loại cảm giác khác thường tự nhiên sinh ra, Phụng Thiên Vũ bối rối, trước kia nàng không thân cận với ai như vậy, mọi người đều rất e ngại nàng.

"Tốt rồi" Để Dạ Hiền nhìn sợi Hoàng liệm trên cổ tay Phụng Thiên Vũ, thoả mãn mỉm cười.

Sợi Hoàng liệm trên cổ tay Phụng Thiên Vũ đột nhiên lóe sáng, màu tím trên sợi dây kết hợp cùng với những hoa văn cổ xưa phát ra những sợi ánh sáng màu tím nhạt nhìn qua tràn ngập sắc thái mộng ảo.

Phụng Thiên Vũ thu tay lại: "Dạ Hiền, gấp lại."

"Ân."

Phụng Thiên Vũ quay người rời đi, trong lòng không biết phải làm thế nào, muốn quay đầu lại nhìn người kia, nam tử bên ngoài cao quý nhưng rất cô đơn.

Để Dạ Hiền nhìn bóng lưng xa dần, trầm nghĩ, nha đầu, ngươi biết không, Hoàng liệm không phải ai cũng mang vào được đâu!

Trong Phụng Nghi cung.

"Công công, ngươi nói xem sao Hoàng hậu nương nương cùng tiểu thư vẫn chưa trở lại a?"

Đứng ở trước cửa cung Phụng Nghi, Thanh Ngự nhìn quanh ngoài cung lo lắng hỏi công công bên cạnh, tiểu thư đã đi lâu như vậy rồi, không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ? Hoàng hậu nương nương lại không có trong cung.

"Thanh Ngự cô nương, ngươi không nên gấp gáp, không bằng chúng ta đi tìm nương nương, Phụng nhị tiểu thư có thể cùng quý phi nương nương tản bộ gặp được Hoàng hậu nương nương rồi, cho nên mới không có tới." Công công an ủi nói ra, trong lòng cũng thực sự sốt ruột, Nhị tiểu thư còn chưa tới, lại bị quý phi nương nương đón đi, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít, muốn xảy ra chuyện rồi, hắn có mặt mũi nào mà đi gặp Hoàng hậu nương nương a!

"Đúng rồi, công công, chúng ta liền đi tìm Hoàng hậu nương nương a."

Thanh Ngự nói xong, liền lôi kéo công công chạy ra khỏi cung Phụng Nghi.

Thanh Ngự cùng công công đi thẳng đến đại điện, không biết đi đường như thế nào lại va vào một người, sau đó liền rơi vào một vòng tay ấm áp.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi." Thanh Ngự vội vàng rời khỏi cái ôm ấp kia, cúi đầu gấp gáp nói, đừng có đụng vào mấy vị Vương gia hay đại thần đó chứ không thì đời nàng cũng xong rồi.

Công công cũng ở một bên nói ra: "Vân công tử, Thanh Ngự cô nương tìm người sốt ruột, không cẩn thận đụng vào Vân công tử, kính xin công tử thứ lỗi." Người này là Vân công tử, sứ giả của Vân Thương quốc, nếu truy cứu, thì rất phiền toái a, hôm nay là cái ngày nắm mốc gì mà Nhị tiểu thư bị quý phi nương nương ngăn đón đi, hiện tại thì nha hoàn của Nhị tiểu thư lại đụng vào sứ giả Vân Thương quốc.

Vân Ế mỉm cười nhìn Thanh Ngự đang cúi đầu xin lỗi, từ xa hắn đã thấy nàng, còn tưởng rằng nhìn lầm, vốn định đến xem, lại không nghĩ nha đầu kia chạy thật nhanh, đụng vào hắn, nếu không phải hắn nhanh tay thì nha đầu kia thật là xui xẻo rồi.

"Thanh Ngự, ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Vân Ế liền hỏi.

Ồ? Thanh âm này như thế nào lại quen tai như vậy?

Thanh Ngự ngẩng đầu, khi thấy gương mặt Vân Ế, liền bình tĩnh trở lại, "Vân công tử, ngươi sao lại ở chỗ này?"

Vân Ế cười nói: "Thanh Ngự, ta hỏi ngươi trước cơ mà, đúng rồi, như thế nào không thấy Mạc Sầu cùng tiểu thư nhà ngươi?"

Tiểu thư. Đúng nga, tiểu thư không thấy, nàng bây giờ còn muốn gặp Hoàng hậu nương nương đây!

"Vân công tử, tiểu thư không thấy, Thanh Ngự muốn đi tìm Hoàng hậu nương nương, không cần thận trọng vào Vân công tử, nếu có mạo phạm, kính xin Vân công tử bỏ qua cho."

Thanh Ngự nói xong, đang chuẩn bị rời đi, tay liền bị kéo lại, nhìn lại, lại thấy Vân Ế đang cười nhìn nàng.

"Thanh Ngự, người sao có thể đi vào đại điện được sao, cũng không thấy được Hoàng hậu nương nương đâu."

Vân Ế cười nói, thật buồn cười, chủ tử thì lạnh lùng trầm tĩnh còn nha đầu này lúc nào cũng ồn ào nha?

"Vậy phải làm sao bây giờ a!" Thanh Ngự vội la lên.

"Ta dẫn người đi a."

Vân Ế cũng không trêu chọc nàng nữa, mang nàng đi đến đại điện.

"Đa tạ Vân công tử." Thanh Ngự nói ra: "Công công, cảm ơn người, Vân công tử mang ta đi tìm nương nương, công công cũng không cần theo nữa đâu."

"Thanh Ngự cô nương, người đi đi." Công công nói ra, một nha hoàn, sao lại nhận thức Vân công tử đây?

Trong điện Kim Loan, quần thần đông đủ, các thế gia, tiểu thư ngồi sau lưng phụ thân mình, âm thanh khắp nơi vang lên, ở trên cao, một thân hình to lớn cao ngạo, nam tử mặc một bộ long bào màu vàng chói lọi ngồi phía trên, mà bên cạnh hắn là một nữ tử mặc Phụng bào tướng mạo thập phần xinh.

Sứ giả Vân Thương quốc xin cầu kiến.

Từng âm thanh vang lên, đại điện liền yên tĩnh trở lại.

"Tuyên." Đông Mặc Khế nói ra.

Vân Ế mang theo Thanh Ngự tiến vào: "Vân Ế bái kiến Đông Hoàng."

Thanh Ngự cúi đầu đứng ở bên người Vân Ế, nàng chỉ là muốn tìm Hoàng hậu nương nương, nhiều vị Vương Công đại thần như vậy, còn có Hoàng Thượng nữa, nàng thật sự không biết phải làm sao bây giờ.

"Phụ thân, cái kia không phải là nha hoàn bên cạnh phế vật hay sao?" Phụng Thủy Linh lên tiếng nói, các nàng đi ở cửa Đông, không thấy phế vật kia, hiện tại Thanh Ngự ở chỗ này, phế vật kia đi vào trong đó rồi hả?

Trong đại điện đang yên tĩnh, âm thanh của Phụng Thủy Linh liền đặc biệt vang dội, Vân Ế bất mãn nhăn nhu mày.

"Vị tiểu thư kia, nói chuyện xin chú ý."

Vân Ế nhìn về phía Phụng Thủy Linh, lạnh lùng nói ra.

Ngồi ở trên cao, Liễu Nguyệt nghe vậy, liền nói: "Ngẩng đầu lên, người là nha hoàn bên cạnh Vũ nhi có đúng không, tại sao lại không thấy Vũ nhi?"

Thanh Ngự nghe vậy, liền ngẩng đầu: "Hoàng hậu nương nương, Thanh Ngự cùng tiểu thư tiến cung, trong cung, tiểu thư bị Lâm quý phi kéo đi tản bộ, hiện tại còn chưa có trở lại." Thanh Ngự nói xong, nước mắt chực chờ rơi xuống.

Vân Ế nhìn, trong lòng liền không có tư vị, chính hắn cũng không biết phải làm thế nào.

"Cái gì." Liễu Nguyệt nghe xong, liền thịnh nộ, nhìn về Đông Mặc Khế, "Hoàng Thượng."

"Đi đi, mau đi tìm nàng, nàng cũng là chất nữ của Bôn Hoàng." Đông Mặc Khế nói ra, sự tình trong hậu cung hắn không phải không biết rõ, lại không nghĩ rằng sẽ liên lụy đến Phụng Thiên Vũ, hắn biết vị hoàng hậu này a, đối với Phụng Thiên Vũ rất mực là yêu thương a!

Ngồi ở phía dưới Đông Ngự Phong nhíu mày, chẳng lẽ mẫu hậu hạ thủ Phụng Thiên Vũ, không nên a, bên người Phụng Thiên Vũ có Siêu Thần Thú, nếu đánh nhau, thì không có khả năng, hiện tại lại không tranh đấu, đã xảy ra chuyện gì rồi?

"Thanh Ngự, mang Bôn cung đi tìm tiểu thư người."

"Dạ, Hoàng hậu nương nương." Thanh Ngự nói xong, đối với Vân Ế cười cười, mang Hoàng Hậu ra ngoài đại điện.

Đang lúc hai người ra khỏi đại điện, liền đụng phải Lâm quý phi.

"Ồi!!!" Tỷ tỷ là muốn đi đâu đây?" Lâm quý phi cười hỏi, nàng tự nhiên đã thấy Thanh Ngự.

Liễu Nguyệt vừa trừng mắt, càng không có kị trong đại điện còn có phụ thân Lâm quý phi Lâm thái sư cùng ca ca của nàng Lâm tướng quân, liền tức

giận nói to: "Lâm Hoàn, nếu như Vũ nhi đã xảy ra chuyện gì, Bồn cung nhất định bắt người khai đao." Nói xong, mang theo Thanh Ngự nghênh ngang rời khỏi đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hoàng Hậu Quá Làm Càn

Đội Hoàng hậu nương nương cùng những người xung quanh đi xa, Lâm thái sư đứng dậy: "Hoàng Thượng, thần có chuyện muốn nói."

Đông Mặc Khế hai mắt hơi trầm xuống, lão bắt tử này muốn nói gì hần sao lại không biết cơ chứ: "Thái sư cứ nói."

"Hoàng Thượng, thần cảm thấy Hoàng hậu nương nương làm càn quá mức, thân là hoàng hậu một nước, không có chứng cứ, ở trên triều đình xuất khẩu cuồng ngôn, uy hiếp quý phi, thần cảm thấy, Hoàng Thượng cần phải nghiêm trị." Lâm thái sư vì tuổi già sức yếu cố gắng nói từng chữ từng chữ, lại không chút nào chú ý tới sắc mặt của Đông Mặc Khế càng ngày càng đen.

"Hoàng Thượng, nô tì biết tỷ tỷ đối với nô tì vốn là có thành kiến a." Lâm Hoàn nói xong, vẫn không quên nhỏ vài giọt nước mắt.

"Đông Hoàng, ta hôm nay đến đây không phải là đến xem trò vui." Vân Ế nhìn hai người, bất mãn nói, hai người này không biết trong đại điện có bao nhiêu người hay sao? Không cảm thấy mất mặt à?

"Vân công tử chê cười." Đông Mặc Khế cười yếu ớt: "Thái sư, quý phi, hôm nay chính là ngày đón sứ giả, có chuyện gì ngày khác rồi hãy nói, nhập tọa."

Phượng Tiêu ngồi ở trên ghế, mặt mày nhú chặt, Hoàng hậu nương nương che chở cho Phượng Thiên Vũ như thế, cái phế vật kia hiện tại cũng chưa tỉnh ngộ, không nghĩ tới năm đó cho nàng cơ hội sống sót lại là một tai họa, xem ra sự kiện kia phải gấp rút rồi. . !

Cửa Bắc

"Thanh Ngự, chính là ở chỗ này Vũ nhi bị Lâm Hoàn đón đi sao?" Liễu Nguyệt lo lắng hỏi.

"Hoàng hậu nương nương, chính là tại đây tiểu thư bị đón đi, các nàng đi con đường kia." Thanh Ngự đưa bàn tay nhỏ bé chỉ về phía con đường bên phải, tiểu thư chính là đi con đường này.

Đôi mắt Liễu Nguyệt hơi co lại, con đường kia. Không tốt...đó là đường đi đến Thánh Điện.

Liễu Nguyệt tức giận mắng một tiếng: "Tốt lắm, Lâm Uyển."

Vũ nhi cũng không biết đó là Thánh Điện, khẳng định Lâm Uyển mang Vũ nhi đi đến Thánh Điện, nàng bây giờ đang ở trong đại điện, như vậy khả năng Vũ nhi đã tiến vào Thánh Điện, Quốc sư ở trong Thánh điện này, nhắm mắt là Tiên, mở mắt là ma, mấy năm trước, nàng may mắn được bá kiến quốc sư một lần, Quốc sư vốn là một người lạnh lùng cao quý, nếu Vũ nhi tiến vào Thánh Điện. Hậu quả kia. !

"Người tới."

"Nương nương, có gì phân phó?" Một công công tiến lên hỏi.

"Dẫn người, Bồn cung muốn đi vào Thánh Điện." Vũ nhi nếu thật đã tiến vào, hiện tại cũng chỉ có đi vào Thánh Điện nhìn một chút, Vân Thanh, ta đáp ứng người, tuyệt sẽ không làm cho nàng gặp chuyện không may.

"Nương nương, không thể." Thiếp thân của Liễu Nguyệt là Vệ Ân vừa hiện thân nói ra: "Thánh Điện chính là cấm địa, nếu nương nương tùy tiện đi vào, chỉ sợ. ."

"Không thể? Có cái gì mà không thể, Bồn cung hôm nay nhất định phải đi." Nói xong, lướt qua Vệ Ân, đi tới.

"Di nương." Âm thanh nhàn nhạt vang tới khiến Liễu Nguyệt khẽ giật mình, Thanh Ngự cao hứng nhìn về phía âm thanh vừa phát ra, khi thấy một bóng dáng xinh đẹp kia, nước mắt liền rơi xuống: "Tiểu thư, người đi đâu vậy? Như thế nào hiện tại mới đến, Thanh Ngự thật lo lắng cho người."

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, cười cười: "Tiểu nha đầu, ta không phải đang ở đây à."

Nàng vừa mới đi ra, trên đường đi cứ mãi nghĩ đến người kia, mới phát hiện mình bị lạc đường, thật vất vả mới quay lại, liền trông thấy Thanh Ngự cùng di nương, nàng vốn định đi ra ngoài, nhưng rồi ngừng lại, nàng muốn biết di nương này thật có bao nhiêu quan tâm đến nàng, khi nàng nghe được di nương vì muốn tìm nàng mà không e ngại đi vào cấm địa, lúc đó nàng liền đi ra, không nghĩ tới, trùng sinh tại thế giới này, nàng còn có một di nương thương yêu nàng như vậy, tình thân, kiếp trước nàng không có, trùng sinh về đây, ông trời nếu đã cho nàng một tình yêu thương, nàng muốn nghiêng

người ôm hết tất cả, muốn bảo hộ tất cả người thân của nàng, cho nên trước đó, nàng muốn xác định.

"Vũ nhi?"

Liễu Nguyệt nhẹ hô một tiếng, nữ tử khẽ cười lạnh nhạt, đây thật sự là cháu gái của nàng sao?

"Di nương."

Một tiếng di nương ngọt ngào này hung hăng chạm vào nội tâm của nàng.

Liễu Nguyệt bước đến trước mặt Phụng Thiên Vũ, "Vũ nhi, người?"

"Hoàng hậu nương nương, tiểu thư rất tốt rồi." Thanh Ngự thay tiểu thư nhà mình nói ra, nàng biết tiểu thư khỏi bệnh, Hoàng hậu nương nương sẽ rất cao hứng.

Liễu Nguyệt không thể tin được, nàng chờ ngày này đã bao nhiêu năm rồi, "Vũ nhi, người, người thật sự tốt rồi?"

Phụng Thiên Vũ nhìn nữ nhân đang kích động trước mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười, môi đỏ mọng khẽ mở, "Di nương, Vũ nhi thật sự tốt rồi."

"Thật tốt quá, thật tốt quá, đi, di nương dẫn người đi gặp dưỡng người." Liễu Nguyệt nói đi là đi, lôi kéo Phụng Thiên Vũ một đường thẳng đến đại điện.

Đến trước cửa đại điện, Liễu Nguyệt lại đột nhiên ngừng lại, quay người nhìn nhìn Phụng Thiên Vũ.

"Vũ nhi, đi theo ta, di nương thay trang phục cho người." Liễu Nguyệt nói xong, lôi kéo Phụng Thiên Vũ đi đến Thiên Điện.

Phụng Thiên Vũ im lặng, cảm giác có người thân thật tốt, "Di nương, không cần a."

"Tiểu thư, người để cho Hoàng hậu nương nương thay trang phục cho người đi, Thanh Ngự cũng muốn nhìn tiểu thư chưng diện một chút nha." Thanh Ngự ở một bên nói ra, tiểu thư lớn lên đã rất xinh đẹp, nhưng người chẳng biết chưng diện, trang điểm là gì cả.

Phụng Thiên Vũ rơi vào đường cùng, đành phải thuận theo di nương, đi vào trong điện, tùy ý để di nương thay trang phục cho mình.

"Vũ nhi của ta thật đẹp." Liễu Nguyệt thả đồ vật trong tay xuống, nhìn nữ tử trong gương.

Trong gương là một nữ tử với đôi lông mày lá liễu cong cong, một đôi mắt phượng, chiếc mũi nhỏ nhắn tinh xảo, đôi môi anh đào đỏ mọng, ấn kí Hồng Liên xinh đẹp, một bộ váy màu xanh lam như nước chảy, làn váy hình sóng nước dập dềnh uốn lượn, mái tóc đen tuyền bung xõa sau lưng, những dải lụa mỏng nhẹ nhàng bao trùm lấy đôi tay, ở phía dưới những dải lụa ấy, ánh sáng màu tím Hoàng liên nhân nhật phát ra, xuyên thấu qua những tầng lụa mỏng, như ẩn như hiện, hấp dẫn người nhìn.

"Tiểu thư, người thật đẹp nha." Thanh Ngự si mê nhìn Phụng Thiên Vũ, tiểu thư thật sự thật là đẹp.

Phụng Thiên Vũ nhìn xem hai người: "Di nương, chúng ta có thể đi đại điện được chưa ạ?"

"Uh, đi thôi, di nương muốn bọn hần nhìn xem Vũ nhi của ta là một mỹ nhân khuynh thành tuyệt sắc nữa đó." Liễu Nguyệt nói xong, khuôn mặt xinh đẹp liền lộ ra một nụ cười, cái gì là thể giả tiểu thư, cái gì công chúa, cũng chẳng ai đẹp bằng Vũ nhi của nàng.

Trong điện Kim Loan, Đông Mặc Khế hỏi Vân Ế: "Không biết Vân công tử lần này tới Đông Dạ quốc có chuyện gì?"

"Đông Hoàng, Vân Ế lần này đến đây, là muốn gặp Quốc Sư đại nhân, Vân Ế có một chuyện muốn nhờ." Vân Ế nhân nhật nói ra.

Đông Mặc Khế nhíu mày, Quốc Sư đại nhân. Hần cũng không biết hiện giờ Quốc Sư có ở Thánh Điện hay không nữa?

"Vân công tử, không nói gạt người, Bôn Hoàng cũng thật lâu chưa thấy qua quốc sư rồi."

Quốc Sư đại nhân này vô tung vô ảnh, ai cũng không biết hần là ai, đến từ đâu

"Hoàng Thượng." Một tiếng kêu mỉa mai vang lên, Liễu Nguyệt cùng Phụng Thiên Vũ tiến vào điện Kim Loan.

Quần thần nghe tiếng, quay đầu nhìn các nàng bước vào.

"Cô nương bên cạnh Hoàng hậu nương nương là ai a?"

"Đúng đấy, một cô nương tuyệt sắc như thế lại chưa từng thấy qua?"

"Không biết là tiểu thư nhà ai?"

Trong điện Kim Loan mọi người nhôn nhao nghị luận, các vị thể giả tiểu thư nhìn nữ tử tuyệt sắc, trong mắt lộ ra tia ghen ghét, Đông Ngự Phong cùng

Phượng Tiêu đồng thời nhủ mày, bọn hán tự nhiên biết rõ đây là Phượng Thiên Vũ, Đông Ngự Phong không nghĩ tới, Phượng Thiên Vũ lại xinh đẹp đến như vậy.

Phượng Thủy Tuyết cùng Phượng Thủy Linh không cam lòng, ghen ghét nhìn Phượng Thiên Vũ, sớm biết như vậy, lúc trước nên hủy cái gương mặt đó đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Quốc Sư Xuất Hiện

Phịch một tiếng, ly trên tay Vân Ế liền rơi xuống mặt đất.

Lâm quý phi từ xa đã trông thấy Phượng Thiên Vũ liền bị hù dọa, run rẩy, nàng như thế nào lại đi ra? Không phải chỉ cần tiến vào Thánh Điện, cho dù Quốc Sư không biết, nhưng cũng ra không thể nào đi ra được mà, Thánh Điện có bày sát trận, chẳng lẽ cái phế vật này phá được sát trận sao?

"Hoàng Hậu, đây là?" Đông Mặc Khế hỏi, đây là cháu gái của mình sao?

"Thiên Vũ, báỉ kiến dựng." Phượng Thiên Vũ nhàn nhạt nói.

Một lời nói ra, những người đang nghị luận đều lập tức tĩnh lặng, đây là Nhị tiểu thư ngu ngốc của Phượng gia?

Mỹ nữ tuyệt sắc, giọng điệu tự nhiên lạnh nhạt, khí thế vương giả cao ngạo, như thế nào lại giống với lời đồn.

"Người chính là Phượng Thiên Vũ?" Đông Mặc Khế không thể tin nổi nhìn Phượng Thiên Vũ, đây chính Phượng Thiên Vũ nhát gan, như nhược sao.

"Đúng vậy." Phượng Thiên Vũ ním môi, ánh mắt nhìn về phía Lâm quý phi, con mắt đen láy liền hiện lên một tia sát ý, không tiếp tục trả lời câu hỏi của Đông Mặc Khế, liền quay người bước đến Lâm quý phi.

"Lâm quý phi, người tại sao lại không tiến vào Thánh điện?" Phượng Thiên Vũ cười nói.

"Cái... Cái gì đi vào, ta không biết." Lâm quý phi run rẩy trả lời. Cái phế vật này có thể phá sát trận, nhưng mà bây giờ có Phong nhi cùng ca ca ở đây, nàng ta có thể làm gì được.

Lâm quý phi càng không nghĩ tới, Quốc Sư đại nhân đối với Phượng Thiên Vũ là ngoại lệ.

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng cười ra tiếng, đi về phía trước, đưa tay lên, một bạt tai đánh thẳng vào mặt Lâm quý phi, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ hiện lên một mảnh hàn ý: "Bỏ cô nương là người để cho người tính kế hay sao?"

"Lâm càn." Ba đạo thanh âm đồng thời vang lên, trong đó hai đạo thanh âm là phụ thân cùng ca ca của Lâm quý phi, đạo âm thanh còn lại chính là của Phượng Tiêu.

"Phượng Thiên Vũ, là ai đưa cho người lá gan dám đánh Bồn cung hủ?" Lâm quý phi ôm mặt, tức giận hỏi, nàng không nghĩ tới, trước mặt nhiều người như vậy, cái phế vật này dám động thủ đánh nàng.

"Bồn tọa cho, có ý kiến?" Ngoài điện, giọng nói từ xa vang đến, một khắc sau, một đạo bóng dáng xuất hiện ở bên cạnh Phượng Thiên Vũ, vẫn là một bộ hồng bào như hòa diễm, mọi người kinh hãi vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Báỉ kiến Quốc Sư."

Phượng Thủy Tuyết cùng Phượng Thủy Linh nhìn đạo bóng dáng kia liền ngu ngốc nở nụ cười, Quốc Sư đại nhân thật sự quá xinh đẹp rồi.

"Đứng lên đi." Thần sắc Đế Dạ Hiên lạnh băng, khi mọi người vừa đứng lên nhất thời cảm thấy chung quanh giảm xuống vài độ.

"Nha đầu, ai khi dễ người?" Đế Dạ Hiên dịu dàng cười hỏi, nha đầu này khiến hán không bớt lo lắng mà!

Lúc mọi người trông thấy nụ cười của Quốc Sư như cảm thấy Thiên Địa huyền ảo rồi, thiên a, Quốc Sư đại nhân biết cười, mà cười với một cái phế vật mới chết chứ, tuy rằng phế vật kia lớn lên xinh đẹp tuyệt mỹ, thế nhưng vẫn không có Linh lực a!

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, ngọt ngào tươi cười, trả lời: "Dạ Hiên, sao người lại tới đây?"

Dạ Hiên?

Phượng Thiên Vũ gọi Quốc Sư đại nhân là Dạ Hiên?

Cái này, kể cả Thanh Ngự đều sững sốt, tiểu thư lúc nào lại quen biết với Quốc Sư đại nhân? Nàng sao lại không biết? Bất quá tiểu thư cùng Quốc Sư đại nhân đứng chung một chỗ, thật xứng đôi a. !

"Ta cố ý tới thăm ngươi một chút."

Hắn cũng không biết vì cái gì, nha đầu kia vừa mới rời đi, hắn đã rất nhớ, cho nên mới chạy ra khỏi Thánh Điện, hắn còn chưa tới, liền nghe thấy có người dám hung hăng với nha đầu.

Hai người trao đổi với nhau nhưng trong mắt mọi người chính là liếc mắt đưa tình a, Phụng Tiêu vẻ mặt chìm xuống, bên người Phụng Thiên Vũ đã có Siêu Thần Thủ, hiện tại lại được Quốc Sư che chở, từ khi nào mà mọi chuyện vượt qua sự khống chế của hắn rồi.

Phụng Thủy Linh cùng Phụng Thủy Tuyết ghen tỵ đến gần chết, Quốc Sư đại nhân lại có thể ôn nhu với Phụng Thiên Vũ.

Đế Dạ Hiền mắt lạnh nhìn Lâm quý phi: "Chính là ngươi gây khó dễ cho nha đầu."

Âm thanh hồ hững xa cách, Lâm quý phi liền một hồi sợ hãi.

"Quốc Sư đại nhân. Ta... Ta...." Lâm Hoàn run rẩy nói không ra lời, nàng biết rõ, đắc tội với Quốc Sư bất kể là ai cũng không cứu được nàng, hai mắt hung hăng trừng mắt liếc Phụng Thiên Vũ, chết tiệt, không phải là bởi vì nàng ta, nàng làm sao có thể đắc tội với Quốc Sư cơ chứ!

Lâm Hoàn hoàn toàn đã quên mất, chính nàng muốn hại Phụng Thiên Vũ, kết quả như vậy cũng là tự nàng bê đá đập chân nàng mà thôi trách ai được nữa.

"Ta cái gì mà ta?" Đế Dạ Hiền hai mắt híp lại, không kiên nhẫn mà hỏi.

Bà già chết tiệt này, lại dám hăm hại nha đầu của hắn, nếu như hôm nay hắn không ở trong Thánh điện, như vậy nha đầu kia...

Nhìn liền là biết Quốc Sư đang rất tức giận, ai mà chẳng biết Quốc Sư nổi tiếng là người bao che khuyết điểm, nhưng bọn hắn vẫn không thể hiểu được.

Quốc sư quen biết với Phụng Thiên Vũ từ khi nào?

Phụng Thiên Vũ nhìn Đế Dạ Hiền lạnh lùng, cánh môi hơi nhếch lên, cúi đầu nhìn nhìn Hoàng liên trong tay, trong lòng xẹt qua một giòng nước ấm, có một người che chở cho nàng, cảm giác này hình như cũng không tệ lắm!

"Quốc Sư đại nhân, mẫu hậu cũng không phải cố ý gây khó xử cho Phụng nhị tiểu thư, Phụng nhị tiểu thư vốn là Vương phi tương lai của bốn vương, mẫu hậu làm sao có thể gây khó xử cho nàng, chắc là Phụng nhị tiểu thư đã hiểu lầm." Đông Ngự Phong đứng lên, cung kính nói.

Phụng Thiên Vũ nghe vậy, lạnh lùng cười cười: "Tam vương gia, đầu óc ngươi bị lũ lẩn hay là nước vô đầu rồi hả? Ta nhớ rất rõ ta và ngươi không còn bất cứ quan hệ gì nữa, tại sao bây giờ lại thành Vương Phi của ngươi, đừng nói là Tam vương gia lớn tuổi, đầu không hoạt động được nữa nhé?"

"Phụng Thiên Vũ. Ngươi!" Đông Ngự Phong cắn răng, hắn vốn nghĩ rằng Phụng Thiên Vũ sẽ không dám nói ra chuyện bị hắn từ hôn, dù sao một nữ tử chưa gả đã bị hủy hôn, về sau rất khó gả ra ngoài, không nghĩ tới, Phụng Thiên Vũ lại không thêm để ý liền nói thẳng ra.

"Đông Ngự Phong, thời điểm ta cùng ngươi có hôn ước, ai ai cũng đều nói Phụng Thiên Vũ ta cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, nhưng trong mắt của ta, thịt thiên nga? Bất quá cũng chỉ như vậy." Đôi mắt lạnh băng, cao ngạo, tuyệt tình, tàn nhẫn, lãnh khốc, ánh mắt này, một kẻ gốc cỏ thể có được sao!

Cá chép không phải vật trong ao a!

Đế Dạ Hiền cười cười, xem ra nha đầu của hắn cũng là một người cao ngạo lãnh khốc như hắn nha, cô độc ở Ma giới trăm năm qua, lúc này đây, có thể hay không cùng nàng nắm tay, nhìn hết vạn vật trong thiên hạ! (hihi nắm tay ta đây nà ^^^)

"Phụng Thiên Vũ, ngươi kiêu ngạo cái gì, ngươi không phải là có Quốc Sư cùng Siêu Thần Thủ che chở thôi sao, ngươi chỉ là một cái phế vật, có bản lĩnh gì mà dám so sánh với chúng ta?" Phụng Thủy Linh không sợ chết đứng lên nói, nàng chính là muốn tất cả mọi người biết rõ, Phụng Thiên Vũ tuy rằng xinh đẹp, có khí chất, nhưng cũng chỉ là một cái phế vật mà thôi!

Liễu Nguyệt trầm mặt xuống, hất tay áo lên, đi đến bên cạnh Đông Mặc Khế, một khắc này, uy áp mẫu nghi thiên hạ bao phủ khắp nàng: "Bồn cung còn không biết, Tam tiểu thư của Phụng gia lại được nuôi dưỡng như thế, dám trước mặt Bồn cung nhục mạ ngươi."

Có người nghị luận: "Đúng vậy a, Tam tiểu thư Phụng gia lá gan cũng quá lớn đi?"

Phụng Thiên Vũ nhàn nhạt nhìn Hoàng liên trên tay, lạnh nhạt nói: "Nghe Tam muội có ý tứ là muốn tỷ thí với ta?"

Phụng Thủy Linh nghe đến liền cao hứng nói: "Phụng Thiên Vũ, không phải ta tỷ thí với ngươi, mà là nàng, ngươi có dám không?" Phụng Thủy Linh chỉ vào một nữ tử đứng bên cạnh nàng.

Nữ tử bị chỉ, ngược mắt, nhàn nhạt liếc nhìn Phụng Thiên Vũ, không kiêu ngạo như Phụng Thủy Linh, không dối trá như Phụng Thủy Tuyết, nàng rất yên tĩnh, làm cho người ta không cảm thấy được hơi thở của nàng, quanh thân vây bởi một luồng khí chết chóc.

Phượng Thiên Vũ nhủ mầy, cô gái này cho nàng cảm giác... đây chính là một cỗ thi thể!

Phượng Thủy Linh cười đắc ý, nàng phải hao tâm tổn khí mới có thể cầu sự phụ cho nàng một nữ binh Cương thi, để xem lần này ngươi thoát bằng cách nào.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thực Lực Chân Chính 1

Phượng Tiêu nghi hoặc nhìn nữ tử vừa mới xuất hiện, hẳn chỉ vừa mới nhìn thấy nữ tử này, nàng ta từ đâu xuất hiện? Đột nhiên. . Phượng Tiêu như nghĩ tới điều gì, quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Phượng Thủy Linh, nhưng cũng không nói gì!

Vân Ế nhìn nữ tử đột nhiên xuất hiện, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, trầm nghĩ, không nghĩ Đông Dạ quốc còn có quý tộc nữ binh Cương thi, Phượng Thủy Linh hẳn là đem nàng ta vào không gian trừ vật, khó trách không ai phát hiện!

"Phượng Thiên Vũ, nàng muốn cùng ngươi ký khế ước sinh tử, ngươi có dám hay không?" Phượng Thủy Linh hô lên, nàng bây giờ chỉ muốn đẩy Phượng Thiên Vũ vào chỗ chết, nếu nàng đã ký khế ước sinh tử, như vậy không thể triệu hoán Siêu Thân Thủ.

Phượng Thiên Vũ hai mắt hí lại: "Có gì mà không dám."

Nhìn cỗ khí quý dị phát trên người nàng, mọi người liền biết nữ tử này thật không đơn giản, cũng không nghĩ tới Phượng Thiên Vũ lại dám ứng chiến, tình cảnh nhất thời lạng ngắt như tờ, không thể tin được, phế vật này là muốn chết sao?

Phượng Thủy Linh thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, nàng không nghĩ tới Phượng Thiên Vũ liền đáp ứng tí thỉ, chẳng qua là nàng muốn dọa Phượng Thiên Vũ một chút, dù có Quốc Sư hay Hoàng hậu nương nương che chở, thì sự thật nàng vẫn chỉ là một phế vật không hơn không kém, Phượng Thủy Linh nở ra nụ cười âm hiểm.

Hào, thừa dịp lúc này, nàng muốn Phượng Thiên Vũ phải chết.

"Phượng Thiên Vũ, ngươi đáp ứng?"

Phượng Thiên Vũ nhìn Phượng Thủy Linh, nói ra: "Tam muội nếu như muốn khiêu chiến với ta, có phải hay không nên đưa ra phần thưởng?"

"Ngươi muốn cái gì?"

Phượng Thiên Vũ cúi đầu nhìn tay của mình: "Như vậy đi, Tam muội cũng không có gì đáng giá, không bằng, nếu Tam muội thua thì phải chặt đi đôi tay của mình, không biết Tam muội có bằng lòng hay không?"

Mọi người nghe vậy, trong lòng thậm cả kinh, Phượng nhị tiểu thư này quá khát máu rồi a.

Phượng Thủy Linh không lo lắng chút nào, phải biết rằng, Cương thi chính là đánh không chết đấy, cuộc chiến sinh tử lại không thể triệu hoán Ma thú, nàng lo lắng cái gì chứ: "Hào, chúng ta xin mời Quốc Sư đại nhân cùng Hoàng Thượng làm chứng."

"Vũ nhi." Liễu Nguyệt gấp gáp, nhẹ hô một tiếng.

Vũ nhi mặc dù tốt rồi, nhưng cho tới bây giờ nàng không có tu luyện, nàng kia vừa nhìn liền làm cho người ta một loại cảm giác xấu, Vũ nhi. !

"Di nương, không cần lo lắng." Phượng Thiên Vũ mỉm cười: "Dạ Hiên, đừng phiền toái các người làm chứng."

"Được." Đông Mặc Khế lên tiếng, hẳn cũng muốn nhìn xem cô cháu gái này tốt cùng biến hóa như thế nào.

"Nha đầu, yên tâm, nếu người nào dám xằng bậy, bốn tọa nhất định phải khiến cho nàng ta sống không bằng chết." Đế Dạ Hiên thân nhiên nói, mắt lạnh đảo qua Phượng Thủy Linh cùng Lâm quý phi.

Phượng Thủy Linh thấy Phượng Thiên Vũ ký khế ước sinh tử, sợ nàng đổi ý, vội vàng ký xuống tên mình.

"Phượng Thiên Vũ, chúng ta đi đến đài luận võ để tỷ thí." Phượng Thủy Linh mang theo nữ tử quý dị kia ra khỏi đại điện.

Phượng Thiên Vũ đi ra ngoài, mọi người cũng đều đi theo.

Ngay lập tức liền thấy hai người đang đứng trên lối đài.

Ngồi ở trên ghế dài, Đế Dạ Hiền hai mắt đảo qua nhìn nữ tử không có cảm xúc kia.

"Cương thi, không biết so với vũ khí của Cương Thi Vương thì thế nào nhỉ?"

"Nha đầu, nhận lấy."

Đế Dạ Hiền vung tay áo lên, một thanh đao quý dẹt bay về phía Phụng Thiên Vũ.

Phụng Thiên Vũ xoay người, tiếp được thanh đao, toàn thân đỏ như máu, phía trên tay cầm có gắn một cái đầu lâu, hai khối ngọc bích giống như tảng đá khảm thành hai con mắt của đầu lâu, nhìn qua vừa xinh đẹp lại vừa quý dị.

"Dạ Hiền, cảm ơn." Phụng Thiên Vũ mỉm cười nhìn Đế Dạ Hiền, nàng đang lo không có vũ khí thích hợp, vừa vận cái thanh đao này nàng rất thích.

"Nha đầu, cùng ta nói cảm ơn cái gì." Đế Dạ Hiền nghiêng đầu cười khẽ, Cương Thi Vương năm đó đưa cho hắn cái thanh đao này, gọi là Thi Huyết, hắn cầm cũng vô dụng, vừa vận đưa cho nha đầu.

Không chờ Hoàng Thượng mở miệng.

Trên lôi đài nữ tử liền đánh tới Phụng Thiên Vũ.

Tốc độ của nàng rất nhanh, thời điểm khi tới gần Phụng Thiên Vũ, hai tay giơ lên, một lực công kích thật lớn thẳng đến Phụng Thiên Vũ.

Phụng Thiên Vũ cau môi cười lạnh.

Tốt, rất tốt!

Đã thật lâu không ai dùng võ thuật để đánh với nàng! Nữ tử trước mắt chính là người đầu tiên từ khi nàng đi tới cái thế giới này.

Phụng Thiên Vũ thân thể khéo léo khẽ chuyển, sử dụng La Sát quyền nghênh đón.

"Phanh "

Trên Lôi đài, bụi bặm bốn phía nổi lên.

Gió mạnh mẽ thổi qua.

Hai cổ lực va chạm, nữ tử lui về phía sau hai bước, đến khi đứng vững, hai con mắt vô thần gắt gao nhìn chăm chăm vào Phụng Thiên Vũ, thanh âm khàn khàn phát ra: "Chết."

Phụng Thiên Vũ nhìn nữ tử trước mặt, vừa mới giao thủ, tay của nàng ta rất lạnh, không có chút độ ấm, hoàn toàn không giống một người bình thường.

Thực lực của nàng, cũng rất quý dị.

Người như vậy. . . Vậy mà cùng Phụng Thủy Linh có quan hệ?

Ha ha, xem ra, có không ít người bỏ không ít vốn nha!

Nữ tử liền tiếp tục công kích.

Một kích này, dường như dùng toàn lực, quanh thân nàng ta bao phủ bởi một tầng sương trắng, làm cho toàn bộ người nàng ta đều biến thành mờ ảo.

Phụng Thiên Vũ nhíu mày, sương trắng?

Ngay tại lúc nàng đang suy nghĩ, nữ tử đã đến trước mặt.

Không kịp suy nghĩ, xoay người theo phản xạ, nàng nhìn màn sương mờ ảo khẽ động để tránh công kích.

Thấy Phụng Thiên Vũ vừa né qua, nữ tử không biết từ chỗ nào rút ra một thanh kiếm.

Ánh sáng nổi lên bốn phía, mỗi một chiêu mỗi nhất thức, đều muốn Phụng Thiên Vũ đi đến mệnh môn.

Nếu Phụng Thiên Vũ không cẩn thận, tất nhiên sẽ chết ở dưới kiếm của nàng!

Giờ phút này, những đại thần, tiểu thư đều kinh ngạc, không nghĩ tới một cái phế vật có thể tránh thoát được công kích của nữ tử kia.

Liễu Nguyệt lo lắng nhìn Phụng Thiên Vũ ở trên lôi đài kia, Vũ nhi, ngươi ngàn lần không được xảy ra việc gì a.

Đông Ngự Phong cũng không nghĩ đến cái phế vật này lại biết võ giả, bất quá chỉ là một cái võ giả mà thôi, cũng chẳng phải là một đối thủ của Linh Sư.

Lâm quý phi nhìn Phụng Thiên Vũ, hận nàng sao vẫn chưa chết trên đài.

Phụng Thiên Vũ thấy nàng ta rút kiếm, ý niệm khẽ động, từ trong không gian Hồng Liên lấy ra thanh đao mà Đế Dạ Hiên đưa cho nàng.

Nữ tử nhìn thấy thanh đao trên tay Phụng Thiên Vũ, hai mắt vô thần lộ ra một tia sợ hãi, thanh đao kia chính là khắc tinh bản mạng của nàng.

"Đi chết đi!"

Đứt lòi, nữ tử cầm lấy kiếm đánh tới Phụng Thiên Vũ, Phụng Thiên Vũ nhanh chóng xoay người né tránh, sau đó nàng vung thanh đao lên thẳng tới nữ tử kia.

Phụng Thiên Vũ cười cười, vừa trông thấy tia sợ hãi trong mắt nữ tử, liền hiểu được là nàng ta e ngại thanh đao trong tay nàng, đã như vậy, nàng muốn háo hão đáp trả lại, miễn cho người ta cứ một mực công kích, nàng cứ một mực né tránh, như vậy thật là không có chút ý tứ a!

Trường kiếm vung lên, kiếm khí kinh người!

Phụng Thiên Vũ cùng nữ tử kia trực tiếp đối đầu

"BA~ --" một tiếng, thanh kiếm kia đã bị thanh đao của Phụng Thiên Vũ chặt đứt một đoạn!

Chớp lấy thời cơ, Phụng Thiên Vũ lập tức xoay người, liền xuất hiện bên cạnh nữ tử, vung kiếm lên...

"Xi xi "

Từ chỗ vết thương của nữ tử toát ra làn khói trắng, nàng vứt bỏ đoạn trường kiếm, hoảng sợ lấy tay che lại vết thương lui về phía sau vài bước!

Mọi người thấy vết thương của nữ tử thoát ra khói trắng, nghi ngờ, người bị thương không phải là đồ máu sao?

Thế nào lại bốc lên khói trắng?

Phụng Thủy Linh không thể tin nhìn thanh đao trong tay Phụng Thiên Vũ, không nghĩ tới, cái thanh đao chết tiệt này có thể làm bị thương Cường thi.

Phụng Thiên Vũ cầm lấy thanh đao nhìn một chút, nàng chính xác thừa nhận, cô gái trước mắt chính là một cỗ thi thể, tên gọi tắt Cường thi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thực Lực Chân Chính 2

Phụng Thiên Vũ khỏe mắt lạnh lẽo, hàn khí bức người, một khắc này, cỗ khí tử vong bao trùm khắp nàng, đó là loại khí tức mà chính nàng đã phải đánh đổi từ mạng sống của mình, vượt qua hàng ngàn thi thể để tìm đường sống.

Chỉ có dính đầy hàng ngàn hàng vạn máu tươi mới có thể có được.

Đông Ngự Phong cắn răng, Phụng Thiên Vũ bây giờ còn là kẻ ngu ngốc nữa sao, chẳng lẽ những năm qua nàng đều giả bộ?

Phụng Thiên Vũ nhìn lấy cô gái trước mặt, lên tiếng nói: "Một cỗ thi thể, dù có lợi hại như thế nào thì cũng chỉ là một người chết."

Ngược nhìn về Phụng Thủy Linh ở dưới đài, Phụng Thiên Vũ hứng thú nói: "Tam muội, ta nói vậy có đúng hay không?"

Phụng Thủy Linh cắn răng một cái, xiết chặt nắm đấm: "Phụng Thiên Vũ, có bản lĩnh thì ngươi hãy đánh bại nàng đi."

"Thi thể?" Đám người bên dưới bắt đầu xôn xao: "Tam tiểu thư Phụng gia cũng quá độc ác rồi, như thế nào lại dùng cỗ thi thể để đối phó với tỷ tỷ của mình."

"Ừ ừ, thật là độc ác."

"Nữ tử độc ác như thế người nào dám lấy cơ chứ."

Liễu Nguyệt nhìn chăm chăm vào Phụng Tiêu thật lâu: "Này lão già, nếu không phải thời cơ chưa tới, Bồn cung nhất định phải khiến ngươi sống không

bằng chết"

Phượng Thủy Tuyết liếc nhìn Phượng Thủy Linh, nàng ngược lại không nghĩ tới Tam muội lại độc ác như vậy, bất quá thì như thế nào! Chỉ cần giết được Phượng Thiên Vũ, sau đó việc Tam muội bị phế biến thành phế vật sẽ được đồn thổi ra bên ngoài, đến lúc đó thì.... !

Thanh Ngư không sợ hãi đứng ở bên người Hoàng hậu nương nương, một cỗ thi thể, có thể làm gì được tiểu thư nhà nàng!

"Chết đi." Một âm thanh khàn khàn vang lên, nữ tử bị Huyền Nhận làm bị thương lần nữa lại công kích Phượng Thiên Vũ.

Nhìn công kích của nữ tử, Phượng Thiên Vũ lạnh lùng cười cười: "Người đã muốn chết như vậy, ta liền tiễn người một đoạn đường."

"Nhánh mây, trời buộc." Một tiếng khe khẽ lên, trên lối đài đột nhiên xuất hiện rất nhiều nhánh mây, mà những nhánh mây kia giống như có sinh mạng, đem toàn bộ thi thể của nữ tử hung hăng kia cuốn lấy, không thể động đậy.

"Đây là cái gì?" Bên dưới có người hô lên.

"Không biết, người biết không?"

Phượng Tiêu xiết chặt tay, nhìn những nhánh mây phiêu dật trên đài: "Đây là cái thứ quỷ quái gì?"

Đế Dạ Hiền nhìn những nhánh mây trên lối đài, bỗng dưng hần nhớ tới lời tiên tri trong Luân Hồi Kinh, mắt phượng xuất hiện một tia hưng phấn, nhưng cũng có chút lo âu.

Khi mọi người không để ý đến, đôi mắt màu đen của Đế Dạ Hiền dần dần biến thành màu tím, nhìn về phía Phượng Thiên Vũ.

Hắn có được một đôi ma đồng từ Luân Hồi có thể nhìn thấu hết thấy mọi vật của thế gian nhưng lại không thể nhìn thấy kiếp trước cùng kiếp này của Phượng Thiên Vũ, chỉ thấy một mảnh sương trắng mênh mông, không có bất kỳ cái gì!

Thời gian dần trôi qua, từ nhân biến trở về hình dạng ban đầu, Đế Dạ Hiền nhíu mày, mang theo những tia nhân nhật ưu thương vui mừng nhìn về Phượng Thiên Vũ: "Nha đầu, người nắm giữ có sinh mệnh chi linh, có thể mang được Hoàng liệt, thật sự sẽ là như lời nói trong Luân Hồi Kinh sẽ chính là người kia sao?"

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Phượng Thiên Vũ cầm lấy trong tay Thí Huyết, phi thân, đâm giữa trán nữ thi thể kia, một đám ánh sáng màu lam từ cái trán tràn ra, ngược lại liền bị Thí Huyết hấp thu, mất đi ánh sáng màu lam nữ thi thể bỗng hóa thành một vũng nước, mùi hôi phiêu tán trong không khí.

Lúc nữ thi thể biến thành một vũng nước, nhánh mây cũng biến mất, Phượng Thiên Vũ cúi đầu nhìn về phía Thí Huyết, ánh sáng màu lam vừa mới bị cái thanh đao này hấp thu, nếu như nàng đoán không lầm, ánh sáng màu lam kia chính là linh hồn chi hòa.

Vừa nãy nàng sử dụng sức mạnh của sinh mệnh chi linh nên hao tổn khí lực, xem ra nàng phải mau chóng gấp rút sử dụng thuận thực hơn nữa!

Mọi người nhìn thấy nữ thi thể biến thành một vũng nước, cộng thêm một mùi hôi thối buồn nôn kia, các thế gia tiểu thư có người ngay lập tức nôn tại chỗ, Lâm quý phi lấy tay bịt mũi, nhìn sang bên một công công hô lên: "Còn không mau dọn dẹp!"

"Tam muội, người thua."

Một âm thanh nhân nhật không mang theo một tia cảm xúc phiêu tán trong loạn vô điện.

Phượng Thủy Linh bất khả tư nghị (không thể tin nổi) mở to hai mắt, nàng hao tâm tổn sức theo sự phụ đến nơi đó để cầu xin nữ binh cường thi cuối cùng lại thất bại.

Phượng Thủy Linh muốn phản bác, thế nhưng có nhiều người như vậy, nàng phản bác như thế nào đây, nàng không muốn bị mất hai tay đâu, không muốn!

"Phụ thân, cứu ta." Phượng Thủy Linh vội vàng lôi kéo tay áo Phượng Tiêu, khóc lóc cầu xin.

Phượng Thiên Vũ nhẹ nhàng liếc nhìn Phượng Thủy Linh, đem Thí Huyết cất vào không gian, cất bước đi tới Phượng Thủy Linh.

Lúc đến trước mặt Phượng Thủy Linh, Phượng Thiên Vũ lạnh lùng nói: "Tam muội, người thua, ta muốn lấy phần thưởng của mình."

Thanh âm lạnh băng vô tình vang lên, mang theo sự uy nghiêm không thể kháng cự.

Phượng Thủy Linh xanh mặt sợ hãi, liều mạng lắc đầu, không, nàng đã biến thành phế vật rồi, nàng không muốn mất đi hai cánh tay nữa đâu.

"Vũ nhi, chuyện hôm nay liền dừng ở đây đi." Phượng Tiêu lên tiếng nói, "Người cũng không nên hùng hổ dọa người."

Phượng Thủy Linh trong lòng liền vui vẻ, phụ thân ra mặt, nơi đây nhiều người như vậy, nàng ta chắc chắn sẽ không dám ngỗ nghịch với phụ thân, như vậy, tay của nàng lưu lại được rồi.

Phượng Thiên Vũ làm sao lại không phát hiện tia mừng rỡ trong mắt của Phượng Thủy Linh, khoe mắt xuất hiện một tia mỉa mai, dường như nàng còn chưa hiểu tình huống, hiện tại lưu lại đôi tay kia hay không tất cả là do nàng quyết định, mà không phải là cha nàng Phượng Tiêu!

"Phụ thân sao lại nói như vậy a, ta lúc nào thì hùng hổ dọa người?"

"Mọi người đều tận mắt chứng kiến, chính Tam muội muốn tỉ thí với ta, tất nhiên là phải có phần thưởng rồi, không có phần thưởng, ta đây cũng chẳng rảnh mà đi bồi một kẻ ngu ngốc cùng chơi với mình đâu?"

"Nhị muội, coi như xong đi, dù có thế nào, Tam muội cũng là muội muội của ngươi, ngươi làm như vậy không phải quá mức ngoan độc rồi sao." Phượng Thủy Tuyết ôn nhu nói, ngụ ý là, thân là tỷ tỷ lại muốn chém đôi tay của muội muội mình, không phải quá độc ác hay sao.

"Độc ác? Đại tỷ nói lời này lại càng không đúng, vừa rồi Tam muội lại để một cỗ thi thể tỉ thí với ta, sao lúc đó tỉ thí không đứng ra nói những lời như vậy?"

Phượng Thủy Tuyết á khẩu không trả lời được, mồm miệng của phệ vật này cư nhiên lợi hại như vậy!

"Ta cũng không biết đó là thi thể." Phượng Thủy Tuyết khó khăn nói, trên mặt cố tạo thêm vài tia ủy khuất.

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn Phượng Thủy Tuyết, cái này choáng nha, nếu ở hiện tại nàng nhất định trở thành diễn viên biểu cảm nổi tiếng luôn đó.

Phượng Thiên Vũ nhìn về phía Phượng Tiêu: "Chẳng lẽ phụ thân cũng muốn nói là không biết luôn sao?"

"Ta."

Phượng Tiêu nhất thời á khẩu, hắn làm sao có thể không biết, chỉ là hắn cũng muốn lợi dụng nữ binh Cương thi kia để giết Phượng Thiên Vũ, không nghĩ tới, Phượng Thiên Vũ lại có thể đảo ngược tình thế, có lẽ thanh đao mà Quốc Sư đưa kia chính là nhược điểm của cỗ thi thể, hắn vốn định lấy lý lẽ để Phượng Thiên Vũ dừng lại, không nghĩ tới nàng lại không cấp mặt mũi cho hắn!

"Nếu phụ thân biết rõ, lại không ngăn cản, khẳng định phụ thân cho phép rồi, hiện tại ta thắng, muốn lấy hai tay của Tam muội, phụ thân lấy cái gì mà đứng ra ngăn cản ta?"

Phượng Thiên Vũ không cho Phượng Tiêu cơ hội, lạnh giọng hỏi, choáng nha, nàng không phát uy, bộ nghĩ nàng là con mèo chắt!

"Hôm nay may mắn được Quốc Sư đưa vũ khí, khiến cho nữ thi thể sợ hãi, mới có thể chiến thắng, nếu là hôm nay không có Quốc Sư đưa ta thanh đao này, như vậy người chết trên đài đã có thể là ta rồi, lúc đó phụ thân nói gì với Tam muội đây?"

Phượng Thiên Vũ từng chữ từng chữ gằn hỏi, toàn thân khí thế bức người, không cho Phượng Tiêu đường lui.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chặt Lấy Hai Tay

"Vũ nhi, chuyện hôm nay là Linh nhi không hiểu chuyện, nàng là muội muội của ngươi, ngươi cũng đừng so đo buông tha có được không?" Phượng Tiêu ôn nhu nói.

Phượng Tiêu nói ra lời này, tất cả mọi người đã hiểu, Phượng Tiêu chính là đang muốn tìm một lối thoát cho Phượng Thủy Linh, dù sao Phượng Thiên Vũ cũng là nữ nhi của Phượng Tiêu, vẫn e ngại Phượng Tiêu đây.

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng cười, lời này chính là muốn nói nàng không nói lý, không buông tha người? Trong mắt của nàng hiện lên tia giễu cợt, tốt lắm, hôm nay nàng sẽ cho lão già này mở mang tầm mắt biết thế nào là không chịu nói đạo lý.

Một đạo ánh sáng màu đỏ xẹt qua, Phượng Tiêu không kịp ngăn cản, chỉ nghe. .

"A. ."

Đứng ở bên cạnh Phượng Tiêu, Phượng Thủy Linh đột nhiên hét to một tiếng, máu tươi ồ ạt rơi trên mặt đất, đôi bàn tay bất động nằm trên mặt đất cách Phượng Thủy Linh không xa. .

Phượng Thiên Vũ cư nhiên chặt đứt cánh tay của Phượng Thủy Linh.

"Phượng Thiên Vũ, ngươi. ."

Phượng Thủy Tuyết ôm Phượng Thủy Linh đang quằn quại trên mặt đất khóc lên, nhưng không ai trông thấy khóe miệng cong lên khẽ cười của nàng.

"Chắc chắc. ." Văn Ế nhếch miệng lên, không nghĩ tới Phượng nhị tiểu thư lại khát máu như thế a.

Đế Dạ Hiên nhìn bóng dáng màu lam kia, nha đầu của hắn, thật đáng yêu. Tính cách này, hắn thích!

Một ít thế gia tiểu thư nhìn thấy máu tanh, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, có thể tiến cung đều không phải là những người đơn giản, mấy vị công công luống cuống tay chân nhanh chóng đỡ các nàng đi nghỉ ngơi.

"Phượng Thiên Vũ, ngươi là người sao? Thật không ngờ ngươi có thể tàn nhẫn cắt tay của muội muội mình." Phượng Tiêu khó thở hô lên.

Đế Dạ Hiên nghe vậy, mắt phượng có chút giờ lên, đứng dậy, đi tới bên Phượng Thiên Vũ.

"Thừa tướng nói lời này có phải là quá nghiêm trọng hay sao, chính nàng ta muốn tỷ thí với nha đầu, phần thưởng cũng có nói qua, nàng cũng đã đồng ý, nha đầu tỷ thí thắng đương nhiên muốn phần thưởng của mình sao Thừa tướng có thể nói là tàn nhẫn được?" Đế Dạ Hiên nói xong, mắt lạnh lùng nhìn Phượng Tiêu "Hay là Phượng thừa tướng muốn nói nha đầu này đáng bị chết, còn không bằng một đôi tay của Phượng Tam tiểu thư?" Dứt lời, hàn khí bao trùm bức người.

Phượng Tiêu nhìn thấy Quốc Sư phẫn nộ, sợ tới mức vội vàng quỳ xuống, "Quốc Sư đại nhân, ta tuyệt không có ý này."

"Vậy là ngươi có ý gì?" Phượng Thiên Vũ nhàn nhạt hỏi, nhìn về phía bên Đế Dạ Hiên, thanh âm êm ái tràn ra, "Dạ Hiên, thanh đao này tên là gì thế?"

Một thanh đao yêu dị như thế phải có cái tên thật khí phách a?

"Nha đầu, nó gọi là Thí Huyết, nha đầu thích nó sao?" Đế Dạ Hiên mỉm cười sờ đầu Phượng Thiên Vũ, trong mắt tuyệt đối ôn nhu, cung chiều, mọi người chứng kiến cảnh này đều tròn mắt há hốc mồm.

Vì sao?

Vì sao lại như thế, Quốc Sư cao quý lạnh lùng lại có thể cung chiều Phượng Thiên Vũ như thế a? Thiên a!

"Uh, rất thích, nó rất khí phách, thật khí phách thật xứng với tên Thí Huyết."

"Phượng Thiên Vũ, ngươi không phải người." Phượng Thủy Linh bị chặt mất hai tay gào thét âm ỉ.

Đế Dạ Hiên nhú mày, vung tay áo lên, khí thế bức người, một cỗ lực lượng bay ra, thẳng tới Phượng Thủy Linh, bị cỗ lực lượng tấn công Phượng Thủy Linh bay xa ba mét, trùng trùng điệp điệp té rớt trên mặt đất.

Đế Dạ Hiên nhìn Phượng Tiêu: "Về sau, bổn tọa nghe được bên ngoài ai dám nói nha đầu như vậy, bổn tọa chắc chắn sẽ làm cho kẻ đó sống không bằng chết."

Nghe vậy Phượng Thủy Tuyết khẽ giật mình, một hồi ghen ghét bắt đầu nảy nở trong lòng, tại sao lại như vậy? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà Phượng Thiên Vũ lại được Hoàng hậu nương nương cùng quốc sư che chở?

Nàng có chỗ nào thua kém, nàng không cam lòng!

"Nha đầu, nếu ta không có ở đây, có người dám khi dễ, ngươi liền nói cho ta biết, ta giúp ngươi hả giận."

Đế Dạ Hiên nhẹ nhàng nói, mang theo sự cung chiều, làm cho Phượng Thiên Vũ hơi sững sờ, kiếp trước ở tổng bộ đặc công cũng có người theo đuổi nàng, chẳng qua lúc đó nàng đối với chuyện tình nam nữ không hứng thú, luôn cho rằng những thứ kia hư vô mờ mịt, hôm nay nghe lời của hắn, không khỏi kinh ngạc.

"Dạ Hiên, ngươi yên tâm đi, ta sẽ không để cho ai khi dễ ta đâu."

Phượng Thiên Vũ nhìn Phượng Tiêu cùng Phượng Thủy Tuyết, lạnh lùng nói: "Những thứ trước kia mất đi ta sẽ đòi lại, khi dễ ta, ta sẽ hoàn trả gấp mười."

Âm thanh uy nghiêm lãnh khốc như từng đạo sấm sét xuyên thấu tầng tầng mây mù.

Nữ tử một bộ áo lam, khí thế bức người, trên khuôn mặt lãnh khốc vô tình khiến người khác không thể hoài nghi sự uy nghiêm của nàng, ấn ký Hồng Liên làm nền cho khuôn mặt khuyên quốc khuyên thành tăng thêm một phần phong thái.

Lãnh khốc vô tình rồi lại khát máu.

Phượng Tiêu nắm chặt hai tay, ôm lấy Phượng Thủy Linh đã ngất đi, nói: "Quốc Sư đại nhân, Hoàng Thượng, hôm nay tiểu nữ của lão thần mất đi cánh tay, lão thần xin mang tiểu nữ trở về trước, Tuyết Nhi, đi."

Phượng Thủy Tuyết vội vàng đuổi theo, hai người một trước một sau rời khỏi điện luận võ, Phượng Thiên Vũ nhìn chăm chăm vào bóng lưng Phượng

Tiêu, như có điều suy nghĩ!

Phượng Tiêu, đây là lễ vật đầu tiên tặng cho ngươi, ngươi không thích hay sao ?

Nàng keo kiệt, nàng yêu so đo, nàng có thù tất báo, dám tổn thương đến người của nàng, nàng chưa bao giờ nương tay, bất kể là ai!

"Tốt rồi, nha đầu, hôm nay phải dừng ở đây thôi, ta phải về Thánh Điện rồi, về sau gặp lại."

Đế Dạ Hiên nói xong, nhìn Phượng Thiên Vũ, quay người đang chuẩn bị rời đi.

"Quốc Sư đại nhân, xin chờ một chút."

Nhìn thấy Quốc Sư đại nhân đang muốn rời đi, Vân Ế vội vàng lên tiếng.

Đế Dạ Hiên nghiêng đầu, nhìn về phía Vân Ế: "Người ngươi muốn tìm, bốn tọa bất lực."

"Thiên Hoàng điện mịt mù mịt mù, người cần tìm từ từ sẽ đến."

"Những lời này là bốn tọa tặng cho ngươi đấy, ngươi có thể hảo hảo từ từ suy nghĩ."

Dứt lời, bóng dáng vốn còn ở trước mặt mọi người, sau một khắc, liền biến mất không còn dấu vết.

"Thiên hoàng điện mịt mù mịt mù, người cần tìm từ từ sẽ đến?"

Vân Ế gõ gõ cái ghế, cẩn thận suy nghĩ những lời Quốc Sư vừa nói, chẳng lẽ muốn hắn đi tìm Thiên hoàng điện gì đó mới có thể tìm được công chúa sao? Nhưng ở Thương Lan đại lục hắn chưa từng nghe đến cái địa danh kia?

Được rồi, so với không có manh mối vẫn là tốt hơn!

"Đông Hoàng, Vân Ế cáo từ trước, tạ Đông Hoàng đã chiêu đãi." Vân Ế đứng dậy, cung kính nói.

Đông Mặc Khế cũng biết hắn muốn làm gì, nên không bắt mẫn, liền cười nói: "Vân công tử muốn đi tìm công chúa, việc này không thể chậm trễ, ngày đó tìm được công chúa, Vân công tử hãy nói cho Bốn Hoàng một tiếng, Bốn Hoàng sẽ làm lễ vật tặng người!"

"Tìm được công chúa Vân Ế sẽ đến Đông Dạ quốc, cảm tạ quốc Sư, cảm tạ Đông Hoàng."

"Tốt lắm, Vân công tử, đi đi, Bốn Hoàng không tiễn."

"Đông Hoàng, Hoàng hậu nương nương, Vân Ế xin cáo từ."

Quay người trông thấy Thanh Ngư đứng bên cạnh Hoàng hậu nương nương, mang theo vài tia tâm tình mà hắn cũng không rõ, mỉm cười.

Thanh Ngư gật đầu, xem như là chào hỏi, trong lòng cũng không thoải mái: "Công chúa, công chúa, công chúa Vân Thương quốc rút cuộc là thần thánh phương nào?"

Lúc đi ngang qua Phượng Thiên Vũ, Vân Ế không biết từ nơi nào lấy ra một quạt giấy trắng, nhẹ mò: "Phượng nhị tiểu thư, rất quyết đoán, hảo thủ đoạn, không biết tại hạ có thể hay không cùng Phượng nhị tiểu thư trở thành bằng hữu?"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Không Phải Cha Ruột 1

Phượng Thiên Vũ híp mắt cười cười: "Có thể."

"Tốt lắm, Phượng nhị tiểu thư, tại hạ xin đi trước, nếu như Phượng nhị tiểu thư có chuyện muốn tại hạ giúp đỡ, có thể cầm lấy khối lệnh bài này đi tìm tại hạ" Nói xong, liền lấy ra một khối lệnh bài màu vàng đưa đến trước mặt Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ nhìn khối lệnh bài rực rỡ trước mặt, hai mắt liền cong lại, không khách khí đưa tay cầm lấy, phú khả địch quốc a, trước mắt nàng rất là nghèo, nói không chừng không có tiền lại bị người ta bắt chẹt nữa thì sao: "Vân công tử không phải là còn có việc bận hay sao? Có thể rời đi được rồi!"

Phượng Thiên Vũ vô cùng lễ phép nhường đường, còn làm thêm cái tư thế xin mời.

Vân Ế kinh ngạc, cầm đồ của người ta, bình thường không phải hay nói là đa tạ hay khách khí gì gì đó sao?

Như thế nào nàng cầm đồ xong liền đuổi hắt đi a?

"Vân công tử, ngươi còn chưa đi sao?"

Vân Ế đang kinh ngạc, bên tai truyền đến âm thanh của Phụng Thiên Vũ, liền hoàn hồn, thoáng mỉm cười nhìn Phụng Thiên Vũ, nói: "Phụng nhi tiểu thư, xin cáo từ."

"Đi thông thả không tiễn."

Đang đi ở phía trước Vân Ế nghe được chân dưới liền chao đảo, được rồi, hắt thật sự không nên mong chờ nàng sẽ nói cái gì cho phải phép, chỉ mong cái nha đầu Thanh Ngự kia ngăn lần dừng giống như nàng a.

Phụng Thiên Vũ nhìn nhìn khối lệnh bài trong tay, ý niệm khẽ động, lệnh bài liền biến mất.

(Tác giả: Tiểu Vũ Nhi, người như thế nào lại tham tiền như vậy a? . . Phụng Thiên Vũ: "Liên quan gì đến ngươi, không phải là ngươi viết đấy sao? Thật là làm mất hình tượng thuần khiết của ta." . Tác giả: "Được rồi, ngươi thuần khiết . !)

"Hoàng Thượng, Bồn cung thấy nhân vật chính của buổi tiệc Bách Hoa cũng đã rời đi, yến tiệc cũng gần kết thúc rồi, vừa vặn Bồn cung muốn cùng Vũ nhi trò chuyện một chút, Hoàng Thượng, ngươi xem?" Liễu Nguyệt nhẹ nhàng nói, đối với Đông Mặc Khế cười vui vẻ đến mê người, tiệc Bách Hoa là cái gì, nàng hiện tại chỉ muốn cùng Vũ nhi tâm sự!

Đông Mặc Khế nhìn hoàng hậu của mình, trong lòng một hồi chua xót, nàng chỉ nhớ, chỉ muốn tâm sự với Phụng Thiên Vũ thôi sao, còn ta đây thì sao a: "Hoàng hậu, nàng không có tâm tư, nhưng ta đây...."

Đông Mặc Khế chưa kịp nói xong, liền nghe. .

"Các vị ái khanh, các ngươi cũng đã nghe được rồi, Hoàng Thượng hôm nay không có tâm tư, tiệc Bách Hoa liền kết thúc, các vị có thể lui xuống được rồi."

Phụng Thiên Vũ nghe vậy liền buồn cười, nàng rõ ràng là nghe được chính di nương mới không có tâm tư mà sao lại biến thành dượng rồi.

Đông Mặc Khế: . Thật không phải là hắt không có tâm tư!

"Hoàng Thượng, lão thần xin cáo lui." Lâm Thái Sư tuổi già sức yếu liền đứng ra nói đầu tiên, hắt nào dám tìm Phụng Thiên Vũ gây phiền toái cơ chứ, nàng được Quốc Sư bảo hộ đấy, nghe muội muội của nàng nói, bên cạnh của nàng còn có một Siêu Thần Thủ, hắt già thật rồi, không tính toán chu toàn được nữa rồi.

Mọi người thấy Thái Sư cáo lui, bọn hắt lưu lại cũng không có ý nghĩa gì rồi, đều nhất nhất hành lễ, lui xuống.

Như vậy, tiệc Bách Hoa còn chưa bắt đầu, đã liền kết thúc.

"Di nương, Vũ nhi có một chuyện muốn hỏi?"

Nhìn thấy tất cả mọi người rời đi, Phụng Thiên Vũ nhìn về phía Liễu Nguyệt, nhàn nhạt hỏi.

"Vũ nhi, đi cùng Phụng Nghi, di nương cũng có chuyện muốn nói cho ngươi biết." Liễu Nguyệt nói xong, kề tai Đông Mặc Khế nói nhỏ vài tiếng, liền dẫn Phụng Thiên Vũ cùng Thanh Ngự trở về cùng Phụng Nghi, chỉ còn Lâm quý phi cùng Đông Ngự Phong vẫn đứng trong điện luận võ.

"Hoàng Thượng, chỉ là một cái tiểu thư của Thừa Tướng, lại dám đánh quý phi, chẳng lẽ Hoàng Thượng muốn nô tì cứ như vậy bỏ qua nàng ta hay sao?" Thấy Phụng Thiên Vũ đã rời đi, Lâm Hoàn bất mãn nói, nàng đường đường một quý phi, làm sao có thể để một cái tiểu thư của Phụng phủ đánh chứ, uy nghiêm của nàng cứ như vậy sẽ mất sạch.

"A? Vậy ái phi muốn như thế nào đây?" Đông Mặc Khế buồn cười hỏi, nàng là heo sao?

Không thấy Quốc Sư đại nhân bảo vệ nàng như thế nào sao, còn có Hoàng Hậu của hắt lại yêu thương nàng như vậy, Lâm Hoàn còn muốn tìm Phụng Thiên Vũ gây phiền toái, nàng không phải heo chứ còn là gì nữa?

"Nô tì cho rằng, nàng dám đánh quý phi chính là coi rẻ hoàng quyền, nên chém đầu, răn đe." Lâm Hoàn nói xong, nhìn Đông Mặc Khế cười nói: "Hoàng Thượng, người nói có đúng hay không?"

Đông Ngự Phong nghe vậy, vỗ bàn một cái, tức giận nói: "Lâm Hoàn, tâm tư của ngươi, ngươi tưởng trẫm không biết hay sao? Phụng Thiên Vũ tiến cung ngươi lại muốn giết nàng, làm cho nàng đi vào Thánh Điện, Hoàng Hậu không có tìm ngươi tính sổ, ngươi bây giờ lại muốn trẫm chém Phụng Thiên Vũ, sao ngươi không đi cùng Quốc Sư mà cáo trạng, trẫm nghĩ nên chém ngươi thì đúng hơn."

Đứng ở bên cạnh Đông Ngự Phong một mực nghĩ đến Phụng Thiên Vũ rõ ràng cố tình lừa gạt hắt, khi nghe thấy âm thanh phần nô kia, vội vàng nói: "Phụ hoàng, mẫu hậu không hiểu chuyện, kính xin phụ hoàng thứ lỗi."

Đông Ngự Phong cúi đầu nói, hẳn thật không ngờ mẫu hậu có thể ngu ngốc như vậy, đến lúc này, còn nghĩ muốn giết Phụng Thiên Vũ.

Đông Mặc Khế đi đến trước mặt Lâm Hoàn, trên khuôn mặt tuấn mỹ che kín hơi thở: "Lâm Hoàn, lần này tạm thời tha cho ngươi, nếu có lần sau, đừng nhìn xem ai còn có thể bảo vệ cho ngươi."

Nói xong, phất tay áo, mang theo một đám nô tài rời đi.

Trong điện chỉ còn lại Lâm Hoàn cùng Đông Ngự Phong.

Đông Ngự Phong lắc đầu: "Mẫu phi, người như thế nào lại ngu ngốc như vậy, Phụng Thiên Vũ có Quốc Sư bảo vệ, Hoàng Hậu cũng rất yêu thương nàng, phụ hoàng lại che chở cho Hoàng Hậu, tại thời điểm mẫu chốt thế này người còn muốn phụ hoàng giết Phụng Thiên Vũ?"

"Phong nhi, mẫu phi không cam lòng, nàng ta chỉ là một tiểu thư thất sủng của phủ Thừa Tướng sao có thể đánh mẫu hậu, còn có tiện nhân Liễu Nguyệt kia, thật không biết nàng ta có chỗ nào tốt, Hoàng Thượng lại che chở cho nàng như vậy, Thái Tử vài năm nay đều không trở về, Hoàng Thượng lại che chở cho tiện nhân kia, nếu Thái Tử trở về, Phong nhi, ngôi vị hoàng đế này. ..!"

Dựa vào cái gì mà con của nàng là cấp thấp Linh Tôn, con của tiện nhân kia lại là cao cấp Linh Tôn, dựa vào cái gì mà nàng chỉ là quý phi, tiện nhân kia lại là Hoàng Hậu, nàng không cam lòng!

"Mẫu phi, ta tự có chủ trương, ta xin khuyên mẫu phi một câu, không được trêu chọc Phụng Thiên Vũ, nếu mẫu phi còn cố tình đi trêu chọc nàng thì ta nghĩ tuyệt đối không đơn giản là bị đánh như vậy đâu."

"Ta còn có việc, xin đi trước, mẫu phi cũng trở về cung nghỉ ngơi đi." Nói xong, quay người rời khỏi điện luận võ.

Lâm Hoàn hai mắt hép lại, nàng không tin, nàng không tin Phụng Thiên Vũ lợi hại như vậy, hôm nay trông thấy Phụng Thiên Vũ sử dụng linh lực, như vậy nàng ta đã không còn là phế vật nữa rồi nhưng như vậy cũng không nói lên điều gì.

Phụng Nghi cung.

"Các người đều đi xuống đi."

Trong cung Phụng Nghi, Liễu Nguyệt đuổi cung nữ đi ra ngoài, chỉ còn Phụng Thiên Vũ cùng Thanh Ngự.

"Di nương, Vũ nhi muốn hỏi người, di nương có biết một khối hình trăng lưỡi liềm hay không?"

Phụng Thiên Vũ nhíu mày, môi bờ khẽ nhếch, đồ vật hình trăng lưỡi liềm kia rút cuộc là cái gì?

"Vũ nhi, Thanh Ngự, các người đi theo Bồn cung." Liễu Nguyệt nói xong, mang Phụng Thiên Vũ cùng Thanh Ngự đi đến trước một cái bình hoa tinh xảo, sau đó nàng bước đến xoay bình hoa mỗi bên ba lần, liền xuất hiện một mặt thất.

Liễu Nguyệt mang Phụng Thiên Vũ cùng Thanh Ngự bước vào, nàng không kiêng kỵ Thanh Ngự, Vũ nhi tin tưởng Thanh Ngự, nàng cũng vậy.

Mặt thất không dài, bốn phía khảm những viên Dạ Minh Châu, chiếu sáng mặt đạo, không lâu sau, ba người liền đã đến một gian phòng.

Gian phòng không lớn, trong đó có treo một bức họa, một đôi nam nữ đang ôm nhau, nữ tử trong bức họa tướng mạo xinh đẹp, một đôi mắt phượng rất giống Phụng Thiên Vũ không thể nghĩ ngờ, nam tử tướng mạo tuấn mỹ, là một mỹ nam hiếm có.

Thanh Ngự trông thấy nữ tử, liền hô lên: "Tiểu thư, tiểu thư, đó chính là phu nhân."

Thanh Ngự nói ra, tuy rằng lúc đó nàng còn nhỏ, nhưng mà phu nhân rất xinh đẹp, lại rất giống với tiểu thư, cho nên nàng có ấn tượng với phu nhân rất sâu.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Không Phải Là Cha Ruột 2

Phụng Thiên Vũ nhíu mày, nàng cũng đã nhận ra: "Di nương, đây là?"

Liễu Nguyệt đau thương nhìn hai người trong tranh: "Vũ nhi, đây chính là mẫu thân cùng phụ thân của người."

Sau một khắc, Phụng Thiên Vũ khẽ giật mình, cha của nàng không phải là Phụng Tiêu sao?

"Vũ nhi, ta và mẫu thân của ngươi đến từ Đế Hoàng Thành, mẫu thân ngươi là đại tiểu thư của Vân gia, còn ta là đại tiểu thư của Liễu gia, năm đó, chúng ta đối với bên ngoài rất hứng thú, vì vậy chúng ta kết bạn, ra khỏi Đế Hoàng Thành, đi tới Đông Dạ quốc, nàng gặp được phụ thân ngươi, còn ta gặp được Hoàng Thượng, phụ thân ngươi chính là gia chủ Nguyệt tộc Nguyệt Phong, năm đó nàng mang bầu ngươi, về sau không biết đã có chuyện gì xảy ra, nàng lại gả cho Phụng Tiêu, nàng không thể vào cung, Bồn cung nghĩ hết thảy mọi biện pháp để gặp được nàng, khi đó nàng nói, cha ngươi vì cứu nàng, bị Phụng Tiêu giam cầm, không biết giờ đang ở địa phương nào, Phụng Tiêu căn bản không phải cha ruột của ngươi, là Phụng Tiêu lấy cha ngươi uy hiếp ép buộc nàng phải gả cho hắn, hắn cũng mấy lần muốn chiếm đoạt Nguyệt tộc nên muốn giết mẫu thân ngươi, nàng cũng không phải là nữ tử yếu đuối, nàng vốn là cao cấp Linh Tôn, nên Phụng Tiêu không thành công, về sau khi ngươi được sinh ra, ba tuổi khảo nghiệm Linh lực lại là cao cấp Linh Tôn, Phụng Tiêu vì muốn thỏa mãn vinh quang nên tin tức khảo nghiệm của ngươi lập tức vang khắp bốn phía, sau sự kiện kia, Bồn cung biết chắc chắn có quan hệ với Phụng Tiêu."

Liễu Nguyệt nói xong, hai mắt âm độc, Phụng Tiêu, nếu như không phải là ngươi, Vân Thanh cùng Nguyệt Phong làm sao có thể xảy ra nhiều đau khổ như vậy. !

"Đúng rồi, Vũ nhi, ngươi hỏi cái khối hình trắng lười lười kia nó chính là lệnh bài của gia chủ Nguyệt tộc, di nương đưa cái này lại cho ngươi."

Dứt lời, nàng đi đến một khối đá trên vách tường, hai tay ấn nhẹ lên phiến đá kia, một cái hốc tối liền xuất hiện, lấy ra đồ vật bên trong. Liễu Nguyệt cẩn thận từng li từng tí đem nó đặt trong tay Phụng Thiên Vũ.

Phụng Thiên Vũ nhìn khối ngọc hình trắng lười lười ở trong tay, nội tâm nổi lên một trận đau thương, trong nháy mắt, ý nghĩ của nàng chính là báo thù, nhưng nàng biết nàng không thể gấp gáp, dù sao di nương cũng đã nói, phụ thân bị hắn bắt đi, có khả năng vẫn còn sống, nàng không thể gấp!

"Di nương, mẫu thân của ta ở đâu? Di nương đem nàng chôn cất ở chỗ nào rồi?"

Phụng Thiên Vũ hỏi, nàng nhớ kỹ Thanh Ngự đã từng nói qua, là di nương hậu táng mẫu thân nàng.

"Vũ nhi, mẫu thân của ngươi cũng chưa chết, khi di nương đem nàng từ Phụng gia mang vào cung, phát hiện nàng vẫn còn một tia khí tức, vì vậy di nương liền để cho hoàng nhi đem mẫu thân ngươi đi đến Vân Sơn, sự phụ của hoàng nhi là một cao cấp Dược Tôn, mấy ngày trước trong thư hoàng nhi gửi cho ta thông báo mẫu thân ngươi rốt cuộc cũng đã tỉnh lại, có thể nói chuyện được rồi."

"Di nương, vậy người có biết phụ thân ta đang bị nhốt ở đâu không?" Phụng Thiên Vũ nhíu mày, từng ngón tay nắm chặt khối ngọc.

"Vũ nhi, di nương cũng phái người đi tìm kiếm ở Phụng gia, sợ Phụng Tiêu phát hiện, vì thế không tìm ra được."

Liễu Nguyệt nói xong, thở dài một hơi: "Cũng không biết Phụng Tiêu đến cùng là đang nhốt Nguyệt Phong ở đâu."

"Thanh Ngự, ngươi biết trong phủ có nơi nào không được đi đến hay không?" Phụng Thiên Vũ nhìn về phía Thanh Ngự, đôi mắt đen nhánh yên tĩnh kia chính là điềm báo cho giông tố sắp nổi lên.

"Tiểu thư, Thanh Ngự cũng không biết, trong phủ cũng không có địa phương nào là không thể đi." Thanh Ngự nhớ lại nói, nàng cũng không nghĩ tới lão gia lại không phải là phụ thân tiểu thư, cũng khó trách lão gia lại đối xử với tiểu thư như vậy.

"Di nương, người yên tâm, Vũ nhi nhất định sẽ tìm được phụ thân." Phụng Thiên Vũ nói xong, nhìn Thanh Ngự nói ra: "Thanh Ngự, chúng ta về trước đi, nhìn xem có thể tìm ra chút đầu mối gì không?"

"Di nương, Vũ nhi xin đi trước."

Liễu Nguyệt nhẹ gật đầu, bây giờ Vũ nhi đã trưởng thành, không còn là tiểu cô nương năm đó nữa rồi, nàng tin tưởng nhất định Vũ nhi có thể tìm được phụ thân của nàng, lập tức nói ra: "Ngươi đi đi."

Ra khỏi cung Phụng Nghi, Phụng Thiên Vũ mang theo Thanh Ngự đi thẳng đến cửa Bắc, lại không nghĩ. ...

Ở cửa Bắc, một bóng dáng màu trắng đứng ở nơi đó, khuôn mặt tuấn mỹ che kín hơi mù.

Phụng Thiên Vũ con mắt một mảnh lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, ngược mắt nhìn về phía Đông Ngự Phong. .

Phụng Thiên Vũ không khỏi nheo mắt, trong đầu đều là dấu chấm hỏi (???). Đông Ngự Phong tại sao lại ở chỗ này?

"Tam vương gia, cửa Đông ở phía bên kia, ngươi ở nơi này làm cái gì?" Phụng Thiên Vũ nhíu mày nhân nhạ hỏi, nàng vẫn nên nhanh chóng trở về.

Đông Ngự Phong nghe vậy, trong lòng mang theo một cỗ nộ khí không biết tên, nói ra: "Bồn vương đang đợi ngươi."

"Đợi ta?" Phụng Thiên Vũ ngây ngẩn cả người, lập tức hỏi: "Tam vương gia tìm ta có chuyện gì sao?"

Đông Ngự Phong tiến lên vài bước, vung tay lên, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phụng Thiên Vũ, Thanh Ngự muốn tiến lên ngăn cản, bị Phụng Thiên Vũ khoát tay chặn lại, ngăn cản Thanh Ngự.

Đông Ngự Phong hí nửa mắt, hàn quang trong mắt lưu động: "Phụng Thiên Vũ, tại sao ngươi phải lừa gạt bồn vương để bồn vương từ hôn ngươi?"

Phượng Thiên Vũ ngẩng đầu, trong mắt mang theo tia châm chọc: "Tam vương gia người suy nghĩ nhiều rồi, là chính người từ hôn, sao lại nói ta cố ý lừa người?"

"Phượng Thiên Vũ, nếu như người nói với bốn vương rằng người không phải ngốc cũng là một võ giả, bốn vương làm sao có thể từ hôn với người."

Phượng Thiên Vũ bỏ qua tay Đông Ngự Phong, mang theo ý cười nhạt: "Tam vương gia, bây giờ người đứng đây để trách móc ta sao?"

"Tam vương gia đừng quá tự tin như vậy, Tam vương gia hãy nhớ kỹ ngày hôm đó người tới từ hôn ta, chính ta cũng muốn như vậy."

Đông Ngự Phong cũng thật là có ý tứ rồi, nếu như trước kia hắn thật sự thích nàng, cần gì phải để ý nàng có ngốc thật hay không, nếu không yêu thích, chắc chắn là sẽ từ hôn rồi.

"Tam vương gia không phải người rất mong muốn từ hôn với ta sao? Hiện tại đạt được ước muốn, như thế nào ngược lại tìm ta gây phiền phức?"

Hàn ý lấp đầy hai mắt của Đông Ngự Phong: "Phượng Thiên Vũ, về sau đừng để bốn vương trông thấy người." Dứt lời hất tay áo lên đi ra ngoài hoàng cung.

"Tiểu thư, Tam vương gia cũng thật quá đáng đi, rõ ràng là muốn từ hôn với tiểu thư, bây giờ lại nói tiểu thư lừa gạt hắn."

Thanh Ngự bất mãn nói, Tam vương gia thực đáng ghét, trước kia thấy tiểu thư có chút ngây dại luôn tìm cách muốn từ hôn, hiện tại tiểu thư tốt rồi, cũng đã từ hôn rồi, lại quay sang trách tiểu thư lừa gạt hắn, đúng thật là một vị Vương gia có "phong thái" mà. Hừ

"Thanh Ngự, đi thôi."

Phượng Thiên Vũ nói xong cất bước đi đến cửa Bắc.

Thanh Ngự nghe vậy liền đi theo, hai người ra khỏi Hoàng Cung trực tiếp về Phượng phủ.

Còn chưa tới Trúc Uyển, Phượng Thiên Vũ đã nghe được tiếng ồn ào.

"Tiểu tử, đồ nhi của ta đến khi nào mới trở về đây?" Hàn Duệ nhìn chăm chăm vào Mạc Sâu, nóng nảy hỏi, hắn cũng đã chờ lâu như vậy rồi, đồ nhi vẫn còn chưa có trở lại, bất quá hắn tin tưởng vào năng lực của đồ nhi của hắn, nên cũng không lo lắng lắm.

"Tôn Giả, ta cũng không biết tiểu thư lúc nào mới về." Mạc Sâu nhìn Hàn Duệ, bất đắc dĩ nói.

"Sư phụ, ta không phải là để Mạc Sâu nói cho người biết không cần chờ ta, ta sẽ đi tìm người sao?" Phượng Thiên Vũ đi vào sân nhỏ, nhìn Hàn Duệ.

Lúc Thanh Ngự trông thấy Hàn Duệ, hai tay chống nạnh, tức giận nói: "Lão đầu, nguyên lai là người a!"

Phượng Thiên Vũ kinh ngạc, nhìn tư thế của Thanh Ngự, hình như là nàng cùng sư phụ có thù oán a!

Hàn Duệ sắc mặt nghiêm túc: "Tiểu nha đầu, lá gan người cũng không nhỏ, dám hung hãn với ta?" Sau đó lại nhìn về phía Phượng Thiên Vũ, làm bộ đáng vô cùng đáng thương, ủy khuất nói: "Đồ nhi, nha đầu kia là ai, nàng hung hăng với sư phụ, sư phụ rất sợ a"

Thanh Ngự thấy vậy, phần nộ chạy lên: "Hôm nay ta không chỉ hung hăng với người, ta còn muốn đánh người nữa." Dứt lời, đang chuẩn bị động thủ, liền bị Phượng Thiên Vũ ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Diễn Kịch 1

Phượng Thiên Vũ ngồi trên bàn đá nhỏ bên trong Trúc Uyển, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn có chút gầy yếu, nhìn cộp cái Thanh Ngự đứng trước mặt, khóe môi nở ra nụ cười: "Thanh Ngự, hắn là sư phụ của ta, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Phượng Thiên Vũ lắc đầu, Thanh Ngự cùng sư phụ động thủ, liền biết kết quả a.

Thanh Ngự liền nói: "Tiểu thư, Thanh Ngự đã từng gặp hắn, hắn chính là sư phụ của đại tiểu thư, hắn rất hay đưa đan dược cho đại tiểu thư để đổi phỏ với tiểu thư."

Thanh Ngự nói xong, vẫn không quên bày ra tư thế chuẩn bị đánh nhau.

Hàn Duệ nghe vậy, xoắn xuýt lại, mẹ kiếp, hần cũng chưa từng bước vào Phượng phủ có quỷ mới biết đại tiểu thư Phượng phủ trông như thế nào.

Phượng Thiên Vũ nhìn về phía Hàn Duệ, con mắt tràn đầy vui vẻ, cũng chỉ có Hàn Duệ biết rõ, nếu như hần không giải thích rõ ràng, chỉ sợ hần sẽ vô cùng thâm a, không sợ hần sao? Hần là cao cấp Dược Tôn cũng chính là trung cấp Linh Tông, đồ nhi của hần, thật không đơn giản mà.

"Đồ nhi, sư phụ thề với trời, ngay cả hình dạng chó má của đại tiểu thư kia sư phụ còn không biết, làm sao có thể là sư phụ của nàng ta được, sao có thể lấy thuốc để đối phó người a. Oan uổng a"

Phượng Thiên Vũ im lặng, Mạc Sầu bùng nước trà lên, Phượng Thiên Vũ cầm lấy ly trà, nhấp môi một cái, thủy chung vẫn không lên tiếng.

Hàn Duệ nhìn qua, nóng nảy, liền cho là đồ nhi không tin mình, vội vàng lấy ra đồ vật muốn tặng Phượng Thiên Vũ.

"Đồ nhi, người xem, đây là sư phụ thay người tìm đan đỉnh, là tặng cho đồ nhi người đây."

Phượng Thiên Vũ ngược mắt, liếc nhìn cái đan đỉnh kia, thân đỉnh hiện lên một màu xanh đậm, phía trên có khắc một ít hoa văn, nhìn ra, tuy đây không phải là loại đan đỉnh tốt nhất, nhưng cũng không tồi đâu nha.

Phượng Thiên Vũ ý niệm khẽ động, đan đỉnh liền bị đưa vào không gian Hồng Liên.

Hàn Duệ kinh ngạc, đồ nhi rút cuộc là tin hay không tin đây a?

Phượng Thiên Vũ cười tủm tỉm đứng lên, đi đến trước mặt Hàn Duệ: "Sư phụ, nghe sư phụ nói những lời đó, ta cũng biết sư phụ là người mắt cao hơn đầu, đồ nhi tuyệt đối tin tưởng người, bất quá lại không biết người bên cạnh đại tì là ai?"

"Tiểu thư, theo như Mạc Sầu nghĩ, người bên cạnh vị tỷ tỷ kia là đồ giả mạo." Mạc Sầu thân nhiên nói, nếu như vị Tôn Giả này không biết đại tiểu thư, Thanh Ngư lại nói cái người kia rất giống vị Tôn Giả này, thì chỉ có một khả năng!

Phượng Thiên Vũ nhẹ gật đầu, nàng cũng cho rằng như vậy.

Thanh Ngư xin lỗi gãi gãi đầu: "Tôn Giả, thực xin lỗi, Thanh Ngư lại không biết đặc tội với người."

Hàn Duệ khoát tay áo: "Thấy người là nha hoàn bên cạnh đồ nhi của ta, ta cũng không thêm so đo với người."

Đột nhiên. Không khí một hồi chấn động, Phượng Thiên Vũ ngẩng đầu, nhìn bên ngoài viện, cặp môi đỏ mọng khẽ mở: "Tới chậm hơn so với dự đoán."

Hàn Duệ nghe vậy, lông mày nhăn lên, sau khi đồ nhi của hần nói xong hần mới cảm giác được, chẳng lẽ thực lực của đồ nhi còn cao hơn cả hần?

Thanh Ngư cùng Mạc Sầu cũng không ngốc, nghe tiểu thư nói như vậy cũng liền biết có người đến, hơn nữa tới đây chắc cũng không có ý tốt!

"Nha đầu, có muốn hay không để sư phụ giúp người thanh lý luôn." Hàn Duệ nghe thấy người tới cũng không ít nha, hần sợ nha đầu ứng phó không được.

Phượng Thiên Vũ cười cười: "Sư phụ, người vào trong phòng trước đi, để đồ nhi diễn kịch chơi đùa với mấy người này một chút."

Phượng Thiên Vũ nói xong, từ trong không gian gọi Ảnh nhi ra, bây giờ nàng chưa thể bại lộ thực lực, vẫn phải để Phượng Tiêu nghĩ nàng là một cái phế vật không có linh lực, như vậy nàng mới dễ dàng điều tra trong phủ được.

"Mẫu thân." Tuyết Ảnh ngọt ngào kêu lên, đột nhiên trông thấy một lão đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh hỏi: "Thanh Ngư, lão nhân này là ai?"

"Tiểu công tử, đó là sư phụ của tiểu thư."

Hàn Duệ nhìn tiểu hài tử xuất hiện, trong lòng một hồi run rẩy, đó là một loại uy áp về linh hồn, làm cho người ta luôn luôn sợ hãi.

Hàn Duệ nhú mày, nhìn tiểu hài tử thăm nghĩ: "Lực lượng thật cường đại."

Phượng Thiên Vũ trông thấy Hàn Duệ vẫn còn đứng đó liền nói: "Sư phụ, mau vào đi thôi, nhớ kỹ, nghìn lần không được xuất hiện, bằng không thì. ..."

Hàn Duệ nghe nói, thu hồi suy nghĩ, tiến vào gian phòng, nếu như đồ nhi của hần muốn hần xem kịch, hần sao có thể không xem.

Ngay lúc Hàn Duệ vào phòng, từ rất xa liền truyền đến âm thanh tức giận.

"Tiểu tiện nhân."

Phượng Tiêu, Mạc Tuyết, còn có Đại phu nhân Đỗ Yến, Phượng Thủy Tuyết, cùng với một số đệ tử của Phượng gia khí thế tiến vào Trúc Uyển.

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn những người ở trước mắt, nhớ tới lời của di nương, lưu quang ngập tràn hận ý, Phượng Tiêu!

Phượng Thiên Vũ cười lạnh một tiếng: "Phụ thân mang theo nhiều người như vậy, là muốn làm cái gì đây?"

"Ngươi đừng gọi ta là phụ thân, ta cũng không có đứa con gái như ngươi." Phụng Tiêu lạnh lùng nói: "Ngươi bây giờ đã trưởng thành, ngay cả lời của ta nói ngươi không còn để ý, có Siêu Thần Thủ, Quốc Sư cũng Hoàng hậu nương nương che chở, ngươi vẫn để phụ thân như ta vào mắt hay sao?"

Đối mặt với khoảng hơn mười người, Phụng Thiên Vũ cũng không sợ hãi, khí thế trên người lạnh nhạt tự nhiên, thong dong nhìn những người trước mặt kia.

Phụng Thiên Vũ đưa tay, cầm lấy ly trà đặt ở bên miệng: "Phụ thân cũng thật là kì lạ, nữ nhi có nhiều người che chở như vậy, đáng lẽ phụ thân phải nên cao hứng a. Quốc sư thực lực cường đại, di nương lại là Hoàng hậu của Đông Dạ quốc, Ảnh nhi là Siêu Thần Thủ, thế mà phụ thân lại muốn phủ sạch quan hệ với nữ nhi, nữ nhi ngu ngốc, không biết trong lòng phụ thân đang suy nghĩ cái gì a?"

Phụng Tiêu sững sờ, hần như thế nào không nghĩ tới, Phụng Thiên Vũ có Quốc Sư che chở, còn có Siêu Thần Thủ, bởi vậy, hần ở trong triều cũng có quyền hành, Phụng tộc cũng là một trong tứ đại gia tộc đứng đầu, loại chuyện này, hần cố sao mà không làm, chẳng qua là vừa nghĩ tới hôm nay trên triều đình Phụng Thiên Vũ lại ngỗ nghịch với hần như thế, vì thế tâm tình liền tức giận không thôi.

"Những lời ngươi nói rất có lý, nhưng tại sao trước mặt nhiều người như vậy ngươi lại ngỗ nghịch với ta, còn cắt đi hai tay của muội muội ngươi nữa."

"Ngỗ nghịch?" Phụng Thiên Vũ cười lạnh, mở miệng: "Phụ thân, hôm nay nếu nữ nhi không muốn hai tay của Tam muội, ngươi cảm thấy Quốc Sư đại nhân cùng di nương sẽ bỏ qua Tam muội hay sao? Phụ thân cảm thấy Quốc Sư đại nhân cho phép một kẻ dám gây sự với người mà hần đang bảo vệ có thể bình an vô sự mà bước về hay sao?"

"Phụ thân, Quốc Sư đại nhân là người như thế nào, chắc hần phụ thân càng rõ hơn so với nữ nhi."

Phụng Thiên Vũ thân nhiên nói, có chỗ dựa mà không dùng, mới chính là ngu ngốc!

Phụng Tiêu trầm mặc, Quốc Sư đại nhân tính tình hần ít nhiều biết một chút, nếu như Phụng Thiên Vũ hôm nay không có cắt lấy hai tay của Linh nhi, chỉ sợ tính mạng của Linh nhi cũng sẽ không còn!

"Quốc sư che chở cho ngươi như vậy, ngươi chỉ cần xin hần, Tam muội của ngươi liền không có việc gì, tại sao ngươi còn cố tình cắt hai tay của Tam muội ngươi?"

Phụng Thiên Vũ ánh mắt âm hàn, lạnh giọng nói: "Phụ thân nói rất đúng, lúc Tam muội đưa ra nữ binh cương thi để tỷ thí với ta lúc đó phụ thân đang ở đâu sao không đứng lên nói giúp cho ta một câu, đến lúc đó có phải hay không đôi tay của Tam muội cũng được giữ lại. Hay tận trong tâm của phụ thân muốn nữ nhi chết đi có đúng hay không?"

Phụng Thiên Vũ nói xong, vẫn không quên cố rặn ra mấy giọt nước mắt, cúi đầu, nhẹ giọng khóc ò lên, bộ dáng kia, thật giống một tiểu hài tử bị ủy khuất a.

Thanh Ngự cùng Mạc Sầu đứng ở một bên tròn mắt, nếu không phải tiểu thư mới nói là diễn kịch, bọn hần liền tin tưởng đây là sự thật a.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Diễn Kịch 2

Một câu nói này khiến cho Phụng Tiêu không biết phải mở miệng trả lời như thế nào, lại nhớ tới nữ nhân quật cường kia, hần cũng rất là yêu nàng, chẳng qua là vì yêu sinh hận.

Mạc Tuyết nhìn Phụng Tiêu không nói thêm gì nữa, tức giận nói: "Tiểu tiện nhân, bất kể như thế nào, ngươi cũng không thể cắt đi hai tay của Linh nhi."

Phụng Thiên Vũ ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ còn đọng vài giọt nước mắt, nhìn qua thật điểm đạm đáng yêu: "Nhị di nương, tại sao ngươi không hỏi phụ thân một chút đi, trên điện Kim Loan, trước mặt tất cả mọi người thế mà Tam muội lại để cho một cô Cương thi ti thí với Vũ nhi, Tam muội muốn giết Vũ nhi, Nhị di nương tại sao không nói Tam muội đi?"

Mạc Tuyết sững sờ, cũng không biết nên nói cái gì, bất quá nàng liền xoay qua Phụng Tiêu: "Lão gia, bất kể như thế nào, hiện tại cái tiểu tiện nhân này đã cắt đi cánh tay của Linh nhi, ngươi không thể bỏ qua cho nàng!"

Nói xong, Mạc Tuyết hung hăng nhìn Phụng Thiên Vũ, nếu như ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Phụng Thiên Vũ đã chết không dưới nghìn lần rồi a.

"Còn có phụ thân, coi như chuyện đã như vậy rồi, thế nhưng là nàng đã gạt chúng ta, nàng vốn là võ giả."

Phượng Thủy Tuyết phần nộ nói ra, trước kia kẻ ngu này tuy rằng đẹp mắt, nhưng chỉ là một cái phở vật, không ai ưa thích, lớn lên xinh đẹp hơn người cũng chẳng uy hiếp được nàng, nhưng bây giờ, cái phở vật chẳng những không còn ngu ngốc nữa mà còn trở thành võ giả.

Phượng Tiêu nhú mày, nhìn về phía Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ cười nhạt một tiếng, đón nhận ánh mắt dò xét của Phượng Tiêu: "Đại tỷ không được nói năng lung tung nha, cái gì mà võ giả chứ, từ sau khi ta khỏi bệnh, Ảnh nhi dạy cho ta một ít thuật phòng thân mà thôi."

"Phụ thân, Vũ nhi cả gan hỏi phụ thân một câu, hôm nay nếu Vũ nhi chết ở trên lôi đài, phụ thân sẽ đau lòng sao?"

"Ta."

Phượng Tiêu há hốc mồm, nếu như hôm nay người chết trên lôi đài là nàng hán đương nhiên sẽ không đau lòng rồi, bởi vì hán cũng muốn nàng chết.

Bất quá vừa mới nghe nàng hỏi như vậy, lưu lại nàng, đối với hán hữu lực mà vô hại, cứ xem như là bên người nàng có Siêu Thần Thú, dù nàng có làm ra chuyện gì đi nữa, hán còn có vương bài, hán sợ cái gì.

Phượng Tiêu càng nghĩ, đang chuẩn bị mở miệng, liền nghe được.

Phượng Thiên Vũ mang tâm tình đau khổ nói ra: "Phụ thân không thích nữ nhi, cũng là chuyện bình thường, dù sao trước kia nữ nhi là phở vật lại còn ngu ngốc nữa, sống ở Phượng gia, lại để cho phụ thân bị người người cười nhạo, vốn là nữ nhi sai, vì vậy nữ nhi không trách phụ thân."

"Ngươi."

Phượng Tiêu không biết phải nói cái gì rồi, kỳ thật Phượng Thiên Vũ lớn lên thật giống nữ nhân quật cường kia.

Mạc Tuyết thấy Phượng Tiêu dao động, vội vàng nói: "Lão gia, chuyện của Linh nhi cứ coi như là đã qua, thế nhưng là lúc trước nàng đối với lão gia thật hỗn xược, còn từ hôn nữa"

Mắt phượng hiện lên một tia hàn ý, lại tiếp tục diễn kịch: "Chắc hẳn Nhị di nương cũng biết trong hoàng thành có bao nhiêu người yêu thích Tam vương gia, nếu ta không đồng ý từ hôn, chỉ sợ..."

Phượng Thiên Vũ không có nói tiếp, dụng ý này át hẳn mọi người sẽ tự hiểu, nếu như Phượng Thiên Vũ không có từ hôn, dù bên người Siêu Thần Thú thì cuộc sống sau này cũng không yên ổn!

Phượng Tiêu không nói gì, thúc đẩy Tam vương gia cùng Phượng Thiên Vũ từ hôn cũng là ý đồ của hán, chuyện này hán cũng không nói làm gì: "Vậy ngày đó sao ngươi lại nói chuyện như thế với phụ thân?"

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, liền khóc ồ lên: "Ngày ấy, Ảnh nhi phế đi Tam muội, Tam vương gia lại muốn từ hôn, phụ thân lại nổi giận đùng đùng, rồi trước đó Tam muội nói phụ thân sẽ không bỏ qua ta, phụ thân cũng biết nữ nhi rất là yêu thích Tam vương gia mà, vì vậy. . Vì vậy trong con tức giận..."

Phượng Tiêu nghe vậy, lông mày liền buông ra, thì ra là sợ hán muốn tìm nàng tính sổ, rồi lại bị từ hôn nên tính tình mới như vậy.

Vậy mới nói, Phượng Thiên Vũ lấy đầu ra là gan to như thế, nguyên lai là bị kích động a.

"Tiểu tiện nhân, đừng tưởng rằng ngươi nói như vậy ta liền sẽ bỏ qua ngươi."

Mạc Tuyết nổi giận chỉ vào Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ nhú mày: "Cái kia, thế Nhị di nương muốn thế nào?"

Mạc Tuyết nghe vậy, nói ra: "Ta muốn chém tay của ngươi, để báo thù cho Linh nhi."

Phượng Tiêu nghe vậy, quát lạnh một tiếng: "Đủ rồi, chuyện hôm nay coi như xong, Linh nhi là do gieo gió gặt bão, không trách được Vũ nhi."

"Hiện tại từ bây giờ, không cho phép các ngươi làm phiền tới Vũ nhi, còn không mau đi!"

Phượng Thủy Tuyết đang chuẩn bị nói cái gì đó, Đỗ Yến giữ chặt tay Phượng Thủy Tuyết, lắc đầu, lão gia bây giờ đang nổi nóng, hơn nữa còn là vì Phượng Thiên Vũ, nếu là Tuyết Nhi lại nói thêm cái gì, như vậy lão gia nhất định sẽ liên chỗ này mà mắng Tuyết Nhi!

Mấy người khác nghe thấy thế liền chậm rãi xoay người đi ra ngoài.

Trước khi đi, Phượng Tiêu quay đầu, nhìn thật sâu Phượng Thiên Vũ, nói ra: "Vũ nhi, nếu có rảnh thì nên tiến cung nói chuyện với Quốc Sư."

Phượng Thiên Vũ mỉm cười: "Phụ thân yên tâm đi, nữ nhi đã biết."

"Ừ, vậy là tốt rồi, phụ thân đi trước." Nói xong, bước ra khỏi Trúc Uyển.

Chờ bọn hán đi xa, Hàn Duệ từ trong phòng đi ra: "Nha đầu, người không thích bọn hán, vì cái gì còn muốn cùng bọn họ diễn kịch?"

Phượng Thiên Vũ cũng không nói thêm cái gì, nàng làm như vậy là muốn để cho Phượng Tiêu buông lỏng cảnh giác về nàng, có như thế mới nhanh chóng tìm được nơi giam giữ phụ thân.

"Sư phụ, ta làm như vậy là có mục đích, sư phụ, hôm nay sắc trời đã không còn sớm, không bằng sư phụ về trước đi, ngày mai ta sẽ tới Phân đường tìm người." Phượng Thiên Vũ thần nhiên nói, đêm nay nàng muốn dò xét toàn bộ Phượng phủ, vì vậy, hiện tại cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

"Tốt lắm, nha đầu, ngày mai sư phụ chờ người ở Phân đường." Hàn Duệ nói xong, liền phi thân rời đi, hán tin tưởng nha đầu có thể xử lý tốt, hán không cần lo lắng, huống chi bên cạnh của nàng còn có một hài tử thực lực cường đại như vậy.

"Mạc Sầu, Thanh Ngư, các người đi theo ta vào đây."

Phượng Thiên Vũ nói xong, nắm tay Tuyết Ảnh đi đến gian phòng.

"Tiểu thư, người muốn làm cái gì?" Thanh Ngư nhíu mày hỏi, lão gia không phải là phụ thân điều này nàng đã biết, chỉ là không hiểu tại sao tiểu thư cần phải nói với lão gia như vậy.

"Mạc Sầu, Thanh Ngư, buổi tối hôm nay ta muốn dò xét toàn bộ Phượng phủ, các người phải canh chừng trong sân, có biết không?"

Mạc Sầu gãi gãi đầu, hán không hiểu tại sao tiểu thư phải làm như vậy, bất quá hán cũng không muốn hỏi, tiểu thư làm như vậy ắt hẳn có nguyên nhân, vì thế hán liền vội vàng nói: "Tiểu thư, Mạc Sầu đã biết."

Thanh Ngư nghe xong, biết rõ tiểu thư là muốn đi tìm tin tức của phụ thân, nhẹ nhàng gật đầu, nói ra: "Tiểu thư, người cứ yên tâm đi đi."

"Tốt lắm, hiện tại, các người nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối nhất định không được ngủ."

Thanh Ngư cùng Mạc Sầu hai người vội vàng nói: "Dạ, tiểu thư."

...

...

Ban đêm, yên tĩnh, Phượng Thiên Vũ một thân hắc y, đi qua toàn bộ Phượng phủ, bên cạnh còn có một thân hình nho nhỏ chính là Tuyết Ảnh.

Đột nhiên, phía trước có hai người đi tới, Phượng Thiên Vũ mang theo Tuyết Ảnh bay lên một gốc cây, ngừng thở.

Chỉ nghe một giọng nói vang lên: "Huynh đệ, người nói cái địa lao bên kia có người hay không? Hình như ngày hôm qua ta thấy có động tĩnh gì đó."

Một giọng khác vang lên: " Chắc người nghe lầm rồi, nơi đó là Tam đại trưởng lão đang tu luyện, hẳn là các Trưởng lão bên đó đang bàn luận, ta và người a, còn không mau đi chỗ khác nha, lỡ may chọc tới Trưởng lão, sẽ bị lão gia xử phạt đấy."

"Chẳng lẽ là ta nghe lầm?"

"Mau đi thôi."

Nghe bước chân dần dần đi xa, Phượng Thiên Vũ từ trên cây nhảy xuống, ánh mắt sáng lên, địa lao, đúng không? Mặc kệ có hay không, nàng nhất định phải đến xem.

Ảnh nhi, đi, chúng ta đi tìm cái địa lao kia.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nghe Lén 1

Phượng Thiên Vũ đã đi qua tất cả các địa phương lớn nhỏ của Phượng phủ nhưng vẫn không có phát hiện ra manh mối gì.

"Mẫu thân, cứ đi như thế này hẳn không phải là phương pháp hay, không bằng chúng ta theo dõi lão gia kia vài ngày xem sao, xem hẳn có cái gì không đúng hay không?" Lòng mày Tuyết Ảnh cong thành một hình cánh cung, hẳn muốn nói, cứ tiếp tục tìm như thế này chỉ sợ đến sáng mai cũng không tìm thấy.

Phượng Thiên Vũ ánh mắt thâm trầm, Ảnh nhi nói không phải là không có lý, có thể do nàng quá nôn nóng a, có lẽ nên quan sát lão già kia vài ngày xem thế nào.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, tìm lâu như vậy, cũng không tìm ra manh mối gì, ghé mắt nhìn về phía Chủ Uyển của Phượng Tiêu, trong lòng thầm nghĩ: "Phượng Tiêu, sẽ có một ngày, ta nhất định phải đem ngươi xé thành trăm mảnh!"

"Ảnh nhi, đi, chúng ta trở về."

Dứt lời đang chuẩn bị mang Tuyết Ảnh rời đi, Phượng Thiên Vũ ánh mắt trầm xuống.

Tuyết Ảnh nhìn theo ánh mắt của mẫu thân, chỉ nhìn thấy một đạo bóng lưng, lén lén lút lút, nhìn không ra là đang làm gì

Đó là ai?

Phượng Thiên Vũ nhìn bóng lưng kia, khóe môi hiện lên một nụ cười lạnh, nếu không lầm, người kia chính là Phượng Tiêu, quả nhiên vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

"Ảnh nhi, ngươi về không gian trước đi, mẫu thân muốn đi xem một chút."

"Mẫu thân, Ảnh nhi muốn đi cùng mẫu thân." Tuyết Ảnh cong miệng lên, ủy khuất nói, tuy rằng lão già Phượng Tiêu kia chỉ là trung cấp Linh Tôn, nhưng hẳn vẫn không yên lòng!

"Ảnh nhi, ngươi một thân màu trắng như thế rất dễ bị người ta phát hiện, mau, mau đi về đi, ta tự biết chừng mực mà."

Phượng Thiên Vũ nhìn Tuyết Ảnh, bất đắc dĩ nói, Ảnh nhi một thân màu trắng, rất dễ dàng làm cho người ta liếc mắt cũng phát hiện ra, lần này thật may mắn, nói không chừng Phượng Tiêu có thể đang đi cái địa lao kia, nếu quả thật chính là đi vào trong đó, nhất định các Trưởng lão kia sẽ rất nhanh phát hiện ra, ở trong trí nhớ của nàng, thực lực của Tam đại trưởng lão đều là cao cấp Linh Tôn, có thể bây giờ đã đột phá cấp thấp Linh Tông, vì thế nhất định phải cẩn thận!

"Tốt, mẫu thân, nếu có việc xảy ra nhất định phải gọi là Ảnh nhi." Nói xong liền trở về không gian.

...

Phượng Thiên Vũ lặng lẽ đi sau lưng Phượng Tiêu, nhìn hẳn đi đến một tòa núi già trước mặt, không biết thả cái gì ở phía trên, hòn non bộ liền mở ra hai bên, tiếp theo Phượng Tiêu cảnh giác nhìn chung quanh, sau đó tiến vào hòn non bộ.

Phượng Thiên Vũ trông thấy hòn non bộ đang chuẩn bị khép lại, thân thể chợt lóe lên, tiến vào bên trong.

Có lẽ là Phượng Tiêu quá mức tự đại, cho rằng không có người nào có thể mở ra hòn non bộ, coi như là có, còn có các vị Trưởng lão, vì vậy đoạn đường bên trong mật đạo cũng không có cơ quan, Phượng Thiên Vũ một đường theo Phượng Tiêu đi đến địa lao.

Phượng Thiên Vũ không dám tiến lên phía trên, nếu là quá nhiều những Trưởng lão kia, như vậy Phượng Tiêu nhất định sẽ chuyển đi nơi khác, vì vậy tại cuối thông đạo, nàng liền ngừng lại.

Phượng Tiêu trực tiếp đi vào địa lao, căn bản không phát hiện có người đi theo hẳn, Phượng Thiên Vũ thực lực vốn là cao hơn hẳn, cộng thêm kiếp trước nàng vốn là một thân đặc công, việc che dấu khí tức đối với nàng rất dễ dàng, coi như là nàng không có thực lực, Phượng Tiêu cũng khó có thể phát hiện được nàng.

Trong địa lao, âm thanh Phượng Tiêu nhàn nhạt vang lên: "Trưởng lão, thế nào, hiện tại chúng ta có thể sử dụng hẳn được chưa?"

Phượng Thiên Vũ ghé mắt, nhìn tình huống bên trong của địa lao, Phượng Tiêu nói hẳn là ai?

Nói là địa lao, nhưng thật chất là một gian phòng với diện tích khá lớn, trong gian phòng có bốn khóa sắt vừa thô vừa lớn, ở cuối khóa sắt, một gã nam tử cao lớn, không nhìn rõ được tướng mạo, tóc dài tán loạn, đầu cúi xuống, trên người là một bộ quần áo rách rưới, nhưng khi mà Phượng Thiên Vũ đang nhìn hẳn thì bỗng nhiên gã nam tử nâng đầu lên, ánh mắt sáng rực như ngọn đuốc trong đêm nhìn về phía Phượng Thiên Vũ. Phượng Thiên Vũ cả kinh, lui về phía sau một bước, thân thể gầy yếu dán chặt lấy vách tường lạnh băng, sao có thể, những lão trưởng giả ở đây không phát hiện nàng, hẳn như thế nào có thể phát hiện được?

Nguyệt Phong mím môi, đó là người nào?

Bị nhốt mười sáu năm, khuôn mặt tuấn mỹ đã sớm bị vùi lấp, lò mờ thì chỉ có thể thấy được hình dáng, Phượng Thiên Vũ bước lại gần địa lao, nhìn thẳng hẳn, nàng tin hẳn sẽ không nói.

Lúc thấy rõ được tướng mạo của Phượng Thiên Vũ, đôi mắt u ám của Nguyệt Phong bỗng chốc sáng lên, Vân Thanh? Là nàng sao?

Không. Không giống, Vân Thanh rất dịu dàng, mặc dù nụ cười kia thật giống nàng, ngay cả ánh mắt cũng thật giống, nhưng Vân Thanh ôn nhu, nữ tử kia về mặt thật lạnh lùng, không chút sợ hãi nhìn vào hẳn, như vậy nữ tử kia không phải là Vân Thanh, vậy nàng là ai?

Phượng Thiên Vũ đặt ngón trỏ lên môi, sau đó chỉ chỉ về phía bọn hắn, cặp môi đỏ mọng khẽ mở, tựa hồ muốn nói lấy cái gì đó. !

Có lẽ là vì máu mủ tình thâm, Nguyệt Phong lại có thể hiểu rõ ý tứ của nữ tử, nàng là muốn cho hắn biết nàng muốn thông qua Phượng Tiêu nói cho nàng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nghe tới đây, hắn cười lạnh một tiếng, nhìn Phượng Tiêu, châm chọc nói ra: "Chỉ bằng ngươi cùng mấy cái này lão già này mà cũng muốn khống chế ta sao?"

Phượng Tiêu nghe vậy, cũng không có tức giận: "Nguyệt Phong, ngươi muốn thể hiện cái gì đây, ngươi lợi hại, trong Nguyệt tộc ngươi là người lợi hại nhất thì sao, không phải cuối cùng ngươi cũng bị ta nhốt ở trong này mười sáu năm hay sao"

"Hừ, năm đó nếu không phải ngươi lấy Vân Thanh uy hiếp, ngươi có thể bắt được ta hay sao?" Nguyệt Phong khinh thường hừ một tiếng.

"Gia chủ, chúng ta có thể hủy đi linh lực của hắn hay không? Chúng ta không hút được hồn phách của hắn, khống chế hắn không được, lưu lại hắn cũng vô dụng, nói không chừng về sau sẽ trở thành phiền phức của chúng ta." Một vị lão đầu nói ra.

"Gia chủ, Nhị trưởng lão nói rất đúng, không thể để cho chúng ta sử dụng, lưu lại hắn cũng là một cái tai họa a." Một đạo âm thanh khác vang lên.

"Đại trưởng lão, các ngươi năm đó không phải là lấy Phượng Thiên Vũ làm thí nghiệm hay sao, cũng đã thành công đem hồn phách của nàng hút đi? Biến nàng thành kẻ si ngốc, hiện tại lại vì cái gì lại làm không được?" Phượng Tiêu hỏi, trước kia có thể, hiện tại vì cái gì lại không thể?

Lúc Phượng Thiên Vũ nghe đến đó, hai mắt tối trầm lại, chết tiệt, Phượng Tiêu, nguyên lai thật là ngươi, như vậy mẫu thân. . !

Người bị gọi là Đại trưởng lão nghe vậy, hai tay bắt sau lưng, trầm giọng nói: "Gia chủ có chỗ không biết, cái nha đầu kia mặc dù có thiên phú cao, nhưng chỉ là thiên phú, vì vậy lúc chúng ta sử dụng linh thuật cấm kỵ đó nên mới thành công, đối với Nguyệt Phong lại bất đồng, mười sáu năm trước hắn đã là cao cấp linh tông, hiện tại chúng ta cũng chỉ là cấp thấp linh tông, thực lực không chỉ là kém một giai đoạn a, nếu không phải là nhờ vào huyền thiết dây xích này, ba người chúng ta căn bản là không thể khống chế được hắn, huống chi nói đến việc hút đi hồn phách của hắn."

Phượng Tiêu nghe vậy, nhíu mày hỏi: "Chẳng lẽ các Trưởng lão không có biện pháp khác hay sao?"

"Gia chủ, ta muốn hỏi một câu, gia chủ muốn khống chế hắn như vậy, chỉ là vì muốn gia tộc Phượng gia lớn mạnh hơn hay sao?" Một lão giả trầm giọng hỏi.

"Tam trưởng lão, Phượng Tiêu làm như vậy đương nhiên là vì Phượng tộc, huống chi Phượng tộc hiện tại tùy thời đều có thể lọt vào nguy hiểm." Phượng Tiêu kiên định nói, Phượng Thiên Vũ hiện tại chẳng qua là không biết, nếu đến ngày nàng ta biết được sự thật, nói không chừng đến lúc đó sẽ khiến cho Siêu Thần Thủ tiêu diệt toàn bộ Phượng gia, vì vậy hiện tại hắn rất muốn có thể khống chế được Nguyệt Phong, nếu thật sự có một ngày như vậy, còn một con bài để đối phó với Phượng Thiên Vũ.

"Gia chủ, ngươi nói Phượng tộc tùy thời sẽ gặp đến nguy hiểm, là người nào dám chọc vào Phượng tộc của chúng ta?"

Tính khí nóng nảy của Nhị trưởng lão liền bộc phát, Phượng Tiêu là thừa tướng, Phượng gia lại là một trong tứ đại gia tộc của Đông Dạ quốc, ai dám tìm Phượng gia phiền toái?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Nghe Lén 2

"Mấy vị trưởng lão có chỗ không biết, Phượng Thiên Vũ bây giờ đã không còn ngu ngốc mà bên người còn có một Siêu Thần Thủ." Nói xong, Phượng Tiêu liếc nhìn Nguyệt Phong, không e dè nói tiếp: "Các Trưởng lão cũng biết, Phượng Thiên Vũ là nữ nhi của Nguyệt Phong, tuy rằng hiện tại nàng chưa biết, nhưng nếu một ngày nào đó nàng biết được sự thật này, mấy vị trưởng lão thử nghĩ xem hậu quả sẽ như thế nào? Vì vậy ta mới muốn khống chế được Nguyệt Phong đồng thời cũng kiềm chế được Siêu Thần Thủ kia, nếu được như vậy, chúng ta có thể thắng tay mà giết nàng, mất đi chủ nhân, Siêu Thần Thủ sẽ lại lần nữa cùng người kẻ ước, như vậy, Phượng tộc chúng ta có thể trở thành gia tộc đứng đầu, Hoàng tộc cũng phải nhường bộ chúng ta vài phần." Phượng Tiêu hưng phấn nói.

Được rồi, có vài người đang mãi suy nghĩ về tương lai tươi đẹp, lại quên mất Đông Dạ quốc còn có Quốc Sư đại nhân thực lực thâm sâu khó lường kia!

Nguyệt Phong nghe xong, nữ nhi, nữ nhi của hắn, hắn còn có nữ nhi sao?

Như vậy có phải nữ tử rất giống Vân Thanh kia có phải hay không chính là nữ nhi của hắn nữ?

Thừa lúc Phượng Tiêu cùng mấy người không chú ý, Nguyệt Phong nhìn về phía Phượng Thiên Vũ, trong mắt tràn đầy ánh sáng, tràn đầy hy vọng!

Khi ánh mắt lạnh lùng của Phụng Thiên Vũ bắt gặp được ánh mắt tràn đầy hy vọng kia, nàng khẽ gật đầu, sau đó liền xoay người rời đi, nàng cũng không muốn ở nơi này nữa, xem ra nếu nàng muốn cứu phụ thân, cần phải gặp Dạ Hiền một chuyến.

Nguyệt Phong thu hồi ánh mắt, trong lòng thầm cao hứng không thôi, thật là nữ nhi của hắn, nữ nhi của hắn đã biết sự thật, cho nên mới theo dõi Phụng Tiêu, đi đến nơi này.

Phụng Tiêu a Phụng Tiêu, nữ nhi của Nguyệt Phong ta há có thể để cho người lừa gạt bày trò hay sao, kế hoạch của người nhất định sẽ thất bại. Ha Ha!

Phụng Tiêu cùng mấy vị trưởng lão nói thêm vài câu, cũng bước ra khỏi địa lao, ngày mai còn phải vào triều, hắn cũng không thể ở đây quá lâu.

. .

Phụng Thiên Vũ trở lại Trúc Uyển, Thanh Ngự cùng Mạc Sầu đang đứng ở trong sân chờ nàng.

Thanh Ngự nhìn thấy tiểu thư của mình trở về, chạy lên, sắc mặt tuy lo lắng nhưng vẫn bình tĩnh hỏi: "Tiểu thư, thế nào, người có tìm được manh mối gì không?"

Phụng Thiên Vũ không nói, chỉ gật đầu.

Ý niệm khẽ động, từ trong không gian gọi Tuyết Ảnh ra, quay đầu nói: "Thanh Ngự, Mạc Sầu, các người đi theo ta vào trong."

Thanh Ngự cùng Mạc Sầu nghe vậy liền đi theo Phụng Thiên Vũ vào phòng.

Trong phòng,

"Thanh Ngự, ta đã biết phụ thân bị giam cầm ở đâu rồi, ngày mai ta muốn vào cung đi đến chỗ đi nương để bàn bạc, người cùng Mạc Sầu ở đây chờ ta, ta không có ở đây, các người phải thật cẩn thận, có biết không?"

"Kỳ quái, phụ thân của tiểu thư không phải là Phụng thừa tướng Phụng Tiêu hay sao?" Mạc Sầu nghi hoặc hỏi.

Thanh Ngự liếc hắn một cái, nói ra: "Người thì biết cái gì? Có phụ thân nào đối xử với nữ nhi của mình như vậy không?"

Ngự ý chính là Phụng Tiêu không phải là phụ thân của Phụng Thiên Vũ.

Mạc Sầu ồ một tiếng, cái này hắn làm sao biết được a!

"Tiểu thư, người cứ yên tâm đi đi, chúng ta sẽ thật cẩn thận."

"Ừ, ta sẽ để Ảnh nhi lưu lại bảo vệ các người." Phụng Thiên Vũ thản nhiên nói, nhìn qua cửa, ánh trăng màu bạc chiếu sáng khắp bầu trời: "Các người đi nghỉ trước đi."

Thanh Ngự cùng Mạc Sầu nghe vậy, đều lui ra khỏi gian phòng.

Phụng Thiên Vũ tiến vào không gian Hồng Liên, vẫn còn mấy canh giờ, nàng cũng không ngủ được, chỉ bằng mau chóng tu luyện.

"Ảnh nhi, mẫu thân muốn tu luyện, người cũng ngủ đi."

Nói xong, liền tĩnh tâm tu luyện.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phụng Thiên Vũ mở cửa phòng, đi ra bên ngoài nhẹ hít khí trời, không thể không nói, không khí ở cổ đại thật là tốt, trong lành mát mẻ thật tự nhiên.

"Tiểu thư."

Thanh Ngự cùng Mạc Sầu đi tới, đứng ngay ngắn trước mặt Phụng Thiên Vũ, thật ra đêm qua bọn họ cũng không ngủ được a.

Phụng Thiên Vũ nhìn hai người, mắt phụng híp lại: "Thanh Ngự, ta muốn vào cung, người chuẩn bị cho ta bộ áo màu trắng đi."

"Dạ, tiểu thư." Thanh Ngự đáp, vội vàng chạy đi lấy xiêm y.

Thay đồ xong, Phụng Thiên Vũ lại lần nữa bước ra khỏi phòng, đã thấy Thanh Ngự cùng Mạc Sầu nhìn chăm chăm vào nàng.

Nàng kinh ngạc, hỏi: "Làm sao vậy?"

Hôm nay Phụng Thiên Vũ một thân áo bào trắng, mái tóc đen tuyền xõa tung sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ bị ánh mặt trời chiếu sáng, làm cho nàng như được bao phủ thêm một tầng hào quang, từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, sợi tóc nhịp nhàng bay múa, những sợi tóc trên trán như mon

trón gương mặt của nàng, như phát họa Tiên Tử từ trong tranh bước ra.

"Không có. Tiểu thư, người thật xinh đẹp."

Thanh Ngư hoa si đứng nhìn Phụng Thiên Vũ, thật xinh đẹp, tiểu thư nhà nàng bất kể thế nào nhìn cũng đều xinh đẹp, không giống như Đại tiểu thư cùng Tam tiểu thư lúc nào cũng ăn diện phần son nhưng cũng không bằng một phần của tiểu thư.

Phụng Thiên Vũ nghe xong, mỉm cười, gõ nhẹ lên trán của Thanh Ngư, cười nói: "Tiểu nha đầu, chó hoa si, ta muốn vào cung đi, Ảnh nhi đang ở trong phòng ngủ, có việc gì liền kêu hắn nha."

Thanh Ngư gật gật đầu: "Tiểu thư, chúng ta đã biết, người đi đi."

"Ừ"

Phụng Thiên Vũ ra Phụng phủ, đi đến Hoàng Cung, trong hoàng thành các loại quán nhỏ bày đặt tại hai bên đường phố, có mua được liệu, cũng có mua vũ khí đầy, ngẫu nhiên có mấy con tuần mã vội vàng chạy đi, thật ồn ào náo nhiệt a

Đi đến cửa hoàng cung, Phụng Thiên Vũ bị làm khó, lần trước đi là cửa Bắc, lần này là đi cửa Đông, thị vệ cũng không nhận ra nàng, bởi vậy nàng liền bị ngăn cản ở bên ngoài cửa hoàng cung, không thể đi vào.

"Ồ, đây không phải Phụng nhị tiểu thư hay sao? Sao thế này, không được vào à?"

Đang đứng ở bên ngoài cửa, một đạo âm thanh có vẻ hơi chanh chua truyền vào bên tai của nàng.

Phụng Thiên Vũ quay đầu lại, nhìn trước mắt nữ tử một thân quần áo màu vàng nhạt, đi sau lưng là mấy nha hoàn, nhìn qua liền biết người này thân phận bất phàm, nữ tử lớn lên coi như là xinh đẹp, chẳng qua là có chút cay nghiệt.

"Ta nói, Phụng nhị tiểu thư, ngươi dầu gì cũng là chất nữ của Hoàng hậu nương nương, sao lại mặc bộ quần áo bần hàn như thế này được?" Nữ tử đi quanh Phụng Thiên Vũ hai vòng, lắc đầu, châm chọc nói ra.

"Ngươi là ai?" Phụng Thiên Vũ không đáp mà hỏi lại, nàng cũng không biết người trước mắt.

"Ta là người nào?" Nữ tử chỉ chỉ bản thân, cười nói: "Các ngươi nói cho nàng biết đi a."

Một nha hoàn bước lên nhẹ nhàng nói: "Đại công chúa Vân Thương quốc Vân Yên."

"Biết chưa hả?" Vân Yên khinh thường nói: "Nhìn xem, Phụng nhị tiểu thư, ngươi thật nổi tiếng nha, chúng ta ở tận Vân Thương quốc nhưng cũng đều biết đến tiếng tăm Phụng gia Nhị tiểu thư của Đông Dạ quốc, ngươi có lẽ nên cảm thấy vinh hạnh đó."

Phụng Thiên Vũ nhú mày, nhìn trước mắt người, không kiên nhẫn nói: "Cút."

"Ngươi."

Vân Yên khó thở, đang chuẩn bị nói cái gì, lại đột nhiên nhớ tới Phụng Thiên Vũ có thể giết chết được Cổ Cương thi, nộ khí trong nháy mắt lạnh xuống, nhìn người bên cạnh nói ra: "Chúng ta đi."

"Dạ, công chúa."

Phụng Thiên Vũ nhìn người dần đi xa, lần nữa đi đến Hoàng Cung, lúc này đây, thị vệ hai bên cũng không có ngăn đón nàng, bọn hắn cũng không phải là người ngu, Hoàng hậu nương nương rất yêu thương chất nữ, bọn hắn cũng biết, Vân Yên công chúa cũng nói, nàng là Phụng gia Nhị tiểu thư, nếu như hôm nay ngăn cản nàng, nếu để Hoàng Hậu nương nương biết được, chức thị vệ bọn hắn cũng không giữ được, tuy rằng địa vị không được cao lắm, nhưng tiền lương rất tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Giao Thủ 1

Phụng Thiên Vũ tiến vào Hoàng Cung, cũng không đi đến cung Phụng Nghi, mà thẳng đến Thánh Điện.

Phụng Thiên Vũ tiến vào Thánh Điện, nhìn chung quanh một hồi, chẳng lẽ Dạ Hiền không có ở đây?

Đột nhiên, một chưởng phong đánh tới, Phụng Thiên Vũ nhảy cảm xoay người né tránh, sau đó đứng thẳng thân thể, nhìn về phía người đánh lên nàng.

Rất hiển nhiên, khi người đánh lén kia nhìn rõ dung mạo của nàng, liền sửng sò, hẳn không nghĩ tới là một nữ tử xinh đẹp, hơn nữa còn có thể tránh thoát được công kích của hắn.

"Đánh lén sau lưng người khác không phải là một thói quen tốt." Phụng Thiên Vũ nhìn nam tử trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiểm lên một tầng hàn ý, gã nam tử này, nàng không cừu không oán, vậy mà lại dám đánh lén nàng.

Tốt!

Rất tốt!

"Nói, ngươi tới Thánh Điện làm cái gì?" Phụng Thiên Vũ lạnh giọng hỏi, nàng có thể cảm giác được, nam tử trước mặt có thực lực cao hơn nàng, nàng là cao cấp Linh Tôn, như vậy rất có thể hắn là cấp thấp Linh Tông.

"Cô nương thực biết nói gió, ta ở chỗ này làm gì không phiền đến cô nương quân?" Âm thanh giống như cười mà không phải cười tràn ra, mang theo vài tia tà khí.

Hắn làm sao có thể nói cho nàng biết, hắn là đến trộm vật đây, bắt quá một chuyến tay không rồi.

"Không nói có đúng hay không?" Phụng Thiên Vũ trầm giọng hỏi, người này giữa ban ngày mặc một thân hắc y, lại xuất hiện ở trong Thánh điện, nhìn qua liền không phải là người tốt, xem ra Dạ Hiền thật sự không có ở đây, bằng không thì nam nhân này tuyệt đối không có khả năng hạo hạo đứng ở chỗ này.

Nam nhân nghe vậy, cười đến bốn phía: "Không biết cô nương cùng chủ nhân của Thánh Điện này có quan hệ như thế nào?"

Đông Dạ quốc có Quốc Sư Đế Dạ Hiền không gần nữ sắc, là người lạnh lùng, thế nhân ai cũng biết, một nữ tử xuất hiện ở Thánh Điện, tuy rằng lớn lên cực đẹp, khí chất cũng không tệ lắm, cũng không nhất định có quan hệ với Quốc Sư, thế mà vừa rồi lại hỏi hắn đến Thánh Điện làm cái gì, thật là mắc cười.

"Không nói?"

Dứt lời, Phụng Thiên Vũ công kích thẳng đến nam tử, từng chiêu đoạt mệnh, nàng từ trước đến nay đều đánh thẳng đến chỗ hiểm, khoa chân múa tay, xấu hổ, xin lỗi, nàng làm không được!

Nam tử thấy vậy, không dám khinh thường, trực tiếp nghênh đón, bàn về Linh lực, có lẽ Phụng Thiên Vũ không phải là đối thủ của hắn, nhưng nếu so với cận thân chiến đấu cùng võ thuật, Phụng Thiên Vũ nói thứ hai, không ai dám nói thứ nhất, vì vậy khi không sử dụng linh lực, nam tử đã bị Phụng Thiên Vũ đánh trúng hai quyền, sau đó lại thêm một cước ném qua vai trực tiếp ngã trên mặt đất.

Nam tử trở mình, nhìn nữ tử lạnh lùng trước mặt kia, lên tiếng nói: "Ngươi có phải là nữ nhân không vậy?"

Mẹ kiếp, vượt vượt nơi bị đau, nữ nhân này khí lực cũng quá lớn đi.

Nói xong, sử dụng Linh lực công kích, nữ nhân đáng chết!

Phụng Thiên Vũ thấy vậy, hai mắt tối trầm: "Nhánh mây, trời buộc."

Trên mặt đất đột nhiên chui ra rất nhiều các loại nhánh mây lớn nhỏ, nhánh mây uốn lượn lắc lắc thân hình bò tới nam tử.

Móa! Ai có thể nói cho hắn biết, đây là cái quỷ gì đây?

Mắt thấy nhánh mây muốn quấn lên thân thể của hắn, nam tử vội vàng phản nộ hô một tiếng: "Khiếu Thiên đi ra."

Dứt lời, một con sư tử cực lớn xuất hiện trước mặt Phụng Thiên Vũ trước, Sư tử há miệng, xông ra một đoàn lửa, đem tất cả những đám mây mây mạnh mẽ đốt sạch.

Phụng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn sư tử, ma thú cừu giai Đế Vương.

Phụng Thiên Vũ không dám buông lỏng, ma thú trước mắt cùng ma thú của Phụng Thủy Linh lần trước không giống nhau, sư tử này cấp bậc đã là Đế Vương, hơn nữa còn là cừu giai chuẩn bị đột phá lên thập giai rồi.

Nếu như có Ảnh nhi ở đây, nàng một chút cũng sẽ không lo lắng, Ảnh nhi nhà nàng lập tức có thể giết chết một người cùng một thú này, nhưng hiện tại chỉ có mình nàng!

"Khiếu Thiên, công kích nàng."

Nam tử ra lệnh, ánh mắt tà khí đứng nhìn Phụng Thiên Vũ, hắn muốn nhìn xem nàng trốn thoát như thế nào.

Khiếu Thiên nghe vậy, liền mở miệng, lại là một đoàn hỏa diễm bay thẳng đến Phụng Thiên Vũ.

Nhìn đoàn hỏa diễm đang bay đến đây, nàng không dám khinh thường, vội vàng trở mình lui về phía sau vài bước, nhiệt độ của hỏa diễm khiến nàng phải đỏ mồ hôi, mảng áo phía sau lưng nàng cũng đã ướt nhẹp.

Nóng!

Nóng chết người a!

Bởi vì Thánh Điện có đặt một tầng kết giới cách âm, vì vậy trong Thánh điện đánh nhau không làm kinh động bất kì người nào trong hoàng cung.

Phượng Thiên Vũ cắn răng một cái, nhìn xuống độ nóng hỏa diễm kia mà thẳng tới công kích.

Từ trong không gian lấy ra Thí Huyết, mũi chân điểm một cái, bay đến phía trên sư tử, liền hạ tay đâm xuống.

Khiếu Thiên ngửa đầu, phun ra hỏa diễm, hơn nữa lần này không phải là một đoàn, mà là liên tiếp không ngừng vài đoàn.

Nam nhân thấy vậy, châm chọc một tiếng: "Ngu ngốc, rõ ràng lại muốn công kích phía trên Khiếu Thiên."

Phượng Thiên Vũ tránh thoát hỏa diễm, trở lại trên mặt đất, mồ hôi che kín khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn trước mặt đoàn hỏa diễm càng ngày càng nhiều, nắm chặt Thí Huyết trong tay, cứ tiếp tục như vậy không phải sáng suốt, một mặt tránh né thế này không thể đã thương được nó, Linh lực cũng sẽ hao tổn nhanh hơn, chỉ có xuyên qua hỏa diễm, làm nó bị thương.

Nghĩ đến chỗ này, Phượng Thiên Vũ nói nhỏ một tiếng: "Sinh mệnh chi linh xây lên kết giới."

Âm thanh nhàn nhạt rơi xuống, chung quanh Phượng Thiên Vũ xuất hiện một tầng ánh sáng màu xanh nhạt, đem Phượng Thiên Vũ bảo hộ trong vòng ánh sáng kia.

Nhìn kết giới xuất hiện, Phượng Thiên Vũ đem toàn bộ Linh lực còn lại ngưng tụ trên tay, cầm lấy Thí Huyết xuyên qua hỏa diễm đâm thẳng tới sư tử.

Kết giới của Sinh mệnh chi linh cảm cự không được bao lâu, cho nên nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Nam tử cũng không nghĩ tới, Phượng Thiên Vũ lại có thể xây lên kết giới, phải biết rằng chỉ đến khi đạt đến giai đoạn Linh Vương mới có thể hạ được kết giới, Ma thú phải đạt đến cấp bậc Thần Thú mới ngưng tụ được kết giới. Nữ tử trước mắt thực lực chưa đạt đến giai đoạn Linh Vương, cũng không có Ma thú, nàng vì cái gì có thể xây lên kết giới?

Mãi suy nghĩ trong lòng, mãi đến khi nghe đến tiếng kêu gào của Khiếu Thiên mới đưa hân từ trong suy nghĩ kéo về.

Nguyên lai chân phải của Khiếu Thiên bị Thí Huyết đâm trúng, nam tử nhất thời nổi một trận lửa giận, đã lâu như vậy, không có người nào dám đã thương Khiếu Thiên, nàng là người đầu tiên.

Phượng Thiên Vũ lui về chỗ cũ, Linh lực đã sớm hao kiệt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch giờ phút này trong thật suy yếu.

"Người dám tổn thương Khiếu Thiên?"

Bất chấp mọi thứ, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Phượng Thiên Vũ, trong mắt lạnh lùng nói lên rằng hân giờ phút này đang rất tức giận. !

Phượng Thiên Vũ ngẩng đầu, nhìn nam nhân đang tức giận, nở ra một nụ cười lạnh: "Ta vì cái gì không dám tổn thương nó?"

Liều lĩnh lại khí phách, lạnh lùng lại khát máu.

Nam nhân này nói chuyện thật mỉa cười? Hân để cho ma thú này công kích nàng, nàng vì cái gì mà không đáp trả!

"Dám tổn thương Khiếu Thiên, chết!"

Không giống như lúc trước, khuôn mặt nam tử tràn đầy lạnh băng cùng vô tình.

Quanh thân bộc phát ra Linh lực cường đại, nhìn Linh lực đã tiêu hao hết của Phượng Thiên Vũ, không chút nào thương tiếc, từ trong không gian xuất ra một thanh kiếm màu tím, bay thẳng đến Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ nhìn thanh Tử Kiếm cách mình càng ngày càng gần, nam nhân kia thực lực vốn cao hơn nàng, bây giờ Linh lực của nàng cũng đã tiêu hao, chẳng lẽ cứ như vậy chờ chết?

Không!

Đây không phải là phong cách của Phượng Thiên Vũ!

Ngay thời điểm kiếm đến trước mặt, nàng nghiêng người một cái, thanh kiếm trong tay nam tử kia xẹt ngang qua vai nàng, lưỡi kiếm sắc bén khiến cánh tay của Phượng Thiên Vũ bị rạch thành một đường sâu, máu đỏ tươi ồ ạt chảy xuống!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Giao Thủ 2

Nam tử thấy vậy, hai mắt hít lại, thật cường hãn, ngay khi hãn sử dụng linh lực vậy mà nàng vẫn có thể tránh thoát một kiếm của hãn.

Nam tử quay người, tung ra một chưởng đánh vào sau lưng của Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ linh lực đã cạn kiệt, lại bị kiếm làm thương, giờ phút này cứng rắn nhận thêm một chưởng của hãn, cả người bay về phía trước, Khiếu Thiên thấy vậy, há mồm phun ra một đoàn hỏa diễm, Phượng Thiên Vũ cắn răng, đưa tay phải chống xuống dưới đất, lăn qua một bên, kịp thời né được đoàn hỏa diễm kia .

Ngồi ở một bên nhìn một người một thú kia, mồ hôi tuôn ra che kín khuôn mặt trắng bệch, một chưởng kia, cực đau, máu tươi từ trong môi nàng phun ra, từ khoe miệng chảy xuống dưới cổ, nhìn qua thật xinh đẹp quý dị.

Lòng ngực khí huyết cuộn cuộn, cắn chặt răng không chế bản thân bình tĩnh, sát khí quanh thân tỏa ra bốn phía, khiến cho nam tử kia phải kinh hãi.

Nàng đã phải trải qua những thứ gì lại có thể toát ra sát khí âm hàn như vậy, tựa như Tu La Địa Ngục, không bén nhọn, không nghiêm túc, bình tĩnh như mặt nước hồ.

Chỉ thể là khí tức tử vong.

Phật ngăn giết Phật, thần ngăn diệt Thần, đây tuyệt đối chính là khí chất tử vong.

Đó là sức mạnh có thể hủy hoại toàn bộ sức mạnh khác, đây cũng chính là Chúa Tể của tất cả các loại sức mạnh.

Nam tử thấy vậy, trực giác mách bảo không tốt, sát khí kinh khủng như vậy khiến cho hãn cảm thấy rất sợ hãi.

Hãn đột nhiên cảm thấy, bản thân hãn làm như vậy là sai rồi, một người có thể phát ra sát khí kinh khủng như vậy chắc chắn không phải là người tầm thường!

Phượng Thiên Vũ cắn chặt hàm răng, nhưng lại không phát hiện Hoàng liễm bên cánh tay trái đang phát ra từng đợt ánh sáng màu tím.

..

Trong nội cung Ma giới, ngồi ở phía trên vương tọa, nghe các Trưởng lão Ma giới báo cáo, Đế Dạ Hiên lại đột nhiên nhìn về phía cánh tay trái, nhìn sợi dây Phượng liễm phát ra ánh sáng tím, ánh mắt bình tĩnh liền trầm xuống, một đôi tử nhãn âm trầm đến dọa người.

Là ai?

Là ai dám đã thương nha đầu?

Các Trưởng lão ma giới đang thao thao bất tuyệt đến khi nhìn thấy sắc mặt của Ma đế liền sợ hãi không thôi.

Trong lòng liền nổi lên những dấu chấm hỏi (???), Đế Quân đây là thế nào?

Hô~ một tiếng!

Mấy vị trưởng lão ngẩng đầu, phía trên vương tọa đã không còn hình bóng của ai đó. !

Đại trưởng lão: "Các người nói xem Đế Quân bị làm sao thế?"

Tam trưởng lão: "Ai mà biết."

Nhị trưởng lão: ". . . Im lặng là vàng."

Cương Thi Vương: "Một đám Nhị Hóa (*), không phát hiện Đế Quân đang lo lắng hay sao?"

Tất cả trưởng lão: ". . "

Trong Thánh điện.

Khiếu Thiên cảm nhận được sát khí liền trở nên tức giận, há miệng, lại một đoàn hỏa diễm chạy như điên về phía Phượng Thiên Vũ, ý đồ muốn đốt cháy nàng.

Phượng Thiên Vũ nhìn đầu đón, mắt lạnh nhìn Khiếu Thiên, nhanh chóng tránh thoát hỏa diễm kia.

Nam tử nhìn Phượng Thiên Vũ bị trọng thương như vậy nhưng thân hình vẫn rất linh hoạt tránh né, không khỏi cảm thấy bội phục, nếu là những người khác chắc chắn đã giờ tay cầu xin rồi, còn nàng ngay cả nửa câu mềm yếu cũng không nói ra.

Người này, không thể lưu lại, nếu lưu lại, ngày đó sẽ là họa lớn đối với hắn!

Suy nghĩ tới điểm này, nam tử thu hồi trường kiếm, hai tay ngưng tụ tám phần lực lượng, đánh thẳng tới Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ bị lực lượng này đánh bay, nam tử thấy vậy, liền bay theo, hai tay thành chộp thẳng đến cổ họng của Phượng Thiên Vũ.

Đứng ở trên người Kỳ Lân, Đế Dạ Hiền thấy vậy, tức giận nói: "Kinh Lôi."

Ngay lúc nam tử muốn giết Phượng Thiên Vũ, từng trận sấm sét rơi xuống, ngăn cách hắn với Phượng Thiên Vũ.

Đế Dạ Hiền phi thân hạ xuống, đem thân thể sắp rơi xuống của Phượng Thiên Vũ ôm vào trong ngực, trong con mắt đen tràn đầy đau thương!

Ngước mắt nhìn nam tử cách đó không xa, đôi mắt tràn đầy sát khí.

"Kinh Lôi, kết giới."

Đế Dạ Hiền ôm Phượng Thiên Vũ, lạnh băng nói.

Đang bay trên bầu trời Kỳ Lân nghe thấy, liền nhanh chóng xây nên một kết giới màu lam.

Lúc bản thể của Kinh Lôi bay ngang qua Hoàng Cung cũng đã kinh động đến các đại thần cùng Đông Mặc Khế đang thượng triều, mọi người thấy vậy, không một lời nói liền chạy đến Thánh Điện, vì thế ngay trước Thánh Điện đã có rất nhiều người bao quanh.

Nam tử nhìn thấy Quốc Sư đột nhiên xuất hiện, rồi kinh hoàng, nhìn Đế Dạ Hiền ôm Phượng Thiên Vũ vào trong lòng, lần này, coi như chấm hết, thể nhân đều nói Quốc Sư lạnh lùng bất cận nhân tình(không hợp với đạo làm người), hơn nữa còn mắc bệnh thích sạch sẽ, không thích tiếp xúc với người khác. Thế mà người trước mắt hắn đang ôm nữ tử kia vào lòng, chuyện này là sao, tất cả lời đồn đều sai sao?

"Người đáng chết."

Âm thanh lạnh băng rét thấu tận xương vang vọng toàn bộ Thánh Điện.

Những người ở phía đứng ở phía bên ngoài Thánh Điện, không dám đi vào, bọn họ biết rất rõ, bước chân vào Thánh Điện sẽ không còn đường ra.

Nam tử lấy ra thanh tử kiếm, nhìn Đế Dạ Hiền, nói: "Quốc Sư đại nhân, chỉ là hiểu lầm mà thôi."

"Dạ Hiền. ."

Phượng Thiên Vũ khẽ gọi, Đế Dạ Hiền nghe được, cúi đầu nói: "Nha đầu, không sao, đã có ta ở đây."

"Không sao, có ta ở đây!"

Những lời này quanh quẩn bên tai Phượng Thiên Vũ, chưa từng có người nào nói với nàng như vậy, không sao, có ta ở đây, vì nàng mạnh mẽ, nàng không cần, nhưng tại sao bây giờ khi nghe thấy lời này tâm của nàng thoáng chốc liền yên tĩnh.

Khuôn mặt trắng bệch gượng cười: "Ừ, người ở đây rồi."

Nói xong, hai mắt liền nhắm lại, có hắn ở đây, nàng có thể an tâm rồi.

"Kinh Lôi, bảo hộ nàng."

Đế Dạ Hiền đem Phượng Thiên Vũ đặt ở trên lưng Kinh Lôi, quay người tiêu sái từng bước đi đến nam tử kia, mỗi một bước đi như một cú đâm thẳng vào trong lòng nam tử.

Tay áo vung lên, đại môn Thánh Điện chậm rãi mở ra, cách âm kết giới trong nháy mắt biến mất.

Đứng ở bên ngoài mọi người nghi hoặc nhìn vào đại môn Thánh Điện, không biết bên trong đang xảy ra chuyện gì?

Một khắc sau, một đạo âm thanh lạnh băng vô tình lại êm ái truyền ra.

"Tất cả mọi người, tiến vào."

Mọi người đứng ở bên ngoài nghe thấy, đây là giọng nói của Quốc Sư đại nhân, không biết Quốc Sư gọi bọn họ vô để làm gì?

Đông Mặc Khê không nói một lời, dẫn đầu bước vào, khi thấy tình huống bên trong Thánh điện giật mình khiếp sợ, nhìn Đế Dạ Hiền không chút cảm xúc, rồi nhìn sang một thân hắc y che mặt, lập tức cảm thấy: "Cái người ngu ngốc ở đâu đến, lại dám chống lại Quốc Sư?"

Thấy Hoàng Thượng đã tiến vào, tất cả mọi người phía sau đều bắt đầu di chuyển.

Đông Ngự Phong nhìn tình huống bên trong, không khỏi nhíu mày, đã xảy ra chuyện gì?

Con mắt Đế Dạ Hiền đảo qua những người vừa tiến vào, lúc nhìn thấy Phụng Tiên, liền dừng lại, sau đó ngược quay đầu nhìn về phía nam từ bật mặt kia.

Nam tử nhíu mày, nhìn Đế Dạ Hiền, hỏi: "Quốc Sư đại nhân, không biết người cho gọi những người này tiến vào là có ý gì?"

Đế Dạ Hiền nghe vậy, cười lạnh một tiếng: "Đợi tí nữa người sẽ biết có ý tứ gì."

Một khắc sau, thân thể đứng thẳng ở không trung, từ trên cao nhìn nam tử ở phía dưới, linh lực cường đại uy áp, áp bách thẳng tới nam tử.

Bị lực lượng cường đại uy áp nam tử liền quỳ trên mặt đất, trong lòng khiếp sợ không thôi, thực lực thật kinh khủng, không cần động thủ, chỉ cần phóng ra uy áp đã có thể áp bách được hắn, nếu động thủ, hắn chẳng phải là... Ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có. !

Nghĩ đến đây, hắn liền gỡ miếng vải đen che mặt, một gương mặt tuấn mỹ liền xuất hiện trước mặt mọi người, chẳng qua là khuôn mặt rất âm khí, không có chút dương khí như những nam nhân bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Vậy Thì Như Thế Nào!

Giờ phút này hắn mang theo sự sợ hãi nhìn Đế Dạ Hiền: "Ta chính là Nhị hoàng tử của Nhật Viêm quốc Nhật Lăng, Quốc Sư đại nhân giết ta, không sợ hai nước dấy lên hồi chiến tranh hay sao?"

Đông Mặc Khê nhìn dung mạo kia, mi tâm khẽ chau lại, hắn đúng là hoàng tử của Nhật Viêm quốc, nhưng tại sao hắn lại ở trong Thánh Điện, chọc tới Quốc Sư?

"Ha ha."

Đế Dạ Hiền cười lạnh hai tiếng, nhìn Nhật Lăng ở phía dưới: "Vậy thì như thế nào!"

Nhật Lăng không thể tin, mở to hai mắt, làm sao mà hắn lại nói vậy thì như thế nào!

Chẳng lẽ hắn thật sự không sợ hai nước giao chiến sao?

"Quốc Sư đại nhân, không biết Nhị hoàng tử đã đắc tội gì với Quốc Sư đại nhân?"

Đông Mặc Khê lên tiếng hỏi, nếu như Quốc Sư đại nhân thật sự giết Nhị hoàng tử này, khả năng hai nước giao chiến sẽ xảy ra, Vân Thương quốc thực lực chưa thể so sánh với Nhật Viêm quốc, đến nay vẫn chưa xung đột chiến tranh với các nước khác là vì bọn họ e dè thực lực của Quốc Sư đại nhân. Xảy ra chiến tranh, thật lòng hắn cũng không muốn

Kinh Lôi vừa xuất hiện, Khiếu Thiên liền bị chế trụ, một ma thú cửu giai Đế Vương, so với một ma thú thập giai đỉnh cao Thần Thú, chính là cách nhau một bậc Huyền Thú đó, chênh lệch này sao có thể so sánh được?

"Đông Hoàng, người chẳng lẽ cũng muốn hai nước giao chiến hay sao?" Nhật Lăng lên tiếng hỏi, hắn cũng không tin Hoàng Đế Đế Dạ quốc thật sự không quan tâm đến việc hai nước giao chiến.

Đông Mặc Khê nghe vậy, nhìn về phía Nhật Lăng, lông mày nhăn lên, Nhị hoàng tử một thân hắc y che mặt xuất hiện ở Thánh Điện vốn là đã mạo phạm đến Quốc Sư, rõ ràng còn muốn châm ngòi ly gián, hắn cho là hắn rất tài giỏi hay sao?

Giờ phút này, nằm ở trên người của Kinh Lôi, Phụng Tiên Vũ cũng đã tỉnh lại, khẽ gọi một tiếng: "Dạ Hiền."

Nghe thấy giọng nói này mọi người quay lại nhìn về phía trên thân của Kinh Lôi, lúc mọi người thấy Phụng Tiên Vũ, mặt mày đều trầm xuống, Phụng

gia Nhị tiểu thư như thế nào lại xuất hiện trong Thánh Điện?

Tất cả mọi người không hện mà quay lại nhìn về phía Phượng Tiêu, Phượng Tiêu thấy bọn họ nhìn qua, cũng nhăn lông mày, hắn cũng không biết Phượng Thiên Vũ tại sao lại ở trong Thánh Điện? Chẳng lẽ Phượng Thiên Vũ là nghe lời hắn, cố ý đi tìm Quốc Sư đại nhân nói chuyện phiếm hay sao?

Đế Dạ Hiên quay đầu lại, trong mắt lạnh lùng hóa thành toàn bộ cung chiều: "Nha đầu, ngươi cứ nghỉ ngơi đi."

Dứt lời, quay người, từ trên cao nhìn thẳng xuống Nhật Lăng, tay áo vung lên, một cỗ linh lực cường đại xuất hiện, thẳng tới Nhật Lăng.

Khiếu Thiên muốn ngăn cản, móng vuốt Kinh Lôi lại nhấc lên, mấy đạo lôi điện liền xuất hiện, rơi vào trên người Khiếu Thiên.

Khiếu Thiên lúc này đứng trước Phượng Thiên Vũ rất uy phong, vậy mà giờ đây nức nở nghẹn ngào hai tiếng, nằm trên mặt đất.

Bị Đế Dạ Hiên đánh trúng, Nhật Lăng té trên mặt đất, sau một khắc, thân hình Đế Dạ Hiên liền xuất hiện ở trước mắt hắn, một chưởng đánh thẳng vào đan điền của Nhật Lăng.

Âm thanh vỡ vụn phát ra, đan điền Nhật Lăng hoàn toàn bị phế bỏ: "Cái này chính là hậu quả của việc dám dấn thân thương nha đầu"

Âm thanh lãnh khốc vô tình vang vọng tại toàn bộ Thánh Điện.

Mọi người rơi vào trầm mặc.

Quốc Sư đại nhân gọi bọn họ tiến vào chính là vì cái này sao?

Hắn đang cảnh cáo tất cả mọi người, phạm là những ai dám tổn thương đến Phượng Thiên Vũ, kết cục sẽ chính là Nhật Lăng, Nhật Lăng là Nhị hoàng tử của Nhật Viêm quốc, Quốc Sư đại nhân còn dám động thủ, huống chi là bọn hắn.

Tại một nơi không được mọi người chú ý, Đông Thanh gắt gao nắm chặt hai tay, từ nhỏ nàng đã ái mộ Dạ Hiên ca ca, vì cái gì mà Dạ Hiên ca ca lại đối xử tốt với một phế vật như vậy, nàng vừa mới hồi cung, vội vàng chạy đến xem hắn, ngay cả mẫu phi cũng chưa kịp gặp, chỉ muốn được nhìn thấy Dạ Hiên ca ca, cuối cùng lại nhìn đến cảnh tượng như thế này.

Dạ Hiên ca ca, vì cái gì, ta đường đường một công chúa, chẳng lẽ còn thua kém hơn so với phế vật kia sao?

Ánh mắt ghen ghét như lưỡi dao nhìn về phía Phượng Thiên Vũ, nữ nhân này không thể lưu lại, sau đó liền xoay người rời đi.

Phượng Thiên Vũ cảm nhận được ánh mắt kia, vốn muốn nhìn xem là ai, nhưng bị thương quá nặng, chỉ có thể nằm tại chỗ, không thể đứng dậy.

"Các ngươi đều đã nghe rõ, nếu ai dám tại tổn thương nha đầu, bản tọa xác định sẽ khiến cho người đó sống không bằng chết." Đế Dạ Hiên nói xong, một cỗ hắc khí nhàn nhạt tiến nhập vào trong cơ thể của Nhật Lăng, những tổn thương của nha đầu hắn biết rõ, thực lực của nha đầu hắn cũng rõ, nha đầu không muốn người khác biết, hắn sẽ khiến cho tên này không thể mở miệng nói ra.

Nhật Lăng nhìn nam nhân coi thường thiên hạ này, trong lòng sợ hãi, hắn muốn nói chuyện, rồi lại phát hiện chính mình không thể mở miệng được, hoảng sợ nhìn Đế Dạ Hiên, không, chẳng lẽ...!

Chẳng lẽ lúc này... Là tia hắc khí hay sao?

"Các ngươi có thể đi ra, mặt khác, ta giao người này lại cho các ngươi." Nói xong, Đế Dạ Hiên vung tay áo vung lên, Nhật Lăng bị một cỗ lực lượng nhấc lên, một đường bay thẳng ra ngoài Thánh Điện, Khiếu Thiên bị trọng thương liền tiến vào không gian ma thú của Nhật Lăng.

Đông Ngự Phong thấy vậy, mày kiếm hơi hơi nhăn lên, Quốc Sư làm như vậy chỉ là vì Phượng Thiên Vũ?

Chẳng lẽ hắn thật sự không quan tâm đến hai nước giao chiến sao!

Đông Mặc Khê không nói thêm điều gì, đi ra khỏi Thánh Điện, mọi người liền nhanh chóng ly khai, sát trận cùng kết giới cách âm liền khôi phục như cũ, trong Thánh Điện rộng lớn chỉ còn Đế Dạ Hiên, Phượng Thiên Vũ, còn có Kinh Lôi.

"Kinh Lôi, về không gian đi."

Thần Thú sớm đã mở ra linh trí, cũng có thể nói chuyện, chỉ khi đạt đến Siêu Thần Thú mới có thể hóa thành nhân hình.

"Dạ, chủ nhân." Sau một khắc liền đặt Phượng Thiên Vũ nằm trên mặt đất, sau đó trở vào không gian của Đế Dạ Hiên.

Ngay khi Kinh Lôi biến mất, từ trong tay áo của Đế Dạ Hiên một con vật trắng trắng mập mập chạy ra, nhảy đến bên vai Đế Dạ Hiên, hai cái má phúng phính như bánh bao thật muốn người ta nhào nặn, đôi mắt vàng to chớp chớp dường như là mới tỉnh ngủ.

Đế Dạ Hiên không nói gì, cất bước đi đến bên người Phượng Thiên Vũ, đến trước mặt của nàng, một tay bắt lấy đôi vai của tiểu thú nào đó đang nằm trên vai của mình, lắc lắc, nói: "Thất Dạ, cứu người."

Thất Dạ: ". . ."

Mắt vàng nhìn Phượng Thiên Vũ, khi thấy Tam Sinh Liên trên trán của Phượng Thiên Vũ, mắt vàng trong veo như nước tràn đầy khiếp sợ.

Tam Sinh Liên? Vì cái gì nàng ta lại có cái ấn ký này? Phải biết rằng ấn ký này chính là đại diện cho Thần Nữ của Thần Giới, vì sao nàng ta lại có... Chẳng lẽ nàng là...?

Thất Dạ xoay người, nhìn Đế Dạ Hiên nói ra: "Thể chất nàng đặc thù, ta cứu không được, chủ nhân ngươi có thể cứu nàng."

Đế Dạ Hiên nhú mày, nhìn Thất Dạ, hắn biết rõ Thất Dạ nói ý tứ, Thất Dạ Thánh Nguyên cứu không được, chỉ có Ma Huyết của hắn mới có thể!

Nhìn Phượng Thiên Vũ, Đế Dạ Hiên mỉm cười: "Nha đầu, há miệng."

Phượng Thiên Vũ nhú mày, cũng không có hỏi nhiều, nghe lời há miệng ra.

Sau một khắc, vài giọt máu đỏ tươi tiến nhập vào trong miệng của nàng.

Phượng Thiên Vũ cảm giác những tổn thương dần dần được chữa trị, ngược mắt, quái dị liếc nhìn Đế Dạ Hiên, thầm nghĩ: "Nyima, thật là hiếm thấy nha! bất tử bất lão, thực lực cường đại, máu cũng có thể cứu người, nàng thật mặc cảm a!"

"Nha đầu, còn rất nhiều?"

Đế Dạ Hiên cung chiêu nhìn nàng, như có thể nhìn thấu được suy nghĩ của nàng từ trong đôi mắt đen kia.

Phượng Thiên Vũ nhất thời không biết làm gì, nàng vốn không biết thẹn thùng là gì bây giờ rõ ràng hơi ửng đỏ mặt rồi nha.

"Ừ, đã tốt hơn nhiều."

"Này, nữ chủ nhân, ta là Thất Dạ." Trắng trắng mập mập Thất Dạ nói ra, thân hình lắc lắc xoay vòng.

Phượng Thiên Vũ nắm lấy Thất Dạ, nói ra: "Thật đáng yêu tiểu bánh bao."

Đế Dạ Hiên nghe vậy, cười ra tiếng, nha đầu kia, Thất Dạ vốn là Thương Cổ Thần Thú, thế mà nàng lại biến nó thành bánh bao.

"Như vậy, nữ chủ nhân muốn cắn một cái sao?" Thất Dạ liền hỏi.

Phượng Thiên Vũ kinh ngạc?

Có thể mở miệng nói chuyện, ít nhất cũng là cấp bậc Thần Thú.

Dựa vào Đế Dạ Hiên, cái đồ biến thái này, đến cùng không biết đã có bao nhiêu Thần Thú a?

Nàng biết rõ, Linh lực càng cao càng có thể khế ước với nhiều ma thú.

Ngay tại lúc Phượng Thiên Vũ đang thiên mã hành không(ngựa thần lướt gió tung mây), Thất Dạ HUÙ...U...U một cái, nhanh chóng hôn lên mặt Phượng Thiên Vũ.

Đế Dạ Hiên liền đen mặt, đưa tay ném nó ra xa vài mét.

Phượng Thiên Vũ thấy vậy liền tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Cứu Nguyệt Phong 1

"Đứng rồi Dạ Hiên, ta tìm ngươi là có một chuyện muốn nhờ ngươi giúp đỡ."

Phượng Thiên Vũ nghiêm túc nói, nhớ tới đêm qua, nàng muốn thật nhanh cứu phụ thân, bằng không thì lão già Phượng Tiêu kia nếu không lợi dụng được nhất định sẽ giết chết phụ thân.

"Nha đầu, có chuyện gì?"

Đế Dạ Hiền hỏi, nhìn thần sắc của nha đầu hẳn là chuyện rất quan trọng, bằng không thì cũng sẽ không đến Thánh Điện tìm hấn rồi.

"Dạ Hiền, Phụng Tiêu không là của phụ thân của ta, cha của ta bị Phụng Tiêu nhốt trong địa lao của Phụng phủ, bị ba vị Trưởng lão canh chừng, còn có Huyền Thiết nữa, vì vậy ta muốn nhờ ngươi nghĩ xem có vũ khí nào có thể chặt đứt được nó không."

Nàng không muốn Dạ Hiền cứu phụ thân nàng, dù sao Dạ Hiền là Quốc Sư, Phụng Tiêu là Thừa Tướng, vừa rồi Dạ Hiền vì nàng phế đi linh lực Nhị hoàng tử của Nhật Viên quốc đã khiến trong lòng mọi người bất mãn.

Nàng không muốn hấn gặp thêm phiền toái!

"Nha đầu, lại nghĩ cái gì nữa rồi, chuyện của ngươi cũng là chuyện của ta, phụ thân của ngươi gặp nạn, ta làm sao có thể không giúp ngươi được."

Đế Dạ Hiền buồn cười nói, nha đầu, vẫn chưa rõ sao, hấn muốn làm chỗ dựa cho nàng, hấn muốn cùng nàng chia sẻ.

"Đúng rồi, nữ chủ nhân, chủ nhân thực lực rất mạnh, ngươi nhờ hấn giúp ngươi đi." Bị ném ra vài mét xa, Thất Dạ đã chạy tới, nhảy vào trong ngực của Phụng Thiên Vũ chậm rãi nói.

Phụng Thiên Vũ nghe vậy, suy nghĩ một chút, có được không, có một người như thế hỗ trợ, cứu phụ thân nàng sẽ dễ dàng hơn.

"Tốt lắm, Dạ Hiền, khi nào thời cơ đến ta sẽ nói cho ngươi nhé."

"Nha đầu, không bằng làm ngay lúc này đi, Phụng Tiêu cũng sẽ không nghĩ tới nhiều chuyện như vậy đâu, ngươi bị thương, ta đưa ngươi trở về, như vậy ta có thể không chế được mấy người Phụng gia, nha đầu có thể đi cứu được phụ thân rồi."

Phụng Thiên Vũ cúi đầu, trầm tư nửa ngày, rồi nói: "Như vậy cũng tốt, nhưng mà Dạ Hiền, mấy vị Trưởng lão của Phụng gia đều là cấp thấp Linh Tông, ngươi một đánh ba, có nắm chắc hay không?"

Không phải là nàng không tin hấn, mà là một đánh ba, cái này không phải hấn bị thua thiệt hay sao.

"Dừng, cấp thấp Linh Tông, dù là một trăm người cũng không phải là đối thủ của chủ nhân, huống chi ba người."

Bò tới trong ngực Phụng Thiên Vũ, Thất Dạ thần nhiên nói, hấn nhớ kỹ chủ nhân trước kia nháy mắt đã giết chết ba cái Linh Vương kia!

Phụng Thiên Vũ lại trầm mặc, một trăm, chẳng lẽ Dạ Hiền là cao cấp Linh Vương?

"Nha đầu, chúng ta đi Phụng phủ thôi."

Nói xong, Đế Dạ Hiền kéo Phụng Thiên Vũ đi ra ngoài Thánh Điện, Thất Dạ lười biếng vào trong tay áo của Đế Dạ Hiền, chủ nhân đi giúp nữ chủ nhân, không có chuyện của nó, nó vẫn nên là quay về ngủ tiếp thôi, dù sao còn có Kinh Lôi?

Hai người vừa đi vừa nói chuyện thoáng chốc ra khỏi Thánh Điện, Đế Dạ Hiền cũng không đi đường bộ tới phủ Phụng gia, mà là sử dụng linh lực mang Phụng Thiên Vũ bay đến phủ.

"Dạ Hiền, nói thực đi, ngươi là cấp bậc gì rồi?"

Không trung, Phụng Thiên Vũ nhìn bên dưới là Hoàng thành, liền hỏi, nàng thật sự rất nghi ngờ, Dạ Hiền nói năm nàng ba tuổi hấn đã gặp nàng, như vậy bây giờ hấn đã bao nhiêu tuổi rồi?

"Nha đầu, ta rất cường đại, cấp bậc sao? Ta cũng không biết."

Đế Dạ Hiền nói ra, nói thực, hấn thật sự cũng không biết, nghe các Trưởng lão Ma giới nói, hấn từ lúc sinh ra đã kế sức mạnh của hắc ám chi lực, lại là Ma tộc mang huyết thống thuần khiết nhất, vì vậy từ nhỏ đến bây giờ, hấn thật không có đi chú ý cấp bậc, nếu quả thật muốn nói về cấp bậc, hấn hẳn là Linh Huyền đi.

"Dạ Hiền, vậy phụ thân và mẫu thân của ngươi ở đâu?"

Phụng Thiên Vũ thấp giọng hỏi, có nhi tử cường đại như vậy, có lẽ cha mẹ của hấn cũng rất biến thái.

"Bọn họ bị phong ấn."

Nhắc tới bọn họ, Đế Dạ Hiền cũng không lộ ra tâm tình khác.

Ps: Thân môn, hôm nay nhà có khách, ta thành nô lệ đi làm com, vì vậy chương lại ngắn hơi một ít, bất quá các thân môn yên tâm, ngày mai ta nhất định sẽ thêm đầy đủ, cầu tha thứ.

"Phong ấn?"

Phụng Thiên Vũ nói nhỏ một tiếng: "Làm sao lại bị phong ấn?"

"Không biết, nha đầu, đến nơi rồi."

Nói xong, Đế Dạ Hiên mang theo Phượng Thiên Vũ đứng ở bên ngoài Phượng phủ, không phải là hắn không biết, mà là hắn không biết phải nói như thế nào với nha đầu, hắn là Vương của Ma tộc, phụ thân và mẫu thân của hắn cùng với các vị Vương của các gia tộc khác vì muốn phong ấn U Minh ảo cảnh cùng Vương ác ma vực sâu nên mới bị phong ấn tại cảnh giới Cửu Thiên, hắn đã đi vào trong đó vô số lần, bất kể như thế nào đều không thể phá giải được phong ấn, chỉ khi nào thu thập đủ Thần Ma lệnh cùng kế thừa được Thập Phượng thế giới mới có thể giải trừ được phong ấn, vì nghe được ở Đông Dạ quốc có một mảnh Thần Ma Lệnh nên hắn mới xuất hiện ở đây làm Quốc Sư nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa kiếm được manh mối của Thần Ma Lệnh.

Phượng Thiên Vũ không có ở hồi nhiều, Dạ Hiên không muốn nói, tự nhiên có nguyên nhân của hắn, nàng sẽ không ép hỏi.

Hai người đi vào Phượng phủ, đi ngang qua đình hoa lan thì gặp Phượng San San.

"Phế vật, ta tưởng ngươi đã chết rồi?"

Phượng San San châm chọc nói, nàng biết Phượng Thiên Vũ bị thương nặng trong Thánh Điện, cứ tưởng rằng Phượng Thiên Vũ bị Quốc Sư đại nhân đánh trọng thương, thế mà khi nhìn thấy Phượng Thiên Vũ không hao tổn một sợi tóc nào mà trở về, không khỏi một hồi ghen ghét, Quốc Sư đại nhân sao lại không có giết nàng.

Lúc nhìn thấy Đế Dạ Hiên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ lên: "Công tử, không biết công tử là ai, làm sao lại đi chung với phế vật như vậy?"

Phượng San San mở miệng là một tiếng phế vật, hai tiếng phế vật, lại chẳng đề ý đến sắc mặt Đế Dạ Hiên đang trầm xuống.

Một khắc sau, Phượng San San bị một đạo Linh lực tấn công, tiếp theo, một giọng nói lãnh vô tình truyền ra: "Dám bắt kính với nha đầu, bản tọa giết ngươi."

Phượng San San không hiểu gì cả, nàng cũng không biết vì cái gì, vì cái gì mà nam tử vừa mới gặp nàng lại đã thương nàng, nàng có chỗ nào thua kém với phế vật Phượng Thiên Vũ chứ?

"Người nào dám đã thương muội muội của ta?"

Bên trên bầu trời, một giọng nữ dễ nghe truyền đến, liền kinh động đến Chủ Uyển của Phượng Tiêu, trực giác mách bảo, hắn vội vàng chạy ra.

Một đạo bóng dáng màu hồng xuất hiện trước mặt Phượng Thiên Vũ, nâng Phượng San San đứng dậy, mắt lạnh nhìn hai người trước mặt, lúc nhìn thấy Đế Dạ Hiên, liền kinh ngạc, tại sao trên đời lại có một nam nhân xinh đẹp như vậy?

"Dao tỷ tỷ." Phượng San San kêu một tiếng, thật tốt quá, Dao tỷ tỷ xuất quan, Phượng Thiên Vũ, lúc này đây ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.

"San San, là ai tổn thương ngươi?" Phượng Dao lên tiếng hỏi, nàng vừa xuất quan liền trông thấy muội muội của nàng bị đánh.

"Dao tỷ tỷ, là Phượng Thiên Vũ, là nàng đã thương ta."

Phượng Thiên Vũ hai tay ôm ngực, cười lạnh nhìn Phượng San San, nữ nhân này thật mắc cười, nàng ra tay hỏi nào chứ.

Phượng Dao nhíu mày nhìn về phía Phượng Thiên Vũ, kẻ ngu này dám đã thương San San: "Phế vật, tại sao ngươi lại đã thương San San?"

"Vì cái gì? Thực nực cười? Đánh là đánh đầu cần phải có lý do" Phượng Thiên Vũ cười khẩy nói, tại sao cứ thích hỏi vì cái gì nhỉ?

"Muốn chết."

Phượng Dao nói xong, liền công kích đến Phượng Thiên Vũ, nàng hiện tại đã là cấp thấp Linh Tôn, trong Phượng Phủ những người trẻ tuổi đều không phải là đối thủ của nàng.

"Dạ Hiên, giao cho ngươi đó."

Phượng Thiên Vũ lui ra phía sau một bước, Đế Dạ Hiên cười cười: "Nha đầu, yên tâm."

Phượng Dao vốn nghĩ rằng thực lực của nam tử này của không quá cao, ai mà nghĩ tới liền một chiêu đánh bay nàng a.

Máu tươi từ khóe miệng chảy xuống, Phượng Dao không dám tin nhìn Đế Dạ Hiên: "Ngươi. ."

Đế Dạ Hiên cũng không trả lời, tay khẽ nâng lên, Linh khí chung quanh bắt đầu khởi động.

"Quốc Sư đại nhân, xin ngài hạ thủ lưu tình."

Phượng Tiêu trông thấy vội vàng nói, Phượng Dao là cháu gái của Nhị trưởng lão, giết nàng, hắn cũng không biết phải nói thế nào với Nhị trưởng lão.

Chương 33: Cứu Nguyệt Phong 2

Đế Dạ Hiên nghe vậy, động tác cũng dừng lại, ngược mắt, nhìn về phía Phụng Tiêu: "Thừa tướng đại nhân có nhớ kỹ lời nói của ta tại Thánh Điện hay không."

Phụng Tiêu nhìn sau lưng Đế Dạ Hiên là Phụng Thiên Vũ, lại nhìn trên mặt đất là Phụng San San cùng Phụng Dao, trong nháy mắt đã hiểu rõ, hai người này tìm Phụng Thiên Vũ gây phiền toái, chính là đắc tội với Quốc Sư đại nhân.

Trên mặt đất khi nghe đến Quốc Sư đại nhân, hai người kia lập hoang mang lo sợ!

Quốc Sư đại nhân làm sao lại đi cùng Phụng Thiên Vũ ?

"Quốc Sư đại nhân, các nàng ngu ngốc, kính xin Quốc Sư đại nhân tha thứ."

Phụng Tiêu cúi đầu nói ra, ngược lại trừng mắt liếc hai người trên đất.

Đế Dạ Hiên quét qua hai người kia, tức giận nói: "Gọi tất cả các Trưởng lão của Phụng gia đi ra, hôm nay nếu không cho bọn tọa một cái công đạo, bọn tọa nhất định sẽ hủy đi Phụng gia của các ngươi."

Phụng Tiêu bị làm khó, các trưởng lão đang canh chừng Nguyệt Phong, cứ đi ra thế này sẽ không làm sao chứ? Sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho Phụng Thiên Vũ.

Đế Dạ Hiên liền nói: "Nhìn nha đầu cũng vô dụng."

Phụng Tiêu suy nghĩ một chút, cũng không ai biết rõ trong địa lao có nhốt người, trước mắt không nói rõ với Quốc Sư đại nhân thì ..., Phụng Tiêu trầm mặc nửa ngày, rồi nói ra: "Quốc Sư đại nhân, mời người vào chờ ở trong sảnh, ta sẽ đi mời các vị trưởng lão."

Đế Dạ Hiên nghe vậy, ôn hòa nhìn Phụng Thiên Vũ nói: "Nha đầu, đi thôi."

Trên mặt đất, hai người nhìn Đế Dạ Hiên ôn nhu với Phụng Thiên Vũ, không khỏi một hồi ghen ghét, dựa vào cái gì, Phụng Thiên Vũ nàng ta lại được nhiều người quan tâm như vậy?

Phụng Tiêu liếc nhìn hai người còn đang nằm trên mặt đất kia, tức giận nói: "Còn không mau đứng lên." Nói xong đi thẳng đến địa lao.

Góc rẽ, Phụng Thiên Vũ trở về Trúc Uyển.

"Tiểu thư, người đã trở về?"

Thanh Ngư cùng Mạc Sầu vui vẻ nghênh đón.

"Mẫu thân." Tuyết Ảnh cao hứng gọi.

"Ảnh nhi, cùng mẫu thân đi đến địa lao." Nói xong, lôi kéo Tuyết Ảnh đi thẳng đến địa lao.

Phụng Tiêu đi vào địa lao, mời ba vị Trưởng lão, lại không phát hiện ra Phụng Thiên Vũ cùng Tuyết Ảnh đang trốn ở bên ngoài.

Thẳng đến khi mọi người rời đi, hai người mới xuất hiện trước hòn non bộ.

"Ảnh nhi, người mau mở kết giới ra nhớ là kết giới cách âm nhé, ta muốn phá cái mật đạo."

Tuyết Ảnh nhẹ gạt đầu, mở ra kết giới.

Phụng Thiên Vũ ngưng tụ lực lượng, đánh vào hòn non bộ, phịch một tiếng, hòn non bộ đã bị đánh nát, xuất hiện cửa đi vào địa lao.

Hai người tiến vào mật đạo, thẳng đến địa lao.

"Phụ thân, người có khỏe không?"

Phụng Thiên Vũ nhìn Nguyệt Phong, chết tiệt lão già Phụng Tiêu.

"Người gọi là Thiên Vũ đúng không?"

Nguyệt Phong nhìn nữ tử trước mặt thật giống Vân Thanh, liền kích động hỏi.

Phượng Thiên Vũ không nói nhiều, nhìn Tuyết Ảnh nói ra: "Ảnh nhi, người có thể phá được Huyền Thiết hay không?"

Tuyết Ảnh nhìn về phía bốn cốc vừa to vừa thô kia cùng với những sợi Huyền Thiết rồi nói: "Mẫu thân, người tránh ra."

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, lập tức lùi ra xa.

Tuyết Ảnh lôi kéo dây xích, hai tay ngưng tụ lực lượng, kéo một phát, sợi dây đầu tiên liền bị đứt, tiếp theo là những sợi dây còn lại.

Phượng Thiên Vũ đứng ở một bên, không khỏi cảm thán, cảm kị Thần Thú, thật là mạnh mẽ!

Phượng Thiên Vũ tiến lên, nâng Nguyệt Phong dậy, đột nhiên, địa lao liền chấn động.

"Mẫu thân, đi mau, nơi đây sắp sụp đổ." Tuyết Ảnh nói xong, mang Phượng Thiên Vũ cùng Nguyệt Phong chạy ra bên ngoài.

...

Đang đứng ở trong đại sảnh, mặt đất rung động từng hồi, mấy người kia liếc nhau ý tứ rõ ràng, địa lao đã xảy ra chuyện.

"Quốc Sư đại nhân, chúng ta xin ra ngoài trước." Mấy vị trưởng lão nói xong, cất bước đi khỏi đại sảnh.

Lại không nghĩ, va vào một tảng kết giới.

Mấy người kinh ngạc, nhìn về phía Đế Dạ Hiên, có thể tại trước mặt bọn họ yên lặng không một tiếng động tạo ra được kết giới chỉ có thể là Quốc Sư đại nhân, chẳng qua là Quốc Sư đại nhân tại sao phải làm như vậy?

"Quốc Sư đại nhân, người tại sao phải bố trí kết giới?"

Nhị trưởng lão tính khí nóng nảy liền trực tiếp hỏi ra tiếng.

Các chi thứ cùng các đệ tử của Phượng phủ cũng đều chạy tới đại sảnh, lại trông thấy một màn như vậy, Quốc Sư đại nhân sao lại ở chỗ này?

"Chẳng lẽ Nhị trưởng lão cảm thấy không cần cho ta một cái công đạo hay sao?"

"Lão phu không biết cái gì, tiểu nữ đắc tội với một cái phế vật, Quốc Sư đại nhân lại vì nàng ta mà huy động lực lượng, có phải rất quá đáng hay không?"

"Lão nhị."

"Nhị trưởng lão."

Phượng Tiêu cùng Đại trưởng lão liền nóng nảy hô lên, Nhị trưởng lão như thế nào lại không biết nhìn như vậy, Quốc Sư đại nhân có thể vừa nói chuyện với bọn họ lại có thể âm thầm hạ xuống kết giới, đã chứng minh một điều rằng thực lực của Quốc Sư đại nhân như thế nào rồi, vậy mà Nhị trưởng lão còn nói chuyện bất kính như thế. Có phải quá coi trọng mình rồi sao?

Xa xa, có ba người chậm rãi đi tới, Đế Dạ Hiên nhìn bóng dáng màu trắng kia, nở nụ cười, hẳn biết nha đầu sẽ thành công mà.

Vung tay lên, kết giới biến mất.

Phượng Thiên Vũ, Nguyệt Phong, Tuyết Ảnh, Thanh Ngư cùng Mạc Sầu chậm rãi đi tới, tuy bây giờ thực lực của Nguyệt Phong vẫn còn, thế nhưng bị nhốt tận mười sáu năm, trên người lại có rất nhiều vết thương, vì thế Phượng Thiên Vũ lấy một ít Linh quả từ không gian Tam Sinh Liên cho hắn ăn, cơ thể cũng đang dần khôi phục.

Phượng Tiêu nhìn ba người đi tới, lại nhìn Đế Dạ Hiên, nhiều năm như vậy, trên triều đình, hắn cũng đã phải lăn lộn không ít, liền hiểu ra toàn bộ sự việc trước mắt, Phượng Thiên Vũ đã sớm biết, Quốc Sư tới là để giúp nàng không chế bọn họ.

Ba vị Trưởng lão cũng kinh ngạc, huyền thiết có thể bị đứt gãy, là ai có lực lượng cường đại như vậy?

Phượng Thiên Vũ tươi cười, nhìn Đế Dạ Hiên đi xuống, con mắt lạnh lùng nhìn về phía Nhị trưởng lão: "Người thì tính là cái gì, dám nói chuyện như vậy với Dạ Hiên?"

"Này lão già kia, nói cho người biết, cháu gái của người cũng đáng chết rồi đó."

"Phế vật như người mà cũng muốn giết ta?" Phượng Dao từ trong đám người đứng ra, nàng vốn là muốn về phòng rồi, nhưng nhìn thấy tất cả mọi người đang đi đến đại sảnh, nàng tò mò đến xem, lại không nghĩ nghe được câu này!

Mắc cười, là một cái phé vật mà dám đòi giết nàng, dám ngông cuồng nói như vậy, nàng phải dạy dỗ lại cái phé vật này mới được!

"Đúng không?" Phụng Thiên Vũ cười lạnh nói, một giây sau, Phụng Dao liền bị đánh bay.

Phụng Thiên Vũ khẽ chuyển động, đã đứng trước mặt Phụng Dao, từ trên cao nhìn nàng ta: "Hiện tại, vẫn muốn biết ta có thể giết được ngươi hay không?"

"Phụng Thiên Vũ, ngươi dám tổn thương đến Dao nhi."

Nhị trưởng lão muốn tiến lên ngăn cản, lại bị Nguyệt Phong ngăn cản.

"Ngươi tránh ra."

Nguyệt Phong nhìn người trước mặt, cười lạnh nói: "Cái này có cần ghi thêm vào khoản nợ của chúng ta hay không?"

"Ngươi. ."

Phụng Thiên Vũ đưa tay, một chưởng đánh vào trên ngực Phụng Dao.

"Không. . . Nhị trưởng lão nổi giận hét âm lên: "Dao nhi."

Phụng Thiên Vũ nghe vậy, quay đầu nhìn về phía hắc, nói: "Ngại ngần, ta ra tay hơi nặng một chút, người đã chết, ngươi còn cần không?"

Những chi thứ cùng các đệ tử kia sợ hãi đứng hình tại chỗ.

Phụng Thiên Vũ vừa mới phát ra linh lực, đó chính là linh lực của Linh Tôn, mọi chuyện là như thế nào a, cái phé vật từ khi nào đã trở thành Linh Tôn?

Phụng Dao đã chết, hai mắt của nàng trợn trừng, nàng ngàn lần vẫn không thể tin nổi, một cái phé vật lại là cao cấp Linh Tôn, càng không nghĩ ra, ngay cả việc triệu hồi ma thú nàng cũng không kịp làm.

Phụng Thiên Vũ cúi người, thở dài một hơi, bàn tay nhỏ bé vuốt mắt Phụng Dao, nhẹ nhàng nói một câu: "Ngươi đừng nhìn ta như vậy, ta nhất gan, buổi tối dễ gặp ác mộng."

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đánh Nhau 1

Mọi người nghe vậy, từng cơn gió trong lòng nổi lên.

Nàng nhất gan? Sợ gặp ác mộng?

Vừa lúc này đánh chết Phụng Dao, ngay cả một cái nháy mắt nàng cũng không có!

Đế Dạ Hiền cười cười, nha đầu thật là...!

"Phụng Thiên Vũ, ta giết ngươi."

Nhị trưởng lão phần nộ hô một tiếng, triệu hoán ra ma thú của hắc, nhị giai Huyền thú Song Đầu Xà, mọi người nhìn thấy ma thú xuất hiện liền muốn buồn nôn, bởi vì Song Đầu Xà có chứa chất lỏng rất hôi thối.

Phụng Thiên Vũ hai mắt hí lại, nhìn Song Đầu Xà to lớn trước mặt.

"Ảnh nhi, đi."

Phụng Thiên Vũ cười nói: "Nhìn xem Song Đầu Xà của ngươi lợi hại, hay là Ảnh nhi của ta lợi hại."

Tuyệt Ảnh nghe vậy, đứng nguyên tại chỗ, chân không nhúc nhích, mắt đỏ hiện lên tia chán ghét, nói ra: "Mẫu thân, nó rất hôi."

Phụng Thiên Vũ nghe vậy, liền nói với hắc những điều thăm thía: "Ảnh nhi, mẫu thân cũng biết nó rất hôi, chẳng lẽ ngươi muốn mẫu thân đi đối phó với nó sao? Mẫu thân cũng rất sợ hôi a."

Tuyệt Ảnh: ". . ."

"Được rồi, ta đây chịu đựng một chút." Tuyết Ảnh nói xong, phi thân lên, một cái Huyền thú, hần vừa mới tỉnh lại, còn chưa có Độ Kiếp, đối phó với một cái Nhị giai Huyền thú vẫn là lãng phí một chút linh lực đấy! Sau đó không suy nghĩ liền phóng ra uy áp.

Uy áp của Cẩm kỵ Thần Thú dồn ép khiến mọi người khó có thể hô hấp, những người có linh lực không cao bắt đầu chảy máu.

Phượng Thiên Vũ cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng biểu hiện bên ngoài vẫn phong khinh vân đạm (gió nhẹ mây bay), khiến cho người ta nhìn bằng ánh mắt choáng váng.

Ngay khi uy áp mãnh liệt xuất ra, Thất Dạ từ trong tay áo của Đế Dạ Hiên nhảy ra ngoài, khi nhìn thấy một tiểu hài tử tóc trắng mắt đỏ kia, mắt to liền mở, không phải chứ, nó tỉnh lại rồi sao?

Đế Dạ Hiên sờ đầu Thất Dạ, mắt phượng khẽ rũ xuống: "Thất Dạ ngươi biết nó sao?"

Thất Dạ nhẹ gật đầu, nói: "Biết"

Cơ thể Phượng Thiên Vũ lúc này khí huyết bắt đầu cuộn cuộn, nàng vốn là cao cấp Linh Tôn cũng không chống đỡ nổi, huống chi Thanh Ngự cùng Mạc Sâu, quay đầu nhìn hai người, Thanh Ngự sắc mặt trắng bệch, Mạc Sâu cũng đã không tốt rồi!

Tiếp tục như vậy sớm muộn sẽ xảy ra chuyện đấy!

Phượng Thiên Vũ ngước mắt, nhìn lên bầu trời hồ to với Tuyết Ảnh: "Ảnh nhi, tốc chiến tốc thắng."

Thất Dạ nghe vậy, lão đảo một cái, nhìn tiểu hài tử thâm nghĩ: "Thiệt là, chủ nhân biến thái, ngươi mới tỉnh lại cũng đã biến thái."

Tuyết Ảnh nghe vậy, không chơi đùa cũng với Song Đầu Xà nữa, bàn tay trắng nõn giơ lên, những đóa Mạn Châu Sa hoa liền xuất hiện, những đóa hoa xoay vòng tròn bay thẳng đến Song Đầu Xà, mang theo khí tức tử vong!

Nhị giai Huyền thú cũng không phải dễ trêu đâu, phun ra một hồi chất lỏng tanh hôi, chất lỏng rơi trên mặt đất liền hảo hảo bị ăn mòn.

Mọi người thấy vậy, nhin xuống uy áp, đi đến nơi hai ma thú chiến đấu!

Phượng Thiên Vũ nhìn những chất lỏng tanh hôi kia, liền nói: "Quả nhiên chủ nhân không tốt, Ma thú cũng thật buồn nôn."

Âm thanh của Phượng Thiên Vũ cũng không nhỏ, bị Nguyệt Phong ngăn cản Nhị trưởng lão tức giận không nhẹ, sắc mặt một hồi màu đỏ, một hồi xanh, rồi thành một màu đen, Phượng Thiên Vũ lắc đầu, lão nhân này mà đi diễn kịch hẳn rất được hoan nghênh đó nha!

Đuôi Song Đầu Xà hất lên, ý đồ muốn đem Tuyết Ảnh từ trên cao đánh xuống.

Tuyết Ảnh thấy vậy, hai con mắt màu đỏ càng thêm hung hãn, tay nhỏ vung lên, trong tay xuất hiện một thanh ngân thương, thân ngân thương là màu bạc, mũi thương là màu đỏ như máu, nhìn qua thật uy phong凛冽, mũi thương chia vào đầu Song Đầu Xà, âm thanh non nớt đầy khí phách truyền ra: "Xem ta chinh đồn ngươi như thế nào!"

Phượng Thiên Vũ khẽ cười một cái, Ảnh nhi, ngươi có cần phải chảnh như vậy hay không?

Song Đầu Xà nhìn thanh ngân thương kia, thân thể to lớn sợ hãi lui về phía sau.

"Thất Dạ, ngươi có biết đó là vũ khí gì không?"

Đế Dạ Hiên nhìn Song Đầu Xà sợ hãi liền hỏi ra, là vũ khí gì có thể làm cho một Nhị giai Huyền thú phải sợ hãi? Thất Dạ nhận thức được tiểu gia hỏa kia, chắc cũng là Thượng Cổ Thần Thú, linh lực của nó lại là những bông Mạn Châu Sa hoa, thật thú vị!

"Đó là vũ khí bẩm sinh của nó, Liệt Diễm ngân thương, ta nhớ hẳn trước kia vẫn không có tỉnh lại a?"

Móng vuốt mập mập nho nhỏ khẽ gãi gãi đầu, hần nhớ kỹ lúc ở Thần Giới, chấp chương Thần Nữ Tam Sinh Liên cũng muốn hần thức tỉnh, bất luận làm như thế nào hần cũng không tỉnh lại, không biết đã có chuyện gì? Hơn nữa hần nhớ kỹ trong ghi chép về ấn ký Tam Sinh Liên của Thần Nữ là bông hoa sen màu trắng cơ, nhìn Phượng Thiên Vũ đứng không xa kia, Thất Dạ thật muốn hồ đồ luôn, nữ chủ nhân lại là màu đỏ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hần cũng biết rõ chủ nhân cùng Thần Nữ trước kia lại có một đoạn trách trời tình yêu, vì vậy khi hần nhìn thấy Phượng Thiên Vũ không suy nghĩ liền gọi nàng là chủ nhân, vạn nhất nữ chủ nhân không phải là Thần Nữ chuyên thể. . Vậy chẳng phải hần bị chơi khăm rồi sao. . ?

Khi Thất Dạ đang thiên mã hành không (miễn mạng suy nghĩ), Song Đầu Xà đã bị Tuyết Ảnh đánh trọng thương, thân thể to lớn té trên mặt đất.

"Đại ca, Tam đệ, các ngươi còn đứng đó nhìn cái gì, đứng nhìn Phượng gia chúng ta bị diệt môn hay sao?"

Nhị trưởng lão nhìn ma thú của mình té trên mặt đất, bắt đầu la lớn, hần cũng không tin, đại ca cùng Tam đệ ra tay, lại không đối phó được cái Siêu Thần Thú kia, chỉ cần kiềm chế được hần, như vậy có thể giết chết được Phượng Thiên Vũ rồi, hần biết rõ nàng chỉ là một cao cấp Linh Tôn, tuy rằng cũng chặt vật nhưng vẫn có thể đối phó được.

Các Trưởng lão cũng đệ tử Phụng gia bắt đầu triệu hoán ma thú của mình, trên mặt đất cũng có, bay trên bầu trời cũng có, có thể nói là cái gì cũng có, ngay lúc này sân nhỏ trống trải đã đầy ắp người cùng ma thú.

Phụng Tiêu thấy vậy, hẳn biết rõ, mình đã không còn lựa chọn nào khác, Phụng Thiên Vũ sẽ không bỏ qua hắn, Quốc Sư lại giúp đỡ Phụng Thiên Vũ, hiện tại đành phải chống đối với Quốc Sư, trên bầu trời Phụng phủ, Ma thú bay toán loạn kinh động đến mọi người ở bên ngoài. Mọi người bàn tán chỉ trò

Người qua đường A: Người nói xem sao Phụng phủ lại lắm ma thú bay khắp nơi như thế?

Người qua đường B: Không biết, có phải Phụng Thừa Tướng ăn quá nhiều rồi hay không?

. .

Phụng Thiên Vũ nhìn thấy đủ loại Ma thú, cười ra tiếng: "Dù thế nào, Phụng Thừa Tướng vì không còn lối thoát nên định quần ẩu sao?"

Phụng Tiêu trở mặt: "Phụng Thiên Vũ, người cũng đừng quá mà kiêu ngạo, chúng ta nhiều người như vậy, người còn ngông cuồng được hay sao?"

Phụng Thiên Vũ cười lạnh: "Đúng không?"

Thanh Ngự không có Ma thú, ma thú của Mạc Sầu là một ngũ giai Thánh Thú, hai người nhìn bố trận khổng lồ này, thân hình cương cứng chuẩn bị chiến đấu, không có chút sợ hãi nào!

Sau một khắc, tin tức ma thú trong Phụng phủ đã được lan truyền khắp nơi, tốc độ như vòi rồng quét sạch mặt đất cũng đã truyền vào Hoàng Cung, vốn cùng Tam vương gia đang chơi cờ, Phụng Thanh Dương cũng đã nhanh chóng chạy về Phụng phủ, Đông Ngự Phong thấy vậy, cũng đi theo.

Liễu Nguyệt nghe vậy, mang theo một ít thị vệ Hoàng Cung chạy đến Phụng phủ.

Đế Dạ Hiên đứng dậy, đi đến bên người Phụng Thiên Vũ, cười hỏi: "Nha đầu, sợ hãi sao?"

Phụng Thiên Vũ nghe thấy, liếc hắn một cái, sợ hãi? Sợ hãi mà nàng vẫn còn ở chỗ này sao? Sợ hãi, Phụng Thiên Vũ nàng cho tới bây giờ cũng không biết sợ hãi là cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Đánh Nhau 2

Đế Dạ Hiên khẽ cười hai tiếng, hẳn phát hiện từ khi gặp nha đầu này, số lần hắn cười càng ngày càng nhiều.

Nguyệt Phong cũng không có Ma thú, từ số lượng nhìn vào, Phụng Thiên Vũ bọn họ hẳn là thua thiệt, chỉ có người của Phụng gia biết rõ, trong trận đấu này bọn họ cũng không dám nắm nổi phần thắng, đầu tiên phải nói đến Quốc Sư thực lực sâu không dò được, sau đó là một Siêu Thần Thú, tiếp theo là một cao cấp Linh Tông (Nguyệt Phong), cuối cùng là một cao cấp Linh Tôn, có thể thấy được thực lực bên kia rất cường đại, tuy rằng ít người, nhưng đều là tinh hoa nha!

"Phụng Tiêu, người muốn động thủ với bản tọa?"

Giọng nói tà mị vang lên, Đế Dạ Hiên mỉm cười, nhưng trong mắt không có chút vui vẻ.

"Ta. ."

Phụng Tiêu trầm mặc, cùng Quốc Sư động thủ, thật sự hắn không dám, đáng tiếc tình hình bây giờ hắn không thể quay lại được nữa, đây là việc liên quan đến sự tồn vong của Phụng gia.

Vẫn còn đang suy nghĩ, ngón tay của Đế Dạ Hiên đã bắn ra mấy cái, từng đoàn từng đoàn quang cầu xuất hiện, thẳng đến ba vị trưởng lão kia.

Ba người thấy vậy vội vàng vận dụng toàn bộ linh lực ngăn cản, thực lực Quốc Sư, không thể coi thường.

Quang cầu cùng Linh lực đụng nhau, điên cuồng phóng thích ra những năng lượng kinh khủng.

Phụng Thiên Vũ cẩn thận nhìn, các ma thú cấp thấp vì chịu không được năng lượng này liền té xuống, trên bầu trời những ma thú đang phi hành cũng

nhao nhao rơi trên mặt đất.

Hai cổ lực lượng giằng co xâu xé lẫn nhau, sau đó một âm thanh trầm đục vang vọng toàn bộ Phụng gia.

Khi hai cổ lực lượng biến mất, Phụng Thiên Vũ nhìn ba vị Trưởng lão nằm trên mặt đất, khóe miệng co quắp, choáng nã, quả nhiên là nháy mắt giết a, một chiêu tiêu diệt được ba cái cấp thấp Linh Tông, Đế Dạ Hiền, người quả nhiên là quái vật. .

Thật kinh khủng, sự va chạm của hai lực lượng là không nhỏ cũng may Thanh Ngự cùng Mạc Sầu đều đứng ở phía sau lưng Phụng Thiên Vũ, mà Đế Dạ Hiền tự nhiên sẽ không để cho bất cứ cái gì làm ảnh hưởng đến nàng, vì vậy Thanh Ngự cùng Mạc Sầu thoát khỏi một trận, Tuyết Ảnh không có việc gì, chỉ là Nguyệt Phong bị nhận một ít ảnh hưởng!

"Người. . Bị xung kích lực lượng làm bị thương, Phụng Tiểu miệng phun ra một ngụm máu té ngã trên mặt đất, trừng to mắt, không thể tin nhìn Đế Dạ Hiền.

Hắn rõ ràng một chiêu giết chết ba vị Trưởng lão có thực lực mạnh nhất ở Phụng gia, không thể tin nổi, hắn vẫn còn trẻ như vậy, thực lực sao có thể kinh người như thế được.

Sau đó gió êm sóng lặng, một đoàn người chạy đến đại sảnh, Hoàng Hậu Liễu Nguyệt một thân đơn giản bước vào, đồng thời còn có Phụng Thanh Dương cùng Đông Ngự Phong.

Ở bên ngoài bọn họ cũng đã cảm nhận được cổ lực lượng cường đại, Phụng Thanh Dương đơn giản chỉ muốn đi vào, cũng may có Đông Ngự Phong ngăn đón, bằng không thì Phụng Thanh Dương tùy tiện xông vào, nặng thì chết nhẹ thì cũng bị trọng thương.

Liễu Nguyệt đề thị vệ lưu lại ở bên ngoài, canh giữ đại môn Phụng gia, bằng không thì những người bên ngoài đã sớm chạy vào rồi.

Nhìn Phụng phủ rách nát tới bời, Liễu Nguyệt cười lạnh hai tiếng, nói ra: "Phụng Tiểu a Phụng Tiểu, không nghĩ tới người cũng có hôm nay, quả nhiên ông trời có mắt, không phải là không bị báo ứng, mà là thời điểm chưa tới."

"Hiện tại người còn có gì để nói hay sao?"

Liễu Nguyệt từng bước một đi đến Phụng Tiểu, nhớ tới Vân Thanh, hận không thể cầm lấy cây đao, trực tiếp đem Phụng Tiểu băm thành vạn đoạn.

Phụng Thanh Dương rất nhanh chạy tới, nâng Phụng Tiểu dậy, nhìn thấy các vị trưởng lão cùng các ma thú đã chết, không kìm chế được bản thân, nhìn chăm chăm vào Phụng Thiên Vũ, giận dữ hét lên: "Phụng Thiên Vũ, vì cái gì, coi như là người không thích cái nhà này, dù sao người cũng là người của Phụng gia, vậy mà người có thể nhẫn tâm giết hại phụ thân của mình, giết các vị trưởng lão lại giết cả các tộc nhân, người có còn là con người nữa hay không? "

Đông Ngự Phong nghe vậy, suy nghĩ liếc nhìn Phụng Thiên Vũ, hắn đoán đúng mọi chuyện đều có liên quan đến Phụng Thiên Vũ, lại không nghĩ Phụng Thiên Vũ có thể độc ác như vậy, giết các Trưởng lão của Phụng gia, thủ đoạn này, có phải quá độc ác không?

Phụng Thiên Vũ nghe thế, cười ra tiếng: "Phụng Thanh Dương, người thì biết cái gì, người đang điu cái người mà trăm phụng ngàn kẻ muốn giết ta, là hắn đã làm hại ta tan cửa nát nhà, là hắn đã hại ta sinh ra không có phụ thân bên mình, là hắn đã khiến ta hơn mười năm nay nhận hết toàn bộ khi dễ của các người, là hắn đã khiến cho ta hơn mười năm không được nhìn thấy mẫu thân của ta, Phụng Thanh Dương, hiện tại tất cả đều là ta làm, thế so với những chuyện trước đây hắn làm với ta, như thế nào, người thấy ta rất độc ác sao?"

Phụng Thiên Vũ nói xong, thống hận nhìn Phụng Tiểu, trên người sát khí tỏa ra bốn phía, giờ khắc này nàng mới biết được, trong lòng của nàng có bao nhiêu hận thù, bao nhiêu đau đớn, nếu như nàng chết, linh hồn không thể dung nhập lại, chỉ sợ hiện tại nàng đã chết không biết bao nhiêu lần. Không. Không đúng, lúc nàng trở lại, thân thể của nàng vốn đã chết rồi. ... !

Đế Dạ Hiền ôm Phụng Thiên Vũ vào lòng trong, nha đầu như thế hắn không thích, nha đầu của hắn phải luôn vui vẻ.

Phụng Thiên Vũ nhẹ run lên, nhưng không có giây giụa, nàng không ghét cái ôm ấp này!

Người ta thường nói nước mắt nam nhân không thể rơi, Nguyệt Phong nhìn đến nữ nhi nhỏ nhắn xinh xắn của hắn đang từng hồi run lên, hắn như cảm thấy có cái gì đang chảy ra từ mắt hắn.

Liễu Nguyệt mắt đã sớm đỏ lên.

Đông Ngự Phong cũng kinh sợ, hắn không nghĩ tới có chuyện như vậy.

Phụng Thanh Dương không thể tin nhìn phụ thân, hỏi: "Phụ thân, nàng nói đều là sự thật sao?"

Đúng lúc này, mũi tên nhọn không một âm thanh bay thẳng đến Đế Dạ Hiền, giữa không trung Tuyết Ảnh thấy vậy, ngân thương trong tay bay đi, ngăn cản mũi tên kia, bàn tay nhỏ bé giờ lên hướng bên cửa khe hấp, Phụng Thủy Tuyết lao đảo lần từ ngoài cửa vào trong.

Phụng Thủy Tuyết từ dưới đất đứng lên, cung trong tay rơi xuống ở một bên, hai mắt ngoan độc nhìn Phụng Thiên Vũ: "Phụng Thiên Vũ, người rốt cuộc là muốn như thế nào?"

Phượng Thiên Vũ không nói, lạnh lùng nhìn Phượng Thủy Tuyết, nữ nhân này là hại chết “thân thể” của nàng, nàng nhất định không thể bỏ qua!

"Ta muốn như thế nào?"

"Phượng Thủy Tuyết, ngươi không cảm thấy buồn cười sao? Trước kia ngươi đối xử với ta thế nào, ta đương nhiên sẽ đối xử với ngươi như thế."

Trong đám người, Đỗ Yến vội vàng đứng lên, chạy đến bên Phượng Thiên Vũ, quỳ xuống trước mặt nàng, thấp giọng nói ra: "Phượng Thiên Vũ, cầu Cầu ngươi. Tha cho Thanh Dương cùng Tuyết Nhi đi!"

Phượng Thiên Vũ cúi đầu, nhìn nữ nhân trước mắt, nàng nhất định không tin nữ nhân này chỉ muốn cầu xin nàng!

Quả nhiên, một giây sau Đỗ Yến lấy ra một Chủy thủ bén nhọn, muốn giết Phượng Thiên Vũ, tốc độ phải thật nhanh và chuẩn xác, người bình thường đều tránh né không kịp, nhưng mà nàng muốn giết người mà căn bản không phải là người bình thường.

Đế Dạ Hiền hai mắt trầm xuống, khẽ di chuyển, liền ôm Phượng Thiên Vũ đứng sau lưng Đỗ Yến.

Phượng Thiên Vũ đá một cước đá vào sau lưng Đỗ Yến, chẳng qua nàng ta chỉ là một cấp thấp Linh Sư, Đỗ Yến vốn không phải là đối thủ của Phượng Thiên Vũ, cộng thêm khí lực Phượng Thiên Vũ thật lớn, trong lòng lại đang tức giận Phượng Tiêu, một cái không cẩn thận, bạo phát!

Kết quả thật đau buồn, Đỗ Yến bị cú đá này của Phượng Thiên Vũ đâm thẳng vào một ma thú trên người toàn là bộ lông sắc nhọn nằm ở bên cạnh, sau đó cụp....!

"Nương."

"Nương"

Hai tiếng bi thống vang lên toàn bộ Phượng phủ, Phượng Thủy Tuyết cùng Phượng Phượng Thanh Dương tiến lên, ôm lấy Đỗ Yến đã chết, khóc ồ lên.

Phượng Thiên Vũ cũng kinh ngạc, không phải chứ, cái lão bà cũng quá yếu đi?

Nàng chẳng qua là đập một cước mà thôi, còn là nhẹ nhàng đập đấy!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thiên Lô Đánh Xuống

Phượng Tiêu nhìn phu nhân của hắn chết mất vẫn không đổi sắc, lúc sau, Phượng Thủy Tuyết nhìn Phượng Thiên Vũ hung hãn nói: "Phượng Thiên Vũ, ta giết ngươi."

"Bạch Tuyết, đi ra."

Phượng Thủy Tuyết đã triệu hoán ma thú của nàng, là một cửu giai Thánh Thú bạch ngọc miêu, toàn thân trắng như tuyết, không có một tia hỗn tạp màu khác, nhìn qua rất đẹp, rất ôn nhu, đúng là không cô phụ cái tên Bạch Tuyết này, chính xác phù hợp.

Phượng Thiên Vũ xì mũi coi thường, con mèo màu đen nàng mới thấy đẹp, màu trắng, thật chẳng khí phách tí nào!

"Dạ Hiền, Ma thú đều là so thân thể như vậy sao?"

Phượng Thiên Vũ hỏi, mẹ kiếp, đi ra ngoài không thể nhỏ hơn một chút hay sao, lớn như vậy, cho rằng nàng thấy lớn là sợ hay sao?

"Nha đầu, bởi vì bọn nó không có cách nào hóa nhỏ lại được, muốn hóa nhỏ lại chỉ đến khi đạt đến Thần Thú thì mới có thể."

Đế Dạ Hiền nói xong, nhìn nha đầu bên cạnh, hắn cũng sẽ không tin nha đầu thật sự là không biết, nếu là cố ý, hắn đương nhiên phải phối hợp!

"Phượng Thiên Vũ, nhận lấy cái chết."

Phượng Thủy Tuyết cầm lấy một thanh kiếm đánh tới Phượng Thiên Vũ, Bạch Tuyết cao ngạo vẫy vẫy đuôi, khinh thường nhìn Phượng Thiên Vũ, tựa hồ muốn nói: "Một người như vậy, chủ nhân còn muốn gọi ta đi ra, thực mất mặt, ta một cước có thể giết chết nàng."

"Ngu ngốc." Tuyết Ảnh đứng trên không trung, nhìn con mèo tự cho là đúng kia, cười lạnh một tiếng.

Ma thú bây giờ ngay cả bản năng cảm ứng cũng không có sao? Hắn đường đường một cái cầm kỳ Thần Thú, nó còn dám đứng chỗ này mà điều võ dương oai sao, mất mủ sao?

Bạch ngọc miêu ngẩng đầu, nhìn về phía người đang mắng nó, khi thấy mắt đỏ Tuyết Ảnh hiện lên sự khinh thường, nổi giận, meo meo hai tiếng, công kích Tuyết Ảnh.

Tuyết Ảnh chẳng muốn động thủ, bàn tay nhỏ bé linh hoạt chuyển động, Liệt Diễm ngân thương trực tiếp đâm thẳng về bạch ngọc miêu, khí thế như chẻ tre, ngân thương tốc độ cực nhanh, bạch ngọc miêu còn không có kịp phản ứng, ngân thương đã đâm vào giữa trán của nó, sau một khắc, thân thể to lớn của bạch ngọc miêu té ngã trên mặt đất.

Cái thế giới này vốn không công bằng, nếu chủ nhân chết sẽ gây tổn thương rất lớn đến với ma thú, nhưng ngược lại khi ma thú chết rồi, đối với chủ nhân lại không một chút ảnh hưởng, vì vậy khi ma thú mở ra linh trí đều rất thông minh lựa chọn chủ nhân cường đại, ví dụ điển hình chính là Kinh Lôi!

Khi Đế Dạ Hiền mới tới Ma Thú Sâm Lâm, là muốn đi tìm Thần Ma lệnh, nhưng lại gặp Kinh Lôi đang bị thương, nó vốn là hoang cô huyền trong rừng ma thú, mấy người thực lực cường đại tấn công nó, sau đó bị thương rồi trốn chạy đến biên giới của Đông Dạ quốc cùng Vân Thương quốc, Đế Dạ Hiền đột nhiên xuất hiện, hù đến Kinh Lôi, cố gắng lấy thân thể bị thương Kinh Lôi bày ra tư thế sẵn sàng đón đầu quân địch, nó cũng nhìn ra nam tử trước mặt này rất mạnh, còn có sức mạnh của hắc ám chi linh.

Đế Dạ Hiền ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn nó, cứ đường thẳng mà đi.

Một khắc này, Kinh Lôi ngăn người, nó là Thần Thú, nhân loại rất nhiều người đều muốn chiếm được nó, nhân loại là sinh vật ích kỷ hèn hạ, mấy người kia chính là đã dùng thủ đoạn hèn hạ bị ôi mới khiến nó bị thương như thế này, nếu là những người khác nhìn thấy một Thần Thú đang bị thương, nhất định sẽ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, thế mà cái người này đến việc nhìn nó cũng không thêm làm, thế là bạn học Kinh Lôi của chúng ta mang theo sự nghi hoặc đi theo sau lưng Đế Dạ Hiền vào trong Ma Thú Sâm Lâm, hai ngày sau trở về Ma giới, một khắc này khi thấy được Thất Dạ cùng Phượng Viêm (hình như chưa xuất hiện), Kinh Lôi khiếp sợ không thôi đồng thời cũng may mắn là chính mình đi theo hắn, Đế Dạ Hiền cũng chẳng thêm khế ước với hắn, bạn học Kinh Lôi hấp ta hấp tấp muốn được làm tọa kỵ của Đế Dạ Hiền.

(chuyện xưa đã xong, trở lại chủ đề đi.)

Phượng Thủy Tuyết quay đầu lại nhìn Bạch Tuyết, trong lòng nhói đau, Bạch Tuyết, thực xin lỗi!

Phượng Thiên Vũ lại không nghĩ tới Phượng Thủy Tuyết quay đầu nhìn lại.

Cũng không đợi nàng suy nghĩ nhiều, Phượng Thủy Tuyết cũng đã lần nữa ra chiêu tiếp theo.

Phượng Thủy Tuyết năm nay 17 tuổi, 17 tuổi là cao cấp Linh Sư, cũng không tệ lắm.

Chiêu thức của nàng, cũng rất ác liệt, nhưng đối với Phượng Thiên Vũ mà nói thì cũng rất là bình thường.

Phượng Thiên Vũ hơi hơi nhếch người sang một bên né tránh.

Phượng Thiên Vũ dừng lại, mỉm cười: "Như thế nào, Phượng Thủy Tuyết, đây là toàn bộ thực lực của ngươi à?"

"Ngươi. . ." Phượng Thủy Tuyết liền bị đá kích.

Phượng Thủy Tuyết ra tay nhiều lần nhưng vẫn không thành công, đem mục tiêu tập trung vào Thanh Ngư, hai mắt âm hàn hiện lên một tia ánh sáng, Phượng Thiên Vũ, giết không được ngươi thì ta sẽ giết nha hoàn của ngươi.

Phượng Thiên Vũ nhìn vào ánh mắt của Phượng Thủy Tuyết, vốn định chơi đùa một hồi, nháy mắt Phượng Thiên Vũ nổi lên sát tâm, nàng đã từng nói qua, Thanh Ngư là người mà nàng muốn bảo vệ cả đời, nàng sẽ không để cho bất luận kẻ nào ở dưới mí mắt của nàng đã thương đến Thanh Ngư, Phượng Thủy Tuyết, nếu ngươi nổi lên sát tâm với Thanh Ngư, thì nhất định phải chết.

Linh khí quanh thân Phượng Thiên Vũ bắt đầu khởi động, bộc phát ra khí thế cường đại, hai tay hình thành một chưởng, đánh thẳng tới trước ngực Phượng Thủy Tuyết, Phượng Thủy Tuyết bị đánh bay ra vài mét, lưng la lưng lay té trên mặt đất, Phượng Thanh Dương nhìn muội muội của mình bị đánh thành như vậy, vốn muốn động thủ, lại bị Phượng Tiêu ngăn cản, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu, Phượng Thanh Dương giống như không đành lòng, nhưng cũng không thể tránh được, đành phải nghe theo.

Nhoáng một cái, Phượng Thiên Vũ đã tới gần Phượng Thủy Tuyết, Thí Huyết trong tay dán lên khuôn mặt trắng tuyết của Phượng Thủy Tuyết, qua lại hoạt động, cũng không muốn lấy xuống, Phượng Thủy Tuyết hoảng sợ nhìn Thí Huyết ở trên mặt mình, run rẩy hỏi: "Phượng. Phượng Thiên Vũ. Ngươi muốn thế nào?"

"Yaa... Đại tỷ, ta có muốn thế nào đâu, chỉ là muốn bắt ngươi làm chút thí nghiệm nhỏ mà thôi, Thí Huyết đạo này thật chẳng sắc bén gì cả."

Phượng Thiên Vũ nói ra, cầm lấy Thí Huyết bắt đầu làm thí nghiệm trên mặt của Phượng Thủy Tuyết.

Phượng Thủy Tuyết khóc không ra nước mắt, còn muốn dùng làm thí nghiệm sao? Nàng nhớ lúc trước Phượng Thiên Vũ dùng nó trực tiếp cắt lấy hai tay của Phượng Thủy Linh, sắc bén đến như thế, còn muốn dùng nàng làm thí nghiệm.

Ngay khi Phụng Thủy Tuyết đang hoảng sợ, Phụng Thiên Vũ cầm lấy Thí Huyết nhẹ nhàng rạch một vết nhỏ trên cổ của Phụng Thủy Tuyết.

Phụng Thủy Tuyết cho rằng Phụng Thiên Vũ lần này chỉ muốn hù dọa cho nàng sợ hãi...

Ai biết, . . Một đạo ánh sáng màu đỏ xinh đẹp xẹt qua, trên cổ trắng nõn của Phụng Thủy Tuyết máu tươi chảy ra, từng đoàn từng đoàn, Phụng Thanh Dương phần nộ, con mắt đỏ rực nhìn Phụng Thủy Tuyết, đó là muội muội của hắn a!

Phụng Tiêu nổi giận gầm lên một tiếng: "Phụng Thiên Vũ, ngươi giết nương sát tỷ, ngươi không sợ bị thiên lôi đánh xuống sao?"

Đế Dạ Hiền nghe vậy, nhú mày, nói ra: "Thiên lôi đánh xuống? Bồn tọa thay Vũ nhi chịu đựng là được, không nhọc Phụng thừa tướng phải lo lắng."

"Phụng Tiêu, cái lão già này, coi như là Phụng gia các ngươi đoạn tử tuyệt tôn rồi, Vũ nhi cũng sẽ không có nửa điểm bị tổn thương, ngươi đừng ở đó mà nói bậy bạ."

"Phụng Tiêu, nữ nhi của Nguyệt Phong ta há có thể sợ lời nói của ngươi sao." Cách đó không xa Nguyệt Phong lên tiếng nói ra, thiên lôi đánh xuống, có quỷ mới tin, ông trời cũng không rảnh đâu, à mà có thiên lôi thật nhưng chỉ xuất hiện khi ma thú muốn độ kiếp mà thôi!

"Nguyệt Phong?" Liễu Nguyệt bắt lấy trọng điểm, quay đầu nhìn về phía người nam nhân rách rưới bù xù kia.

Nguyệt Phong ngược mắt, nhìn về phía nữ tử xinh đẹp đang kinh ngạc nhìn mình, Nguyệt Phong ngờ ngác đây là?

"Di nương, là phụ thân." Phụng Thiên Vũ cười ra tiếng, di nương những thứ này con gái cũng rất thương tâm!

Nguyệt Phong không rõ ràng cho lắm, thẳng đến Phụng Thiên Vũ gọi nữ nhân đó là di nương mới nhắc nhở cho hắn, hắn nhớ kỹ Vân Thanh từng nói qua với hắn, nàng có một người tỷ tỷ rất tốt, cũng đã kết nghĩa tỷ muội.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Vân Thanh Còn Sống

"Ngươi. Ngươi là tỷ tỷ kết nghĩa của Vân Thanh!"

Mặc dù là hỏi vậy, nhưng hắn vẫn có thể khẳng định, nàng thật là người mà Vân Thanh đã nhắc tới, Vân Thanh?

Nhớ năm đó hắn và Vân Thanh ở cùng một chỗ, tuy chưa lần nào trông thấy tỷ tỷ kết nghĩa của Vân Thanh, nhưng mà hắn vẫn có thể tưởng tượng qua lời nói của nàng, có một lần, hắn hỏi: "Vân Thanh, nàng rất muốn gặp tỷ tỷ của nàng, tại sao lại không đến thăm nàng ta?"

Hắn nhớ mang máng, năm đó Vân Thanh đứng bên cạnh gốc cây hòe(ta cũng không biết cây gì, nó là một vị thuốc Đông Y), vừa cười vừa nói: "Nàng là Hoàng Hậu, ta cũng rất muốn đi a, nhưng không thể tiến vào Hoàng Cung."

Hắn cũng chiều ôm lấy Vân Thanh, cười quý dì, khi đó hắn đã là cao cấp Linh Tông, tiến vào Hoàng Cung đối với hắn mà nói cũng không quá khó: "Vân Thanh, nếu như nàng muốn, hôm khác ta mang nàng tiến cung nhé."

Nhớ tới ngày xưa, trên mặt Nguyệt Phong nở ra nụ cười, Vân Thanh của hắn. !

Chẳng qua đã mười sáu năm trôi qua, Vân Thanh bị bắt, hắn vì cứu Vân Thanh mà bị giam cầm suốt mười sáu năm, hắn đã thật lâu không được gặp Vân Thanh, nàng có thể hay không đã nghĩ rằng hắn không cần nàng?

Hắn nhớ kỹ Vân Thanh của hắn đã từng nói qua, đứng ở dưới cây lê, nàng tươi cười nói với hắn: "A Phong, nếu như một ngày nào đó ngươi không quan tâm tới ta, như vậy ta liền không bao giờ gặp ngươi nữa."

Hắn từ phía sau lưng ôm lấy nàng, nhỏ giọng nói ra: "Nguyệt Phong ta có thể không cần gặp bất cứ kẻ nào, chỉ duy nhất không thể không gặp Vân Thanh."

Không thể không gặp Vân Thanh, những lời nói này tại thời đại một nam nhân có ba vợ bốn nàng hầu khiến cho Vân Thanh nhận được an ủi rất lớn.

"Ha ha. Nguyệt Phong, ngươi còn không biết, Vân Thanh, nàng ta chết rồi."

Âm thanh của Phượng Tiêu tựa như ác ma phá vỡ kí ức ngọt ngào của Nguyệt Phong.

Hắn giống như nỗi điên vọt tới trước mặt Phượng Tiêu, Phượng Thanh Dương muốn tiến lên ngăn cản, cảm lấy áo bào của Phượng Tiêu, lúc này ánh mắt hắn như muốn bạo phát: "Người nói cái gì, người nói lại lần nữa cho ta xem."

"Ta nói Vân Thanh chết rồi, bị ta tự tay giết chết, hặc hặc ~ hặc hặc, Nguyệt Phong, người thấy thế nào, mười sáu năm người không thấy được ánh sáng mặt trời, người người yêu thương cũng đã chết."

Một câu nói "bị ta tự tay giết chết", xoay quanh trong đầu của Nguyệt Phong, cánh tay đang nắm lấy trường áo bỗng chốc di chuyển lên trên, nhanh chóng bóp lấy cổ Phượng Tiêu, gần từng tiếng: "Phượng Tiêu, người dám giết Vân Thanh, ta giết người."

Một khắc sau, một cánh tay nhỏ ngăn trở Nguyệt Phong, Phượng Thiên Vũ cười lạnh hai tiếng, nhìn xem Phượng Tiêu nói ra: "Lão già kia, người cho rằng mẫu thân ta cũng giống như lão bà kia sao?"

(Tác giả: Lão bà là chỉ Đỗ Yến!)

"Mẫu thân của ta còn sống, sống rất tốt nữa đó, không biết người đang ở đây cao hứng cái gì a."

Câu nói của Phượng Thiên Vũ giống như hắt một chậu nước lạnh vào mặt hắn, giọng tỉnh cuồng phong trong lòng Nguyệt Phong, cũng giọng tỉnh giấc mộng tươi đẹp của Phượng Tiêu.

Phượng Tiêu mở to hai mắt, nhìn Phượng Thiên Vũ: "Người nói cái gì, nàng rõ ràng chết rồi, làm sao có thể sẽ sống lại được."

"Vì cái gì không có khả năng?" Liễu Nguyệt châm chọc nói ra, "Phượng Tiêu, người cũng biết người sớm đáng chết rồi đúng không, ta nói cho người biết, Vân Thanh chính là Đại tiểu thư của Vân gia ở Đế Hoàng Thành, qua nhiều năm như vậy, Vân Thanh tuy rằng cùng Vân gia có đoạn tuyệt liên hệ, nhưng không ai biết rõ lão tổ tông Vân gia có bao nhiêu yêu thích đối với Vân Thanh, nếu không phải vì điều tra Nguyệt Phong, ta mới không truyền tin đến Vân gia, bằng không thì Phượng Tiêu người sớm đã bị xé xác rồi."

Lời nói của Liễu Nguyệt như giáng một búa vào trên người Phượng Tiêu!

Đế Hoàng Thành, là địa phương nào. !

Nếu nói Đông Dạ quốc, Vân Thương quốc, Nhật Viêm quốc là thân ở thế tục, thì Đế Hoàng Thành chính là Thánh cảnh, người thế tục không thể tiến vào Thánh cảnh.

Một khắc này, Phượng Tiêu mới biết được hắn đến cùng đã gây ra sự tình gì, hắn chính là nghiệt tử của Phượng gia, giữa đầu chỉ lên trời cười ha hả, một thừa tướng đương triều dưới tình huống như thế, đã điên rồi sao!

Phượng Thiên Vũ nhủ mảy, nhìn Phượng Tiêu cười đến điên cuồng: "Điên rồi?"

Không phải chứ, mới có chút xú như thế đã không chịu đựng nổi rồi sao, nàng còn chưa có chơi chán đâu!

"Tiểu thư, lão gia giống như điên rồi."

Thanh Ngư nhỏ giọng nói ra, nàng cũng không nghĩ tới lão gia cứ như vậy mà choáng váng. . !

Mọi người ở đây nhìn thấy Phượng Tiêu bị điên, cũng không để ý đến một đoàn Hắc Vụ(sương mà đen) đang bay tới.

Hắc Vụ tới gần, đem Phượng Thanh Dương bao bọc ở phía trong, sau đó liền nhanh chóng bay đi theo hướng gió thổi.

Đế Dạ Hiên nhìn đoàn Hắc Vụ, đôi mắt màu đen mênh mông, đưa tay lên, một đạo ánh sáng màu lam bay tới đoàn Hắc Vụ, đoàn Hắc Vụ bị công kích chậm rãi tiêu tán, nhưng bóng dáng của Phượng Thanh Dương đã biến mất.

Tuyệt Ảnh nhủ mảy: "Không Gian Truyền Tống?"

"Không Gian Truyền Tống?"

Phượng Thiên Vũ nhỏ giọng ní non, muốn tạo ra được Không Gian Truyền Tống thực lực ít nhất phải đạt tới cao cấp Linh Tông, nhưng vừa rồi cái đoàn Hắc Vụ kia là không có linh lực đấy, đây là có chuyện gì?

"Vũ nhi, người cũng biết mẫu thân của người ở chỗ nào sao?"

Nguyệt Phong lo lắng hỏi, hắn bây giờ không có tâm tư đi quan cái gì Hắc Vụ kia.

"Phụ thân, cụ thể người hỏi di nương đi, ta cũng không biết." Phượng Thiên Vũ nói xong, lôi kéo Đế Dạ Hiên, nói với Tuyệt Ảnh: "Ảnh nhi, ta có việc phải ly khai một chút, người bảo vệ tốt phụ thân có biết không."

Nói xong, lôi kéo Đế Dạ Hiên chạy đến Lan Uyển, chết tiệt, nàng rõ ràng đã quên mất một người, Phượng Thủy Linh, từ hôm đó đến giờ Phượng Thủy

Linh thủy chung vẫn chưa xuất hiện.

Hai người thẳng đến Lan Uyển, đứng trong sân nhỏ, nhìn thi thể chất đầy đất, Phụng Thiên Vũ nhủ mảy, đã có chuyện gì xảy ra?

Những thi thể này trên người có chung một dấu móng tay nhìn rất kinh khủng, trước khi chết hình như bị một thứ gì hù dọa, ánh mắt trừng lớn, biểu lộ sự sợ hãi, các thi thể là đều bị hút cạn máu, dù là Phụng Thiên Vũ nhìn những thi thể này cũng cảm thấy buồn nôn.

"Nha đầu, đây là một loại cảm thuật, bọn hắn đều bị người ta hấp thụ máu, hắn là người mà người trước kia cắt đôi tay làm đó, "

Đế Dạ Hiền nhìn những thi thể kia, rồi nhớ tới đoàn Hắc Vụ, người khác không biết, không có nghĩa là hắn không biết, cái kia chính là tác phẩm của ác linh ác ma vực sâu, mà tình huống nơi này cũng không khó tưởng tượng, hắn là đã dung hợp thành một khối với ác linh rồi, như vậy rất có thể đã biến thành quái vật, những dấu móng tay chính là chứng cứ.

Lũ ác linh đã bắt đầu rục rịch, là cái gì khiến cho bọn hắn có thể không úy kỵ(không sợ) hắn, thậm chí còn ở trước mặt hắn cứu đi hai người của Phụng gia?

Chẳng lẽ cùng Thần Ma lệnh có quan hệ, nếu không phải cùng Thần Ma lệnh có quan hệ, hắn nghĩ không ra nguyên nhân khác. !

"Dạ Hiền, ngươi đang suy nghĩ gì?"

Phụng Thiên Vũ nhìn lông mày của Đế Dạ Hiền nhíu lại, liền hỏi ra, chẳng lẽ Dạ Hiền biết rõ những người này tại sao mà chết?

Đế Dạ Hiền nhìn về phía nha đầu trước mặt hắn, trong lòng cũng không muốn, xem ra sự tình ở đây cũng đã giải quyết xong, hắn phải nhanh chóng trở về Ma giới một chuyến: "Nha đầu, cẩn thận một chút, người nơi này là bị quái vật giết chết, nếu ta đoán không sai, quái vật kia rất có thể chính là nữ nhân mà người đã cắt đi đôi tay."

"Phụng Thủy Linh?"

Phụng Thiên Vũ cũng không có hỏi vì cái gì, mà là trực tiếp tiến vào trong Lan Uyển, bên trong không có người nào, chỉ có những mảnh sứ vỡ nát trải đầy trên mặt đất, còn người nằm trên những mảnh sứ kia chính là Mạc Tuyết, bất động chính là, Mạc Tuyết cùng với những người ở phía ngoài không giống nhau, nàng cũng không có bị hút khô máu, trên người cũng không có dấu móng tay, ngoại trừ chết đi, toàn thân so với người ở phía ngoài, coi như là hoàn hảo không hao tổn, nhưng mà Phụng Thiên Vũ cảm giác, cảm thấy có cái gì không đúng, chính là muốn tiến lên đi xem, lại bị Đế Dạ Hiền bắt lại.

"Nha đầu, không nên qua, trong cơ thể nàng ta có cái gì đó."

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Đi Tới Quy Vân Sơn 1

Đế Dạ Hiền vừa mới dứt lời, bụng Mạc Tuyết liền bắt đầu chuyển động, càng ngày càng lớn, giống như bên trong có thứ gì đó đang phát triển.

Đế Dạ Hiền thấy vậy, xây lên một đạo kết giới, Thất Dạ không biết xuất hiện từ lúc nào, đứng ở đầu vai Đế Dạ Hiền, nhìn vào bụng Mạc Tuyết, nói một câu: "Buồn nôn."

Sau một khắc, bụng Mạc Tuyết vỡ thành một cái hố thật to, nhìn thấy một cái móng vuốt từ bên trong bụng đi ra ngoài, ngay sau đó là cái móng vuốt thứ hai, sau đó là đầu, thẳng đến là toàn bộ cơ thể dần dần xuất hiện, Phụng Thiên Vũ thiếu chút nữa là muốn đem bữa cơm tối ngày hôm qua ới ra ngoài.

Mẹ kiếp, trước kia ở khu bí mật dưới mặt đất, nàng cũng đã trong thấy qua nghiên cứu Hóa Sinh rồi, cũng không có ghê tởm như thế này đâu!

Chỉ thấy bò ra là một đứa con nít, toàn thân dính dính nhai nhót, còn dính đầy máu cùng vài cục thịt, sau đó móng vuốt lại chui vào trong bụng Mạc Tuyết lấy ra một miếng thịt, cũng chính là trái tim Mạc Tuyết, mở miệng cắn nuốt, sau đó nhìn đám người Phụng Thiên Vũ, mở miệng cười, trong miệng toàn bộ đều là huyết nhục(máu và thịt).

Phụng Thiên Vũ thật là cường đại, ngăn chặn cảm xúc muốn ới, nhìn Đế Dạ Hiền, được rồi, nhìn gương mặt này thật là thoải mái, đây là lần đầu tiên Phụng Thiên Vũ cảm thấy mỹ nam thật có tác dụng.

"Nha đầu, đây chính là gửi thân(ký thân)."

Đế Dạ Hiền nhìn nha đầu của hắn, bất đắc dĩ nói, bình thường có bao giờ thấy nha đầu nhìn hắn chăm chăm như vậy đâu.

"Dạ Hiên, người có thể nhanh chóng giải quyết nó được không?"

"Nữ chủ nhân, chỉ cần người thân thân Thất Dạ một cái, Thất Dạ liền đem hấn giải quyết ngay, có thể chứ?" Thất Dạ đôi mắt vàng rực nhìn Phượng Thiên Vũ, hấn cũng không tin chủ nhân tự tay giải quyết đâu.

Đế Dạ Hiên nhìn về phía Thất Dạ, con mắt màu đen tràn đầy vui vẻ, Thất Dạ liền rung mình, chủ nhân thật đáng sợ.

"Ta đi, chủ nhân ta đi."

Thất Dạ nói xong, trên lưng đột nhiên xuất hiện một đôi cánh trong suốt bay xuyên qua kết giới, nhìn cái tên hài tử này vẫn còn đang ăn, mắt vàng bắn ra một đạo ánh sáng kim sắc.

Nhưng mà cái hài tử kia cũng không phải dễ trêu chọc đâu, tránh thoát khỏi đạo kim quang, ý thức liền động, từ trong bụng Mạc Tuyết xuất hiện ra rất nhiều đồ vật, nào là phổi, lá gan, ruột,...tồn bộ bay thẳng tới Thất Dạ.

Phượng Thiên Vũ nhìn xem căn phòng nội tạng bay tùm lùm, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng liền đen như không thể đen thêm được nữa, mẹ kiếp, chúa buồn nôn luôn, chưa thấy qua trận đấu nào buồn nôn như vậy, đánh nhau bằng nội tạng thật kinh khủng?

"Thất Dạ, đùa vui không, ta liền hầm canh người."

Đế Dạ Hiên lạnh lùng ung dung nói, giọng nói kia giống như là bảo hôm nay khí trời thật tốt, Thượng Cổ Thần Thú, rất bổ a, nha đầu mà ăn được sẽ càng bổ nha.

Thất Dạ nghe vậy không dám lơ là, hấn thế nhưng là biết rõ chủ nhân nói là làm đấy, thật sự hấn sẽ bị hầm thành canh đấy, trước đó có một lần, toàn bộ lông trên người Phượng Viêm thiếu chút nữa là mất sạch, nhớ lại cảnh tượng kia. Chắc chắn, cứ như vừa mới xảy ra, hình ảnh hiện rõ mồn một trước mặt hấn, hấn cũng không muốn cũng biến thành như vậy đâu a.

Lập tức chính đồn đội ngũ, móng vuốt mập mạp của Thất Dạ tung ra một trảo hóa thành hình kim quang bay đến tấn công hài tử kia, lúc này đây hài tử đó không thể trốn thoát, rồi lại nức nở nghẹn ngào khóc lên, tiếng khóc kia, có thể nói là kinh thiên địa quỷ thần khiếp, Phượng Thiên Vũ nghe đến nỗi cả da gà sọm cả tóc gáy, là hài tử kia đang khóc sao, không, phải gọi là tiếng quỷ kêu mới chính xác!

Thất Dạ cũng chịu không được nữa, hai móng vuốt lần nữa phát ra mấy đạo kim quang, Đế Dạ Hiên thấy vậy, trong tay bùng ra một đóa hỏa liên, hòa theo mấy đạo kim quang của Thất Dạ đánh vào hài tử, sau một khắc, thi thể của Mạc Tuyết và hài tử bị Thất Dạ đánh chết đã bị một đoàn hỏa diễm đốt cháy.

Thẳng đến khi hai người đều hóa thành tro tàn, Phượng Thiên Vũ mới cùng Đế Dạ Hiên bước ra khỏi Lan Uyên, có nhiều thứ nhất định phải tận mắt chứng kiến nó biến mất, bằng không thì khi nâng quay người đột nhiên sẽ bị một kích trùng trùng điệp điệp, khi đó, hối hận cũng không kịp rồi.

"Dạ Hiên, chúng ta đi Chủ Uyên nhìn xem."

"Tốt."

"Chủ nhân lúc nào ôn nhu như vậy rồi hả?"

Cùng theo phía sau hai người Thất Dạ bắt đầu đi nói.

Ngay khi hai người đi xa, một cái nửa người nửa quái vật mới từ trong phòng đi ra, người này không phải ai khác, chính là kẻ đã bán rở linh hồn của mình dung hợp với ác linh, Phượng Thủy Linh, nàng bây giờ chính là một quái vật ác linh.

Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên một đường đi đến Chủ Uyên của Phượng Tiêu, Chủ Uyên nhìn rất bình thường nói đúng hơn là hơi chút quê mùa, không trang hoàng lộng lẫy như những viện phủ khác, Đế Dạ Hiên quét quanh bốn phía, căn phòng này cho hấn một loại cảm giác rất quái dị.

"Ồ, đây là cái gì?"

Phượng Thiên Vũ cầm lấy một mảnh giấy được đặt ngay phía dưới chân bàn, mảnh giấy trông rất cũ kĩ, giống như thật lâu chưa ai sử dụng.

Bởi vì cái bàn được đặt tại một góc không ai chú ý, mảnh giấy này lại đặt ở phía dưới chân ghế trong cùng nên chẳng ai phát hiện tới, nếu không phải Phượng Thiên Vũ con mắt hơn người, chỉ sợ thật đúng là không phát hiện được tờ giấy này.

Mở mảnh giấy ra, Đế Dạ Hiên cũng đi tới, trên giấy vẽ những mảnh vụn rất kì lạ, rất cổ xưa, những mảnh vỡ ấy lại nhanh chóng phát ra ánh sáng màu xanh da trời nhạt.

Đế Dạ Hiên nhìn vào mảnh giấy đó, trong lòng có chút buồn cười, nhiều năm như vậy không có tin tức Thần Ma lệnh, thế mà đi vào Chủ Uyên của Phượng gia lại tìm ra manh mối, chẳng lẽ cái này chính là những mảnh vỡ của Thần Ma lệnh tại Phượng gia?

"Nha đầu, có thể đem nó cho ta xem kĩ được không?"

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, trực tiếp đưa mảnh giấy cho Đế Dạ Hiên, thứ này nàng không biết, nhìn bộ dạng Dạ Hiên, giống như rất kích động.

"Dạ Hiên, đây là cái gì?"

Thất Dạ vừa vào trong sân đã không thấy tăm hơi, không biết biến đi đâu mất rồi.

"Nha đầu, đây là Thần Ma lệnh, có sức mạnh rất cường đại, cũng là đồ vật có thể coi bỏ phong ấn cho phụ mẫu ta."

Đế Dạ Hiên cũng không có giấu giếm, hẳn rất tin tưởng nha đầu.

"Chẳng qua là. Cần tập hợp đầy đủ Thần Ma lệnh, còn đây chỉ là một trong những mảnh vụn đó." Đế Dạ Hiên nói xong, nhìn chung quanh phòng, không biết mảnh vỡ của Thần Ma lệnh đang ở chỗ nào?

Ngay khi Đế Dạ Hiên đang nhìn chung quanh phòng, Phượng Thiên Vũ lại bị một bộ tranh sơn thủy hấp dẫn.

Trên bức tranh màu vẽ thống nhất đều là màu đen, duy chỉ có mặt trời là màu đỏ, nhìn kỹ lại thấy có vài điểm đỏ thái dương được đánh dấu trên bức tranh. Nhìn qua có điểm quái dị, rõ ràng bức tranh này có ẩn chứa gì đó, không biết người họa bức tranh này có ẩn ý gì, không lẽ vì quá rảnh rỗi nên mới vẽ bừa như vậy? Cũng không đúng, bức tranh này treo trong phòng của Phượng Tiêu chắc chắn sẽ không bình thường, phải chứa cái gì đó.

Chẳng lẽ. ?

Phượng Thiên Vũ tiến lên, ngón tay đề vào chính giữa mặt trời màu đỏ kia.

Ngay khi Phượng Thiên Vũ rời tay khỏi, bức tranh như biến hóa, bản vẽ đã biến mất, thay vào đó là xuất hiện một ít đồ vật rất kì quái, như là bản đồ, hoặc như là một địa điểm nào đó.

"Dạ Hiên, ngươi đến xem, đây là địa phương nào?"

Phượng Thiên Vũ nhủ mảy, những địa phương này nàng không biết, cũng chỉ có hỏi Dạ Hiên rồi.

Đế Dạ Hiên nghe vậy, nhìn về phía bức tranh treo trên tường kia, bức tranh vẽ năm địa danh, hẳn liếc nhìn cũng đã hiểu ra, địa điểm đầu tiên chính là nơi hẳn và nha đầu đang đứng, bởi vì chỗ đó có một điểm thái dương màu đỏ, tiếp theo là Nhật Viêm quốc, một cái ở Vân Thương quốc, sau đó là Đế Hoàng Thành, địa phương cuối cùng nhược ảnh nhược hiện nhìn thoát phần rất không chân thực, khi hai người bọn họ đang nhìn chăm chú, năm địa phương liền phát ra một đạo ánh sáng màu trắng, sau đó toàn bộ ánh sáng đó tụ tập tại phía trên Đế Hoàng Thành là một khối Thần Ma lệnh hoàn chỉnh xuất hiện.

Thời gian dần trôi qua, bản vẽ dần biến mất, trở lại thành bức tranh sơn thủy như lúc trước, những điểm đỏ thái dương cũng biến mất.

Thảng như nếu không phải Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên tận mắt trông thấy, chắc chắn sẽ không có người nào có thể tin được một bức tranh sơn thủy như thế lại ẩn chứa được sức mạnh kinh hồn của Thần Ma lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Đi Tới Quy Vân Sơn 2

"Nha đầu, ngươi có biết trong Chủ Uyển này có cái gì không bình thường nữa không?"

Đế Dạ Hiên nhàn nhạt hỏi, hẳn đối với cái Phượng phủ này vốn không quen.

Phượng Thiên Vũ trầm tư nửa ngày, một tay kéo mạnh bức tranh sơn thủy ra, đằng sau vẫn là vách tường, cũng không gì khác lạ.

"Dạ Hiên, ngươi có cảm thấy có khí tức gì không?"

Phượng Thiên Vũ nhìn chăm chăm vào vách tường hỏi, nàng đối với khí tức rất mẫn cảm, mặc dù có cách một vách tường, nhưng nàng vẫn như cũ có thể cảm giác được đằng sau bức tường này có mùi của khí tức, hơn nữa nàng có cảm giác bị một thứ gì đó đang nhìn chăm chú, nhất định đằng sau bức tường đang chứa cái gì đó.

Đế Dạ Hiên đảo qua vách tường, mày kiếm nhíu lại, sau bức tường này rốt cuộc là chứa các gì?

"Nha đầu, ngươi lui ra phía sau."

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, lui về sau lui.

Đế Dạ Hiền thấy Phượng Thiên Vũ đã lui về phía sau, đưa tay, một đạo lưu quang màu lam nhanh chóng đánh vào trên vách tường, toàn bộ Chủ Uyển đều bắt đầu rung động, Phượng Thiên Vũ đứng ở sau lưng Đế Dạ Hiền, ổn định thân thể, thầm nghĩ: hẳn không phải là người?

Vách tường sụp đổ, kinh động đến mấy người trong Phượng phủ, bước chân dồn dập chạy đến Chủ Uyển.

Lúc này Chủ Uyển đã được bảo vệ bởi một tầng kết giới màu lam, Kinh Lôi uy phong凛冽 đứng ở nơi đó, nhưng không trông thấy bóng dáng của Đế Dạ Hiền cùng Phượng Thiên Vũ.

Đồng Ngự Phong lại trông thấy Kinh Lôi, cũng không có khẩn trương như trước.

Tuyệt Ảnh là lần đầu trông thấy, nhìn bản thể cực lớn của Kinh Lôi, mắt đỏ hiện lên tia sát ý, Kinh Lôi bất ngờ bị tấn công, ai có thể nói cho nó biết, cái tên biến thái này là ở đâu tới đây?

Nó chẳng qua là bị chủ nhân triệu hoán ra để lập kết giới bảo vệ, thuận tiện không cho người khác tiến vào, thế nào lại đụng phải cái tên biến thái này.

Thời điểm Kinh Lôi cùng Tuyệt Ảnh giằng co, Thất Dạ lần nữa xuất hiện, thân thể trắng trắng mập mập đứng ở trước mặt Tuyệt Ảnh, hai cái móng vuốt ôm ngực, hỏi: "Tiểu Bạch, người tỉnh lại rồi sao?"

Tiểu Bạch?

Tuyệt Ảnh đen mặt, mẹ kiếp, người mới trắng!

Gương mặt Tuyệt Ảnh lạnh lùng, chẳng thêm để ý tới thứ kia, ngu ngốc mới trả lời hần!

Thất Dạ vẫn kiên nhẫn, tiếp tục truy vấn: "Tiểu Bạch, nữ chủ nhân có phải là thần nữ chuyển thế hay không a? Nếu đúng như vậy tại sao ấn ký lại là màu đỏ, nếu như không phải, tại sao người lại đi theo nàng?"

Người phía dưới cũng không có đi nghe hai ma thú đang nói cái gì, mà là nhìn về phía Chủ Uyển.

"Người thật ngu ngốc, nếu như biết rõ trước kia ta ngủ say, làm sao có thể biết rõ được những thứ người hỏi!"

Tuyệt Ảnh tức giận nói, nếu không phải hần không rõ thực lực của cái thứ mập mập trắng trắng này, hần còn lâu mới đứng chỗ này cùng thứ đó nói nhảm!

Thất Dạ nghe vậy, mắt vàng trong veo như nước nhìn thẳng Tuyệt Ảnh, nửa ngày sau đó, gương nanh múa vuốt nói ra: "Người mới ngu ngốc."

Bên trong Chủ Uyển.

Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiền đi vào mặt đạo bên trong vách tường, càng đi càng hướng xuống dưới.

Thẳng đến khi trước mặt hai người xuất hiện một tòa cung điện, Đế Dạ Hiền nhìn tòa cung điện dưới mặt đất trước mắt, khó trách hần tìm không thấy Thần Ma lệnh, nguyên lai lại nằm ngay dưới Phượng phủ.

Trong nội cung rộng lớn, có một cái đài thủy tinh, chung quanh đều là nước, trên đài thủy tinh có khảm một mảnh vụn, đúng như lời nói của Đế Dạ Hiền về Thần Ma lệnh!

Phượng Thiên Vũ nhìn cái khối Thần Ma lệnh kia, nói: "Dạ Hiền, người không phải là muốn thu thập những mảnh vụn kia sao?"

"Ta đi đánh lạt hướng, còn người mau chóng lấy đồ."

Nói xong, Phượng Thiên Vũ liền nhảy vào trong nước, tuy rằng còn không biết ở bên dưới nước sẽ có thứ gì chờ đón nàng, nhìn đài thủy tinh này, nàng đoán cái cung điện này ít nhất cũng đã 50 năm không ai đi vào rồi, trong nước đồ vật không hề xáo trộn, dùng ngón chân suy nghĩ cũng đã hiểu ra!

"Nha đầu, cẩn thận."

Phượng Thiên Vũ muốn đi vào trong nước, lại đột nhiên xuất hiện một quái vật khổng lồ, mở ra miệng rộng lớn, tấp thẳng vào Phượng Thiên Vũ.

Nhìn quái vật đột nhiên xuất hiện, Phượng Thiên Vũ mặt đều đen rồi, xoay người trở lại chỗ cũ.

"Mẹ kiếp."

Phượng Thiên Vũ nhìn không được, liền chửi tục.

Cái quái vật to lớn này chính là một con Hà Mã.

Nhưng mà ai nói với nàng là tại sao con Hà Mã lại khổng lồ như vậy, ước chừng phải bằng một ngọn núi nhỏ, là ai đã nói Hà Mã rất dịu dàng cùng ngoan ngoãn?

Đế Dạ Hiền cũng không biết quái vật không lồ này là thứ gì: "Nha đầu có biết là cái gì không?"

"Hà Mã."

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn quái vật trong nước, nàng trước kia từng đi qua Châu Phi để làm nhiệm vụ, bên trong rừng sâu, nàng cũng đã tận mắt nhìn thấy những cuộc đuaoi giết của Hà Mã và cá sấu trên những dòng sông, sức chiến đấu của nó không phải mạnh một cách bình thường, trực tiếp cắn một phát có thể xuyên qua bộ áo giáp rắn chắc của cá sấu.

"Hà Mã?"

"Là thứ gì?"

"Chẳng lẽ cũng là ma thú?"

Đế Dạ Hiền liền tiếp hỏi ba vấn đề, quái vật trước mắt cũng không có đẳng cấp, nhưng vì cái gì mà nha đầu luôn một bộ dáng bày trận sẵn sàng đón quân địch?

"Không phải là ma thú, là loại động vật nguyên thủy, sức chiến đấu rất mạnh, phát huy mạnh nhất khi ở trong nước."

Phượng Thiên Vũ giải thích, từ trong không gian lấy ra Thí Huyết, tiếp tục công kích.

Đế Dạ Hiền cũng không hỏi nhiều, ngay khi Phượng Thiên Vũ công kích Hà Mã, hấn liền nhanh chóng phi thân, bay lên đài thủy tinh, giờ tay nắm lấy một phần của khối Thân Ma lệnh.

Trong lúc chiến đấu, Hà Mã cảm giác được Thân Ma lệnh đã biến mất khỏi đài thủy tinh, xoay thân một cái, nhanh chóng chuyển mục tiêu, công kích vào Đế Dạ Hiền, cũng chính là lúc này, cơ hội đã đến, Thí Huyết sắc bén cầm chặt trong tay đâm vào trên lưng Hà Mã, kéo lê một đường dài.

Thân thể Hà Mã bị tổn thương nhanh chóng đứng dậy, tiếp tục thẳng công kích đến Đế Dạ Hiền, hoàn toàn không để ý tới Phượng Thiên Vũ đằng sau lưng.

Đế Dạ Hiền thấy vậy, hai tay giờ lên, một đạo ánh sáng màu lam bay tới phía Hà Mã.

Nhưng điều bất ngờ lại xảy ra, đạo linh lực màu lam nhanh chóng bị chế trụ, Đế Dạ Hiền thấy vậy, xoay người, đã đến trước mặt Phượng Thiên Vũ.

"Nha đầu, nơi này có Cẩm, linh lực của chúng ta bị chế trụ."

Đế Dạ Hiền thân nhiên nói, không phải là kết giới, cái Cẩm kia không biết đang nằm chỗ nào?

Chỉ có đánh nát Cẩm, linh lực mới có thể sử dụng lại.

Phượng Thiên Vũ xuyên qua đây cũng đã được thời gian, nàng đã học hỏi tại thế giới cũng được ít nhiều, cũng biết Cẩm là vật gì, mắt lạnh nhanh chóng đảo qua cung điện dưới mặt đất, nhưng không có phát hiện ra nơi nào bất thường. Ngược lại nhìn Hà Mã trước mặt đang luống cuống, đẹp phượng sáng lên, chính là nó?

Đột nhiên nàng phát hiện một cái không đúng, nói với Đế Dạ Hiền: "Dạ Hiền, trán của nó, cái màu đỏ trên trán nó kia chính là ngọn nguồn của Cẩm."

Đế Dạ Hiền nghe vậy, cũng nhìn sang, hấn chưa thấy qua loài vật này, cứ nghĩ rằng cái màu đỏ kia là bản thân nó tự có, lại không nghĩ rằng lại là Cẩm, ai lại đem cẩm phân bố trên người của con quái vật này?

Phượng Thiên Vũ sờ dĩ xác định được chính xác ngọn nguồn của cẩm là vì thực chất trên trán Hà Mã làm gì có cái gì.

"Dạ Hiền, ta đi dẫn dắt sự chú ý của nó, ngươi từ phía trên công kích nó nhé."

Phượng Thiên Vũ nói xong, lần nữa tiếp tục công kích, nếu như không có Linh lực, như vậy sẽ phải dùng vũ lực, Dạ Hiền so với nàng mạnh mẽ, nàng chỉ cần dẫn dắt rồi đi sự chú ý của nó, phần còn lại để cho Dạ Hiền xử lý là được rồi.

Đế Dạ Hiền nhìn bóng dáng nhỏ nhắn kia, trong mắt xuất hiện một tia bất đắc dĩ, nha đầu, kỳ thật ngươi không cần phải làm vậy!

Từ phía dưới hai tay ngưng tụ, hắc sắc ma lực(ma lực màu đen) chớp động, mang theo khí tức tử vong.

Vốn là Hà Mã đang phát cuồng, nhưng khi cảm nhận được cỗ khí tức này lại biến thành luống cuống.

Mắt lạnh nhìn con quái vật kia, trong tay hắc linh vụ lên, liền bay đến công kích quái vật.

Ngón tay thon dài xẹt qua môi mỏng, tuy rằng Cẩm có thể ngăn chặn được linh lực của hấn, nhưng không thể nào ngăn cản được sức mạnh của hắc ám chi linh.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Tiến Về Quy Vân Sơn 3

Sức mạnh hắc ám chi linh vừa mới phát ra, Cẩm trên trán Hà Mã liền bị đánh nát.

Phượng Thiên Vũ cảm giác được nguồn linh lực bắt đầu khởi động, trong nháy mắt, một cỗ khí thể quét sạch mà đi, Phượng Thiên Vũ không một tiếng bay thẳng tới Hà Mã.

Trong tay Thí Huyết lóe ra ánh sáng yếu ớt, Phượng Thiên Vũ nhìn Hà Mã khổng lồ kia, một cái xoay người liền xuất hiện ngay trên lưng nó, linh lực khởi động truyền vào Thí Huyết, hung hăng đâm xuống, phòng ngự cường hãn nhanh chóng tan rã.

Phượng Thiên Vũ cầm Thí Huyết, từ nơi nằng đăm xuống kéo xuống một đoạn dài, máu đỏ tươi nhanh chóng chảy ra, nhuộm hồng cả mặt nước.

Rốt cuộc, Hà Mã cũng ngã xuống, bọt nước bắn tung tóe, còn chưa kịp lui về liền bị Phượng Thiên Vũ đâm thêm một cái ngay giữa trán.

Đế Dạ Hiên thấy vậy, tiến lên vài bước.

"Dạ Hiên, vừa mới Linh lực của chúng ta đều bị Cẩm chỉ rồi, ngươi như thế nào lại phát ra được Linh lực?"

Phượng Thiên Vũ hồ nghi nhìn Đế Dạ Hiên, lúc này khi nàng nhìn thấy hắc khí kia, đã thấy không giống với linh lực của Dạ Hiên, xen lẫn trong hắc khí đó là khí tức tử vong.

Đế Dạ Hiên mỉm cười: "Nha đầu, cái này giống với sinh mệnh chi linh của ngươi đó."

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, nhẹ gật đầu, nguyên lai là giống với linh lực của nàng.

Như vậy là lúc này nàng cũng có thể sử dụng sinh mệnh chi linh hay sao?

Phượng Thiên Vũ lắc lắc tay áo, sớm biết như sẽ không cần xoắn xích rồi, sinh mệnh chi linh thật tốt a.

"Nha đầu, chúng ta đi ra ngoài đi."

"Ừ."

...

Ở bên ngoài mọi người đang khẩn trương chờ đợi, Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên bước ra từ Chủ Uyển, Kinh Lôi nhìn thấy chủ nhân của mình xuất hiện, giống như cô khô gập nước, một cái lắc mình, chạy trời chết về không gian.

Phượng Thiên Vũ kinh ngạc: "Kinh Lôi đây là thế nào?"

Đế Dạ Hiên ngẩng đầu, nhìn về phía không trung thấy hai con ma thú vẫn trao đổi chủ đề “ngu ngốc” kia, cười nói: "Hắn là bị hù dọa rồi."

Phượng Thiên Vũ nhìn theo ánh mắt của Đế Dạ Hiên, khóe miệng nở ra nụ cười.

"Vũ nhi, ngươi không sao chứ?"

Nguyệt Phong, Liễu Nguyệt, Thanh Ngự, Mạc Sầu trông thấy Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên đi ra, đều vây lại, lo lắng hỏi.

Phượng Thiên Vũ nghe bọn họ ân cần hỏi thăm, trong lòng chảy qua một dòng nước ấm, quay đầu lại lôi kéo cánh tay của Đế Dạ Hiên nói ra: "Phụ thân, di nương, các người là đang hoài nghi thực lực của Quốc Sư đại nhân hay sao."

Liễu Nguyệt nghe vậy, kinh ngạc một cái, ngượng ngùng lại cười nói: "Thực lực Quốc Sư đại nhân không cần bàn cãi a."

Đông Ngự Phong nhìn Phượng Thiên Vũ, trong lòng nổi lên một loại tâm tình khó chịu không biết tên, trong mắt kia bao hàm quá nhiều thứ, cũng không còn giống như ban đầu là chăm chọc cùng chán ghét.

Đế Dạ Hiên nhìn về phía Đông Ngự Phong, đôi mắt màu đen tựa như vực sâu không đáy, lạnh lùng đảo qua Đông Ngự Phong, cái nhìn kia, chính là cảnh cáo!

Đông Ngự Phong thấy vậy, thu hồi ánh mắt, tâm tư bách chuyển, Quốc Sư đại nhân sao lại bảo vệ Phượng Thiên Vũ như thế, chẳng lẽ. Chẳng lẽ Quốc Sư đại nhân yêu thích Phượng Thiên Vũ sao?

Cái ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền nhanh chóng lú đi, không được, Đông Ngự Phong đột nhiên cảm thấy thực lực của Quốc Sư như vậy thật chán ghét.

Giữa không trung Thất Dạ nhìn Đông Ngự Phong, rồi quay lại nói với Tuyết Ảnh: "Nhìn xem, chủ nhân chúng ta mạnh mẽ như thế nào, kẻ lỗ mãng kia lại không hiểu được ánh mắt cảnh cáo của chủ nhân sao?"

Tuyết Ảnh: "Người xác định người là Thượng Cổ Thần Thú, mà không phải là bà tám chứ?"

"Phụ thân, di nương, chúng ta rời khỏi nơi đây, ghé qua chỗ ta nói chuyện đi."

"Được, những thi thể này cũng cần phải giải quyết."

Mấy người nói xong, đi đến Trúc Uyển của Phượng Thiên Vũ, khi đi ngang qua Đông Ngự Phong, Phượng Thiên Vũ chẳng thèm nhìn hán, nói ra: "Tam vương gia, hôm nay náo nhiệt người nhìn cũng đủ rồi, mau chóng trở về đi!"

"Phượng Thiên Vũ, những chuyện ngày hôm nay người làm, cả Hoàng thành đều biết, ta nghĩ người nên cho họ một cái lý do chính đáng, bằng không thì người sẽ mang tội danh giết tỷ sát nương suốt đời."

Đông Ngự Phong nhìn Phượng Thiên Vũ, mày kiếm nhãn nhãn, Phượng Thiên Vũ làm như thế này thực sự quá ngoan độc, cứ cho là vì báo thù, nhưng tốt xấu gì Phượng Tiêu cũng là Thừa Tướng của Đông Dạ quốc, người ở bên ngoài không biết, có thể nói Phượng Thiên Vũ lục thân không nhận(mất hết tính người).

Hán không muốn người ngoài nói năng như vậy.

Đông Ngự Phong bị ý nghĩ của mình làm sững sốt, hán tại sao lại không thích người khác nói xấu nàng, hán rất chán ghét nàng cơ mà, làm sao sẽ. .

Khi Đông Ngự Phong đang suy nghĩ, bên tai truyền đến âm thanh của Phượng Thiên Vũ: "Tam vương gia suy nghĩ nhiều quá rồi, ta làm chuyện của ta, không cần phải giải thích cho bọn họ biết, bọn họ cùng ta không quan hệ, Tam vương gia xin mời..!"

Nói xong, mang theo những người khác ra khỏi Chủ Uyển, lưu lại Đông Ngự Phong.

"Phụ thân, người kế tiếp ý định làm cái gì?"

Phượng Thiên Vũ nâng chung trà lên, đưa đến bên môi, cánh môi khẽ mở.

"Vũ nhi, ta và di nương con đã bàn luận, ta muốn đi Quy Vân sơn, đi tìm mẫu thân con." Nguyệt Phong nói xong, lộ ra ý cười: "Vũ nhi, phụ thân thực xin lỗi, mười sáu năm không làm tròn được trách nhiệm, hiện tại phụ thân lại không thể ở bên cạnh con, Vũ nhi, những năm này khổ cho con rồi."

Đế Dạ Hiên đứng ở một bên, trong mắt tuyệt đối là cung chiều, mảnh vỡ Thần Ma lệnh ở Đông Dạ quốc hán cũng đã lấy được, bây giờ phải về Ma giới, không biết nha đầu có nhớ hán hay không?

"Phụ thân, người muốn đi tìm mẫu thân thì cứ đi đi, Vũ nhi còn có việc, không thể cùng đi với phụ thân." Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói.

Nàng còn muốn cùng sư phụ học tập thêm một đoạn thời gian nữa, Quy Vân Sơn, nàng sớm muộn sẽ đi đến, chỉ là vấn đề về thời gian thôi.

"Vũ nhi, di nương về cung trước, những thi thể này, di nương cũng sẽ xử lý, người ở đây hảo hảo cùng phụ thân người tâm sự đi, di nương đi về trước a."

"Ừ, tạ di nương." Phượng Thiên Vũ vừa cười vừa nói.

"Tốt lắm, di nương đi về trước." Liễu Nguyệt nói xong, đi ra khỏi Trúc Uyển, nàng còn muốn thay Vũ nhi xử lý tốt những thi thể này.

"Tiểu thư, người xem, lão gia muốn ăn mặc thế này đến gặp phu nhân, nói không chừng phu nhân còn không dám nhận người đâu." Thanh Ngự cười nói.

Nguyệt Phong không nói gì, Phượng Thiên Vũ nhìn Nguyệt Phong từ trên xuống dưới, rồi nói ra: "Thanh Ngự, người cùng Mạc Sầu mang phụ thân đi mua vài món đồ đi, sắc trời không còn sớm, phải đi nhanh về nhanh."

"Dạ, tiểu thư."

"Dạ, tiểu thư."

Thanh Ngự cùng Mạc Sầu đồng thời nói, lôi kéo Nguyệt Phong đi ra ngoài, Tuyết Ảnh bị Thất Dạ làm phiền, nhanh chóng trở về không gian, Thất Dạ vừa thấy Tiểu Bạch quay về không gian, cũng không nói thêm gì nữa, quay đầu kiểm chỗ đi ngủ, trong sân nhỏ chỉ còn lại có hai người Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên.

"Nha đầu."

Âm thanh cực kỳ êm tai vang tới, như phát ra một nguồn độc hòa theo những con gió đang mon tron nhẹ nhàng trực kích động lòng người.

"Hà?"

"Nha đầu, ta sẽ không trở lại đây một thời gian, ngươi phải biết chiều cổ bản thân cho thật tốt, có biết không."

"Ngươi muốn đi đâu?" Phụng Thiên Vũ hỏi, hấn muốn đi đâu?

"Nha đầu, yên tâm, ta sẽ nhanh chóng đến gặp phụ thân cùng mẫu thân của ngươi, trong khoảng thời gian này, ngươi không được phép làm cho bản thân mình bị thương."

Nha đầu có rất nhiều kẻ thù, hấn sợ khi không có hấn bên cạnh, sẽ có người tới làm tổn thương nha đầu.

"Dạ Hiên, ngươi yên tâm đi, ta sẽ không để cho người khác làm tổn thương đến ta đâu."

Kiếp trước sẽ không, kiếp này sẽ càng không.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Một Thế Một Đời Một Đôi

"Nha đầu, cùng ta đi đến một nơi nhé!"

Để Dạ Hiên thoải nhiên nói, vẫn còn chút thời gian, hấn nghĩ muốn bồi nha đầu cho thật tốt.

"Được!"

Phụng Thiên Vũ nhẹ gạt đầu, lông mi dài khẽ nháy, vàng sáng lấp lánh, tựa như ảo mộng dưới buổi trời chiều, càng lộ ra vẻ xinh đẹp thần bí.

Hoàng hôn buông xuống, nhẹ nhàng chiếu rọi khắp không gian, phủ lên một màu cam thoáng chút buồn bã, không khí đất trời như tản ra sự lờ mờ biếng hiếm có.

Hai bóng dáng tuyệt mỹ, kẻ vai sát cánh lặng lẽ di chuyển trên con đường thanh tĩnh.

Hai người cũng không đi đến chợ đêm phồn hoa náo nhiệt, rẽ qua những giao lộ, đi vào một nơi yên tĩnh, phong cảnh xinh đẹp, khắp bốn phía những ánh đèn xinh đẹp được thấp lên, dòng sông chảy qua, hai người cùng nhau bước lên một chiếc cầu đá uốn lượn.

Phụng Thiên Vũ ngồi ở bên cạnh cầu, cúi người nhìn dòng sông bên dưới, những con cá tung tăng bơi lội, lay động từng gợn sóng, nhớ lại quá khứ, khi vừa mới hoàn thành xong một nhiệm vụ, nàng từng nghĩ: "Nếu như mình chỉ có thể nhớ được những kí ức tốt đẹp, như vậy sẽ không nhớ được đã phải giết bao nhiêu người."

Lúc đó nàng là đặc công xuất sắc kiêm huấn luyện viên, nàng cũng đào tạo ra những đặc công khác, bây giờ suy nghĩ một chút, nàng nói nhưng câu như thế cũng là có nguyên nhân.

"Nơi đây phong cảnh thật đẹp! Dạ Hiên sao ngươi lại tìm được nơi này?"

Phụng Thiên Vũ hỏi, nhìn bộ dáng Dạ Hiên cũng không phải là người yêu thích du lịch?

"Nha đầu, đi tới nơi đây chỉ là trùng hợp."

Để Dạ Hiên lười biếng dựa người vào trên cây cầu, con ngươi đen nhánh híp lại, làm cho người ta bắt không ra được cảm xúc, đôi mắt ngập tràn thần bí, nhưng vẫn ẩn chứa sự mê hoặc.

"Dạ Hiên, ngươi cũng không thích đi ra ngoài sao?"

Phụng Thiên Vũ nhui mày hỏi, nàng luôn cảm thấy Dạ Hiên luôn ở bên ngoài, không phải mọi người thường nói Quốc Sư đại nhân hành tung bất định hay sao.

"Không, có khoảng thời gian rất lâu ta cùng với một số người khác đi tới một số nơi để tìm Thần Ma lệnh, chẳng qua là không nghĩ tới, nha đầu lại thay ta tìm được."

Để Dạ Hiên cười khẽ một tiếng, trong lòng từng đợt mềm mại, dường như chỉ khi ở chung với nàng, sự lạnh lùng xa cách của hấn liền tự nhiên biến mất.

Ánh chiều tà lặng lẽ biến mất thay vào đó bóng tối bao trùm, gió đêm ướt át, xen lẫn với mùi hương hoa hồng. Phụng Thiên Vũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bờ sông bên kia, một mảng lớn hoa hồng, phiến lá màu xanh sáng bóng, từng bông hoa màu trắng ngát hương rung rinh trong gió, hương hoa tập kích lòng người.

"Dạ Hiên!"

Phụng Thiên Vũ đứng dậy, đi đến trước mặt của hắn, sờ lên mái tóc của hắn.

"Hả?"

Đế Dạ Hiên cảm thấy được hơi ấm từ bàn tay nhỏ bé kia, toàn thân cứng ngắc, lập tức trầm tĩnh lại, tâm, run rẩy, hắn chưa từng cùng người nào thân mật như thế. Hắn không thích cùng người khác thân cận, chỉ duy nhất nha đầu trước mắt này, năng bước tới gần hắn như phát ra ma lực khiến hắn không thể lùi bước.

"Dạ Hiên, ngươi có biết ý nghĩa của hoa hồng là gì không?"

Âm thanh Phụng Thiên Vũ nhẹ nhàng truyền tới, trong đêm tối như tiếng chuông trong trẻo xóa tan màn đêm.

Đế Dạ Hiên nhìn mảng hoa hồng bên kia bờ sông, nói ra: "Ý nghĩa của hoa hồng? Không biết!"

Khuôn mặt tuấn mỹ tuyết luân lộ một tia hiếu kỳ, bông hoa còn chứa đựng ý nghĩa gì sao, hắn thật không biết rồi.

"Đều nói Quốc Sư Đông Dạ quốc trên thông thiên văn dưới rành địa lý, thế mà lại không biết cái này sao!" Phụng Thiên Vũ vui đùa nói, cũng chỉ có ở bên hắn, nàng mới có thể tươi cười như vậy.

"Nha đầu, ta cũng không giống như người ta nói đâu, kính xin nha đầu chỉ điểm một chút a?"

Phụng Thiên Vũ nghe vậy, khóe mắt một hồi run rẩy, nếu ngươi không học vấn không nghề nghiệp, đây chẳng phải nói là toàn bộ cái đại lục này mọi người là mù chữ rồi sao?

"Kỳ thật rất đơn giản đó."

Phụng Thiên Vũ nghiêng người, nhìn về phía những bông hoa kia, trong mắt phát sáng.

"Nha đầu, là cái gì?" Đế Dạ Hiên hỏi.

"Vĩnh viễn vận yêu." Phụng Thiên Vũ thần nhiên nói.

Một khắc sau, thân hình cao lớn đột nhiên biến mất, Phụng Thiên Vũ ngẩng đầu, đã thấy trong tay Đế Dạ Hiên cầm một bó hoa hồng thơm ngát.

Một bộ áo đen, trên khuôn mặt vốn lạnh lùng xa cách nhưng bây giờ chỉ thấy được sự ôn nhu, đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng vào Phụng Thiên Vũ.

Ngưng mắt nhìn nhau, thiên ngôn vạn ngữ.

Ánh trắng lười liềm nhu hòa tỏa ra ánh sáng dịu dàng, khuôn mặt tuấn mỹ như kiệt tác hoàn mỹ nhất của Thượng Đế mang theo sự cung chiều không gì sánh bằng chậm rãi tiến tới.

"Nha đầu, tặng cho ngươi."

Những đóa hoa xinh đẹp đưa đến trước mặt Phụng Thiên Vũ trước mặt, âm thanh từ tín ngập tràn, nhiễm lên thêm vài phần cảm xúc thú vị, nhẹ nhàng, cực nhu hòa, khiến cho lòng người càng phát ra từng trận tê dại.

Phụng Thiên Vũ nhìn những bông hoa trong tay Đế Dạ Hiên, trong mắt lộ lên tia kinh ngạc, hai tay mảnh khảnh nhận đóa hoa, khóe mắt đều là sự vui vẻ: "Dạ Hiên, ngươi muốn thổ lộ với ta sao?"

"Thổ lộ là cái gì?"

Đế Dạ Hiên tò mò hỏi, ngôn ngữ của nha đầu thật khó hiểu nha!

"Chính là muốn nói ngươi thích ta!" Phụng Thiên Vũ nhẹ nhàng giải thích, nếu mà để cho tổng bộ đặc công nhìn thấy, bọn họ hẳn sẽ giật mình, kinh hãi hồn, trước mắt chính là nữ thần đặc công lạnh lùng bất cận nhân tình hay sao?

Đế Dạ Hiên sững sốt nửa ngày, khuôn mặt luôn không cảm xúc nay lại hơi đỏ lên, muốn nói, có chút bá đạo khắc vào thực chất bên trong đấy, ví dụ như bây giờ Đế Dạ Hiên sẽ đem bá đạo này để diễn dịch cố gắng phát huy tác dụng tốt nhất.

"Ừ, vậy nha đầu có bằng lòng tiếp nhận ta không?"

Phượng Thiên Vũ không nghĩ tới sẽ bị hỏi ngược lại như vậy, không phải mấy người cổ đại đều rất rụt rè, cổ hủ hay sao?

Sao hấn lại trực tiếp như thế?

"Đế Dạ Hiên, thứ ta muốn chính là một đôi một thể một đôi, ngươi có làm được không?"

Phượng Thiên Vũ nhú lông mày, nhìn về phía nam tử cao ngạo kia, linh đồng tử bên trong ngập tràn sự nghiêm túc, người cổ đại đều không phải là rất ưa thích ba vợ bốn nàng hầu hay sao, nếu như vậy nàng không cần, vô luận là trước kia thế nào, về sau dù có thế nào nàng cũng sẽ không chấp nhận được, chỉ thuộc về nàng, chỉ có thể là của nàng.

Đế Dạ Hiên kinh ngạc, nếu như là người khác hấn liền nghĩ thật là quá to gan, nhưng nha đầu của hấn muốn một đôi một thể một đôi hấn liền vui vẻ, tiến lên đem Phượng Thiên Vũ ôm vào trong ngực: "Nha đầu, một đôi một thể một đôi cũng không đủ, ta muốn là đôi đôi kiếp kiếp."

Phượng Thiên Vũ rời khỏi ngực hấn, trên khuôn mặt lạnh lùng là sự cao ngạo không ai bì nổi: "Đế Dạ Hiên, nếu phản bội, ta và ngươi từ nay về sau vĩnh viễn không bao giờ gặp lại."

Vĩnh viễn sẽ không gặp nhau!

Đế Dạ Hiên nhìn chăm chú vào mắt nàng, hấn làm sao có thể vĩnh viễn không gặp nàng: "Nha đầu, vĩnh viễn sẽ không."

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, nhón chân lên, hôn lên môi Đế Dạ Hiên, lửa nóng nhanh chóng dâng lên.

Đế Dạ Hiên sửng sò, ngay sau đó lập tức phản công.

Trần trọc, miên man, say mê.

Lửa nóng điên cuồng dâng lên.

Thật lâu sau đó, rời môi, ổn định lại hơi thở.

"Chàng là nam nhân của ta." Phượng Thiên Vũ nhìn Đế Dạ Hiên mị hoặc đến cực điểm, thò tay nắm lấy tay hấn, giống như là đang cầm một bảo vật quý hiếm chỉ dành riêng cho nàng, chỉ là của nàng.

Đế Dạ Hiên mỉm cười ôn nhu, môi mỏng nhẹ nhàng ní non bên tai nàng: "Ừ, ta là của nàng, vĩnh viễn."

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Bắt Đầu Tu Luyện 1

"Nha đầu, sắc trời không còn sớm, ta đưa nàng trở về." Đế Dạ Hiên nói xong, kéo tay Phượng Thiên Vũ, trở về bằng con đường lúc này.

Hai người đi một mạch tới Phượng phủ, Đế Dạ Hiên đặt lên vầng trán mịn màng của Phượng Thiên Vũ một nụ hôn, đôi mắt sâu đầy nhu tình ngắm nhìn Phượng Thiên Vũ: "Nha đầu, nàng sẽ nhớ ta sao?"

"Ừ"

Phượng Thiên Vũ chẳng phải loại người bụng đang đói có người mời ăn thì kêu no rồi mà từ chối, yêu chính là yêu, nhớ chính là nhớ.

"Ừm, " Đế Dạ Hiên ní non một tiếng " "Nha đầu, nàng đi vào trước đi, ta nhìn vào nàng đi vào, rồi mới đi. "

Phượng Thiên Vũ xoay người, tiến vào Phượng phủ, những thi thể ban ngày giờ đã biết mất, Phượng phủ đã không còn những người kia, gia tộc lớn như vậy giờ đã lạnh lẽo buồn tẻ, vắng tanh, về sau sẽ không còn Phượng tộc nữa.

Đế Dạ Hiên nhìn người phía trước đi vào, xoay người bay đi, hòa mình vào trong đêm đen, gió nhẹ thổi qua, ban ngàn sợi tóc tung bay đón gió, thế nhân chỉ biết Quốc Sư là thần, nhưng ai mà biết rằng vị thần đó là Ma Vương chí cao vô thượng.

..

Sáng sớm ngày hôm sau, Phượng Thiên Vũ tiễn phụ thân nàng, quyết định xử lý tốt đẹp mọi chuyện ở đây rồi sẽ đi Quy Vân sơn tìm phụ thân cùng mẫu thân.

"Tiểu thư, người có đói bụng không, nhanh lại đây ăn cơm." Thanh Ngự bưng lên món cá kho tàu, đặt ở trên cái bàn mới mua, ở đằng sau Mạc Sầu cũng đang bưng lên món thứ hai: "Tiểu thư, nhân lúc còn nóng ăn đi."

Phượng Thiên Vũ ngược mắt nhìn, trước mặt đầy đủ các hương vị, màu sắc khác nhau, con đói lên ào tới, tay bắt đầu cầm đũa, đang chuẩn bị gấp rau, một đạo âm thanh cực kỳ u oán truyền đến: "Nha đầu, người tại sao có thể lừa gạt sư phụ?"

Hàn Duệ không khách khí, ngồi ở trên bàn cơm, đáng thương hề hề nói: "Nha đầu, hôm qua sư phụ đợi người cả một ngày một đêm, còn không có ăn cơm đâu."

Đặt đũa xuống, Phượng Thiên Vũ nhìn Thanh Ngự nói: "Thanh Ngự, lấy thêm một đôi bát đũa."

"Vâng, tiểu thư."

"Sư phụ, ngày hôm qua đồ nhi có việc xử lý, sư phụ cũng biết mà."

Thanh Ngự nhanh chóng cầm bát đũa tới, Hàn Duệ tiếp nhận bát đũa trong tay, im lặng không lên tiếng, hẳn đương nhiên biết, cho nên mới không tới quấy rầy nha đầu.

Phượng Thiên Vũ thấy hẳn không nói lời nào, đương nhiên hiểu là tại sao, ngày hôm qua sự việc của Phượng phủ đã náo loạn khắp Hoàng thành, sư phụ của nàng sao có thể không biết.

Mấy người không nói thêm lời, cơm nước xong Thanh Ngự thu chén đũa xuống, Mạc Sầu đứng bên người Phượng Thiên Vũ, im lặng không lên tiếng.

"Nha đầu, người bây giờ đối với Phượng phủ đã không còn quan hệ, không bằng người và cùng sư phụ trở về Dược Tông đi, sư phụ bảo đảm nha đầu có thể tung hoành ở đó mà không ai dám nói nửa lời."

Hàn Duệ com nước xong, bắt đầu kế hoạch lừa gạt của mình, hạt giống tốt như vậy không lừa gạt về Dược Tông là không được, rất đáng tiếc a!

Ngón tay Phượng Thiên Vũ gõ nhẹ ở trên mặt bàn, từng phát từng phát, lại làm cho trái tim của Hàn Duệ nhảy vọt lên cổ họng.

Thấy Phượng Thiên Vũ không nói, Hàn Duệ liền vội vàng nói: "Nha đầu, phân đường ở đây làm sao có thể so sánh được với Dược Tông, nơi nào có thể thuận lợi luyện chế đan dược bằng Dược Tông cơ chứ, nếu người bằng lòng ta sẽ giao cho người toàn quyền xử lý, chỉ có điều..."

"Có điều gì?" Phượng Thiên Vũ hứng thú hỏi.

"Ba tháng sau Nhật Viêm quốc sẽ tổ chức thi đấu luyện đan, người phải thay sư phụ đứng hạng nhất."

"Nhật Viêm quốc?"

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, mắt đen lóe sáng, nàng nhớ tới Nhật Viêm quốc cũng có một mảnh vỡ của Thần Ma lệnh mà Dạ Hiên đang tìm kiếm.

"Được, thành giao."

Hàn Duệ không nghĩ tới nha đầu lại nhanh chóng đáp ứng như thế, liền vui sướng nói: "Đã như vậy, nha đầu, ngày mai chúng ta liền đi Dược Tông."

Thanh Ngự đi lên trước, mặt mày cau lại: "Tiểu thư, chúng ta có nên đi cáo biệt Hoàng Hậu nương nương hay không?"

"Di nương?"

Phượng Thiên Vũ trầm tư nửa ngày, rồi nói: "Sư phụ, ngày kia chúng ta mới đi được, ta nghĩ còn phải cáo biệt một chút với di nương."

Hàn Duệ nghe vậy, khẽ gật đầu, nói: "Vậy ngày kia vì sư chờ người ở phân đường."

"Hảo, sư phụ, không bằng bây giờ người dạy cho ta phương pháp luyện đan cơ bản đi."

Nhiều ngày trôi qua như vậy, bản thân lại chưa từng luyện đan lần nào, trên đại lục này, đan dược là thứ không thể thiếu, nàng không chỉ muốn nhanh chóng tiến bộ về linh lực mà còn muốn đem toàn bộ những tinh hoa của kỹ thuật đan dược nắm rõ trong lòng bàn tay.

"Nha đầu, không cần phải gấp gáp như vậy, thời gian vẫn còn ba tháng, thêm một ngày nữa cũng không sao, ta nghĩ bây giờ người nên ra ngoài dạo chơi một chút, dù sao ngày kia chúng ta bắt đầu đi Nhật Viêm quốc rồi."

Hàn Duệ nói xong, liền đứng dậy rời khỏi Phượng phủ, hẳn phải đi về phân đường hảo hảo thông báo một chút, lác đác, trong lòng Hàn Duệ không khỏi cảm khái, cuối cùng cũng lừa gạt được nha đầu, bằng thiên phú của nha đầu, nhất định sẽ trở thành một Luyện Dược Sư vang danh khắp Thương Lan đại lục này.

"Tiểu thư, bây giờ chúng ta làm gì?" Mạc Sầu gãi gãi đầu, nhẹ giọng hỏi.

Phượng Thiên Vũ ngẩn đầu, lạnh nhạt liếc mắt một cái , phun ra hai chữ: "Tu luyện."

..

Thời gian tu luyện luôn đặc biệt trôi qua nhanh, Phượng Thiên Vũ từ trong không gian tu luyện đi ra thì sắc trời đã tối, Thanh Ngư cùng Mạc Sầu cũng không có quấy rầy nàng, ở trong không gian có linh quả để ăn, cho nên không hề đói, thấy không có chuyện gì, Phượng Thiên Vũ đã lại tiến vào không gian, luyện đan dược.

Từ trong không gian cầm lấy đan đỉnh.

Bạch!

Đầu ngón tay bắn ra, một ngọn lửa dấy lên, ngón tay nhẹ nhàng vung lên, ngọn lửa nhảy tới đan đỉnh, bốc cháy lên.

Ánh lửa đỏ tươi làm nổi bật lên khuôn mặt trắng nõn mà không tì vết của Phượng Thiên Vũ, không thể không nói, nàng mặc dù nhỏ, nhưng đã sớm có một sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, hoa nhường nguyệt thẹn, so với các công chúa trong hoàng cung còn muốn xinh đẹp hơn biết bao nhiêu phần.

Là lần đầu luyện đan của Phượng Thiên Vũ, dù cho có kỹ thuật đan, nhưng không thể tránh khỏi thất bại, dược liệu cũng là bị lãng phí không ít.

Phượng Thiên Vũ nhú mày: "Lại thất bại! "

Bạch!

Ngọn lửa lại tiếp tục sáng lên, có thêm kinh nghiệm thất bại lúc trước, nên càng thêm thuận buồm xuôi gió, nhưng thế mà nàng vẫn không thể tránh khỏi thất bại lần nữa..

Phượng Thiên Vũ là người kiên trì không phải gặp thất bại mà nản lòng bỏ cuộc, cho nên suốt cả đêm, nàng liền hết lần này đến lần khác lấy thất bại mà tiến bộ.

Tuyết Ảnh ngồi ở bên cạnh Phượng Thiên Vũ, nhìn dược liệu trước mắt biến thành phế liệu, cổ họng cũng không phát ra âm thanh, theo hần nghĩ, chỉ cần mẫu thân thích, bao nhiêu dược liệu cũng có thể, huống hồ chỉ là lãng phí chừng này...

Bầu trời dần dần lộ ra ánh sáng trắng, cũng là lúc Phượng Thiên Vũ thành công luyện ra nhất giai thượng phẩm Hồi Hoàn đan.

Nhìn đan dược trong tay, Phượng Thiên Vũ bất mãn nhú mày: "Bạn rộn cả đêm, mới luyện ra đan dược nhất phẩm, xem ra nàng cần phải cố gắng hơn nhiều a. "

Nếu như Mạc Sầu cùng Thanh Ngư nghe thấy vậy, nhất định sẽ không thể không kêu “ Thiên a”.

Trời mới biết, một người không có bất kỳ người nào hướng dẫn như nàng chỉ trong một đêm tự mình luyện ra được đan dược nhất phẩm là lợi hại bậc nào, hay cho bạn rộn cả đêm, vậy người khác mấy ngày vài tuần cũng chưa luyện được thì phải làm sao a?

Phượng Thiên Vũ có thể nhanh chóng luyện ra đan dược như vậy đó là tinh thần lự biến thái của nàng, cùng có đan dược kỹ thuật hỗ trợ rất nhiều cho nàng.

"Mẫu thân." Tuyết Ảnh bất mãn nhìn nàng, bắt đầu dĩ nói: "Mẫu thân, chỉ một đêm luyện ra nhất giai thượng phẩm, đã rất lợi hại."

"Ừm." Phượng Thiên Vũ đem đan dược và đan đỉnh đặt trong không gian, bất luận làm gì đều phải từ từ, không thể một bước lên trời, đạo lý này nàng vẫn là biết rõ, cho nên nàng cũng không gấp gáp.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bắt Đầu Tu Luyện 2

Phượng Thiên Vũ mở cửa phòng, Thanh Ngư đã sớm chờ nàng ở bên ngoài, thấy cửa phòng mở ra, Thanh Ngư vội nói: "Tiểu thư, người chờ một chút, Thanh Ngư đi múc nước, tiểu thư rửa mặt xong, chúng ta liền vào cung."

"Ừ."

Phượng Thiên Vũ ừ một tiếng, hít một ngụm không khí trong lành, cùng tu luyện linh lực và luyện chế đan dược xem ra không được, nàng cần phải hảo hảo phân bổ thời gian mới được.

Ba người thu thập xong liền ngồi lên xe ngựa thẳng tiến đến Hoàng cung.

Đến Hoàng cung, thị vệ lần trước có gặp qua Phụng Thiên Vũ, vì vậy ba người bọn họ không bị ngăn cản dễ dàng tiến vào Hoàng cung.

Đứng trước cung Phụng Nghi, cung nữ muốn vô thông báo nhưng lại bị Phụng Thiên Vũ ngăn cản, vì vậy người nào lại rất xui xẻo gặp phải nàng.

Còn chưa đi đến nơi, ba người Phụng Thiên Vũ đã nghe được những âm thanh ồn ào từ trong cung Phụng Nghi truyền tới.

"Liễu Nguyệt, người cũng thật quá làm càn rồi đó, lần này người lại dám giúp đỡ tiện nhân kia giết người của Phủ Thừa Tướng, trên triều đình, các đại thần ai ai cũng đều bắt mắt, ta ngược lại muốn nhìn, ngôi vị Hoàng Hậu này người giữ được trong bao lâu."

Phụng Thiên Vũ nhủ mảy, đây không phải là giọng của Lâm Hoàn hay sao.

Ba người đã tiến đến trước cửa cung điện.

"Di nương, Vũ nhi từ rất xa đã nghe được tiếng chó sủa, có chuyện gì sao?"

Phụng Thiên Vũ tiến vào cung điện liền nói một câu, suýt làm cho Lâm Hoàn đứng trong cung Phụng Nghi phải học máu.

Nhìn về mặt nhân nhả Phụng Thiên Vũ, trong lòng Lâm Hoàn thầm nghĩ: "Cái này tiểu tiện nhân này sao lại xuất hiện ở nơi này?"

"Vũ nhi, sao người lại tới đây, cũng không thông báo cho di nương một tiếng, bằng không di nương không rảnh đứng ở đây mà nghe tiếng chó sủa đâu." Liễu Nguyệt kéo tay Phụng Thiên Vũ, cao hứng nói, con mắt vui sướng khiêu khích nhìn Lâm Hoàn.

Lâm Hoàn bị hai người người một câu chó, ta một câu chó làm tức giận hít thở không thông, cũng không dám phát tác, đành phải nói ra: "Phụng Thiên Vũ, Liễu Nguyệt, đừng tưởng rằng Quốc Sư cùng Hoàng Thượng che chở là các người muốn làm gì cũng được, một Thừa Tướng triều đình bị giết, không phải là chuyện nhỏ đâu."

Phụng Thiên Vũ nghe vậy, cũng không cảm thấy có gì kì quái, di nương vốn đã căm hận Phụng Tiêu như thế, cho dù Phụng Tiêu chỉ mới bị diên, nhất định di nương cũng không dễ dàng bỏ qua cho hẳn như vậy đâu.

"Quý phi nương nương, Phụng Tiêu có ý đồ muốn hãm hại Quốc Sư, bị Quốc Sư giết chết, sao có thể trách di nương ta được, hơn nữa Quý phi nương nương không biết Quốc Sư người như thế nào sao? Phụng Tiêu chọc giận Quốc Sư, chẳng lẽ không đáng bị giết hay sao?"

Chỉ một câu nói, Phụng Thiên Vũ đem toàn bộ sự việc đổ hết lên đầu Đế Dạ Hiền, nam nhân của nàng, hứng chịu tiếng xấu cho người khác cũng không có gì quá đáng.

"Người. ."

Lâm Hoàn tức giận không thôi, Phụng Thiên Vũ cứ mở miệng là nói Quốc Sư, nàng căn bản không thể nói lại, đành phải nén giận phun ra một câu: "Hãy đợi đây."

Phụng Thiên Vũ xì mũi coi thường, khế nói: "Quý phi nương nương đi đường cẩn thận, coi chừng vấp ngã đó."

Dứt lời, ngón tay hơi động một chút, Lâm Hoàn đi ở phía trước bỗng nhiên cảm thấy hai chân mềm nhũn, thẳng tắp té xuống, cung nữ đi theo thấy vậy, liền vội vàng tiến lên đỡ nàng.

"Quý phi nương nương, ta vừa mới không phải là nhắc nhở người rồi sao, lúc đi nhớ phải nhìn đường, như nào lại bị ngã rồi!" Phụng Thiên Vũ châm chọc nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng không chút vui vẻ, nhìn Lâm Hoàn được đỡ lên, từng chữ từng chữ nói: "Lâm Hoàn, đừng tưởng rằng người là Quý phi mà ta không dám làm gì người, ngày nào đó người lại dám đến tìm di nương gây phiền toái, ta sẽ khiến cho người biến mất khỏi Đông Dạ quốc này."

"Người. . ."

Lâm Hoàn khó thở, khuôn mặt vặn vẹo, bộ dáng Quý phi nương nương cao cao tại thượng liền biến mất.

"Không nên đem lời nói của ta như gió thổi bên tai, đến lúc đó hối hận sẽ không còn kịp nữa đâu."

Âm thanh lạnh băng vang vọng toàn bộ cung Phụng Nghi, Lâm Hoàn không đáp, mang người rời khỏi cung Phụng Nghi.

"Vũ nhi, người tới tìm di nương có chuyện gì không?" Trong cung Phụng Nghi, Liễu Nguyệt nâng chung trà lên, nhìn cháu gái của mình, nhỏ giọng hỏi.

"Di nương, Vũ nhi lần này tới là muốn cáo biệt di nương."

"A? Vũ nhi muốn đi nơi nào sao?"

Phụng Thiên Vũ nhìn hoàng liệm trên tay, đôi mắt đen nhánh phát sáng, thoáng qua tức thì, nhanh đến không có bất kỳ người nào thấy được: "Di nương, ta muốn đi Nhật Viêm quốc."

Liễu Nguyệt nghe vậy, mặt mày nhẹ chau lại, lần trước vì Vũ nhi nên nhị hoàng tử của Nhật Viêm Quốc bị phế linh lực, đi Nhật Viêm quốc lúc này chỉ sợ.

"Vũ nhi, cái này."

"Di nương, ta biết rõ ngươi đang lo lắng cái gì, ta sẽ cẩn thận." Phụng Thiên Vũ thần nhiên nói, chuyện xảy ra ở Thánh Điện quả thật làm cho di nương luôn lo lắng, huống chi lần này nàng lại đi tới Nhật Viêm quốc.

..

Hai người hàn huyên hồi lâu, đến khi hoàng hôn tiến đến, ba người Phụng Thiên Vũ mới ra khỏi Hoàng Cung, nhìn sắc trời đã muộn, Phụng Thiên Vũ lười biếng tựa người trên cổ xe ngựa, nói: "Mạc Sầu, đi Phân đường, ngày mai trực tiếp xuất phát tới Nhật Viêm quốc, không cần trở về Phụng phủ nữa."

"Dạ, tiểu thư." Nói xong, Mạc Sầu điều khiển xe ngựa chạy thẳng tới phân đường Dược Tông.

"Tiểu thư, hôm nay sao lại không thấy Quốc Sư đại nhân?" Thanh Ngự bát quái hỏi.

Phụng Thiên Vũ nhắm mắt dưỡng thần, không có trả lời.

Thanh Ngự thấy tiểu thư không nói, thè lưỡi, yên tĩnh ngồi ở một bên.

Từ Hoàng Cung đến Phân đường nói xa cũng không xa, nói gần cũng không gần, lúc đi ngang qua một con đường, Phụng Thiên Vũ vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng chốc mở mắt ra, chiếc mũi nhỏ nhắn tinh xảo khẽ hít hít, nhanh chóng nói với Mạc Sầu ở ngoài xe: "Mạc Sầu, lách qua con đường này."

Mạc Sầu không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn đánh xe đi qua con đường khác.

"Tiểu thư, chúng ta tại sao phải lách qua a, đi đường này lại lâu hơn đó." Trong xe ngựa, âm thanh nghi hoặc của Thanh Ngự truyền ra.

"Con đường kia có mùi vị máu tươi rất nặng." Phụng Thiên Vũ nói xong, lông mày nhăn lên, nếu như không sai, chỗ đó đã chết rất nhiều người, nàng không muốn gây phiền toái.

Bỗng nhiên một hồi quỷ dị mang theo mùi vị máu tươi bay tới, làm cho toàn thân người ta phải sợ hãi.

Chết tiệt!

Phụng Thiên Vũ chửi bới một tiếng, nàng không đi gây phiền toái thì thôi, thế nào mà phiền toái cứ tìm tới mình, lúc Mạc Sầu còn chưa đi vào, nàng liền sửa lại đường đi rồi, không nghĩ tới còn đuổi theo.

"Mạc Sầu, tăng thêm tốc độ."

"Thanh Ngự, ngoan ngoãn ở trong xe, không được đi ra ngoài." Phụng Thiên Vũ nói xong, ra xe ngựa, ngồi ở bên cạnh Mạc Sầu, cảnh giác nhìn bốn phía, nhưng mà cổ hơi thở này như ẩn như hiện, lay động bất định, lại làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm.

Phụng Thiên Vũ, nàng kiếp trước vốn là một thân đặc công, hơi thở, mùi vị, thính giác, những thứ này so với những cao nhân nàng đều hơn hẳn, huống chi bây giờ còn có Linh lực, thế mà nàng vẫn không thể xác định chính xác được phương hướng của cổ hơi thở này, xem ra người tới thực lực không phải là bình thường.

"Tiểu thư, làm sao bây giờ?"

Thanh Ngự cùng Mạc Sầu cũng không phải người ngu, nguy hiểm thân cận như thế này, mà vẫn còn chưa phát hiện ra nữa sao!

"Không cần lo lắng, đi thẳng, chuẩn bị sẵn sàng."

Phụng Thiên Vũ cảm thụ được hơi thở khắp nơi, người ta không ra tay nàng cũng không động thủ, lấy thực lực của nàng mà động thủ, không thể nghi ngờ chính là lấy trứng chọi đá.

Khi không khí đang khẩn trương, trong không gian Hồng Liên, Tuyết Ảnh đang ngủ cũng bị cổ hơi thở này làm này ảnh hưởng, cùng Phụng Thiên Vũ trao đổi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bát Đầu Tu Luyện 3

"Mẫu thân, tách hấn ra , kia là khí tức tà ác. "

"Ảnh nhi, hấn vẫn luôn đi theo". Phụng Thiên Vũ cùng Tuyết Ảnh trao đổi, nhưng vẫn không có thả lỏng cảnh giác.

"Mẫu thân, ta sẽ phóng ra tia uy áp, nếu như hấn vẫn không chịu lùi bước chúng ta phải động thủ."

"Được"

Từ trên người Phụng Thiên Vũ , cổ uy áp của Cẩm kỵ thần thú chậm rãi tràn ra, phiêu tán trên bầu trời đêm

Mạc Sầu vẫn như cũ điều khiển xe ngựa, cổ khí tức tà ác kia cũng đã biến mất, Phụng Thiên Vũ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, quả thật là nhân ngoại hữu nhân , thiên ngoại hữu thiên.

Trong đêm đen tịch mịch, một bóng dáng cao lớn đứng sừng sững, một đôi huyết sắc nhìn chăm chăm vào xe ngựa đang dần đi xa, khóe môi khẽ nhếch, trong đêm đen khuôn mặt tuấn mỹ thoát ẩn thoát hiện , mờ mờ ảo ảo như u linh giữa màn đêm, âm thanh khàn khàn phát ra: " Siêu thần thú sao? Thật không uống phí một chuyến này, con mới chơi vui như vậy, xem ra đành phải phí chút tâm tư. "

..

Lúc này Tuyết Ảnh đã ra khỏi không gian, nằm trong xe ngựa , mắt hồng trần ngập nghiêm túc, tay nhỏ chống đầu , đắm chiêu suy nghĩ.

" Ảnh nhi , vừa rồi là cái gì vậy? " Phụng Thiên Vũ nhàn nhạt hỏi , nếu không phải đối phương không có ý tứ muốn cùng các nàng giao thủ, không thì bây giờ nhất định đã xảy ra một trận ác chiến rồi.

" Mẫu thân, ta cũng không biết, nhưng ta có thể cảm giác được cổ khí tà ác bao trùm khắp người hấn, khí tức hắc ám này, xem ra hấn không phải người của Thương Lan đại lục. "

"Không phải người của Thương Lan đại lục? "

Phụng Thiên Vũ kinh ngạc, ngoài Thương Lan đại lục còn có những không gian khác sao?

" Thanh Ngự , ngươi có biết không? "

" Tiểu thư , ta cũng chưa từng nghe nói tới những địa phương khác." Thanh Ngự lắc đầu, nàng cũng không biết.

" Mẫu thân, trừ bỏ Thương Lan đại lục ra, còn có những không gian khác như : Ma giới , Thần giới , Linh giới , Tiên giới , U Minh Hoàn cảnh giới cùng Ác Ma Thâm Uyên (ác ma vực sâu). " Tuyết Ảnh tay vẫn vê áo bào , thần nhiên nói.

" Ảnh nhi , ngươi làm sao mà biết được? "

Phụng Thiên Vũ nghi hoặc hỏi , Ảnh Nhi là do nàng làm thức tỉnh, sao hấn biết rõ những thứ này?

" Mẫu thân, là truyền thừa ký ức."

"Nga. "

Mấy người trò chuyện một chút, liền đến phân đường , Tuyết Ảnh về không gian , Phụng Thiên Vũ mang theo Thanh Ngự cùng Mạc Sầu đi đến phân đường đã là ban đêm, ở bên ngoài, có mấy gã sai vặt trông coi, khi thấy mấy người Phụng Thiên Vũ, liền tiến lên hỏi dò: “ Các vị đến phân đường Dược Tông là có chuyện gì? "

Không giống như các gã sai vặt ngang ngược càn rỡ khác, người ở đây rất có lễ phép.

Thanh Ngự tiến lên một bước, nhẹ nói: "Tiểu ca , chúng ta là tìm Hàn Duệ đại sư, kính xin tiểu ca thông báo một tiếng là có Phụng Thiên Vũ cầu kiến."

Thanh Ngự lễ phép nói xong, khẽ mỉm cười , lui về bên người Phụng Thiên Vũ.

Gã giữ cửa thấy nàng rất lễ phép, liền cảm thấy có phần hảo cảm, không giống những người trước kia đụng tới là cãi lộn, động tới là động thủ, nha hoàn có diện mạo như thế mà vẫn rất lễ độ, chủ tử của nàng nhất định cũng là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, liền vội vàng nói: "Vẫn xin mời mấy vị chờ một chút, ta liền đi thông báo một tiếng."

Thanh Ngự nghe vậy, nói: "Đa tạ tiểu ca. "

" Sư phụ , ngươi đang làm cái gì vậy? "

" Ai nha, nha đầu, sư phụ không phải là vội vàng ra gặp các người hay sao, còn chưa kịp rửa mặt đâu."

" Nha đầu , làm sao người tới nơi này? " Hàn Duệ nghi hoặc hỏi , không phải nha đầu nói là ngày mai sao ?

" Sư phụ, chúng ta vừa mới đi Hoàng cung, cũng không muốn trở về Phụng Thiên phủ, liền trực tiếp tới đây ,trời sáng là chúng ta sẽ xuất phát."

Khi Phụng Thiên Vũ đang nói chuyện, đem theo Thanh Ngự cùng Mạc Sâu đi đến nội đường, hai gã sai vặt khi nghe Phụng Thiên Vũ gọi một tiếng sư phụ liền hóa đá.

Hàn Duệ thấy vậy, vội vã đi theo.

Mãi đến tận khi mấy người đi xa, một cơn gió thổi qua, hai người canh cổng mới lấy lại được tinh thần, gã sai vặt vừa đi thông báo nhìn người đứng bên cạnh hỏi: " Tôn giả lúc nào đã thu đồ đệ? "

Người kia nghe vậy liền trả lời: " Không biết, không nghĩ tới Tôn giả lại vừa ý được một người. "

..

Sáng sớm hôm sau, Hàn Duệ đang chìm đắm trong mộng thì bị Phụng Thiên Vũ đánh thức bằng phương pháp đặc thù, Hàn Duệ cảm thấy bản thân mình lại thu được một đệ nhất ác ma !

Đám người Phụng Thiên Vũ tất bật chuẩn bị mọi thứ còn Hàn Duệ thì đến phân đường thông báo một phen rồi, thầy trò Phụng Thiên Vũ cùng đám người Thanh Ngự, Mạc Sâu lên đường đi đến Nhật Viêm Quốc.

Đi cả một ngày đường, thấy sắc trời đã tối, mấy người trông thấy một nhà trọ liền nhanh chóng đi đến.

Nhìn nhà trọ này giống như đã rất lâu không có người đến, cái bàn, cái ghế mà Phụng Thiên Vũ sử dụng đều có niên đại từ thời xa xưa, liền nói liếc mắt nhìn quanh nhà trọ bất đại một vật thì cũng là cấp bậc đồ cổ, cho nên thật không thể không kỳ thị.

"Tiểu nhị, còn phòng trống hay không? " Thanh Ngự tiến lên hỏi, từ trong không gian lấy ra một ít kim tệ , đặt ở trước quầy hàng.

Tiểu nhị đang ngủ bị đánh thức chuẩn bị phát tác, nhìn lên quầy thấy có mấy kim tệ , liền cười nịnh nọt, vẻ mặt chân chó: "Có , có , khách quan cần mấy phòng? "

"Bốn gian phòng đi. "

" Khách quan, trên lầu đều là những phòng thượng hạng , chỉ là..." Tiểu nhị định nói tiếp thì phía sau chưởng quỹ vội vã đi ra nói: "Mấy vị khách quan, không có chuyện gì , trên lầu đều là gian phòng thượng hạng , mấy vị có thể tùy tiện sử dụng, xem mấy vị có phải là đã đi một đường dài rồi hay không? Nhất định là cực kỳ mệt mỏi rồi, không bằng mấy vị khách quan đi rửa mặt trước, ta cho người làm chút cơm nước cho mấy vị." Vừa nói chuyện vừa đem mấy kim tệ trên quầy bỏ vào trong túi.

" Cũng được , nha đầu chúng ta đi lên thôi. " Hàn Duệ nói xong, đi lên lầu.

Phụng Thiên Vũ nhìn hai người rồi cũng đi lên, hai người Thanh Ngự cùng Mạc Sâu cũng đi theo sau.

Thấy mấy người đã đi xa, chưởng quỹ đánh vào người tiểu nhị , tức giận nói: " Người còn tính nói cho bọn họ biết , người cũng không nhìn một chút nơi này của chúng ta đã bao lâu không có khách , thật vất vả mới có vài người , thiếu chút nữa là để cho người đuổi đi rồi. "

"Nhưng mà , chưởng quỹ , ta nhìn mấy vị kia không phải là người xấu , thứ đó sẽ làm hại đến các vị đó mất. "

"Được rồi, đừng nói nữa , ta mới không quản những thứ đó đâu, ta chỉ cần bọn họ có kim tệ là được , cứ tiếp tục như vậy hai chúng ta đến cơm cũng không có mà ăn , ngấm lại trước đây chuyện làm ăn vốn thật tốt...haizzz.... "

Tiểu nhị nghe vậy , còn muốn nói thêm điều gì , lại bị chưởng quỹ trừng mắt: " Còn lo lắng cái gì , nhanh đi làm cơm a. "

"A", tiểu nhị lên tiếng, rồi nhanh chóng đi xuống dưới phòng bếp.

" Tiểu thư , bọn họ nói đến cái thứ đó là cái gì vậy? "Thanh Ngự tò mò hỏi , trên lầu này rất an tĩnh , cũng không thấy cái gì hết a?

Phụng Thiên Vũ nhún mày: " Không biết, buổi tối đừng ngủ, duy trì cảnh giác. " Nói xong tiến vào phòng. Các nàng chọn bốn gian phòng sát nhau, gian phòng Thanh Ngự sát vách với Phụng Thiên Vũ, Mạc Sâu thì sát với Hàn Duệ , như vậy nếu có chuyện gì xảy ra sẽ nhanh chóng ứng cứu.

Chưa tới một lúc, một cơn gió vụt qua trước mặt Phụng Thiên Vũ , Phụng Thiên Vũ nhìn về phía trước bằng ánh mắt quái dị, chỉ thấy Hàn Duệ tay cầm được thảo , còn chưa kịp thả xuống , tóc cũng loạn xì ngầu , áo bào trắng còn dính chút tro tàn.

Hàn Duệ thấy ánh mắt của đồ nhi, xấu hổ vỗ vỗ phần tro tàn trên áo bào trắng , bản thân muốn vào xem đồ nhi một chút, ây da lần này đúng là làm mất sạch hình tượng trước mặt đồ nhi rồi.

Nếu như Hàn Duệ biết trong lòng Phụng Thiên Vũ hình tượng của hắn vốn đã không có, không biết có hay không lệ rơi đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Bắt Đầu Tu Luyện 4

Sửa sang lại một chút, vừa vận tiểu nhị bụng đồ ăn lên.

Ngồi ở bên bàn, Phụng Thiên Vũ nhắm mắt dưỡng thần, tiểu nhị nhìn Phụng Thiên Vũ, trong lòng thở dài một hơi: "Cô nương xinh đẹp như vậy không biết qua đêm nay..."

Phụng Thiên Vũ mở mắt, thấy tiểu nhị nhìn nàng chăm chú, cất giọng hỏi: "Còn có việc?"

"Không có. Không có, khách quan, đồ ăn đã làm xong rồi, các vị mau chóng dùng đi." Nói xong, nhanh chóng lui ra khỏi phòng, đi xuống lầu.

"Tiểu thư, hắn đang sợ cái gì?" Thanh Ngự nhìn thức ăn đầy trên bàn, bụng nhỏ của nàng đã muốn biểu tình rồi, đi nguyên một ngày dài, nàng thật sắp chết vì đói rồi.

"Không có gì, sư phụ, ăn đi."

Ăn cơm tối xong, sắc trời đã trở nên u ám, mấy người hàn huyên một hồi, rồi trở về phòng của mình.

..

Ban đêm, ánh trăng nhu hòa.

Không gian chìm trong yên lặng.

"A ---."

Một tiếng thét kinh hoàng vang lên, xé tan màn đêm yên tĩnh, ba người giật mình vội vàng chạy vào gian phòng của Thanh Ngự. Phòng Mạc Sầu ở đối diện, nên nhanh nhất, đẩy cửa phòng, nhìn Thanh Ngự bị dọa đến mất hồn, sau nhanh chóng đảo mắt nhìn chung quanh, không có gì a, Thanh Ngự làm sao vậy?

Thanh Ngự thấy có người tới, lấy tốc độ kinh khủng nhất bay tới bên người Mạc Sầu, lúc này Phụng Thiên Vũ cùng Hàn Duệ cũng đã tới, Thanh Ngự liền bổ nhào vào trong ngực của Phụng Thiên Vũ, toàn thân run rẩy, trên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt: "Tiểu thư, có. Quý. Có. Quý. Thật đáng sợ a!"

Tuy Thanh Ngự nói đứt quãng, nhưng Phụng Thiên Vũ vẫn nghe được trọng tâm, nơi này có quý, hơn nữa còn rất khủng bố.

"Thanh Ngự, đừng sợ, nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?" Hai tay mảnh khảnh của Phụng Thiên Vũ nắm lấy bả vai đang run rẩy của Thanh Ngự, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào Thanh Ngự.

Hoàn loạn, sợ hãi trong lòng Thanh Ngự dần dần biến mất: "Tiểu thư, ta không có nằm ngủ, bỗng nhiên nghe thấy có âm thanh, tưởng rằng đó là tiểu thư, ta quay đầu nhìn lại, liền chứng kiến thấy một nữ nhân toàn thân đều là máu, nàng mặc một bộ đồ màu đỏ, tóc rất dài, ngực bị một con dao đâm sâu, sau đó. Sau đó ta rất sợ hãi, hét lên. Nàng. Nàng đã không thấy tăm hơi!"

"Mạc Sầu, chúng ta đi xuống lầu."

Phụng Thiên Vũ nói xong, lôi kéo Thanh Ngự vẫn còn hơi run đi xuống, thân là nữ nhi ai lại không sợ ma quỷ cơ chứ, phải mau chóng tìm ra sự thật, không thì nó lại tới tìm Thanh Ngự.

Mấy người xuống dưới lầu, nhìn quán trọ không một bóng người, Phụng Thiên Vũ nhìn chăm chăm vào quầy hàng, nói: "Là các người muốn tự lẩn, hay là muốn ta làm cho các người lẩn?"

"Ta. . Tự chúng ta đi ra."

Âm thanh bạc nhược yếu kém phát ra, tiểu nhị dẫn đầu, tiếp theo là chương quý cũng đã mò ra.

Hai người nhìn mấy người trước mắt không bị hao tổn, liền ngăn cả người, mấy người này đều không có việc gì cả?

"Các ngươi còn không mau nói. Mạc Sầu, phế đi hai cánh tay cho ta."

Phượng Thiên Vũ lạnh giọng nói ra, giọng điệu lạnh lùng, hai người kia liền sợ hãi, khúm núm xin tha.

"Ta nói, ta nói." Chương quỳ vội vàng nói.

"Nói ra nàng cũng là một nữ tử thật đáng thương, trước đây nơi này được gọi là nhà trọ Vãng Lai, khách nhân lui tới tấp nập, thật sự là một nơi làm ăn rất phong thủy, thẳng đến có một ngày, một vị cô nương đẹp như tiên nữ, có tri thức hiểu lễ nghĩa, có rất nhiều người bảo hộ nàng, nhìn qua liền biết là thân phận tiểu thư tôn quý, bọn họ tới đã muộn, không có khách nhân nào, sau đó thuê mấy gian phòng ở lầu trên, lúc sau lại tới thêm vài người nữa, nhìn qua cũng không phải là người tốt, nhưng chúng ta mở cửa tiệm làm ăn, nào ai đi quản ai xấu ai tốt, ai biết được rằng, những người kia là tới tìm vị cô nương đó, ban đêm, bọn hắn giết sạch những người tùy tùng kia, ta cùng tiểu nhị khi nghe được tiếng đánh nhau liền vội vàng trốn vào trong hầm, chỉ tiếc vị cô nương kia, bị lãng nhục suốt cả đêm, sáng sớm hôm sau, khi bọn chúng rời đi, chúng ta chạy lên, chỉ thấy hạ thân vị cô nương kia đều là máu, ngực bị găm một con dao, một thân áo đều là màu đỏ, ánh mắt trợn trừng, lúc ấy ta cùng tiểu nhị rất sợ hãi, sau khi phục hồi tinh thần, liền vội vàng đem chôn vị cô nương ấy đi, ai biết, từ đó về sau, những khách nhân ở trên lầu hai đều chết, mặc kệ là người nào, cao thủ cũng có, không có một người nào sống sót, bị giết rất kinh khủng, ta vốn tính đem bán lại nhà trọ này đi, nhưng lại không nỡ, về sau ta phát hiện chỉ khách trên lầu hai mới có chuyện, nếu ở lầu dưới đều không có việc gì, cứ như vậy, ta không bán nhà trọ, nhưng sự tình cứ thế bị đồn thổi ra ngoài, làm ăn của chúng ta càng ngày càng mờ nhạt, mấy tháng cũng không có được một bóng khách."

"Đương nhiên sẽ không ai tới, vì ngươi chỉ nghĩ đến lợi ích cho bản thân ngươi, biết rõ sẽ gặp phải người chết, nhưng ngươi vẫn cố giữ cho người ta ở lại, các ngươi còn lương tâm nữa không?"

Mạc Sầu tức giận nói, nếu không phải nữ quý kia không biết đã xảy ra việc gì, không thì Thanh Ngư chỉ có con đường chết.

Chương quỳ nghe vậy, vội vàng giải thích nói: "Khách quan, xin bớt giận, chúng ta biết làm như vậy là không đúng, nhưng chúng ta cũng là xuất phát từ bất đắc dĩ a, ta cùng tiểu nhị cũng muốn ăn cơm, quán thì không có người, chúng ta sẽ không có tiền, vì vậy. ."

"Cô nương, các người đại nhân xin hãy bỏ qua cho kẻ tiểu nhân đo, thả chúng ta đi, ta. Ta đem tiền trả lại cho các ngươi." Chương quỳ nói xong, xuất ra kim tệ.

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, ngược mắt nhìn hai người, nói ra, "Không cần phải trả lại cho chúng ta, ta chỉ muốn ngươi nói cho ta biết, làm cách nào để nữ quý kia biến mất?"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cô nương muốn làm cái gì?

"Cô nương, ta thực xin lỗi các ngươi, hiện tại các ngươi không có việc gì, sáng mai mau chóng đi đi."

"Đúng vậy a, cô nương, chương quỳ nói rất đúng, các ngươi có thể là người thứ nhất không có chuyện gì a."

Nhìn thần sắc hai người, Phượng Thiên Vũ khẽ cười: "Chẳng lẽ các ngươi không muốn nhà trọ này trở lại như lúc xưa?"

Chương quỳ nghe vậy, bất đắc dĩ nói: "Muốn, ta nằm mơ cũng đều muốn, chỉ tiếc không có biện pháp."

"Ta có thể giúp các ngươi." Phượng Thiên Vũ thần nhiên nói.

(đừng tưởng rằng gia hỏa Phượng Thiên Vũ này là thiện tâm đại phát muốn giúp bọn hắn, nàng căn bản chính là nhàm chán, muốn nhìn một chút bộ dáng của quý là như thế nào, dù sao hiện tại đại đại gia đều cho rằng là không thể nào có!)

"Cô nương, ngươi không giúp được chúng ta đâu, trước kia có một cao thủ, hắn cũng nói như thế, thế nhưng ngày hôm sau chúng ta đã phải thu dọn thi thể của hắn." Chương quỳ nói xong, nước mắt âm thầm chảy xuống.

"Nói, con quý trên lầu kia đến cùng là đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Ánh mắt ác liệt của Phượng Thiên Vũ chiếu thẳng vào hai người, chết tiệt, nếu như tốt nay Thanh Ngư xảy ra chuyện gì, nàng liền phá hủy các nhà trọ này ngay tức khắc!

"Ngươi. Các ngươi. Các ngươi thấy được?"

Tiểu nhị nhẹ giọng hỏi, trong mắt có nghi hoặc, nếu như các nàng thấy được, làm sao lại không gặp chuyện gì?

"Còn không mau nói!"

Hàn Duệ nghiễm nhiên, không nghĩ tới hắn từng này tuổi rồi còn gặp phải tình huống như thế này, trước kia hắn cũng biết có Cương thi, không nghĩ tới lần này may mắn gặp được cả nữ quý.

Hai người nghe vậy, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhưng cũng không dám nói!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Bắt Đầu Tu Luyện 5

"Cái này không cần ngại lo lắng, ngại hãy mau nói cho ta biết làm cách nào để nữ quý đó xuất hiện." Phụng Thiên Vũ nói, trong lòng thầm nghĩ, quý, không biết có chơi được không?

"Cô nương, hôm nay nàng ta đã xuất hiện rồi, chắc có lẽ sẽ không xuất hiện nữa đâu, chỉ có thể chờ đến tối mai thôi."

"Mẫu thân." Tuyết Ảnh từ trong không gian đi ra, hỏi: "Mẫu thân tìm Ảnh nhi là có chuyện gì?"

"Ảnh nhi, nơi này có đồ chơi tốt, phải mau chóng tìm ra nữ quý đó, để cho mẫu thân vui đùa một chút." Phụng Thiên Vũ nói xong, sờ lên đầu Tuyết Ảnh, cười một cách đầy quý dị.

Mấy người khác nghe vậy, khoe miệng co giật, chơi, nàng lại còn muốn tìm nữ quý để chơi đùa!

Tuyết Ảnh nghe vậy, mắt hồng xinh đẹp liền quét khắp nơi, quét từ trên quét xuống nhưng không phát hiện được gì.

Ngón tay véo nhẹ, một kết giới liền xuất hiện, đem toàn bộ nhà trọ đặt trong kết giới, sau đó nói nhỏ bên tai Phụng Thiên Vũ.

Chỉ thấy Phụng Thiên Vũ mỉm cười, nói với Hàn Duệ: "Sư phụ, bọn hắn giao cho ngại bảo hộ, ta cùng Ảnh nhi đi tìm nàng ta."

"Nha đầu, cẩn thận một chút."

"Yên tâm, sư phụ." Nói xong, lời kéo Tuyết Ảnh đi lên lầu hai.

Ảnh trắng từ cửa sổ chiếu vào hành lang lầu hai, đem bóng dáng hai người kéo thật dài, Phụng Thiên Vũ cùng Tuyết Ảnh từng li từng tí thận trọng bước đi.

Đột nhiên, trên hành lang xuất hiện một làn khói trắng, Tuyết Ảnh thấy vậy, linh lực trong tay vung lên, sương trắng phiêu tán, một nữ nhân đứng ở trước mặt, mái tóc trắng tấp che phủ khuôn mặt, một thân y phục đỏ rực được ánh trắng chiếu rọi trông thật phân quý dị, kinh ngạc nhìn Phụng Thiên Vũ cùng Tuyết Ảnh, sau đó từ trên ngực rút ra chủy thủ, mấy móc đâm tới Phụng Thiên Vũ, một cổ mùi mực nát cũng bay đến.

Phụng Thiên Vũ thấy vậy, cười lạnh một cái, khó trách ngại ta đều nói bọn quý trông thật kinh khủng, nay nàng lại được tận mắt trong thấy, lời đồn thật chính xác, mà không chỉ nhìn kinh khủng mà còn buồn nôn nữa: "Ảnh nhi, ngại không nên ra tay." Nói xong, từ trong không gian lấy ra Thí Huyết, Thí Huyết quý dị được vung lên, phịch một tiếng, chủy thủ trong tay nữ quý gãy thành hai mảnh, rơi xuống trên mặt đất.

Nữ quý không vì thế mà lui bước, mười đầu ngón tay sắc bén nhọn hoắc chop tới Phụng Thiên Vũ, Phụng Thiên Vũ nhẹ nhàng nghiêng người, Thí Huyết trong tay đâm mạnh lên bờ vai của nữ quý kéo dài một đoạn tạo thành một hồ hổng thật dài nhìn thật kinh khủng.

Nhưng mà quý làm gì có cảm giác đau đớn, rất nhanh quay người lại tiếp tục chop tới người Phụng Thiên Vũ, động tác không nhanh không chậm, ngay khi bàn tay của nữ quý vừa chạm vào cổ tay của Phụng Thiên Vũ liền bị một cổ lực lượng đánh văng ra ngoài, trên mặt nữ quý vốn không có cảm xúc thì nay cũng lộ ra sự sợ hãi cũng kinh ngạc, vì cái gì mà nữ nhân này lại có khí tức hắc ám?

Như vậy thì đã sao, ngại nơi này nàng đều giết, dù cho nữ nhân này có cái gì không đúng nàng cũng giết.

"Cái chết của ngại đi tuy rằng đáng tiếc, nhưng cũng không có nghĩa là ngại đem toàn bộ oán niệm của ngại phát tiết lên những người khác, những người ngại giết không thiếu nợ ngại."

Phụng Thiên Vũ nhìn khuôn mặt quý dị của nữ quý kia, thần nhiên nói ra.

"Dựa vào cái gì, ta không cam lòng, ta không cam lòng". Âm thanh khàn khàn cực kì khó nghe phát ra, khiến cho trên lầu càng trở nên quý dị.

"Hừ, không cam lòng thì như thế nào." Dứt lời, Phụng Thiên Vũ bộc phát ra lực lượng cường đại, thu hồi Thí Huyết, hai tay tung ra một chương võ mạnh vào trên lưng nữ quý.

Tuy rằng nữ quý không cảm thấy đau đớn, nhưng vẫn bị cổ lực lượng này đánh ngã xuống đất.

"Ta giết ngại. . Ta muốn giết ngại." Nữ quý nói xong liền nhanh chóng lao vào người Phụng Thiên Vũ, trên khuôn mặt tràn đầy điên cuồng khát máu cũng cuồng bạo.

Phụng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, bàn tay khê đảo, vô số những ngọn lửa như đóa hoa sen, bay lượn quanh người nữ quý.

Những ngọn lửa như hoa sen cháy sáng rực, nhanh chóng đem toàn bộ nữ quý kia thiêu đốt thành tro bụi.

Tuyết Ảnh kinh ngạc nhìn mẫu thân của mình, sững sờ hỏi: "Mẫu thân, người làm sao có hóa liên rồi?"

Phượng Thiên Vũ nhìn nhìn Tuyết Ảnh, mặt không biểu tình nói: "Vừa mới xuất hiện trong đầu."

"Được rồi, mẫu thân, người thực cường đại."

Tuy rằng hân mới thức tỉnh, nhưng từ truyền thừa trong trí nhớ mà biết được hóa liên, kỹ năng Thượng Cổ Phần Thiên chính là gồm ba mươi ba tầng của Thần Nữ Sáng Thế Tuyết Cơ, trong trí nhớ, tên của hân hình như cũng có liên quan đến vị Thần Nữ Tuyết Cơ này, Thập Phượng thế giới từng có một lần rung chuyển, từ đó cái tên Tuyết Cơ cũng biến mất vô tung ảnh.

Thấy trên lầu không còn tiếng động, Hàn Duệ biết đồ nhi của mình đã làm xong việc, thế nhưng chương quỳ lại tưởng rằng vị cô nương kia đã chết.

"Ai, ta đã nói không được mà, không tốt rồi cô nương kia chắc cũng đã chết rồi." Chương quỳ phàn nàn nói.

Thanh Ngư nhìn hai bóng dáng từ trên lầu bước xuống, quay đầu nói với chương quỳ: "Người mới không còn, cả nhà người mới không còn."

"Sư phụ, ma thú của người là ma thú phi hành sao?" Phượng Thiên Vũ nhú mày hỏi, Thanh Ngư không có Ma thú, ma thú của Mạc Sầu là chỉ là một ngũ giai Thánh Thú, hiện tại chỉ có thể mong chờ vào ma thú của sư phụ mà thôi.

"Đồ nhi, ma thú của sư phụ là Hắc ưng thất giai Huyền Thú." Hàn Duệ mặt đỏ tới mang tai nói, hân thật sự rất xấu hổ mà, ma thú của nha đầu là Siêu Thần Thú, hân đến Thần Thú cũng không có đâu, thật đúng là mặt mũi mất sạch rồi.

"Là ma thú phi hành thì tốt rồi, sư phụ, ta có ý kiến, ma thú phi hành tốc độ cũng nhanh hơn một chút, chỉ bằng chúng ta sử dụng ma thú thì đi sẽ nhanh hơn, dù sao, mấy người trong nhà trọ cũng không sao rồi." Phượng Thiên Vũ nói xong, trực tiếp đi ra khỏi nhà trọ, Tuyết Ảnh ai ya lại biến về bản thể.

Mấy người thấy vậy liền đi theo sau.

Tuyết Ảnh biến trở về thân rắn, thân trắng như tuyết, đập ngay vào mắt là màu vàng rực rỡ của những đóa Mạn Châu Sa hoa trên thân, trong đêm tối như phát hoa hào quang, so sánh với hắc ưng của Hàn Duệ, thật đúng là trên trời dưới đất a.

Uy áp của Cẩm kỵ Thần Thú như có như không phóng xuất ra, hắc ưng đứng một bên mà run lấy bầy.

Phượng Thiên Vũ điểm mũi chân một cái, bay người lên trên thân rắn.

Phượng Thiên Vũ ổn định lại, liền muốn giúp cho Thanh Ngư nhảy lên, không biết làm sao Thanh Ngư đánh chết cũng không chịu ngồi cùng nàng, đi qua bên cạnh ngồi lên lưng hắc ưng của Hàn Duệ, theo sau Phượng Thiên Vũ, cứ như vậy, bốn người dần dần biến mất trước mặt chương quỳ cùng tiểu nhị.

Phi hành nửa ngày, lại gặp trời mưa, mấy người cũng vừa tới biên giới của Ma Thú Sâm Lâm, biên giới của Nhật Viêm quốc cùng Đông Dạ quốc chính là Ma Thú Sâm Lâm, cách nhanh nhất để đi từ Đông Dạ quốc đến Nhật Viêm quốc chính là đi xuyên qua Ma Thú Sâm Lâm, cũng không muốn gặp thêm phiền toái Phượng Thiên Vũ trực tiếp đi thẳng vào Ma Thú Sâm Lâm.

Mím thật chặt cặp môi đỏ mọng, ngẩng đầu nhìn những cây cổ thụ che kín cả bầu trời, Phượng Thiên Vũ không suy nghĩ nhiều cất bước đi vào.

Một đường, càng đi sâu vào bên trong cây cối rập rập um tùm, rễ cây mọc ngoi lên trên mặt đất, hai bên khắp nơi toàn là những nhánh dây leo, những tia sáng mờ nhạt xuyên qua khe hở của tán cây, khiến khu rừng càng thêm âm u, tăng thêm một tia sắc thái.

"Tiểu thư, nơi đây thật là khủng khiếp."

Càng đi càng xa, Thanh Ngư nhin không được mà run rẩy, nàng như cảm giác được một loại khí tức u ám đến kinh khủng.

Thanh Ngư từ nhỏ cùng Phượng Thiên Vũ đều ở trong Trúc Uyển, tuy rằng chịu không ít đau khổ, nhưng loại u ám kinh khủng phát ra từ khu rừng này khiến nàng rất khó chịu và sợ hãi, nàng cảm thấy dù bị người ta khi dễ hay đánh đập còn dễ chịu hơn cái khu rừng khủng bố này a. Ổn định lại cảm xúc, nàng phải cố gắng thẳng lưng bước từng bước cùng tiểu thư tiến về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Ma Thú Sâm Lâm 1

"Nha đầu, ta sẽ đi sau cùng." Hàn Duệ nói xong, đi xuống phía sau.

Nha đầu thực lực không tệ, thực lực của Thanh Ngư cùng Mạc Sầu tương đối thấp, hân sẽ bảo vệ ở phía sau, Thanh Ngư cùng Mạc Sầu sẽ đi ở giữa,

như vậy sẽ an toàn hơn.

"Ừ."

"Sư phụ, vậy làm phiền người rồi, Thanh Ngự, đừng sợ." Phụng Thiên Vũ mặt không chút biểu tình nói, nàng biết rõ Thanh Ngự rất sợ hãi, dù sao Thanh Ngự cũng chưa từng đến nơi này, nhưng nàng lại khác, với tư cách là một vương bài đặc công, nàng được huấn luyện khó hơn người khác gấp trăm lần, đắm lầy tử vong, rừng rậm nguyên thủy, nàng lần lượt đều đã nếm qua, dựa vào thực lực của mình, một lần lại một lần hoàn thành nhiệm vụ.

Rất nhanh, đoàn người Phụng Thiên Vũ đã tiến sâu vào Ma Thú Sâm Lâm, Tuyết Ảnh vào không gian, Hàn Duệ cũng triệu hồi hắc ưng, bên ngoài một ít ma thú nhỏ không dám tiến lên, đi từ bên ngoài cho đến bây giờ đều vô cùng thuận lợi

Đột nhiên Phụng Thiên Vũ dừng lại, im lặng lắng nghe động tĩnh.

Là tiếng nước chảy.

"Sư phụ, phía trước có dòng sông, chúng ta đi đến chỗ đó xem sao."

Hàn Duệ nhẹ gật đầu.

Rất nhanh, Phụng Thiên Vũ mang theo ba người đi tới bờ sông, hít vào một hơi thật sâu, đi đến bên bờ sông, cúi người xuống rửa mặt.

Thanh Ngự thấy vậy, cũng đi tới bên bờ mức ít nước, đi đã hơn nửa ngày đường, trên người cũng đều là bụi bặm

"Không tốt, có động tĩnh!" Đột nhiên, Phụng Thiên Vũ mở miệng nói: "Là ma thú."

Ba người nghe vậy, lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu.

Thân thể to lớn xuất hiện ở trước mặt Phụng Thiên Vũ, là một con hồ ly thân trắng như tuyết, chín cái đuôi trắng ng hoe ngầy lúc ẩn lúc hiện, trông thật là xinh đẹp.

"Là tam giai Đế Vương Cửu Vĩ Bạch Hồ."

Phụng Thiên Vũ quét qua Bạch Hồ, nhàn nhạt mở miệng nói, thực lực bây giờ của nàng đối phó với một cái tam giai Đế Vương thì cũng mất một chút sức lực đó, nhưng vẫn không làm khó được nàng.

"Tiểu thư, nó thật xinh đẹp." Thanh Ngự cao hứng nói.

"Thanh Ngự, người muốn nó sao?"

Phụng Thiên Vũ nhìn Thanh Ngự, nhớ tới Thanh Ngự cũng chưa có ma thú, vừa vặn Thanh Ngự lại ưa thích Bạch Hồ, không bằng bắt nó khế ước cùng với Thanh Ngự.

Thanh Ngự ngây dại, nửa ngày mới lấy lại được tinh thần, gật đầu một cái: "Muốn."

"Người là muốn tự đầu hàng, hay là muốn chiến đấu?" Phụng Thiên Vũ nhìn Bạch Hồ, nếu như chiến đấu, nàng sẽ phải làm nó bị thương.

Bạch Hồ cao ngạo ngẩng đầu, liếc nhìn bốn người trước mắt, lắc lư cái đuôi xinh đẹp.

Phụng Thiên Vũ mặt hơi trầm xuống, híp mắt, từng chữ một nói ra: "Người là đi theo hay không theo? Theo, người cùng nàng khế ước, không theo, ta sẽ giết người!"

Khẩu khí cuồng ngạo, ánh mắt kiên định, khiến cho sau lưng mấy người chấn động.

Bạch Hồ nghe thấy thế, nâng móng vuốt lên liền công kích đến nàng, nó đường đường là một tam giai Đế Vương mà còn phải đi sợ hãi mấy cái nhân loại nhỏ bé này sao?

Cấp bậc Linh Vương mới có thể xây lên kết giới, nhưng trong nhóm người này chưa ai đạt đến trình độ đó.

Phụng Thiên Vũ điểm nhẹ mũi chân, lấy ra Thí Huyết, linh lực quanh thân phát ra dữ dội, ánh sáng màu đỏ của Thí Huyết nhanh chóng tản ra: "Nhánh mây, trời buộc."

Dứt lời, rất nhiều nhánh mây từ dưới đất ngoi lên, thiên hình vạn trạng, quấn lấy Bạch Hồ.

"Người đây là muốn chết?" Phụng Thiên Vũ lãnh khốc nói, nếu không phải Thanh Ngự ưa thích nó, không thì nàng cũng đã làm thịt nó.

Cái đuôi Bạch Hồ lắc lắc, không thèm để ý sự uy hiếp của Phụng Thiên Vũ, nhảy một cái, bay lên không trung, chín cái đuôi chậm rãi dài ra, quấn quanh Phụng Thiên Vũ.

Lực lượng cường đại trên không trung cũng lập tức thay đổi, Cửu Vĩ Bạch Hồ mặc dù chỉ là tam giai Đế Vương, nhưng nó là Thiên Hồ Nhất Tộc, huống chi còn mang trong người huyết mạch thuần chủng nhất của Cửu Vĩ Bạch Hồ, trong thế giới Ma thú, huyết mạch cao quý cũng là một bộ phận, giống như lúc trước Tuyết Ảnh không có Độ Kiếp, nếu gặp phải đỉnh cao của ma thú là Siêu Thần Thú thì cũng không phải là đối thủ của nó, nhưng uy áp của huyết mạch lại có thể áp chế lại được.

Ngay thời điểm Phụng Thiên Vũ động thủ, trong đầu đột nhiên xuất hiện một dòng chữ.

Phụng Thiên Vũ nhíu mày, đây là?

Chưa từng cho nàng nhiều thời gian để suy nghĩ, cái đuôi của Bạch Hồ đã bay đến trước mặt nàng, Phụng Thiên Vũ thấy vậy, hai mắt tối sầm lại, nặn ra một cái thủ quyết, một khắc sau, quanh thân Phụng Thiên Vũ đột nhiên xuất hiện rất nhiều Hồng Liên, không giống với Hồng Liên trong nhà trọ lần trước, lần này Hồng Liên càng phát ra vẻ đẹp kinh hoàng, kinh thiên động địa, khí tức phiêu tán, những đóa Hồng Liên trôi nổi khắp nơi trên không trung, nhìn qua thật xinh đẹp dị thường.

Hàn Duệ nhìn thấy cảnh tượng này, miệng há thành hình chữ O, khí tức của Hồng Liên phát ra liền khiến cho hắn cảm thấy một sự sợ hãi đến tận linh hồn, hắn vốn là Linh Tông rồi, đây là cần bao nhiêu sự cường đại để khiến cho người ta đi đến tận cùng của sự sợ hãi này?

Từ bên trong không gian Hồng Liên, Tuyết Ảnh xuất hiện ở trước mặt mọi người, nhìn bóng dáng bị Hồng Liên vây quanh, muốn tiến lên, nhưng lại bị Phụng Thiên Vũ ngăn cản.

"Ảnh nhi, đừng tới đây." Âm thanh Phụng Thiên Vũ run rẩy, như là đang nhẫn nhịn một cái gì đó.

Cửu Vĩ Bạch Hồ cảm thấy Hồng Liên đang dần trở lại yên tĩnh, lẳng lặng nhìn Phụng Thiên Vũ, là Thần Nữ Sáng Thế sao?

Ngay lúc đó, mặt đất dưới chân bắt đầu run rẩy, khắp nơi như bị ảnh hưởng, không phải bị ảnh hưởng của rung động trên mặt đất, mà là ảnh hưởng của linh lực khủng khiếp kia.

Một nơi của Ác Ma Thâm Uyên, toàn bộ khung cảnh đều là những dải sương màu đen giã đặc, một bóng người mờ ảo đứng bên trong.

"Minh U, ngươi cũng cảm giác được cỗ khí tức này sao?" Một giọng nói già nua vang lên trong màn sương mù kia.

"Phụ hoàng, đạo khí tức này là?" Nam tử được gọi là Minh U nghi ngờ hỏi, lực lượng kinh khủng này hắn không dễ dàng có thể ngăn cản được.

"Là Thần Nữ Sáng Thế, đã biến mất từ ba nghìn năm trước, Minh U, ta cảm giác được cỗ lực lượng này chưa được ổn định, rất có thể chính là chuyển thể của Thần Nữ Sáng Thế đó, ngươi phải nhanh chóng nghĩ biện pháp giết nàng, bằng không đến khi nàng khôi phục lại trí nhớ, vì phụ sẽ vĩnh viễn không bao giờ thấy được mặt trời nữa đâu."

"Vâng, phụ hoàng."

..

Phụng Thiên Vũ cảm giác Linh lực trong cơ thể như bị ai đó hút cạn kiệt, nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhắm mắt lại, nhớ lại thật kĩ dòng chữ kia.

Tuyết Ảnh nhìn những đóa Hồng Liên càng ngày càng xinh đẹp kia, nóng nảy, cứ như vậy Hồng Liên sẽ hút cạn khô linh lực của mẫu thân mất.

Những đóa hoa Mạn Châu từ trong tay liền xuất ra bay tới Hồng Liên, đảo mắt liền Hồng Liên hấp thu, một khắc sau, một đạo kết giới màu đỏ xuất hiện trước mặt mọi người, đem Phụng Thiên Vũ ngăn cách với Tuyết Ảnh và những người còn lại.

"Tiểu công tử, tiểu thư làm sao vậy?" Thanh Ngự lo lắng hỏi, mới vừa rồi tiểu thư còn rất tốt cơ mà?

"Thanh Ngự, ngươi đừng lo lắng, tiểu thư khẳng định không có việc gì đâu." Mạc Sầu nhẹ giọng an ủi.

Tuyết Ảnh nhìn kết giới màu đỏ trước mắt kia, nếu không làm, mẫu thân nhất định đã sử dụng đến kỹ năng Phản Thiên, có thể là lần đầu tiên sử dụng nên mới dẫn đến tình trạng linh lực bị hấp thu ngược trở lại, nhưng cái kết giới là sao đây?

Tam giai Đế Vương cũng không phải ngồi không, sử dụng linh lực chặt đứt nhánh mây, nhảy lên, lại công kích đến Phụng Thiên Vũ, há miệng, tấp tới Phụng Thiên Vũ, Phụng Thiên Vũ thấy vậy, thân thể khẽ cong, tránh thoát công kích, từ bên dưới phản công trở lại.

Hồ ly vốn là loài rất thông minh và xảo trá, thân thể cực lớn nhảy thẳng lên không trung, chín cái đuôi cuốn lấy Phụng Thiên Vũ, Phụng Thiên Vũ lạnh lùng cười, lấy phương thức mà khiến Bạch Hồ không thể tin nổi để đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Ma Thú Sâm Lâm 2

Thần Nữ Sáng Thế là một sự tồn tại kinh khủng nhất, khi năng lực bộc phát toàn bộ có thể hủy thiên diệt địa, Phần Thiên kỹ năng được chia làm chín tầng, một tầng so với một tầng càng thêm lợi hại.

Hôm nay Phụng Thiên Vũ đã sử dụng kỹ năng trong tầng thứ tư của Phần Thiên là Hồng Liên Nghiệp Hỏa, lấy thực lực bây giờ của Phụng Thiên Vũ chỉ có thể chèo chống được tầng đầu tiên của kỹ năng Phần Thiên, cho nên mới xuất hiện tình trạng bị Hồng Liên hấp thu ngược lại.

Trong kết giới, Phụng Thiên Vũ mồ hôi chảy đầm đìa, như cá mất nước, cẩn thận từng li từng tí dựa theo phương pháp vừa mới xuất hiện trong đầu, từng điểm từng điểm đem lực lượng Hồng Liên thu hồi lại.

Thời gian chậm chạp trôi qua

Gần đến hoàng hôn, Phụng Thiên Vũ mới từ trong kết giới đi ra, quanh thân như được bao bọc bởi một tầng linh lực dồi dào khác hẳn lúc trước.

"Nha đầu, nguoi?"

Hàn Duệ sợ đến nỗi không nói thành lời, nha đầu đột phá từ cao cấp Linh Tôn tiến vào cấp thấp Linh Tông rồi sao!

Không công bằng, thật không công bằng, hấn kẹt cứng trong cấp thấp Linh Tông từ rất lâu rồi, cứ cái đà này chắc hấn phải báii nàng làm sư phụ mất. . !

"Ừ, lên cấp."

Thanh Ngự cùng Mạc Sầu xoắn xuýt một hồi, tiểu thư lợi hại như vậy, bọn hấn cũng phải cố gắng hơn nữa a!

"Mẫu thân, nguoi không sao chứ?" Tuyết Ảnh nhú mày hỏi, xem ra nhất định hấn phải cùng mẫu thân nói rõ một chút, bằng không nếu cứ tình trạng này xảy ra, cũng sẽ không còn may mắn như lần này nữa đâu.

"Sư phụ, sắc trời cũng đã không sớm, các nguoi nghỉ ngơi trước, đêm nay chúng ta phải nghỉ ngơi ở chỗ này rồi, ta cùng Ảnh nhi đi tìm ít đồ." Phụng Thiên Vũ quay đầu, trông thấy Bạch Hồ, nhảy dựng lên: "Thế nào, còn muốn đánh nữa sao?"

Bạch Hồ ai oán hai tiếng, mọi người phát hiện được biểu lộ quái dị của Phụng Thiên Vũ.

Hàn Duệ vội vàng hỏi: "Nha đầu, nguoi làm sao vậy?"

"Không có việc gì, sư phụ." Phụng Thiên Vũ nhú mày, mẹ kiếp, ai có thể nói cho nàng biết, nàng vì cái gì mà nghe hiểu được con hồ ly trước mặt này, chẳng lẽ nàng cũng là ma thú sao?

Người khác không biết, thế nhưng Tuyết Ảnh biết rõ đấy, cười trộm hai tiếng, thấy mẫu thân đang nhìn mình, lập tức ngậm cười, nghiêm trang nói: "Bạch Hồ nói nó biết một nơi có thể ở được, nó cũng đã nguyện ý khế ước cùng với Thanh Ngự, nhưng mà bây giờ thực lực Thanh Ngự quá yếu, nó phải đợi nàng mạnh hơn nữa mới có thể cùng nàng kí khế ước."

Ma thú cùng ma thú thì phải hiểu nhau rồi, chủ nhân khi kí khế ước với ma thú cũng thế, còn về phần mà ma thú cùng con người không có kí khế ước nhưng vẫn có thể liên hệ với nhau, tại Thương Lan đại lục, vâng, Phụng Thiên Vũ chính là người đầu tiên, hấn cũng không nói ra, nên khiến cho nàng tưởng mình là ma thú.

Màn đêm cũng đã buông xuống, Bạch Hồ cũng vừa mang theo mấy người Phụng Thiên Vũ tiến vào một sơn động, Phụng Thiên Vũ thừa dịp mấy người đang ngủ, lách mình tiến vào không gian Hồng Liên, không làm kinh động bất kì người nào.

...

Trong không gian Hồng Liên, Phụng Thiên Vũ khoanh chân ngồi, nhìn Tuyết Ảnh chậm rãi nói: "Ảnh nhi, ta nghĩ sự tình hôm nay nguoi cũng biết?"

Tuyết Ảnh nghe vậy, cũng ngồi xuống, đem những điều mình biết kể từ đầu đuôi đến gốc ngọn cho Phụng Thiên Vũ nghe.

Phụng Thiên Vũ nghe xong, cảm thấy choáng váng một hồi, cái thế giới này thật phiền phức a, có linh lực, có Dược Sư, có ma thú, được rồi những thứ này vẫn cho là bình thường đi, vì cái cọng lông (nguyên văn a) gì lại còn xuất hiện thêm một Thần Nữ Sáng Thế nữa chứ?

Nàng có thể là chuyển thế của nàng ta, không, theo như Ảnh nhi nói, độ chính xác đã lên tới mà là tám chín phần rồi.

Hiểu rõ mọi việc, Phụng Thiên Vũ cũng không có ở lại trong không gian, mà về lại sơn động, nhìn sắc trời vẫn tối, ngồi tại chỗ, khoanh chân tu luyện, Ảnh nhi nói cái thế giới này vẫn còn tồn tại rất nhiều loại linh lực chưa biết đến, thực ra linh lực chẳng qua chỉ là một trong số đó, quả nhiên là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân a, nàng chỉ có thể cố gắng tu luyện thôi.

Một đêm yên ổn, ngày mới vừa nổi lên, mấy người kia liền tỉnh dậy.

Phượng Thiên Vũ thấy mọi người đã tỉnh, cũng không nói thêm gì, ra khỏi sơn động, một đường thẳng đi đến Nhật Viêm quốc, Phượng Thiên Vũ biến thái, luyện được sư, cảm kỳ Thần Thú, Thiên Hồ Nhất Tộc Cửu Vĩ Bạch Hồ, một đoàn người như vậy có thể gọi là biến thái được chưa, những ma thú nhỏ nhỏ không dám tiến lên, vì vậy vài ngày trôi qua, đoàn người cũng không gặp phải rắc rối gì.

...

Đi thêm vài ngày nữa, đoàn người Phượng Thiên Vũ đã ra khỏi Ma Thú Sâm Lâm, đi đến nội thành của Nhật Viêm quốc. Một đường thẳng đến Đế Đô, Hàn Duệ đem các nàng an bài tại một nơi yên tĩnh ở Đế Đô, mỗi ngày ba bữa cơm, người bưng nước rót chiếu cố thật tốt.

Vì vậy mấy ngày rảnh rỗi này mọi người đều ra sức tu luyện, nhất là Phượng Thiên Vũ, đến cả cái bóng cũng không thấy.

Trong nhà, Phượng Thiên Vũ dành chút thời gian hiếm hoi ngồi phơi nắng, giờ tay trái đặt lên trán, hai mắt đen nhánh lộ ra nhu tình, nhàn nhạt nói: "Dạ Hiên, ta nhớ chàng lắm."

"Tiểu thư, Tôn Giả đã đến." Thanh Ngự thấy tiểu thư nhà mình ngồi ở ngoài cửa, cười cười bước đến.

"Nha đầu."

Người còn chưa thấy âm thanh đã tới, Phượng Thiên Vũ im lặng, vì cái gì a, không phải những ngày trước nàng thấy sư phụ là một người rất nghiêm túc nhưng từ khi đến đây sư phụ như biến thành người khác tính nết trẻ con không khác gì một tiểu hài tử a?

Phượng Thiên Vũ đứng lên, duỗi cái lưng mệt mỏi, nhìn người đang tiến vào, nói: "Hôm nay sư phụ rảnh rồi tới thăm ta sao?"

Hàn Duệ đi tới, trực tiếp cầm lấy ly trà đang đặt trên bàn đá, rất tự nhiên uống vào, sau đó đặt ly trà xuống, nổi giận dùm dùm: "Nha đầu, ngươi biết không, hôm nay ta đi đàn hội so tài cùng mấy bọn người kia, ngươi biết không, mấy lão già chết tiệt kia dám ở trước mặt ta khoe khoang, Hàn Duệ a, đồ nhi ta chính là thiên tài trăm năm khó gặp đó, tuổi trẻ như vậy mà đã đạt tới cao cấp Dược Chủ, bọn họ còn nói sư phụ như ta đã được định trước là sẽ không thu được đồ đệ."

Nói xong, lại uống thêm một ly trà: "Thật sự là tức chết ta a."

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, mỉm cười ngồi trên ghế quý phi, tiện tay nâng chung trà lên nhẹ nhấp một miếng, không nhanh không chậm mở miệng: "Sư phụ, đừng tức giận, cùng lắm thì khi tới thời điểm tranh tài đồ nhi sẽ khiến cho bọn họ sáng mắt chó lên nhé, được không?"

Sư phụ cũng thế, bởi vì một chút sự tình như vậy cũng sinh khí, xem ra sư phụ thật đúng là một tiểu hài tử rồi.

Hàn Duệ nghe vậy, vui vẻ ngồi xuống, nói: "Nha đầu, luyện được sư ngươi đã đạt đến cấp độ nào rồi?"

Hàn Duệ nghi ngờ hỏi, nha đầu đều một mực không nói cho hắn biết, chẳng lẽ nha đầu chỉ được cái linh lực biến thái, còn luyện được vẫn đứng im tại chỗ?

Phượng Thiên Vũ nghiêng đầu, nhìn sư phụ của mình, khoe miệng thoáng lên ánh cười, nếu bây giờ sư phụ biết nàng đạt đến cấp thấp Dược Tôn không biết sẽ như thế nào nhỉ? cười khẽ hai tiếng, Phượng Thiên Vũ chậm rãi nói ra: "Sư phụ, là cao cấp Dược Chủ."

Được rồi, nàng có Tinh Thần lực biến thái, có Thượng Cổ kỳ thư giúp đỡ, cho nên phát triển vô cùng nhanh thôi mà.

Trong thời gian ngắn, từ một phế vật nổi tiếng ở khắp Hoàng thành Đông Dạ nay đã bước vào cấp thấp Linh Tông cùng cấp thấp Dược Tôn, đúng thật là không cho người ta đường sống a.

"Thật tốt quá, đồ nhi, giải thi đấu ngày hôm đó ta muốn cho tất cả mọi người nhìn thấy, đệ tử của Hàn Duệ ta há có thể so sánh với những thứ tầm thường như thế sao!"

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, cũng không nói thêm cái gì, đi vào cái thế giới này đã lâu như vậy, nàng có được tình thân, tình bạn, tình yêu, kiếp trước nàng đều không có, chỉ mong những tháng ngày nhẹ nhàng trôi qua, tiếng của Ảnh nhi vang lên trong đầu, đôi mắt của Phượng Thiên Vũ lại nhiễm lên vào phần lạnh giá, ánh mặt trời ấm áp bây giờ cũng không thể nào làm tan đi hàn băng trong lòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Không Làm Sẽ Không Chết

Ba tháng, nói nhanh cũng không nhanh, nói chậm cũng không chậm.

Trong lúc này, Nhị hoàng tử của Nhật Viêm quốc Nhật Lăng đã hao tổn không biết bao nhiêu người, đều không kịp thấy được cái bóng của Phụng Thiên Vũ đã bị Bạch Hồ ném bay ra ngoài.

Tức giận, Nhật Lăng mang theo một đội quân nhân mã, còn sử dụng không ít các thủ hộ của hoàng gia, thực lực thấp nhất cũng đã đạt đến Linh Tông rồi.

Một đoàn người trùng trùng điệp điệp tiến vào nơi ở của Phụng Thiên Vũ, trong sân, Phụng Thiên Vũ cùng Hàn Duệ đang vui vẻ trò chuyện, Hàn Duệ nhíu mày nhìn những vị khách không mời đang bước vào kia, không vui nói: "Các người là người nào? Ban ngày ban mặt mà dám tự tiện xông vào nhà người khác, là muốn cướp bóc hay là muốn như thế nào hả?"

Trong sân Phụng Thiên Vũ đang uống trà nghe thấy vậy, khi khi một tiếng, đem toàn bộ nước trà trong miệng phun ra, sư phụ, sư phụ sao người có thể nói như thế a, dù sao người ta cũng là Nhị hoàng tử của một nước đấy, như thế nào qua miệng sư phụ thành quân ăn cướp trắng trợn rồi?

Ngồi ở trên lưng ngựa, Nhật Lăng nghe vậy, hai mắt âm hàn, tức giận nói: "Ở đâu ra cái lão già chết tiệt này, mau gọi Phụng Thiên Vũ bước ra đây cho ta."

Lão già chết tiệt?

Được!

Được lắm!

Hắn đường đường là Tôn Giả duy nhất của Dược Tông lại bị người ta lăng nhục, xem ra hôm nay không cho cái tiểu tử này một chút giáo huấn là không được mà, phải cho hắn biết trời cao bao nhiêu đất sâu bao nhiêu mới được.

Phụng Thiên Vũ đi tới cửa trước, nhìn mọi người, sau đó ngón tay giơ lên chỉ vào người đang ngồi trên lưng ngựa, không giận mà uy, giọng điệu chậm rãi tràn ra: "Nhị hoàng tử, ta khuyên người mau chóng xin lỗi, bằng không thì hối hận sẽ không kịp nữa đâu."

Nếu như là ngày trước, Phụng Thiên Vũ nhất định là không nói hai lời liền bắt đầu hành hung một trận, hôm nay sợ dĩ phải nói như vậy, hoàn toàn là bởi vì cuộc tỉ thí đan dược sắp bắt đầu rồi, nàng không muốn trong những ngày này gây chuyện, nhưng không có nghĩa là để người khác có thể tùy ý nhục mạ khi dễ người của nàng, huống chi là sư phụ của nàng.

"Xin lỗi? Hắn là cái thứ gì? Còn muốn bốn hoàng tử phải xin lỗi hắn."

Được!

Rất được!

"Ta không tính thứ gì, người mới tính là thứ gì, hôm nay lão phu liền muốn người biến thành thứ gì!"

Dứt lời, khí thế cuộn cuộn bộc phát, uy áp của trung cấp Linh Tông nhanh chóng tản ra.

"Các người, bắt lấy hắn."

Nhật Lăng lạnh lùng cười cười, chỉ vào hai lão già đứng bên cạnh, lão già này nghĩ hắn lợi hại lắm hay sao, chỉ là một cái trung cấp Linh Tông mà thôi, nếu không phải hắn bị phế, không chứng hiện tại hắn cũng đã đạt đến trung cấp Linh Tông rồi, tất cả đều do cái nữ nhân đáng chết kia, nếu không phải do nàng, Quốc Sư làm sao có thể phế đi hắn.

Nghĩ đến đây, lại nhìn về phía Phụng Thiên Vũ, trong mắt mang theo sát ý, hôm nay hắn dẫn theo hai gã cấp thấp Linh Tông, cũng đủ để đối phó với cái lão già trung cấp Linh Tông kia rồi, hắn muốn nhìn xem, không còn lão già kia bảo hộ, nữ nhân này sẽ như thế nào, hôm nay hắn nhất định phải giết chết nữ nhân này!

Hàn Duệ lại không lo lắng đến Phụng Thiên Vũ, lấy thực lực của nha đầu, những người này càng không phải là đối thủ của nàng, hắn chỉ cần chuyên tâm đối phó hai người kia là tốt rồi.

Phụng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn Nhật Lăng, có ít người thật không làm sẽ không chết, đây quả thực chính là tiện nhân đẳng cấp VIP.

"Các người, giết nữ nhân này cho ta." Nhật Lăng chỉ vào Phụng Thiên Vũ, la lớn, chỉ sợ người ta không nghe được.

Thanh Ngự cùng Mạc Sầu nghe thấy, nhanh chóng lấy ra vũ khí của mình nhảy vào trận chiến, hôm nay Thanh Ngự đã là cấp thấp Linh Tướng, còn Mạc Sầu là cao cấp Linh Tướng, người bình thường không phải là đối thủ của bọn họ rồi.

Kiểm quang bay múa, người chết không ngừng, tiếng kêu la thảm thiết nổi lên bốn phía, Phụng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn hết mọi việc đang diễn ra trước mặt, không có một chút thương tiếc, nàng vốn là người như vậy, kiếp trước người chết trên tay nàng không biết bao nhiêu người, bây giờ trông chờ nàng hạ lệnh cho Thanh Ngự cùng Mạc Sầu dừng lại, xin lỗi người hãy mau nằm mơ đi.

Nhật Lăng nhìn người của mình ngã xuống ngày càng nhiều, hai mắt hung ác nham hiểm, nếu cứ tiếp tục như vậy căn bản là giết không được Phụng Thiên Vũ, xem ra hôm nay không xuất nó ra là không được rồi.

Lấy ra một cây sáo lục sắc, đặt ở bên môi, nhẹ nhàng thổi lên.

Phụng Thiên Vũ hít mắt nguy hiểm, cảm thụ được một cỗ khí tức đang tiến đến đây, rồi nở ra nụ cười, thì ra còn có người giúp đỡ!

Ngay sau đó, trên bầu trời xuất hiện một thân hình, áo trắng như tuyết, lụa trắng che mặt, tám người nữ tử đang khênh một cỗ kiệu, phá không mà đến.

Ngự không mà đi, xem ra thực lực phải từ trung cấp Linh Tông trở lên, Phụng Thiên Vũ cúi đầu, nhìn nhìn Hoàng liêm trên cổ tay, nàng ngược lại là không nghĩ tới, Nhật Lăng lần này lại xuất hết cả vốn liếng a.

Người tới đã dừng lại, Nhật Lăng từ trên lưng ngựa bước xuống, xoay người cung kính về phía cỗ kiệu: "Nhật Lăng bái kiến Cung chủ."

"Nhị hoàng tử, không cần đa lễ." Âm thanh nhàn nhạt như gió mát truyền ra, một cánh tay vén lên bức màn, một khắc sau, nữ tử trong kiệu dần dần xuất hiện trước mắt mọi người, làn da trắng như tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, một đôi mắt phụng mệnh mông sông nước, chiếc mũi nhỏ nhắn, cặp môi đỏ mọng ướt át, nhìn qua xinh đẹp kiều diễm, trên trán là một đóa Liên hoa màu trắng, dưới ánh mặt trời như xuất hiện một chút hào quang

Chứng kiến dung nhan của nữ tử tất cả mọi người đều ngây ngẩn, một là một nữ tử dung nhan tuyệt mỹ, nhưng nữ tử này cùng Phụng Thiên Vũ giống nhau như đúc, duy chỉ có cái Liên Hoa trên trán là bất đồng.

Ai có thể nói cho bọn hắn biết, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

Nhật Lăng kinh ngạc một hồi, hắn cũng không nghĩ tới Thần nữ cung Cung chủ lại có tướng mạo thật giống với Phụng Thiên Vũ!

Phụng Thiên Vũ hai mắt hít lại, mắt lạnh nhìn nữ tử trước mắt, nàng không biết cảm xúc bây giờ là thế nào, chán ghét, châm chọc, buồn cười, nàng không rõ, nàng rõ ràng là lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân này, tại sao lại có cảm giác chán ghét như vậy?

"Người là người phương nào?"

Về mặt nữ tử tươi cười nhưng trong mắt lại là ghen ghét, không cam lòng, còn có một tia sợ hãi, vì cái gì, vì cái gì nàng ta lại ở chỗ này?

Nàng vốn không phải là chuyển thế của người kia, ha ha, nhưng tướng mạo của nàng lại giống như đúc, cũng vì ấn ký này mà nàng được đãi ngộ rất khác biệt, nhưng hôm nay vì sao lại gặp nàng ta.

Phụng Thiên Vũ nhìn nét mặt của nàng, không khỏi nghi hoặc, nàng lại e ngại nàng sao?

"Phụng Thiên Vũ, hôm nay Thần nữ cung Cung chủ đã xuất hiện, xem hôm nay người thoát bằng cách nào." Nhật Lăng lên tiếng nói, Cung chủ thực lực sâu không lường được, hôm nay Phụng Thiên Vũ có mọc thêm cánh cũng đừng hòng trốn thoát.

"Đúng không? Ta cũng lần đầu nghe được có người tự nói mình là gái ế cung Cung chủ đấy, chẳng lẽ thủ hạ của người đều không lấy được chồng, mà người là người đứng đầu không được ai để ý, cho nên mới được gọi là Cung chủ phải không?"

"Sự phụ, ta nói không sai chứ?"

Hàn Duệ nghe vậy, vui vẻ nói: "Nha đầu, người thông minh như vậy làm sao có thể hiểu sai được!"

Thanh Ngự cùng Mạc Sầu nghe vậy, khóe miệng co rút, tiểu thư thật sự là càng ngày càng cường hãn a.

Hai tay nữ tử nắm chặt, hai mắt hung hăng nhìn Phụng Thiên Vũ, giới lâm Phụng Thiên Vũ, lời nói của ngày xưa như xuất hiện lại trong đầu nàng, không cam lòng nhớ lại, nàng chậm rãi tiến lên.

Thần Giới đại diện, nữ tử áo đỏ như lửa, khinh thường nhìn nàng: "Bạch Liên, người cho rằng người có dung mạo giống ta thì người sẽ biến thành ta hay sao? Chỉ là một vị thần giới nhỏ nhoi mà lại muốn gả cho Cửu Thiên Thần Tôn sao."

Nhưng mà, bốn ngàn năm trước, thiên địa xuất hiện khe hở, Thập Phương thế giới hỗn loạn lung lay sụp đổ, Ma thú náo loạn, nàng tận mắt nhìn thấy hồng y nữ tử kia vì muốn củng cố lại Thập Phương thế giới, nghịch thiên mà đi, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, nàng cười một cách điên cuồng, Thần Nữ Sáng Thế thì như thế nào, cũng không thể nào vượt qua được thiên địa pháp tắc, cuối cùng chỉ có thể biến mất hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Đăng Xà

"Người rút cuộc là người nào?"

Phượng Thiên Vũ nhìn nữ tử trước mặt, không kiên nhẫn hỏi, rất rõ ràng, nữ nhân trước mắt này nhận thức được nàng, cùng nàng có cừ oán.

Chẳng lẽ trước kia nàng ta là kẻ thù của Thần Nữ Sáng Thế?

Mẹ kiếp, cái nữ nhân này đã bao nhiêu tuổi rồi?

"Tuyệt Cơ, người không nhớ ta hay sao?" Nữ tử thăm dò hỏi.

"Nói nhảm, nếu ta biết người là ai thì còn cần phải hỏi người nữa sao?"

"Ha ha, nếu người đã không nhớ, vậy người cũng không cần biết ta là ai, hôm nay, ta nhất định phải giết người."

Dứt lời, trong tay liền xuất hiện một thanh kiếm màu tím, mang theo một cỗ hơi thở cổ xưa, khiến người ta không thở nổi, đặc ý nhìn Phượng Thiên Vũ, nàng muốn nhìn xem nếu không có sức mạnh của Thần Nữ Sáng Thế thì nàng ta làm sao có thể thoát khỏi tay nàng đây, hôm nay nàng muốn rửa bỏ toàn bộ sỉ nhục của bốn ngàn năm trước.

Ngay sau đó, bảo kiếm sắc bén công kích Phượng Thiên Vũ, chiêu thức vô cùng tàn nhẫn.

Phượng Thiên Vũ thấy vậy, phi thân tránh thoát, xoay tròn một vòng trên không trung, sau đó liền xuất hiện ở sau lưng nữ tử, hai tay nhanh chóng đánh tới sau lưng của nữ tử kia, nữ tử nhẹ nhàng một di chuyển tránh khỏi một chiêu.

Đứng một chỗ, Bạch Liên cười lạnh nói: "Tuyệt Cơ, người bây giờ chỉ có như vậy thôi sao?"

Hôm nay Phượng Thiên Vũ một thân áo đỏ, khí thế hùng hục, ý niệm khê động, Thí Huyết đã xuất hiện trước mắt mọi người, nhìn nữ tử, từng chữ từng chữ nói: "Muốn biết thì tự mình nghiệm chứng đi."

Bạch Liên nhìn Phượng Thiên Vũ trước mặt, nàng không thể không nói, sự liều lĩnh của nữ nhân này vẫn không thay đổi, lời nói vẫn độc ác, lại rất yêu thích màu đỏ.

"Nhị hoàng tử, bọn hán giao cho người cùng người của ta, nữ nhân này là của ta." Bạch Liên nhìn thoáng qua Hàn Duệ, Thanh Ngư cùng Mạc Sầu, rồi lạnh giọng nói.

"Dạ, Cung chủ." Nhật Lăng lên tiếng, nhìn về phía những người còn đang đứng trong sân kia lạnh giọng nói: "Giết bọn chúng, Bôn hoàng tử liền có thưởng, mỹ nữ, kim tệ, muốn gì được nấy."

Những người kia nghe vậy như tiếp thêm sức mạnh, nhanh chóng tiếp tục công kích Thanh Ngư cùng Mạc Sầu, bọn hán đã nhìn ra, hai người này không lợi hại bằng cái lão đầu kia.

Bạch Hồ quét đuôi, một đám người liền lăn ra ngoài.

Nữ tử lụa trắng che mặt thấy vậy, nhao nhao triệu hoán ra ma thú của mình, cơ bản đều là cấp bậc Đế Vương, Thanh Ngư cùng Mạc Sầu không phải là đối thủ.

Hàn Duệ thấy vậy, phát ra một tín hiệu, triệu tập toàn bộ cao thủ của Dược Tông, hôm nay dù có thế nào hán cũng phải dốc toàn bộ sức lực, hán sống lâu như vậy, chứng kiến nữ tử kia hảo tâm không tốt, muốn giết nha đầu, hán không đối phó được nàng ta, nên nhất định phải bảo vệ được người của nha đầu.

Sau một khắc, những cao thủ của Dược Tông cũng nhao nhao chạy đến, nhanh chóng tập hợp thành một hàng ngang.

Bạch Liên lạnh lùng nhìn Phượng Thiên Vũ, triệu hoán ra ma thú của mình, ma thú của nàng đã có thể biến thành hình người, là một nữ tử xinh đẹp.

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn nữ tử vừa mới xuất hiện kia, là một ngũ giai Siêu Thần Thú Đằng Xà.

"Ảnh nhi."

Gió mát thổi qua, tóc đen tung bay, bên cạnh của nàng đã xuất hiện thêm một nam hài tóc trắng, khiến cho Đằng Xà cùng Bạch Liên khê giật mình.

"Đằng Xà, lá gan của người thật không nhỏ." Tuyệt Ảnh cười lạnh một tiếng, đối với huyết mạch Xà Tộc mà nói, hán chính là huyết mạch cao quý nhất, thế mà hôm nay Đằng Xà này dám...

Bạch Liên không cam lòng nhìn Tuyệt Ảnh, lúc trước Tuyệt Cơ biến mất, Tuyệt Ảnh không chịu thức tỉnh, nàng có ý đồ đem Tuyệt Ảnh vào Liên cung Thần Giới, vì muốn làm hán thức tỉnh, nàng đã phải làm hết mọi biện pháp, nhưng vẫn không có kết quả hán vẫn cứ ngủ say như vậy, vốn muốn giết hán, không biết là hán được cái gì bảo hộ, vẫn không thể ra tay được, nàng liền đưa hán đến nơi Tuyệt Cơ biến mất rồi ném xuống dưới, nàng muốn Tuyệt Cơ nhìn thấy, người mà người thương yêu nhất đã bị nàng ném đi không thương tiếc.

"Người có huyết mạch cao quý thì như thế nào, người có lẽ còn chưa được Độ Kiếp đi, ta như cũ vẫn có thể giết người." Đằng Xà kiêu ngạo cười nói:

"Chủ nhân của người lợi hại bằng chủ nhân của ta sao?"

Tuyết Ảnh không thèm để ý chút nào: "Ai chết ai sống còn chưa nói trước được đâu."

Nói xong, nhanh chóng hóa thành thân rắn, nhảy đến công kích Đằng Xà, thân rắn trắng sáng chói lọi, màu vàng của Mạn Châu hoa phủ trên thân tuyết trắng như toả sáng một vùng, bao quanh thân rắn là những đóa hoa từ vong trời nổi bông bành, nhìn qua thật xinh đẹp quý dị.

Uy áp huyết mạch Cẩm ky Thần thú phát ra những người đang tập trung đánh nhau kia liền không hện mà dừng lại run sợ.

Đằng Xà thấy vậy, lay động biến trở về bản thể, một xanh một trắng bắt đầu giao chiến, đây cũng là lần thứ nhất kể từ khi Tuyết Ảnh tỉnh lại phải giao thủ với một ma thú mạnh mẽ như thể một Siêu Thần Thú.

Những ma thú khác không chịu nổi uy áp, nhao nhao ngã xuống đất, Thanh Ngư đau lòng nhìn Bạch Hồ, nhanh chóng triệu hồi về không gian.

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn một chỗ, Thí Huyết trên tay nghiêng đón tiếp lấy, Bạch Liên là thần, lại còn sống không biết bao nhiêu là năm, Phượng Thiên Vũ mặc dù là chuyển thể của Thần Nữ Sáng Thế, nếu như là lúc trước, nàng chỉ cần động động tay, Bạch Liên liền sẽ phi hồi yên diệt, nhưng bây giờ nàng chẳng qua chỉ là một cấp thấp Linh Tông, làm sao có thể chống lại Bạch Liên.

"Tuyết Cơ, không có vũ khí của kiếp trước, không còn thực lực của kiếp trước, người đánh thắng được ta sao?"

Bảo kiếm màu tím bắn ra những mũi tên như ánh sáng, bay vọt tới Phượng Thiên Vũ, mũi tên sắc nhọn đem quanh thân Phượng Thiên Vũ cắt xuống, không phải là nàng không muốn né, mà là nữ nhân trước mắt rất cường đại.

Bạch Liên thấy vậy, ngưng tụ linh lực đánh thẳng vào người Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ cắn răng, lạnh lùng nói: "Người giết không được ta, như vậy hãy đợi đến khi ta hủy thiên diệt địa đi." Nói xong, trong tay nàng ngưng tụ ra một đóa hỏa liên, như máu màu đỏ, phát ra uy lực.

Bạch Liên là biết rõ đây chính là kỹ năng Phần Thiên, nàng có chút e dè, chuyển thể của Tuyết Cơ đã có thể nhanh chóng nắm vững được Phần Thiên rồi sao?

Khẽ nhú mày.

Phượng Thiên Vũ đột nhiên phun ra một búng máu, hỏa liên dần dần biến mất.

Nàng khẽ cười một tiếng, ngưng tụ lực lượng cũng không được rồi?

Một chương của Bạch Liên kia đã khiến Phượng Thiên Vũ chịu nội thương rất nặng.

Bạch Liên thấy vậy, cười lạnh đến: "Tuyết Cơ, người có bản lĩnh gì, đều sử dụng ra đi."

Phượng Thiên Vũ đột nhiên cảm thấy đầu đau đau, một ít hình ảnh xuất hiện đứt quãng, ba mươi ba tầng trời trong băng cung, một hồng y nữ tử đang lẳng lặng nằm, một khắc sau, hình ảnh chuyển đổi, hồng y nữ tử dưới thiên địa pháp tắc liền biến mất, cuối cùng xuất hiện hình ảnh một nam một nữ đang tươi cười cùng nhau khắc lên vách đá một lời hứa.

"A."

Đầu như tê liệt đau đớn, còn có những hình ảnh kia, lại khiến cho Phượng Thiên Vũ trở nên khát máu, hơi thở từ vong lan tràn khắp một mảnh bầu trời, rõ ràng là sáng lạn như ánh ban mai, nhưng lại làm cho người ta cảm giác lạnh lẽo như vừa bước chân vào địa ngục.

"Mẫu thân."

Tuyết Ảnh biến trở về hình người, không để ý Đằng Xà ở sau lưng, quay người bay về phía Phượng Thiên Vũ, sau đó lại bị Đằng Xà dùng đuôi đánh lên sau lưng, giọt máu tươi từ khóe miệng tràn ra, nhưng hắn vẫn không quay đầu lại, chạy đến bên người Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ thấy Tuyết Ảnh bị thương, ánh mắt tràn ngập khát máu nhìn về con rắn đang đứng trên không trung kia, một nụ cười nở ra, từ không gian lấy ra một viên đan dược, đưa cho Tuyết Ảnh...đó là thượng phẩm tam giai Trị Liệu đan, Tuyết Ảnh ăn xong cảm giác đau đớn cũng biến mất, Phượng Thiên Vũ lại lấy ra một ít đan dược, ăn như ăn kẹo, đây là đan dược nàng mới luyện chế thành công Hồi Linh đan, bởi vì nàng có Tinh Thần lực biến thái, vì thế đan dược được nàng luyện ra cũng không giống như bình thường. Hồi Linh đan, tên như ý nghĩa, có thể khôi phục lại linh lực, hạ phẩm thì năm canh giờ sẽ khôi phục lại linh lực, trung phẩm ba canh giờ, thượng phẩm một canh giờ, nhưng mà, Phượng Thiên Vũ ăn hết sẽ liền khôi phục.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Sẽ Có Một Ngày Ta Sẽ Khiến Nàng Ta Tan Thành Mây Khói

Một khắc này, Linh lực bị tiêu hao liền được khôi phục toàn bộ.

Vẫn như cũ nhìn Đẳng Xà trên không, Phụng Thiên Vũ không để ý tới Tuyết Ảnh ngăn cản, mũi chân điểm nhẹ, bay lên không trung, đứng đối diện với Đẳng Xà.

Bạch Liên chăm chọc nhìn Phụng Thiên Vũ, khinh thường nói: "Không biết tự lượng sức mình, lại muốn động thủ với Đẳng Xà, nguoi tưởng rằng nguoi giống với ngàn năm trước hay sao?"

Phụng Thiên Vũ hai tay mở ra, ngắt một cái thủ quyết, Tuyết Ảnh thấy vậy, vội la lên: "Mẫu thân, không nên."

Phụng Thiên Vũ không có dừng lại, giống như thời điểm ở Ma Thú Sâm Lâm, những đóa lửa Hồng Liên xuất ra, linh lực cường đại bức bách uy áp.

Đẳng Xà cả kinh, muốn thối lui về phía sau.

Phụng Thiên Vũ lạnh lùng cười: "Muốn chạy trốn sao? Muộn rồi."

"Dám tổn thương đến Ảnh nhi, ta quyết sẽ không bỏ qua cho nguoi."

"Nhánh mây, trời buộc."

Mấy tháng qua, sinh mệnh chi linh đã được Phụng Thiên Vũ không chế càng ngày càng tốt, nhánh mây bây giờ cũng không phải dễ dàng bị đốt cháy, Bạch Liên thấy vậy, chửi một tiếng, đáng chết!

Bay lên không trung, đánh tới Phụng Thiên Vũ.

Phụng Thiên Vũ hai mắt nhắm lại, không hề không chế những Hồng Liên đang chậm rãi bay quanh thân, phần nộ hỏa một tiếng: "Hồng Liên Nghiệp Hỏa, đi."

Tầng thứ tư của kỹ năng Phần Thiên, mặc dù chưa thể phát huy được hết uy lực của nó, cũng như chưa thể giết được Đẳng Xà, nhưng cũng đủ để nó sống dở chết dở.

Nhìn những đóa lửa Hồng Liên đang bay tới, Đẳng Xà vội vàng ngăn cản, Bạch Liên cũng vội vàng sử dụng linh lực.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa là hỏa diễm đến từ địa ngục, thiêu cháy được vạn vật.

Xuyên thấu qua bình chương, đánh thẳng đến Đẳng Xà cùng Bạch Liên.

"A."

Bị một kích này Đẳng Xà vội biến thành hình người, phần nộ nhìn Phụng Thiên Vũ, ta muốn giết nguoi, nói xong trực tiếp bay đến Phụng Thiên Vũ.

Bà vai của Bạch Liên bị lửa Hồng Liên làm bị thương, khuôn mặt tinh xảo rơi xuống những giọt mồ hôi, thật kinh khủng, mặc dù nàng ta chưa hoàn toàn không chế được nhưng sức mạnh của nó cũng khiến nàng kinh sợ rồi, nàng phải tranh thủ thời gian chữa thương mới được.

Ngay khi Đẳng Xà tới gần Phụng Thiên Vũ, một đầu hắc ưng xuất hiện, móng vuốt sắc bén chọt lên Đẳng Xà.

Đẳng Xà quay đầu lại công kích hắc ưng, Tuyết Ảnh thấy vậy, trong tay những đóa Mạn Châu hoa nhanh chóng xuất hiện, toàn bộ linh lực nhanh chóng được triệu tập...

Bạch Liên cắn chặt cặp môi đỏ mọng: "Đẳng Xà, chúng ta đi."

Tuyết Ảnh nghe vậy, tức giận nói: "Đã thương mẫu thân còn nghĩ muốn chạy sao, không có cửa đâu."

Nhưng mà, biến tướng phát sinh, một đoàn sương mù đen bay tới, ngăn chặn Tuyết Ảnh, lúc này rốt cuộc Phụng Thiên Vũ đã không thể kiên trì nổi, hai mắt nhắm nghiền, chuẩn bị té xuống, đoàn sương mù khẽ giật mình, đang muốn đón lấy Phụng Thiên Vũ, không nghĩ lại có người ra tay còn nhanh hơn.

Nhìn thấy người vừa tới, nam tử đứng trong sương mù thoáng qua kinh ngạc rồi liếc mắt nhìn qua hồng y nữ tử rồi nói: "Đi thôi."

Sương đen đến nhanh, đi cũng nhanh, mang Đẳng Xà cùng Bạch Liên đang bị trọng thương biến mất không thấy gì nữa.

Đế Dạ Hiên đem Phụng Thiên Vũ ôm vào trong ngực, tự trách bản thân, vì cái gì hấn luôn đến chậm, khiến nha đầu luôn bị khi dễ.

"Nha đầu."

"Tiểu thư."

Hàn Duệ, Thanh Ngư, Mạc Sầu đều vây lại.

Nhìn hai mắt mầu thân nhắm nghiền, mắt đỏ của Tuyết Ảnh tràn đầy đau thương, không nói nên lời.

Thất Dạ xuất hiện, hít hít trên người Phượng Thiên Vũ, nghi ngờ nói: "Chủ nhân, hình như trên người nàng có hơi thở của nữ chủ nhân."

Mọi người đồng thời nhìn về phía Thất Dạ, Đệ Dạ Hiến cùng Tuyết Ảnh tròn tròn mắt nhìn.

Phượng Thiên Vũ hôn mê, Thất Dạ nói như vậy giống như Phượng Thiên Vũ không phải là nữ chủ nhân.

Tuyết Ảnh nắm lấy Thất Dạ, nhìn thẳng vào đôi mắt màu vàng kia, từng chữ từng chữ nói: "Nếu là người về sau còn dám nói người đã thương mầu thân là nữ chủ nhân của người, ta sẽ giết người, a, đúng rồi, còn nữa nữ chủ nhân của người, rồi sẽ có một ngày, ta sẽ khiến cho nàng ta tan thành mây khói, biến mất khỏi thế giới này, vĩnh viễn không bao giờ được chuyển thế luân hồi."

Tan thành mây khói?

Không còn cơ hội hồi sinh? Thần nữ rốt cuộc đã làm cái gì lại để cho Tiểu Bạch hận nàng như thế?

"Tuyết Ảnh, những người này, một cái cũng không được buông tha, ta trước thay nha đầu chữa thương." Âm thanh lạnh như băng rét thấu xương, ánh mắt đảo qua Nhật Lăng, sau đó hai tay ôm lấy Phượng Thiên Vũ đi vào bên trong.

Bây giờ vốn là buổi sáng ấm áp, thế nhưng Nhật Lăng rồi lại cảm thấy rét lạnh thấu xương, làm sao bây giờ, sớm biết như vậy cho dù có bị đánh chết, hẳn cũng không dám gây chuyện đến nữ nhân này, không nghĩ tới bên cạnh nàng còn có một Siêu Thần Thủ!

Ngay khi Nhật Lăng đang sợ hãi, Thanh Ngư cùng Mạc Sầu đưa hấn trối lại, cho dù là người vốn dịu dàng như Thanh Ngư cũng trở nên khùng bố, cầm lấy thanh kiếm chỉ vào mặt Nhật Lăng: "Ta mặc kệ người là ai, dám đã thương tới tiểu thư nhất định phải trả giá thật nhiều."

"Thanh Ngư, trước lưu hấn lại, để cho nha đầu xử lý." Hàn Duệ hận không thể một đao chém chết hấn, nhưng mà là kẻ thù của nha đầu, phải để đích thân nha đầu hồi báo.

Thanh Ngư nghe vậy, thu hồi lại kiếm, mắt lạnh nhìn Nhật Lăng.

Trong phòng, Đệ Dạ Hiến không ngừng đem linh lực đưa vào trong cơ thể của Phượng Thiên Vũ.

Ý thức dần dần thanh tỉnh, cảm giác được linh lực trong cơ thể, Phượng Thiên Vũ không khỏi cười cười, nam nhân này lại cứu nàng một lần.

"Nha đầu, đem cái này ăn vào." Cảm giác được Phượng Thiên Vũ tỉnh lại, Đệ Dạ Hiến đem một đan dược màu tím đến trước mặt nàng.

Phượng Thiên Vũ nhìn qua đan dược, lập tức cảm thấy nam nhân này không chỉ có thực lực cường đại, tài lực cũng mạnh mẽ a, bát giai thượng phẩm Liệt Thương đan, lên trời còn chưa chắc cầu được thất giai đâu.

Phượng Thiên Vũ cũng không ngại ngần gì, cắn răng, đem đan dược nuốt xuống, trong nháy mắt nàng đau lòng, con mẹ nó, nàng giống như đang nuốt cục vàng a!

Không hổ là đan dược bát giai thượng phẩm, Phượng Thiên Vũ vừa ăn xong, lập tức cảm thấy đau đớn quanh thân đã giảm bớt không ít, trong cơ thể có một dòng nước ấm đang chảy, Phượng Thiên Vũ vội vàng ngồi xuống, nhanh chóng hấp thu đan dược.

..

Sương đen bay đến Ác Ma Thâm Uyên, trong sương mù Bạch Liên nhìn nam tử bên cạnh, không khỏi kinh ngạc, Thiếu chủ Ác Ma Thâm Uyên Minh U tại sao lại cứu nàng?

Nàng là người của Thần Giới, Thần Giới cùng Ác Ma Thâm Uyên là kẻ thù không đội trời chung, không hiểu tại sao hấn lại cứu nàng.

"Bạch Liên đa tạ Minh U Thiếu chủ cứu mạng."

Mặc dù là không đội trời chung, dù sao hấn đã cứu nàng, không thể không nói một lời cảm ơn.

Minh U không nói gì, như đang tự hỏi cái gì.

Bạch Liên đợi một hồi, thấy hấn không nói gì, liền không hỏi nữa.

"Cứu người là mệnh lệnh của phụ hoàng."

Ngay lúc Bạch Liên nghĩ hấn sẽ không trả lời, bên tai truyền đến âm thanh trầm ấm của hấn.

"Nhưng mà, ta muốn giết ngươi rồi." Minh U cười nhẹ, hai con mắt màu đỏ khát máu đứng trong đoàn sương mù màu đen như hai khóa thạch hồng bảo.

Bạch Liên cảnh giác nhìn hắn, người nam nhân này nói là vì phụ thân của hắn muốn cứu nàng, mà bản thân hắn lại muốn giết nàng?

"Vì cái gì?"

"Minh U Thiếu chủ muốn giết ta, dù sao cũng phải cho ta một cái lý do."

Bạch Liên đầu gối cũng là người sống mấy nghìn năm, không dễ dàng bị người ta hù dọa.

"Ngươi dám dẫm thương nàng."

Bốn chữ nhàn nhạt phun ra, lại làm cho lòng Bạch Liên cả kinh, chẳng lẽ Minh U Thiếu phải lòng Tuyết Cơ?

Nghĩ đến đây, Bạch Liên liền đổ kỵ, Tuyết Cơ a Tuyết Cơ, ngươi thật đúng là hồng nhan họa thủy a, khi chưa chuyển thể ngươi đem nam nhân tổn quý nhất của Thập Phương thế yêu ngươi đến mê mẩn đầu óc, đến khi ngươi chuyển thể lại làm cho Minh U thiếu chủ vừa gặp liền yêu, ngươi đến cùng là có bản lĩnh gì? Bạch Liên ta thua kém ngươi ở chỗ nào?

"Bạch Liên, ta không rõ, ngươi đường đường một Thần nữ của Thần Giới tại sao đến một nhân loại ngươi cũng không thể thắng nổi?" Minh U nhẹ giọng hỏi, bóng dáng thon dài làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác áp bách, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Người Không Biết Nàng Là Ai?

Bạch Liên mang theo mâu thuẫn nhìn Minh U, thật lâu mới lên tiếng hỏi: "Ngươi không biết nàng là ai?"

"Ừ."

"Minh U Thiếu chủ, ta giết nàng đối với Ác Ma Thâm Uyên của các ngươi mà nói có lợi chứ không có hại."

"Nói cho ta biết, nàng là ai?" Minh U truy vấn, hai tay nắm chặt, nghe Bạch Liên nói khiến hắn cũng cảm thấy mơ hồ, hắn hi vọng nàng không phải là người kia, phụ hoàng muốn hắn mau chóng giết người kia.

"Minh U Thiếu chủ không phải là đã đoán được rồi hay sao? Nàng chính là chuyển thể của Thần Nữ Sáng Thế."

Minh U cứng ngắc một hồi, thật là nàng!

"Minh U Thiếu chủ, ta muốn gặp phụ thân ngươi."

Bạch Liên thân nhiên nói, nàng bây giờ cần có minh hữu(đồng minh) không thì sẽ gặp khó khăn khi giết Tuyết Cơ, nếu có người của Ác Ma Thâm Uyên tương trợ, như vậy sẽ dễ dàng hơn.

"Rất nhanh ngươi sẽ được gặp." Minh U nói một câu, cũng không nói thêm lời, lẳng lặng đứng ở một bên.

Hắn đã nghe được rất nhiều câu chuyện về Thần Nữ Sáng Thế, Thập Phương thế giới, U Minh ảo cảnh cùng Ác Ma Thâm Uyên, các giới vương đô đều rất nghe theo lời của Thần Nữ Sáng Thế, nghe nói Thần Nữ Sáng Thế từng có một đoạn chân tình với một người, là người không bị ràng buộc với Cửu Thiên Thần Tôn, nghe nói Thần Nữ Thần Giới(Bạch Liên) vì muốn gả cho Cửu Thiên Thần Tôn nên đã mời Thần Vương tứ hôn, không ngờ ở trên đại điện lại bị Thần Nữ Sáng Thế cười nhạo, lời đồn có rất nhiều rất nhiều, hắn cũng thật không thể nào ngờ được thật vất vả hắn mới có được hứng thú với một người nhưng phụ hoàng bắt hắn phải giết nàng bằng được.

Thật là một trò đùa khôi hài?

Rất nhanh đoàn sương mù đã tiến đến Ác Ma Thâm Uyên, Minh U trực tiếp mang theo Bạch Liên đi vào nơi sâu nhất của Ác Ma Thâm Uyên.

"Thần Nữ Thần Giới đại giá quang lâm không biết là có chuyện gì?"

Thanh âm già nua bay tới, quanh quần bốn phía.

"Thật không dám đại giá quang lâm, Bạch Liên là muốn đến cảm ơn Uyên Vương lại để cho Thiếu chủ tới cứu ta."

Bạch Liên khách khí nói, thầm nghĩ trong lòng, lão già chết tiệt, cho dù nàng không muốn tới, nàng vẫn bị mang tới, thế mà còn nói cái gì là đại giá quang lâm

"Minh Nhi, ngươi lui ra ngoài trước đi, vì phu cùng với Thần Nữ muốn ôn lại chút chuyện."

"Dạ, phụ hoàng." Minh U liếc nhìn Bạch Liên rồi lui ra ngoài.

"Uyen Vương, không biết ngươi có chuyện gì muốn nói với ta?"

"Bạch Liên, bốn tọa muốn hợp tác với ngươi, giết Tuyết Cơ, hôm nay nếu không phải Minh Nhi cứu được ngươi, chắc hẳn ngươi cũng hiểu được chứ." Thanh âm già nua không còn khách khí như lúc này, mà là trực tiếp tiến vào chủ ý.

"Uyen Vương, làm sao ngươi biết ta sẽ hợp tác với ngươi?"

"Bạch Liên, ta chắc chắn biết ngươi sẽ cùng ta hợp tác, nếu như thần tử biết rõ ngươi đang ở đây cùng với Uyen Vương đang bị phong ấn, trong lúc Thần Nữ Sáng Thế đang chuyển thế, đến lúc đó, ngươi cho rằng ngươi chỉ đơn giản là bị đuổi khỏi Thần Giới thôi sao."

"Ngươi. ."

"Bạch Liên, ngươi hãy suy nghĩ thật kỹ lời bốn tọa vừa nói, sau đó hãy đến gặp ta."

Nói xong, bóng dáng mờ ảo biến mất, chỉ còn lại một mình Bạch Liên đứng ở nơi đó.

Đúng vậy a, nếu để cho tất cả thần tử biết rõ nàng muốn giết Tuyết Cơ, nàng nhất định sẽ không đơn giản là bị đuổi khỏi Thần Giới.

Làm sao bây giờ?

"Bạch Liên, phụ hoàng đã nghỉ ngơi, tại sao ngươi còn chưa đi, phải biết rằng ma khí của Ác Ma Thâm Uyên Ma đối với thương thế của ngươi có hại chứ không có lợi, huống chi là đây là nơi ma khí nồng đậm nhất của Ác Ma Thâm Uyên."

Minh U đi tới, nhìn Bạch Liên đang ngăn người, không kiên nhẫn nói, sẽ không có bất kỳ người nam nhân nào sẽ đi đối đãi thật nhiệt tình với người luôn muốn giết nữ nhân mà mình có hứng thú.

Bạch Liên nghe vậy, kiểm tra một chút thương tích của mình, quả nhiên phát hiện miệng vết thương đang mở rộng, quay người nhìn Minh U: "Minh U Thiếu chủ, cáo từ."

Nói xong, nhanh chóng đi ra ngoài Ác Ma Thâm Uyên.

Ra khỏi Ác Ma Thâm Uyên, Bạch Liên trực tiếp trở về Liên cung, việc hiện tại của nàng chính là phải dưỡng thương thật tốt, rồi mới tính đến chuyện giết nữ nhân kia!

Phượng Thiên Vũ sau khi được đan dược trị liệu cùng linh lực của Đế Dạ Hiên, những vết thương cũng đã dần biến mất, ban ngày vì đã hao tổn linh lực quá nhiều, mệt mỏi, nàng ôm Đế Dạ Hiên liền đi vào giấc ngủ.

"Tiểu thư, người đã tỉnh chưa?"

Thanh Ngư ở ngoài cửa nhẹ giọng hỏi, lại không dám đi vào, Quốc Sư từ hôm qua cũng chưa từng bước chân ra ngoài, nàng đi vào sẽ thật ngại ngùng a, ài, thôi hãy là ráng đợi thêm chút nữa đi.

Trong phòng

Đế Dạ Hiên lười biếng dựa vào đầu giường, nhìn thiên hạ ở trong lòng, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra nhu tình, tối hôm qua hắn vốn muốn trở về, nhưng sợ thân thể nha đầu chưa được hồi phục, liền ở lại chăm sóc nha đầu một chút, không nghĩ tới nha đầu sau khi hấp thu đan dược xong liền trực tiếp ôm lấy hắn rồi rơi vào giấc ngủ luôn.

Nhìn Phượng Thiên Vũ đang say mê ngủ, con mắt đen nhánh chứa đầy sự cưng chiều, hai mắt khép lại, làn da trắng nõn, một bàn tay nhỏ nhắn ôm chặt lấy hắn, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn hơi chút chuyển động, nàng lúc tỉnh như một loài báo tàn ra sự nguy hiểm cùng khí chất vương giả, khi ngủ say thái độ cao ngạo lạnh lùng biến mất thay vào đó là một con mèo lười yêu ngủ.

Cảm giác được có người đang nhìn chằm chằm vào nàng, Phượng Thiên Vũ mở hai mắt, trông thấy được một khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mặt, ngu ngơ nửa ngày, hỏi: "Dạ Hiên. Chàng. Chàng còn chưa đi sao?"

"Nha đầu, vẫn mệt sao?" Đế Dạ Hiên nhẹ giọng hỏi, trong mắt không ngăn được tia vui vẻ.

Phượng Thiên Vũ lắc đầu, nói: "Không mệt."

Nàng khi ngủ rất cảnh giác, bình thường giấc ngủ của nàng đều không sâu, không nghĩ tới tới hôm qua ôm hân liền ngủ thảng một mạch đến sáng hôm sau, thật lâu rồi nàng chưa có được giấc ngủ ngon đến như vậy.

"Nha đầu, nàng có đói bụng không?" Đế Dạ Hiên tiếp tục hỏi.

"Đói bụng." Phượng Thiên Vũ thành thật trả lời đến, ngày hôm qua tiêu hao thật nhiều khí lực, lại ngủ được một giấc dài như vậy, nói không đói bụng thì có ai tin không!

"Nha đầu, ăn ta đi, ta tuyệt đối rất ngon a."

Nói xong, Đế Dạ Hiên cúi đầu, hôn lên môi Phượng Thiên Vũ, rồi chuyển sang thỏa thích nghiền nát.

Phượng Thiên Vũ sững sờ, chẳng lẽ sáng sớm là lúc nam nhân dễ dàng động dục nhất sao?

Nàng chưa có làm cái gì nha?

Phượng Thiên Vũ lại không biết, bộ dáng lúc nàng ngủ thật hấp dẫn mê người nha, Đế Dạ Hiên cũng là nam nhân bình thường, không phải là Liễu Hạ Huệ, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

Ngay lúc Phượng Thiên Vũ cảm giác nàng sắp chết ngạt thì Đế Dạ Hiên mới buông nàng ra, nhìn đôi môi đỏ mọng kia, mỉm cười: "Nha đầu, rời giường."

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, nụ cười hiện lên, đầu ngón tay ôm lấy cổ Đế Dạ Hiên, ngẩng đầu cắn xuống, nói cắn cũng không phải cắn, nói hôn cũng không phải là hôn, có một loại cảm xúc thật không rõ ràng.

Hai mắt Đế Dạ Hiên trầm xuống, sau đó liền đem Phượng Thiên Vũ từ nằm ở trên giường ôm vào lòng, nàng trên, hân dưới, âm thanh khàn đặc phát ra: "Nha đầu, nàng đang đùa với lửa."

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, cũng không nói nhiều, đầu ngón tay di chuyển xuống bộ ngực của hân, bắt đầu vuốt ve, những nụ hôn từ cổ dần di chuyển xuống dưới nhẹ nhàng gặm cắn.

Thân hình Đế Dạ Hiên cứng ngắc một hồi, bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang chầm lên ngồi lửa trên người hân, con mắt phát sáng như những đốm lửa: "Nha đầu, cứ đùa như vậy là nàng phải thất thân đó."

Phượng Thiên Vũ vui vẻ cười rộ lên, lại tiếp tục cắn lên bả vai hân.

"Hí...iiiiii --" một tiếng hít không khí vang lên.

Đế Dạ Hiên cảm giác toàn thân sôi trào mãnh liệt, hạ thân càng khó chịu, một cái trở mình, đem Phượng Thiên Vũ đặt xuống phía dưới.

Phượng Thiên Vũ vẫn chưa dừng lại, Đế Dạ Hiên vội nắm lấy đôi tay nàng, khó khăn nói: "Nha... Nha đầu, cái này. Hôm nay. Trời hôm nay nóng quá. Ta đi tắm trước."

Nói xong, rất nhanh đứng dậy, lao ra khỏi phòng, Thanh Ngư đứng ở trong sân lại không hiểu chuyện gì, nhìn Quốc Sư từ trong căn phòng bay ra, chạy như ma đuổi, nghi ngờ hỏi: "Quốc Sư đại nhân bị sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Hoàng

Nhìn Đế Dạ Hiên đang chạy trời chết, Phượng Thiên Vũ cười lớn ra tiếng.

Thanh Ngư bụng nước ảm đi vào cửa, hỏi: "Tiểu thư, người đang cười cái gì vậy, ta vừa mới thấy Quốc Sư đại nhân chạy ra, giống như là có việc rất gấp, có phải là đã xảy ra chuyện gì không?"

"Chàng nói hôm nay trời nóng quá, nên đi tới nơi mát mẻ rồi."

"A." Thanh Ngư lên tiếng, đem chậu nước đặt xuống, thấp giọng nói: "Mới sáng sớm như thế này, làm sao mà đã nóng được như vậy rồi?"

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, chỉ là khẽ cười một cái.

"Thanh Ngự, Nhật Lăng đâu?"

"Tiểu thư, ta cùng Mạc Sầu giam hãm lại rồi, Tôn Giả nói phải để đích thân chúng ta áp giải hãm vào cung."

"A?"

Sư phụ muốn nàng mang Nhật Lăng vào Hoàng Cung, là muốn cho toàn bộ người của Nhật Viêm quốc biết Nhị hoàng tử của bọn họ là hạng người như thế nào, lấy tính tình của sư phụ lần này chắc chắn sẽ náo loạn một trận rồi, lần này Nhật Viêm quốc xui xẻo rồi.

Cũng được, nàng sẽ mang hãm vào Hoàng Cung.

"Thanh Ngự, người chuẩn bị một chút, chúng ta ăn cơm xong rồi đi."

"Dạ, tiểu thư."

Thanh Ngự lên tiếng, rồi rời khỏi gian phòng.

..

Bên bờ sông Đình Lam, một bóng dáng thon dài đang đứng, từng cơn gió nhẹ thổi qua, áo bào màu đen như mực phiêu động, chỉ là một bóng lưng, cũng đủ làm cho người ta thấy được khí thế của một quân lâm thiên hạ.

Nhớ tới chuyện hồi sáng, Đế Dạ Hiền không khỏi bật cười, mào hoang nhỏ kia thật đáng yêu. Nếu không phải sớm chạy ra, có thể hãm đã không cảm lòng được rồi!

Đột nhiên, một cổ khí tức đang dần đi tới, tay áo Đế Dạ Hiền vung lên, thân nhiên nói: "Nếu như đã đến, liền xuất hiện đi."

Bạch Liên nhẹ nhàng đi ra, dung nhan tuyệt mỹ khiến cho lông mày của Đế Dạ Hiền nhăn lên, vừa trông thấy hãm, mắt đẹp nổi lên giọt nước óng ánh, thấp giọng kêu: "Hoàng, thật là chàng rồi."

"Người là ai?"

Đế Dạ Hiền nhìn người trước mặt, trong lòng cảm thấy thật bức bối, dung mạo lại giống nha đầu, nhưng tính tình không như nha đầu, rõ ràng thân thể khỏe mạnh, thể mà cứ đứng suốt suốt, không có việc gì lại đem mình biến thành lão thái bà.

"Hoàng, chàng không nhớ ta sao? Ta là Liên Nhi a?"

Bạch Liên nói xong, từ trong hốc mắt, những giọt nước lập tức rơi xuống, bộ dáng kia, khiến cho người ta thật đau lòng, chỉ cần là một nam nhân đều sẽ nhận không được muốn tiến lên ôm lấy nàng hào hào an ủi một phen.

Không biết làm sao Đế Dạ Hiền vẫn như thế, kiên trì đứng tại nguyên chỗ, mắt lạnh nhìn nàng: "Ta không biết người."

Tĩnh ngữ, Thất Dạ từ trong không gian đi ra, mắt vàng nhìn thấy Bạch Liên kinh ngạc, hô lên: "Thần nữ?"

Thất Dạ ngày đó bị Tuyệt Ảnh uy hiếp, tự nhiên sẽ không dám gọi là nữ chủ nhân nữa rồi.

Đế Dạ Hiền nghe vậy, hai con mắt hung ác nham hiểm, hỏi: "Người chính là Thần Nữ của Liên Cung Thần Giới?"

"Hoàng, chàng còn nhớ ta sao?" Bạch Liên kích động chạy tới.

Thất Dạ nghe vậy, trực tiếp trở về không gian, Thần Nữ, người là không thấy chủ nhân bây giờ là đang tức giận hay sao, coi như xong, Thần Nữ, không phải là ta không muốn giúp người, thật sự là ta bất lực a, người hãy tự cầu nhiều phúc đi, mang theo một loạt cảm xúc, Thất Dạ rất nhanh tiến vào không gian.

Một cổ lực lượng cường đại bức tới Bạch Liên, kinh ngạc, Bạch Liên không kịp né tránh, liền phun ra một ngụm máu tươi, ngo ngoe nhìn Đế Dạ Hiền: "Hoàng, tại sao, tại sao lại tổn thương ta?"

"Vì cái gì?"

"Đã thương nha đầu." Đế Dạ Hiền cười lạnh lên tiếng, nếu không phải ngày hôm qua hãm đến muộn, nữ nhân này làm sao có thể chạy thoát.

Bạch Liên nghe vậy, Tuyệt Cơ, không phải lại là vì Tuyệt Cơ chứ?

Nha đầu, nha đầu, xưng hô thân mật như vậy rồi sao, là Tuyệt Cơ sao?

"Chàng là vì người hôm qua ta đã thương mà muốn giết ta sao?" Bạch Liên hỏi, nàng không tin, không phải, nhất định không phải là nàng ta.

"Hừ, biết rõ còn hỏi."

Bạch Liên nghe vậy, nước mắt như một dây hạt ngọt tiếp tục rơi xuống, nhìn Đệ Dạ Hiền, âm thanh uất ức cùng không cam lòng vang lên: "Nàng ta đến cùng là có cái gì tốt đẹp khiến chàng nguyện ý vì nàng ta mà tổn thương ta, trước kia đã thế, bây giờ cũng như thế, Thần Hoàng, ta đến cùng là có điểm nào thua kém nàng ta?"

Đệ Dạ Hiền nghe vậy, không kiên nhẫn nói: "Trước kia ta không biết, nhưng hiện tại ta là lần đầu tiên thấy ngươi, chỉ cần ngươi dám tổn thương người của nàng, ta đều sẽ không bỏ qua cho ngươi, nàng không phải là người mà ngươi có thể so sánh, mọc ở đâu ra dung mạo giống nàng, nhưng linh hồn của ngươi không phải là nàng, ngươi không có chỗ nào có thể so sánh với nàng?"

Nói xong, sức mạnh của hắc ám chi linh đánh tới Bạch Liên, hắc vốn không phải người tốt, người nào dám tổn thương đến nha đầu, mặc kệ là ai hắc đều sẽ không bỏ qua, huống chi là nữ nhân này.

Bạch Liên chật vật né tránh, nhưng vẫn như cũ bị sức mạnh của hắc ám chi linh làm bị thương, vết thương ngày hôm qua đã chưa khỏi hẳn, hôm nay hai lần bị thương, nàng còn có thể chống đỡ nữa sao.

Nhìn Đệ Dạ Hiền tựa như trích tiên, Bạch Liên cắn răng một cái, lợi dụng pháp thuật chạy trốn về Thần Giới.

"Thất Dạ, đi ra cho ta."

Âm thanh Đệ Dạ Hiền trầm thấp vang lên, Thất Dạ run rẩy từ trong không gian bước ra, mắt vàng trong veo như nước, nhìn qua thật đáng thương, hắc thật sự cái gì cũng không biết a!

"Nói, nàng ta vì sao lại nói như vậy?"

"Chủ nhân, ta không biết." Thất Dạ kiên cường nói, không thể nói, thật sự không thể nói a.

"Không nói?"

Đệ Dạ Hiền nhíu mày, chẳng lẽ hắc trước kia thật sự có quen biết với nữ nhân như vậy sao?

"Được rồi, ngươi trở về đi."

Tính tình của Thất Dạ hắc cũng biết, nó không chịu nói khẳng định có nguyên nhân của nó, hắc cũng sẽ không bức nó.

Thất Dạ nghe vậy, như được đại xá, HUŨ...U...U một cái đã không thấy tăm hơi.

Đệ Dạ Hiền buồn cười lắc đầu, nhớ tới bản thân đi ra ngoài hơi lâu, không biết nha đầu có lo lắng không nữa.

..

Trong sân, Thanh Ngự chính đón tư trang, Phượng Thiên Vũ lạnh nhạt liếc qua Nhật Lăng đang bị Mạc Sầu khống chế, quay người nói với Thanh Ngự: "Thanh Ngự, chuẩn bị xong chưa?"

"Tiểu thư, xong rồi."

"Ừ, Mạc Sầu, mang hắc theo, chúng ta đi."

Mạc Sầu nghe vậy, mang theo Nhật Lăng đang bị trói chặt đi lên xe ngựa, Thanh Ngự theo sát ở phía sau.

Phượng Thiên Vũ đang chuẩn bị lên xe ngựa, khỏe mắt chợt thấy một bóng dáng màu đen quen thuộc, lại nói với Thanh Ngự: "Các ngươi ngồi xe ngựa, ta đi ở phía sau."

"Dạ, tiểu thư."

Thanh Ngự cùng Mạc Sầu liếc nhau, xem ra tiểu thư là muốn đi cùng với Quốc Sư.

"Nha đầu, muốn đi đâu thế?"

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, vừa cười vừa nói: "Hoàng Cung, Dạ Hiền, chàng tắm xong rồi hả?"

"Ài, thực không có biện pháp trị nàng mà."

Đệ Dạ Hiền bước lên phía trước, một tay kéo eo Phượng Thiên Vũ, mũi chân điểm nhẹ, bay lên không trung, thẳng hướng về Hoàng Cung.

"Mạc Sầu, Thanh Ngự, đi thôi."

Mạc Sầu nghe vậy, điều khiển xe ngựa chạy theo.

Sau một hồi, đã tới trước cửa Hoàng Cung, vì không có lệnh bài, xe ngựa bị ngăn lại.

"Nhánh mây."

Từ trên không trung, Phụng Thiên Vũ khẽ quát một tiếng, nhánh mây cực lớn đem toàn bộ xe ngựa nâng lên, từ trên không trung chậm rãi tiến vào Hoàng Cung, thị vệ hai bên nhìn xe ngựa đang đi trên không trung, vội vàng hô to: "Nhanh, đi theo, mau chóng ngăn cổ xe ngựa kia lại."

Đế Dạ Hiên phát tay áo lên, đám thị vệ đang đuổi theo liền ngã nhào trên mặt đất, chỉ có thể trừng mắt nhìn cổ xe ngựa nghênh ngang đi vào Hoàng Cung.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Đình Chỉ Hết Thảy Việc Mua Bán Đan Dược

Xe ngựa chạy một đường thẳng đến đại điện, đưa tới không ít sự chú ý của thị vệ, cung nữ và một số nô tài khác.

Thanh Ngự cùng Mạc Sầu xuống xe, áp giải Nhật Lăng đi thẳng đến điện Kim Loan, Phụng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên cũng đã đứng trước cửa điện.

"Nhanh, mau giết bọn chúng đi, nhanh a." Bị trời phạt, Nhật Lăng la lớn.

Thanh Ngự rút ra một con dao găm, đưa đến sát cổ hắn, nhìn những người vây quanh, khẽ quát một tiếng: "Ai dám tiến lên."

Mạc Sầu trông thấy, trong đầu bỗng nhớ đến một câu "Nữ nhân đúng là cọp cái".

Lúc này Hàn Duệ cũng đã tiến vào Hoàng Cung, trông thấy Phụng Thiên Vũ bị những người kia vây quanh, Hàn Duệ lập tức đi tới: "Ta xem các người ai dám động thủ."

Thị vệ không nói lời nào, nhóm người trước mặt này thật không dễ trêu chọc, huống hồ Nhị hoàng tử vẫn còn ở trong tay bọn họ, bọn hắn thật không dám làm càn.

Không ai dám tiến lên, đoàn người Phụng Thiên Vũ trực tiếp tiến vào điện Kim Loan.

Đứng ở ngay cửa đại điện, Thanh Ngự kêu Mạc Sầu đem Nhật Lăng để ở chính giữa cửa, sau đó đứng ở đằng sau, trực tiếp đạp Nhật Lăng bay vào.

Trong đại điện mọi người nghi hoặc nhìn đoàn người tiến vào.

Quốc Chủ (ta cũng không hiểu sao hông dùng Hoàng Thượng) Nhật Viêm quốc nhìn thấy một màn như vậy, lập tức giận dữ, chỉ vào Thanh Ngự đang đi đầu tiên: "Người là người phương nào, lại dám đập nhừ tử của trẫm!"

Thanh Ngự nghe vậy, tức giận nói: "Đập hắn là còn nhẹ đấy, ta còn muốn giết hắn đây." (có ai thấy đạo này Thanh Ngự có vẻ hung dữ không)

"Lớn mật, thị vệ đâu, bắt nàng ta lại cho trẫm."

Vừa dứt lời, nhóm thị vệ trong điện liền chớp tới Thanh Ngự.

"Ta xem ai dám." Một khắc sau, Cửu Vĩ Bạch Hồ xuất hiện ở trong đại điện, nhìn thấy hồ ly cực lớn trước mặt, một số người liền run sợ, là ma thú cấp bậc Đế Vương a!

"Hừ."

Một tiếng hừ nhẹ, Hàn Duệ bước lên.

"Ồ, đây không phải là Dược Tông Tôn Giả hay sao? Hắn làm sao lại tới nơi đây?"

Trong đại điện bỗng có giọng nói vang lên, thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ để toàn bộ người trong đại điện có thể nghe rõ, kể cả Nhật Lăng.

Hắn hoảng sợ nhìn Hàn Duệ, nhớ tới ngày hôm qua hắn lại mắng người ta là lão già, hắn thật không thể ngờ tới được, bản thân đã vô tình trêu chọc vào Quốc Sư, bây giờ lại còn chọc đúng vào Tôn Giả duy nhất của Dược Tông nữa chứ, chết tiệt, đều là vì nàng ta, Phụng Thiên Vũ.

Ngày đó, hắn vốn không thể nói chuyện, cũng may Thần Nữ cung Cung chủ cho hắn một viên thuốc, mới giúp hắn có thể nói chuyện lại như cũ, Thần Nữ còn nói hắn nếu gặp chuyện gì đều có thể nhờ nàng cứu giúp nhưng điều kiện là phải giúp nàng tìm kiếm một mảnh vỡ, vì cũng vừa hay tin Phụng Thiên Vũ đang ở Nhật Viêm quốc nên liền đồng ý, hắn điều động thật nhiều người đi giết nàng, và cuối cùng lại đắc tội đến Dược Tông Tôn Giả.

Quốc Chủ nghe xong, vội vàng nói: "Người tới, mau mời Tôn Giả ngồi."

Dược Tông Tôn Giả a, nếu được lòng hân, thật sự là một chuyện rất tốt a.

"Không cần, hôm nay lão phu đến là muốn nói cho Hoàng Thượng biết, Dược Tông đình chỉ mua bán đan dược với những người trong hoàng gia cùng tất cả các đại thần trong triều đình."

Lời này vừa nói ra, người trong đại điện nháy mắt muốn nổ tung, đình chỉ hết thấy việc mua bán đan dược, như vậy chẳng phải là muốn trực tiếp giết bọn họ hay sao, đan dược ở những nơi khác làm sao có thể so sánh với Dược Tông dược, Tôn Giả người làm sao vậy a, sao lại muốn đình chỉ việc mua bán như thế a?

"Tôn Giả, tại hạ cả gan hỏi một câu, tại sao lại đình chỉ việc mua bán đan dược?" Một người to gan tiến lên hỏi, phải biết rằng đại đa số đan dược của ba quốc gia đều lấy từ Dược Tông, trước giờ việc mua bán luôn tốt đẹp, hiện tại như thế nào đột nhiên lại muốn đình chỉ, không còn đan dược, một số đệ tử tu luyện linh lực sẽ gặp rất nhiều khó khăn a, đến lúc đó, khẳng định thực lực của Nhật Viêm quốc làm sao còn dám so sánh với các quốc gia khác được nữa, Đông Dạ quốc có Quốc Sư, thực lực đã vốn cường đại, Vân Thương quốc có Thái Tử là người trị quốc kỳ tài, nếu hai nước đó liên thủ, bọn hân chỉ có thể chật vật mà chống đỡ thôi.

"Người muốn biết nguyên nhân vì sao à, vậy thì hãy hỏi Nhị hoàng tử của các người đó."

Hân Duệ vừa nói sau, tất cả mọi người đều sửng sốt, cái đó và Nhị hoàng tử có quan hệ gì sao?

Mọi người ở đây bắt đầu xoắn xuýt, sau đó lại thấy Đế Dạ Hiên nắm tay Phượng Thiên Vũ tiến vào đại điện.

Hoàng Đế Nhật Viêm quốc vừa trông thấy người tiến vào, vội vàng từ trên ngai vàng đi xuống, đứng trước mặt Đế Dạ Hiên, cung kính nói: "Không biết Quốc Sư đại nhân của Đông Dạ quốc đến, chúng ta chưa từng đụng chạm nhau, mong Quốc Sư đại nhân bỏ qua cho."

"Không cần, hôm nay bản tọa tới đây là thay Vũ nhi đòi lại công đạo."

"Công đạo?" Hoàng Đế Nhật Viêm quốc thoáng nhìn qua người đứng bên cạnh Đế Dạ Hiên, nữ tử có dung mạo tuyệt xinh đẹp, một thân trường bào đỏ rực, nghi ngờ hỏi: "Không biết Quốc Sư là muốn lấy lại công đạo gì?"

"Nhị hoàng tử của Nhật Viêm quốc Nhật Lăng thừa dịp bản tọa không có trong Thánh Điện liền xông vào, đây là tử tội." Đế Dạ Hiên lạnh lùng nói.

Hoàng Đế nghe vậy, trừng mắt liếc Nhật Lăng, nín nọt nói: "Quốc sư, việc này Quốc Sư đại nhân cũng đã phết đi hoàng nhi, kính xin Quốc Sư đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân mà tha cho hoàng nhi lần này."

"Tha thứ?"

"Vũ nhi đến Nhật Viêm quốc, Nhị hoàng tử lại phái người tới ám sát, hôm qua không cẩn thận Vũ nhi bị thương, Hoàng Thượng, người nói bản tọa nên làm như thế nào đây?"

"Cái này. ?"

"Mặt khác, đình chỉ việc mua bán đan dược nguyên nhân chính là ngày hôm qua Nhị hoàng tử đã lăng mạ lão phu."

Mọi người nghe vậy, trong lòng ngổn ngang, là một Dược Tông Tôn Giả, là một Quốc Sư đại nhân thần bí, ai có thể nói cho bọn hân biết Nhị hoàng tử sao lại to gan trên chộc vào như thế a?

"Quốc Sư đại nhân, hoàng nhi ngu ngốc, kính xin Quốc Sư đại nhân tha thứ."

"Ngu ngốc, một câu ngu ngốc liền dễ dàng cho qua sao, xem ra Nhật Viêm quốc các người đúng là không muốn?"

Mắt lạnh quét qua, mọi người vội vàng quỳ xuống.

"Quốc Sư đại nhân, chúng ta không dám, nguyện ý giao Nhị hoàng tử, mặc cho Quốc Sư xử trí."

"Các người. ." Nhật Lăng nhìn đại thần đang quỳ xuống, khí giận sôi lên, bọn lão già này, quả nhiên là gió thổi cỏ đầu tường mà, thật là bọn người hai mặt, trước kia hân nói gì liền nghe đó, nói bọn hân đi hướng Đông bọn hân dám đi hướng Tây, hiện tại cả đám chỉ vì muốn bảo vệ mình mà đẩy hân vào chỗ chết.

"Khoan đã." Một giọng nói dịu dàng vang tới, ngay sau đó là một bóng dáng nữ nhân xinh đẹp điểm lệ đang bước vào, trông thấy Nhật Lăng té trên mặt đất vội vàng đi qua: "Lăng nhi, chịu khổ con rồi."

Hoàng Đế sắc mặt liền khó coi, nữ nhân này sao lại trở về rồi?

"Mẫu hậu, người rút cuộc cũng đã trở về." Nhật Lăng cười lạnh nhìn những đại thần kia, nói ra: "Mẫu hậu đã trở về, ta xem các người làm được gì."

Mẫu hậu của hắn là người của Đế Hoàng Thành, lần này trở về chính là muốn tìm thuốc cho hắn.

"Hoàng Thượng, các vị đại thần, các người muốn làm gì với nhi tử của ta?"

"Hoàng hậu nương nương người lại không biết, Nhị hoàng tử chọc tới Dược Tông Tôn Giả cùng Quốc Sư đại nhân của Đông Dạ quốc, chúng ta không còn cách nào a." Một đại thần lớn tuổi nói.

Dược Tông Tôn Giả, Quốc Sư Đông Dạ quốc?

"Hừ, vậy thì như thế nào, Bôn cung là người của Đế Hoàng Thành, trong người nhi tử của Bôn cung là đang chảy dòng máu cao quý, há là để cho mấy người thế tục như các người phán xét hay sao!"

Mọi người nghe vậy liền trầm mặc, nếu không phải nữ nhân này là người của Đế Hoàng Thành, bọn hắn sao phải chịu đựng nàng.

Ha ha.

Khi không khí đang trầm mặc, một tiếng cười khê phá tan bầu không khí nặng nề này.

Phượng Thiên Vũ buồn cười nhìn xem nữ nhân kia, hỏi: "Nhà của người ở Đế Hoàng Thành là đứng đầu hay sao?"

Ngước mắt nhìn bóng dáng đỏ rực kia, nữ tử dung nhan tuyệt thế, Mạc Thanh Yên liền nổi lên một trận lửa ghen ghét, tức giận nói: "Mạc gia chúng ta tại Đế Hoàng Thành ngoại trừ Phủ Thành chủ, Vân gia, Liễu gia, gia tộc lớn nhất chính là Mạc gia, nữ nhân ngu ngốc như người thì biết cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Kẻ Đàn Trong Chiến Đấu

"A, ta chẳng biết cái gì cả, người là người của Đế Hoàng Thành, vậy thì như thế nào, hôm nay như cũ ta vẫn sẽ không bỏ qua cho nhi tử của người."

"Cần rồi." Mạc Thanh Yên không có nghĩ đến cái nữ tử này lại hống hách như vậy, không khỏi tức giận đỏ bừng mặt

Người trong đại điện bắt đầu cảm thấy thật hiếu kỳ với nữ tử này rồi, người bên cạnh Quốc Sư thật không đơn giản a... !

"Hôm nay bốn tọa tới đây là muốn Hoàng Thượng Nhật Viêm quốc cho ta một cái công đạo, chứ không phải là đến xem trò vui." Đế Dạ Hiên nhìn thoáng qua Mạc Thanh Yên, trong mắt rõ ràng là sự cảnh cáo.

"Người nên nhớ, người là Quốc Sư của Đông Dạ quốc, không phải là Quốc Sư của Nhật Viêm quốc chúng ta, Bôn cung sao phải sợ người."

"Người tới, bắt bọn họ lại cho Bôn cung."

Đại điện toàn bộ yên tĩnh, ai cũng không dám tiến lên.

Hàn Duệ kinh ngạc, nhìn Mạc Thanh Yên ngang nhiên can rõ như vậy, đây là muốn chết sao... ?

Chê cười, thế nhân người nào không biết Quốc Sư Đông Dạ quốc thực lực cường đại, nhắm mắt là tiên, mở mắt là ma, huống chi đằng sau Quốc Sư là Đông Dạ quốc, loại tình huống như thế này, kẻ đàn đều mình bạch, Hoàng hậu nương nương của bọn hắn quả thực là kẻ đàn trong chiến đấu mà.. !

"Còn đứng ngây đó làm gì, không mau động thủ." Mạc Thanh Yên thấy không ai tiến lên, lớn tiếng hét lên.

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, vẫy vẫy tay với Thanh Ngư.

Thanh Ngư tiến lên, thấp giọng hỏi: "Tiểu thư, có chuyện gì?"

Phượng Thiên Vũ nói nhỏ vài câu bên tai Thanh Ngư, Thanh Ngư sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Tiểu thư, người thật sự muốn làm như vậy sao?"

"Thanh Ngư, làm theo những gì ta nói."

"Dạ, tiểu thư."

"Mạc Sầu, Tôn Già, đi mau, linh lực của tiểu thư cùng Quốc Sư đại nhân đột nhiên biến mất, bây giờ chúng ta không phải là đối thủ của bọn họ, đi mau."

Mạc Sầu cùng Hàn Duệ sờ sờ đầu không hiểu, bọn hắn đương nhiên sẽ không tin, nhưng chứng kiến thấy Thanh Ngự nháy nháy mắt với bọn hắn, Mạc Sầu cùng Hàn Duệ đều hiểu ra, đây là âm mưu của nhà đầu.

Hiểu được ý tứ, hai người rất nhanh chóng xoay người chuẩn bị bay thẳng đến cửa đại điện, Thanh Ngự đã ngồi sẵn ở trên lưng Bạch Hổ, hai người nhảy lên Bạch Hổ, ba người một ma thú trong nháy mắt biến mất trước mắt mọi người, chỉ còn lại Phụng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiền.

Mạc Thanh Yên là vốn là cao cấp Linh Tôn, năng sử dụng linh lực dò xét hai người, quả nhiên phát hiện không thấy linh lực dao động, càng thêm phách lối.

"Hắc hắc, người của các ngươi đều rời đi, ta xem các ngươi làm sao bây giờ." Mạc Thanh Yên liếc nhìn những người đang đứng trong đại điện. "Phế vật các ngươi còn không mau bắt lấy bọn họ."

Nhưng vẫn không thấy ai dám động thủ, Mạc Thanh Yên trong cơn tức giận hét lên: "Đi gọi Trưởng lão thủ hộ tới đây."

Đại điện lâm vào một bầu không khí quỷ dị, thẳng đến khi mấy vị lão nhân đến, bọn hắn cũng thay nhau dò xét, phát hiện hai người đứng là không có linh lực, liền đem Phụng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiền đi đến nơi khác, trong đại điện, các nhân tài thở dài một hơi.

Bọn hắn biết rõ, linh lực Phụng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiền không phải đột nhiên biến mất mà là họ cố tính ẩn dấu đi, cấp bậc của Đế Dạ Hiền cao hơn bọn họ rất nhiều, Phụng Thiên Vũ lại có được tinh thần lực cường đại vì vậy bọn hắn mới nhìn không ra, bằng không cho bọn hắn thêm mười cái lá gan bọn hắn cũng không dám a.

Đế Dạ Hiền cùng Phụng Thiên Vũ bị người Nhật Viêm quốc coi là tù nhân đặc thù, được trông coi rất nghiêm túc.

"Nha đầu, nói một chút đi, nàng lại muốn chơi trò gì đây a?" Đế Dạ Hiền nhẹ giọng hỏi, nhìn cái đại lao này, không khỏi có chút buồn cười, hẳn đây là lần đầu tiên bị nhốt trong đại lao đó nha.

"Chơi a!" Phụng Thiên Vũ cũng không thèm để ý, nhìn chung quanh đại lao, nói: "Cái nhà giam này trông thật yếu ớt quá đi!"

"Nha đầu, đúng là nơi đây không tốt thật, chứ không phải là nha đầu muốn vô đây hay sao?" Đế Dạ Hiền nhìn Phụng Thiên Vũ đi dạo một vòng, không khỏi cười cười, hẳn cũng không tin nha đầu đến đây chỉ để chơi thôi a!

"Dạ Hiền, chàng nói Nhật Viêm quốc có mảnh vỡ của Thần Ma lệnh, không biết hiện giờ nằm ở chỗ nào nhỉ?"

Phụng Thiên Vũ nhận hỏi một câu, nàng đương nhiên không rảnh mà đến đây vui đùa, lần trước nàng nhớ mảnh vỡ của Thần Ma lệnh có xuất hiện ở Nhật Viêm quốc, cho nên nàng mới làm như vậy.

Đế Dạ Hiền nghe vậy, thì ra là mảnh vỡ của Thần Ma lệnh, nhìn ánh sáng màu lam yếu ớt, không khỏi nhăn mày: "Nha đầu, mảnh vỡ hình như không có ở Hoàng Cung."

"Vậy là ở chỗ nào?" Phụng Thiên Vũ đang chuẩn bị đi ra ngoài, đột nhiên lại nghe được thanh âm, lập tức ngồi xổm người xuống, tập trung lắng nghe, rất nhẹ rất nhẹ là tiếng bước chân, đến Đế Dạ Hiền cũng không có phát hiện, nếu không phải kiếp trước Phụng Thiên Vũ được huấn luyện đặc thù, cho dù hiện tại linh lực có cao đến thế nào cũng khó có thể phát hiện được.

"Nha đầu, làm sao vậy?" Đế Dạ Hiền thấy nàng như thế, thấp giọng hỏi.

Phụng Thiên Vũ đứng người lên: "Dạ Hiền, phía dưới có người."

"Nha đầu, nàng xác định?"

"Ừ, tuy rằng âm thanh rất nhẹ, nhưng ta vẫn có thể nghe được."

"Nha đầu, tìm cửa vào, chúng ta đi nhìn xem." Đế Dạ Hiền nói xong, liền dùng thần nhận thức dò xét xung quanh, hẳn đến muốn nhìn xem dưới mặt đất của Hoàng Cung Nhật Viêm quốc là cái gì?

Hai mắt Phụng Thiên Vũ Phụng quét qua, cũng không có phát hiện cái gì bất thường, hai người nhìn nhau đồng thanh nói: "Cửa vào không ở chỗ này."

"Nha đầu, chúng ta ra ngoài xem xem." Đế Dạ Hiền nói ra, có lẽ mảnh vỡ của Thần Ma lệnh đang ở nơi đó, có khả năng mảnh vỡ của Thần ma lệnh đã ngăn cản không ai biết đến mặt đạo dưới lòng đất này.

"Được."

Đế Dạ Hiền vùng lên linh lực, cửa đại lao liền bị hủy, âm thanh cực lớn, vài tên trong coi trông coi và mấy người Trưởng lão vội vàng chạy đến, muốn nhanh chóng bắt hai người trở lại.

Đế Dạ Hiền cùng Phụng Thiên Vũ nhìn nhau cười cười, tách ra công kích, một gã nô tài vừa vặn trông thấy, ba chân bốn cẳng chạy đến đại điện.

Trong đại điện, quần thần còn chưa có rời đi, Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu nương nương vẫn còn đang ồn ào.

"Hoàng. Hoàng Thượng. Không tốt rồi."

Tên nô tài vừa chạy vào đại điện liền lắp bắp thông báo, cái trán còn nhỏ vài giọt mồ hôi.

"Cầu nô tài, Hoàng Thượng có chỗ nào không tốt." Mạc Thanh Yên nghiêm nghị nói: "Bây giờ bọn nô tài thật sự là càng ngày càng không có quy củ."

"Hoàng. Hoàng hậu nương nương tha mạng, đúng, đúng Quốc Sư bọn hần. Bọn hần đánh tới đây rồi." Tên nô tài thật không dễ dàng mới đem hết lời nói ra, chỉ thấy Mạc Thanh Yên vỗ bàn một cái: "Cái gì, người nói là sự thật?"

"Hoàng hậu nương nương, nô tài nói tất cả đều là sự thật, nô mới vừa vận đi ngang qua, chứng kiến các vị Trưởng lão cùng bọn họ đánh nhau, nô tài mới vội vã đến đại điện đây."

"Đã xong, đã xong, đều là người cái nữ nhân chết tiết này, hiện tại thì tốt rồi, một khi Quốc Sư Đông Dạ quốc rời khỏi, Nhật Viêm quốc chúng ta liền xui xẻo rồi, sớm nói cho người mau chóng thả người, người lại không nghe."

Một bên, Quốc Chủ hoàn toàn không biết phải làm sao bây giờ, không ngừng oán trách Mạc Thanh Yên, Mạc Thanh Yên nghe thấy như đổ thêm dầu vào lửa, trừng mắt nói với hần: "Người thật chẳng có chút tiền đồ gì cả, sợ cái gì, bọn hần bây giờ còn không phải vẫn đang ở đây hay sao, tăng thêm người, chúng ta sẽ giết hần ngay ở đây, như vậy, liền không cần phải lo lắng nữa, bằng không, thì cái ngôi vị Hoàng Đế của người cũng sẽ không giữ được lâu nữa đâu."

"Hoàng Thượng, vạn lần không được, theo thần thấy, bây giờ chúng ta mau chóng thả Quốc Sư đi, sau đó nhận sai, Quốc Sư đại nhân nhất định sẽ không truy cứu đâu." Một gã lão thần bước lên nói.

"Nhận sai? Người già nên hồ đồ rồi phải không, người lại để cho Hoàng Thượng vì một cái Quốc Sư của Đông Dạ quốc mà phải nhận sai, đây không phải là ném hết mặt mũi của Nhật Viêm quốc chúng ta rồi sao?" Mạc Thanh Yên nói xong, nhìn thoáng qua lão đầu kia, chết tiết, dám đối đầu với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Khu Rừng Dưới Mặt Đất 1

"Hoàng Thượng, chẳng lẽ người thật sự muốn nhận sai?"

"Hoàng hậu, làm theo lời người nói đi." Hoàng Thượng thờ dãi một hơi, bất đắc dĩ nói, hiện tại cũng chỉ còn cách như vậy thôi, hần đường đường là Hoàng Thượng của một nước mà lại phải cúi đầu nhận sai với một Quốc Sư, hần không làm được.

"Người tới, triệu tập toàn bộ cao thủ của hoàng gia cùng tất cả các vị Trưởng lão, căn phòng nghiêm ngặt tất cả các cửa cung."

"Dạ, nương nương."

Nói xong, liền dẫn một ít cao thủ trong đại điện đi đến địa lao.

"Nhật Viêm quốc muốn chết a." Lão thần mở miệng ngăn cản lúc này lắc đầu không thôi, lão đảo đi ra ngoài đại điện.

Nhìn người tới càng ngày càng nhiều, Phượng Thiên Vũ gọi ra Tuyệt Ảnh, Kinh Lôi cũng đi ra.

Một Cẩm Kỳ Thần Thú, một Thần Thú, toàn bộ ma thú cấp thấp đều bị chế trụ.

Càng ngày càng nhiều người gia nhập trận chiến này, Mạc Thanh Yên cũng góp mặt, cũng là đối thủ của Phượng Thiên Vũ.

"Nha đầu, lui ra ngoài, xây lên kết giới." Đế Dạ Hiên hô to một tiếng.

Phượng Thiên Vũ tuy rằng không biết vì nguyên nhân gì, nhưng vẫn nghe lời rời khỏi vòng chiến đấu, sau đó xây lên kết giới.

Đế Dạ Hiên thấy nàng đã lui ra ngoài, hai tay xuất hiện nhiều đóa hỏa liên đỏ như máu, mang theo ánh sáng màu lam nhạt, bay thẳng đến những người phía trước, một khắc sau, linh lực thần bí cường đại bức thẳng đến bọn hần.

"A."

Tùng tiếng kêu thảm thiết vang lên, Phụng Thiên Vũ nhìn nam nhân trước mắt, giờ khắc này, nàng đột nhiên cảm thấy hân hạnh thật sự rất quen thuộc, hình như trước kia nàng cũng như vậy đứng ở một bên, nhìn hân chiến đấu, đột nhiên, một ít hình ảnh xuất hiện, nữ tử một thân áo đỏ, bóng dáng nhỏ nhoi đứng chống đỡ từng lời điện màu vàng đánh xuống, thẳng đến khi lời điện kết thúc, nữ tử dần dần biến mất, một nam tử nhìn nữ tử biến mất, tê tâm phế liệt, tiếng la vang vọng khắp bốn phía chân trời.

Có một câu, xoay quanh trong đầu Phụng Thiên Vũ: "Thần Hoàng, nếu có kiếp sau, Tuyết Cơ, nhất định, nhất định sẽ tìm được chàng."

Phụng Thiên Vũ yên lặng đắm chìm trong cảm xúc mênh mông không chút nào phát hiện Đế Dạ Hiên đã đến trước mặt nàng.

"Nha đầu, nàng làm sao vậy?" Đế Dạ Hiên nhẹ giọng hỏi.

Phụng Thiên Vũ vẫn không hề hay biết, hình ảnh trong đầu lại một lần chuyển đổi, tuyết trắng nhẹ rơi trên bầu trời, nữ tử đi ở phía trước, một nam tử mặc một bộ huyền bào lặng lẽ đi ở phía sau.

"Tuyết Nhi, đi chậm một chút." Nam tử ôn nhu nói, trong mắt chỉ có bóng dáng của ai kia.

"Hoàng, ta rất lâu không được đi ra ngoài rồi." Nữ tử bĩu môi, làm nũng nói, cái gì mà ba mươi ba tầng thiên chức cũng chẳng có gì để cho nàng chơi cả.

"Tuyết Nhi, nếu để cho những Vương nhìn thấy Thần Nữ Sáng Thế lãnh vô tình của bọn họ cũng có lúc đáng yêu như thế này không biết bọn họ sẽ nghĩ thế nào nhỉ."

"Hoàng, chàng không nói bọn hân thì thôi, chàng biết không, mấy ngày hôm trước Thần Nữ của Liên Cung Thần Giới lại muốn mời Thần Vương tứ hôn, nàng ta vẫn muốn gả cho chàng đó."

"Tuyết Nhi ghen hả? ."

"Ta chính là đang ghen đó, như thế nào hả?"

"Tuyết Nhi, Thần Hoàng ta chỉ yêu duy nhất một mình Tuyết Cơ, vĩnh viễn đòi đòi kiếp kiếp." Nam tử ôm lấy nữ tử, đặt ra một lời hứa.

"Nha đầu, nha đầu, nàng làm sao vậy?" Đế Dạ Hiên lo lắng hô lên, nha đầu bị làm sao đây?

Phụng Thiên Vũ lấy lại tinh thần, nhìn nam tử trước mắt, trong mắt của hân là sự lo lắng, Phụng Thiên Vũ mỉm cười, ôm lấy hân: "Dạ Hiên, ta không sao."

Mặc kệ trước kia nàng yêu ai, còn bây giờ và về sau nữa nàng chỉ yêu duy nhất người nam nhân trước mặt này thôi.

Đế Dạ Hiên ôm lấy Phụng Thiên Vũ: "Nha đầu, nàng không có việc gì là tốt rồi."

Tuyết Ảnh nhìn bọn họ, khuôn mặt nhỏ nhỏ tràn đầy nghiêm túc, nếu hân đoán không sai, mẫu thân nhất định là nhớ tới một ít chuyện tình kiếp lúc trước của người, chỉ không biết mẫu thân nhớ tới chuyện gì?

Mấy người Thanh Ngự một mực cũng không có rời xa Hoàng Cung, chứng kiến cửa Hoàng Cung ngày càng nhiều cao thủ xuất hiện, không nghĩ tới vừa vặn trông thấy Quốc Sư đại nhân chỉ sử dụng một chiêu liền giết hết bọn họ, không biết tiểu thư có việc gì không?

"Thanh Ngự, ta không sao." Phụng Thiên Vũ quay đầu nói với Tuyết Ảnh: "Ảnh nhi, người có thể cảm ứng được một nơi nào đó khiến cho cảm ứng của người bị ngăn cản hay không?"

Tuyết Ảnh cũng không hiểu mẫu thân sao phải làm như vậy, nhưng vẫn là nhanh chóng phóng ra cảm ứng dò xét xung quanh.

Hư vô lực lượng khuếch tán bốn phía, không có bất kỳ sự ngăn cản nào, đột nhiên, Tuyết Ảnh mở mắt ra: "Mẫu thân, có cái gì đó đang ngăn cản ta."

"Là ở nơi nào?"

Tuyết Ảnh đã trầm mặc một cái rồi nói ra: "Mẫu thân, lực lượng của ta đến nơi đó liền bị suy yếu, nên dễ dàng bị ngăn cản lại, ở phía Đông của Nhật Viêm quốc."

Phía đông?

Hân Duệ nói thầm một tiếng: "Đây không phải là Táng Hoang sa mạc hay sao?"

"Sư phụ, người biết sao?"

"Ừ."

"Nghe nói trước kia là một mảnh ốc đảo, về sau không biết chuyện gì xảy ra liền biến thành sa mạc."

"Sư phụ, đã như vậy, chúng ta hãy mau đi thôi!" Phụng Thiên Vũ nói xong, đã phi thân lên, Đế Dạ Hiền, Thanh Ngự cũng nhanh chóng đuổi theo, một đoàn người bay thẳng đến sa mạc.

Hoàng hôn buông xuống, Tảng Hoang sa mạc hoang vắng lộ ra sự yên tĩnh đến kì lạ .

Đoàn người cũng đã tiến vào biên giới của sa mạc, cất bước đi vào bên trong.

"Nha đầu, ngươi tới nơi này làm gì?"

Hàn Duệ nhìn sa mạc mênh mông bát ngát phía trước, trong sa mạc không còn có cái gì, nha đầu tới nơi này làm gì?

"Tìm đồ vật." Phụng Thiên Vũ cũng không có giấu giếm: "Ảnh nhi, cảm ứng lại đi."

Tuyệt Ảnh nghe vậy, lại lần nữa thả ra lực lượng, thẳng đến khi linh lực bị ngăn cản.

"Mẫu thân, ở phía trước."

"Dạ Hiền, chúng ta đi." Một đoàn người đi về phía trước, thẳng đến khi Tuyệt Ảnh nói dừng lại, mấy người mới ngừng bước.

"Chính là chỗ này."

"Tiểu thư, nơi đây không có cái gì a?"

Thanh Ngự nhìn khắp nơi không có bất cứ đồ vật gì, nghi ngờ hỏi, tiểu công tử làm sao lại nói chính là nơi này... ?

Đế Dạ Hiền gọi Thất Dạ cùng Kinh Lôi trong không gian đi ra, Thất Dạ vừa thấy Phụng Thiên Vũ, mắt sáng lên liền cao hứng nhảy vào trong ngực của Phụng Thiên Vũ, bàn tay nhỏ bé của Tuyệt Ảnh bắt lấy Thất Dạ, hung hãn nói: "Ta cảnh cáo ngươi, không cho phép chạy loạn trong ngực của mẫu thân."

Đế Dạ Hiền cũng không thèm để ý hai kẻ dở hơi này, linh lực hắc ám cường đại phát ra, áp chế hơi thở của người khác, khiến cho họ như đang cận kề với cái chết.

Trong lúc đó, cuồng phong bốn phía nổi lên, Kinh Lôi xây lên kết giới, trong bão cát xuất hiện một khe hở, hai mắt Đế Dạ Hiền nhú lại, kéo tay Phụng Thiên Vũ nhảy vào bên trong khe hở đó, ngay khi hai người vừa tiến vào, trong nháy mắt khe hở biến mất, như chưa từng xuất hiện.

"Tiểu thư."

Thanh Ngự hô to một tiếng, đang chuẩn bị chạy ra, Thất Dạ lại ung dung nói một câu: "Có chủ nhân của ta ở bên, ngươi lo lắng cái gì, hần còn chưa có lo lắng đâu." Nói xong, móng vuốt mập mập chỉ vào Tuyệt Ảnh.

"Tiểu công tử, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Thanh Ngự lo lắng hỏi.

"Đội." Nói xong, nhảy lên lưng Kinh Lôi, chuẩn bị bay về phía trước .

"Tiểu Bạch, ngươi không phải mới nói là đội hay sao? Sao lại giống như bỏ trốn vậy?"

Tuyệt Ảnh ngồi trên lưng Kinh Lôi cảm thấy trên đầu có vài con quạ đen bay qua, xoay người lại, nhìn không được tức giận mắng: "Thất Dạ, ngươi thật ngu ngốc, ở chỗ này chờ, ngươi để cho buổi tối bọn hần bị Sói ăn thịt hay là muốn bỏ đói bọn hần"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Khu Rừng Dưới Mặt Đất 2

Thất Dạ nghe vậy, ngượng ngùng nhìn Thanh Ngự cùng Mạc Sầu, đôi cánh trên lưng xuất hiện, bay thẳng lên bầu trời, Thanh Ngự cùng Mạc Sầu ngồi lên lưng Bạch Hổ, Hàn Duệ ngồi trên lưng Kinh Lôi, một đoàn người trong nháy mắt biến mất khỏi sa mạc.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, một bóng dáng chợt xuất hiện ngay tại nơi bọn họ vừa đứng, ngón tay thon dài xẹt qua môi mỏng: "Chẳng lẽ đã tiến vào rồi?"

"Thiếu chủ."

Một nam tử quý gồi ở đằng sau, cúi đầu, thấy không rõ dung mạo.

"Chuyện gì?" Nam tử không kiên nhẫn hỏi, mắt đỏ không có chút ám áp, nhìn không ra hắn đang suy nghĩ gì.

"Thiếu chủ, Thần Nữ tới Ác Ma Thâm Uyên đang cùng Vương thương lượng, sắp tới Thiếu chủ của U Minh ảo cảnh sẽ xuất quan, Vương muốn Thiếu chủ trở về để cùng nhau thương lượng."

Quỳ trên mặt đất, nam tử cung kính nói, dường như hắn không nhìn ra được cảm xúc của Thiếu chủ hắn đã thay đổi.

"Đã biết, người về trước đi."

"Thiếu chủ, thuộc hạ xin cáo lui." Đoàn sương mù vây quanh người nam tử, sau đó biến mất ngay tại chỗ.

Nam tử khẽ cười một tiếng, phụ hoàng, người thật nôn nóng muốn giết nàng sao?

Nhìn sa mạc bốn bề yên lặng, ní non một câu: "Chỉ mong người có thể bảo vệ tốt bản thân."

Dứt lời, quay người rời đi.

. . . .

"Dạ Hiên, không nghĩ tới cái khe hồ kia lại đưa chúng ta tới nơi này!"

Phượng Thiên Vũ cảm khái nói, phía trên là sa mạc, phía dưới quả thực là một châu lục a. "Cây cối rậm rạp um tùm, bướm bướm, chim nhỏ... rất cuộc đây là nơi nào a?"

"Nha đầu, đã lâu như vậy, ta cũng không biết Thương Lan đại lục này còn có một nơi như vậy?" Đế Dạ Hiên vừa cười vừa nói, tìm Thần Ma lệnh đã lâu như vậy, lại không hề biết dưới Hoàng Cung của Nhật Viêm quốc lại có một nơi như thế này.

"Dạ Hiên, nơi càng xinh đẹp sẽ càng nguy hiểm." Phượng Thiên Vũ đi ở một bên, đột nhiên đứng lại, sau đó nhìn về một nơi lớn tiếng nói: "Nếu như đã đến, liền xuất hiện đi."

"Các người là ai?"

Không trung truyền đến một âm thanh non nớt, phiêu đảng bất định.

"Ta chỉ có thể nói chúng ta tới đây là không có ác ý." Phượng Thiên Vũ thần nhiên nói, đối phương không phải là người xấu, như vậy bọn hắn cũng không cần động thủ.

"Người nói các người không phải người xấu, chúng ta liền phải tin tưởng sao?" Lần này là một âm thanh nghe rất ngọt, là một nữ hài tử.

"Tỷ tỷ, bằng không chúng ta dẫn bọn họ đến chỗ tộc trưởng đi, để cho tộc trưởng xử trí." Lại thêm một âm thanh non nớt vang lên.

"Người điên rồi, chúng ta còn không biết bọn họ là ai, sao có thể dẫn họ đến tộc trưởng được."

"Chúng ta nguyện ý mở cửa đại môn, các người hãy nhanh chóng ra ngoài đi bằng không thì các người sẽ bị nhốt ở đây." Một thanh âm nói ra.

Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên hai mắt nhìn nhau, đều đã hiểu rõ ý tứ của đối phương, nơi này thật không đơn giản.

"Nếu như chúng ta không đi?"

Phượng Thiên Vũ hỏi, hai mắt bén nhọn đảo quanh bốn phía.

"Không đi?"

Một thanh âm khinh thường nói ra, dứt lời, rất nhiều nhánh mây xuất hiện, đi tới Đế Dạ Hiên cùng Phượng Thiên Vũ, những cây đại thụ bắt đầu di động, từng khúc cây lắc lư đứng lên, tất cả thân cây, thân cành đánh tới Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên.

"Bà mẹ nó!"

Nhìn đám cây cối như quân ma loạn vũ, Phượng Thiên Vũ không khỏi thốt ra một lời thô tục, đây rốt cuộc cái nơi quỷ quái gì, cây cối cũng có thể chuyển động sao?

"Nha đầu, cẩn thận, không nên để những thứ lá cây này làm bị thương."

Đế Dạ Hiên nhìn đám cây cối càng ngày càng nhiều, hỏa liên trong tay xuất hiện, Phượng Thiên Vũ thấy vậy, hô lên: "Dạ Hiên, không nên."

Những người này không có ác ý, bọn hắn chỉ muốn đuổi người lạ ra khỏi đây mà thôi, hỏa liên xuất ra cây cối nơi đây sẽ bị thiêu hủy hết.

"Ồ, nữ nhân này tại sao lại xin tha cho chúng ta?" Một âm thanh non nớt vang lên, nghi ngờ hỏi.

"Người thật ngu ngốc a, nàng ta nhất định có chuyện muốn nhờ chúng ta, nên mới ngăn cản người nam nhân kia đó."

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, cầm Thí Huyết trong tay cắt đứt nhánh mây, lạnh lùng nói: "Ta quả thật có một chuyện muốn nhờ các người giúp đỡ, các người bước ra đây, hay là muốn ta tìm ra các người?"

"Chúng ta mới không bước ra ." Không trung truyền đến vài đạo thanh âm

"Nhánh mây." Phượng Thiên Vũ nói xong, nhánh mây cực lớn xuất hiện bò ra khắp bốn phía.

"Nữ nhân này cũng có thể điều khiển cây cối sao?"

"Không biết, đi mau."

"Tỷ tỷ, chân của ta bị quần lấy mất rồi."

Không lâu sau, mấy người liền bị nhánh mây cứng rắn quấn chặt lấy, đưa bọn họ tới trước mặt Phượng Thiên Vũ

Nhìn mấy người trước mặt, Phượng Thiên Vũ kinh ngạc, vì sao tai của bọn họ lại nhọn như vậy?

"Là tộc Tinh linh, có năng lực tự nhiên, có thể điều khiển được toàn bộ cây cỏ."

Đế Dạ Hiên thần nhiên nói, hắn đã từng nghe nói qua, vốn tưởng rằng bộ tộc Tinh linh đã diệt vong, không nghĩ tới cuối cùng là ẩn núp ở nơi này, người nào có thể nghĩ tới tinh linh yêu thích thiên nhiên lại ẩn nấp dưới sa mạc được chứ?

"Thì ra là tinh linh a, nghe đồn dung mạo của tinh linh rất xinh đẹp, trên thế gian không có một chủng tộc nào có thể so sánh, hôm nay tận mắt trông thấy, thật đúng là..." Phượng Thiên Vũ cười cười, nhìn nhóm người trước mặt, lại nói: "Chỉ cần các người mang bọn ta đến chỗ tộc trưởng, ta sẽ tha cho các người, như thế nào?"

Bị trói chặt gồm có bốn người, ba nam hai nữ, một nữ hai nữ, nữ hai nữ có một bộ tóc màu vàng, mái tóc hơi xoắn, đôi mắt trong veo như nước, lông mi thật dài, nhìn qua cực kỳ đáng yêu, tướng mạo nam hai nữ đều rất tuấn mỹ, một người có bộ tóc đỏ, giờ phút này đang phần nộ trợn mắt nhìn Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên, hai người kia, một người tóc xanh, một người tóc vàng, nhìn qua đều là tiểu mỹ nam hiếm có của thế gian, Phượng Thiên Vũ đột nhiên quay đầu nhìn Đế Dạ Hiên, trong mắt liền hiện lên nghi hoặc.

"Nha đầu, nàng nhìn cái gì, trên mặt ta có cái gì sao?"

Đế Dạ Hiên bị nàng nhìn khiến da đầu phải run rẩy, lên tiếng hỏi, đột nhiên hắn có một loại cảm giác không tốt, nha đầu, nàng ngàn vạn lần đừng nói lung tung hay làm loạn gì nữa đấy nhé!

"Dạ Hiên, ta đang suy nghĩ, chàng có phải hay không cũng là người của bộ tộc tinh linh, bằng không thì vì sao chàng lại xinh đẹp như vậy, chàng xem, so sánh với tinh linh chàng cũng không thua kém gì đâu."

Phượng Thiên Vũ ngay thẳng nói, đôi mắt vô tội nhìn lên, trên gương mặt hình như đang rất vui vẻ, cái này đúng là không thể trách nàng được, ai biết Dạ Hiên thực sự quá tuấn mỹ tuyệt luân như vậy, làm cho nàng không thể không hoài nghi, có phải chàng và tinh linh không phải bị trời phạt đấy chứ.

"Nha đầu."

"Tốt rồi tốt rồi, ta chỉ là đùa một chút thôi mà." Quay người nhìn xem về phía nữ hai nữ tóc vàng, Phượng Thiên Vũ nhẹ giọng hỏi: "Tiểu cô nương, người tên là gì?"

Tiểu cô nương?

Một bên ba người nghe vậy, không ngừng cười, nam tử tóc đỏ mở miệng nói ra: "Người ta là tiểu cô nương sao, tiểu cô nương của người cũng đã hơn ba trăm tuổi rồi, còn người cùng lắm chỉ là mười lăm mười sáu tuổi đi?"

Ba trăm tuổi?

Phượng Thiên Vũ quay đầu lại, nhìn Đế Dạ Hiên.

"Nha đầu, tuổi thọ của tinh linh khoảng ba nghìn tuổi."

Đế Dạ Hiên nói xong, liền trông thấy Phượng Thiên Vũ kinh ngạc, Đế Dạ Hiên xoắn xuýt một hồi, hắn có nên nói với nha đầu, năm nay hắn cũng vừa vặn tròn một nghìn tuổi không a, nha đầu sẽ không giết hắn chứ, được rồi, vẫn là sau này mới nên nói.

Phượng Thiên Vũ nhìn Đế Dạ Hiên đang xoắn xuýt, mí mắt giật giật, trong lòng có một dự cảm bất an.

(sự thật đã chứng minh, cũng không lâu sau, Phượng Thiên Vũ liền xác nhận được dự cảm bất an của nàng là gì.)

Chương 59: Tinh Linh Tộc

"Đa Linh, chúng ta không có ác ý, tới nơi này chỉ là muốn tìm đồ vật thôi." Phụng Thiên Vũ rất nghiêm túc nói, nàng không muốn cùng bọn họ động thủ.

"Đa Linh, không nên tin nàng, người đã quên rồi sao, vì cái gì mà chúng ta phải chạy chốn đến sa mạc này, nhân loại đều là những sinh vật rất ích kỷ." Nam tử tóc đỏ tiếp tục nói: Đa Á đã đi tìm Hoa đại ca rồi, đại ca rất nhanh sẽ tới cứu chúng ta thôi."

"Carlo, bọn hắc không giống người xấu đâu." Đa Linh trừng mắt nhìn: "Nếu như bọn họ là người xấu, ngay từ đầu bọn họ đã giết chúng ta rồi, có thể là bọn họ nói thật đó!"

"Cái này..." Carlo suy nghĩ một chút, nói ra: "Chúng ta chờ Đẳng đại ca đến đây đi."

Phụng Thiên Vũ cảm giác được không trung biến hóa: "Đại ca của các người đã đến."

Đế Dạ Hiền kéo Phụng Thiên Vũ qua một bên.

Phụng Thiên Vũ ngơ ngác, hắn biết rõ nàng rất ưa thích kẻ vai chiến đấu mà, sao hôm nay lại bảo hộ nàng, để nàng đứng sau hắn.

Một khắc sau, một bạch y nam tử xuất hiện ở trước mặt Phụng Thiên Vũ, nam tử trước mắt như ánh trăng ban đêm, cao quý nhưng lãnh lẽo, ngũ quan xinh đẹp cực hạn, một đôi mắt xanh biếc như bầu trời, giờ phút này hắn cũng đang nhìn Phụng Thiên Vũ.

"Đại ca! "Mấy người vừa thấy nam tử kia liền kích động kêu một tiếng.

"Là hai người cường ép mở ra đại môn sao? Thực lực cũng không tầm thường, người cũng có thể điều khiển được cây cối à, vì sao lại xuất hiện ở tộc Tinh linh của chúng ta?"

"Ta đến tìm một vật!" Đế Dạ Hiền lạnh lùng nhìn nam nhân trước mặt này.

"Hắc ám chi linh?" Mộc Thương lạnh lùng cười nói: "Người nên biết bộ Tinh linh tộc của chúng ta là sứ giả của thiên nhiên, sức mạnh hắc ám chi linh đối với chúng ta không hề đáng ngại."

"Thế còn cái này?"

Nhìn đóa lửa Hồng Liên trong tay Phụng Thiên Vũ, mắt xanh híp lại: "Người có thể thử xem."

"Nói chánh sự đi, rốt cuộc cái người đến đây là muốn tìm cái gì?" Mộc Thương vung tay lên, nhánh mây đang trôi buộc những người kia liền tự động biến mất: "Carlo, các người về trước đi."

"Đại ca."

"Thương." Đa Linh không chịu rời đi, lôi kéo góc áo của Mộc Thương.

Mộc Thương thấy vậy, mắt lạnh hiện lên tươi cười, cung chiều sờ lên đầu Đa Linh: "Đa Linh, ngoan, nghe lời, cùng Carlo trở về trước đi, xong việc ta sẽ đến tìm muội."

"Ừ, huynh phải giữ lời hứa đó."

"Chắc chắn."

Đa Linh nghe vậy, nhưng vẫn lưu luyến không rời đi!

"Nói đi, các người muốn tìm cái gì?" Nhìn Đa Linh đã đi xa, Mộc Thương liền cất giọng hỏi.

"Mệnh vớ của Thần Ma lệnh."

Đế Dạ Hiền cẩn thận quan sát Mộc Thương, quả nhiên phát hiện khi Mộc Thương nghe đến Thần Ma lệnh trong mắt liền lóe lên tia kinh ngạc!

Mộc Thương bất khả tư nghị nhìn hai người, Thần Ma lệnh, bọn hắc làm sao lại biết Thần Ma lệnh?

"Hai vị, nơi đây không có đồ vật mà hai vị muốn tìm, hãy mau mau trở về đi!"

"Nhìn thân thể của Đa Linh tiểu thư tựa hồ không đúng."

Phượng Thiên Vũ cảm lấy lộn tóc của Đế Dạ Hiền hữu ý (vô tình hay cố ý) nói ra một câu.

Mộc Thương kinh hãi: "Người làm sao lại biết?"

"Ta vừa mới phát hiện làn da của nàng trắng rất đặc biệt, cứ tưởng Tinh linh tộc ai cũng như vậy, nhưng khi nhìn thấy các người, ta liền đoán ra được làn da của nàng đúng là không bình thường, nếu ta đoán không nhầm trong cơ thể nàng có chứa thứ gì đó."

"Được rồi, ta chỉ nói chơi thôi, người nói nơi đây không có đồ vật mà chúng ta cần tìm, vậy thì chúng ta xin cáo lui!"

Dứt lời, Phượng Thiên Vũ liền lôi kéo Đế Dạ Hiền bước đi.

"Đợi một chút, các người hãy cùng ta đi gặp tộc trưởng đi, xem thử tộc trưởng nói như thế nào." Mộc Thương trầm tư nửa ngày rồi mới lên tiếng.

Hắn và tộc trưởng sớm đã biết Đa Linh không bình thường, cũng đã dùng hết tất cả mọi biện pháp nhưng vẫn không chữa trị được, nữ nhân này vừa nhìn liền biết, nói không chừng nàng sẽ có cách!

Phượng Thiên Vũ cười cười, chỉ cần quang minh chính đại lưu lại đây, như vậy sẽ thuận tiện hơn, nếu cứ lén lút tìm kiếm bị tộc Tinh linh phát hiện họ sẽ tăng cường đề phòng hơn. Chỉ bằng chậm rãi lưu lại trước đã!

"Tốt lắm, chúng ta sẽ cùng người đi gặp tộc trưởng."

"Đi theo ta ". Mộc Thương thấy bọn họ đồng ý, liền mang theo bọn họ đi đến nơi cư trú của bộ tộc Tinh Linh, xuyên qua rừng cây, một ít căn nhà nhỏ xinh xắn nằm trên những cây đại thụ xuất hiện, một ngôi nhà nhỏ ở trên cao đang nở hoa, những bông hoa màu xanh đặc biệt nở rộ.

Mộc Thương mang Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiền trực tiếp đi tới nhà tộc trưởng.

Đa Linh đang ngồi ở trên xích đu, trông thấy Mộc Thương, lập tức từ trên xích đu nhảy xuống, nhào vào trong ngực Mộc Thương .

"Đa Linh, nghe lời, ta dẫn bọn họ đi tìm tộc trưởng, đợi lát nữa ta tới chơi với muội nhé." Mộc Thương cưng chiều nói, rồi buông Đa Linh ra, đi vào trong phòng, thời điểm Phượng Thiên Vũ đi ngang qua Đa Linh, không nhìn thì thôi, khi Phượng Thiên Vũ nhìn vào liền giật mình hoảng sợ.

Chỉ thấy bên trong đôi mắt xinh đẹp kia, có một đầu người, giờ phút này cái đầu người kia đang mỉm cười nhìn nàng, Đa Linh hồn nhiên nên chưa phát giác ra.

"Nha đầu, làm sao vậy?" Đế Dạ Hiền thấy nàng dừng lại, quay đầu lại lo lắng hỏi.

"Không có việc gì, chúng ta đi thôi!"

Ba người tiến vào phòng, Mộc Thương mang theo bọn họ đi đến một mật thất, kiểu dáng của mật thất không giống như bình thường, từ mật thất này có thể đi thông đến nơi khác, sau một hồi, ba người đã đi đến nơi.

Dưới một gốc cây cổ thụ, là một ông lão râu bạc đang ngồi dưới đó, không biết là đang phiên nào chuyện gì!

"Tộc trưởng." Mộc Thương đi qua, khẽ gọi một tiếng.

"Mộc Thương a, người đã trở về rồi sao, không có việc gì chứ?" Tộc trưởng nhẹ nhàng hỏi.

"Tộc trưởng, không có việc gì, ta dẫn bọn hắn về đây." Mộc Thương nói xong, quay đầu lại, vẫy vẫy Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiền, ý tứ muốn bọn họ qua đây.

Đế Dạ Hiền cùng Phượng Thiên Vũ thấy vậy liền đi tới.

Điều bất ngờ là khi tộc trưởng trông thấy Phượng Thiên Vũ liền dị thường kích động.

"Người... Người."

"Tộc trưởng, làm sao vậy?" Mộc Thương thấy hắn cả buổi không nói nên lời, trên mặt lạnh lùng cũng có vẻ lo lắng.

"Tộc trưởng, có thể nói chuyện một chút không?"

Phượng Thiên Vũ nói xong đi đến một nơi khác, tộc trưởng cũng đi theo.

Đi được một đoạn, Phượng Thiên Vũ dừng lại, quay đầu hỏi: "Tộc trưởng nhìn thấy ta hình như rất kích động, chẳng lẽ tộc trưởng nhận thức ta sao?"

"Nhận thức, trong Tinh linh tộc có một bức tranh vẽ một thiếu nữ, ta có nghe tổ tiên kể lại rằng người thiếu nữ đó đã cứu cả bộ tộc của chúng ta, giúp

chúng ta ẩn cư đến nơi sa mạc này, không có người đó cả tộc chúng ta đã bị tiêu diệt rồi .

"Nói như vậy, ngươi cũng không biết ta là ai?"

"Cái này, không biết."

"Vậy sao ngươi có thể khẳng định ta chính là người thiếu nữ trong bức tranh đó?" Phụng Thiên Vũ yên tâm hơn rồi, vừa rồi nàng còn tưởng rằng tộc trưởng này biết nàng là Thần Nữ Sáng Thế.

"Trước kia, ta có nghe qua, trên trán cô nương có một ấn ký Hồng Liên, nếu như ta đoán không sai, cô nương cũng như chúng ta, cũng có thể điều khiển được cây cỏ?"

"Ta đúng là có thể điều khiển được cây cỏ, nhưng sự tình trước kia ta không nhớ, lần này ta đến là có hai chuyện muốn nói, Đa Linh là tôn nữ của ngươi phải không?"

"Đúng vậy, cô nương."

"Nàng bị bệnh, ta cũng không dám khẳng định là có thể chữa trị dứt điểm cho nàng, nhưng mà ta sẽ cố gắng hết mình, cái này là chuyện thứ nhất."

"Cô nương, vậy chuyện thứ hai là gì?" Tộc trưởng Đa Mạc tò mò hỏi.

"Lần này tới đây là muốn tìm kiếm Thần Ma lệnh, ngươi có bằng lòng thực hiện một cuộc giao dịch với ta không, ta sẽ tận lực chữa trị cho Đa Linh, ngươi chỉ cần nói cho ta biết Thần Ma lệnh đang nằm ở đâu." Phụng Thiên Vũ thản nhiên nói, mắt phượng nhìn đến người đang đứng đằng xa xa kia, Dạ Hiền, chẳng muốn nó, ta đều sẽ giúp chàng!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Bệnh Tình Đa Linh

"Cô nương, ta rất cảm tạ ngươi bằng lòng chữa trị cho tôn nữ của ta, chẳng qua là Thần Ma lệnh. . . !" Đa Mạc lắc đầu bất đắc dĩ nói.

"Có chuyện gì?"

"Cô nương có chỗ không biết, Tinh linh tộc của chúng ta là sứ giả thiên nhiên, vì vậy cũng không như nhân loại có thể kí khế ước với ma thú, ở phía Tây Nam, có một cái sơn động, có một lần Mộc Thương vô tình đi ngang qua đó, hắn nói, trong sơn động có một con Hỏa Kỳ Lân, con Hỏa Kỳ Lân đó cảnh cáo Mộc Thương không được tự tiện đến đây, từ đó về sau ta liền cảm Tinh linh tộc qua bên đó, cô nương, Tinh linh tộc của chúng ta quả thật có một khối mảnh vỡ của Thần Ma lệnh, chẳng qua là qua rất nhiều năm như vậy, cũng không ai biết rõ cái mảnh vỡ đó đang ở đâu." Đa Mạc nói xong, sờ lên chòm râu của mình.

Phụng Thiên Vũ nghe vậy, hai mắt híp lại, Hỏa Kỳ Lân? Nàng đột nhiên nhớ tới mảnh vỡ Thần Ma lệnh ở Phụng gia được trấn giữ là con Hà Mã biến dị kia, chẳng lẽ mỗi mảnh vỡ của Thần Ma lệnh đều có một ma thú thủ hộ?

"Tộc trưởng, chúng ta về trước đi, sau đó ngươi đem tình trạng bệnh của Đa Linh nói cho ta biết." Nói xong, Phụng Thiên Vũ quay đầu lại bước đi, đi về phía lúc này.

Phụng Thiên Vũ vừa mới quay trở về nơi lúc này, liền chứng kiến một hình ảnh khiến nàng phải kinh diễm, Đế Dạ Hiền dựa vào cây mà đứng, tinh linh trên cây lấp lánh vô số ánh sao, như đang tận mắt trông thấy Tiên cảnh, hắn một bộ áo bào đen, ba ngàn sợi tóc tản ra sau lưng, trông thấy Phụng Thiên Vũ, câu môi cười cười, mị hoặc lòng người, âm thanh nhẹ nhàng phát ra: "Nha đầu, nàng đã trở về."

Một nụ cười, lại khiến cho thiên địa biến sắc, một nụ cười, sâu tận xương tủy.

"Ừ, ta đã trở về." Phụng Thiên Vũ cười cười, bước nhanh về phía trước.

Không nghĩ tới đến nơi đây lại có được một người yêu nàng, sủng nàng, quan tâm đến nàng như vậy, nàng không phải là nhi nữ tinh trường, chẳng hiểu tại sao tâm lạnh như băng của mình lại mở cửa đón nhận hắn, duy nhất chỉ mình hắn.

"Mộc Thương, cô nương sẽ trị liệu cho Đa Linh, ngươi hãy đem bệnh tình của Đa Linh nói rõ với cô nương đi." Tộc trưởng nhìn Phụng Thiên Vũ đứng bên cạnh Đế Dạ Hiền, trong lòng cười, nam tử này chỉ sợ là tôn quý cực kỳ, ánh mắt cô nương thật tốt a.

"Dạ, tộc trưởng." Mộc Thương trả lời một tiếng, sau đó tiếp tục nói: "Bệnh của Đa Linh bắt đầu từ một năm về trước, có một ngày Đa Linh vô tình rơi

vào trong một hồ nước, sau khi cứu lên, không thấy Đa Linh có gì thay đổi, nhưng một tháng về sau, cứ mỗi lúc trời tối, trong phòng Đa Linh đều phát ra âm thanh, ta cùng tộc trưởng bởi vì quá lo lắng nên tiến vào xem, ai ngờ được rằng, khi chúng ta tiến vào trông thấy một hình ảnh, không phải là một Đa Linh ôn nhu như ngày trước, mà là một con ma quỷ, bộ dáng của Đa Linh trở nên rất đáng sợ, không hề nhận thức được ai, ngày đó tộc trưởng còn thiếu chút nữa là bị Đa Linh làm bị thương, kỳ quái chính là khi đến hừng đông, Đa Linh liền trở lại bình thường, mà buổi tối xảy ra chuyện gì đều không nhớ được, đã hơn một năm, bệnh tình của Đa Linh ngày càng trầm trọng, chúng ta suy nghĩ hết thầy biện pháp, đều không có cách nào, mỗi buổi tối bộ dáng Đa Linh càng ngày càng khủng bố, tộc trưởng cùng chúng ta cũng đã không thể áp chế được nó nữa, vì vậy khi người có thể nhìn ra bệnh của Đa Linh, ta mới mang người tới gặp tộc trưởng."

"Hôm nay nhìn vào nàng, phát hiện trong ánh mắt của nàng có một đầu người, ta suy nghĩ trong thân thể của Đa Linh còn ẩn chứa một người nữa." Phượng Thiên Vũ nhớ tới thời điểm khi nàng nhìn vào mắt của Đa Linh, nhũn mày, nói ra.

"Không... Không thể nào." Tộc trưởng lắp bắp nói, trong ánh mắt đang rất khủng hoảng.

"Tộc trưởng, người có việc đầu điểm chúng ta?" Phượng Thiên Vũ mở lời hỏi, nhìn biểu lộ tộc trưởng có thể đoán được.

"Không có. Không có." Đa Mạc nói xong liền muốn ly khai.

"Đa Linh là cháu gái của người, điều người đầu điểm có thể chính là mấu chốt để cứu nàng, nếu người không nói, là chính người hại cháu gái mình, đối với chúng ta không có quan hệ." Âm thanh nhàn nhạt của Đế Dạ Hiền phát ra, làm cho Đa Mạc dừng lại cước bộ.

Ps: thân môn, cầu bình luận. .

"Không, đây là điều cấm kỵ của bộ tộc Tinh linh, không thể nói được a!" Đa Mạc vô cùng đau đớn nói.

Mộc Thương nhìn tộc trưởng, đột nhiên cảm giác được trong nháy mắt tộc trưởng già đi hơn rất nhiều, hần sinh sống ở chỗ này đã một ngàn năm, mới trông thấy tộc trưởng như vậy, khi biết Đa Linh mắc bệnh tộc trưởng cũng không bị thương như thế này, là cái gì, có thể cho làm cho tộc trưởng như vậy.

"Tộc trưởng, người còn không mau nói cho bọn họ biết, Đa Linh quan trọng hơn a." Một giọng nói vang tới, sau đó là thấy ba người bước đến.

"Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão." Mộc Thương lễ phép kêu một tiếng.

"Đúng vậy a, tộc trưởng, đại ca nói cũng đúng, sự tình đều qua đã lâu như vậy, chúng ta cho bọn họ biết đi, ít nhất còn có thể trợ giúp Đa Linh mau khỏi bệnh." Nhị trưởng lão an ủi vỗ vỗ vai Đa Mạc.

"Ai, các người không phải không biết rõ, chuyện này là không thể tùy tiện nói lung tung mà!" Đa Mạc bắt đầu dĩ nhiên nói, hần cũng muốn nói ra, Đa Linh là cháu gái của hần a, nhưng mà nói ra, chỉ sợ toàn bộ tộc Tinh linh đều gặp phải nguy hiểm a!

"Tộc trưởng, người không nói, ta nói." Tam trưởng lão nhìn Phượng Thiên Vũ: "Chỉ cần có thể cứu được Đa Linh, cái gì ta cũng sẽ nói cho các người biết."

"Tốt lắm, kính xin Tam trưởng lão nói nghe một chút?"

Phượng Thiên Vũ nhìn mấy người trước mắt, nàng cũng đang thắc mắc rốt cuộc Tinh linh tộc đã phát sinh ra chuyện gì?

"Chuyện xảy ra cách đây đã hai ngàn năm trước, khi đó, tộc Tinh linh xuất hiện một nữ nhân loại, nàng dung nhan thanh tú, ôn nhu hào phóng, lạc trong sa mạc, được một gã nô danh là chiến sĩ tinh linh của Tinh linh tộc chúng ta cứu về, hai người bọn họ ở cùng nhau trong một ngôi nhà gần mép hồ, lâu ngày sinh tình, hai người thành thân với nhau, một ngày kia, nàng đang giặt đồ ở mép hồ, bị người khác trông thấy, khi đó, Tinh linh tộc chúng ta có một điều luật đó là cấm không được phép mang người ngoài vào, huống chi là kết hôn."

Tất cả tinh linh đều muốn giết nàng, khi đó chúng ta còn chưa phải là Tộc lão, Tộc trưởng ngày đó cũng không phải Đa Mạc, tuy rằng cảm thấy làm như vậy là không quá tàn nhẫn, cũng tại vì chúng ta cũng không còn cách nào khác, vị chiến sĩ tinh linh kia quá đau khổ nên đã cầu xin chúng ta, cầu chúng ta hãy buông tha cho nữ tử kia, tộc trưởng của chúng ta lại không đáp ứng, còn dùng phương pháp của Tinh linh tộc giết chết vị chiến sĩ kia ngay tại mép hồ, nữ tử nhìn thấy người yêu mình đã chết, liền trở nên điên cuồng, nàng nói, ta nguyện rửa các người, lương tâm của các người vĩnh viễn không an, chết vĩnh viễn không yên lành, ta sẽ quay về báo thù các người, sau khi nói xong, nàng ôm vị chiến sĩ nhảy xuống hồ nước, kỳ quái chính là tộc trưởng đã phái người xuống dưới hồ vớt đến ba ngày ba đêm nhưng cũng không thể tìm ra thi thể của hai người, hai trăm năm trước tinh linh Thần Thụ không có kết quả, không có tinh linh được chào đời, đến khi Đa Linh rơi vào hồ nước, lại trở nên kỳ quái, chúng ta lo lắng là nàng ta đã trở về báo thù.

Nhị trưởng lão nói xong, thờ dài một hơi: "Ngay từ đầu chúng ta cho rằng Đa Linh chẳng qua là bị quái bệnh quán thân, vừa rồi khi chúng ta nghe được cô nương nói trong thân thể của Đa Linh còn ẩn chứa một người, vì vậy chúng ta liền nghĩ tới là nàng ta đã trở về, kính xin cô nương ra tay hỗ trợ."

"Tộc trưởng trước kia của các người đâu?"

Phượng Thiên Vũ lạnh giọng hỏi, nàng cho rằng dù tộc Tinh linh có cừ oán với nhân loại, cùng lắm là không qua lại với nhân loại, lại không ngờ rằng, chỉ vì một nữ nhân tay trái gà không chặt liền ngay cả tộc nhân của mình cũng giết.

Nàng không phải là người tốt, cũng không phải là đồng tình với nàng kia, nàng chẳng qua là đang cười nhạo những người này.

"Cô nương, lão tộc trưởng đã thọ chung(chết vì tuổi già) rồi." Đa Mạc biết Phụng Thiên Vũ đang cười nhạo bọn họ, hẳn biết, lão tộc trưởng làm như vậy là không đúng, hẳn cũng không có gì để giải thích!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chữa Bệnh 1

"Tộc trưởng, phiền toái các người thay chúng ta tìm một nơi nghỉ ngơi một chút, buổi tối khi Đa Linh phát bệnh hãy gọi ta, có thể chứ?"

"Có thể, đương nhiên có thể, cô nương, cách đó không xa, có một căn phòng nhỏ, cô nương không ngại có thể ở đó a."

"Tốt lắm, tộc trưởng, chúng ta xin cáo từ trước." Phụng Thiên Vũ nói xong, liền cùng Đế Dạ Hiền rời đi.

"Tộc trưởng, nàng có thể chữa trị thật sao?" Nhị trưởng lão không tin hỏi, bọn họ đã làm mọi biện pháp nhưng đều không được, một nhân loại lại có thể sao!

"Nàng nhất định sẽ làm được." Đa Mạc nói xong, quay đầu cất bước: "Đi thôi."

..

Ban đêm, yên lặng như nước.

Phụng Thiên Vũ đứng ở trước cửa, những hình ảnh vẫn luôn nhảy loạn trong đầu nàng, không thể kiểm soát, làm sao mới có thể dừng lại đây? Làm sao nàng mới có thể nhớ lại hết thấy mọi việc?

"Nha đầu, đang suy nghĩ gì thế?" Đế Dạ Hiền thay nàng sửa lại những lọn tóc bị gió thổi bay.

"Dạ Hiền, chàng biết Thần Nữ Sáng Thế sao?" Phụng Thiên Vũ nhìn Đế Dạ Hiền, chăm chú hỏi, có phải kiếp trước nàng cũng đã từng nhận thức hắn, bằng không vì cái gì nàng luôn có một cảm giác quen thuộc khi cùng hắn, trong trí nhớ của nàng còn có người nam nhân kia, nàng không thấy được dung mạo của người đó.

"Ừ, biết rõ." Đế Dạ Hiền ôn nhu nói: "Nha đầu, nàng cũng biết nàng ta sao?"

Thần Nữ Sáng Thế cùng với sự việc của Thập Phương thế giới không phải là một câu chuyện bí ẩn, nhưng mà nha đầu làm sao lại biết được?

"Ảnh nhi nói cho ta biết đấy."

"Dạ Hiền, nàng ta là một người như thế nào?" Phụng Thiên Vũ nhẹ giọng hỏi, đến chính nàng cũng không có phát hiện được rằng nàng hỏi rất cẩn thận từng li từng tí.

"Nàng người cường đại nhất của Thập Phương thế giới, truyền thuyết về mấy ngàn năm trước, Thập Phương thế giới rung chuyển, nàng vì cùng cố, không tiếc nghịch thiên mà đi, cuối cùng biến mất ngay khi thiên địa pháp tắc bùng nổ." Đế Dạ Hiền không nói về Thần Hoàng, Thần Nữ Sáng Thế từng có một đoạn tình cảm với người đó, hẳn còn chưa quên nữ nhân đã thương nha đầu lại gọi hắn là Thần Hoàng, hẳn làm sao có thể nói được.

"Dạ Hiền, nàng có người yêu mến sao?"

Đế Dạ Hiền không nói, không có nghĩa là Phụng Thiên Vũ sẽ không hỏi!

Đế Dạ Hiền xoắn xuýt, nói hay là không a, không nói thì với tính cách của nha đầu sẽ dùng biện pháp khác, mà nói thì nha đầu cũng đâu có biết!

"Có a, nghe nói người nàng yêu mến chính là nam tử tôn quý nhất của Thập Phương thế giới, Cửu Thiên thần tôn, bất quá có một việc rất kỳ quái, sau khi Thần Nữ biến mất, Cửu Thiên thần tôn cũng không có xuất hiện." Câu chuyện này đã được lan truyền khắp Thập Phương thế giới, hẳn thân là Vương Ma giới, muốn không biết cũng khó khăn a!

"Cái gì, hẳn cũng biến mất?" Phụng Thiên Vũ kích động, trong đầu như pháp hiện thêm một bí mật, khi nàng cùng Dạ Hiền yêu nhau, đột nhiên xuất hiện một người, nói, Tuyệt Cơ, nàng không phải là yêu ta sao?

"Nha đầu, nàng làm sao vậy?" Đế Dạ Hiền thấy phản ứng của nàng, cho rằng nàng lại gặp chuyện gì?

"Không có. Không có việc gì, ta cảm thấy bọn họ thật đáng tiếc." Phụng Thiên Vũ pha trò để giấu đi cảm xúc của mình, âm thầm xì một tiếng khinh miệt, Phụng Thiên Vũ a Phụng Thiên Vũ, lúc nào, trí tưởng tượng của người lại phong phú như vậy a!

"Đúng không?"

Đế Dạ Hiền quái dị liếc nhìn Phượng Thiên Vũ, hần mới không tin nha đầu đang cảm thấy bọn họ đáng tiếc nha!

Phượng Thiên Vũ nhìn hần hoài nghi, nói: "Dạ Hiền, hôm nay tộc trưởng nói với ta Tinh linh tộc quả thật có một mảnh vỡ của Thần Ma lệnh, chẳng qua là không rõ nó đang nằm ở đâu, hần còn nói ở phía Tây Nam có một cái sơn động, chỗ đó có một con Hỏa Kỳ Lân sinh sống, ta nghĩ trước hết chúng ta nên chữa bệnh cho Đa Linh trước, rồi sau đó sẽ đi tìm Thần Ma lệnh có ở chỗ đó không nhé, chẳng thấy như vậy có được không?"

Đế Dạ Hiền làm sao lại không biết nàng là đang đổi chủ đề, nghe nàng nói, hần cũng chiều đáp lại: "Nha đầu, nàng nói thế nào thì làm như vậy a." (vâng lại xuất hiện thêm 1 anh bước chân vào con đường thế nô)

Khi hai người nói chuyện cười đùa vui vẻ, bên ngoài truyền đến âm thanh lo lắng của Mộc Thanh: "Đa Linh phát bệnh rồi!"

Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiền nghe vậy, nhanh chóng đi theo Mộc Thương đến gian phòng của Đa Linh.

Ba người vừa đi tới, trông thấy Đa Linh đang bị mấy vị trưởng lão dùng dây leo cột lại, thấy Phượng Thiên Vũ, tộc trưởng sốt ruột nói: "Cô nương, mau nhìn Đa Linh đi!"

Giờ phút này không còn bộ dáng ôn nhu đáng yêu như ban ngày, thay vào đó là một Đa Linh với một mái tóc vàng bù xù, như đang trong tình trạng của một người điên.

"Đa Linh, dừng tay." Phượng Thiên Vũ quát lạnh một tiếng.

"Không có tác dụng đâu, cô nương."

Một khắc sau, Đa Linh hình như đã tỉnh táo hơn, yên tĩnh hơn, nàng xoay người lấy tay búng lấy một lọn tóc, xuất hiện trước mắt không phải là đôi mắt xinh đẹp của Đa Linh mà chính là đôi mắt mà Phượng Thiên Vũ đã trông thấy.

"Ngươi vì sao còn chưa bỏ chạy?"

Âm thanh từ trong miệng Đa Linh truyền ra, ánh mắt nhìn về phía Đế Dạ Hiền, bỗng nhiên quay người, hét to về phía mấy vị trưởng lão kia: "Ta muốn giết chết các ngươi, ta muốn báo thù cho chàng."

"Chính là ngươi, ngươi muốn báo thù thì hãy tìm chúng ta, tại sao phải hại Đa Linh?" Đa Mạc kích động hỏi, sắc mặt của mấy vị trưởng lão khác cũng trở nên khó coi.

"Ha ha, chính là nhờ nàng ta mới có thể báo thù, như thế nào, tộc trưởng, ngươi đau lòng sao?"

"Chuyện năm đó, là chúng ta sai, khi đó mọi chuyện chúng ta không thể tự quyết định...!"

"Im miệng, các ngươi đều là những thứ độc ác."

Đa Linh nói xong, điên cuồng đánh đứt những sợi dây leo đang trói buộc mình.

"Lạc diện." Trong Tinh linh tộc thiên phú của Đa Linh rất khá, trong thân thể lại chứa thêm oan hồn hơn ngàn năm, oán khí lại rất sâu.

Lá cây chung quanh đột nhiên sắc bén như dao, tấn công thẳng đến mấy vị trưởng lão kia, rồi lại đơn độc xẹt qua Phượng Thiên Vũ, lao đến công kích Đế Dạ Hiền!

"Nhánh mây, cách trở." Mộc Thương thấy mấy vị trưởng lão ngăn cản không nổi, điều khiển nhánh mây đem những chiếc lá rụng bao vây ở bên ngoài, năng lực của hần cũng chỉ là một nghìn năm, làm sao có thể so sánh với oán khí hơn hai nghìn năm được.

Càng ngày càng nhiều lá rụng, nhánh mây bị cắt vụn, ánh mắt Đế Dạ Hiền tối sầm lại, kết giới xuất hiện, nàng ta lại không tổn thương nha đầu, mà nha đầu cũng không nói gì thêm, vì vậy hần chỉ có thể bảo hộ những người này.

Nhưng sự việc ngoài ý muốn lại xảy ra, Đa Linh quỷ dị cười lớn, giữa hai tay xuất hiện ánh sáng màu đỏ long lanh, bức trực tiếp đến kết giới của Đế Dạ Hiền.

"Phanh"

Kết giới biến mất, uy lực lại còn làm bị thương đến Nhị trưởng lão đứng đầu tiên.

Đế Dạ Hiền lạnh lùng nhìn Đa Linh, linh lực không đủ để đối phó nàng, vậy thì phải dùng sức mạnh của hắc ám chi linh.

Cánh tay thon dài nâng lên, hỏa liên mang theo những tia hắc ám chi linh xuất hiện, Mộc Thương liền biến sắc, hần biết rõ sức mạnh của hắc ám chi linh là như thế nào, chẳng qua là không nghĩ tới người trước mắt có thể khống chế thuần thục được như vậy.

Phượng Thiên Vũ đứng ở một bên, trong lòng không có tư vị, nàng ta không động thủ tấn công nàng, nàng làm sao có thể...!

"Dạ Hiền, không được, không nên làm nàng bị thương."

Phượng Thiên Vũ vừa nói xong, Nhị trưởng lão liền lên tiếng: "Cô nương, không đả thương nàng ta, chúng ta phải cứu Đa Linh như thế nào đây."

Phượng Thiên Vũ trầm mặt, lạnh giọng nói: "Đả thương nàng chính là đả thương Đa Linh, người không biết sao?"

Đã có câu nói không được đả thương nàng, Đế Dạ Hiền liền giảm xuống lực công kích.

Đa Linh không muốn giao thủ cũng Đế Dạ Hiền, thừa dịp sơ hở, chớp tới Đa Mạc.

Mộc Thương thấy vậy, trong nháy mắt di động đã đến trước mặt Đa Linh, Mộc Thương cũng không phải là Đế Dạ Hiền, Đa Linh vừa thấy hắn là tinh linh, ra tay cũng nặng thêm vài phần.

Thuần gian di động(di chuyển trong chớp mắt) của Mộc Thương là chiêu thức cao nhất của Tinh linh tộc, nhưng cũng không thể nhanh bằng công kích của Đa Linh!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chữa Bệnh 2

Phượng Thiên Vũ nhìn thấy vậy, rất nhanh từ phía sau kéo Mộc Thương qua một bên, đối mặt với Đa Linh.

"Đa Linh, người căn bản cũng không muốn giết bọn họ, người tại sao phải tự làm khổ bản thân mình như vậy?" Phượng Thiên Vũ nhìn nữ nhân trước mắt, trong lòng cũng không biết có cảm xúc gì!

"Người nói vậy." Nữ tử trong Đa Linh nghe xong, phản bác: "Ta chính là muốn giết hết bọn chúng."

Dứt lời, lần một lần nữa nhào tới Mộc Thương, Phượng Thiên Vũ bất đắc dĩ, không mang theo linh lực nàng chỉ sử dụng đến võ thuật để động thủ.

Đa Linh hiển nhiên không nghĩ tới Phượng Thiên Vũ sẽ cùng nàng động thủ, lui về phía sau một bước, thân thể đứng lại, nhìn thẳng về phía Phượng Thiên Vũ: "Người thật sự vì muốn bảo vệ bọn họ mà động thủ với ta sao?"

"Ta đáp ứng với bọn họ là phải chữa trị thật tốt cho Đa Linh, mà người lại đang ở trong thân thể của Đa Linh."

"Hắc hắc, nói như vậy là người muốn giết ta?" Đa Linh cười nói, chẳng qua là nụ cười ấy có biết đau bi thương: "Người giết được ta, sẽ không còn giá trị với bọn họ, bọn hắn liền sẽ giết người, người có biết hay không?"

Đại trưởng lão nghe xong, khuôn mặt tức giận đỏ bừng: "Người không nên nói lung tung, chúng ta làm sao có thể giết cô nương ấy."

"Đa Linh, chỉ cần bọn họ có ý nghĩ kia, ta sẽ diệt toàn bộ Tinh linh tộc." Phượng Thiên Vũ rất nghiêm túc nói, nếu Tinh linh tộc thật sự làm như vậy, nàng không ngại giết sạch bọn họ đâu.

Mộc Thương không thể hoài nghi nhìn về phía Phượng Thiên Vũ, nữ nhân này là đang nói thật!

Mấy vị Trưởng lão của Tinh linh cũng kinh sợ, không ai dám đi chất vấn điều Phượng Thiên Vũ vừa nói!

"Ta vẫn muốn báo thù."

Đa Linh nói xong, ánh sáng màu xanh lam lấp lóe vây xung quanh, một trận linh lực uy áp tán ra, ánh sáng màu xanh lam càng ngày càng mạnh, chiếu rọi nửa bầu trời, các tinh linh bị ánh sáng màu lam này hấp dẫn, chạy thẳng đến nơi phát ra ánh sáng.

Đế Dạ Hiền hai mắt hép lại, linh lực trên người nữ nhân này là mượn từ bên ngoài, có thể mượn linh lực từ bên ngoài sao?

Phượng Thiên Vũ nghe thấy càng ngày càng nhiều tiếng bước chân, nói với ba vị Trưởng lão: "Người đến rất nhiều, đi ngăn bọn họ lại, bằng không làm bị thương người nào, ta sẽ không quản đâu."

Ba vị Trưởng lão nghe xong, đều đi ra ngoài.

"Không cho phép đi." Đa Linh phấn nộ quát một tiếng, ba đạo ánh sáng màu lam bức tới ba vị Trưởng lão, Phượng Thiên Vũ vừa thấy, dùng sức mạnh Hồng Liên ngăn lại ánh sáng màu lam kia.

"Nha đầu, cẩn thận, nàng ta đang mượn sức mạnh của Thần Ma lệnh đó."

Âm thanh trầm thấp của Đế Dạ Hiền vang lên đánh tan được tia nghi hoặc, mặc dù chỉ là một mảnh vỡ của Thần Ma lệnh mà thôi, nhưng không thể xem thường, nếu không phải vì thế, phụ hoàng cùng mẫu thân bị phong ấn phải dùng đến sức mạnh của Thần Ma lệnh mới có thể giải trừ được.

"Thần Ma lệnh?"

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, nhíu mày nhìn về phía Đa Linh: "Người làm sao có được mảnh vỡ của Thần Ma lệnh?"

"Ta tự nhiên có thôi." Đa Linh né qua Phượng Thiên Vũ, ánh sáng màu lam bắn ra bốn phía, bức tới Đa Mạc cùng Mộc Thương.

"Đa Linh, Thần Ma lệnh có lực lượng cường đại, bản thân người lại có oán khí, nếu như người là muốn giết bọn họ căn bản là không cần chờ tới bây giờ, vì sao bây giờ lại muốn giết bọn họ?" Phượng Thiên Vũ ngăn ánh sáng màu lam lại, để cho Đế Dạ Hiền báo hộ Đa Mạc.

"Ta. . ." Đa Linh nhất thời không biết phải trả lời như thế nào!

"Đó là bởi vì ngay từ đầu người không hề muốn giết bọn họ, Đa Linh ý chí không mạnh, ban ngày lại có thể trở về là chính mình, cũng bởi vì người căn bản không muốn làm tổn hại đến Đa Linh, người không muốn làm hại bọn họ, tại sao cứ phải cố tổn thương mình?"

Đa Mạc không thể tin được lỗi tai của mình, điều cô nương nói là sự thật sao?

"Người nói vậy gì chứ, không phải là không nghĩ tới tổn thương cho bọn họ mà là ta sẽ không bao giờ bỏ qua cho họ!" Đa Linh nói xong, ánh sáng màu lam phát ra mãnh liệt, song thủ kết ấn, từng đạo ánh sáng màu lam tựa như mũi tên nhọn vận sức chờ phát động, nàng chính là ra một đòn chí mạng!

Mũi tên nhọn màu lam rất nhanh bay đến những người kia, Phượng Thiên Vũ cũng bắt đầu hành động: "Kết giới, nhánh mây buộc chặt."

Sinh mệnh chi linh xây lên kết giới, những nhánh mây cực lớn buộc chặt thân thể của Đa Linh, làm cho nàng không thể động đậy.

"Người." Đa Linh phẫn nộ không thể nói nên lời, nàng không nghĩ tới nàng(PTV) lại có thể điều khiển được cây cỏ.

Phượng Thiên Vũ nhìn thẳng vào Đa Linh, trong lòng thầm nói một câu: thực xin lỗi!

Nàng đối với những người kia cũng không quá ác liệt, nàng rõ ràng có thể làm tổn thương đến nàng(PTV), nhưng nàng không làm như vậy.

Đế Dạ Hiền từ trong kết giới đi ra, đi đến trước mặt Đa Linh, ngón tay thon dài dừng trên không trung, tìm kiếm vài lần, hai tay xây lên kết ấn, đang bị trói chặt nữ tử trong cơ thể Đa Linh cảm nhận được có một cỗ cường đại đang hấp lấy linh hồn của nàng, nàng như đang thoát ra khỏi thân thể của Đa Linh.

Mộc Thương nhìn Đế Dạ Hiền, trên khuôn mặt hiện lên sự kinh ngạc, có được hắc ám chi linh, lại có thể rút linh hồn ra khỏi thể xác, những điều này đều là người có sức mạnh hắc ám chi linh mới làm được sao? hắc rút cuộc là người nào?

Đế Dạ Hiền tăng thêm lực đạo, có thể nhìn thấy một đạo thân hình mờ hồ đang xuất ra từ trong cơ thể của Đa Linh.

Trong tay của nàng đang cầm một khối mảnh vỡ và sau đó rơi xuống đất, đã không còn sức mạnh của Thần Ma lệnh, hồn phách của nàng dần dần tiêu tán, thẳng đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Lại không biết Phượng Thiên Vũ đang suy nghĩ điều gì, hai ngàn năm qua nàng đã phải chịu biết bao tra tấn dần vật, cuối cùng xuất hiện một câu kia: cảm ơn người giúp ta giải thoát!

Đế Dạ Hiền nhặt mảnh vỡ Thần Ma lệnh lên, không hề đi quản Đa Linh vẫn còn đang bị trói buộc, đi đến bên Phượng Thiên Vũ: "Nha đầu."

"Ừ."

Nhánh mây biến mất, Đa Linh té xuống trên mặt đất, Mộc Thương trong nháy mắt tiếp được Đa Linh đang ngã xỉu kia.

Đa Mạc bước lên, nhìn Đa Linh đã khôi phục lại bộ dáng như trước, kích động quý đi: "Đa tạ cô nương, đa tạ cô nương."

Phượng Thiên Vũ xoay người, đi ra ngoài.

Đế Dạ Hiền đem Thần Ma lệnh để vào trong không gian, hẩn nhìn ra tâm tình của nha đầu đang không tốt!

"Nha đầu, đi đâu đó?"

"Dạ Hiền, chàng làm sao có thể rút được linh hồn?"

Nghi hoặc trong lòng, Phượng Thiên Vũ liền lên tiếng hỏi, ở trong địa lao của Phượng gia nàng cũng đã nghe qua, đây là một cấm kỵ chi thuật, như vậy Dạ Hiền sẽ không bị ảnh hưởng gì chứ?

"Nha đầu, cái này với ta mà nói không phải là một bí mật to lớn gì cả." Hấn là Đế Quân Ma giới, rút linh hồn ra khỏi thể xác là điều mà từ nhỏ hấn đã biết rõ.

"A, thì ra là thế." Phụng Thiên Vũ lại hiểu nhầm ý tứ của Đế Dạ Hiên, tưởng lầm rằng hấn học cao biết rộng, biết rõ cấm kỵ chi thuật không phải là việc khó gì!

Ra khỏi phòng, bên ngoài đang được rất nhiều tinh linh vây quanh, ba vị Trưởng lão đi ra ngoài nhìn thấy bọn họ, biết được Đa Linh không sao, cũng thật yên lòng.

"Cô nương, muốn đi sao?" Tam trưởng lão hỏi, bọn hấn còn chưa chiêu đãi cô nương được một bữa.

"Ừ, ta muốn đi về phía Tây Nam kia."

Đại trưởng lão nhíu mày: "Cô nương, phía Tây Nam kia chính là cấm địa."

Phụng Thiên Vũ cười cười: "Là cấm địa đối với Tinh Linh tộc của các nguoi thôi, ta là nhân loại."

Không để ý tới những người phía sau lưng, Phụng Thiên Vũ lôi kéo Đế Dạ Hiên đi đến cấm địa phía Tây Nam kia, tuy rằng đã lấy được Thần Ma lệnh rồi, nhưng mà còn con Hỏa Kỳ Lân này nàng cũng sẽ không bỏ qua, có thể nói chuyện, tối thiểu cũng đã là cấp bậc Thần Thú, đồ tốt như vậy nàng làm sao có thể buông tha! Ha ha

Đế Dạ Hiên quay đầu, thấy hai mắt Phụng Thiên Vũ đang tỏa sáng, không khỏi cung chiêu cười cười, lúc này nha đầu không phải còn rất thương tâm hay sao?

Hai người rời đi một hồi, cũng đã đến khu cấm địa, nhìn cảnh vật xinh đẹp trước mặt, Phụng Thiên Vũ xoắn xuýt một hồi, sớm biết như vậy nàng nên mang theo Mộc Thương mới phải, rộng lớn như vậy, nàng biết đi nơi nào mà tìm cái sơn động kia, chứ đừng nói tới con Hỏa Kỳ Lân!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Hàng Phục Hỏa Kỳ Lân

"Nha đầu, nếu là ma thú, sẽ có khí tức."

Đế Dạ Hiên thiện ý nhắc nhở Phụng Thiên Vũ, nha đầu thông minh đến dọa người, không nghĩ tới cũng có lúc hồ đồ nha.

"Đã biết!"

Phụng Thiên Vũ cảm thụ được khí tức trong không khí, nhưng mà nàng không cảm nhận được khí tức của con Hỏa Kỳ Lân, nhưng Hỏa Kỳ Lân này đã nhanh chóng thấy được có người đã xông vào lãnh địa của nó .

Trên đỉnh núi phía Tây Nam, Kỳ Lân một thân màu lửa bay xuống phía dưới.

"Tinh linh tộc nay lại giao du với nhân loại sao?"

Âm thanh mang theo sự nghi hoặc tràn ra, khi nhìn thấy Đế Dạ Hiên, ánh mắt của Hỏa Kỳ Lân rạo rực, tuy rằng Đế Dạ Hiên đã ấn dấu đi ma khí của mình, nhưng trực giác của Thần Thú so với con người càng nhạy bén hơn, hướng chỉ, nó đã bước vào giai đoạn đỉnh cao của Thần Thú, chỉ cần thời cơ đến, Độ Kiếp thành công nó sẽ bước lên đẳng cấp cao quý mà mọi ma thú đều mơ ước đó là Siêu Thần Thú. Mẹ kiếp, ai có thể nói cho nó biết, Ma Đế tại sao lại ở chỗ này không?

Bởi vì Đế Dạ Hiên không thèm đếm xỉa đến Hỏa Kỳ Lân, Hỏa Kỳ Lân cũng không dám lộn xộn, Phụng Thiên Vũ đi quanh Hỏa Kỳ Lân hai vòng, sau đó như kiểm nghiệm xong hàng hóa, rồi đánh giá: "Ừ, không hổ là Kỳ Lân, đủ khí phách."

Hỏa Kỳ Lân cao ngạo hất đầu, nó đương nhiên phải khí phách rồi!

Chỉ tiếc câu sau của Phụng Thiên Vũ khiến nó liền tức giận... !

"Dạ Hiên, chàng làm thế nào mà thu phục được Kinh Lôi thể, ta cũng thiếu một cái tọa kỵ đây?"

"Nha đầu, Kinh Lôi là tự nguyện đó."

Đế Dạ Hiên nói rất nhẹ, lại làm cho ánh mắt của Phụng Thiên Vũ lóe lên tia quái dị, nhìn hấn, nhìn thật lâu!

"Nha đầu, làm sao vậy?" Đế Dạ Hiền nghi ngờ hỏi, chẳng lẽ hắn đã nói sai cái gì sao? Không có! Kinh Lôi chính xác là tự nguyện làm tọa kỵ cho hắn mà, hắn còn chưa mở miệng đề nghị đầu nha!

"Ta đang suy nghĩ Kinh Lôi có phải là giống cái hay không?"

Đế Dạ Hiền: "..."

Hòa Kỳ Lân: "..."

"Người là Thần Thú, chúng ta cùng đánh một trận, nếu người thua phải làm tọa kỵ cho ta, như thế nào?"

Âm thanh cuồng ngạo không ai bì nổi vang lên, từ trong không gian Phượng Thiên Vũ lấy ra Thí Huyết, lạnh lùng nhìn Hòa Kỳ Lân!

"Chỉ cần hắn không giúp người, ta sẽ cùng người đánh một trận, như thế nào đây?" Thân là đỉnh cao Thần Thú, chỉ số thông minh cũng được cho là nằm trong những người bình thường của thiên tài rồi, hắn biết rõ nếu Ma Đế động chân động tay vào, nó tuy rằng vẫn có thể chống đỡ, nhưng cuối cùng kết quả vẫn là thảm bại a.

Phượng Thiên Vũ cười cười, quay đầu lại nhìn Đế Dạ Hiền một chút, rồi sau đó nói ra: "Người cũng không ngốc nha!"

"Vậy người đáp ứng hay không đáp ứng?"

"Ta đáp ứng, ta muốn người thua tâm phục khẩu phục."

Đã có được lời cam đoan của Phượng Thiên Vũ, Hòa Kỳ Lân càng trở nên cao ngạo, không có Ma Đế giúp sức, đối phó với một cái nhân loại nhỏ nhỏ này, dễ như trở bàn tay a!

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng cười cười, nàng làm sao lại không hiểu được là nó đang nghĩ cái gì, Thí Huyết trong tay chuyển động, rất nhanh, đánh tới Hòa Kỳ Lân.

Hòa Kỳ Lân trông thấy, hỏa diễm quanh thân càng trở nên nóng bức, nó cười đắc ý, nhân loại nhỏ bé a, hỏa diễm của ta có thể thiêu cháy người đó !

Phượng Thiên Vũ nhanh chóng xây lên kết giới, trước kia trong Thánh Điện đã chiến đấu với Khiếu Thiên, nàng cũng ngộ ra rất nhiều kinh nghiệm, nhảy lên trên không, Thí Huyết mang theo linh lực cường đại đâm thẳng về phía Hòa Kỳ Lân.

Hòa Kỳ Lân không nghĩ tới nàng có thể dễ dàng xây lên kết giới, nhưng phản ứng vẫn cực nhanh nhạy, nhanh chóng phi thân bay lên không trung nghênh đón Phượng Thiên Vũ!

"Nhánh mây, trời buộc."

Tinh linh tộc vốn có thể điều khiển được cây cỏ ở dưới đất, Phượng Thiên Vũ nhìn Hòa Kỳ Lân đang bay lên không trung, tươi cười nói: "Đừng tưởng rằng người bay lên đây thì ta không có biện pháp trừng trị người!"

Ngay sau đó, không biết từ đâu Phượng Thiên Vũ lấy ra một cái Bạch Lãng(?????), đầu ngón tay khẽ múa, Bạch Lãng hòa theo nhánh mây quấn lên người Hòa Kỳ Lân.

Hòa Kỳ Lân phun ra một đoàn hỏa diễm thiêu cháy nhánh mây, nhìn Phượng Thiên Vũ rồi cười đắc ý, mấy cái thứ này làm sao có thể trời buộc nó a!

Ngay tại lúc nó đang đắc ý, hai tay Phượng Thiên Vũ vung lên: "Lạc Diệp(lá rụng), Phi Hoa."

Nhìn bầu trời toàn là lá rụng cùng đóa hoa, Hòa Kỳ Lân vội vàng xây lên kết giới, đem bản thân bảo hộ ở bên trong.

Nhìn kết giới vững chắc của mình, Hòa Kỳ Lân kiêu ngạo nói: "Đề ta nhìn xem người còn có biện pháp gì nữa a!"

Dứt lời, móng vuốt vung lên, một đoàn hỏa diễm bay về phía Phượng Thiên Vũ, thân thể to lớn từ không trung bay tới, móng vuốt cực lớn đánh tới Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ diễm chân nhảy ra đằng sau, nhìn đoàn hỏa diễm rơi vào nơi nàng vừa đứng, bốc cháy lên.

"Hôm nay, ta nhất định sẽ khiến người phải thuận phục ta."

Một khắc này, quanh thân Phượng Thiên Vũ bộc phát ra linh lực cường đại, chấn động..

Hòa Kỳ Lân ngây ngẩn cả người, nhưng vẫn không quên mở miệng thách thức: "Vậy thử nhìn một chút."

Kỳ Lân từ nhỏ chính là cao ngạo, dù cho nó đã thua trên tay người khác, nhưng đánh chết nó cũng không thừa nhận!(cái này là ngang như cua rồi)

Phượng Thiên Vũ mang theo linh lực cường đại đánh tới Hòa Kỳ Lân.

Hai lực lượng giao chiến, móng vuốt Hỏa Kỳ Lân vung lên, đánh vào thân thể của Phụng Thiên Vũ!

Phun ra một ngụm máu tươi, Thần Thú không hổ danh là Thần Thú, một chương này còn mạnh hơn cả Khiếu Thiên!

Mắt thấy một đoàn hỏa diễm đang bay tới, Phụng Thiên Vũ phản nộ hô một tiếng: "Nhánh mây."

Lửa lớn hùng lực thiêu đốt... Không thấy được bóng dáng của Phụng Thiên Vũ... !

Hai tay Đế Dạ Hiền nắm chặt, nhìn một bầu trời biển lửa kia, rồi nói: "Nha đầu, ta tin tưởng nàng, nàng nhất định sẽ không có việc gì!"

Phụng Thiên Vũ được nhánh mây bảo hộ, nhìn thấy đại hỏa tới gần, nàng đứng dậy, đang muốn sử dụng linh lực, đột nhiên phát hiện linh lực trong cơ thể bất ổn, cười khổ một tiếng: "Sao lại muốn tiến giai vào lúc này cơ chứ!"

Ngồi xuống, không để ý tới bên ngoài là một đoàn hỏa diễm, tâm không lộn xộn, một lòng tiến giai...

Thời gian chậm rãi trôi qua, đã qua một canh giờ, đại hỏa vẫn như cũ đang thiêu đốt, ngoài biển lửa là một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy được âm thanh của ngọn lửa!

Hai mắt Đế Dạ Hiền dần dần trầm xuống, đang chuẩn bị đưa hai tay lên dập tắt biển lửa, rồi như trông thấy được một bóng dáng từ trong biển lửa, dần dần hiện rõ!

Màu đỏ xinh đẹp, nhảy qua biển lửa, lộ ra toàn bộ kinh diễm.

Từng sợi dây leo màu xanh biếc vươn ra từ trong biển lửa bay tới Hỏa Kỳ Lân.

Nhìn Phụng Thiên Vũ đi ra từ trong biển lửa, Hỏa Kỳ Lân cũng ngây ngẩn cả người, nhìn vùng biển lửa kia, nó không nghĩ tới nàng vẫn có thể còn sống sót!

Thí Huyết lần nữa lại bay tới Hỏa Kỳ Lân, lúc này đây linh lực cũng đã mạnh hơn lần trước.

Đế Dạ Hiền nhìn bóng dáng nhỏ nhắn kia, tâm liền yên tĩnh, nha đầu của hắn cùng người khác quả nhiên là bất đồng, dưới tình huống nguy hiểm như vậy còn có thể tiến giai. !

Hỏa Kỳ Lân bay tới nơi khác, Thí Huyết theo sát lấy nó!

Nhìn Thí Huyết ở ngay đằng sau, lần đầu tiên Hỏa Kỳ Lân phải im lặng vấn thiên(hỏi trời). Mẹ kiếp, nó đây là đụng tới quái vật gì rồi, nhìn không ra được thực lực, lại có thể không chế được cây cỏ, trên tay còn cầm một thanh đao mang hơi thở của ma khí.

Nhìn Hỏa Kỳ Lân chật vật né tránh, Phụng Thiên Vũ cười cười, song thủ kết ấn, sử dụng tầng thứ tư của kỹ năng Phần Thiên Hồng Liên Nghiệp Hỏa, những đóa hỏa diễm Hồng Liên quý dị xuất hiện càng ngày càng nhiều, vây xung quanh Hỏa Kỳ Lân.!

Hỏa Kỳ Lân vốn đang né tránh công kích của Thí Huyết, quay đầu lại nhìn thấy những đóa hỏa Hồng Liên đang vây trước mắt nó, không suy nghĩ, phản lại ngay trên không trung, mà quên mất sau lưng là Thí Huyết, vừa mới dừng lại, Thí Huyết đã nhanh chóng đâm thẳng vào hoa cúc của nó!

Cái này đúng là Phụng Thiên Vũ cố ý.

"Người." Hỏa Kỳ Lân tức giận, Thí Huyết tuy là đâm không sâu, có thể nói là vừa vặn chạm đến, nó biết chính là cái nữ nhân này cố tình mà, nhưng mà tại sao lại đâm ngay chỗ đó chứ, chừng đến khi nó Độ Kiếp thành công có thể hóa thành hình người, nó là công đó a, sao có thể bị nữ nhân cầm vũ khí đâm vào chỗ đó chứ, chuyện này mà bị ma thú khác biết, nó thật không muốn sống nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Đại Ca! Người Khá Lắm

"Nương nương, người sẽ phải hối hận."

Đông Thanh đứng dậy, rời khỏi Hoàng cung, chết tiệt, làm hại nàng một chuyến tay không, vốn tưởng rằng Phụng Thiên Vũ đại náo Hoàng cung Nhật Viêm quốc, lúc trước còn phé đi Nhị hoàng tử, sẽ khiến cho Hoàng Hậu ghi hận trong lòng, không nghĩ tới nàng ta lại nhát gan như vậy!

Nhìn Đông Thanh rời đi, Mạc Thanh Yên cười nói: "Muốn kéo theo ta xuống nước sao, người vẫn còn non lắm!"

Một người thiếu kiên nhẫn như ngươi mà muốn làm đối thủ với nàng ta sao, nàng không ngu đến mức chỉ vì một viên đan dược mà làm hại đến mình!

Nhưng chính Mạc Thanh Yên lại không biết, vào lúc nàng đem Đế Dạ Hiên cùng Phụng Thiên Vũ nhốt vào địa lao kia cũng đã đắc tội đến bọn họ rồi!

..

Phụng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên, Mộc Thương về tới phòng trọ.

Trong sân có mấy người đang đứng chờ, mặt mày ủ rũ rõ cuộc cũng đã tươi tỉnh hơn rồi.

"Nha đầu."

"Tiểu thư, người trở về rồi?" Thanh Ngự nhìn Mộc Thương đứng bên cạnh sững sờ hỏi: "Tiểu thư, hân là?"

Người này thật là dễ nhìn nhưng tại sao tai lại dài như vậy, chẳng lẽ lại thêm một Siêu Thần Thú nữa ư?

"Hân là Tinh linh." Phụng Thiên Vũ chỉ nói một câu, liền đi thẳng vào vấn đề!

"Mẫu thân."

Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Tuyết Ảnh hiện lên nụ cười, đột nhiên, cái mũi trên không hít hít hít hít, sau đó nhìn vào Phụng Thiên Vũ quát lên: "Đi ra."

Tất cả mọi người sững sờ, tiểu công tử lại bị sao đây?

Chỉ có Đế Dạ Hiên và Phụng Thiên Vũ mỉm cười, tiểu tử này mũi thật thánh nha!

Phụng Thiên Vũ đem Viêm từ trong không gian đi ra, Hàn Duệ nhìn qua Viêm, khẽ thở dài, haizaaa, nha đầu, người thật đúng là nghịch thiên mà, lại là một Thần Thú!

"Tiểu thư, đây là...?" Thanh Ngự cười hỏi, ma thú này trông thật đáng yêu nha!

Ngay lúc này, Kinh Lôi trong tay áo của Tuyết Ảnh liền biến trở về bản thể, nhìn qua thật uy phong lẫm liệt, cất giọng hỏi: "Hỏa Kỳ Lân - Viêm, người sao lại ở đây?"

Viêm cũng biến trở về bản thể, hất đầu, trả lời bằng giọng điệu cao ngạo nhất: "Người quản ta!"

Cứ như vậy, trong một cái sân nhỏ, hai Thần Thú ngồi nói chuyện phàm, tâm tình Phụng Thiên Vũ vốn đã không tốt, dẫn theo một cái bóng đen 1000W, giờ nàng chẳng có tâm trạng mà nghe hai con ma thú đầu vớ mồm đầu!

"Cảm người đang cảm thấy rất oai phong sao? Có phải hay không?" Phụng Thiên Vũ lạnh lùng nói, Viêm vô ý thức rung mình một cái!

Nữ nhân này làm sao vậy?

Người đời nói quả nhiên không sai: lòng của nữ nhân như mò kim dưới biển a!

Kinh Lôi cũng không phải là dạng đàn như Viêm, nghe xong liền hiểu ra ngay, vội vàng chạy vào không gian của Đế Dạ Hiên, đây mới là nơi an toàn nhất a!

"Ảnh nhi, người có biết không, xuất chút nữa mẫu thân bị nó thiêu cháy đó!" Phụng Thiên Vũ ủy khuất nói, lúc này là nàng nói thật đó, các bạn đọc cũng làm chứng nha, nàng thề nàng không có nói lung tung a!

Thất Dạ vừa mới tỉnh ngủ, nghe xong liền sững sờ, máy móc nhìn về phía Viêm, móng vuốt mập mập dựng thẳng đứng lên: "Đại ca, người khá lắm, người chuẩn bị được Tiểu Bạch chính đồn rồi a!"

Lòng Hàn Duệ, Thanh Ngự, Mạc Sâu ngổn ngang trong gió, từ khi nào mà nàng chịu ủy khuất để cho người ta thiêu cháy chứ! Không phải bên cạnh còn có Quốc Sư đại nhân hay sao, nhất định là có ân tình khác, với tình hình bây giờ, điều chính xác nhất đó là nên trầm mặc a, trầm mặc là tốt rồi!

Đây là lần đầu tiên ba người cùng chung một lý tưởng, vì vậy lần đầu, ba người ăn ý phối hợp đứng yên tĩnh, còn về phần Mộc Thương, vốn dĩ trước giờ là khó khăn a!

"Rất tốt." Tuyết Ảnh bày ra chiêu thức, hân đương nhiên biết rõ mẫu thân không phải là người chịu thiệt thòi, nhưng nếu mẫu thân muốn diễn, đương nhiên hân phải phối hợp với mẫu thân rồi!

"Không phải đâu, không phải, người hãy nghe ta giải thích đã, sự tình không phải như thế đâu, chính nàng muốn đánh với ta cơ mà!" Viêm cũng không ngốc lắm, nhìn thấy Tuyết Ảnh hân cũng hiểu được câu nói ý tứ lúc trước mà Phụng Thiên Vũ đã từng nói với nó: coi chừng bị người ta đánh chủ ý, lúc đó ta sẽ không quản đâu!

Giờ ả! Sao số phận nó hẩm hiu như thế này ả!

Đế Dạ Hiền thấy nàng cao hứng đùa giỡn, cũng không nói thêm cái gì, đột nhiên cảm nhận được một đạo khí tức quen thuộc bay tới, Đế Dạ Hiền liếc nhìn những người trong sân, rồi cất bước đi ra ngoài!

"Vậy thì thế nào, đã thương mẫu thân, không muốn chịu phạt sao?" Tuyết Ảnh khí phách nói, bày ra tư thế chuẩn bị lâm trận!

Viêm tất nhiên là không dám động thủ với Tuyết Ảnh, hóa thành màu sắc tự vệ (hóa thành nhỏ lại, ở mấy chương đầu tiên có nói qua đạt đến cấp bậc Thần Thủ có thể tùy ý biến thành to nhỏ), chạy trốn, vừa trốn vừa nói: "Nếu không phải nhờ ta, nàng sao lại tiến cấp được!"

Giờ phút này ba người đang im lặng bỗng nhiên hóa đá, tiểu thư, người không muốn cho chúng ta sống nữa đúng không?

Mới đi có vài ngày, lại tiến cấp nữa rồi!

"Sư phụ, hiện tại ta muốn đi luyện đan, ngày mai bắt đầu thi đấu rồi, đồ nhi nhất định sẽ đến đúng giờ." Ngay lúc ba người đang hóa đá, âm thanh nhàn nhạt của Phượng Thiên Vũ truyền đến.

Lần này vội vàng từ Tinh linh tộc trở về đúng là có việc quan trọng phải làm, ngày mai cuộc thi đấu đan được bắt đầu, nàng đã đáp ứng sư phụ làm sao có thể quên được!

Hàn Duệ nghe thấy vậy, trên mặt liền nở ra nụ cười: "Nha đầu, người đi đi, ngày mai sư phụ chờ người ở đấu trường."

"Thanh Ngư, từ giờ cho đến ngày mai, bất luận kẻ nào cũng không được đến quấy rầy ta."

"Dạ, tiểu thư." Thanh Ngư cùng Mạc Sầu nhìn nhau, cung kính trả lời.

Cứ như vậy, Phượng Thiên Vũ đem bản thân nhốt vào trong phòng, Tuyết Ảnh thì hung hãn đánh vài cái vào Viêm, biết mẫu thân luyện đan cần được yên tĩnh, cũng không náo loạn nữa, yên lặng ngồi trong sân, ngẩng đầu nhìn trời, mong chờ thời gian Độ Kiếp nhanh nhanh tiến tới!

...

Vẫn bên bờ sông Đình Lam, một bóng dáng oai hùng đứng nhìn dòng sông, nhìn những làn sóng lăn tăn gợn nhẹ trên mặt nước, đôi mắt màu đen lạnh lùng sâu không lường được làm cho người ta không thể đoán ra hắn đang suy nghĩ điều gì.

"Tim Bản Đế là có chuyện gì?" Đế Dạ Hiền nhìn dòng sông, cất giọng hỏi.

Âm thanh vừa dứt, nước sông cuộn cuộn đứng lên, một cái đầu người từ trong nước xuất hiện, một đầu tóc đỏ rực, tướng mạo xinh đẹp, hạ thân chìm ở dưới nước, cúi đầu cung kính đáp: "Đế Quân, Thiếu chủ của U Minh ảo cảnh đã xuất quan, đã tiến vào Ác Ma Thâm Uyên, đang cùng Minh U thương nghị, bọn họ chưa từng gặp Đế Quân, vì thế lần này tới là phát thiệp mời, muốn mời Đế Quân đến."

Hồng Yêu nói xong, trong lòng âm thầm chửi mấy vị trưởng lão của ma giới đến chục lần, chết tiệt, rõ ràng lúc oản tù tì là nàng thắng, cuối cùng lại vẫn bắt nàng đi, chơi ăn gian!

"Uyên Vương cùng Thiếu chủ của U Minh ảo cảnh thật biết cách đùa, phụ hoàng cùng mẫu hậu của Bản Đế vì phong ấn bọn họ mới bị băng phong, bây giờ lại muốn mời Bản Đế, Hồng Yêu, mấy vị Trưởng lão nói thế nào?"

"Đế Quân, các vị Trưởng lão nói hết thấy đều do Đế Quân định đoạt!"

"Hồng Yêu, từ chối bọn hắn, nói Bản Đế đang bế quan." Đế Dạ Hiền lạnh lùng nói, khi phụ hoàng cùng mẫu hậu phá bỏ được phong ấn, cũng chính là thời điểm hắn sẽ đối phó với U Minh ảo cảnh cùng Ác Ma Thâm Uyên!

"Dạ, Đế Quân." Hồng Yêu cung kính nói.

"Người đi về trước đi, không được bại lộ thân phận của Bản Đế."

Nha đầu còn chưa biết thân phận của hắn, về sau hắn nói với nha đầu đi, bằng không thì lại hù đến nha đầu mất!

Hồng Yêu khẽ cười một tiếng: "Dạ, Đế Quân, thuộc hạ xin cáo lui."

Hồng Yêu nói xong, đầu chìm vào trong nước, nàng không nghĩ tới, Đế Quân luôn luôn vô tâm lãnh tính như vậy cũng sẽ để ý đến một người, thật là chuyện lạ có thật ả, xem ra nàng phải nhanh chóng đi về tìm mấy vị trưởng lão bắt quái một chút mới được!

Nhìn dòng sông dần dần trở về yên tĩnh, hai mắt Đế Dạ Hiền nhắm lại, trong lòng thầm nghĩ: "Chắc cũng phải quay về Ma giới một chuyến, Thập Phương thế giới bây giờ cũng đã khá yên ổn rồi, nếu tiếp tục lung lay như mấy ngàn năm trước thì hắn phải nhanh chóng thu thập được Thần Ma lệnh, Uyên Vương, bị phong ấn lâu như vậy, lòng tham của người vẫn chưa suy giảm sao!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Người Đáng Chết

Hiệp hội đan dược Nhật Viêm quốc, sáng sớm đã đông nghịt người.

Phượng Thiên Vũ cùng Tuyết Ảnh lười biếng ngồi trên ghế, hôm qua một đêm không ngủ, thật là mệt mỏi a!

"Nha đầu, nàng buồn ngủ sao?"

Hôm nay, Đế Dạ Hiền một thân áo bào màu trắng hình trăng lưỡi liềm, khuôn mặt như trich tiên được ấn dấu dưới lớp mặt nạ hình trăng khuyết chỉ lộ ra cặp môi mỏng khẽ gọi cùng đôi mắt thâm thúy như mực, trên người tản ra một cỗ khí lạnh lạnh!

Phượng Thiên Vũ nhẹ dựa vào trên người hắn, nỉ non nói: "Ừ, thật mệt!"

Nữ hoa si đúng là không chỗ nào mà không có mà, mới đây chúng quanh còn yên tĩnh, vậy mà trong nháy mắt đã ồn ào, chật ních người, mà điều quan trọng đó là người ngồi đây toàn bộ đều là nữ a!

"Dạ Hiền, sức quyến rũ của chàng thật là lớn!" Phượng Thiên Vũ trừng mắt nhìn nhìn chung quanh, không nhanh không chậm nói!

"Nha đầu, đến lượt nàng rồi!" Đế Dạ Hiền vỗ vỗ bờ vai nhỏ nhắn, ôn nhu nói!

Ngay sau đó, liền nghe được một tiếng: "Thành viên của tổ thứ hai lên đài tỷ thí!"

Trận đấu đan dược được chia làm mười tổ, mỗi tổ có hai mươi người, hai mươi người sẽ thi đấu với nhau chọn ra một người đứng đầu, tiếp tục tiến vào cuộc tỉ thí thứ hai, ba người đứng đầu trong top thứ ba sẽ bước vào trận thứ ba để phân chia ngôi vị!

Phượng Thiên Vũ đứng dậy, bước lên đài, tiến vào vị trí của mình, trên bàn được đặt một ít dược liệu cùng một đan đỉnh, yêu cầu của cuộc tỉ thí đầu tiên đó chính là luyện chế nhị giai Dũ Hợp đan.

Phượng Thiên Vũ đem dược liệu bỏ vào trong đan đỉnh, bá một cái, ngón tay bắn ra, một chuỗi ngọn lửa bay đến đan đỉnh, cháy lên!

Thời gian là một nén hương, sau khi luyện chế thành công sẽ phải mang đan dược của mình đưa lên cho ban giám khảo, nếu trong thời gian một nén hương người nào không luyện chế thành công tất nhiên là sẽ bị loại, tự động rút lui. Ban giám khảo sẽ hội ý quyết định người chiến thắng!

Phượng Thiên Vũ cũng không lo lắng, đối với việc luyện đan nàng rất có lòng tin vào mình... !

Đúng là trời không phụ lòng người, sau một nén hương, đại diện ban giám khảo đứng lên công bố, tổ thứ hai, người thắng cuộc là Phượng Thiên Vũ!

Kết quả vừa được công bố, một nữ tử bất mãn nói: "Sao nàng ta có thể đứng nhất được, nói không chừng đã dùng thủ đoạn rồi, lớn lên trông như hồ ly tinh, thật không khác gì với kỹ nữ, nói không chừng chính là dùng tiền của vị công tử kia để đi cửa sau!"

Hai mắt Phượng Thiên Vũ nhàu lại, nhìn nữ tử đang đố kị kia, nàng còn chưa kịp động thủ, đã nghe được một tiếng hét thảm thiết!

"Người, người... Người tại sao có thể..." Người vừa hét lên chính là nữ tử nhục mạ Phượng Thiên Vũ, đang sợ hãi lui về đằng sau. Tuyết Ảnh từng bước từng bước tiến về phía trước, vừa nãy hắn còn chưa kịp động thủ đã bị Quốc Sư vượt mặt rồi!

Tất cả mọi người nhanh chóng nhìn về nơi này, những lời của nữ tử kia bọn họ cũng nghe rõ, không biết nữ nhân này có mắc bệnh ngu ngốc không mà dám nói bậy như vậy? Đan dược đều được tự tay luyện chế từ trong đan đỉnh trước mắt mọi người, thua chính là thua, lại còn nhục mạ Phượng cô nương, nhất định là ghen ghét dung mạo của Phượng cô nương đây mà, bị đánh là đáng đời rồi!

"Đợi một chút" Trên bục một vị lão giả cất tiếng nói.

Tuy rằng hắn cũng bất mãn với những lời nói này, nhưng dù gì hôm nay đang là trận thi đấu, nếu giết người ở trước mắt bọn họ, sự việc này đồn ra sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của hiệp hội!

"Vị cô nương kia, người không phục ở chỗ nào, đan dược của Phượng cô nương được dung hợp chuẩn xác đến 100%, cũng là đan dược thượng phẩm, cô nương mau đi xin lỗi người ta đi!"

"Đã muộn!" Phượng Thiên Vũ cất giọng nói, sau đó bước lên, đi đến trước mặt vị lão giả kia, cất tiếng hỏi: "Người ta đánh người một bạt tai sau đó cúi đầu xin lỗi, người sẽ bỏ qua sao?"

"Cô nương, cái này..." Vị trưởng lão ấp úng trả lời, ý tứ của Phượng cô nương đương nhiên hắn hiểu, ai da, thật khó xử cho hắn mà, vị cô nương này là

người được hiệp hội coi trọng nhất, nếu cứ đắc tội như vậy, thế nào hội trưởng cũng sẽ lại giáo huấn hấn nữa a!

"Phượng cô nương, người muốn thế nào mới người giận a?" Lão giả bắt đắc dĩ hỏi, nhìn nữ tử lỗ mãng đang đứng ở bên kia, thờ dài, chỉ mong nàng ta có thể làm cho Phượng cô nương người giận a!

"Người đừng mà không biết xấu hổ, nói cho người biết, bản cô nương là người của Mộc gia tại Nhật Viêm quốc, người tốt nhất là không nên so đo, bằng không thì bản cô nương sẽ làm cho người không bao giờ được bước chân vào Đế đô này nữa đâu." Ngữ khí cao ngạo của nữ tử tiếp tục phát huy, lại không phát hiện ra ánh mắt của Tuyết Ảnh càng ngày càng trầm xuống!

"Mộc gia?"

"Ha ha, ngược lại hôm nay bản tọa muốn nhìn xem Vũ nhi đã thương người, mấy người Mộc gia của các người sẽ làm thế nào?" Âm thanh cực kì bá đạo của Đế Dạ Hiền vang lên, từng bước đi về phía Phượng Thiên Vũ, bước chân nhẹ nhàng di chuyển, như trích tiên rơi vào phạm trần!

"Công tử, Công tử. Người là ai?" Âm thanh của nữ tử run rẩy, tuy rằng vị công tử này đeo mặt nạ, nhưng nhìn bề ngoài đã có thể đoán ra thân phận bất phàm của hấn, người như vậy phải cư xử thật tốt a .

"Đừng, Đừng."

Hai tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, Phượng Thiên Vũ lắc lắc tay, nhìn nữ tử bị đánh đang nằm ôm mặt trên mặt đất, lấy ra Thí Huyết, chà chà vào mặt nàng ta: "Người biết không, cái thanh đao này của ta đã từng chặt đi một đôi tay rồi đấy, hôm nay người có muốn thử một chút không?"

Thí Huyết lạnh lẽo, Phượng Thiên Vũ vô tình, nữ tử nằm trên mặt đất sợ hãi run lên lấy bầy!

"Công tử, cứu ta." Nằm trên mặt đất, nữ tử ủy khuất nhìn Đế Dạ Hiền cầu cứu, thanh âm kia khiến Phượng Thiên Vũ nổi da gà !

"Đầu óc người có bị làm sao không? Hấn không có giết người là may mắn lắm rồi, người còn muốn hấn cứu người?" Lỗ mũi Tuyết Ảnh chỉ lên trời, châm chọc nói ra, nữ nhân này đúng là không có đầu óc thật rồi, giết nàng thật có lỗi với đôi tay của hấn a!

"Ai dám động đến Dung nhi?" Một giọng nói vang tới, một đoàn người rất nhanh chạy đến trước mặt Phượng Thiên Vũ!

Nhờ sự giúp đỡ của người khác, Mộc Dung rốt cuộc cũng đã đứng lên được. .

Nàng thoáng cái chạy đến bên người vừa cất tiếng nói kia.

"Phụ thân, mau cứu nữ nhi, nàng muốn giết nữ nhi."

Hai bạt tai vừa rồi của Phượng Thiên Vũ quả thật sử dụng khá nhiều sức lực.

Hai bên mặt của Mộc Dung đều được in đậm năm đầu ngón tay đỏ rực, khuôn mặt vốn dĩ đã khó nhìn nay càng thêm khó coi.

Nhìn vào nàng đúng là, muốn có bao chặt vật là có bấy nhiêu mà, đầu còn như lúc đầu cao ngạo hống hách.

Mộc gia chủ đau lòng nhìn nữ nhi của mình biến thành bộ dạng như vậy, nổi bật nhất chính là dấu ấn hai bàn tay đỏ rực nằm trên mặt, lửa giận phủ lên đôi mắt, mặc dù nữ nhi của hấn tướng mạo tuy không tốt lắm, nhưng tuổi trẻ đã là trung cấp Dược Chủ, hấn làm sao có thể để cho người ta đánh nữ nhi của hấn thành cái dạng này, cái này không phải là trực tiếp coi thường uy danh của Mộc gia hay sao? Không phải là gián tiếp tát vào mặt của Mộc gia hay sao? Hôm nay, hấn không hảo hảo giáo huấn cái nữ nhân này, hấn thế hấn sẽ không còn là gia chủ của Mộc gia, là người của Mộc gia nữa!

"Thế nào, người là phụ thân của nàng ta sao?" Phượng Thiên Vũ không mặn không nhạt hỏi, nhìn khí thế trên người hấn quả thật không nhỏ, chắc cũng như nàng đều là Trung cấp Linh Tông, thảo nào Mộc Dung lại kiêu ngạo như vậy, hóa ra là có một phụ thân thực lực cũng cường hấn a!

"Nếu như bây giờ người cuối đầu xin lỗi Dung nhi, ta có thể tha cho người lần này, bằng không thì, hôm nay người đừng hòng rời khỏi nơi đây". Mộc gia chủ nói xong, phóng xuất linh lực uy áp, hấn sẽ phải giáo huấn nữ nhân này một chút, cũng chỉ là dạng ngựa non háu đá mà thôi, hấn đã là trung cấp Linh Tông, để xem nàng ta có dám lớn tiếng được nữa không?

Đứng trước uy áp của hấn mà sắc mặt của Phượng Thiên Vũ lại không chút biến hóa, Mộc gia chủ đen mặt, nhanh chóng sử dụng linh lực để dò xét, khiếp sợ, hấn cũng không thể nào dò xét được thực lực của nữ nhân đứng trước mặt này, chỉ có hai khả năng mà thôi, một, đó là thực lực cao hơn hấn rất nhiều, hai, đó là không có linh lực, hấn càng không tin một nữ nhân trẻ tuổi như vậy, thực lực lại hơn hấn như thế!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Còn Sống Như Vậy Chính Là Trừng Phạt Lớn Nhất

Đôi Với Nàng

"Xin lỗi?" Phụng Thiên Vũ cười lạnh, khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, cất giọng nói: "Quả nhiên là thượng bất chính, hạ tắc loạn, nữ nhi của ngươi làm sai, còn muốn ta xin lỗi, Mục gia chủ, thử hỏi, ngươi dạy nữ nhi ngươi như thế này sao?"

Mục Dung không dám lên tiếng, trốn ở sau lưng Mục gia chủ, không dám bước ra, ngay cả phụ thân của nàng mà nữ nhân này cũng dám mắng, huống chi là nàng!

"Chắc chắc. . Mục tiểu thư, tiểu thư vừa rồi mắng người rất bản lĩnh cơ mà , thế sao bây giờ lại như rùa đen rút đầu thế kia? Đang trốn tránh cái gì sao?"

Rùa đen rút đầu. .

Mục Dung trốn ở đằng sau lưng Mục gia chủ nhìn qua thật đúng là rùa đen rút đầu a.

Nghĩ đến lúc trước Mục Dung kiêu ngạo ăn nói lỗ mãng với Phụng Thiên Vũ, cảnh tượng bây giờ thay đổi chóng mặt rồi nha.

Đứng ở bên cạnh, một người nhìn không được khẽ cười một tiếng.

Mục gia chủ đứng ở một bên, nghe thấy có tiếng cười, lửa giận trong mắt càng thêm nồng đậm.

"Người của Mục gia của chúng ta, không đến phiên ngươi chỉ trò!"

Một khắc này, xung quanh Mục gia chủ bộc phát ra sát khí cường đại. .

Nàng neho mắt lại, cười khê: "Mục gia chủ là muốn làm gì đây, bắt bình thay cho nữ nhi hay sao?"

"Ta giết ngươi!" Mục gia chủ gầm lên.

Tay hấn nâng lên, linh lực cường đại bay tới tấn công Phụng Thiên Vũ.

Thực lực của Mục gia chủ cùng Phụng Thiên Vũ đều là trung cấp Linh Tông, nhưng bình thường Phụng Thiên Vũ có đan dược phụ trợ, cho nên, so với những người cùng cấp bậc, tất nhiên Phụng Thiên Vũ lợi hại hơn bọn họ rồi !

Trung cấp Linh Tông, thực lực như vậy, tại Nhật Viêm quốc mà nói đã nằm trong hàng ngũ cao thủ rồi.

Đế Dạ Hiền cùng Tuyệt Ảnh lại không hề lo lắng, ngược lại thì vị lão giả khi nãy lên tiếng lại rất lo lắng a, cho dù Phụng cô nương có thiên phú luyện đan tốt, nhưng cũng chưa thể là đối thủ của Mục gia chủ đâu. . !

"Mục gia chủ, mau dừng tay!" Lão giả hô.

Lửa giận không chế toàn bộ lí trí, vì thế Mục gia chủ như không nghe thấy lời nói của vị lão giả kia, xuất ra toàn lực công kích Phụng Thiên Vũ.

Mất thấy Mục gia chủ đang công kích đến nàng, câu môi khê cười. .

Nàng lui về phía sau một bước, trừng mắt vô tội nhìn Đế Dạ Hiền như muốn nói: chàng xem có người muốn tổn thương ta!

Đế Dạ Hiền cười khê một cái, áo bào trắng vung lên, một cỗ lực lượng cường đại xông tới Mục gia chủ.

"Phanh -- "

Mục gia chủ bay ra không ra, nằm trên mặt đất, bụi bặm nổi lên khắp nơi.

"Phụ thân."

Mục Dung gạt đầu chạy tới, nâng Mục gia chủ đang nằm trên đất đứng dậy, hai mắt màu đỏ như máu nhìn chăm chăm Phụng Thiên Vũ.

"Ngươi là ai?" Mục gia chủ run rẩy hỏi, một chiêu, chỉ một chiêu, hấn chẳng những ngăn cản được công kích, lại còn có thể khiến mình bị thương, khi nào Nhật Viêm quốc xuất hiện một nhân vật như thế?

Nghe thấy Mục gia chủ nói, mọi người lúc này mới hồi phục tinh lại thần, những người đang đứng gần nhất bỗng nhất thời đều lùi về sau vài bước, nam nhân này thật đáng sợ, chỉ một chiêu đã có thể làm cho một trung cấp Linh Tông bị trọng thương, nếu bọn hấn tiến lên giúp đỡ, còn chưa kịp nháy mắt đã chết a ?

Bọn hấn vẫn nên đứng đây xem cuộc vui thôi. !

Giờ phút này, vị lão giả kia cũng đã hoảng sợ không nói nên lời, đây cần phải có một linh lực cường đại như thế nào, chỉ bằng một chiêu đã đánh trọng thương một trung cấp Linh Tông?

Nếu dễ hần biết rõ, nháy mắt trong vòng một chiêu Đế Dạ Hiên có thể giết chết một gã cao thấp Linh Tông, không biết hần sẽ như thế nào nữa a. . !

Phượng Thiên Vũ từng bước đi đến trước mặt Mục Dung, từ trên cao nhìn nàng.

Mục Dung sợ hãi lui về sau: "Ngươi. Ngươi không thể giết. Giết ta. . "

Phượng Thiên Vũ ôn nhu mỉm cười, cặp môi đỏ mọng khẽ mở, từng chữ từng chữ nói: "Ta không giết ngươi."

"Ngươi. . . Ngươi thật sự sẽ không giết ta?" Mục Dung thật cao hứng!

Thật tốt quá, nữ nhân này sẽ không giết nàng!

Mục gia chủ cảnh giác nhìn Phượng Thiên Vũ, hần mới không tin nữ nhân này đâu!

Quả nhiên. . .

"Mục tiểu thư, ta không giết ngươi, ta chỉ hủy đi dung mạo của ngươi thôi."

Lời này vừa nói ra, ngoại trừ Đế Dạ Hiên cùng Tuyết Ảnh, những người khác đều bị Phượng Thiên Vũ làm cho giật mình!

Bình thường nữ tử không phải đều rất ôn nhu thiện lương hay sao?

Vì cái gì mà cô nương này lại tàn nhẫn như vậy?

"Ngươi dám!"

Mục gia chủ phần nộ quát một tiếng: "Ngươi dám động đến Dung nhi chính là muốn đối nghịch với Mục gia chúng ta, chẳng lẽ ngươi không sợ bị ta trả thù hay sao?"

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, PHỐC một tiếng, nở nụ cười: "Mục gia chủ, hình như ngươi còn chưa hiểu rõ được tình huống đúng không? Vấn đề không phải là dám hay không, mà là ta đã đối nghịch với các ngươi rồi, ngươi thấy ta sẽ sợ các ngươi sao?"

Dứt lời, năm ngón tay của Phượng Thiên Vũ hóa thành trào, kiếm của một nam tử dừng gần đó bỗng chốc bay lên, trong nháy mắt đã nằm trong tay của Phượng Thiên Vũ, mọi người ở đây vẫn không rõ được tình huống, chỉ nghe thấy Mục Dung hét lên một tiếng. . .

Trên gương mặt của Mục Dung có hai đạo ấn ký nổi bật, nhìn ra, liền biết Phượng Thiên Vũ ra tay rất nặng như thế nào, hai đạo ấn ký đều sâu đến tận xương!

Mục Dung nhìn máu ở trên tay, nhin không được liền hôn mê bất tỉnh. . .

Phượng Thiên Vũ nhìn người ngất đi, trên mặt không chút xui vè, khiến người ta cảm thấy lạnh người!

Đến gần Mục Dung, hai tay Phượng Thiên Vũ ngưng tụ linh lực, một chưởng đánh vào đan điền của Mục Dung!

"Không "

Mục gia chủ hô to một tiếng, nổi giận nằng: "Ngươi. . . Ngươi đã hủy dung, tại sao còn phé đi đan điền của Dung nhi?"

"Lão đầu, ngươi chưa nghe qua câu này sao nhỏ cò không trừ tận gốc, gió xuân thổi tới mầm non lại trời sao?"

Tuyết Ảnh lạnh lùng nói, hần thật muốn mở cái đầu của lão già này ra xem trong đó chứa cái gì a!

"Sao ngươi không giết nàng luôn đi?"

Mục gia chủ nhìn Phượng Thiên Vũ, nữ nhân này đến cuối cùng là muốn làm gì?

"Còn sống như vậy chính là trừng phạt lớn nhất đối với nàng."

"Mục gia chủ, hôm nay là nữ nhi của ngươi chọc đến ta, ngươi có thể đi được rồi, nếu như ngươi muốn báo thù, bản cô nương ta phụng bồi đến cùng, chẳng qua là đến lúc đó kết cục sẽ không đơn giản như thế này đâu!" Phượng Thiên Vũ nhẹ nhàng nói, lại làm cho Mục gia chủ khẽ giật mình.

Một người bị hủy đi dung mạo, lại biến thành phế vật, thử hỏi, còn có cái trừng phạt nào đáng sợ hơn nữa không!

Mục gia chủ nắm chặt tay, hôm nay chính là ngày nhục nhã nhất đời của hần, ôm lấy Mục Dung đã hôn mê, đi ra khỏi sân thi đấu!

Ở trong đám người phía dưới, Đồng Thanh ghen ghét nhìn Phượng Thiên Vũ, nàng không rõ, tại sao Dạ Hiên ca ca lại yêu thích nàng ta đến như vậy ?

... . .

Trận đấu vẫn cứ tiếp tục, sau trận xung đột này, còn ai dám chọc tới Phụng Thiên Vũ, vừa trông thấy nàng, tránh đi còn không kịp, chứ đừng nói tới trêu chọc!

Đối với Phụng Thiên Vũ mà nói, lừa gạt nàng, nhục mạ nàng, hại nàng, chết! Bức bách người của nàng, sống không bằng chết!

Các nhóm khác vẫn tiếp tục thi đấu. Trận đấu thứ hai sẽ tiến hành vào ngày hôm sau.

Phụng Thiên Vũ để cho Tuyết Ảnh đi về trước, nàng cùng với Đế Dạ Hiên đi tới một nơi khác trong Đế đô!

"Nha đầu, nàng muốn đi Mục phủ sao?"

"Ừ!"

"Vừa rồi ta đã hỏi qua, chúng ta phải tới Mục gia chơi đùa một chút chứ!" Phụng Thiên Vũ hưng phấn nói!

Đế Dạ Hiên lắc đầu, đi chơi? Nàng đây không phải là quậy cả phủ người ta đó chứ!

Ánh chiều tà rải đầy trên đường đi, Phụng Thiên Vũ một thân váy đỏ rực, một đầu tóc dài được vấn gọn gàng, từng cơn gió thổi qua, nhẹ nhàng mơn trớn từng sợi tóc, Đế Dạ Hiên đi ở phía sau, nhìn thiên hạ đang đi đằng trước, môi mỉm cười, cũng chỉ khi nàng ở bên cạnh hắn, tâm băng của hắn mới trở nên ấm áp diệu kì!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Là Người

Trong căn phòng trang nghiêm màu đen, Phụng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên một trước một sau đứng ở bên trong.

Phụng Thiên Vũ dựa vào người Đế Dạ Hiên, lắng nghe người bên trong nói chuyện.

"Mục gia chủ, chỉ cần ngươi liên thủ với ta, ta cam đoan ngươi có thể giết được nàng!"

Một đạo âm thanh hơi chút trầm thấp vang lên, lông mày của Phụng Thiên Vũ nhíu lên, nữ nhân?

Là ai?

"Ngươi xác định có thể giết được nàng?" Mục gia chủ phẫn nộ nói, hắn làm sao có thể dễ dàng bỏ qua nữ nhân kia, nàng khiến cho hắn trước mặt bao nhiêu người mất hết toàn bộ sĩ diện.

"Mục gia chủ, chỉ cần ngươi làm theo như lời ta nói, có thể giết nàng." Âm thanh của nữ nhân lại tiếp tục truyền ra.

"Được, một lời đã định!" Mục gia chủ sáng khoái đáp ứng!

Phụng Thiên Vũ câu môi cười cười, nàng đã nói, cái tên Mục gia chủ này sẽ không yên phận được đâu, nhưng mà nữ nhân kia là ai?

Không lâu sau, cửa phòng được mở ra, một thân nữ tử khoát một áo choàng màu đen bước ra.

"Mục gia chủ, xin cáo từ!" Nữ tử quay đầu nhẹ nhàng nói.

Vừa khi nàng quay đầu lại, đã để Phụng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên trông thấy được dung mạo của nàng.

Phụng Thiên Vũ nghi ngờ, tại sao nữ nhân này lại muốn liên thủ giết nàng, nàng không biết nữ nhân này à!

Đế Dạ Hiên nhíu mày, tạo sao nàng ta lại ở chỗ này?

"Đồng cô nương, đi thông thả." Mục gia chủ khách khí nói.

Sau khi nữ nhân kia rời đi, Phụng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên cũng rời khỏi Mục phủ.

Hai người ly khai khỏi Mục phủ, đi về phòng trọ, trên đường đi, Phụng Thiên Vũ nhìn Đế Dạ Hiền, hỏi: "Dạ Hiền, chàng biết nữ nhân kia sao?"

Nàng vừa nảy trông thấy Dạ Hiền nhú mày.

"Nha đầu, nàng là công chúa của Đông Dạ quốc." Đế Dạ Hiền thản nhiên nói, hắn cũng không biết tại sao nữ nhân này lại ở đây, lại muốn liên thủ cùng Mục gia giết nha đầu!

"A, khó trách!"

Khó trách nữ nhân này lại muốn giết nàng, nguyên nhân là cái yêu nghiệt này a!

"Nha đầu, khó trách cái gì?" Đế Dạ Hiền không hiểu liền hỏi.

"Còn không phải là vì chàng hay sao."

Khi hai người đi qua một con phố, bước chân ngừng lại.

Từ trong con hẻm nhỏ một đạo bóng dáng bước ra, một đôi mắt màu đỏ nhìn chăm chăm vào Đế Dạ Hiền cùng Phụng Thiên Vũ.

Đế Dạ Hiền nhú mày, Thiếu chủ Minh U của Ác Ma Thâm Uyên sao lại ở đây?

Phụng Thiên Vũ nhìn nam nhân trước mắt này, nàng không thể không nói, ở cổ đại thật lắm nữ nhân a, nam nhân trước mắt này chính là yêu nghiệt a, nhưng con mắt lại màu đỏ a, chẳng lẽ hắn cũng là ma thú sao?

Nhưng nhìn kĩ thì lại không giống a!

"Chúng ta lại gặp nhau."

Minh U lẳng lặng nhìn Phụng Thiên Vũ, môi mỏng khẽ gợn lên, nữ nhân này thật sự rất vừa ý hắn a!

Lại gặp nhau?

Phụng Thiên Vũ nghi ngờ, bọn họ chưa từng gặp nhau mà?

Không đúng, cái hơi thở này. . chính là người ngày đó đuổi theo xe ngựa nàng!

"Là người?" Phụng Thiên Vũ lạnh giọng hỏi.

"Nha đầu, nàng biết hắn sao?"

"Không biết."

Đế Dạ Hiền biết rõ Minh U, nhưng Minh U nhưng lại không biết Đế Dạ Hiền là Ma Vương, hiện tại, hai nam nhân đối mặt nhau, một bầu không khí quý dị bắt đầu bao phủ khắp hai người, Phụng Thiên Vũ không rõ cho lắm, hai người này lại làm sao đây?

"Người là ai?" Minh U nhìn Đế Dạ Hiền, mắt đỏ lạnh lùng nhìn hắn, khí tức trên người nam nhân này không đơn giản, nhìn thoạt qua thì thân phận có vẻ rất cao quý.

"Chàng là nam nhân của ta, người là ai?"

Phụng Thiên Vũ không kiên nhẫn hỏi, đối với người nam nhân trước mắt này nàng không có ấn tượng tốt, có ít người, chỉ cần liếc mắt một cái, liền được nàng xếp trong hàng ngũ nên kết giao hay không?

"Nam nhân của người?"

Minh U nỉ non nói, âm khí trên người càng trở nên trầm trọng, hắn không thích những lời này, rất không thích!

Từng đạo linh lực khủng khiếp xông tới Đế Dạ Hiền.

Rất nhanh chóng, Đế Dạ Hiền đem Phụng Thiên Vũ bảo hộ ở sau lưng, khoát tay, một đạo linh lực màu lam bắn ra nghênh đón.

"Minh U, bản tọa không muốn giết người lúc này, tốt nhất người nên rời khỏi đây ngay." Đế Dạ Hiền nhìn nam tử trước mặt, lãnh khốc nói.

Minh U khẽ giật mình, người nam nhân này sao lại biết tên hắn, biết rõ hắn, còn muốn giết hắn: "Người rút cuộc là ai?"

"Người còn chưa đi?" Hỏa liên liền xuất hiện trên tay Đế Dạ Hiền, mang theo linh lực cường đại bay về phía Minh U.

Minh U nhìn hỏa liên đang tiến tới, lắc mình một cái, chung quanh thân thể đã được bao phủ bởi một màn sương mù màu đen, sau đó người đã biến mất

tại chỗ!

Phượng Thiên Vũ nhìn người biến mất trước mặt mình, cũng không hỏi nhiều, không biết tại sao nam nhân kia lại đến tìm nàng, cũng không biết tại sao Dạ Hiên lại biết hắn.

Cảm nhận của nàng bây giờ chính là, thực lực của nam nhân kia rất mạnh!

"Nha đầu, chúng ta trở về đi!" Đế Dạ Hiên nhìn bầu trời, thời gian không còn sớm, ngày mai nha đầu còn có trận thi đấu, phải nghỉ ngơi sớm một chút!

"Ừ."

...

Hai người trở lại trong sân nhỏ, Thanh Ngư cùng Mạc Sầu cũng đã nghỉ ngơi, chỉ có Tuyết Ảnh ngồi ở trong sân.

Tuyết Ảnh nhìn thấy Phượng Thiên Vũ, liền nở ra nụ cười, nói vài câu rồi trở về không gian.

Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên cũng đi nghỉ ngơi!

....

Sáng sớm ngày hôm sau, Thanh Ngư dậy sớm bưng nước rửa mặt vào cho Phượng Thiên Vũ.

Ăn điểm tâm xong, Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên đi đến hội đàn dược, hôm nay có cả Thanh Ngư cùng Mạc Sầu đi sau cổ vũ.

Vì là trận đấu thứ hai, người đến xem lại càng nhiều, còn có một số nhân vật có thể lực, đều muốn đến nhìn một chút hôm nay có thể xuất ra một nhân tài nữa hay không, nếu có liền phải nhanh chóng tuyển vào môn hạ!

Luật thi vẫn như cũ, thời gian là nửa canh giờ, yêu cầu chính là tứ phẩm đan dược Thăng Hoa đan, tác dụng của viên đan dược này là trong một khoảng thời gian ngắn có thể tăng lên thực lực của một người, khi đan dược hết tác dụng thực lực trở lại như lúc trước, tứ phẩm đan dược, chính là ngàn vàng khó cầu, cho dù là hạ phẩm, đã rất nhiều người muốn có nó, bởi vậy có thể thấy được, người chiến thắng ngày hôm nay sẽ trở thành tâm điểm tranh đoạt của mọi thế lực!

Trận đấu bắt đầu, Phượng Thiên Vũ nhìn những vật liệu trên bàn, thầm đánh giá những dược liệu kia, một thân cây cỏ màu đỏ đưa đến sự chú ý của nàng, Hồng Huyết thảo, trong đan dược kỳ thư nàng cũng đã từng thấy qua, không thích hợp để luyện chế Thăng Hoa đan, mặc kệ những dược liệu kia được tinh lọc tốt đến đâu, cuối cùng đan dược luyện chế ra đều gặp phải khuyết điểm, chẳng lẽ những người này không biết sao?

Phượng Thiên Vũ đem đồng dược liệu bỏ vào trong đan đỉnh, chỉ chừa lại Hồng Huyết thảo!

Người ở phía dưới nhìn thấy nàng không sử dụng đến Hồng Huyết thảo, hoài nghi cũng đã bắt đầu!

"Người nói xem tại sao nha đầu lại không sử dụng đến nhánh Hồng Huyết thảo vậy?"

Hàn Duệ ngồi ở bên cạnh Đế Dạ Hiên, sốt ruột nói, những chuyện khác hẳn đều một mực tin tưởng nha đầu, nhưng khi luyện chế Thăng Hoa đan nếu không cho Hồng Huyết thảo vào sẽ không thể dung hợp được toàn bộ dược liệu, nha đầu không thể không biết được điều này. . !

Đế Dạ Hiên giữ im lặng, hẳn tin tưởng Vũ nhi của hắn!

Thanh Ngư cùng Mạc Sầu không hiểu luyện đan, nên bọn hắn cũng không biết nói gì!

Phượng Thiên Vũ cẩn thận từng li từng tí điều hòa lửa cho thích hợp, Thăng Hoa đan không cần đến dược liệu khác, chỉ khi người luyện chế nó đã đạt tới cao cấp Dược Chủ mới có thể luyện ra được tứ phẩm đan dược Thăng Hoa đan.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thời gian nửa canh giờ dần chấm dứt, tất cả mọi người cầm đan dược chuẩn bị lắng nghe nhận xét của tổ ban giám khảo. . .

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Nha Đầu, Người Cứ Tiếp Tục Như Vậy Thì Ta Phải Bái Người Làm Sư Phụ Mất!

Ban giám khảo lần lượt đánh giá từng viên đan dược, không ngoài ý muốn, mỗi viên đan dược đều có những khuyết điểm nho nhỏ, nhưng viên đan dược

cuối cùng khiến cho mọi người phải sững sờ...

Độ dung hợp là 100% thượng phẩm Thăng Hoa đan, đây là điều khó mà làm được!

Ban giám khảo đám kích động liếc nhìn nhau, sau đó một người trong ban giám khảo dứt khoát đứng lên, nhìn về phía trọng tài hô lên: "Phượng Thiên Vũ?"

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, lông mày nhẹ chau lại, lên tiếng hỏi: "Chuyện gì?"

Thấy nàng vừa lên tiếng, tổ ban giám khảo không chút hình tượng, bước thật nhanh đi đến, mắt sáng long lanh như vừa phát hiện ra mỏ vàng nhìn Phượng Thiên Vũ: "Tiểu nha đầu, mau nói cho chúng ta biết, ngươi làm như thế nào, có thể dung hợp được liệu thành công đến 100% như vậy?"

Vị giám khảo này cất giọng cũng không nhỏ, những người phía dưới đều có thể nghe thấy!

"Không thể nào, nàng không dùng đến Hồng Huyết thảo, làm sao có thể dung hợp đến 100% được chứ?"

"Đúng vậy, chính mắt ta trông thấy nàng không có sử dụng a, có phải ban giám khảo nhầm lẫn gì hay không?"

Một số người trông thấy Phượng Thiên Vũ luyện chế đan dược không tin nổi mà lên tiếng...!

Đến Hàn Duệ cũng không tin, luyện chế nhiều năm như vậy, hắn cũng chưa từng nghe qua, không sử dụng Hồng Huyết thảo sẽ tăng lên độ thành công trong dung hợp?

Chuyện gì đang xảy ra đây a?

"Hồng Huyết Thảo là dược tính thuần dương, tăng thêm lửa luyện chế, độ nóng sẽ cao hơn, độ dung hợp tự nhiên sẽ không hoàn mỹ, vì vậy ta không sử dụng đến Hồng Huyết Thảo, khống chế lửa thật tốt cùng thời gian luyện chế, như vậy sẽ được viên đan dược như các ngươi đang cầm trên tay!"

Phượng Thiên Vũ nhẹ nhàng nói từng chữ, những người này đều biết rất rõ từng loại dược liệu, chẳng lẽ thuộc tính đơn giản này bọn họ không biết ư...!

"Khó trách, mỗi lần ta luyện chế Thăng Hoa đan đều giống nhau, thì ra vấn đề là nằm ở chỗ này a!"

Hiểu được vấn đề, ban giám khảo cảm lấy đan dược đi về, trận đấu thứ hai không hề nghi ngờ Phượng Thiên Vũ là người chiến thắng!

Cuộc tranh tài kết thúc thì cũng đã là giữa trưa, Hàn Duệ chân chó mang theo nhóm người Phượng Thiên Vũ đến quán rượu nổi tiếng nhất ở Đê đô...

"Nha đầu, ngươi làm sao lại biết không sử dụng Hồng Huyết thảo thì độ dung hợp sẽ tăng lên?"

Hàn Duệ vừa đi liền hỏi, có được đồ nhi như vậy, chính là tăng thêm thẻ diện cho hắn a!

Phượng Thiên Vũ đang cùng Đế Dạ Hiên nói chuyện, nghe thấy Hàn Duệ hỏi, bước chân dừng lại, quay đầu, quái dị nhìn hắn một cái, rồi hỏi: "Sư phụ, ngươi cũng không biết sao?"

Hàn Duệ lắc đầu: "Đồ nhi, ngươi là người đầu tiên biết không sử dụng Hồng Huyết thảo sẽ làm cho Thăng Hoa đan trở nên hoàn mỹ hơn đó!"

"Ta tưởng các ngươi đều biết hết rồi chứ!"

Hàn Duệ cõi lòng tan nát: "Nha đầu a, cứ tiếp tục như vậy ta phải báai ngươi làm sư phụ mất!"

Phượng Thiên Vũ trầm tư nửa ngày, tựa hồ như đang suy nghĩ điều hắn vừa nói, thật lâu sau, nàng mới khẽ thở dài, nói ra: "Sư phụ, ngươi cũng biết rõ đồ nhi không phải là người vô tình mà, nếu sư phụ đã nói như vậy, ngươi cứ yên tâm, ta sẽ cố gắng làm tròn bổn phận dạy dỗ ngươi thật tốt!". Nói xong, rồi bước nhanh vào quán rượu...

Thanh Ngự nhin không được liền cười lớn, tiểu thư càng ngày càng cường hãn a!

Hàn Duệ nghe xong lời này, bất đắc dĩ nhìn bóng dáng ở phía trước, không có biện pháp a, ai bảo nha đầu kia là bảo bối của hắn chứ!

Mấy người tiến vào quán rượu...

Tiểu nhị trông thấy bọn họ, nhiệt tình chạy tới: "Khách quan, các người cần gì?"

"Sư phụ, nơi đây là địa bàn của ngươi, ngươi chủ trì hết đi!" Một tay Phượng Thiên Vũ chống lên bàn, cả người tản ra sự lười như một con mèo cao quý!

Đế Dạ Hiên không nói lời nào, chỉ yên lặng ngồi ở bên cạnh Phượng Thiên Vũ!

Hàn Duệ không thường xuyên đến đây, cũng không biết sở thích của mỗi người là gì, liền nói một câu: "Đem tất cả các món ngon của các ngươi lên đây!"

"Được, được, khách quan, xin ngài chờ một chút a!" Tiểu nhị cao hứng lui xuống dưới!

"Tôn Giả, người thật biết hưởng thụ nha?"

Thanh Ngư nhỏ giọng hỏi, Tôn Giả gọi là nhiều món như vậy, lỡ như ăn không hết thật là lãng phí a!

"Không cần lo lắng, còn có Kinh Lôi, Viêm, cùng Ảnh nhi nữa!" Phụng Thiên Vũ nhàn nhạt nói, trong không gian gọi Viêm đi ra, Tuyết Ảnh lạnh lùng cũng đã ngồi ở một bên chờ sẵn.

Ngay sau đó, hai bên Đế Dạ Hiên đã xuất hiện hai con ma thú, nhanh chóng trở thành tâm điểm của mọi người trong quán, Thất Dạ cùng Kinh Lôi đều thùy chung không lên tiếng!

Thất Dạ vừa trông thấy Phụng Thiên Vũ đã muốn chạy ngay đến trong ngực của nàng, chẳng qua là chưa kịp bị Tuyết Ảnh bắt lại, đã bị Đế Dạ Hiên tóm cổ, Thất Dạ quay đầu lại, trông thấy gương mặt u ám của chủ nhân mình... !

"Thất Dạ, ngươi đã quên lời nói của ta?"

Thất Dạ lệ rơi đầy mặt: "Chủ nhân, người đừng có như vậy được không? Ta nhát gan... !"

Đồ ăn rất nhanh đã được đưa lên, mấy người chậm rãi bắt đầu ăn... !

"Nha đầu, cuộc tỉ thí kết thúc ngươi có dự định gì chưa?"

Hàn Duệ vừa ăn vừa hỏi, trong lòng bắt đầu lại tính toán, nếu nha đầu chưa có kế hoạch gì, hẳn phải dụ dỗ nha đầu đi Đế Hoàng Thành mới được!

"Đi Đế Hoàng Thành!"

Phụng Thiên Vũ còn chưa kịp trả lời, Đế Dạ Hiên liền cất tiếng!

"A, như vậy thật tốt quá, sư phụ cũng đang dự định đi đến Đế Hoàng Thành đây." Hàn Duệ nói xong, nụ cười rộng đến mang tai, vui vẻ ăn cơm... !

Phụng Thiên Vũ tuy có chút khó hiểu, nhưng không thành vấn đề, nàng tin tưởng, Dạ Hiên tự nhiên sẽ nói cho nàng biết!

... ..

Mấy người ăn xong rồi lại ngồi uống trà một hồi, nhìn thời gian cũng không sai biệt lắm, chuẩn bị đi đến đấu trường, xem ra trận đấu cuối cùng này sẽ không đơn giản như hai lần trước nữa...

Ba cái tên có mặt trong vòng thi đấu cuối cùng đó là: Phụng Thiên Vũ, Tôn Dương, Lý Thành, hai người này đều là cao cấp Dược Chủ.

Hội trưởng đứng ở trên đài, nhìn ba người ở trên bục, tươi cười cất giọng nói: "Đây là cuộc tranh tài cuối cùng, các ngươi sẽ tự luyện chế đan dược mà các ngươi cho là tốt nhất, người chiến thắng chính là người luyện chế ra đan dược có phẩm giai cao nhất, có độ dung hợp tốt nhất!"

"Các ngươi được quyền sử dụng đan đỉnh của chính mình, viết lên giấy các dược liệu các ngươi cần, ta sẽ cấp đầy đủ dược liệu cho các ngươi."

Ba người nghe vậy, bắt đầu cầm bút viết tên dược liệu mình cần.

Thẳng đến khi dược liệu được đưa tới, ba người bắt đầu tiến hành luyện chế.

Từ trong không gian Phụng Thiên Vũ lấy ra đan đỉnh được Hàn Duệ tặng, đan đỉnh vừa hiện ra, trên khán đài một mảnh người kinh ngạc. . .

Ngón tay bắn ra, màu đỏ yêu dị bay ra bao quanh phía dưới đan đỉnh, Phụng Thiên Vũ điều chỉnh lửa ở trạng thái tốt nhất, đem đan dược bỏ vào trong đan đỉnh. .

Đông Thanh đứng ở phía dưới nhìn hồng y nữ tử trước mặt, trong mắt tràn đầy ghen ghét, nàng biết rõ, thời điểm luyện dược không thể bị quấy rầy, cúi đầu nhìn cung tên trong tay, bốn phía còn có người Mục gia mai phục, ra một động tác kí hiệu, từ trong chỗ tối những người mai phục đã dương cung nhắm bắn vào Phụng Thiên Vũ. .

Cảm nhận được một trận sát khí nồng đậm, đứng ở trên bục, Phụng Thiên Vũ khẽ cười: "Xem ra Mục gia chủ cùng vị công chúa đã muốn hạ thủ rồi?"

Không để ý tới sát ý đang nhắm vào nàng, Phụng Thiên Vũ sử dụng sinh mệnh chi linh xây lên kết giới, đứng ở bên trong kết giới an tâm luyện chế đan dược. .

Kiên cố nhất của việc luyện đan chính là bị quấy rầy.

Đông Thanh mỉm cười âm hiểm, hạ tay xuống, ngay sau đó, những mũi tên như mưa bay về phía Phụng Thiên Vũ, liên tiếp không ngừng, cũng thật may mắn những người trên khán đài người đều có linh lực, nên không ai bị thương, trên khán đài sát khí của Đế Dạ Hiên bắn ra bốn phía, chết tiệt, hẳn vốn không lo lắng cho nha đầu, nhưng dám ra tay khi nha đầu đang luyện dược, xem ra không giáo huấn bọn họ là không được.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Giết Không Tha

Gặp trở ngại của kết giới, những mũi tên vây quanh Phurong Thiên Vũ đều bị ngăn chặn lại, không gây một chút nguy hiểm đến Phurong Thiên Vũ.

Hai người đứng bên cạnh, được liệu thiếu chút nữa đã bị hủy trong đan đình.

Hội Đan được lập tức xuất động người, bảo vệ ba người trước mắt.

Phurong Thiên Vũ không nói một lời, chuyên tâm luyện chế đan dược, nàng đang là cấp thấp Dược Tôn, lần này nàng muốn luyện chế đan dược của cao cấp Dược Tôn, cho nên càng phải cẩn trọng.

Đông Thanh nhìn những mũi tên vây quanh Phurong Thiên Vũ rồi rơi xuống, không may mắn ảnh hưởng đến Phurong Thiên Vũ, tức muốn chết, cánh tay tiếp tục vung lên, tất cả mọi người liên động thủ, lần động thủ này không chỉ có những người đi theo bảo vệ Đông Thanh, còn có người của Mục gia như Mục gia chủ, bốn vị Trưởng lão của Mục gia, thực lực thật bất phàm, đều là cao cấp Linh Tông, chính vì vậy, Mục gia mới có thể kiêu ngạo ở trong Đế đô như thế!

Những người này vừa xuất hiện, mọi người trên khán đài nhanh chóng thối lui qua một bên, bọn họ cũng không ngốc, nhìn qua liền biết những người này đến đều là nhằm vào nữ tử đứng trên bục kia. .

Bọn hần lui qua một bên, vừa vịn để lại không gian cho Đế Dạ Hiên.

Người khẽ động, bay lên không trung, một bộ áo bào hình trăng lưỡi liềm, tuyết thế vô song, đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy, mang theo khí thế hủy diệt bức người nhìn về phía những người vừa tới kia, môi mím khẽ mở: "Hại Vũ nhi. Chết!"

Hội trưởng cả kinh, nhìn nam tử đứng trên không trung kia, người này cho hần cảm giác của một quân lâm thiên hạ, khí thế này thật giống như Quốc Sư của Đông Dạ quốc !

Khí thế một người có thể áp chế được toàn trường.

Mục gia chủ cười âm hiểm, hần lấy lí do là trả thù cho nữ nhi của hần, nhưng chính là rửa nhục lại cái ngày hôm đó của hần: "Để xem lần này ngươi chạy đi đâu!"

Mục gia chủ vẫy tay một cái, sau lưng là tứ đại Trưởng lão bước lên, bọn hần cũng có chút lo lắng, nam tử trước mặt này thật không dễ trêu chọc vào, làm như thế này không biết là đúng hay sai, nhưng quy củ của Mục gia là phải nghe theo lời của Mục gia chủ!

"Giết hần cho ta." Mục gia chủ ra lệnh, bốn vị Trưởng lão không thể không nghe theo, từng người triệu hồi ra ma thú của mình, đều là ngũ giai Huyền thú, như là Sói, Báo Vương.... Những người bảo vệ cho Đông Thanh cũng bắt đầu triệu hoán ma thú, đồng loạt đều là tứ giai Đế Vương Ma Lang!

Nhìn bố trận này, mọi người đều kinh sợ thối lui, nhìn hồng y nữ tử trên khán đài tự hỏi, nàng đã đắc tội với ai?

Nhìn người và ma thú trước mặt, Đế Dạ Hiên mặt không đổi sắc, không một chút sợ hãi, cánh tay thon dài vung lên, Hỏa Kỳ Lân - Viêm, Kinh Lôi, Thất Dạ, kể cả Tuyệt Ảnh đều xuất hiện bên cạnh hần.

Tuyệt Ảnh nhìn những ma thú ở phía dưới, giọng điệu cao ngạo: "Chỉ bằng các ngươi cũng muốn giết mẫu thân của bản tôn sao?"

Thất Dạ: "Tiểu Bạch, ngươi thật điên cuồng "

Kinh Lôi cùng Viêm không nói lời nào!

Đế Dạ Hiên thân nhiên nói: "Giết không tha."

Ngay khi nghe được câu đó, Viêm cùng Kinh Lôi đều biến trở về nguyên hình, Kinh Lôi triệu hoán lôi điện, Viêm không chế hòa diễm, Tuyệt Ảnh chẳng cần ra tay, một mảnh Ma Lang kêu gào thảm thiết, cấp bậc của bọn nó làm sao có thể so sánh với Viêm và Kinh Lôi, Huyền Thú bắt đầu rục rịch, lại được chủ nhân cho phép, công kích vào nhóm Tuyệt Ảnh, Báo Vương nhảy lên không trung đối đầu với Tuyệt Ảnh.

"Không biết tự lượng sức mình." Tuyệt Ảnh hét đầu, biến trở về bản thể, thân rắn trắng nõn xinh đẹp, cái đuôi cuộn lấy thân thể của Báo Vương, màu vàng Mạn Đà La hoa trên thân rắn phát ra kim quang chói mắt, bức tới Báo Vương, vây quanh lấy Báo Vương không cách nào nhúc nhích, kim quang tiến vào thân thể trong thân thể, Tuyệt Ảnh bỏ qua cho nó. . . Báo Vương rơi trên mặt đất, động cũng không có động, hiển nhiên là đã chết hết rồi!

Tất cả mọi người không thể tin nhìn về phía Tuyết Ảnh...

Một chiêu!

Chỉ một chiêu, Báo Vương cũng không có cơ hội đánh trả, nháy mắt liền bị giết, chẳng lẽ nó là đỉnh cao Siêu Thần Thú?

Tình hình bây giờ đang nghiêng về một bên, từng trận sấm sét, từng đoàn hỏa diễm như mưa bùng xuống, Huyền thú tập trung công kích, tình cảnh hiện giờ có thể nói là kinh tâm động phách!

Đứng ở trên bục, Phượng Thiên Vũ nhanh chóng luyện chế xong đan dược của mình, hai người đứng bên cạnh sớm bị quấy rầy, cũng đã bỏ qua việc luyện đan!

Một vị Trưởng lão thấy ma thú của mình đã chết, mắt đỏ rực, lửa giận bốc lên, nhắm đến Đế Dạ Hiền mà công kích...

Hai mắt Đế Dạ Hiền tối sầm lại, trong tay xuất hiện ra một đóa hỏa liên, hỏa liên xoay tròn bay đến vị Trưởng lão kia!

Trưởng lão Mộc gia vừa trông thấy, nhanh chóng vận dụng linh lực ngăn cản hỏa liên, từ trong không gian lấy ra một thanh kiếm trong suốt sáng long lanh đánh tới Đế Dạ Hiền... !

Bên này đánh nhau uy áp tỏa ra khắp nơi khiến cho những người đứng trên khán đài phải một trận khó thở, hội trưởng thấy bọn họ đang chật vật kiềm chế, vội vàng đem bọn họ đưa ra ngoài...

Năm ngón tay của Đế Dạ Hiền cong lại, một quả điện cầu màu lam xuất hiện, nhìn kỹ bên trong còn có hắc khí nhẹ nhẹ, điện cầu đánh tới vị Trưởng lão kia, ngay sau đó vị Trưởng lão đột nhiên kêu thảm một tiếng, mọi người nhanh chóng quay đầu nhìn qua, sợ hãi nói không nên lời, chỉ thấy thân thể của vị Trưởng lão đột nhiên bạo tạc nổ tung hóa thành trăm mảnh...

Lực lượng kinh khủng!

Nam nhân thật cường đại... !

Hắn rút cuộc là ai?

Tất cả mọi người không dám động thủ, đều lẳng lặng đứng im ở một chỗ, loại tình huống này, còn dám động thủ mới là người ngu!

Mộc gia chủ lấy lại tinh thần cùng mấy vị trưởng lão nhìn chăm chăm vào Đế Dạ Hiền, ba người không hẹn cùng nhau xông tới tập trung tấn công Đế Dạ Hiền... !

Đối mặt với những công kích của bọn họ, Đế Dạ Hiền vẫn rất phong thanh vân nhạt, nếu là người hiểu hắn, hiển nhiên liền biết hắn đang rất tức giận!

Tay áo vung lên, những đóa hỏa liên đỏ tươi bay về phía bọn họ, lúc này đây hỏa liên không giống với lúc trước, hắn mạnh đến như thế nào, chính hắn cũng không biết...

Phượng Thiên Vũ sau khi luyện đan xong, quay người trông thấy một bóng lưng, cất kỹ đan dược, nhìn Thanh Ngư đứng cách đó không xa, nài an tâm, có Dạ Hiền ở đây không ai có thể gây tổn thương đến bọn họ!

Áo đỏ bay lên không trung, ba ngàn sợi tóc đen thổi qua, trong lòng Phượng Thiên Vũ ám áp lạ thường, Dạ Hiền Dạ Hiền, vì sao chàng lại cho ta cảm giác thân thuộc như thế này?

Lắc đầu, không nên suy nghĩ nhiều, một ngày nào đó nàng sẽ nhớ lại tất cả, mũi chân điểm nhẹ, bay đến bên người Đế Dạ Hiền!

"Nha đầu, đan dược luyện xong rồi sao?" Đế Dạ Hiền nhẹ giọng ôn nhu hỏi, vừa rồi ai đó còn đang rất lãnh khốc nha!

"Xong rồi!" Phượng Thiên Vũ nhìn người đứng bên dưới: "Mộc gia chủ, ta tha cho ngươi một lần, hôm nay ngươi lại tự tìm đến cái chết, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Dứt lời, quanh thân Phượng Thiên Vũ bộc phát ra linh lực cường đại, công kích đến Mộc gia chủ!

Mộc gia chủ nhìn qua, cũng trực tiếp nghênh đón, nữ nhân này bạo phát ra linh lực cũng như hắn, đều là trung cấp Linh Tông, hắn không tin một người có kinh nghiệm chiến đấu như hắn lại thua một đứa nhóc con này!

Các Trưởng lão Mộc gia muốn tiến lên hỗ trợ, Đế Dạ Hiền cười lạnh một tiếng, linh lực hội tụ, một quả cầu điện xuất hiện, đánh thẳng vào ba Trưởng lão trước mặt. Chết không toàn thây... !

Quả nhiên ứng câu nhắm mắt mà tiên, mở mắt là ma!

Tất cả mọi người không dám ở động đây, nhìn về phía Phượng Thiên Vũ cùng Mộc gia chủ!

Phượng Thiên Vũ từng chiêu từng thức đều công kích vào chỗ hiểm của Mộc gia chủ, không chút lưu tình!

Mục gia chủ bây giờ mới biết nữ nhân này khủng bố như thế nào, tại sao cũng là trung cấp Linh Tông mà hấn lại lép vế như thế này a... !

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Đông Thanh Nảo Tàn

Phượng Thiên Vũ tập trung công kích, chuẩn xác, hận ý, từng chiêu mang theo linh lực nồng đậm, không lâu sau, Mục gia chủ bị đánh đến nằm trên đất!

"Người, người giết đi!" Mục gia chủ nhìn nữ nhân trước mặt, trong lòng muôn phần hối hận, Mục gia bị hủy hoại trên tay hấn rồi!

"Không cần người nói, ta cũng sẽ giết người!" Phượng Thiên Vũ mắt lạnh nhìn hấn, từ không gian xuất ra một viên đan dược ép hấn nuốt vào, rồi nói: "Ta muốn người sống không bằng chết!"

Phượng Thiên Vũ lãnh khốc vô tình, nhưng cũng rất trọng tình, kiếp trước nàng giết người như ngóc, kiếp này nàng không giết người, nhưng người lại muốn giết nàng, xem ra muốn mềm lòng cũng không được a! nhìn những người chung quanh, nếu như hôm nay nàng tha cho bọn họ, nói không chừng ngày mai, bọn họ sẽ cho nàng một kích trí mạng!

Nhìn bóng dáng nhỏ xinh kia, Đế Dạ Hiên làm sao không biết nàng đang suy nghĩ điều gì, tay đưa lên, linh lực ngưng tụ thành những mũi tên màu đỏ, bay vút đến những người kia, giờ khắc này, vạn mũi tên cùng bắn, đây cũng là lần thứ nhất Đế Dạ Hiên bộc lộ ra thực lực thật của mình, những mũi tên nhắm trúng ai, không thể nghi ngờ người đó phải chết, Đông Thanh chật vật lui về phía sau muốn chạy thoát khỏi mưa tên kia, nhánh mây của Phượng Thiên Vũ đã xuất hiện từ bao giờ, vòng quanh thân thể của nàng, nhánh mây khẽ múa đem Đông Thanh ném tới trước mặt Phượng Thiên Vũ!

Mưa tên không ngừng, không có người nào tránh được, chỉ còn Đông Thanh đưa tới trước mặt của Phượng Thiên Vũ là còn sống sót...

Hội trường cũng không phải là người thường, nhìn đấu trường tràn đầy thi thể, nhanh chóng phân phó người xử lý!

Đế Dạ Hiên đi về phía Phượng Thiên Vũ, nhóm người của Thanh Ngư cũng đã tới!

"Tiểu thư, người thật lợi hại!" Thanh Ngư sùng bái nói, nhìn tiểu thư cùng Quốc Sư đại nhân đứng chung một chỗ, thật sự là tuyệt phối trong cực phẩm!

"Thanh Ngư, người nhiều chuyện, tiểu thư đang bận!" Mạc Sầu thần nhiên nói.

Thanh Ngư nghe vậy, liền ngoan ngoãn không lên tiếng!

"Công chúa, ta và người có thù oán gì sao?"

Đông Thanh chật vật té trên mặt đất: "Phượng Thiên Vũ, nếu như biết rõ ta là công chúa, người dám vô lễ với ta!"

"Dám? Vì cái gì mà không dám, ngay cả Nhị hoàng tử của Nhật Viêm quốc ta còn dám xuống tay, huống chi là người!"

"Dạ Hiên ca ca cứu ta!"

Đông Thanh nhìn Đế Dạ Hiên đang đi tới, diêm dàm đáng yêu nói, nàng tin tưởng Dạ Hiên ca ca vừa rồi nhất định là không thấy được nàng, bằng không thì hấn làm sao dám để cho Phượng Thiên Vũ tổn thương nàng.

Phượng Thiên Vũ nhìn Đông Thanh, lắc đầu, nữ nhân này thật hết thuốc chữa!

Đế Dạ Hiên dường như không nghe thấy Đông Thanh nói, đi ngang qua, ôm lấy Phượng Thiên Vũ, nhẹ nhàng kiểm tra người nàng, phát hiện trên người nàng không có vết thương mới yên tâm, hấn biết rõ những mũi tên kia không làm gì được nàng, hấn sợ nàng bị thương khi giao chiến với lão già kia thôi!

"Dạ Hiên, chàng không thấy có người đang cầu cứu chàng sao?"

Phượng Thiên Vũ dựa vào trong ngực hấn mỉm cười nói, một người sống sờ sờ đang nằm trên mặt đất thế kia mà hấn không nhìn thấy hay sao.

Lúc này, Đế Dạ Hiên mới nhìn về phía Đông Thanh, nhăn mặt: "Nha đầu, sao nàng lại làm tổn thương đến nàng ta!"

Nhóm người Thanh Ngư không nói lời nào, Quốc Sư có bao nhiêu yêu thương đối với tiểu thư, bọn họ biết rõ, tin tưởng Quốc Sư sẽ không vì một người muốn giết tiểu thư mà đi trách móc tiểu thư đâu!

"Dạ Hiên ca ca, ta biết rõ huynh sẽ không để ta bị tổn thương mà!" Đông Thanh cao hứng nói, nói xong vẫn không quên nhìn Phượng Thiên Vũ khiêu khích!

Phượng Thiên Vũ bó tay, Đông Thanh, nào người tàn rồi sao?

"Nha đầu, nàng phải trực tiếp giết nàng ta!" Đế Dạ Hiên nhàn nhạt nói, hắn đã từng nói qua, chỉ cần dám tổn thương đến nha đầu hay người của nha đầu, bất kể là ai, dù nam hay nữ, dù già hay trẻ, hắn đều sẽ không bỏ qua!

Trên mặt nhóm người Thanh Ngư liền xuất hiện một dòng chữ: Ta biết ngay mà!

Đông Thanh nghe vậy liền hện hòng trên trời, Dạ Hiên ca ca sao lại muốn nàng ta giết nàng!

"Mạc Sâu, Thanh Ngư, các người đem nàng trở về, trông chừng nàng cẩn thận."

Phượng Thiên Vũ thu hồi lại dáng vẻ tươi cười, quay người đi về phía hội trường.

Từ trong không gian, Đế Dạ Hiên lấy ra một sợi dây thừng trực tiếp trói Đông Thanh lại, dây thừng này chính là dùng linh lực mà thành, Đông Thanh không thể động đậy, để mặc cho Thanh Ngư cùng Mạc Sâu ném nàng lên xe ngựa, từ cửa sau đi ra ngoài.

"Hàn Duệ, sao người lại ở chỗ này?"

Hội trường nghi hoặc hỏi, hắn vừa mới nhìn thấy Hàn Duệ, cũng không biết tại sao hắn lại xuất hiện ở đây?

"Đồ nhi của ta thi đấu ở đây, ta không được đến nhìn hay sao? Đúng rồi hội trường, tôn tử của người đâu?" Hàn Duệ nhìn đông nhìn tây, sao hôm nay cháu trai của lão lại không thấy nhỉ?

Hội trường nhìn Phượng Thiên Vũ trước mặt, suy nghĩ về lời nói của Hàn Duệ, mặt già không khỏi đỏ lên, ấp úng nói: "Cháu của ta hắn... . Hắn bé quan rồi, vì thế trận đấu lần này hắn không tham gia được, chúng ta mau nhìn đan dược của Phượng cô nương đi!"

Từ trong không gian Phượng Thiên Vũ lấy ra một lọ đan dược, đưa đến trước mặt hội trường!

Đan dược vừa ra, một cỗ mùi thơm ngát bay ra, làm cho người ta cảm thấy tinh thần cùng thể xác thật là sảng khoái dễ chịu!

Hội trường kích động cầm viên đan dược trong tay, lực giai thượng phẩm Tủy Tỳ Đan, đối với người tu luyện linh lực là vô cùng tốt, còn đối với người bình thường chính là vạn kim khó cầu, không chỉ nó là lực giai đan dược, mà là vì luyện chế nó so với những đan dược khác lại cực kì khó khăn, huống chi còn là thượng phẩm. . !

Cho dù hai người kia không bị trận não loạn kia, cũng chưa có khả năng luyện chế ra được đan dược lực phẩm, cuộc so tài lần này, Phượng Thiên Vũ chiến thắng hoàn toàn xứng đáng!

"Phượng cô nương, trận đấu lần này người thắng là cô nương, ngoại trừ phần thưởng của hiệp hội ra, ta còn có lời muốn mời Phượng cô nương gia nhập vào Hiệp hội Đan dược của chúng ta, không biết cô nương nghĩ như thế nào?" Hội trường cười hi hi nói, trong lòng thầm nghĩ, có người nào mà không muốn gia nhập cơ chứ!

"Lão đầu, không làm phiền người, mau lấy phần thưởng ra đây, nha đầu còn muốn đi Đế Hoàng Thành, người không được gây phiền hà cho nàng!" Hàn Duệ kiêu ngạo nói, xem ra hôm nay hắn thật hãnh diện rồi, lão già này còn muốn dụ dỗ đồ nhi của hắn, nghĩ đến đã thấy sướng rồi!

Hội trường cười cười, Đế Hoàng Thành, xem ra thực lực của nha đầu kia không phải là bình thường!

"Đã như vậy, lão đầu tử này không miễn cưỡng Phượng cô nương rồi, Phượng cô nương đi theo ta, ta sẽ đưa phần thưởng cho cô nương."

Hội trường nói xong, đi vào bên trong hội, Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên đi theo hắn, Hàn Duệ cũng tò mò phần thưởng là cái gì, lúc trước hắn cũng đã hỏi cái lão đầu này mấy lần rồi, vậy mà lão ta sống chết không nói cho hắn biết, bây giờ hắn phải nhìn tận mắt mới được!

Bốn người đi vào bên trong Hội đan dược, bởi vì đã tìm ra người chiến thắng nên phần thưởng cũng đã được mang ra!

Phượng Thiên Vũ, Đế Dạ Hiên cùng Hàn Duệ khi nhìn thấy phần thưởng, khóe miệng nhin không được mà kéo ra, 'Đan dược hiệp hội' uy phong như vậy, phần thưởng lại là một cung màu đỏ như máu?

"Lão đầu, người không có làm chứ?" Hàn Duệ nhìn cây cung rồi hỏi lại, lão già hỏa này chắc lại muốn trêu chọc hắn a, không phải là dược liệu nghìn năm thì thôi đi, ít nhất thì cũng là viên đan dược chứ, không thì cùng lắm là một cái đan đỉnh, con mẹ nó, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ tới lại là một cây cung!

Làm hại hắn hiếu kỳ, đồ nhi của hắn vì hắn mà thi đấu như vậy, cuối cùng phần thưởng là một món đồ chơi a.

Hội trường nghe câu hỏi Hàn Duệ xong, ngượng ngừng xoa xoa đầu đỏ đầy mồ hôi, hắn cũng không muốn, thật sự là đặt ở nơi nào vô dụng a!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Đoạn Hồn Cung

"Hàn Duệ, người đừng nóng giận, thật sự là cái thanh cung này đã đặt ở đây rất nhiều năm, lại không có người nào sử dụng được nó, nên lần này mới lấy nó ra làm phần thưởng!"

Hàn Duệ không tin, hần nhìn ra thanh cung này tuy rằng bất phàm, nhưng không tin là không ai sử dụng được nó?

"Lão gia hòa, người không có gạt ta chứ?"

"Người yên tâm, cái cung này tuyệt đối là cung xịn đó."

Phượng Thiên Vũ nhìn vào thanh cung!

Giờ phút này thanh cung đang ở trong phòng bắt đầu rung rẩy chuyển động.

Hàn Duệ dừng lại cuộc tranh luận, nhìn về phía thanh cung kia!

"Lão gia hòa, nó làm sao vậy?" Hàn Duệ nghi ngờ hỏi, hần từng nghe qua Thần khí cũng có linh trí như con người, nó có thể cảm nhận được chủ nhân của mình, bọn hần ở đây đều là lần đầu tiên trông thấy nó, ai là chủ nhân của nó đây?

"Ta không biết, cho tới bây giờ nó chưa từng như vậy?" Hội trưởng sờ sờ đầu mơ hồ nói, cái thanh cung này vẫn luôn im lặng nằm trong kho, nếu không phải cái thanh cung này không cho ai dùng nó, hôm nay nó vẫn phải nằm ở đây a!

Phượng Thiên Vũ từng bước tiến gần về thanh cung, nàng như nghe được nó đang gọi nàng, ảo giác, nhất định là ảo giác!

"Cô nương, đừng đi qua, nó sẽ làm cô nương bị thương đó." Hội trưởng lo lắng nói, nhớ lại ngày đó chỉ mới đụng nó một cái, tay liền bị thương, lần này đưa nó đi xa như vậy, không biết nó lại làm ra chuyện gì nữa đây, vốn cũng không có mong chờ nó có thể nghe hiểu, ai biết, lần này đụng nó, nó có làm tổn thương bọn họ hay không, nhớ lúc ấy hần luôn nói với nó một câu: "Người thật có linh tính!"

Phượng Thiên Vũ giống như là không nghe thấy, tiếp tục đi tới!

Hàn Duệ nóng nảy, tiến lên muốn kéo Phượng Thiên Vũ trở về, ai biết từ thanh cung kia bắn ra một mũi tên, Đế Dạ Hiền trông thấy, di động một cái, liền đã đến trước mặt Hàn Duệ, đang chuẩn bị ra tay hủy đi cái mũi tên kia, ai ngờ rằng, mũi tên đi được nửa đường bỗng chốc dừng lại, như suy nghĩ điều gì, rồi tự động biến mất!

Chuyện gì đang xảy ra đây?

Phượng Thiên Vũ nhìn chằm chằm vào thanh cung, cất giọng nói: "Hần là sư phụ của ta, người không được đã thương hần?"

Thanh cung rung rung rồi cũng trở về yên tĩnh, giống như là một tiểu hài tử ngoan ngoãn nghe lời.

Phượng Thiên Vũ bó tay rồi, thò tay ra, cầm lấy nó, nhìn thanh cung đỏ tươi như máu, Phượng Thiên Vũ thán nhiên nói: "Từ nay về sau, người gọi là Đoạn Hồn nhé!"

Đoạn Hồn cung?

Tâm Đế Dạ Hiền chợt nhảy dựng lên, cái tên này sao nghe quen tai đến như vậy?

Thanh cung trên tay Phượng Thiên Vũ đang yên tĩnh bỗng rung rung lên hai cái.

Phượng Thiên Vũ cười cười, nó là đang nói cho nàng biết rằng nó rất thích cái tên này sao?

Đột nhiên, một bức tranh xuất hiện trước mắt Phượng Thiên Vũ, hoa nở, chim hót phong cảnh hữu tình, nữ tử tinh nghịch dùng cung bắn những mũi tên về phía nam tử đang đứng trong màn sương mù trắng đặng xa kia, ai biết, khi mũi tên đến trước mặt nam tử, lại khẽ cong lại, sau đó lại nằm im trên mặt đất.!

Nữ tử im lặng, thè lưỡi, nhìn thanh cung trong tay: "Đoạn Hồn, mắt mắt chết rồi, người là Đoạn Hồn, lỡ may người bắn trúng chàng, người sẽ mất hồn thiệt đó?"

Phượng Thiên Vũ cả kinh, phục hồi lại tinh thần, nhìn thanh cung trong tay, tất cả đều là im lặng, ông trời, người đang muốn nói với nàng, đây là vũ khí kiếp trước của nàng sao. . . !

Đoạn Hồn nằm trong tay như biết rõ trong lòng Phượng Thiên Vũ suy nghĩ điều gì, lại rung rung lên hai cái.

Phượng Thiên Vũ thăm mắng một tiếng, động cái em gái nhà người!

Sau đó, tiện tay ném nó vào trong không gian, quay đầu, thấy ba người vẫn đang nhìn mình, phong khinh vân đậm (gió nhẹ mây bay) nói: "Phần thưởng ta đã cầm, chúng ta đi ra ngoài thôi!"

Thật ra cái thanh cung này rất hợp ý nàng nha, Thí Huyết là vũ khí cận chiến, còn Đoạn Hồn là công kích từ xa, rất không tồi!

Hội trưởng phục hồi lại tinh thần, bước chân ra ngoài, hần không nghĩ tới cái thanh cung này lại nguyện ý với Phượng Thiên Vũ!

"Phượng cô nương, đi thông thả!" Hội trưởng vui mừng nói, người tuổi trẻ bây giờ quả thật quá là mạnh mẽ, đúng là tre già măng mọc mà!

Phượng Thiên Vũ lại đứng hàn huyền vài câu, rồi sau đó đi ra bên ngoài đấu trường, bên ngoài vây kín người, thấy bọn họ đi ra liền tự động mở ra con đường!

"Các người nói có phải cô nương này đã giành chiến thắng hay không? Trong đám người vang lên tiếng hỏi!

"Không biết. . ."

"Đợi khi hiệp hội dán thông báo, lúc đó chúng ta sẽ biết ngay thôi mà?"

...

Ba người trở lại trong sân, trông thấy Thanh Ngư cùng Mạc Sầu đang đứng, còn Tuyết Ảnh thì đang tu luyện.

"Tiểu thư, người đã trở về?"

Thanh Ngư cao hứng chạy lên, tò mò hỏi: "Tiểu thư, phần thưởng là cái gì vậy?"

Phượng Thiên Vũ không nói gì, nàng đang suy nghĩ làm cách gì để Thanh Ngư cùng Mạc Sầu mạnh hơn nữa!

"Thanh Ngư, Mạc Sầu, đây là Tẩy Tủy Đan, các người hãy ăn nó đi, ta muốn thực lực của các người phải được tăng lên."

Thanh Ngư cùng Mạc Sầu tiếp nhận đan dược, hồ thẹn cúi đầu, tiểu thư bây giờ đã là trung cấp Linh Tông rồi, thế mà bọn hần vẫn giậm chân tại chỗ, thực sự là. . . !

Phượng Thiên Vũ vẫy tay, gọi Tuyết Ảnh.

"Mẫu thân, có chuyện gì?"

Phượng Thiên Vũ đưa ngón tay chỉ về phía Thanh Ngư cùng Mạc Sầu, nói: "Hai người bọn họ giao cho người!"

"Ta muốn thực lực của bọn hần nhanh chóng được tăng lên!"

"Mẫu thân yên tâm, cứ giao cho Ảnh nhi." Tuyết Ảnh lạnh lùng nói, quay người lôi kéo Thanh Ngư cùng Mạc Sầu tiến vào không gian Hồng Liên!

Thanh Ngư cùng Mạc Sầu còn không biết đang chờ bọn họ là những cuộc huấn luyện biến thái như thế nào đâu. . . !

"Nha đầu, vì sư có công chuyện rồi, phải về Dược Tông trước đã, sẽ không quấy rầy nha đầu đâu!" Hàn Duệ nói xong, bay người ra khỏi sân nhỏ, hần sợ hần chính là mục tiêu tiếp theo của nha đầu!

Nhìn sư phụ chạy bay ra khỏi sân, Phượng Thiên Vũ nhin không được nhú mày, nhìn về phía Đế Dạ Hiên: "Dạ Hiên, sư phụ bị làm sao vậy?"

"Là bị nàng hù dọa!"

Đế Dạ Hiên đi qua, ngồi bên cạnh nàng: "Nha đầu, nếu như ta có chuyện gạt nàng, nàng có tức giận không?"

Phượng Thiên Vũ ngẩng nhìn hần, không thể không thừa nhận nam nhân này thật khiến cho thiên hạ phải điên cuồng, thật lâu, nàng mới lên tiếng: "Dạ Hiên, nếu như ta có chuyện gạt chàng, chàng có tức giận không?"

"Sẽ không, mỗi người đều có bí mật, nhưng là bí mật của ta sẽ không làm tổn thương đến nàng, vì vậy ta lựa chọn chính là dấu điểm!" Đế Dạ Hiên nhìn Phượng Thiên Vũ, đôi mắt đen nhánh tựa như tự thủy nhu tình (ôn nhu như nước), nàng là ánh sáng của đời hần, cô độc ngàn năm cuối cùng hần cũng tìm ra ánh sáng của đời mình!

"Dạ Hiên, câu trả lời của chàng cũng là câu trả lời của ta."

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói, suy nghĩ của Dạ Hiên thật giống nàng !

"Nha đầu, ngày mai chúng ta đi Đế Hoàng Thành nhé."

Phượng Thiên Vũ suy nghĩ một chút, đi sớm cũng tốt, lại nhớ tới Đông Thanh vẫn đang bị giam giữ ở đây, liền đứng dậy, đi vào trong phòng.

"Dạ Hiên, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành, ta đi gặp Đông Thanh.

"Tốt, nha đầu, nàg đi đi!"

"Ừ!"

Phượng Thiên Vũ đi vào nhà, trông thấy Mộc Thương dựa vào cây cột bên cạnh, Đông Thanh bị trói ném trên mặt đất, trông thấy Phượng Thiên Vũ tiến đến, liền ô ô muốn nói chuyện!

Mộc Thương mở khăn bịt miệng nàg ra, ném sang một bên.

"Phượng Thiên Vũ, ngươi lập tức thả bốn công chúa ra ngay, bằng không thì, hậu quả ngươi gánh vác không nổi đâu!"

"Thực ồn ào!"

"Đông Thanh này, dám trêu chọc ta thì cũng phải trả giá thật nhiều, ngươi cho rằng ngươi là công chúa là to lớn lắm hay sao? Là ta phải kính sợ ngươi sao? Ngươi đừng quên đây là thế giới của cường giả vì tôn." Phượng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn Đông Thanh, nàg cùng nữ nhân này không cừ không oán, vậy mà nữ nhân này lại muốn giết nàg, bây giờ còn bắt nàg thả nàg ta đi, nghĩ đến lại thấy mắc cười!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Ma Sư Đến Từ Hiện Đại 1

"Phượng Thiên Vũ, ta van cầu ngươi, ngươi thả ta đi, ta cam đoan sẽ không nói với phụ hoàng." Đông Thanh khóc lóc cam đoan.

Băng sương phủ kín đôi mắt Phượng Thiên Vũ: "Đông Thanh, không còn lần sau nữa đâu."

Dứt lời, một đạo ánh sáng màu đỏ xẹt qua, Đông Thanh mở trừng hai mắt.

Mộc Thương khẽ giật mình, nhìn về phía Phượng Thiên Vũ, nữ nhân này quả nhiên là hóa thân của ma quỷ!

"Mộc Thương, nàg giao cho ngươi xử lý." Phượng Thiên Vũ lười biếng bước ra khỏi phòng, nhìn ánh mặt trời bên ngoài, quả nhiên, Phượng Thiên Vũ nàg bất kể là kiếp trước hay hiện tại, những người muốn giết nàg, đều không thể tồn tại.

.....

Mộc Thương xử lý xong hết thấy, Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên cũng đang đợi hán, một nhóm ba người xuất phát đi đến Đế Hoàng Thành.

Lạc Nhật thành. .

Là tòa thành duy nhất giao nhau giữa Nhật Viêm quốc và Văn Thương quốc, cát vàng đầy trời, Phượng Thiên Vũ nhíu mày, nơi đây cho nàg một cảm giác rất kỳ quái.

"Nha đầu, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đã." Đế Dạ Hiên thần nhiên nói, Lạc Nhật thành khi mặt trời lặn trắng lên cao chính là thời điểm của rồng rắn lẫn lộn, cùng Ác Ma Thâm Uyên là nơi được nhiều người lai vãng đến nhất.

"Ta cũng nghĩ vậy." Phượng Thiên Vũ nhìn chung quanh, thời gian tuy còn sớm, nhưng từng ngôi nhà cũng đã khép chặt cửa, một vị gõ mõ cầm đèn đi chung quanh: "Trăm quỷ ngoài đường, bầu trời tối đen, không nên ra ngoài".

"Đợi một chút, vị này. Gõ mõ tiên sinh, thời gian còn sớm, như thế nào ngươi lại. ... ?" Phượng Thiên Vũ chỉ chỉ những ngôi nhà đã khép chặt cửa rồi sau đó chỉ chỉ vào hán!

Gõ mõ tiên sinh nhìn thấy một cô nương xinh đẹp cùng với hai vị nam tử đáng đáp phi phàng kia, rồi gấp gấp nói: "Cô nương, các ngươi sao lại còn ở bên ngoài, nhanh đi tìm một chỗ dừng chân đi."

"Chúng ta là người ngoài đến, hiện tại còn chưa kiếm được chỗ thích hợp để nghỉ qua đêm?" Mộc Thương thần nhiên nói, hán cũng không thích nơi này đâu.

"Cô nương, phía trước cách đây không xa có một khách điếm, bây giờ vẫn còn mở cửa đó, các ngươi mau đi đi." Nói xong, hán tiếp tục gõ mõ bước đi.

"Dạ Hiền, chàng là người học cao biết rộng, chàng nói xem nơi này bị làm sao vậy?"

"Nha đầu, trước chúng ta kiểm chỗ dừng chân đã, đợi lát nữa sẽ nói cho nàng biết, được không?" Đệ Dạ Hiền ôn nhu nói, dắt tay Phụng Thiên Vũ đi lên phía trước.

Ba người vừa tới khách điểm, ngược nhìn lên bảng hiệu, chỉ toàn là mạng nhện bao phủ đang phiêu phiêu trong gió, Phụng Thiên Vũ khước miệng co rút, đại ca, khách điểm thế này còn muốn kinh doanh sao. Ba người đứng ở cửa ra vào, đang chuẩn bị đi lên, cánh cửa đã được mở ra.

"Nếu như đã đến nơi này, vì sao ba vị còn chưa bước vào?" Đứng trước cửa là một vị nữ tử, một chiếc áo màu đen kết hợp với quần đùi ngắn trên đầu gối, đôi mắt to xinh đẹp, ngũ quan thanh tú, trên cổ mang một sợi dây chuyền, trên sợi dây chuyền có gắn một khối đá hình chữ thập, giữa khối đá hình chữ thập có khảm một viên bảo thạch đỏ tươi, nhóm người Đệ Dạ Hiền cũng không biết đó là đồ vật gì!

Phụng Thiên Vũ sững sờ, cách ăn mặc của nữ tử này chẳng lẽ cũng là người của thế kỷ 21 sao?

Linh hồn xuyên không, không giống, có khi xuyên cả thân thể?

Các tổng bộ không lẽ cũng đang nghiên cứu những thứ này, nàng biết chắc chắn đường hầm không gian tồn tại, chẳng qua là không biết cửa thông đạo nằm ở đâu thôi.

Nữ tử nhìn Phụng Thiên Vũ nhìn chằm chằm vào mình, không khỏi tùy tiện nói: "Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ a?"

Mộc Thương nhìn nàng từ trên xuống thấp, mặt mày cau lại, mỹ nữ, sao hắn nhìn không ra?

"Nhìn người ăn mặc hở hang như thế, chắc không phải là loại người tốt đẹp gì." Mộc Thương nhàn nhạt mở miệng.

"Người biết cái gì." Nữ tử lớn tiếng phản bác, trợn trừng mắt, hiện đại nàng ăn mặc như thế này là chuyện rất bình thường, quả nhiên, đúng là cổ nhân cổ hủ mà.

"Được rồi, đi vào thôi." Phụng Thiên Vũ che trán, sao đi nơi nào cũng nhao nhao hết thế nhỉ?

Nữ tử tuy rằng tùy tiện, nhìn thoáng qua cũng hiểu, bất đắc dĩ nói: "Lại tới nữa, các người mau vào."

Ba người bước vào căn phòng rồi ngồi xuống nghỉ ngơi, nữ tử cũng như vậy, bắt chéo hai chân, cất giọng: "Hôm nay các người mới tới đây à?"

Phụng Thiên Vũ ngược mắt, thân nhiên nói: "Ta tới cũng đã lâu rồi!"

Nữ tử không hiểu, mê mang nhìn về phía Phụng Thiên Vũ.

"Thế kỷ 21." Phụng Thiên Vũ thấy nàng nhìn mình, rồi tiếp tục nói.

Nữ tử vừa nghe xong liền kích động, bay người ôm chặt Phụng Thiên Vũ, nước mắt nước mũi rơi xuống: "Duyên phận a, duyên phận a, không nghĩ tới nơi đây chim không là phân, gà không đẻ trứng lại gặp được đồng hương a."

Phụng Thiên Vũ bất đắc dĩ, xuyên tới một nơi như thế này, đúng thật là.....

Nàng không ghét sự thân mật này, không có nghĩa là không ai cũng không ghét. .

Đệ Dạ Hiền nhìn nữ tử già khóc đang ôm chặt Phụng Thiên Vũ, khuôn mặt tuấn mỹ bỗng chốc đen lại...suy nghĩ trong đầu hắn bây giờ chính là, không chỉ phòng ngừa sắc lang, còn phải phòng ngừa nữ sắc sói nữa!

"Đúng rồi, người sao lại tới nơi đây?" Nữ tử ngừng đầu, ánh mắt sáng ngời ngập tràn nước mắt.

Phụng Thiên Vũ lắc đầu, Dạ Hiền đang ở đây sao nàng nói được.

Nữ tử nhìn thoáng qua hai nam nhân đứng bên cạnh, kéo tay Phụng Thiên Vũ: "Đi, chúng ta đi tới nơi khác nói." Nói xong, chạy thật nhanh lên lầu.

"Các nàng biết nhau sao?" Đệ Dạ Hiền nghi ngờ hỏi, hắn là lần đầu tiên chứng kiến ngoài trừ Thanh Ngự nàng lại thân mật cùng người khác.

Mộc Thương: "Đại ca, người không biết, ta càng không biết được rồi".

Lầu hai

Nữ tử ngồi ở trên giường, nhìn Phụng Thiên Vũ: "Người nói một chút đi, người xuyên qua như thế nào?"

Phụng Thiên Vũ ngược mắt: "Chết rồi, hồn xuyên."

Nữ tử há to mồm: "Tỷ tỷ, chỉ có bốn chữ, không thể nói nhiều hơn nữa sao?"

"Không có, chính là như vậy." Phụng Thiên Vũ nhìn nàng một cái, nàng cũng không thể nói cho nàng ấy biết mình là đặc công, trong lúc thi hành nhiệm vụ mà xuyên tới đây.

"Người sao lại xuyên tới đây, còn xuyên cả thân thể?"

Nữ tử đứng đây, bắt đầu dĩ thời dài một hơi, nói ra: "Ta vốn là Ma Sư chuyên xua đuổi ma quỷ, ngày đó quỷ hồn làm loạn, các Ma Sư chúng ta buộc phải xuất động, ta phụ trách trong một khu rừng, vốn từ đầu rất là yên ổn, về sau không biết chuyện gì xảy ra, một đạo ánh sáng lóe lên, rồi sau đó ta thấy ta đứng ở nơi này, khi đó nơi đây không có ai cả, ta ở chỗ này sinh sống, dần dần về sau ta cũng hiểu được đây là nơi như thế nào, sau đó chậm rãi tu luyện, ta vẫn luôn đang tìm cách để trở về với hiện đại."

Phụng Thiên Vũ nhìn nàng: "Cao cấp Linh Tôn, thực lực cũng không bình thường, còn có thể xua đuổi ma quỷ, người có bao giờ nghĩ tại sao người lại xuyên tới nơi đây không?"

Linh hồn nàng ở hiện đại cùng với thân xác ở nơi đây vốn là một, chuyện nàng xuyên đến nơi đây là một điều dễ hiểu, nhưng, nữ nhân này là sao? Không lẽ chỉ là trùng hợp?

"Không biết, nhưng sống ở đâu thì phải theo đây, chắc chắn sẽ có biện pháp quay trở về." Nữ tử suy nghĩ một chút, nàng cũng không biết tại sao nàng lại xuyên đến đây, không lẽ đạo ánh sáng đó hại chết người!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Ma Sư Đến Từ Hiện Đại 2

"Người muốn trở về?"

"Cũng không phải là muốn trở về, chẳng qua là cảm thấy nơi đây không thích hợp với ta." Lòng mày nữ tử nhăn lại, dù sao nơi này cũng không có đồng bọn của nàng!

"Vậy sao người vẫn một mực ở nơi này?"

Phụng Thiên Vũ khó hiểu, nếu như nàng muốn trở về, không phải là sẽ đi tìm biện pháp sao, làm sao cứ ở trong khách điểm này?

Nữ tử nghe vậy, nổi giận đùng đùng, hung hãn nói: "Người không hỏi thì thôi, nói đến lại khiến ta tức giận."

Phụng Thiên Vũ nhún mày: "Làm sao vậy?"

"Ta vừa mới đến nơi đây cũng muốn đi ra ngoài, ai biết được rằng ta không thể đi ra ngoài được, chỉ có thể đứng ở cửa ra vào mà thôi, có một lần ta mơ thấy có một người nói với ta rằng, sẽ có một người đến dẫn người rời khỏi nơi đây, háo hức chờ đợi." Nữ tử nói xong nhìn về phía Phụng Thiên Vũ: "Đợi a, đợi cũng đã đợi một năm rồi, không có thấy ai đến, người nói có tức hay không chứ!"

Phụng Thiên Vũ đang chuẩn bị nói cái gì đó, đột nhiên lời kéo nữ tử chạy xuống lầu.

"Dạ Hiên." Phụng Thiên Vũ chạy đến dưới lầu nhìn bầu trời bên ngoài không khỏi sùng sốt.

Bên ngoài mây đen giăng kín bầu trời, cuồng phong nổi lên bốn phía, một ít sương đen phiêu lãng lơ lửng như người đi đường, dừng lại trước từng ngôi nhà rồi gõ cửa, không thấy ai mở cửa rồi hăm hực ly khai.

Đây là chuyện gì?

Chẳng lẽ thật sự là có Quỷ Hồn?

Nữ tử nhìn đám sương mù phiêu đảng bên ngoài, ngồi ở trên ghế, nhàm chán nói: "Quán cái khi gió nhà tụi nó, hai canh giờ sau bọn nó sẽ đi."

Một năm nay đều là như vậy, nàng nhìn quen luôn rồi, coi như là thăm dò hoạt động của bọn nó đi, không có người mở cửa bọn nó cũng chẳng làm được gì.

Đột nhiên hai cái màu đen không rõ mất mũi dính sát vào trên cửa, hít hà, khi thấy bên trong có người, con thèm thường lại nổi lên. Ngon quá

Thơm quá, nhân nhục thơm quá. . !

Hai tay Đế Dạ Hiên ngưng tụ số lực lượng, không kiên nhẫn nhìn đoàn sương đen bên ngoài, hẳn thật không nghĩ tới Uyên Vương lại tùy ý để cho những

ác linh cấp thấp đi ra ngoài ăn thịt người như vậy?

Nữ tử quay đầu, liếc mắt nhìn Đế Dạ Hiên: "Không có tác dụng đâu, linh lực bình thường không đủ thương được bọn nó!"

Đế Dạ Hiên không có trả lời, một đóa hỏa liên mang theo linh lực cường đại bay ra phía bên ngoài.

Đầu tiên chỉ có một đóa hỏa liên, trong nháy mắt liền hóa thành vô số đóa, kết lại thành một mảng lưới lửa, từ giữa không trung đè xuống.

Những đám sương đen bị lưới hỏa liên đè xuống, đều kêu gào thảm một tiếng, sau đó biến mất.

Nữ tử kinh ngạc, nhìn cảnh tượng bên ngoài rồi bước đến bên cạnh Phượng Thiên Vũ, lấy tay đụng đụng nàng, thấp giọng nói: "Nam nhân của ngươi thật cường đại!"

"Nhưng mà chắc chắn ngày mai sẽ càng nhiều hơn nữa." Nữ tử im lặng nói, khi vừa tới nơi đây, nàng cũng cho rằng chỉ cần tiêu diệt những đám sương mù này là xong, lúc ấy nàng còn không có linh lực, chiến đấu với bọn nó phải hết ba canh giờ, toàn bộ thể lực đều bị tiêu hao, vốn tưởng rằng cứ như vậy mà kết thúc, ai ngờ rằng ngày hôm sau lại càng nhiều hơn, từ đó về sau nàng liền mặc kệ, mỗi ngày đều đi, ngày hôm sau cũng chỉ như vậy, nàng không phải người ngu!

"Ác linh chính là ma khí tà ác ngưng tụ mà thành của Ác Ma Thâm Uyên, bọn nó là cấp thấp nhất, không có ý nghĩ, chỉ biết ăn thịt người, nếu gặp phải ác linh cao cấp tu luyện thành hình người, thì thịt người không còn là hứng thú của bọn nó." Đế Dạ Hiên thần nhiên nói, đôi mắt đen nhánh dần dần biến thành màu tím, đôi đồng tử Luân Hồi mở ra, nhìn thấu hết thảy mọi luân hồi của vạn vật thế gian.

Mất tím nhìn thẳng tắp về phía nữ tử đang đứng bên cạnh Phượng Thiên Vũ, một bức tranh hiện lên, trong một gian phòng hoa lệ, một nam tử mặc một bộ quân áo quải dị, một đôi mắt đen nhánh, mà người nữ tử kia đang cười cười nói nói với hắn, đột nhiên, nam tử đó quay đầu về một nơi, câu môi khẽ cười!

Đế Dạ Hiên cả kinh, chẳng lẽ nam tử kia chính là hắn?

Nam tử trong bức tranh quay đầu, một đôi mắt đen liền hóa thành màu đỏ.

Đế Dạ Hiên dừng lại, mất tím chấm rãi biến mất, đôi mắt trở về bình thường.

Mang theo một đôi mắt phức tạp, những thứ hắn vừa mới nhìn thấy không phải là kiếp trước của nữ tử này, cũng không phải kiếp này, chẳng lẽ nàng gặp cơ duyên xảo hợp từ nơi này đi đến cái chỗ kia?

Nói như vậy nàng thủy chung sẽ rời đi?

"Dạ Hiên, chàng đang suy nghĩ gì?"

Phượng Thiên Vũ nhìn hắn, chẳng lẽ Dạ Hiên lại đang phiền toái điều gì sao?

"Nha đầu, không có việc gì!" Đế Dạ Hiên vừa cười vừa nói, chỉ cần nha đầu ở bên cạnh hắn là tốt rồi, những thứ khác đều không quan trọng.

"Ngủ ngủ, ngày mai còn dậy sớm a!" Nữ tử đánh một ngáp dài, đối với ba người nói ra: "Trên lầu có gian phòng, phòng bếp có đồ ăn, các ngươi cứ tự nhiên!"

Mộc Thương im lặng, cái gì mà bọn hắn cứ tự nhiên, nàng không phải là chương quỳ sao?

Một cách không ngờ, Phượng Thiên Vũ chỉ nhẹ gật đầu, đi tới nhà bếp, lấy ra ba bát mì.

Không lâu lắm, mì sợi cũng đã nấu xong, phía trên vắt mì có cho thêm một quả trứng gà, vắt mì nhìn rất ngon mắt, như muốn mời chào mọi người mau đến ăn.

"Không nghĩ tới nha đầu còn biết nấu ăn nha!" Đế Dạ Hiên nhìn bát mì trước mắt, cao hứng nói.

Mộc Thương cầm lấy chiếc đũa, vén lên một mì lên, mang theo tia nghi hoặc nhìn về phía Phượng Thiên Vũ: "Ngươi xác định cái này có thể ăn?"

Nữ tử từ trên lầu đi xuống, vừa trông thấy một bóng trắng, lao đến, túm chặt lấy bát đũa trong tay Mộc Thương, gấp lấy một ít mì bỏ vào trong miệng, nói không rõ ràng, "Ngươi. Ngươi không muốn.. Không ăn, ta ăn!"

Mộc Thương im lặng nhìn lên trời, mẹ ơi, cái nữ nhân này thật nhanh a, so với thuật gian di động còn muốn nhanh hơn, mặc cảm a!

"Ăn ngon, ta rất lâu chưa được ăn mì trứng gà đâu nhé!" Nữ tử tự đáy lòng nói, tới nơi này một năm rồi, mùi vị của mì trứng gà nàng đều đã quên, mặc dù ở hiện đại món ăn này rất phổ biến bình thường, nàng cũng biết nấu ăn, có thể nàng cũng rất ưa thích, nhưng nàng vẫn không làm!

"Ngươi quý đôi đầu thai a?" Mộc Thương nhìn tướng ăn của nàng, không khỏi tức giận nói.

Nữ tử cắn mì sợi, quay đầu liếc nhìn Mộc Thương, trầm tư nửa ngày, rồi rất nghiêm túc nói ra: "Ta nghĩ kiếp trước ta chính là như vậy."

Mộc Thương cười ngất.

Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên kiên trì, tiếp tục ăn.

Từ trong không gian Phượng Thiên Vũ lấy ra một ít quả, đưa cho Mộc Thương: "Ăn cái này."

Mộc Thương cầm lấy, bắt đầu ăn, không nói thêm gì nữa.

"Đúng rồi, ngươi tên gì vậy?" Phượng Thiên Vũ ăn mì xong liền cất tiếng hỏi, tới nơi này cũng được một lúc rồi, nàng còn không biết nàng tên gì?

"Mộc Mộc, ba điểm thủy, mảnh gỗ cây." Mộc Mộc nói ra tên của mình, vẫn rất nghiêm túc giải thích ý nghĩa tên của mình.

Mộc Thương nghe vậy, cái trán liền xuất hiện ba đường hắc tuyến, hắc và nàng thật đúng là xung đột.

"Phượng Thiên Vũ."

"Khục khục. Khục khục!" Đang uống nước mì, Mộc Mộc đột nhiên ho khan đứng lên, rõ ràng là làm cho bị nghẹn rồi.

"Đáng đời." Mộc Thương không thèm để ý chút nào nói.

"Ngươi. Ngươi là. ." Mộc Mộc lần hai ho khan, tiếp tục nói: "Ta biết rõ ngươi là ai!"

"Lên lầu nói." Nhân nhặt ba chữ lại để cho Mộc Mộc ngừng nói.

Thu thập xong, Phượng Thiên Vũ lôi kéo Mộc Mộc lên lầu, chỉ để lại Đế Dạ Hiên cùng Mộc Thương.

Nhìn hai người lên lầu, Đế Dạ Hiên khó chịu, đây là lần thứ hai nha đầu bỏ lại hắc.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Ta Biết Ngươi

Nhìn hai người chạy lên lầu, mặt Đế Dạ Hiên không thể đen hơn được nữa. "Thật không biết bọn họ có quen nhau không nữa?" Mộc Thương vừa cắn một miếng trái cây vừa nói.

"Ngươi biết cái gì?" Lầu hai, Phượng Thiên Vũ kéo Mộc Mộc vào một căn phòng nhỏ, nghi ngờ cất giọng hỏi?

"Ta biết ngươi." Mộc Mộc tùy tiện nói, trước kia là một Ma Sư nàng cũng đã từng nghe qua.

"Ngươi làm sao lại biết ta?" Phượng Thiên Vũ sẽ không cho là nàng biết thân phận hiện giờ của nàng.

"Trong đội ngũ của ta từng có một người nhắc đến ngươi, Phượng Thiên Vũ, nữ, 23 tuổi, Vương bài đặc công của nước Z." Mộc Mộc bình thản nói, nhưng thực ra trong lòng đang nhảy loạn, vì sao ư, Phượng Thiên Vũ chính là thần tượng của nàng a.

Phượng Thiên Vũ khoát tay: "Không cần nói nữa, những thứ này ngươi về sau không được nhắc nữa biết không? Hừm đông ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đây, ngươi muốn làm như thế nào?"

"Còn có thể làm như thế nào, vẫn phải đợi a!" Mộc Mộc bủ môi, bất mãn nói.

Hai người hàn huyên một hồi rồi mới đi xuống lầu, Đế Dạ Hiên quay lưng về khách điểm, mặt miên man nhìn bên ngoài không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Dạ Hiên." Phượng Thiên Vũ đi xuống lầu, trông thấy bóng lưng kia, tràn đầy cô tịch, làm cho người ta nhìn thấy liền đau lòng.

"Nha đầu, nghỉ ngơi thôi." Đế Dạ Hiên cười một tiếng, nha đầu, còn biết xuống sao.

Phượng Thiên Vũ thấy hắc như thế, không nói thêm gì nữa, nhẹ gật đầu: "Ừ."

Đế Dạ Hiên đi qua, áo choàng màu đen biến thành màu lam, đúng là người đẹp mặc cái gì cũng đẹp nha.

Màu đen, khí phách, màu trắng, thanh tao, màu đỏ, kinh điển, màu lam, một tư vị mới mẻ khác.

Phượng Thiên Vũ khẽ thở dài một cái, xem ra nàng chọn đúng một bông hoa đào rồi à.

"Nha đầu, đi thôi."

"Ừ."

Mộc Thương nhìn hai người thân mật rời đi, hừ một tiếng, trong nháy mắt di động đến một căn phòng, đẩy cửa, ngủ!

"Dạ Hiên, chàng an phận đi." Trong phòng truyền ra âm thanh của Phượng Thiên Vũ.

"Nha đầu, nàng mê người như vậy, ta an phận như thế nào được?" Giống như là đang cười, cũng giống như âm thanh bị đè nén truyền ra, ngay sau đó, kết giới liền xuất hiện.

Phượng Thiên Vũ nhìn người ở trên mình, nhíu mày: "Dạ Hiên, chàng xác định là chàng muốn chơi?"

Để Dạ Hiên khẽ cười: "Ừ."

Phượng Thiên Vũ lấy hai tay choàng vào cổ hắn, đem đầu của hắn ép xuống, sau đó hôn lên.

Để Dạ Hiên khẽ giật mình, hắn chỉ là muốn dọa nha đầu một chút thôi mà, thật sự, hắn thê đó.

Cảm nhận được hương vị ngọt ngào truyền đến, Để Dạ Hiên phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng phản công, lửa nóng nhanh chóng phủ lên, triển miên liếm mát.

Hơi thở Phượng Thiên Vũ hỗn loạn, thậm chí một tiếng, sớm biết như vậy không nên trêu chọc rồi.

Thật lâu, Để Dạ Hiên mới buông Phượng Thiên Vũ ra, đầu chôn vào hõm cổ của nàng.

Ngửi mùi thơm mát trên người nàng, môi mỏng khẽ cười: "Nha đầu, nàng chỉ là của ta."

Khóe miệng Phượng Thiên Vũ kéo ra: "Nếu ta vừa ý với người khác thì làm sao bây giờ?"

"Giết." Nhàn nhạt một chữ, bao hàm cả sự cung chiêu và bá đạo.

Phượng Thiên Vũ im lặng, giật giật thân thể, hắn thật nặng nề, quả thực có chút không thoải mái.

"Nha đầu, chớ lộn xộn." Âm thanh Để Dạ Hiên khàn khàn phát ra, nha đầu quả thực chính là yêu tinh trêu người mà.

Nghe được âm thanh đè nén, Phượng Thiên Vũ ngoan ngoãn không dám lộn xộn, cảm nhận được nơi nào đó của Để Dạ Hiên đang biến hóa, Phượng Thiên Vũ mặt đỏ lên, ngưng ngưng.

Để Dạ Hiên thấy nàng ngoan ngoãn im lặng, trở mình nằm cạnh nàng, ôm Phượng Thiên Vũ vào trong ngực, đôi mắt màu đen tĩnh mịch tràn ngập nhu tình nhìn nàng, cuối cùng là hạ môi xuống thơm vào cái trán mềm mại: "Nha đầu, ngủ đi!"

Để Dạ Hiên chỉ muốn đùa giỡn một chút, Phượng Thiên Vũ sao dễ bị trêu chọc như vậy, có qua có lại mới toại lòng nhau nha, dám đùa giỡn với nàng ư! Chàng được lắm

Phượng Thiên Vũ tròn mắt nhìn Để Dạ Hiên: "Dạ Hiên, ta không muốn ngủ."

"Nha đầu, ngày mai còn phải dậy sớm xuất phát, ngủ đi."

Phượng Thiên Vũ cười cười, ngón tay xoa xoa ngực Để Dạ Hiên, đầu ngón tay ngả ngón, bởi vì đang trong tư thế ôm, Phượng Thiên Vũ trực tiếp hôn trên cổ Để Dạ Hiên, rồi khẽ cắn.

"Ừ."

Để Dạ Hiên kêu lên một tiếng buồn bực, kéo thiên hạ đang làm loạn trong ngực ra: "Nha đầu, nàng làm loạn gì thế?"

Lửa nóng còn chưa biến mất, nha đầu lại quay lại châm lửa.

Phượng Thiên Vũ cười nhạt không nói, đầu ngón tay cời bỏ áo bào của hắn, thẳng đến khi nửa trên trần trụi, đầu ngón tay ôm lấy cổ của hắn, chủ động hôn lên.

"Nha đầu, nàng..." Để Dạ Hiên còn chưa có nói xong, liền bị Phượng Thiên Vũ ngăn cản.

Vừa muốn há miệng, tạo ngay cơ hội cho Phượng Thiên Vũ tiến vào, nàng hôn rất sâu, rất sâu.

Đế Dạ Hiền trở mình một cái, đem nàng áp dưới thân, bàn tay to của hắn di chuyển đến hông nàng, nhẹ nhàng xé ra, đai lưng buộc ở bên hông nhanh chóng bay lên không trung.

Khi đai lưng mất rơi trên mặt đất, áo ngoài Phụng Thiên Vũ cũng thuận thế chảy xuống, xương quai xanh trắng nõn tinh xảo như ẩn như hiện.

Yếu hầu Đế Dạ Hiền chuyển động, miệng lưỡi khô nóng nhìn mỹ nhân nằm dưới thân, nhớ tới lần trước bị nàng trêu ghẹo, hai mắt Đế Dạ Hiền tối sầm lại, cúi đầu cắn xuống, theo phản xạ, Phụng Thiên Vũ khẽ động, một dòng điện từ chân xuyên thẳng lên đỉnh đầu.

Đế Dạ Hiền dôi môi xuống dưới, áo trên người nàng đều đã rơi xuống, chỉ còn lại một chiếc áo yếm.

Đế Dạ Hiền ngẩng đầu, buồn cười, nhìn bộ dáng của nàng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gỡ những sợi tóc rối, thấp giọng nói: "Nha đầu chịu thua chưa?"

Phụng Thiên Vũ nghe vậy nhìn về phía hắn, không thể không nói, nam nhân này không chỉ đẹp mắt, dáng người thì không cần phải bàn cãi, Phụng Thiên Vũ cười cười: "Nhận thua, chàng nằm mơ đi?"

Hiện tại hai người đang khiêu khích lẫn nhau, đây không phải là một cuộc luận võ, vì thế độ khó càng cao.

"Tốt." Đế Dạ Hiền lên tiếng.

Đôi tay thon dài ôm lấy thân hình nàng, làm cho hai thân thể nửa trần trường dính sát vào nhau, không chút khe hở.

Sau lưng, tiếng sợi dây được gỡ ra, Phụng Thiên Vũ chỉ nghe phịch một tiếng, nàng yếu ớt suy nghĩ, sẽ không phải là muốn cái kia thật chứ?

Không lẽ phải nhận thua sao?

Ngay lúc Phụng Thiên Vũ đang rối rắm suy nghĩ, cái yếm đã bị Đế Dạ Hiền cầm trên tay, lần này thực sự là trần trụi rồi.

Thân thể Phụng Thiên Vũ lúc trước có thể nói là gầy, về sau được chăm sóc tốt hơn, thân hình cũng đầy đặn hơn, nở nang hơn. Đế Dạ Hiền nhìn làn da trắng như tuyết của nàng, trên khuôn mặt tuần mỹ lộ ra hai rặng mây đỏ ửng.

Phụng Thiên Vũ nhìn thấy, nở nụ cười.

Đế Dạ Hiền thấy nàng cười mình, cúi đầu xuống người nàng, cắn một cái.

Phụng Thiên Vũ không chịu thua kém, bàn tay tại phía sau lưng sờ soạng dần dần đi lên phía trên.

Đế Dạ Hiền hô hấp dồn dập: "Nha đầu."

"Nhận thua, nhận thua đi ta sẽ dừng lại a." Phụng Thiên Vũ cao hứng nói, thế nhưng là ngay sau đó nàng liền không cười nổi.

Đế Dạ Hiền hôn lên ngực của nàng, đầu lưỡi khẽ liếm, chết tiệt, nha đầu.

Phụng Thiên Vũ toàn thân mềm yếu, Đế Dạ Hiền, chàng dám làm như vậy a?

Dù sao, nàng cũng là một người văn minh hiện đại của thế kỉ 21, chẳng lẽ còn sợ ư, XXOO liền XXOO, ai sợ ai chứ!

Tán thành với suy nghĩ trên, Phụng Thiên Vũ quyết định đi tới cùng, một đôi tay từ sau lưng Đế Dạ Hiền nhẹ nhàng đi xuống dưới, thẳng đến bên hông, bàn tay nhỏ bé bắt đầu khởi động vẽ về thành từng vòng.

Thân hình Đế Dạ Hiền cứng đờ, hoa điểm trong hai mắt đang nhảy loạn.

Đó là sắc dục!

Một đường đi xuống dưới, buông hai tay đang ôm phần hông của Phụng Thiên Vũ ra, khẽ thờ dài một cái, trở mình nằm thẳng, đem Phụng Thiên Vũ ôm vào trong lòng, nha đầu, quả nhiên không phải người bình thường, hắn đánh phải thỏa hiệp a.

Phụng Thiên Vũ nằm ở lồng ngực của hắn, nghe nhịp tim đập loạn của hắn liền không dám trêu chọc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Nháy Mắt Giết

Hai người ôm nhau ngủ, một đêm mộng đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phụng Thiên Vũ mở to mắt, trông thấy trong phòng không người, nhớ tới tình cảnh ngày hôm qua, khuôn mặt không khỏi đỏ lên, sau đó mặc quần áo từ từ đi xuống lầu.

Ban ngày, Lạc Nhật thành phi thường náo nhiệt, có lẽ người tới nơi này cũng đã quen rồi.

Trong khách điểm ồn ào nhộn nhịp, có ăn, có cười, Phụng Thiên Vũ nhìn chung quanh một vòng, không nhìn thấy Đế Dạ Hiền cùng Mộc Thương, đang chuẩn bị rời đi..

Một người trông thấy Phụng Thiên Vũ, bước tới.

"Cô nương là người ngoài đến đây sao?" Một gã đại hán khôi ngô nhìn Phụng Thiên Vũ.

"Đúng vậy a, bằng không thì cô nương ngồi xuống đây uống chút rượu với huynh đệ chúng ta đi?" Một gã nhìn Phụng Thiên Vũ từ đầu xuống chân, cất giọng buồn nôn nói.

"Tránh ra." Phụng Thiên Vũ nghiêm nghị, khuôn mặt lạnh lùng không còn vẻ kiên nhẫn.

"Ồ, rất cá tính nha!" Một gã sờ lên chòm râu: "Gia rất thích!"

Mấy người kia nổi danh là cường hào ác bá ở Lạc Nhật thành này, đều là những kẻ ăn không ngồi rồi, chuyên môn đi khi dễ những kẻ yếu, hôm nay tất nhiên là rất vừa mắt với Phụng Thiên Vũ..

Những người khác đều tiếp tục ăn uống, không có bao nhiêu người chú ý đến bọn hắn, tình cảnh như thế này đã sớm thành quen rồi!

"Lý gia, đây chính là khách quý của Mộc tỷ, Lý gia muốn đắc tội với Mộc tỷ sao?" Ở quầy tính tiền, tiểu nhị trông thấy bọn hắn đang ve vãn khách quý mà sáng nay Mộc tỷ cản dận, liền vội vàng đi tới.

Nam tử cảm đầu nhú mày: "Cái này...!"

Mộc tỷ là nhân vật không dễ trêu chọc, hắn đương nhiên biết rõ, chẳng qua là!

"Lão đại, nghe nói vài ngày sau, lão đại của chúng ta trở lại rồi, còn sợ nàng ta sao!" Gã khôi ngô nam tử vừa nãy cất tiếng nói.

Tên Lý gia vừa nghe xong, không thêm suy nghĩ: "Đem nàng mang về cho bổn đại gia!"

Mấy gã kia vừa nghe xong, vui vẻ nói: "Dạ."

Tiểu nhị trông thấy tình huống không ổn, vội vàng đi tìm Mộc tỷ!

Phụng Thiên Vũ mắt lạnh liếc nhìn những gã trước mặt, một cước đá bay một gã vừa bước lên.

"Ngươi...!"

Nam tử cảm đầu không ngờ tới Phụng Thiên Vũ lại là một võ giả, trong khoảng thời gian ngắn vẫn còn ngây ngẩn cả người!

Đúng lúc này, một cái di động thật nhanh, một người trong đó bỗng nhiên trợn mắt, die.n d.an l.e q,u,y d,o,n không cam lòng phải đi tới Diêm Vương báo danh.

"Ngươi... Các ngươi nhanh bắt lấy nàng!"

Nam tử cảm đầu luống cuống hét lên, thực lực của nữ nhân này hắn nhìn không ra, còn cao hơn so với bọn hắn!

Một người trong số đó muốn triệu hồi ma thú, một đạo ánh sáng màu đỏ hoa lệ bay qua, hắn còn không kịp làm gì mà cứ như thế chết đi!

Trong khách điểm bây giờ là một mảnh hỗn loạn, bọn hắn cũng không có nghĩ tới cái nữ tử này lại lợi hại đến như vậy!

Mấy người còn lại d,i.e,n d.an. l.e q,u,y d,on hoảng sợ, nữ nhân này sao lại lợi hại như thế?

"Đi mau!"

Nam tử cảm đầu hoảng sợ hô lên, rất nhanh chạy thẳng ra bên ngoài!

"Muốn đi?"

Phụng Thiên Vũ nhú mày, một Hồng Lăng xuất hiện, bay về phía một cái bàn, trói chặt những chiếc đuũa trên bàn, những chiếc đuũa bắn ra khí thể như chẻ tre bay về phía những người đang chạy trốn!

Vài người té trên mặt đất, không nhúc nhích, chiếc đĩa găm sâu vào trong thân thể.

Nháy mắt giết, toàn trường yên tĩnh!

Là cần bao nhiêu thực lực mới có thể dùng chiếc đĩa giết người, còn là nháy mắt giết chết!

Mộc Mộc vừa bước đến, nhìn những người nằm trên mặt đất, nhanh chóng phân phó người xử lý đồng thi thể kia.

"A Vũ, ngươi không sao chứ?"

Mộc Mộc lo lắng hỏi, nhớ tới khuôn mặt dọa người của Đế Dạ Hiên, không khỏi rung mình một cái, nam nhân kia vừa mới đi ra ngoài A Vũ liền gặp chuyện, năng chắc chắn là người đầu tiên bị hấn giết a.

"Ta không sao." Phụng Thiên Vũ thu hồi Hồng Lăng, nhìn chăm chăm vào Mộc Mộc, nói: "Ta thật sự không có việc gì, ngươi biết Dạ Hiên cùng Mộc Thương đi đâu không?"

Nhìn nàng thật sự không có việc gì, Mộc Mộc mới lên tiếng: "Bọn họ đi ra ngoài!"

"Bọn họ đi lúc nào vậy?"

"Bọn họ đi ra ngoài cũng được một lúc rồi!"

"Có gì ăn không?"

Phụng Thiên Vũ nhận nhặt hỏi, Dạ Hiên cùng Mộc Thương đi chung nàng cũng không lo lắng.

"Có a, ngươi ngồi xuống trước đi!" Mộc Mộc nói xong chạy nhanh về phía nhà bếp.

Phụng Thiên Vũ nhàm chán ngồi chờ trên ghế, nhớ tới những hình ảnh lúc trước, không khỏi nhíu mày, thật khó chịu, sao cứ đứt quãng như vậy? Dạ Hiên, có chút hình ảnh của Dạ Hiên, nhưng không thể nhìn rõ được? Vì sao a?

"A Vũ, cơm đến rồi!"

Mộc Mộc dẫn người đem đồ ăn đặt ở trên mặt bàn, sau đó mình cũng ngồi xuống!

"Mộc Mộc, ăn hết sao?"

Phụng Thiên Vũ nhìn thức ăn đầy trên bàn, mở miệng hỏi!

"Không có việc gì, cứ ăn đi!" Mộc Mộc nói xong, cầm lấy chiếc đĩa gấp một miếng thịt, nàng không ăn thịt là không vui đâu.

"Ừm!"

Hai người vui vẻ ngồi ăn, ăn cơm xong, Phụng Thiên Vũ mang một ít thức ăn tiến vào không gian.

"Mẫu thân " Tuyết Ảnh nhìn thấy người tới, khuôn mặt lạnh lùng nhỏ nhắn lộ ra vẻ vui vẻ.

"Ảnh nhi, Thanh Ngu cùng Mạc Sầu như thế nào rồi?"

Tuyết Ảnh cong lên miệng: "Mẫu thân yên tâm, bọn hấn không có việc gì!"

"Ừm!"

Phụng Thiên Vũ buông đồ ăn, ngồi xuống: "Ảnh nhi, ngươi nhớ ra điều gì phải không?"

Mặc dù là một số hình ảnh đứt quãng nhưng chung quy nàng vẫn nhớ rõ? Như vậy Ảnh nhi cũng có thể nhớ được một ít rồi?

Đôi mắt Tuyết Ảnh híp lại, không thể không nhớ tới người nam nhân kia!

"Ảnh nhi, ngươi muốn nói gì?"

"Một nam nhân không rõ dung mạo." Tuyết Ảnh giống như đang nhớ lại, thật lâu, mới nói ra hai chữ: "Thần Hoàng."

Phụng Thiên Vũ cả kinh, trong trí nhớ của Ảnh nhi đã xuất hiện hấn, xem ra kiếp trước nàng rất yêu người nam nhân kia a!

Cửu Thiên thần tôn, Thần Hoàng!

Phượng Thiên Vũ đứng lên, sờ đầu Tuyết Ảnh đầu, nói: "Ảnh nhi, mẫu thân đi ra ngoài trước!"

"Ừ, mẫu thân, ngươi yên tâm, ta sẽ huấn luyện bọn họ thật tốt." Thấy mẫu thân đang nhìn về phía ao sen, Tuyết Ảnh khẽ cười nói.

"Tốt." Phượng Thiên Vũ nói xong, rời khỏi không gian.

Tuyết Ảnh nhìn hai người đang tu luyện không xa kia, cánh tay vòng trước ngực, hẳn huấn luyện như vậy có nhẹ nhàng quá hay không?

Mẫu thân rất hy vọng vào hai người này, xem ra cần phải tăng thêm khó khăn mới được!

Bằng không thì lại phụ tấm lòng của mẫu thân mất... !

Vì vậy trong khi hai người đang hồn nhiên tu luyện vẫn chưa phát hiện ra, nhờ vào ánh mắt tràn đầy hy vọng của tiểu thư nhà bọn họ thì độ biến thái của tu luyện lại được tăng lên... !

Phượng Thiên Vũ trở lại gian phòng, lấy đan đỉnh ra, luyện chế đan dược.

Linh lực và đan dược, nàng phải đồng thời tu luyện, thiếu một trong hai thứ đều không được, nghe nói trong Đế Hoàng Thành linh lực thấp nhất đã là cấp thấp Linh Tôn, còn chưa tính đến những người trong học viện Đế Hoàng đâu!

... ..

Thời gian trôi qua, Phượng Thiên Vũ đem đan dược vừa được luyện chế ra cất vào trong bình sứ, sau đó cất vào trong vòng tay Hoàng liệm.

Trong lúc vô tình nàng phát hiện được vòng dây Hoàng liệm được Dạ Hiền tặng còn có thể chứa đồ được nữa, đúng là đồ của Quốc Sư đều bất phàm mà.

"A Vũ, bọn họ đã trở về."

Mộc Mộc đẩy cửa ra, cảm nhận được khí tức của nàng, liền hỏi: "Ngươi làm sao vậy, khí tức sao lại hỗn loạn như vậy?"

"Không có việc gì, mới tu luyện xong!" Phượng Thiên Vũ nói xong, bước ra khỏi gian phòng.

Mộc Mộc thấy vậy, lắc đầu, A Vũ ngươi là kẻ cuồng tu luyện a!

Phượng Thiên Vũ xuống lầu, thấy hai người đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi, lúc này người trong khách điểm đã không nhiều lắm, chỉ có một vài người!

"Dạ Hiền, Mộc Thương, các ngươi làm gì vậy?"

Phượng Thiên Vũ nhìn Mộc Thương cùng Đế Dạ Hiền một thân bụi bặm liền cất tiếng hỏi!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Mộc Thương Sợ Rắn

"Nha đầu." Đế Dạ Hiền nắm lấy tay Phượng Thiên Vũ, kéo nhẹ, Phượng Thiên Vũ liền nằm trong vòng tay của hắn.

"Mộc Thương, các ngươi làm gì làm đi?"

Phượng Thiên Vũ trông thấy Đế Dạ Hiền mệt mỏi, quay đầu nhìn về phía Mộc Thương, hai người này không biết làm cái gì a, mà trông mệt mỏi đến như vậy?

"Dò đường đi."

"Dò đường gì?"

Mộc Mộc nghe thấy Mộc Thương trả lời, tò mò chạy tới, nàng ở chỗ này đã hơn một năm, tuy rằng không có đi ra ngoài, nhưng hoàn cảnh chung quanh như thế nào, nàng đều được nghe từ người ngoài nên biết cũng không ít nha, Lạc Nhật thành là biên giới phân cách giữa Nhật Viêm quốc và Vân Thương quốc, nơi đây tập trung rất nhiều loại người, cộng thêm sự tinh kì bí về ban đêm, vốn là một tòa thành trọng yếu liền biến thành một nơi không có ai quản lý, thật không biết Hoàng Đế hai nước đang suy nghĩ cái gì nữa!

"Nơi giao giới (tiếp giáp) giữa Nhật Viêm quốc và Vân Thương quốc được thiên nhiên bình chướng (che chắn), gọi tắt là kết giới, chúng ta phải vượt qua

Tuyết Vực, mới có thể tiến vào Đế Hoàng Thành, hai chúng ta đi dò đường chính là đi tìm con đường đi nhanh nhất có thể." Mộc Thương cầm lên một chén nước, ngửa đầu một hơi uống cạn.

Hắn đang rất khát nước a.

"Đợi một chút, Tuyết Vực?" Phụng Thiên Vũ nhìn mặt trời nhô cao ở bên ngoài, mặt trời chói chang như thế này, tại sao lại có một nơi Tuyết Vực, hơn nữa hai người này không phải chỉ đi dò đường thôi sao, sao lại chật vật đến như vậy?

"A, A Vũ, ta nghe nói qua, kết giới thiên nhiên bình thường ngăn cách hai nước Vân Thương quốc và Nhật Viêm quốc là do khí trời tạo thành, hiện tại Nhật Viêm quốc chính là thời điểm mặt trời treo cao, còn Vân Thương quốc là cao nguyên Tuyết Vũ."

Mộc Mộc thấy Phụng Thiên Vũ chưa hiểu, nên có lòng tốt giải thích, kỳ thật nàng chỉ nghe qua thôi chứ chưa tận mắt nhìn thấy.

"Vậy các người làm sao lại chật vật như thế?"

Đế Dạ Hiền nghe vậy, mắt liếc Mộc Thương, không nói lời nào.

"Ha ha. Hiểu lầm. Hiểu lầm!" Mộc Thương gượng cười hai tiếng, không muốn nhiều lời.

Phụng Thiên Vũ thấy vậy nên cũng không hỏi nhiều, dù sao Dạ Hiền cũng sẽ nói cho nàng biết, Mộc Mộc thấy bọn họ mệt mỏi, lại đi xuống phòng bếp chuẩn bị một ít đồ ăn.

Thật ra Mộc Thương thật không có làm cái gì... ừm... chuyện là thế này, bọn hắn đang ở trong một sơn động của Tuyết Vực, trông thấy một quả trứng, xuất phát từ lòng hiếu kỳ hắn mới bước lên tính sờ thử, ai dè còn chưa kịp đụng vô quả trứng đã bị một đoàn quân măng xà tấn công, không kịp suy nghĩ hắn liền nhảy lên ôm lấy Đế Dạ Hiền.

Đế Dạ Hiền vốn không thêm để ý, vung tay lên liền nhanh chóng giải quyết xong, hắn hà tất để trong lòng, chính là người nào đó một mực ôm chặt lấy hắn, khiến cả tay hắn không thể nào động được, cái người kia như con bạch tuộc quấn chặt lấy hắn, ngoại trừ nha đầu, hắn không thích những người khác đụng vào hắn, bệnh sạch sẽ a.

Coi như điều này cũng có thể chấp nhận đi, Đế Dạ Hiền tốt bụng nhắc nhở Mộc Thương là sử dụng thuần gian di động, tốc độ sẽ nhanh hơn so với bọn măng xà này, thế mà cái con bạch tuộc này, chỉ chớp chớp mắt, vẫn quấn chặt lấy hắn không buông, tức giận Đế Dạ Hiền đá bay hắn ra ngoài, trong lòng thầm mắng một câu: "Mẹ kiếp, chừng đó tuổi đầu rồi mà còn đi sợ mấy con măng xà."

Thu thập xong măng xà, vẫn không trông thấy Mộc Thương, Đế Dạ Hiền đành phải đi tìm hắn, Đế Dạ Hiền có bệnh sạch sẽ nên đi thay quần áo, Mộc Thương vì thấy mình quá xấu hổ nên chạy trốn.

"Hắc hắc. . . Thật không ngờ. Không nhìn ra ngươi lại sợ măng xà a!" Mộc Mộc ôm bụng, cười khoái trá, nàng từ phòng bếp đi ra liền nghe được chuyện cười, nói thật, một đại nam nhân. Không. Một cái tinh linh, có thiên phú của thiên nhiên, có thể sai khiến được cây cỏ mà lại đi sợ măng xà, nàng chết cũng không nghĩ tới a.

"Có gì tốt đẹp mà phải cười?" Mộc Thương đen mặt, hắn cũng không muốn a, hơn một nghìn năm, hắn cái gì cũng không sợ, duy chỉ có sợ rắn.

Phụng Thiên Vũ khóe miệng run rẩy, nàng biết rõ Dạ Hiền vì cái gì mà vừa về đến nơi lại mặt đen như vậy, nếu là nàng, xác định sẽ băm hắn thành trăm mảnh vụn cho bọn măng xà ăn a!

"Nha đầu, chúng ta nhanh chóng lên đường thôi!" Đế Dạ Hiền gấp một khối rau xanh mon môn, nhú mảy, không có ngon bằng nha đầu làm!

"Vội vã như vậy sao?" Vừa bới com Mộc Mộc ngẩng đầu, hỏi, nàng thật không muốn.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ thay ngươi đi tìm người kia!" Phụng Thiên Vũ an ủi nàng hai tiếng.

Mộc Mộc không nói hai lời, đi tới cửa, một tay thò ra bên ngoài.

Một đạo kết giới màu lam xuất hiện, ngăn cách nàng.

Mộc Mộc giống như không cam lòng, tới nơi này đã hơn một năm, nàng mặc dù cũng thích chỗ này, dù sao đi ra ngoài nàng cũng không biết làm gì, thế nhưng bây giờ nàng rất muốn được đi ra ngoài, nàng muốn rời khỏi cái địa phương quỷ quái này, nàng muốn đi cùng với Phụng Thiên Vũ.

Đôi vượn tay ra, sử dụng toàn bộ linh lực của cao cấp Linh Tôn, đánh vào kết giới, Phụng Thiên Vũ quái dị nhìn Mộc Mộc, nàng đang làm gì đó?

"Kết giới vô hình." Đế Dạ Hiền thoáng nhìn qua, rồi mở miệng nói.

"Dạ Hiền, kết giới vô hình là cái gì?"

Phụng Thiên Vũ thấy Mộc Mộc đang cố hết sức lực, rất muốn giúp nàng.

Đế Dạ Hiền giữ chặt tay của nàng, lắc đầu: "Nha đầu, kết giới vô hình là dành riêng cho nàng ấy, trừ phi người kia xuất hiện, bằng không thì không có

cách nào hóa giải được, chúng ta chỉ có thể nhìn chứ không thể giúp được!"

Phịch một tiếng, linh lực của Mộc Mộc bị dội ngược lại, thân thể lui về phía sau vài bước.

Phượng Thiên Vũ thấy vậy, tiến lên đỡ nàng, xuất ra một viên đan dược, đưa cho nàng.

Mộc Mộc ăn đan dược, không cam lòng, chuẩn bị tiến lên, Phượng Thiên Vũ lôi kéo nàng trở lại: "Mộc Mộc, ly biệt khó cưỡng."

"A Vũ."

Mộc Mộc hít mũi một cái, ôm chặt lấy nàng: "A Vũ, nhất định phải đem người đó về gặp ta!"

"Ta biết rồi." Phượng Thiên Vũ vỗ vỗ lưng của nàng, coi như là nàng không nói nhưng nàng vẫn sẽ cố gắng.

"Ừ."

.....

Mấy người com nước xong xuôi, sửa sang lại một chút, cất bước đi ra ngoài.

"Mộc Mộc, ta sẽ trở lại." Phượng Thiên Vũ nhìn nữ tử thanh tú trước mặt, gấp nhau duy chỉ một ngày, nàng cũng không nở rời xa.

Mộc Mộc giữ chặt tay Phượng Thiên Vũ, lưu luyến không rời.

"Mộc tỷ, không. Không tốt!" Một tiểu nhị vội vã chạy tới, Mộc Mộc chưa kịp hoàn hồn, đã bị tiểu nhị đụng vào, từ bên trong cửa té ra ngoài.

Mộc Mộc đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm dính trên quần áo, trời ạ, nàng chỉ có một bộ này thôi nha, mặc đồ cổ trang thật bất tiện, hiện tại lại bị tên này đụng trúng, thật sự là. .

"Kêu là cái gì hả, không thấy ta đang bận hay sao?" Mộc Mộc mắt hửng, nghiêm nghị hỏi.

Tiểu nhị không nói lời nào, cúi đầu nhìn nhìn cánh cửa, lại nhìn nhìn nơi Mộc Mộc đang đứng, lắp bắp nói: "Mộc tỷ. Ngươi. Ngươi. .!"

"Ngươi cái gì mà ngươi, có rắm thì mau thả đi."

"Ngươi có thể đi ra ngoài?" Tiểu nhị một hơi nói thẳng ra.

"Ách, đi ra?"

Mộc Mộc cúi đầu nhìn chỗ nàng đang đứng, sững sốt nửa ngày.

Tiểu nhị quơ quơ tay trước mặt nàng, thấy nàng không có phản ứng, thấp giọng lầm bầm một câu: "Mộc tỷ, ngươi không sao chứ, không lẽ hóa ngu luôn rồi?"

"A, ta đi ra, ta rút cuộc đi ra được rồi, thật tốt quá, ta tự do rồi aaa." Mộc Mộc cao hứng chạy xung quanh vài vòng, nàng rút cuộc cũng đã đi ra rồi, không phải suốt ngày ở trong đó nữa rồi.

"A Vũ, ta được tự do rồi." Mộc Mộc kéo tay Phượng Thiên Vũ, hưng phấn nói.

Phượng Thiên Vũ nhìn tay của mình, khoe miệng co giật, mẹ kiếp, hưng phấn thì thôi đi sao còn bóp tay nàng đau như vậy a, tiểu cô nương hưng phấn này cô có biết bây giờ cô có thể bóp chết người hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Người Kia Lại Là Ngươi

"Không đúng nha, ta sao có thể đi ra được?" Mộc Mộc sau khi cao hứng, lấy lại tinh thần, nhớ lại.

Nàng lôi kéo tay A Vũ cáo biệt, sau đó bị tiểu nhị va chạm, rồi lại đi ra được?

Mộc Mộc đi vòng quanh Phượng Thiên Vũ ba vòng, sau đó kéo tay Phượng Thiên Vũ chạy vào trong khách điểm.

Sau đó buông tay Phượng Thiên Vũ, chạy ra bên ngoài, rất hiển nhiên, kết giới, chết tiệt kết giới xuất hiện.

Nàng lại lôi kéo tay Phượng Thiên Vũ đi ra bên ngoài, không gặp bất kỳ khó khăn nào, cứ như bình thường mà đi.

"A di, không nghĩ tới, người đó lại là người nhà." Mộc Mộc không thể nào tin được, A Vũ lại chính là cái người nàng đang chờ a.

"Ách. Kỳ thật, ta cũng không biết đây là có chuyện gì!" Khóe miệng Phượng Thiên Vũ tiếp tục co rút, nàng thật sự không biết.

Đề Dạ Hiền cùng Mộc Thương càng không nghĩ tới.

Phượng Thiên Vũ nhìn khách điểm đang bốc khói nghi ngút, lôi kéo quần áo Mộc Mộc.

"A Vũ, làm sao vậy?"

Phượng Thiên Vũ chỉ chỉ khách điểm.

Mộc Mộc không rõ ràng cho lắm, nhìn theo hướng ngón tay của A Vũ, chỉ thấy từng trận khói trắng bay lên.

Cúi đầu nhìn về phía tiểu nhị, Mộc Mộc hít một hơi, kiềm chế, nhất định phải kiềm chế, phải hòa ái dễ gần, đứng, hòa ái dễ gần, hít sâu, Mộc Mộc mỉm cười hỏi: "Vừa nãy người muốn nói cho ta chuyện gì cơ mà?"

Tiểu nhị sững sờ, Mộc tỷ, người đừng có cười được không?

"Ta, vừa mới muốn nói, phòng bếp. . Phòng bếp bốc cháy." Tiểu nhị nói xong, nhanh như chớp chạy về phòng bếp, phải đối mặt với khuôn mặt tươi cười kinh khủng của Mộc tỷ, thì hân thả bay vào dập lửa còn hơn.

"Chết tiệt, người đứng lại đó cho ta." Mộc Mộc hét lớn một tiếng cũng chạy theo vào.

(Tác giả: Thân ái Mộc cô nương, người không sợ Phượng Thiên Vũ chạy sao? . . . Mộc Mộc: A, đa tạ đã nhắc nhở !)

Phượng Thiên Vũ, Đề Dạ Hiền, Mộc Thương, người nhìn ta, ta nhìn người, đều thấy được trong mắt đối phương chính là im lặng, thờ dài, đang chuẩn bị tiến lên hỗ trợ. . .

Mộc Mộc vừa chạy vào lại thân tốc chạy ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của Mộc Thương đã đem Phượng Thiên Vũ kéo bay vào, sau đó dặn dò Phượng Thiên Vũ: "A Vũ, người nhất định không thể đi, chờ ta!" Nói xong lại tiếp tục chạy vào phòng bếp!

Đề Dạ Hiền cùng Mộc Thương cũng đi vào.

Phượng Thiên Vũ lắc đầu, ba người tiến vào phòng bếp, chỉ thấy Mộc Mộc đang chuẩn bị dùng linh lực để dập lửa.

"Mộc Mộc, không nên dùng linh lực." Phượng Thiên Vũ vừa nói xong, Mộc Mộc đã bị linh lực đè ép bay ra ngoài.

"Ách, A Vũ, ta. . !" Mộc Mộc kinh ngạc.

"Ngu ngốc!"

Phượng Thiên Vũ im lặng, cái này thật sự là. . "Mộc Mộc, tránh ra."

Hai tay Phượng Thiên Vũ sử dụng sinh mệnh chi linh tạo ra kết giới, hai tay chuyển động, nguồn nước từ trong lòng đất không ngừng tuôn ra, ngọn lửa nhanh chóng biến mất.

Rất nhanh, đại hỏa được dập tắt, Mộc Mộc đi tới, ho khan hai tiếng: "A Vũ. Người thật lợi hại."

Từ trong đáy lòng Mộc Mộc cảm thán, Nha Nha đấy, có thể khống chế nước a.

Phượng Thiên Vũ im lặng, quay người ra khỏi phòng bếp.

"Người đi ra cho ta." Mộc Mộc hung dữ nhìn xem tiểu nhị, sau đó cũng đi ra ngoài.

. . .

"Nói, tại sao lại bốc cháy?" Mộc Mộc cầm lấy một cây gậy, ra dáng bà chủ nói.

Tiểu nhị phản nản một tiếng, rồi cũng nói ra: "Cũng không biết là ai, rõ ràng là không có đem cây củi dập lửa vứt vào trong đồng củi, lại không ai phát hiện ra, sau đó lửa lại bốc lên."

"Ách."

Mộc Mộc nhớ tới lúc này nàng ở trong phòng bếp có cầm một cây gậy, nhìn rất vô dụng, tiện tay ném đi, má ơi, không phải là nàng vứt đó chứ?

Phượng Thiên Vũ nhìn qua nét mặt của nàng liền biết tác giả của vụ hòa hoãn là nàng, thật không biết phải nói cái gì cho phải. . . !

"Mộc tỷ, không phải là ngươi vứt chứ?" Tiểu nhị nghi hoặc hỏi, trong phòng bếp ngoại trừ mấy sư phụ nấu đồ ăn cùng hắc thì chỉ có Mộc tỷ ra vào thôi?

Mấy vị sư phụ đã đi ra ngoài rồi, chỉ còn Mộc tỷ với hắc, hắc lại không có ném, vậy chỉ còn Mộc tỷ thôi!

"Tiểu Tam, ngươi mau trở về đi, sắc trời đã tối, mấy thứ kia lại chuẩn bị xuất hiện rồi, nhanh đi về nhà nghỉ ngơi đi. . . !" Mộc Mộc vừa nói vừa đẩy Tiểu Tam ra khỏi khách điểm, sau đó phịch một tiếng, đem cửa khách điểm đóng lại!

"A Vũ, ta đi cùng các ngươi có được hay không?" Mộc Mộc đáng thương nói.

Phượng Thiên Vũ im lặng, coi như là nàng không đồng ý, nàng cũng sẽ đi theo thôi. . . !

"Ừ."

Đế Dạ Hiên không có nhiều lời, chỉ lạnh nhạt nhìn nàng một cái, Mộc Thương hừ nhẹ một tiếng, không rảnh mà để ý.

Bốn người lại lần nữa chuẩn bị, sau đó rời khỏi khách điểm.

Cát vàng bay lên, Lạc Nhật thành, vài người đang hỏi hắc cát bước đi, gió thổi qua, biến mất, tựa như chưa từng xuất hiện.

"A Vũ, ngươi có nhiều quần áo không?"

Mộc Mộc nhìn nhìn y phục của mình, qua được thiên nhiên bình thường là tới Tuyết Vực, nàng mặc như thế này chỉ sợ chết cồng.

"Ừ." Phượng Thiên Vũ gật đầu, từ trong không gian lấy ra một bộ y phục, thuận tay đưa cho Mộc Mộc.

"Cảm ơn A Vũ." Mộc Mộc cười cười, nhanh như chớp chạy đi.

....

Trở về, Mộc Mộc đã thay xong quần áo, tuy rằng không phải như Phượng Thiên Vũ khuynh thành tuyệt sắc nhưng chí ít cũng là một mỹ nhân thanh thuần.

Mộc Thương nhìn Mộc Mộc, lại nhớ tới Đa Linh, khóe miệng vô tình vẽ lên một đường cong, rèn luyện xong, có thể trở về nhìn Đa Linh rồi.

Bốn người lấy tốc độ cực nhanh vượt qua bình thường, bước vào Tuyết Vực, vừa tiến vào, từng cơn gió lạnh bắt đầu thổi qua, Hoàng liễm phát ra một đạo ánh sáng tím, quanh thân Phượng Thiên Vũ liền ấm áp không ít, Mộc Thương không sợ, Đế Dạ Hiên có Phượng liễm, Mộc Mộc cũng không phải là người yếu ớt.

Ánh mắt Phượng Thiên Vũ khẽ đảo qua trên nền tuyết trắng, chuyển động sao?

Phượng Thiên Vũ tươi cười xinh đẹp: "Mộc Thương, ta có chuyện muốn nói với ngươi."

Tuy rằng trong lòng Mộc Thương rất nghi ngờ, nhưng vẫn đi tới, cất tiếng hỏi: "Chuyện gì?"

Phượng Thiên Vũ ngưng tụ lực lượng, đi đến phía sau lưng Mộc Thương, nhắc chân, một đạp. .

"Phượng Thiên Vũ ngươi. . ." Nằm ở trên mặt tuyết, Mộc Thương phần nộ hết lên, nữ nhân đáng chết, động kinh sao?

"Mộc Thương, ta nhắc nhở ngươi a, có! Mãng xà! Rắn a!" Phượng Thiên Vũ từng chữ từng chữ nói, làm Mộc Mộc cũng kinh sợ, có mãng xà, vậy A Vũ đạp hắc qua bên đây làm gì?

Mộc Thương: ". . . Phượng Thiên Vũ ta hận ngươi!"

Nói xong chạy quanh bốn phía.

(Kỳ thật là hắc rất muốn chạy đến bên người Đế Dạ Hiên, lại nhìn thấy ánh mắt giết người kia, Mộc Thương bắt đầu sợ, đành phải chạy vòng quanh bốn phía)

Nằm ở dưới tuyết, mãng xà bị Mộc Thương dẫm lên, hiểu được bản thân phải xuất hiện, mãng xà thân như tuyết trắng, đôi mắt đỏ rực như máu, dưới lớp tuyết nguy trang từ từ thò đầu ra, nhìn từ phía xa, giống như là những viên tuyết nằm dưới những lá cây.

Mộc Mộc kinh ngạc, nàng tuy rằng không sợ rắn, nhưng nhiều như vậy, nàng cũng cảm thấy buồn nôn!

Phượng Thiên Vũ đoán không sai, Hồng Lăng bay ra, bay đến Mộc Thương đang chạy loạn kia, kéo một phát, đưa hắc thoát khỏi nơi đó.

Đế Dạ Hiền thấy vậy, tay vung lên, hỏa liên thoáng xuất hiện, mấy con mãng xà tuyết liền chết sạch.

Không đùa giỡn, từ trong không gian lấy ra Đoạn Hồn, đem linh lực ngưng tụ thành mũi tên, bắn ra!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Thái Tử Vân Thương Quốc

Mũi tên linh lực bay tới, mãng xà tuyết biến mất.

Mộc Mộc cũng không cam chịu rút lại phía sau, sử dụng linh lực đánh chết mãng xà.

Chỉ có duy nhất Mộc Thương, đứng ở phía sau lưng bọn họ!

Cứ như vậy tiến lên, một đường bước ra khỏi Tuyết Vực, đi một hồi cũng đã đến được một thành trấn phụ cận.

Tuyết Vực có mãng xà tuyết hung hãn, dưới tình huống lúc này đã bị tiêu diệt một nửa, nhưng hiện tại chúng chỉ đang ngủ đông mà thôi.

Một ít thương đội nhìn xác rắn che kín một khu Tuyết Vực, không khỏi kinh ngạc, mãng xà d.,i.,e.,n d.,a.,n l,e q.,u.,y d.,o.,n tuyết là động vật kịch độc, nhiều xác rắn như vậy, lại không thấy bất kì thi thể người nào, phải là một cao thủ như thế nào mới có thể làm được như vậy?

....

"Dạ Hiền, nơi này là chỗ nào của Vân Thương quốc?" Phượng Thiên Vũ đối với Vân Thương quốc không hề quen biết, nhưng nàng vẫn nhớ kĩ Vân Ế là người của Vân Thương quốc.

"Tuyết thành, đây là tòa thành lạnh nhất của Vân Thương quốc, Đô thành Vân Thương quốc bây giờ đang là chim hót hoa nở, trái ngược với nơi đây vạn dặm đóng băng". Đế Dạ Hiền nhìn người đang đi trên đường, đều ăn mặc áo ấm kín mít, nhẹ nhàng nói ra.

"Chúng ta trực tiếp tiến đi đến Đô thành, không cần lưu lại." Đế Dạ Hiền nói xong, gọi ra Kinh Lôi, ôm eo Phượng Thiên Vũ, nháy mắt bay lên lưng Kinh Lôi, Mộc Mộc mới được đi ra ngoài, Mộc Thương là tinh linh, hai người đều không có ma thú, dưới áp bức của chủ nhân mình, Kinh Lôi đành phải áp tải thêm hai người nữa .

Đế Dạ Hiền nhìn Kinh Lôi ngoan ngoãn nghe lời, mím môi cười cười, nếu là Phượng Viêm, tuyệt đối sẽ không đồng ý!

Kinh Lôi bay qua tòa thành phủ kín tuyết, trực tiếp tiến về Đô thành, không lưu lại bất kì phút giây nào.

Kinh Lôi phi hành một đêm, khi mặt trời vừa ló dạ đã tiến vào Đô thành, bốn người tìm một khách điếm, nghỉ ngơi.

"A Vũ, ta đi nghỉ ngơi trước." Mộc Mộc mệt mỏi nói, nàng rốt cuộc cũng biết thế nào là tòa thành vạn dặm đóng băng, đến Đô thành rồi, hoa nở thật thơm nha!

Mẹ kiếp, Thần Thú phải phi hành một đêm, đúng là vạn dặm thật a, ngày nàng trở về cũng "vạn dặm" như vậy sao?

"Ừ."

Phượng Thiên Vũ tiện tay cầm chìa khoá, ném cho Mộc Mộc, mình và Đế Dạ Hiền cũng đi tới một căn phòng, cả đêm ở trên không trung nàng cũng thật mệt mỏi rồi.

Về mặt của Mộc Thương nặng nề, nhanh chóng cầm chìa khoá đi vào gian phòng.

...

Sáng sớm ánh nắng chan hòa, trên đường phố, người đến người đi, phồn hoa náo nhiệt.

Trà lâu bên cửa sổ, Mộc Mộc cầm lấy một khối bánh ngọt, nhìn người đi phía dưới, lắc đầu: "Đúng là sinh hoạt dưới chân thiên tử thật là tốt, có ai biết người dân của vạn dặm đóng băng sinh hoạt khổ sở như thế nào!"

"Người cũng hiểu những thứ này?" Mộc Thương liếc nhìn nàng, trông thấy móng vuốt của nàng vươn ra cầm lấy khối bánh ngọt cuối cùng: "Mộc Mộc, người là heo sao?"

"Người mới là heo."

Mộc Mộc đoạt lấy bánh ngọt, phân bác, dám mắng nàng là heo!

"A Vũ, người mang mặt nạ làm gì?" Mộc Mộc tò mò nhìn Phượng Thiên Vũ, giữa ban ngày ban mặt, mang mặt nạ làm gì chứ?

Đế Dạ Hiền nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp nháp, nói: "Phòng sắc lang."

Mộc Mộc im lặng, tham muốn của d*ĩ*e*n d*a*n l*ẽ q*u*y d*o*n tên nam nhân này cũng quá mạnh mẽ rồi, nhưng mà A Vũ đúng là người nhìn người thích mà, mang mặt nạ cũng không sai.

Phía dưới đường, đột nhiên một hồi não loạn, hết thấy mọi người tự giác đứng lên nhường thành con đường, một số người lại châu đầu ghé tai bàn luận.

"Ai, người đã nghe nói gì chưa? Thái Tử đã trở về?"

"Đúng vậy a, nghe nói là quay về để tham dự cuộc thi gì đó, rồi lại tiếp tục đi nơi nào nữa đó.

"Nghe nói lần này Thái Tử đi Vân Nguyệt thành mang về một nữ tử."

"Người nào a, không phải là tìm được tiểu công chúa đó chứ?"

"Không biết. . !

Phượng Thiên Vũ chuyển ly trà, cười một tiếng, tiểu công chúa?

"Thật là hoành tráng." Mộc Mộc nghe những âm thanh từ xa truyền vào, cảm thán một cái, không hổ là Thái Tử a!

Vài phút sau, trên đường đi xuất hiện ba con ngựa trắng như tuyết, rèm xe ngựa đều được d'ĩ'e'n d'a'n l'ẽ q'u'y d'ò'n làm bằng tơ tằm trăm năm, nhìn thoáng qua xe ngựa cũng đủ biết không phải là vật phẩm.

Phía sau xe ngựa còn có một cỗ kiệu, theo sát phía sau.

"Cung nghênh Thái Tử điện hạ."

Hết thấy mọi người ngay ngắn quỳ xuống, chờ xe ngựa chạy nhanh qua.

Cái ly trong tay Phượng Thiên Vũ đột nhiên đã bay ra, rất có kỹ thuật, "vô ý" trúng ngay vào cỗ kiệu kia.

"Dạ Hiền, ta trượt tay, phải làm sao bây giờ?" Phượng Thiên Vũ ngoái đầu nhìn về phía Đế Dạ Hiền, mắt to vô tội nhìn.

Mộc Thương khinh bỉ, trượt tay, trượt tay mà bay xa vậy sao?

Mộc Mộc tiếp tục ăn bánh ngọt, không có ai tranh giành với nàng, thật ngon a.

Chiếc ly thẳng tắp bay về phía cỗ kiệu, trong kiệu nữ tử cảm nhận được một cỗ khí tức đang bay về phía đây, phi thân ra, bàn tay nhỏ bé dứt khoát tiếp được chiếc ly.

Ngước mắt nhìn về phía cửa sổ của trà lâu, trông thấy một nữ tử đeo mặt nạ, nâng chén, nhẹ gật đầu.

Tất cả mọi người kinh sợ, cô gái này không khỏi cũng quá dễ nhìn đi?

Đôi mắt mùa thu trong vắt, làn da tuyết trắng, môi mỏng khêu gợi, dáng người xinh đẹp uyển chuyển, một thân màu xanh biếc, mái tóc phiêu phiêu trong gió được vấn kết đơn giản.

Sự tình vừa xảy ra, xe ngựa phía trước cũng ngừng lại.

"Thanh Loan, có chuyện gì sao?" Giọng nói trầm thấp dễ nghe từ trên xe ngựa truyền ra, nhưng không có bước ra, nghĩ đến năng lực của Thanh Loan, nên cũng không lo lắng.

"Thái tử điện hạ, không sao." Thanh Loan nói xong, quay mặt nhìn về phía nữ tử đeo mặt nạ, rồi quay người tiến vào cỗ kiệu.

Đây chỉ là một sự việc nhỏ mà thôi, thái tử điện hạ không có truy cứu coi như xong, xe ngựa cùng cỗ kiệu lần nữa tiếp tục đi đến Hoàng Cung.

Phượng Thiên Vũ nhìn xe ngựa đi xa, ni non một câu: "Nữ tử thú vị."

Lông mày Đế Dạ Hiền nhẹ chau lại, công chúa Minh giới Thanh Loan sao lại tới nhân gian, chẳng lẽ cũng vì Thần Ma lệnh xuất hiện trong học viện Đế Hoàng sao, trước là Thiếu chủ Ác Ma Thâm Uyên rồi đến U Minh ảo cảnh, bây giờ đến đây là công chúa Minh giới, xem ra hẳn phải nhanh chóng quay về Ma giới một chuyến, cũng không biết tên gia hỏa Phượng Viêm kia đang làm trò gì nữa!

"Dạ Hiền, chàng sao vậy?" Phụng Thiên Vũ cười yếu ớt một cái: "Dạ Hiền chàng có nghe bọn họ nói đến một cuộc thi không?"

"Muốn đi vào Đế Hoàng Thành, nhất định phải thông qua một cuộc thi đấu." Đế Dạ Hiền chậm rãi nói: "Nha đầu, ta phải đi một thời gian."

"Ừm." Phụng Thiên Vũ cũng chẳng suy nghĩ liền trả lời, lần trước nàng bị thương, Dạ Hiền vội vàng chạy đến, nàng đã biết rõ sự việc của Dạ Hiền chưa xử lý xong, chỉ chờ Dạ Hiền nói thôi, không nghĩ tới lại được ở chung với nhau lâu như vậy.

"Người muốn đi nơi nào?" Mộc Mộc ăn xong bánh ngọt, cảm thấy thật mỹ mãn, rồi lên tiếng hỏi.

"Về nhà." Đế Dạ Hiền lạnh lạnh phun cho nàng hai chữ.

"Nha đầu, ra ngoài nàng nhớ phải mang theo mặt nạ có biết không?"

Đế Dạ Hiền bây giờ thật giống như bà tám a, quả nhiên ăn vào quả yêu liền biến một người thông minh thành một kẻ ngốc.

"Ừ, ta sẽ đeo mà."

Phụng Thiên Vũ lên tiếng, chỉ cần thông qua cuộc thi là có thể đi vào Đế Hoàng Thành, cũng không d~i~e~n d~a~n t~e q~u~y d~o~n biết những thể nhân muốn tiến vào Đế Hoàng Thành rút cuộc là những người như thế nào, còn khối Thần Ma lệnh trong cái học viện gì kia nữa chứ!

Bốn người ăn cơm xong, rồi dạo quanh Đô thành của Vân Thương quốc, ghé vào một cửa hàng đấu giá ma thú, Mộc Mộc không có ma thú, Phụng Thiên Vũ muốn đấu giá cho nàng một cái, nhưng mà ma thú cao nhất trong đây chỉ có hai con ma thú Đế Vương mà thôi, cân nhắc liên tục, Phụng Thiên Vũ vẫn cảm thấy đẳng cấp của ma thú này vẫn quá thấp.

Lúc trở về Mộc Thương tặng cho nàng một câu: "Người cho rằng Huyền thú với Thần Thú là đưa muối ngoài đường hay sao?"!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Bị Nữ Nhân Vây Đánh

"A Vũ, hần đi rồi sao?" Mộc Mộc bung một đĩa bánh, bò lên nóc nhà, ngồi bên cạnh Phụng Thiên Vũ.

"Đi rồi."

"A Vũ, người không lo lắng sao?"

"Lo lắng cái gì?"

"Hần đi tìm tiểu tam thì sao a?"

Phụng Thiên Vũ nghe xong liền trầm mặc, Đế Dạ Hiền có tiểu tam, nghĩ tới thôi cũng nổi cả da gà a.

"Hần sẽ không."

"Được rồi, A Vũ người tin tưởng hần, nhưng tin tưởng lời nam nhân nói, heo mẹ đều có thể lên cây rồi."

"Ta thấy người mới là heo mẹ, cả ngày đều ăn, không sợ béo chết a?" Mộc Thương đi tới, thỉnh linh tuôn ra một câu.

Nàng là heo hóa thành sao?

"Người mới là heo mẹ, cả nhà người đều là heo mẹ, bốn cô nương xinh đẹp đáng yêu như thế này, làm sao có thể là heo mẹ." Mộc Mộc khí thế hùng hồn phân bác, mắt người đề lên trán à, không thấy ta là một đại mỹ nhân hay sao!

Phụng Thiên Vũ cúi đầu, lại tới nữa!

"Các người trò chuyện tiếp đi, ta đi tu luyện."

Phụng Thiên Vũ nói xong, lưu loát đứng dậy, đi đến gian phòng.

Mộc Mộc cùng Mộc Thương vốn không ưa nhau, hừ nhẹ một tiếng, phòng ai nấy về!

....

Không gian Hồng Liên.

Phượng Thiên Vũ ngồi ở trên Hồng Liên, linh khí trong không gian tự động tràn vào trong cơ thể nàng, thời điểm Thanh Ngu cùng Mạc Sầu phải tốn công sức hấp thu linh lực thì đối với nàng lại đơn giản đến mấy lần.

Tuyệt Ảnh đứng ở một bên, nhìn xem nữa tử đang nhắm nghiền hai mắt tập trung ngồi tu luyện trên Hồng Liên, hẳn có nên nói cho mẫu thân hẳn biết chuyện này không nhỉ?

Được rồi, cũng không cần gấp gáp, về sau nói cũng chưa muộn!

Phượng Thiên Vũ thở ra một ngụm khí, cảm nhận được nguồn linh lực bên trong, lông mày không khỏi nhíu lại, vẫn chưa thể đột phá đến cao cấp Linh Tông, xem ra càng về sau tu luyện lại càng khó hơn nữa.

"Mẫu thân, làm sao vậy?" Tuyệt Ảnh đi qua, thuận tay đưa đến một ít quả trám cho nàng.

"Tu luyện đình trệ."

"Tu luyện đình trệ, mẫu thân có thể luyện đan, thể chất của mẫu thân có chỗ bất đồng, không cần hấp thu linh khí, linh khí vẫn tự động tiến vào cơ thể của mẫu thân mà".

"Ừ, Ảnh nhi, mấy ngày nữa Vân Thương quốc sẽ có một trận thi đấu, một khi thông qua, chúng ta sẽ được tiến vào Đế Hoàng Thành, lúc đó ngươi không cần phải ra ngoài." Phượng Thiên Vũ suy nghĩ một chút, rồi nói ra.

Ảnh nhi là Cẩm Kỳ Thần Thủ, mặc dù đều bị người khác coi là Siêu Thần Thủ, con người luôn có lòng tham vô đáy, nếu để cho bọn họ biết được, sẽ nghĩ mọi biện pháp đến đoạt được Ảnh nhi, tuy nàng không sợ phiền toái, nhưng bây giờ là thời điểm nhạy cảm, phiền toái, nếu tránh được thì nên tránh.

"Mẫu thân, yên tâm đi, ta sẽ không ra đâu!"

"Ừ, ta đi ra ngoài trước nhé."

Phượng Thiên Vũ vừa trở lại gian phòng, Mộc Mộc liền chạy vào, thờ không ra hơi nói: "A Vũ. Mộc Thương. Mộc Thương hẳn. Hẳn bị một đám nữ nhân vây lại, ngươi nhanh đi cứu hẳn đi!"

"Nữ nhân vây lại?" Phượng Thiên Vũ khòe môi hơi co rút, rót một chén nước đưa cho Mộc Mộc: "Yên tâm, hẳn có thuật gian di động, những nữ nhân kia không làm gì được hẳn đâu."

Mộc Mộc cầm chén nước, một hơi uống cạn, vỗ vỗ cái bần: "Ta làm sao lại quên cái này nhỉ, không cần lo lắng a!"

"Nhưng mà, hình như có một nữ tử tên là Thanh Loan gì đấy đang nói chuyện với Mộc Thương hỏi hẳn về ngày hôm qua hẳn ngồi cạnh một nữ tử đeo mặt nạ." Mộc Mộc nói xong, nhìn Phượng Thiên Vũ, ngày hôm qua người mang mặt nạ ngồi cùng Mộc Thương không phải là A Vũ sao?

Nàng kia tìm A Vũ làm gì?

"Nàng tìm ta?" Phượng Thiên Vũ nhẹ giọng hỏi, nữ tử kia tìm nàng làm cái gì, mà thôi, đi xem sẽ liền biết!

"Đi, mang ta đi xem thử."

"Ừm."

Mộc Mộc để cái chén trong tay xuống, mang Phượng Thiên Vũ đi xuống lầu, mới vừa bước chân xuống lầu đã trông thấy Mộc Thương đang nói chuyện cùng một thanh y nữ tử.

Hôm nay Phượng Thiên Vũ mặc một bộ áo bào màu trắng, mái tóc đen nhánh được cột cao theo kiểu nam nhân, trên mặt không quên đeo mặt nạ, cả người tản ra hơi thờ lười biếng, làm cho người ta trong khoảng thời gian ngắn không thể đoán được là nam hay nữ.

Thanh Loan liếc nhìn nữ tử vừa đi xuống, yếu ớt mỉm cười: "Cô nương hào khí thật".

"Không biết Thanh Loan cô nương tìm ta là có chuyện gì?" Phượng Thiên Vũ nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề, mới gặp nhau ngày hôm qua, hôm nay liền đặc biệt đến tìm nàng, nhanh như vậy, tin tức của Thái Tử thật là nhạy bén nha.

"Phượng cô nương, chúng ta có thể đi đến một nơi khác nói chuyện được không?"

Phượng Thiên Vũ nhìn nhìn người chung quanh, trầm giọng nói: "Ừ".

Bốn người tới một căn phòng tao nhã lịch sự trong trà lầu, trong gian phòng chỉ có Phượng Thiên Vũ cùng Thanh Loan, Mộc Thương không biết đi đâu, còn Mộc Mộc thì đi cầm thức ăn hấp dẫn của món ăn!

"Phượng cô nương là người của Vân Thương quốc sao?"

"Không phải."

"Vậy cô nương có biết về tiểu công chúa của Vân thương quốc không?"

Phượng Thiên Vũ ngẩng đầu: "Ta là người của Đông Dạ quốc, chuyện về tiểu công chúa của Vân Thương quốc cũng đã được nghe qua. Không biết Thanh Loan cô nương hỏi ta vấn đề này làm gì?"

"Thanh Loan là chỉ hiệu kỳ, hôm nay tuy không thể nhìn thấy được dung mạo của cô nương, nhưng Thanh Loan cũng không mất hứng, Phượng cô nương, ngày khác gặp lại." Thanh Loan mỉm cười, đứng dậy rồi đi.

Phượng Thiên Vũ nhìn bóng lưng biến mất, không biết đang suy nghĩ cái gì?

Nếu như nàng tin tưởng nàng ta đến chỉ vì muốn hỏi nàng có biết tiểu công chúa của Vân Thương quốc và muốn nhìn dung mạo của nàng, thì nàng chính là heo ròi!

..

Thời gian trôi nhanh như nước chảy, bên trong không gian Hồng Liên, Phượng Thiên Vũ vừa mới mở mắt, mấy ngày nay, buổi tối thì nàng tu luyện, ban ngày thì luyện đan, kỹ thuật thuần thục không ít, chẳng qua là linh lực không có dấu hiệu tiến triển, xem ra nàng cần phải cố gắng hơn nữa rồi.

"Ảnh nhi, hai ngày nay nhìn ngươi không có tinh thần a, ngươi không sao chứ?" Phượng Thiên Vũ vỗ vỗ mặt Tuyết Ảnh, Ảnh nhi hào hào đứng ở trong không gian, bộ dáng trông thật tội nghiệp, không phải vì huấn luyện Thanh Ngư cùng Mạc Sầu nên mệt mỏi đó chứ?

"Mẫu thân, ta không sao, có lẽ độ kiếp sắp đến rồi!" Tuyết Ảnh vô lực nói, hai ngày nay hần đang dự trữ lực lượng, một khi độ kiếp bắt đầu, Từ Thiên Lôi kiếp không phải là chuyện đùa giỡn, tùy thời mà có thể lấy đi mạng nhỏ của hần đấy!

Độ Kiếp?

"Ảnh nhi, vậy hai ngày này ngươi phải nghỉ ngơi thật tốt đó, đến lúc đó sẽ dễ dàng ứng phó hơn."

"Ừ, mẫu thân, ta đã biết."

Phượng Thiên Vũ cùng Tuyết Ảnh hàn huyên một hồi, mới rời khỏi không gian, bên ngoài trời đã sáng, từ không gian trừ vật Phượng Thiên Vũ lấy ra một kiện áo màu đỏ, đi đến gian phòng Mộc Mộc.

Mộc Thương khẳng định đã thức dậy, chỉ Mộc Mộc vẫn còn đang nằm ỳ trên giường.

Gian phòng của Mộc Mộc sát vách nàng, vài ba bước chân đã đến, Phượng Thiên Vũ trực tiếp đẩy cửa, bước vào.

Nhìn người đang nằm chổng bốn vó lên trời, cái trán Phượng Thiên Vũ rơi xuống ba đường hắc tuyến, cái tướng ngủ này. . . Nàng không dám khen tặng!

"Mộc Mộc, dậy đi."

".."

"Mộc Mộc "

"Um. Ta đang ngủ mà" trong lúc ngủ mơ màng Mộc Mộc đáp lời, xoay thân kẹp chặt lấy cái chăn, tiếp tục ngủ.

Mộc Thương cầm lấy một lồng bánh bao thơm nức, kinh nghiệm đầy mình nói: "Ngươi gọi như vậy đến sáng mai cũng không được, xem ta."

Mộc Thương đưa một cái bánh bao đến trước mũi Mộc Mộc, chiếc mũi lập tức phản xạ, hít lấy hít để, sau đó Mộc Thương di chuyển bánh bao qua trái qua phải, chiếc mũi cũng lập tức dời theo!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Khó Đi Ra Được

Mộc Thương đem bánh bao tới trước mũi Mộc Mộc, thả xuống, sau đó ngồi qua một bên!

"Ba, hai, một!". Vừa dứt lời, Mộc Mộc đang nằm trên giường bỗng ngồi bật dậy, đứng lên!

Không để ý lễ nghi phép tắc, cầm lấy chiếc bánh bao nóng hôi hổi nhồm nhoàng ăn.

Ngồi ở một bên, Phượng Thiên Vũ bó tay luôn, mẹ kiếp, điều này cũng có thể làm được sao!

"A Vũ, mới sáng sớm người gọi ta có việc gì không?" Ăn xong bánh bao, Mộc Mộc phui phui tay cất giọng hỏi, mắt liếc nhìn lồng bánh bao đang được để trên bàn kia, sau đó vô tội nhìn Phượng Thiên Vũ, nàng còn muốn ngủ đây!

"Hôm nay trận thi đấu sẽ bắt đầu." Phượng Thiên Vũ im lặng nói, sao nàng lại cho nàng ta đi cùng chứ!

"Ách, đúng nga, thiếu chút nữa là ta quên mất rồi!"

Mộc Mộc cầm thêm bánh bao, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, thì ra là thế, khó trách lúc nàng ăn bánh bao mà cứ thấy quên quên cái gì đó!

Mộc Thương không thêm so đo với nàng, ở trong lòng thầm nghĩ, đại tỷ người căn bản không phải là thiếu chút nữa đã quên, mà là người đã quên!

..

Sửa sang lại một chút, Phượng Thiên Vũ, Mộc Thương cùng Mộc Mộc đi đến nơi tổ chức cuộc thi.

Không thể không nói, Đô thành của Nhật Viêm quốc không thể nào so sánh được với Đô thành của Vân Thương quốc.

Hôm nay ngay tại trung tâm của Đô thành diễn ra cuộc thi đấu. Quy mô hoành tráng không thể kể xiết. Đặc biệt, không thể không nói đến bộ ban giám khảo chính là Hoàng Thượng đương triều của Vân Thương quốc và giáo sư đến từ Đế Hoàng Thành.

"Tiểu thư, cuộc thi hôm nay có thể thông qua sao?"

Thanh Ngự hít vào một ngụm không khí, thật lâu mới ngửi được những hương vị quen thuộc này, mấy ngày này, nàng cùng Mạc Sầu bị tiểu công tử huấn luyện rất là đặc biệt a, chính là biến thái đó, đem nàng cùng Mạc Sầu một chết đi chết lại đến vài lần, còn có nhiều lần suýt bị tiểu công tử hại chết a !

Tuy rằng cách huấn luyện của tiểu công tử có chút biến thái hơn người, cũng nhờ vậy mà thực lực của nàng cùng Mạc Sầu tiến bộ lên không ít, nàng từ trung cấp Linh Sư thăng đến cấp thấp Linh Tôn(có cái gì sai sai ở đây, nếu ta nhớ không nhầm lần đánh nhau với tên nhị hoàng tử thì Thanh Ngự đã là cấp thấp Linh Tướng mà), còn Mạc Sầu đã tiến thẳng vào hàng trung cấp Linh Tôn.

"Thanh Ngự, không thể khinh địch biết không, đây không đơn giản chỉ là một cuộc thi, đại tỷ nữa nhìn tỷ tỷ làm gì thì phải làm y chẳng như thế có biết không." Mộc Mộc nắm vai Thanh Ngự, tư tưởng bề trên bắt đầu phát tác, mười phần tự tin nói.

Từ khi Thanh Ngự đi ra, Mộc Mộc cùng với nàng nói chuyện phiếm, tính cách của Mộc Mộc rất thoải mái cởi mở, còn Thanh Ngự có chút thận trọng, Thanh Ngự được Mộc Mộc khai sáng, tính cách cũng cởi mở hơn rồi!

Mộc Thương cùng Mạc Sầu ngai ngán lắc đầu, ai nói ba nữ nhân thành một cái chợ?

Không! Hai nữ nhân này cùng đủ thành một cái sân khấu rồi!

"Cảm ơn Mộc Mộc tỷ, ta sẽ cố gắng hơn!"

Mấy người cười cười nói nói vui vẻ đi đến địa điểm thi đấu, lại không phát hiện được một đạo ánh mắt sáng rực đang nhìn chằm chằm vào Thanh Ngự.

"Thái tử điện hạ, làm sao vậy?"

Một thân nam trang, Thanh Loan nhìn bạch y nam tử đứng bên cạnh, lại nhìn theo tầm mắt của hắn, chỉ thấy bóng dáng màu lam nhạt!

Vân Thương không nói, mày kiếm khẽ nhú lại, khuôn mặt ngàn năm hàn băng thoáng qua một tia kinh ngạc, nữ tử kia có dung mạo giống với mẫu hậu của hắn đến bảy phần, mặc dù chỉ là một cái nhìn thoáng qua, nhưng hắn tuyệt đối không nhìn lầm.

"Thanh Loan, ta vừa trông thấy một nữ tử có dung mạo rất giống với mẫu hậu của ta!"

Thanh Loan cười yếu ớt, lời kéo tay của hắn, chạy về phía trước, vừa chạy vừa nói: "Vậy người còn đứng lấy làm gì, phải nhanh chóng xác định đi chứ!"

Vân Thương cúi đầu, nhìn bàn tay nhỏ bé nắm lấy cổ tay mình, lòng này nhấn lại, nhưng cũng không nói thêm điều gì, lúc ở Vân Nguyệt thành, Thanh Loan đã cứu hắn một mạng, vì vậy hắn đối với Thanh Loan có thêm vài phần dung túng, tuy hắn biết rõ như vậy là không tốt, nhưng không có cách nào khác, Thanh Loan có thể cứu được hắn, xem ra thân phận của nàng không đơn giản, nhưng nàng vẫn luôn muốn ở bên cạnh hắn, hắn luôn viện cớ cho

chính mình là hấn chỉ báo đáp ân tình của nàng mà thôi, nhưng bây giờ, hấn không thể kiểm soát được tâm tình của chính mình nữa?

Hôm nay là cuộc thi tuyển chọn người bước vào Đế Hoàng Thành, người đến người đi đặc biệt nhiều, mà khoảng cách đến nhóm người Thanh Ngự lại xa, vì thế đã dễ mất dấu!

"Không thấy!" Thanh Loan nhìn những người chung quanh, nữ tử mặc y phục màu xanh không ít, nhưng tướng mạo đều như nhau, Vân Thương lớn lên cực kỳ tuấn mỹ, muội muội của hấn cũng phải là mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc, ít nhất cũng là một cô nương thanh tú!

"Thanh Loan, được rồi, chúng ta đi thôi, cuộc thi đã bắt đầu!" Vân Thương cup mắt xuống, che đi tia thất vọng trong mắt, tiểu muội, đã nhiều năm như vậy, muội đã lớn như thế nào rồi, sao muội vẫn chưa xuất hiện, huynh vẫn luôn luôn tìm kiếm muội!

"Nhưng mà, Thái Tử. ." Thanh Loan nhìn bộ dáng của hấn, trong lòng cũng chua xót vài phần, trong lòng hung hăng đem lão thiên ra mắng chửi vài chục lần, tại sao một người luôn hy vọng tìm kiếm muội muội của mình lại bị đối xử như thế. Ông trời cho hấn một tia hy vọng, để rồi lại thêm thất vọng, hy vọng vừa mới chớm nở rồi lại vụt tắt, hỏi rằng còn có sự đau khổ nào hơn nữa không!

"Đi thôi!" Vân Thương đi về phía trước, hôm nay là cuộc thi tuyển chọn cho học viện Đế Hoàng, nói không chừng đến lúc đó có thể đi vào Đế Hoàng Thành có thể tìm ra Thiên Hoàng Điện, như lời Quốc Sư của Đông Dạ quốc nói với Vân Ế, đại lục này hấn đã ruy xét mọi nơi nhưng vẫn không có manh mối, chỉ còn duy nhất một nơi, đó là Đế Hoàng Thành, hấn muốn tiến vào đó xem một chút.

"Thái Tử điện hạ, Vân công tử hôm nay có đi không?" Thanh Loan nghiêng đầu, nhìn hấn hỏi.

"Hấn sẽ đi!"

"Ách "

..

Giờ phút này trong hội trường tràn ngập người, Thanh Ngự bữu môi cùng Mộc Mộc chạy ra lấy số.

"Mộc Mộc tỷ, tỷ nói thử xem vì sao tiểu thư lại muốn vào Đế Hoàng Thành?" Thanh Ngự tại cầm dây số trên tay rồi cất giọng hỏi.

Mộc Mộc lắc đầu: "Có thể là muốn trở nên mạnh mẽ hơn!"

"Thì ra là thế."

"Thanh Ngự, đã lấy được số chưa?"

"Được rồi."

"Chúng ta trở về đi!"

Thanh Ngự cùng Mộc Mộc cầm lấy dây số đi về, Vân Thương cùng Thanh Loan cũng đã đi đến.

"Thái Tử, người đã đến rồi?" Một nô tài chạy ra đón chào.

"Ừ." Vân Thương khẽ trả lời, cũng không nói thêm lời nào!

"Thái Tử, xin ngài hãy đi theo nô tài, Hoàng Thượng đang đợi Thái Tử điện hạ đó ạ!"

Công công nói xong, nhìn thoáng qua Thanh Loan đứng bên cạnh Vân Thương, quay người cất bước, sớm nghe nói Thái Tử từ Vân Nguyệt thành mang về một mỹ nữ dung mạo như hoa như ngọc, quả nhiên là danh bất hư truyền a!

Dòng người hối hả, Thanh Ngự cùng Vân Thương sánh vai bước đi!

"Tiểu thư, số đã lấy về!"

Thanh Ngự cao hứng chạy tới, giương lên dây số trong tay.

"Ừm "

Phượng Thiên Vũ nhìn thoáng qua dây số, nhẹ gật đầu, nhìn biến người trong hội trường này, cái này Đế Hoàng Thành quả nhiên là nơi tốt, nhiều người muốn tiến vô như vậy, quả nhiên đúng là một nơi ngoại hỏ tàng long a.

"Mộc Thương, có gì ăn không?" Mộc Mộc ngồi ở trên ghế, nhìn hội trường: "Khi nào mới bắt đầu a?"

"Không có." Mộc Thương dứt khoát trả lời, mới sáng sớm đã ăn nguyên một lồng bánh bao hấp, bây giờ lại muốn ăn nữa, muốn gì được đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81: Thông Qua Cuộc Thi

"Không có ăn, không có nhìn, thực nhảm chán." Mộc Mộc ai thán một tiếng

"Rộp rộp" !!

"Đợi chút nữa sẽ cho ngươi ăn nhé, ngoan đừng kêu nữa". Mộc Mộc vừa xoa xoa bụng vừa lẩm bẩm nói.

Ánh mặt trời ôn hòa, vạn dặm không mây, người trong trường thi đã bị quét sạch hơn một nửa, mãi đến khi

708, 709, 710, 711, 712.

Nhóm người Phụng Thiên Vũ bước lên, tiến vào cuộc thi khảo hạch.

Khảo hạch là một vị lão sư, mang theo một chút ngạo khí, cất giọng nói: "Năm người các ngươi chỉ cần đưa tay lên tảng đá kia, tảng đá phát sáng các ngươi sẽ được thông qua!"

Phụng Thiên Vũ nhìn hấn một cái, không nói thêm cái gì, trực tiếp đi tới.

Đưa tay, đặt lên tảng đá!

Bá một cái, tảng đá sáng lên.

"Thông qua." Lão sư nói xong, tay cầm một khối huy chương đưa cho Phụng Thiên Vũ, tiếp tục căn dặn: "Buổi trưa ngày mai đến đây tập trung để tiến vào Đế Hoàng Thành, nếu ngươi đến muộn, liền bị loại khỏi danh sách!"

"Ừ." Phụng Thiên Vũ gật đầu thật mạnh, tỏ vẻ nàng đã nhớ kỹ!

Khảo thí xong, đã là buổi trưa.

"A Vũ, chúng ta đi ăn chút gì được không, thật sự đói bụng a!" Mộc Mộc lôi kéo quần áo Phụng Thiên Vũ như hài tử đang đưa làm nũng.

"Được." Vừa vặn Phụng Thiên Vũ nhìn thấy phía trước có một quán cơm liền tiến lên.

....

"Mộc Mộc tỷ, tỷ ăn từ từ thôi, không sợ bị nghẹn sao?" Thanh Ngư nhìn Mộc Mộc ăn cơm như hổ đói, không khỏi lắc đầu !

"Nàng là như vậy đó, không cần phải để ý đến nàng đâu, chúng ta cũng mau ăn đi!" Mộc Thương nói xong, tay cầm đôi đũa vươn ra chuẩn bị gấp lấy một miếng đậu hũ.

Mộc Mộc liền nhanh tay, cướp lấy miếng đậu hũ từ trong đũa của Mộc Thương.

Mộc Thương im lặng, mẹ kiếp, một miếng đậu hũ cũng cướp?

Ban đêm, ánh trăng vương vấn trên cửa sổ.

Một hắc sắc hoa bào nam tử xuất hiện trong phòng, một đầu tóc bạc diêm dúa lắng lơ đến quý dị, một đôi mắt tím khiếp đảm tâm hồn, mị hoặc đến tận cùng.

Đế Dạ Hiên nhìn thiên hạ đang ngủ say trên giường, nhẹ nhàng đưa tay chạm vào mặt nàng!

Hắn muốn nàng, rất muốn!

Xa nhau chỉ mới một ngày, Ma giới mệnh mong nhu hòa dưới ánh trăng màu tím, đẹp như một nàng công chúa ngủ say, nhưng cũng không bằng một cái mỉm cười của nàng .

Đế Dạ Hiên đứng nhìn hồi lâu, nhìn nhân nhi vẫn đang chìm trong mộng đẹp, nha đầu, nàng yên tâm ngủ ngon nhớ mơ về ta nhé!

"Hong Yeu."

Đế Dạ Hiền nhẹ gọi một tiếng, như sợ ảnh hưởng đến giấc mộng của thiên hạ!

"Đế Quân." Trong không khí truyền đến giọng nói yêu dị của Hồng Yêu, nhưng không trông thấy bóng dáng.

"Đi thôi." Đế Dạ Hiền luyến tiếc liếc nhìn người trên giường, đảo mắt biến mất khỏi phòng, cổ hơi thở che giấu trong không khí cũng tiêu tan.

Cảm nhận được người đã đi, Phượng Thiên Vũ mở mắt, nhìn gian phòng.

Người vừa rồi chính là Dạ Hiền?

Tóc bạc, Đế Quân?

Xem ra, Dạ Hiền, chàng có rất nhiều bí mật đó!

..

Ngày hôm sau, đúng giờ, nhóm người Phượng Thiên Vũ đi đến hội trường, bay giờ hội trường chỉ hơn trăm người, so sánh với ngày hôm qua thật khác nhau một trời một vực.

"Hôm nay chúng ta sẽ tiến vào học viện Đế Hoàng, vẫn còn một cuộc khảo hạch đang chờ các ngươi ở phía trước, thông qua được cuộc khảo hạch sẽ chính thức được bước chân vào học tập trong học viện Đế Hoàng, nếu như không qua được các ngươi sẽ bị đuổi về, đã nghe rõ chưa?"

Trên đài, lão sư khí thế hùng hồn cất giọng nói, hải lòng nhìn những người ở phía dưới, mỉm cười, so với năm trước đã tốt hơn rất nhiều a!

"Nghe rõ ràng." Những người phía dưới không hẹn mà cùng nhau trả lời, nhìn thoáng qua cũng đủ biết mọi người đang hưng phấn như thế nào a, Đế Hoàng Thành, người nào mà không mơ ước bước chân vào, hôm nay bọn hắn đã làm được, làm sao lại không kích động!

"Tốt lắm, hiện tại theo chúng ta tiến vào học viện Đế Hoàng."

Lão sư vừa nói xong, xuất ra một khối ngọc hình tròn bay đến giữa hội trường, giống như là một cánh cửa, ngay sau đó một đường ánh sáng màu lam xuất hiện trên không trung.

Mọi người nhìn qua, không khỏi ngạc nhiên, không nghĩ tới giữa không trung lại có một con đường, màu lam, thật xinh đẹp a!

Phượng Thiên Vũ nhìn đạo ánh sáng màu lam kia, trong đầu truyền đến một loạt hình ảnh hỗn loạn.

Nữ tử ngồi trên cành cây, nhìn Đế Hoàng Thành lơ lửng trên không trung, lông mày khẽ nhíu, quay đầu nhìn về phía nam tử: "Hoàng, về sau có người muốn lên cũng không được, không bằng chúng ta giúp họ làm một con đường nhé!"

"Được, Tuyết Nhi muốn làm con đường màu gì?" Nam tử cung chiều sờ đầu nữ tử, âm thanh mê hoặc thể nhân khẽ cất lên.

"Màu lam, cùng với bầu trời luôn nhé."

"Được, màu lam!"

Cái trán Phượng Thiên Vũ đỏ mồ hôi, chỉ là vì đeo mặt nạ nên không bị ai phát hiện, con đường này, sao lại quen thuộc như thế, đứng rồi ở đó có một cây song sinh, đến lúc đó nàng có thể xác nhận được rồi!

Tất cả mọi người lên rồi, Phượng Thiên Vũ cũng không muốn suy nghĩ nhiều nữa, chậm rãi bước lên!

Con đường màu lam, uốn lượn dập dềnh, mắt nhìn không thấy được cuối đường, đoàn người trùng trùng điệp điệp tiêu sái bước đi, các vị lão sư đi ở một bên!

Phượng Thiên Vũ nhìn con đường phía trước, cái trán xuất hiện hắc tuyến, có đường tắc không đi, hết lần này tới lần khác đều đi con đường này!

Phượng Thiên Vũ giật mình, đường tắt, nàng làm sao biết có đường tắt?

Chẳng lẽ, thật sự là có quan hệ với nàng?

Đi thêm một hồi, một tòa thành lơ lửng trên không trung đã xuất hiện trước tầm mắt của mọi người!

Nói là thành, nhưng lại có thể so sánh với một quốc gia!

Quả nhiên là không giống bình thường!

Từng người đi vào tòa thành, hưng phấn cùng nhiệt huyết lộ rõ trên từng người.

Khi Phượng Thiên Vũ tiến vào thành lại phát hiện một đạo kết giới rất yếu, nói là yếu nhưng vẫn có thể ngăn cản được công kích của một người có linh

lực cường đại.

Đã đến Đế Hoàng Thành, trực tiếp tiến nhập vào học viện Đế Hoàng.

Hội trường học viện, hai gã Phủ chủ đứng ở trên đài, nhìn những người mới tiến vào cất giọng nói: "Hôm nay các ngươi đều mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai tân sinh sẽ tiến vào Thiên Hoàng Điện để tiến hành huấn luyện, Thiên Hoàng Điện có mười tầng, mỗi một tầng đều có các Ma thú cường đại, các ngươi có thể lập tổ đội, cũng có thể đơn phương chiến đấu, sống bước ra ngoài sẽ chính thức trở thành đệ tử của học viện Đế Hoàng, nếu chết đều không quan hệ đến chúng ta, ai không dám tham gia, bước ra ngoài, trở về!"

Phượng Thiên Vũ mặt mày hớn hở, đây chính là khảo hạch khó nhất đây sao, nàng biết ngay mà làm sao dễ dàng để viên đá phát sáng là có thể bước chân vào Đế Hoàng Thành được!

Thiên Hoàng Điện, Ma thú?

Hai cái này nàng đều rất hứng thú, làm sao có thể không đi!

Người bước ra ngoài cũng có, lưu lại cũng có

Trong đám người lưu lại, Vân Ế, Vân Thương, Thanh Loan đứng chung một chỗ.

"Thái tử điện hạ, nói không chừng lần này có thể tìm được tiểu công chúa rồi!"

Vân Ế cao hứng nói, trong lòng một phen muốn báii cụng Đế Dạ Hiên, không hổ là Quốc Sư, Thiên Hoàng Điện, Quốc Sư cũng biết rõ như thế a, có thể tìm được tiểu công chúa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Tiến Vào Thiên Hoàng Điện

"Chỉ mong." Vân Thương phun ra hai chữ, nhiều năm như vậy, bất kể chỗ nào có tin tức của tiểu muội, hần đều lập tức chạy đến, chỉ mong có thể tìm được tiểu muội!

"Vân Thương, không cần lo lắng, nhất định là sẽ tìm được thôi, không phải Vân Ế đã nói Quốc Sư Đông Dạ quốc rất lợi hại hay sao, hần đã nói như vậy, khẳng định sẽ không sai được đâu!" Thanh Loan an ủi, Quốc Sư Đông Dạ quốc?

Thật sự lợi hại như vậy sao?

"Ừ."

Vân Ế hồ hững đáp, không biết đang suy nghĩ gì!

Trong nội viện, Phủ chủ cùng với các vị lão sư đã thu xếp xong mọi chuyện, những người lưu lại đều được bố trí phòng nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai tập hợp bước vào Thiên Hoàng Điện, những người rời đi, cũng bố trí người đưa họ trở về!

Nói đi nói lại, Phượng Thiên Vũ cũng không thấy được viện trưởng của cái học viện Đế Hoàng này.

Đi dạo xung quanh, Vân Ế trông thấy Mạc Sầu, rất nhanh đi đến: "Mạc Sầu."

Mạc Sầu vốn là người rất trung thực, trông thấy chủ tử trước kia của mình, cung kính đáp: "Công tử."

"Vân công tử, người đã trở lại!"

"Thanh Ngự, các ngươi tiến bộ không ít, linh lực tăng lên vô cùng nhanh." Vân Ế tươi cười nói, hần cảm nhận rất rõ ràng linh lực của Thanh Ngự cùng Mạc Sầu tiến bộ lên rất nhiều!

"Phượng cô nương, vì sao ngươi phải đeo mặt nạ?" Vân Ế khó hiểu, chẳng lẽ là sợ trâu hoa ghen nguyệt?

Mộc Mộc liếc mắt nhìn hần, thản nhiên nói: "Phòng sắc lang."

Vân Thương: ". . "

Vân Thương đi tới, Thanh Loan thấy vậy cũng đi theo!

Thanh Ngự quay người, vừa vặn đối mặt với Vân Thương!

Vân Thương khiếp sợ, là nàng, chính là nữ tử ngày đó?

Vân Thương kích động nắm lấy tay Thanh Ngự, nghiêm nghị hỏi: "Người là ai?"

Thanh Ngự bị nắm rất đau, không thể thoát ra được, đành phải trả lời: "Công tử, ta là Thanh Ngự, người làm ta đau quá."

"Vân Thương, người làm sao vậy?" Vân Ế khó hiểu, tiến lên phía trước, kéo tay Vân Thương.

Phượng Thiên Vũ cũng không nói thêm gì, đứng ở một bên!

Vân Thương?

Thái tử Vân Thương quốc, nhìn phản ứng của hắn, xem ra Thanh Ngự có thể chính là muội muội của hắn, thứ Phượng Thiên Vũ không hiểu chính là, Thanh Ngự làm sao từ Vân Thương quốc đến Đông Dạ quốc, rõ ràng còn có Nhật Viêm quốc nữa.!

"Vân Ế, nàng là người nào?" Vân Thương nhìn Vân Ế, hắn muốn biết nữ tử trước mặt là ai!

"Nàng là bằng hữu của Phượng cô nương." Vân Ế không hiểu vì sao Thái Tử lại kích động như vậy.

Thanh Loan đã sớm thấy Phượng Thiên Vũ, chẳng qua là Vân Thương quá mức kỳ quái, nàng cũng không có hỏi qua.

Cất bước, Thanh Loan đi về phía Phượng Thiên Vũ, nói: "Phượng cô nương, có thể nói cho chúng ta biết nàng là bằng hữu như thế nào với cô nương được không?"

Phượng Thiên Vũ mỉm cười: "Từ khi nàng ba tuổi đã ở chung với ta, chính là bằng hữu cùng nhau lớn lên."

Một câu nói rất khôn khéo, bằng hữu cùng nhau lớn lên, chính là đang nói cho bọn họ biết Thanh Ngự của nàng chính là người của Đông Dạ quốc, nhưng mà chuyện lúc ba tuổi thì...?

Vân Thương nhìn nữ tử trước mặt, hắn không phải là người ngu, những lời này nói của nàng rất có ý tứ, đồng thời cũng nói cho hắn biết chuyện lúc Thanh Ngự ba tuổi không phải là nàng không biết!

Hai mắt Vân Thương âm trầm, giống, rất giống mẫu hậu!

Người của Đông Dạ quốc sao?

Nhưng mà, tiểu muội coi như là bị người ta bắt đi cũng không có khả năng từ Nhật Viêm quốc đến Đông Dạ quốc được!

"Thanh Loan, Vân Ế, rời đi!"

Nhìn người dần dần đi xa, Thanh Ngự cảm thấy ngực mình từng trận đau đớn, ôm ngực, nàng không biết vì sao lại đau như vậy, người kia, tại sao lại hỏi nàng là ai?

"Thanh Ngự, muội không sao chứ?"

Mộc Mộc nhìn Thanh Ngự ôm ngực, lo lắng hỏi, chẳng lẽ lúc này nam nhân kia đã âm thầm đã thương Thanh Ngự?

"Nàng không có việc gì, chỉ là tâm linh cảm ứng mà thôi."

Phượng Thiên Vũ xoay người, bước đi: "Đi thôi, sáng mai còn phải tiến vào Thiên Hoàng Điện!"

Vân Thương không có xác nhận thân phận của Thanh Ngự, chắc hẳn ngày mai sẽ cùng một chỗ với bọn họ, đến lúc đó sẽ rất là náo nhiệt đây!

Trong hội trường, hai người đứng thẳng, gió thổi qua, áo bào phiêu động!

Thánh Nhiêu nhìn về phía nam tử bên cạnh, sờ sờ bộ ria mép, cười nói: "Băng lãnh vô tình Đế Quân Ma giới không động tâm thì thôi, đến lúc động tâm phải khiến người ta kinh hãi, đi theo đến tận đây a!"

Đế Dạ Hiên nhìn hắn một cái, khóe miệng khẽ nhếch: "Thánh Nhiêu, người già rồi mà vẫn không đứng đắn?"

Thánh Nhiêu, viện trưởng Tuyết Viện Đế hoàng, không người nào biết hắn là ai, từ nơi nào đến, Thần Hoàng cùng Tuyết Cơ sau khi biến mất, ẩn dấu ở

Đế Hoàng Thành, bắt đầu thành lập Học Viện, chiêu ngộ nhân tài!

"Thánh Nhiêu, ta vẫn luôn rất ngạc nhiên, tại sao ngươi vẫn luôn chờ đợi như vậy?"

Đế Dạ Hiên mù mịt luôn rồi, từ khi hắn sinh ra cho đến mười năm sau liền nhận thức Thánh Nhiêu, nghìn năm trôi qua, hắn vẫn luôn thấy hắn ở đây chờ đợi một người!

"Ha ha, một ngày nào đó, nàng sẽ trở lại!" Thánh Nhiêu tiếp tục nói: "Dạ Hiên, đi câu cá với ta không? Thuận tiện giới thiệu cho ta một chút về nha đầu của ngươi đi, cho ta giải sầu luôn?"

Đế Dạ Hiên bất đắc dĩ, quay người đi đến Thiên Hải.

Nhìn bóng lưng của Đế Dạ Hiên, Thánh Nhiêu thở dài một hồi, Thần Hoàng, ngươi cũng biết, ta đang đợi ai, là người mà ngươi luôn yêu thương!

... ..

Sáng sớm ngày hôm sau, nhóm người Phụng Thiên Vũ đã có mặt tại quảng trường, quả nhiên, Vân Thương, Vân Ế, Thanh Loan đều đi theo nhóm bọn họ!

Mộc Mộc nhìn ba người, tức giận hỏi: "Các ngươi làm gì vậy?"

"Tổ đội." Lạnh băng phun ra hai chữ, Mộc Mộc tức giận muốn đánh người, nhìn núi băng Vân Thương, hét lên: "Ngươi nói nhiều thêm một chữ sẽ chết sao?"

Tổ đội, tổ cái rắm, Thanh Ngư là cấp thấp Linh Tôn, Mạc Sầu là trung cấp, nàng là cao cấp, Mộc Thương có năng lực điều khiển cây cỏ, vừa thủ vừa tấn công, A Vũ càng mạnh hơn nữa, còn chỗ nào phải cần bọn họ nữa... !

Phụng Thiên Vũ không nói gì, thêm ba người có linh lực cao là điều không hề xấu!

Tập hợp một chỗ, lão sư thông báo cho bọn họ biết chỉ cần tiến vào tầng thứ năm của Thiên Hoàng Điện là được, bất kể được liệu hay ma thú bên trong nếu ngươi đạt được nó sẽ là của ngươi!

Sau một hồi thông báo, tất cả mọi người bắt đầu tiến vào Thiên Hoàng Điện.

Đi khoảng chừng một khắc, một tòa tháp như cung điện hiện ra trước mắt, mọi người không khỏi nghi ngờ, tòa tháp kia có cái gì tốt đẹp để rèn luyện sao?

Nhìn lướt qua cũng đã thấy dễ dàng rồi.

Các vị lão sư lắc đầu ngao ngán, các tân sinh bây giờ đúng là càng ngày càng tự đại rồi, Thiên Hoàng Điện, mỗi một tầng lại càng khủng khiếp hơn, mỗi tầng đều biến hóa khôn lường, ngoại trừ viện trưởng ra, chưa ai có thể vượt qua tầng thứ chín, tầng thứ mười, chỉ sợ viện trưởng cũng chưa thể vượt qua... !

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Rèn Luyện Tại Thiên Hoàng Điện 1

"Hiện tại, các ngươi mang theo chiếc nhẫn kia vào, vào trong đó, nếu gặp phải nguy hiểm không thể ứng phó được, chiếc nhẫn này sẽ cứu các ngươi một mạng, đem các ngươi an toàn đi ra ngoài." Một vị lão sư nói xong, lập tức có người đem nhẫn phát cho mọi người!

Nhận được nhẫn, tất cả mọi người bắt đầu tiến vào, từng đội từng tổ bắt đầu hình thành, có một số ít người vẫn đi một mình.

Nhóm người Phụng Thiên Vũ bắt đầu bước chân vào tầng thứ nhất.

Sau khi đi vào, từng trận gió rét thổi tới, bông tuyết bay xuống, một mảnh tuyết trắng xóa.

Một thế giới băng tuyết!

"A Vũ, đây là tình huống gì vậy?"

Mộc Mộc nhìn những bông tuyết đang bay xuống, khoe miệng co rút, bên ngoài ánh nắng chan hòa như vậy, nơi đây lại biến thành một băng thiên tuyết địa(trời băng đất tuyết)!

"Không biết, đi thôi!"

Nàng cũng không xác định được đây là tình huống gì, lại không có biện pháp câu thông được với Ảnh nhi, Ảnh nhi gần như đang trong tình trạng ngủ say, Viêm nói ngày hần độ kiếp sắp đến rồi, cho nên mới phải ngủ say dự trữ lực lượng, đối phó với Từ Lôi Kiếp!

Khuôn mặt Phụng Thiên Vũ tối sầm lại, nàng không thể cứ ý lại Ảnh nhi được, xem ra sau này nàng cần phải đọc nhiều sách hơn nữa, triệt triệt để để hiểu được tất cả mọi chuyện!

"A Vũ, bên kia có trái cây."

Mọi người nhìn qua, không có a?

"Mộc Mộc tỷ, chỗ đó nào có trái cây?" Thanh Ngư nghi ngờ hỏi, bọn hắn cái gì cũng không thấy a?

Mộc Mộc hít mũi một cái, nàng là kẻ tham ăn, kẻ tham ăn đối với thức ăn đặc biệt mẫn cảm!

Đi đến đằng sau một Tuyết Sơn, Mộc Mộc nhìn trên cây đại thụ những trái cây màu đỏ rực, xoay người, cười nói: "Nhìn, ta đã nói mà, các ngươi còn không tin!"

"Hừ... hừ!"

Thanh Ngư lấp bắp nói: "Mộc Mộc tỷ, tỷ... phải mau qua đây...tới đây nhanh lên?"

Thanh Loan hưng hăng vẫy vẫy tay, ý bảo nàng hãy đi trước đi, Vân Ế cùng Mạc Sầu về mặt táo bón, Vân Thương cùng Mộc Thương không cảm giác, mặt lạnh!

Mộc Mộc còn không biết chuyện gì đang xảy ra, đã bị Hồng Lăng của Phụng Thiên Vũ cuốn lấy!

Đứng vững lại thân thể, Mộc Mộc nhìn hàng vạn con chuột khề cười nói: "Ta có thể ngất đi không?"

Mọi người: "... Khinh bỉ!"

"A Vũ, làm sao bây giờ?" Mộc Mộc giả khóc, nàng cũng không muốn bị con chuột ăn thịt a!

"Chạy!"

Mọi người nghe vậy đều chạy thật nhanh, cái này không phải là chạy trốn, mà là số lượng quân địch quá nhiều a!

Mộc Mộc quay đầu lại, vẫn trông thấy đám chuột chạy theo đuổi giết, cất tiếng hỏi: "Sao lại như vậy? đất tuyết làm sao lại có chuột?"

Vân Ế nghe vậy, vừa chạy vừa giải thích: "Nếu không sai, theo ghi chép trên sách đây chính là nơi sinh sống của bọn chuột tuyết, chúng nó sinh tồn chủ yếu trên phần đất tuyết, số lượng cực nhiều, thích nhất là ăn thịt".

"Còn hỏi cái rắm, chạy nhanh lên!" Mộc Thương nhìn thoáng qua Mộc Mộc, trong nháy mắt di động, đã đến bên cạnh Phụng Thiên Vũ!

Phụng Thiên Vũ khó chịu, cứ tiếp tục như vậy không phải là kẻ sách hay, quân địch cứ đuổi theo như thế này, bọn hắn cũng không thể cứ mãi chạy được, tiếp tục như vậy, không được, chính là phải dừng lại, nghĩ cách tiêu diệt bọn nó!

"Các ngươi đi trước, ta cản phía sau!" Phụng Thiên Vũ bước chân ngưng lại, nàng nghĩ ra rồi, có thể dùng lửa.

Mọi người tuy rằng không biết nàng muốn làm gì, nhưng vẫn nhanh chóng chạy lên phía trước!

Nhìn bọn chuột tuyết đang theo sát phía sau, từ trong tay Phụng Thiên Vũ xuất ra một đoàn hỏa diễm, hỏa diễm bay về phía bọn chuột tuyết!

Vốn cho rằng bọn nó sẽ sợ lửa, ai ngờ rằng, những con chuột đi đầu bắt đầu chuyển động, trên thân bọn nó xuất hiện một lớp hàn băng bảo vệ, ngăn cách hoàn toàn với hỏa diễm!

"Cái này cũng làm được sao?"

Vân Ế vừa nhìn thấy, không thể tin nổi!

Phụng Thiên Vũ thấy tình hình không ổn, bọn chuột này không sợ lửa, ném nhiều hỏa cầu hơn nữa cũng không có tác dụng, còn thật lãng phí linh lực!

Nhảy lùi về sau mấy bước, Phụng Thiên Vũ đuổi theo nhóm người trước mặt, nói: "Hỏa diễm không có tác dụng, chúng ta chạy thôi."

Vì vậy một đoàn người lại bắt đầu bị kịch... !

Chạy qua hai ngọn núi, bọn chuột tuyết vẫn li lợm theo sát phía sau!

"A Vũ, đây là dòng sông bị đóng băng?" Mộc Mộc nhìn dòng sông đóng băng như một mảng gương lớn rồi cất giọng nói!

"Quản nó làm cái gì, đi thôi!" Mộc Thương nói xong, Mạc Sầu bước một chân lên, rắc rắc, mặt hồ nứt ra rồi!

Mạc Sầu cúi đầu ngượng ngùng, nói: "Thực xin lỗi, ta không cố ý."

"Không có việc gì, đi thôi!"

Vân Ế vỗ vỗ bả vai Mạc Sầu đi tới an ủi!

Qua sông, Phượng Thiên Vũ đang chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên nhớ tới lúc Mạc Sầu đập nát tảng băng, bọn chuột đều lách qua đoạn đó mới tiếp tục truy đuổi.

Chẳng lẽ bọn nó không sợ lửa, lại sợ nước?

Ý tưởng vừa sinh ra, Phượng Thiên Vũ thử dùng linh lực đánh vào những con chuột tuyết đang chạy trên mặt hồ, quả nhiên, những con chuột kia kêu lên chi...chi!

Sau đó bọn nó sợ hãi lui về phía sau!

Mấy người vừa trông thấy vậy, nhanh chóng sử dụng linh lực phá tan mặt hồ, dòng sông hiện ra, những con chuột không kịp chạy về, rớt xuống sông!

Dòng sông xuất hiện, không có cách nào qua sông, bọn chuột tuyết đánh phải đứng bên kia nhìn sang!

Phượng Thiên Vũ biết rõ những con chuột tuyết này đi ra từ trong cây đại thụ kia, sống trong tuyết lại sợ nước, đúng là hiếm thấy rồi!

Nhóm người đi thêm nửa canh giờ, cũng không có thấy thêm cái con đường nào nữa!

Mộc Mộc dựa thân vào một khối tảng đá: "A Vũ, sao mãi không tìm thấy con đường vậy?"

Phượng Thiên Vũ đứng ở một bên, mắt phượng đảo quanh tảng bia đá, trong thấy hai chữ khắc trên tảng bia đá, môi mòng khẽ nhích.

"Chính là nơi người đang dựa vào đó!"

Mộc Mộc nghe vậy, nghiêng tai nhìn qua, quả nhiên trên bia đá có khắc hai chữ "Thông đạo", mừng đến phát khóc, trời ơi cuối cùng cũng tìm được rồi!

Mộc Thương đã bó tay lâu rồi!

Phượng Thiên Vũ cẩn thận quan sát, không biết làm cách nào để mở được khối bia đá này.

Thanh Loan mỉm cười: "Đá nó là được rồi."

Mọi người không tin liếc nhìn Thanh Loan, Mộc Mộc liền dùng hành động để chứng minh, một cước đá bay, phiến đá ảm đạm bỗng nhiên lóe lên một hồi ánh sáng, một cánh cửa màu đen xuất hiện, Phượng Thiên Vũ không nói thêm lời nào, dẫn đầu bước vào, mấy người đằng sau cũng theo bước đằng sau, vừa khi nhóm người bọn họ vào trong, cánh cửa liền biến mất, ánh sáng vụt tắt phiến đá trở lại như ban đầu!

Bước lên tầng thứ hai, mọi người lại bó tay, vừa lúc này còn là băng thiên tuyết địa, hàn khí bức người, vừa bước vào tầng thứ hai, quả nhiên là muốn khảo thí thân xác của con người a... !

Có khi chỉ cần để trứng gà ở đây, lập tức có món trứng luộc rồi nha!

Im lặng là vàng, phải nhanh chóng đi tìm thông đạo, tầng thứ hai tuyệt đối sẽ không dễ dàng như tầng một.

Khí nóng bốc lên, mọi người phải dùng linh lực để bảo vệ nhưng mồ hôi vẫn không ngừng tuôn ra, Thanh Loan nhìn về phía Vân Ế, cất tiếng hỏi: "Vân Ế, sao lại nóng như vậy chứ?"

Vân Ế im lặng, sau đó mới trả lời: "Người đem băng châu quảng ra chẳng phải sẽ biết sao!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Rèn Luyện Tại Thiên Hoàng Điện 2

Thanh Loan gượng cười hai tiếng, im lặng không nói chuyện!

Phượng Thiên Vũ nhìn Hoàng liệm trong tay, hiểu ý mỉm cười, nàng không cảm thấy nóng, là Dạ Hiên đã chuẩn bị hết cho nàng!

Đột nhiên, mắt ánh Phượng Thiên Vũ trở nên bén nhọn nhìn về bốn phía!

"Đi ra!"

Vân Thương khẽ giật mình, thật nhạy cảm, khi nàng nói hần mới phát hiện ra được!

Một Cửu Đầu Điều cực lớn xuất hiện d~i~e~n d~a~n l~e q~u~y d~o~n trong tầm mắt của mọi người, toàn thân đều là hỏa điểm ngùn ngụt, chín cái đầu nhìn chăm chăm vào nhóm người Phượng Thiên Vũ!

"Kim Ô?" Mộc Mộc thấp giọng nói: "Không phải đã bị bắn chết rồi sao?"

"Không biết, rất có thể bọn họ đều là truyền thuyết!" Phượng Thiên Vũ cũng không nghĩ tới ở đây lại xuất hiện kim Ô, phải biết rằng lực công kích của Kim Ô không giống như bình thường!

"Viêm, đi ra!" Phượng Thiên Vũ triệu hồi Hòa Kỳ Lân, phải biết rằng Kim Ô không phải dạng dễ trêu đùa đâu!

Hòa Kỳ Lân vừa bước ra, độ nóng lại càng tăng lên.

"Cửu Đầu Điều, đây là chủ nhân của bản tôn, ngươi không được đụng vào, còn không mau rời đi!"

Vân Thương cùng Vân Ế kinh ngạc nhìn về phía Phượng Thiên Vũ, nữ nhân này đến cùng là người như thế nào a, một trung cấp Linh Tông lại có một Siêu Thần Thú?

Cửu Đầu Điều không thể mở miệng nói chuyện, chín cái đầu hiên ngang cao ngạo, lắc lắc cái đầu, đau đầu a, âm thanh gì mà khó nghe muốn chết!

Hai mắt Phượng Thiên Vũ tối lại, nghiêm nghị nói: "Thật cuồng vọng, để ta nhìn xem ngươi có bản lĩnh như vậy không!"

Ngay sau đó trong tay xuất hiện d*i*e*n d*a*n l*e q*u*y d*o*n một thanh cung, đem linh lực ngưng tụ thành mũi tên, đặt ở trên cung, nhắm ngay một trong số chín cái đầu, thả tay, mũi tên bay vút ra ngoài! !

"Thanh Ngư, A Vũ có thể hiểu nó nói cái gì sao?"

Mộc Mộc nhìn Phượng Thiên Vũ đang công kích Kim Ô liên cất giọng hỏi, chỉ thấy Kim Ô lắc lắc cái đầu, xì xào cái gì đấy, sau đó A Vũ nói nói có bản lĩnh gì gì đấy là sao... ?

Trời, A Vũ không phải là hiểu cả ngôn ngữ ma thú đó chứ?

Hòa Kỳ Lân liếc nhìn Mộc Mộc liếc: "Nàng là chủ nhân của ta, Cửu Đầu Điều nói cái gì, nàng chỉ cần hỏi ta chẳng phải sẽ biết hay sao, đúng là cái đồ ngu ngốc!"

Mộc Mộc tức giận, nàng thế mà bị một ma thú kinh bỉ, thật khó chịu mà, nhưng chỉ có thể khó chịu trong lòng mà thôi, ai bảo người ta cường đại hơn nàng chứ... !

"Vậy nó nói cái gì?"

"Nó nói, nhân loại nhỏ bé các ngươi, nó không sợ, có thể đánh chết được nó sao!" Thật ra còn có hai câu mà Hòa Kỳ Lân không truyền đạt tới, một câu là nó muốn ăn thịt bọn họ, còn có một câu chính là, đường tưởng rằng ngươi có Thần Thú mà nó phải sợ!

"Chúng ta nhỏ bé?"

"Thanh Ngư, đi, đi giúp A Vũ đi!"

Mộc Mộc vốn đang ôm cục tức, nghe Hòa Kỳ Lân vừa nói như vậy, nàng liền suy nghĩ thịt con Kim Ô này chắc ăn cũng ngon?

"Đừng đi qua, là các ngươi, nàng sẽ phân tâm đó, để ta đi giúp nàng!" Thanh Loan nói xong, phi thân bay lên trên đầu Cửu Đầu Điều, linh lực màu lam tuôn ra chèn ép Cửu Đầu Điều!

"Hòa Kỳ Lân, ngươi còn đứng ở đó làm gì?" Mộc Thương nhìn nó, cất giọng nói: "Tranh thủ thời gian đi hỗ trợ đi!"

Hòa Kỳ Lân bay đi, móng vuốt hung hăng vung lên, Cửu Đầu Điều thiếu chút nữa là đã bị bắt.

Một mũi tên linh lực màu vàng bắn trúng vào một đầu của Cửu Đầu Điều, nó nứt nở nghen ngào hai tiếng, khí thế thật lớn a, chín cái đầu không ngừng phun ra hỏa diễm!

Thanh Loan thấy vậy, tăng thêm linh lực, Hỏa Kỳ Lân bay qua. Tung ra một đại hỏa cầu lên Cửu Đầu Điều !

Có thể nói tình huống lúc này của Cửu Đầu Điều chính là khắp nơi đều gặp địch!

Chín cái đầu không ngừng loạn kêu lên!

Phượng Thiên Vũ hét lớn một tiếng: "Không tốt, nó đang muốn kêu gọi toàn bộ ma thú của tầng hai đến đây!"

Thanh Loan nghe xong, tiếp lời: "Phải lập tức giết nó, bằng không thì khi các ma thú chạy đến, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm lớn!"

Phượng Thiên Vũ lập tức phân phó: "Mộc Thương, mau công kích nó, các người còn lại mau chóng triệu hồi toàn bộ Ma thú ra, ngăn cản bọn ma thú đang chạy đến!"

"Được!" Mọi người đồng thanh hô lên, bắt đầu tiến hành công việc của mình!

Mộc Thương khẽ động ý niệm, lá cây chung quanh nhanh chóng hóa thành những mũi dao sắc nhọn bay đến Cửu Đầu Điều!

Khí trời ở đây nóng bức, cây cỏ có thể sinh hoạt được xem ra có thể chống được lửa!

Mộc Thương sử dụng nhánh mây cuốn chặt lấy chín cái đầu của Cửu Đầu Điều!

Bị trói chặt đầu Cửu Đầu Điều giữa kịch liệt, Thanh Loan thấy vậy, linh lực trong tay lại tăng thêm một tầng, diệp dâm lệ quy dâm sau lưng của nàng bỗng xuất hiện một cánh bướm vô cùng xinh đẹp!

Thất giai Thần Thú U Minh Diệp

"Diệp nhi, mau hỗ trợ!" Thanh Loan khẽ quát một tiếng, dùng toàn lực áp chế Cửu Đầu Điều!

Cùng lúc Phượng Thiên Vũ ngưng tụ ra ba mũi tên, nhắm vào ba cái đầu của Cửu Đầu Điều, nhẹ buông tay, tên vàng bay ra!

Mũi tên vừa bay ra, Phượng Thiên Vũ tiếp tục dùng linh lực hóa thành sáu mũi tên, tất cả đều bay ra ngoài!

Ngon lửa trên người Cửu Đầu Điều dần dần yếu ớt, sau đó là tắt lịm!

Thanh Loan thở dài một hơi: "Rốt cuộc cũng đã chết!"

Phượng Thiên Vũ thâm trầm, không, còn chưa chết, một cỗ khí tức còn kinh khủng hơn!

"Thanh Loan, Hỏa Kỳ Lân mau trở về!" Phượng Thiên Vũ hét lớn một tiếng, nàng có một dự cảm rất bất an!

Thanh Loan cùng Hỏa Kỳ Lân nghe vậy, lập tức bay trở về bên cạnh, cỗ khí tức của tầng thứ hai thật kinh khủng, xao động bất an, sau đó bùng phát trở dậy, nếu để người khác nhìn thấy triệu cuồng ma thú đang dâng lên chắc chắn sẽ không dám tiến đến, sợ hãi run rẩy ẩn xuống chiếc nhẫn để an toàn rồi khỏi đây!

Quả nhiên, ánh lửa trên người Cửu Đầu Điều vốn đã biến mất bá một tiếng ánh lửa phát sáng mãnh liệt càng thêm chói mắt, thân thể đang nằm trên đất cũng nhanh chóng bay lên không trung, ánh lửa dần nhạt xuống, chín cái đầu dung hợp thành một!

Phượng Thiên Vũ cả kinh, đây chính là đem linh lực của chín cái đầu hợp thành một sao?

"Các người tự bảo vệ tốt bản thân." Phượng Thiên Vũ vừa nói xong, mang theo Hỏa Kỳ Lân bay lên công kích Cửu Đầu Điều.

Đoạn Hồn không có biện pháp làm nó bị thương, hiện tại chỉ có thể công kích nó trong khoảng cách gần!

Phượng Thiên Vũ xuất ra Thí Huyết, xây lên kết giới, đâm về phía Cửu Đầu Điều!

Trên không trung Cửu Đầu Điều phấn nộ vùng lên đôi cánh, chính là cái nữ nhân này, làm hại nó phải trùng sinh, mất đi một mạng sống ... !

Từng đoàn từng đoàn hỏa diễm không ngừng bay về phía Phượng Thiên Vũ, đều bị Phượng Thiên Vũ tránh thoát!

Hỏa Kỳ Lân vốn đang từ phía sau công kích, ai ngờ rằng, thân thể Cửu Đầu Điều đột nhiên biến mất, ngay sau đó xuất hiện ở sau lưng Hỏa Kỳ Lân.

Hỏa Kỳ Lân cảm nhận được khí tức ở đằng sau lưng mình, đập mạnh chân, nhanh chóng bay đi!

"Phượng cô nương thật mạnh, Diệp nhi, người cũng phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn chút nữa a!" Thanh Loan nhìn hồng y nữ tử đang chiến đấu trên không trung kia, trong lòng không khỏi sung sướng, cánh tay nhẹ nhàng sờ lên đôi cánh của U Minh Diệp!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Rèn Luyện Tại Thiên Hoàng Điện 3

Mộc Thương khó hiểu, nhìn Phượng Thiên Vũ, loại tình huống thế này, nàng sao không triệu hoán ra Siêu Thần Thú?

Vân Ế kinh ngạc, không nghĩ tới, nàng lại lợi hại đến như vậy!

Trên khuôn mặt lạnh ngán năm của Vân Thương thoáng qua một tia rung động, nữ tử thật mạnh mẽ... !

Thời điểm khi mọi người đang cảm khái, một đoàn hỏa diễm đánh tới bọn họ.

U Minh Điệp trông thấy, lập tức xây lên kết giới, ngăn cản hỏa diễm làm mọi người bị thương.

Trên không trung Phượng Thiên Vũ nhìn mọi người ở phía dưới, cái trán đổ từng giọt mồ hôi, tầng thứ hai, chỉ là mới bắt đầu mà thôi ma thú đã cường đại như thế này rồi!

Song thủ kết ấn, từng đóa Hồng Liên xinh đẹp xuất hiện, quay chung quanh người Phượng Thiên Vũ, ánh lửa chiếu sáng một vòng màu đỏ, càng thêm chói mắt!

Hỏa Kỳ Lân nhìn qua, lập tức bay d-i-e-n d-a-n l-e q-u-y d-o-n ra khỏi Phượng Thiên Vũ, sức mạnh của Hồng Liên hẳn biết rõ đấy!

Phượng Thiên Vũ đang sử dụng tầng thứ hai của phần thiên kỹ năng Diễm Quang, vì vậy Hồng Liên bây giờ không giống với Hồng Liên rất chân thật của tầng thứ tư, nó bây giờ như hư hư ảnh ảnh!

Điều này nàng rõ ràng hơn ai khác, Phần Thiên kỹ năng nàng chỉ có thể khống chế thuần thực ở tầng thứ nhất và tầng thứ hai mà thôi, cho dù phát động sử dụng những tầng cao hơn thì nó sẽ hút sạch toàn bộ năng lượng của nàng!

Trông thấy Diễm Quang, Cửu Đầu Điều bạo phát đứng đứng người lên, không ngừng tập trung công kích Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng mỉm cười, cánh tay giơ lên, Diễm Quang ngay ngắn bay về phía Cửu Đầu Điều, sau đó từ không gian xuất ra Đoạn Hồn, một mũi tên linh lực sắc xuất hiện, mũi tên này chính là sự ngưng tụ của sinh mệnh chi linh, cho dù Cửu Đầu Điều cật lực tránh khỏi những hỏa Hồng Liên thì có thể nào, bị mũi tên bắn trúng vào đầu, tuyệt vọng hí lên hai tiếng, hai mắt khép lại, rơi trên mặt đất!

Hỏa Kỳ Lân nhanh chóng bay xuống, dùng móng vuốt vỗ vỗ vào đầu Cửu Đầu Điều, sau đó nói với Phượng Thiên Vũ đang đứng trên không trung: "Yên tâm, lần này chết thật rồi!"

Mọi người nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, chẳng qua là chưa kịp vui vẻ, bọn hắn liền ngất đại!

Ở phía trước bọn họ, ma thú đang ồ ạt chạy tới, sau d.i.e-n d.a-n l-e q-u-y d-o-n lưng vẫn còn rất nhiều, đủ loại, nào là Đế Vương, Linh Thú. . !

"Ma thú triều cường?" Vân Ế nghi ngờ hỏi.

Mộc Thương phản ứng nhanh nhẹ, kéo qua Mạc Sầu, sau đó hô lên: "Trốn nhanh!"

Thanh Loan rất nhanh lòi kéo Vân Thương ngồi lên lưng của U Minh Điệp.

Vân Ế kéo Thanh Ngư, không biết chạy đi đâu?

Phượng Thiên Vũ thì là ngồi trên lưng Hỏa Kỳ Lân, bay đi.

Có lẽ nếu là ma thú bình thường khi đánh hơi được cỗ hơi thở của bọn họ sẽ lập tức rời đi, nhưng vấn đề chính là bây giờ ma thú đang trong thời kì tảo bạo, căn bản không có cảm ứng được bất cứ cỗ hơi thở nào!

Ma thú điên cuồng chạy qua, cây cối bên đường đều đồng loạt nằm xuống, chắc hẳn đây cũng không phải là lần đầu tiên bọn ma thú triều cường đâu.

Phượng Thiên Vũ đứng ở trên đỉnh núi, dưới mặt nạ, sắc mặt bình tĩnh, rồi lại đáng sợ, Mộc Thương, Mạc Sầu, Vân Thương cùng Thanh Loan đều tại,

duy chỉ có thiếu Vân Ế cùng Thanh Ngự, Vân Ế cũng tính là bằng hữu, Thanh Ngự là người thân của nàng, làm sao có thể để Thanh Ngự rơi vào tình huống nguy hiểm!

Vân Thương sắc mặt cũng không tốt, hần còn chưa xác định được thân phận của nữ tử kia, bây giờ Vân Ế lại biến mất!

"Phượng cô nương, Vân Thương, đừng có gấp, Thanh Ngự cô nương có lẽ ở cùng một chỗ với Vân Ế, tin chắc rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, nói không chừng đã đi vào tầng thứ ba rồi!" Thanh Loan dậm dậm lên quỳ dõm nhớ tới lúc này người đứng gần Thanh Ngự nhất chính là Vân Ế, có Vân Ế bên cạnh, thực lực của Thanh Ngự cũng không thấp, hai người chắc sẽ không gặp vấn đề gì đâu!

Phượng Thiên Vũ không nói gì, quay người đi lại nơi lúc này, nàng nhất định phải tìm được Thanh Ngự!

Mạc Sầu cùng Mộc Thương, Hóa Kỳ Lân tự nhiên sẽ đi theo, Vân Thương không nói thêm gì, cũng đi sau, Thanh Loan thấy Vân Thương đi cũng không có đi theo!

Nơi ma thú triều cường, một mảnh hỗn độn, vừa trở lại, Phượng Thiên Vũ cẩn thận điều tra!

Mấy người chia nhau ra tìm, cũng không phát hiện được điều gì!

"A Vũ, hay chúng ta thử đi tìm ở tầng thứ ba xem sao?"

Mộc Mộc nhìn Phượng Thiên Vũ, cất tiếng nói, tầng thứ hai không có cái gì, rất có thể hai người đã đi tới tầng ba rồi!

"Được, đi tầng thứ ba."

Phượng Thiên Vũ nói xong, đi đến nơi bọn họ vừa tìm thấy một phiến đá, mở ra thông đạo, tiến vào tầng thứ ba!

..

Tầng thứ ba một mảnh đất trên cao

Thanh Ngự dần dần tỉnh lại, vốn muốn đứng dậy, lại cảm thấy trên người rất nặng, mở mắt ra, Vân Ế đang nằm trên người nàng, hai mắt nhắm nghiền!

Thanh Ngự đột nhiên nhớ tới, thời điểm ma thú tiến đến, Vân Ế vốn định mang theo nàng chạy trốn, không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên nằm ở nơi này?

Đây là đâu?

Tiểu thư nếu không thấy nàng, sẽ rất lo lắng!

"Vân công tử, vân công tử, người không sao chứ?" Thanh Ngự lắc người đang nằm phía trên, không chú ý tới tay áo rơi xuống một nửa, một ấn ký trên cánh tay cũng lộ ra ngoài!

Vân Ế bị Thanh Ngự lắc lắc đến choáng váng, mở mắt ra: "Người còn lắc nữa là ta có chuyện luôn đó?"

Thanh Ngự buông tay, ngại ngùng nói: "Xấu hổ, người quá nặng đi!"

Vân Ế im lặng đứng lên, nhìn nhìn chung quanh, chết tiệt, bọn hần lại đi tới nơi nào nữa đây, bọn họ sao rồi?

"Thanh Ngự người. . .!"

Vân Ế giật mình nhìn Thanh Ngự, hần vốn đang muốn hỏi nàng có bị thương ở đâu không, rồi lại nhìn thấy ấn ký trên cánh tay của Thanh Ngự.

Thanh Ngự hồn nhiên không biết: "Vân công tử, làm sao vậy?"

Vân Ế nắm cánh tay Thanh Ngự, cẩn thận nhìn ấn ký!

Là một chữ Vân, chung quanh chữ Vân là một vòng tròn, phía trên còn thêu lên những hoa văn đặc thù!

Không sai, trên cánh tay Thái Tử cũng có một cái, giống hệt ấn ký này, Thái Tử đã từng nói qua, đây là nương nương tự tay thêu đấy, chỉ có hần và tiểu công chúa mới có!

"Thanh Ngự, cái ấn ký này là sao đây?"

Thanh Ngự mờ mịt, cúi đầu nhìn ấn ký trên cánh tay của mình, nhẹ nói: "Từ khi sinh ra đã có a!"

Khi nàng còn nhỏ, phu nhân còn nói qua cái ấn ký này rất đặc biệt!

Vân Ế kích động, đứng rồi đây là Thiên Hoàng Điện, Quốc Sư đã từng nói, người hần muốn tìm sẽ tìm thấy ở Thiên Hoàng Điện, không nghĩ tới là thật sự

đã tìm thấy, còn là Thanh Ngư!

"Thanh Ngư, đi, chúng ta đi tìm tiểu thư của ngươi!" Vân Ế nói xong, lôi kéo Thanh Ngư bước đi, nếu hắn không có đoán sai, nơi này đang là mùa xuân cũng chính là tầng thứ ba của Thiên Hoàng Điện, Thái Tử không thấy bọn họ nhất định sẽ đi tìm, phải nhanh chóng tìm ra bọn họ!

Thanh Ngư không biết hắn vì cái gì mà hắn lại cao hứng như vậy, nhưng khi nghe hắn nói muốn tìm tiểu thư, cũng không có hỏi thêm điều gì!

Mấy người Phụng Thiên Vũ đi lên tầng thứ ba, nhìn quang cảnh mình đang đứng như trong mùa xuân, cái trán mồ hôi rớt thêm vài đường hắc tuyến, thật sự là Xuân Hạ Thu Đông a!

"Vân Thương, nếu không chúng ta tách ra tìm bọn họ?" Thanh Loan đề nghị, nếu chia nhau ra tìm, xác suất sẽ cao hơn.

"Không thể tách ra, nơi đây, còn nguy hiểm hơn cả tầng thứ hai!" Phụng Thiên Vũ nhìn về phía trước, tầng này chắc chắn sẽ rất nguy hiểm, nhưng nơi nguy hiểm luôn đi kèm với đồ tốt, ví dụ như: dược liệu!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Rèn Luyện Tại Thiên Hoàng Điện 4

Mộc Thương triệu hồi những nhánh mây, lơ tai khẽ động, sau đó nói: "Chúng ta không cần tìm nữa đâu, bọn họ sắp đến đây rồi!"

"Ồ, sao ngươi biết rõ như vậy?" Thanh Loan nghi ngờ hỏi, bọn họ đâu thấy ai đâu, làm sao hắn dám khẳng định Vân Ế đang đi đến đây?

"Cỏ cây nơi đây hợp thành một mạch. Muốn biết, hỏi bọn chúng là sẽ rõ thôi."

"Như vậy cũng được sao?"

Quả nhiên không lâu sau, Vân Ế cùng Thanh Ngư liền xuất hiện, nhìn đáng vẻ hai người hơi nhếch nhát một chút... !

Thanh Ngư nhìn thấy tiểu thư của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú không khỏi hiện lên một nụ cười, nhanh chóng chạy tới!

"Tiểu thư."

Phụng Thiên Vũ kéo Thanh Ngư lại bên mình, cẩn thận kiểm tra từ trên xuống dưới, phát hiện nàng không có bị thương, liền yên lòng!

"Thanh Ngư, làm sao các ngươi vào được tầng thứ ba vậy?"

Phụng Thiên Vũ vừa cất tiếng hỏi, mọi người ở đây cũng đang bàn khoăn về vấn đề này, nơi Thanh Ngư biến mất nhìn rất là bình thường, tấm bia đá cũng không có ở nơi đó, vậy bọn họ làm sao mà có thể bước vào tầng này được?

Thanh Ngư suy nghĩ một chút, rồi nói: "Ta cũng không biết nữa, lúc ấy không biết chuyện gì xảy ra, sau đó tỉnh lại thấy mình đã ở đây rồi!"

"Được rồi, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở tầng thứ ba này, ngày mai chúng ta sẽ tiến vào tầng bốn!"

Phụng Thiên Vũ nhìn những đám dược liệu đang tràn đầy sức sống kia, khoe miệng cong lên, ai da, đều là những hảo dược liệu không đó nha.

"Thái tử điện hạ, nàng đứng, đúng là... tiểu công chúa!"

Thời điểm mọi người đang cao hứng, Vân Ế lại ném ra quả một quả boom, mọi người nhanh chóng quay đầu nhìn Thanh Ngư... !

Tiểu công chúa?

Thanh Ngư lại chính là tiểu công chúa của Vân Thương quốc... !

Vân Thương kích động nhìn Thanh Ngư, rồi hỏi Vân Ế: "Ngươi nói đều là sự thật sao?"

Vân Ế tươi cười: "Thái Tử, trên cánh tay phải của nàng có một ấn ký như của Thái Tử."

Thanh Ngư coi như vẫn chưa xác định được vấn đề, khi nghe đến đây mọi chuyện cũng đã rõ ràng!

Nàng chính là tiểu muội muội của Vân Thương, người mà Vân Ế luôn muốn tìm, trời, nói đùa gì vậy?

Mạc Sầu sờ sờ đầu, nỉ non nói: "Khó trách, lần đầu tiên Thanh Ngự trông thấy công tử đã nói như đã từng gặp qua người!"

Vân Ế suy nghĩ một chút, thật ra d.i.e.n d.a.n l.e q.u.y d.o.n khi tiểu công chúa chưa mất tích, hai người đã gặp nhau hai lần, một lần là lúc tứ hôn, một lần là ở trong Hoàng Cung!

Phượng Thiên Vũ không cảm thấy ngoài ý muốn, nàng ngay từ đầu đã suy đoán về điều này, về sau ngẫu nhiên trông thấy ấn ký trên tay Thanh Ngự chính lúc đó nàng liền đã khẳng định, chẳng qua là không nghĩ tới, một đường Vân Thương cũng không nhận ra Thanh Ngự, đồng thời những điều Dạ Hiền nói đều hoàn toàn chính xác!

Thiên Hoàng Điện mịt mù mịt mù, người cần tìm từ từ sẽ đến!

Khởi băng Mộc Thương không có biểu lộ gì.

Mộc Mộc nhìn thoáng qua Thanh Ngự, hảo hảo một cái công chúa bởi vì trúng phải quỷ kế mà phải xa rời thân nhân của mình, cổ đại chính là một nơi cung tâm kế (mưu tính, kế sách)giết người trong thầm lặng a... !

"Thanh Ngự, người... !"

Vân Thương hít một hơi thật sâu, nhìn Vân Ế nói về ấn ký, vậy nàng chính là muội muội của hắn rồi, ấn ký chính là tự tay d*i*e*n d*a*n l*e q*u*y d*o*n mẫu hậu hắn thêu lên, chỉ có hắn và muội muội mới có, người ngoài căn bản không thể bắt chước được!

Thanh Ngự nhất thời khó có thể tiếp nhận, nàng vẫn luôn nghĩ rằng mình là cô nhi, không có thân nhân, thân nhân duy nhất của nàng chính là tiểu thư cùng phu nhân, nhưng bây giờ lại xuất hiện một vị ca ca!

Chung quanh Phượng Thiên Vũ bày ra kết giới, mang theo nhóm người Mộc Thương rời đi, lúc chuẩn bị đi, Phượng Thiên Vũ vỗ vỗ bả vai Thanh Ngự cất giọng nói: "Thanh Ngự, người phải suy nghĩ thật kỹ, hắn chính là ca ca của người!"

"Tiểu thư!" Đôi mắt Thanh Ngự đỏ lên, hô nhẹ một tiếng, ý tứ của tiểu thư nàng hiểu rõ, nhưng mà... !

Tự nhiên bây giờ lại xuất hiện một ca ca, nàng... !

Sau khi Phượng Thiên Vũ rời đi, đến một vách núi đá, nơi càng nguy hiểm, bảo vật sẽ càng tốt!

... ..

"Thanh Ngự, những năm này muội sống có tốt không?"

Vân Thương nhìn Thanh Ngự, muội muội của hắn, rút cuộc cũng tìm được rồi!

Thanh Ngự mỉm cười, khuôn mặt thanh tú ngập tràn niềm vui: "Tuy rằng cuộc sống trước kia thật khổ sở, nhưng muội vẫn sống rất vui vẻ bên tiểu thư!"

Vân Thương nghe vậy, trong mắt tràn ngập đau thương, Phượng Thiên Vũ phế vật của Đông Dạ quốc danh tiếng lừng lẫy lan truyền khắp tam quốc, Thanh Ngự đi theo nàng, cuộc sống như thế nào hắn hiểu!

"Thanh Ngự, cùng ca ca quay về Vân Thương quốc được không? Ca ca sẽ hảo hảo bảo vệ muội!"

"Muội không thể quay về cùng ca ca được!" Thanh Ngự lắc đầu, ánh mắt kiên định: "Huynh là ca ca của muội, điều đó muội sẽ không phủ nhận, nhưng muội chỉ muốn ở cùng d.i.e.n d.a.n l.e q.u.y d.o.n với tiểu thư!"

"Thanh Ngự, vì cái gì muội lại không muốn làm công chúa mà nguyện ý đi theo nàng?"

Vân Thương nhìn Phượng Thiên Vũ, nữ nhân kia, có ma lực gì sao?

"Không vì cái gì cả, đều là muện nguyện ý muốn như vậy!"

"Thanh Ngự, nếu muội đã quyết định như vậy huynh sẽ không làm khó muội, huynh chỉ mong muội sống luôn vui vẻ và hạnh phúc!"

"Cảm ơn ca... Ca ca!" Thanh Ngự nói xong, nhào vào trong lòng Vân Thương!

Vân Thương ôm lấy Thanh Ngự, mẫu hậu, người nhìn thấy không, con đã tìm được tiểu muội muội rồi, con tuyệt đối sẽ không cho bất kì ai làm tổn thương đến muội muội!

Thanh Loan ngồi trên tàng cây, cách đó không xa nhìn hai huynh muội đang ôm nhau, khuôn mặt tuyệt mỹ d~i~e~n d~a~n l~e q~u~y d~o~n rộ lên nụ cười, Vân Thương vui vẻ, thật tốt!

"Loan loan, người muốn đi theo hắn sao?"

U Minh Diệp vẫy vẫy đôi cánh hỏi, Loan Loan từ khi gặp được nam nhân này liền đi theo hắn, còn không chịu làm việc kia nữa!

"Diệp nhi, ta thích chàng!"

Thanh Loan không phải là loại người bụng đang đói có người mời ăn thì kêu no rồi từ chối, các cô nương ở Minh giới luôn là vậy đó ưa thích nói thẳng, nhưng mà Vân Thương lại không phải là người của thế giới này, nàng sợ nàng sẽ làm hắn sợ!

"Thế nhưng mà Loan Loan, chúng ta còn phải đi tìm chuyển thế của Thần Nữ Sáng Thế nữa a!"

Thanh Loan sửng sốt, lắc chân, bất đắc dĩ nói: "Nghe nói Thần Tử cũng tới Đế Hoàng Thành rồi, không bằng chúng ta cùng hắn đi tìm luôn!"

Lần đầu tiên, Thập Phương thế giới rung chuyển, Dự Ngôn Sư có nói chuyển thế của Thần Nữ đã trở về, muốn cứu được phụ hoàng, chỉ có tìm đến Thần Nữ, nhưng biết Thần Nữ ở chỗ nào mà tìm... !

"Loan Loan, ta thật sự không có biện pháp với ngươi a!" U Minh Diệp bay vòng vòng tròn không biết phải nói như thế nào, nó là ma thú của Loan Loan, Loan Loan nói thế nào nó sẽ làm như thế!

Phượng Thiên Vũ cũng đã thu thập được một ít dược liệu, lúc trở sắc trời đã tối, Thanh Ngự cùng Vân Thương còn có Vân Ế đang ngồi chung một chỗ.

Mộc Mộc cảm Thập Tự Giá (chính là cái dây chuyền của Mộc Mộc đó) chơi đùa, Mạc Sầu đứng ở một bên, Thanh Ngự thấy nàng về, cao hứng chạy tới: "Tiểu thư!"

"Ừm!"

Phượng Thiên Vũ lên tiếng, nhìn bộ dạng này chắc là đã tiếp nhận Vân Thương rồi!

"Mộc Mộc, ngươi sao cứ nhìn cái đó hoài vậy?"

Phượng Thiên Vũ ngồi xuống, Mộc Mộc d-i-e-n d-a-n l-e q-u-y d-o-n đang nhìn vào vòng dây trên tay, cái Thập Tự Giá đối với Mộc Mộc không biết có ý nghĩa như thế nào?

Mộc Mộc đem Thập Tự Giá đeo lên cổ rồi thở dài: "A Vũ, không biết làm sao đạo gần đây Thập Tự Giá luôn lộn xộn."

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, kinh ngạc nhìn về phía Mộc Mộc: "Ngươi nói Thập Tự Giá luôn lộn xộn?"

Làm sao có thể, một cái Thập Tự Giá làm sao có thể động được?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Rèn Luyện Tại Thiên Hoàng Điện 5

"Ừ, nãi nãi đã từng nói qua, thời điểm Thập Tự Giá chấn động là đại biểu cho ta gặp phải một sự việc sẽ không có cách nào xoay chuyển được!" Mộc Mộc bất đắc dĩ nói, nãi nãi còn nói cái gì đó nữa, nàng không nhớ rõ!

"Mộc Mộc, ta sẽ không để cho ngươi gặp phải chuyện không may!"

Phượng Thiên Vũ nói xong, cũng không nói thêm gì nữa, nhắm mắt tu luyện, việc quan trọng nhất bây giờ của nàng chính là phải nhanh chóng mạnh mẽ, bằng không thì ngay cả nàng cũng không bảo vệ được!

Mộc Mộc chăm chú nhìn Phượng Thiên Vũ, A Vũ, Mộc Mộc cũng sẽ bảo vệ ngươi!

Màn đêm buông xuống,

Không trung truyền đến như âm thanh như có như không, Phượng Thiên Vũ nhanh chóng mở mắt, Thanh Loan cùng Mộc Mộc cũng tỉnh lại!

"Các ngươi cũng nghe được?" Thanh Loan kinh ngạc hỏi, đây là âm thanh U Minh, có nghĩa là trong tầng thứ ba này có ma thú của U Minh?

Nhưng tại sao hai người kia cũng nghe được?

Nàng là người của Minh giới, nghe được âm thanh của U Minh là chuyện dễ hiểu... !

Phượng Thiên Vũ không nói, đứng dậy đi theo âm thanh đang phát ra, đây không phải là âm thanh của U Minh, nàng nghe như ai đó đang gọi tên nàng, là ai, là ai đang gọi nàng?

Thanh Loan cùng Mộc Mộc vốn định đi theo, nhưng gặp phải một tầng kết giới nên bị ngăn ở bên ngoài!

Thanh Loan liền thủ cùng Mộc Mộc cũng không phá được màn kết giới này, hai người chạy nhanh đến đánh thức nhóm người Vân Thương!

"Mộc Mộc tỷ, làm sao vậy?" Thanh Ngự mơ hồ hỏi.

"Không thấy A Vũ!"

Lời này vừa nói ra, Thanh Ngự lập tức thanh tỉnh, tiểu thư không thấy?

Mộc Thương vẫy vẫy nhánh mây cách đó không xa!

Nhánh mây không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn như cũ nằm im tại chỗ!

Sao lại như vậy?

Mộc Thương nhíu mày, nơi đây lại có người có thể ngăn cản được năng lực của hắn!

Cho dù năng lực của hắn bị áp chế, nhưng hắn là Tinh Linh, Tinh Linh không cần thông qua bất kỳ cái gì có thể trực tiếp câu thông với cây cỏ!

Mộc Thương nhắm mắt, tiếp nhận thông tin!

Mọi người không quá rầy rầy, Thanh Ngự sốt ruột, tầng một, tầng hai đã nguy hiểm như vậy, huống chi cái tầng ba này!

"Thanh Ngự, người đừng lo lắng, có tiểu công tử cùng Viêm ở đó, thực lực của tiểu thư lại mạnh mẽ như vậy, sẽ không có việc gì đâu!" Mạc Sầu an ủi Thanh Ngự, hắn tin tưởng tiểu thư nhất định sẽ không có chuyện gì!

Thanh Ngự nghe vậy, cũng yên tâm phần nào, nhìn chăm chăm vào Mộc Thương!

Mộc Thương mở mắt ra, mặt mày nhíu lại!

Trong lòng mọi người không ngừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì đi?

"Mộc Thương, A Vũ đi vào trong đó rồi hả?" Mộc Mộc rất bình tĩnh hỏi.

Là tiếng sáo, A Vũ nghe được tiếng sáo nên mới đi vào đó!

"Cây cỏ nói, A Vũ biến mất ngay tại màn sương mù màu trắng, còn có, người cản trở chúng ta có thực lực rất kinh khủng, phải là người từ trong tầng thứ mười!"

Mộc Thương nói xong, tất cả mọi người đều trầm mặc, tầng thứ mười, tại sao lại phải cản trở bọn họ, rồi lại dẫn Phượng Thiên Vũ rời đi, rút cuộc là vì cái gì?

Mộc Thương còn nói nàng biến mất trong màn sương trắng, vậy nghĩa là Phượng Thiên Vũ không có ở tầng thứ ba nữa rồi!

"Phượng cô nương là bị tiếng sáo dẫn đi, ta còn tưởng rằng là ma thú của U Minh, bây giờ suy nghĩ lại một chút bên trong Thiên Hoàng Điện làm sao có thể có ma thú của U Minh, vì vậy tiếng sáo kia, rất có thể là người khác làm!" Thanh Loan ngưng ngừng nói, nàng quên mất, ma thú ở U Minh ảo cảnh cùng các ma thú khác luôn luôn bài xích nhau, bên trong Thiên Hoàng Điện có rất nhiều ma thú, nếu có ma thú của U Minh ảo cảnh thì sớm đã đánh nhau ác liệt rồi!

"Chúng ta phải chờ ở nơi đây thôi, không thì khi A Vũ trở về không thấy chúng ta lại phải đi tìm!"

Mộc Mộc nói xong, ngồi xuống ở một bên, tuy rằng không ra được kết giới này nhưng nó cũng sẽ bảo vệ được các nàng!

... ..

Phượng Thiên Vũ đi qua màn sương trắng, áo đỏ như lửa, đôi mắt lạnh như băng nhìn cầu thang trước mắt, nhấc chân bước từng bước đi lên!

Nàng muốn nhìn xem, là ai đang gọi nàng, tại Đế Hoàng Thành nàng vốn không quen biết ai?

Cầu thang uốn lượn không điểm dừng, Tuyết Ảnh đang ngủ say trong không gian Hồng Liên lại đột nhiên tỉnh lại, ra ngoài không gian, Đoạn Hồn đang dao động mạnh mẽ, duy chỉ có Viêm không bị lực lượng này làm ảnh hưởng, đồng thời cũng mất đi liên lạc với Phượng Thiên Vũ!

"Mẫu thân, ta cảm nhận được cỗ khí tức quen thuộc!"

Thân thể nhỏ nhỏ của Tuyết Ảnh cũng Phượng Thiên Vũ đi lên phía cầu thang, một trắng một đỏ, kẻ vai sát cánh mà đi!

Tựa như ngàn năm trước bọn họ cũng đã từng như vậy!

"Ảnh nhi, trong trí nhớ của ngươi có biết nơi này không?"

Phượng Thiên Vũ cất giọng hỏi, nàng cảm thấy nơi này cũng rất quen thuộc nhưng không tài nào nhớ ra được!

Thiên Hoàng Điện, Thần Hoàng, Ảnh nhi, Đoạn Hồn, hết thấy hết thấy nàng đều không thể nhớ rõ được!

"Mẫu thân, trong trí nhớ của ta bây giờ cũng không biết chỗ này!"

Hai người càng đi càng gần, cảm giác quen thuộc ngày càng tăng lên, tiếng sáo vẫn đang tiếp tục!

Tiếng sáo nhu hòa như nước, như đang vẽ nên một nữ tử tôn quý của ngày xưa.

Hai người một đường đi lên, nhìn cung điện trực mắt, khuôn mặt Phượng Thiên Vũ trầm xuống, chính là chỗ này!

Đại môn Cung điện từ từ mở ra, như nghênh đón nàng bước vào... !

"Ảnh nhi, chúng ta đi vào!"

Hai người tiến vào cung điện, đập vào mắt trước chính là một hồng y nữ tử, màu đỏ yêu dị, một nửa dung mạo bị che khuất bởi mặt nạ, lộ ra một đôi mắt mệnh môn xuất thần, cầm trong tay một cây sáo ngọc màu xanh biếc, đặt ở bên môi, nhẹ nhàng thổi, vừa trông thấy Phượng Thiên Vũ cùng Tuyết Ảnh tiến đến, nhẹ nhàng đưa cây sáo xuống, nhìn về phía hai người!

"Ngươi đúng là đã trở về!" Nữ tử thờ dài, sâu trong thâm tâm của nàng chính là hy vọng đem chuyển thế của bản thân trở về!

Phượng Thiên Vũ nhíu mày, nàng là ai, tại sao nói nàng đúng là đã trở về?

"Ngươi là ai?"

Nữ tử không đáp mà hỏi lại: "Trở về là muốn tìm Thần Hoàng sao?"

Phượng Thiên Vũ khẽ giật mình, nàng biết Thần Hoàng?

"Tới nơi này vốn không phải do ta định đoạt, ta cũng không phải chỉ là vì muốn tìm kiếm Thần Hoàng!"

Nữ tử nghe vậy, cúi đầu nhìn cây sáo trong tay, mở miệng nói: "Hết thấy tùy ngươi!"

"Tại sao ngươi lại đem ta đến đây?"

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng hỏi, nữ nhân này đem nàng tới đây không chỉ là vì muốn hỏi nàng điều này thôi chứ?

Nữ tử đứng lên, hai tay trắng nõn nhẹ nhàng kéo chiếc mặt nạ xuống, lộ ra một dung mạo tuyệt sắc... !

Phượng Thiên Vũ giật mình, dung mạo của nữ tử này giống nàng y đúc, không! Phải nói chính là nàng!

"Ngươi..."

"Ta chính là ngươi!" Nữ tử nói xong, bóng dáng bắt đầu mờ nhạt!

Cho đến khi nàng biến mất không thấy gì nữa, Tuyết Ảnh mới lên tiếng nói ra: "Thượng Cổ Thần Thuật, hồn lưu!"

Phượng Thiên Vũ quan sát cung điện, trong cung điện có khắc một ít ma thú, trông rất sống động, như đang muốn cào tường mà ra!

Xem ra nàng phải tìm được một cái gì đó liên quan đến Thần Hoàng... !

Nàng kia đi nơi nào rồi?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Nhớ Lại

Phượng Thiên Vũ quay người, đang chuẩn bị rời đi, đau, đầu rất đau.. mà tiếp theo đó, hình ảnh không ngừng chuyển đổi!

Thiên Hải Chi Thượng, nữ tử một thân áo đỏ hành tẩu ở phía trên, Thiên Hải Chi thượng, một nam tử đi tới, ánh mắt tươi cười tà mị phóng ra: "Thiên Hải chính là chỗ của bốn tôn, tự tiện xông vào, chết!"

Khi đó nàng, băng lãnh vô tình, đáp trả: "Ta còn không biết Cửu Thiên thần tôn lại là người ham muốn giết người như vậy!"

Hình ảnh lần nữa lại chuyển đổi, các nàng đi qua cấm hải, nàng vì hắn, triệt để bước vào ba mươi ba tầng thiên!

Dòng nước cuốn qua, các nàng cười hi hi ứng thuận lời hứa!

Thập Phương thế giới rung chuyển dữ dội, khổ không thể tả.

"Tuyệt Nhi, cùng ta trở về Thiên Hải Chi Thượng, không cần đi quản những chuyện như thế này được không?" Âm thanh nam tử mang theo vẻ cầu xin đau lòng.

Nữ tử lắc đầu: "Hoàng, ta phải bảo hộ bọn họ!"

Nàng là Thần Nữ Sáng Thế, chuyện của Thập Phương thế giới nàng không thể không quản!

Nam tử mỉm cười, bảo hộ bọn họ: "Tuyệt Nhi, còn ta thì sao?"

Nàng lấy tính mạng bảo vệ bọn họ, Tuyệt Nhi, còn ta phải sống như thế nào?

Nữ tử quay người: "Hoàng, xin lỗi chàng!" Nói xong kiên quyết rời đi!

Thẳng đến khi nàng không chống đỡ nổi những đạo thiên lôi màu vàng điện cuồng đánh xuống người, biến mất khi thiên địa pháp tắc buông xuống, Thần Hoàng, nếu có kiếp sau, Tuyệt Cơ nhất định sẽ tìm được chàng!

Hình ảnh rốt cuộc cũng đã biến mất, Phượng Thiên Vũ mở mắt ra, Tuyệt Ảnh quái dị nhìn nàng, nửa ngày mới nói ra: "Mẫu thân, người đã hấp thụ toàn bộ lực lượng ở đây!"

Tuyệt Ảnh thờ dài, trong cung điện này có một cỗ lực lượng thần bí rất mạnh mẽ, rất có thể đây chính là linh lực kiếp trước của mẫu thân lưu lại, không nghĩ tới, rất nhanh đã bị mẫu thân hấp thụ toàn bộ!

Phượng Thiên Vũ vận dụng linh lực, cảm thụ một cái, quả nhiên phát hiện linh lực trong cơ thể gia tăng không ít, chỉ chờ thời cơ đột phá mà thôi!

Phượng Thiên Vũ đi về phía cung điện, những tấm lụa trắng phiêu động, hình ảnh đằng sau tấm lụa như ẩn như hiện!

Phượng Thiên Vũ kéo ra một chút, chỉ thấy một bức họa bao trùm toàn bộ vách tường, Thiên Hải, nữ tử tay cầm Đoạn Hồn, một thân áo đỏ, tóc đen như mực tung bay khê múa theo những con gió thổi qua, mà đối diện với nàng là một bạch y nam tử, một đầu tóc bạc, một đôi mắt nhân, khuôn mặt mang theo vài phần tà mị, hai người nhìn nhau, đây chính là lúc hai người gặp nhau lần đầu, mãi mãi không thay đổi.

Phượng Thiên Vũ lùi sau một bước, nam tử trong bức họa kia rõ ràng chính là Dạ Hiền, đêm đó, nàng nhìn thấy Dạ Hiền cũng là tóc bạc, nhưng nàng lại không nhìn thấy được đôi mắt màu tím luân hồi kia!

Đây là chuyện gì?

Chẳng lẽ Dạ Hiền chính là chuyển thế của Thần Hoàng?

Phượng Thiên Vũ cùng với Tuyệt Ảnh bước nhanh đi ra khỏi cung điện, nàng đã hấp thụ toàn bộ lực lượng trong cung điện này, bao gồm cả Phần Thiên kỹ năng, những vật kia đối với nàng là vô dụng, mà Thanh Ngự cùng Mộc Mộc đều không thể khống chế được nó, nên nàng cũng không có cầm theo!

Cung điện sau khi nàng rời đi, chậm rãi đóng lại!

Giờ phút này, học viện Đế Hoàng, ở trong Thiên Hải, đột nhiên tim Đế Dạ Hiền đập thật nhanh, hắn cũng không hiểu được cảm giác lúc này là gì!

Thánh Nhiêu cũng như vậy, mắt nhìn về phía Thiên Hải, là ai, là ai đã đến tầng thứ mười, hấp thụ toàn bộ lực lượng trong cung điện!

Đế Dạ Hiền đứng dậy, một đôi mắt nhân, một đầu tóc bạc, đôi mắt nhân giống như vô ngàn những vì sao lấp lánh, nhìn về phía Thiên Hải, hắn như vừa trông thấy hai người!

Thánh Nhiều sững sờ, sau đó nói ra: "Rời khỏi đây thì mau chóng thay đổi lại hình dạng đi."

Đế Dạ Hiền trở lại hình dáng như trước, rời khỏi Thiên Hải, hần phải nhanh quay về Ma giới, gần đây hần nhớ tới không ít chuyện rồi!

Trong trí nhớ đó, nàng là ai?

Chẳng lẽ chính là Thần Nữ Sáng Thế - Tuyết Cơ?

Nhìn bóng dáng Đế Dạ Hiền rời đi, Thánh Nhiều cũng đi trở về, hần phải nhanh chóng đến xem, rút cuộc là thần thánh phương nào lại có thể hấp thụ đi toàn bộ sức mạnh của Tuyết Cơ Thần Nữ... !

Chuyện rất kì quái, Phượng Thiên Vũ sau khi rời khỏi tầng thứ mười, trực tiếp về tới tầng thứ ba, mà cái cầu thang kia sau khi nàng trở về liền bốc hơi không thấy tung tích, nếu không phải trong cơ thể nàng đang vẫn còn cỗ năng lượng thần bí này, không thì nàng cứ ngỡ rằng nàng đang nằm mơ... !

Lực lượng trong cung điện bị Phượng Thiên Vũ hấp thụ, kết giới bủa vây nhóm người Mộc Thương cũng đã biến mất!

Mộc Mộc cao hứng tươi cười: "Thanh Ngự, kết giới đã biến mất, chúng ta đi tìm A Vũ thôi!"

"Được!"

Thanh Ngự nói xong, cùng Mộc Mộc chạy về phía trước mặt!

Chẳng qua là, chưa có chạy được bao lâu, các nàng liền đứng vững bước, nhìn thấy một bóng dáng đang đi ra từ trong làn sương trắng kia, bước từng bước tiến đến!

Phượng Thiên Vũ nhìn hai người trước mặt, mặt mày nhẹ chau lại: "Các ngươi đang làm gì thế?"

Mộc Mộc lắc đầu, tỏ vẻ các nàng không có việc gì!

Thanh Ngự lại không như vậy, khuôn mặt thanh tú lộ vẻ lo lắng: "Tiểu thư, khi người bước vào trong đó, chúng ta bị một đạo kết giới ngăn cản, nhưng bây giờ kết giới biến mất rồi!"

"Kết giới?"

Nàng dùng kết giới ngăn cản các nàng, có tính là bảo vệ các nàng không!

"Ta tới một nơi rất kì quái, trong khoảng thời gian ngắn không thể kể hết cho các ngươi được!"

Phượng Thiên Vũ chắc chắn cả nhóm ở đây không ai biết rõ được, không phải là nàng không tin tưởng mọi người, mà là nàng không muốn khi mọi người biết chuyện lại phải thêm phiền não, đến trước khi nàng nhớ rõ hết mọi chuyện, nàng sẽ không nói cho bất kì ai biết... !

Nếu không phải lực lượng kia vẫn đang dao động trong cơ thể nào, không thì nàng cũng đã cho rằng tất cả những cái kia đều là một ảo cảnh!

Mọi người biết rõ nàng không muốn nói, cũng không có hỏi nhiều, nàng không nói là có nguyên nhân của nàng... !

Đoàn người Phượng Thiên Vũ tiếp tục di chuyển, sẽ không đứng im một chỗ, một đường đi thẳng về phía trước, mau chóng tìm ra tấm bia đá.....

Mấy người tiến vào sơn cốc, đi thẳng về phía trước!

Đột nhiên, Phượng Thiên Vũ dừng bước, mắt lạnh đảo qua bốn phía, lạnh lùng quát lên: "Đi ra!"

Mấy người hơi kinh sợ, bọn hần đều không có cảm giác, nàng làm sao lại biết được?

Ngay sau đó, sơn cốc đang yên tĩnh liền truyền đến một đạo tiếng cười, tiếp theo một gã nam nhân đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người!

Chuẩn xác mà nói, là một lão nam nhân!

"Ngươi là ai?"

Phượng Thiên Vũ nhìn lão nam nhân trước mặt, toàn thân đề phòng, cỗ khí trên người rất mạnh, mạnh hơn cả nàng!

Nam nhân thấy toàn thân Phượng Thiên Vũ đang trong tư thế đề phòng, vui vẻ hơn hờ cười nói: "Tiểu cô nương, đừng đề ý, ta chỉ là tiến đến xem có tình huống gì dị thường không mà thôi, không cần phải đề phòng như vậy đâu?"

Trên đầu Phượng Thiên Vũ bỗng có ba con quạ bay qua, không cần đề phòng?

Tại một nơi quỷ quái này có một kẻ có thực lực hơn mình, mình lại không biết rõ hần, thử nghĩ xem có cần phải đề phòng hay không?

Ngay lúc mọi người đang im lặng, bên tai truyền đến giọng nói của gã nam nhân: "Ta đi trước, các ngươi nên nỗ lực a, đến tầng thứ năm đi ra ngoài, Học Viện sẽ có phần thưởng a!" Nói xong, tiêu sai bay đi!

Mọi người: "..."

Người nào đây?

Phượng Thiên Vũ nhìn hần biến mất, đôi mắt hơi trầm xuống, thực lực của người kia không phải chỉ là cao hơn một chút đâu, xem ra cái Đế Hoàng Thành này quả nhiên đúng nơi cường giả hội tụ mà, khó trách thể nhân đều tôn kính nó đến như vậy a... !

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Mộc Thương Xui Xẻo 1

Nhóm người cứ một đường đi thẳng

Phượng Thiên Vũ đi được một vòng, dừng bước, nhìn về phía bốn phía, kiếp trước nàng thường xuyên đi đến những nơi có địa hình phức tạp để làm nhiệm vụ, đi qua không ít rừng rậm, vì vậy nàng có không ít kinh nghiệm, một vòng đánh giá cảnh vật chung quanh, hai mắt âm trầm, rồi sau đó cất tiếng nói: "Dừng lại đi, chúng ta trở lại chỗ cũ rồi!"

Mấy người nghe vậy liền dừng lại, quan sát, quả nhiên là bọn họ lại trở về nơi lúc này!

"A Vũ, chúng ta tiến vào trận pháp rồi!" Mộc Mộc nhìn bốn phía, nàng chỉ hiểu chút chút thôi, rất rõ ràng, căn bản trận pháp này nàng không thể phá được!

"Ta biết rồi!"

Bây giờ Phượng Thiên Vũ thật sự bó tay rồi, các kiểu kỹ năng sống nàng đều hiểu rõ, duy chỉ có trận pháp, nàng thật không biết gì cả!

Thanh Loan là công chúa Minh giới, càng không biết cái trận pháp là gì rồi!

Vân Thương thì không cần phải hỏi.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Vân Ế, mắt sáng long lanh, vẻ mặt chờ mong, ngay cả Phượng Thiên Vũ cũng nhìn sang cơ mà. !

Vân Ế bị ánh mắt của mọi người làm cho giật mình, lui về phía sau vài bước: "Các ngươi nhìn ta làm gì, ta cũng có biết gì đâu!"

Mộc Mộc im lặng nhìn lên trời: "Không hẹn mà gặp a?"

Mẹ kiếp, sớm biết như vậy thì khi ở hiện đại nàng sẽ học chết trận pháp luôn a, bằng không thì không cần phải đau khổ đứng nhìn ở đây a!

Phượng Thiên Vũ giống như nhớ tới cái gì đó, hai mắt tỏa sáng nhìn về phía Mộc Thương: "Mộc Thương, ngươi biết đúng không?"

Mọi người nghe vậy, ánh mắt muôn ngàn ánh sáng chăm chú nhìn vào Mộc Thương, ánh mắt kia dường như muốn nói..., Mộc Thương chỉ cần ngươi nói không biết, chúng ta liền bóp chết ngươi!

Khóe miệng Mộc Thương khẽ co giật, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Ta không biết!"

"Mộc Thương, ngươi nhất định có biện pháp mà!" Phượng Thiên Vũ vừa cười vừa nói, Mộc Thương là Tinh Linh, tất cả cây cỏ trên mặt đất đều là bằng hữu của hắn, nếu đem Mộc Thương treo ngược lên cây, không biết cây cỏ bên ngoài có thể hỗ trợ triệt tiêu được trận pháp này không nhỉ!

Nhất định là khi người nọ bố trí trận pháp này xuống, nhất định là bên ngoài có cái gì đó, không muốn cho bọn họ biết, nhưng những cây cỏ này chưa chắc là cũng không biết. !

Bây giờ Phượng Thiên Vũ đang đeo mặt nạ, nhưng mọi người vẫn biết nàng đang cười, Mộc Thương cảm thấy nụ cười của nàng thật kinh khủng, trực giác mãnh liệt mách bảo cho hắn biết, hắn chuẩn bị gặp phải một cái vận xui xẻo rồi a!

"Mộc Mộc, Thanh Loan, Thanh Ngư, các ngươi tới đây một chút!"

Mấy người nghe vậy đều đi tới!

Phượng Thiên Vũ lập nên kết giới, làm cho nhóm người Vân Thương không biết là bọn họ đang nói cái gì, nhưng thình thoảng lại trông thấy Thanh Ngư

liếc nhìn Mộc Thương, điều này làm cho Mộc Thương có thể khẳng định được rằng trực giác của hắn rất chính xác a.

Nữ nhân đáng chết này, nàng muốn làm gì đây?

Trong kết giới, Phượng Thiên Vũ mang điều nàng vừa nghĩ ra nói cho ba người kia nghe!

"Tiểu thư, như vậy có được không?" Thanh Ngư không đành lòng nói: "Vạn nhất ghim chết Mộc Thương thì phải làm sao bây giờ?"

"Sợ cái gì, A Vũ biết nặng nhẹ!" Mộc Mộc nói xong, nhìn về phía Thanh Loan: "Ngươi thấy thế nào?"

Thanh Loan vô tội nháy nháy mắt: "Ta muốn đi ra ngoài, đương nhiên là đồng ý!"

Vì vậy bốn nữ nhân họp lại, ngay ngắn một đường đi về phía Mộc Thương!

"Mộc công tử, thực xin lỗi, ta muốn đi ra ngoài, chỉ có thể dựa vào ngươi rồi!" Thanh Loan nói xong, lao thẳng tới Mộc Thương!

Vân Thương vừa thấy, đang muốn tiến lên kéo Thanh Loan lại, Thanh Ngư còn nhanh hơn tiến lên ngăn cản, rơi vào đường cùng, Vân Thương đành phải hỏi: "Thanh Loan, ngươi làm cái gì vậy?"

Mộc Thương động thủ cũng không được, mà không động thủ cũng không được, đành phải trong nháy mắt di động, tránh thoát được Thanh Loan. !

Ps: Thân môn, mấy ngày nay đều là canh hai ngồi viết truyện, ngày mai ta sẽ đem mấy chương còn thiếu bổ sung lại, cầu tha thứ, cầu bình luận.

Mộc Mộc song thủ kết ấn, những sợi dây linh lực quấn lấy Mộc Thương

Vân Ế sững sờ, bốn nữ nhân này làm sao vậy? Thế nào lại cứ nhằm vào Mộc Thương?

Mạc Sầu bất động đứng ở một bên, tiểu thư muốn làm cái gì, hắn phải nghe theo.

Bởi vì những sợi dây linh lực không nhìn thấy được, Mộc Thương suýt chút nữa đã bị bắt, may mắn là hắn phản ứng thật nhanh a. !

Mộc Thương vọt qua một bên, nhìn nhằm chằm vào bốn nữ nhân đang nhìn hắn, tức giận hỏi: "Các ngươi muốn làm cái gì vậy hả?"

Mộc Mộc khoát tay chặn lại: "Tiểu Thương, ngươi giờ tay chịu trời đi, có chạy thì cũng chỉ phí sức lực mà thôi!"

Mọi người: "?"

Thanh Loan yếu ớt nói: "Mộc công tử, một mình ngươi có thể đối phó với bốn người chúng ta sao, không bằng nghe theo Mộc Mộc đi!"

Đang lúc nói chuyện, một nhánh mây trực tiếp bay về phía Mộc Thương!

Mộc Thương lắc mình biến mất, bay lên trên cây, mặt lạnh không biểu tình bây giờ đang đồ bưng vì phẫn nộ!

"Phượng Thiên Vũ, ngươi muốn làm cái gì?"

Phượng Thiên Vũ không nói, Mộc Mộc cùng Thanh Loan bắt đầu động thủ.

Vân Thương, Vân Ế, Mạc Sầu, đứng ở một bên, lắc đầu: "Mộc Thương, ngươi tự cầu phúc, chúng ta bắt lực a!"

Eo Mộc Thương bị nhánh mây của Phượng Thiên Vũ cuốn lấy, kéo đến trước trận phong ấn.

"Các loại cây cỏ, cây cối ở ngoài kia, hắn là bằng hữu của các ngươi, nếu muốn cứu hắn, phải lập tức đem trận pháp này dời đi, bằng không thì ta sẽ giết hắn!"

Mộc Mộc nói xong, nhìn nhóm cây cối bên ngoài không có động tĩnh gì, quay người lắc đầu: "A Vũ, hình như không được!"

Phượng Thiên Vũ nhìn Mộc Thương, rồi nói: "Là ngươi muốn tự làm hay muốn ta giúp?"

Đùa giỡn, không được, làm sao có thể?

Mộc Thương là ai, là Tinh Linh sống hơn ngàn năm, không chế cây cỏ phải gọi là xuất quỷ nhập thần, Tinh Linh vốn là bằng hữu của muôn vạn cây cỏ, làm sao mà cây cối phía ngoài không có động tĩnh được?

Chắc chắn Mộc Thương đã nghe được lời nó nói!

"Chúng tôi, các ngươi là bằng hữu của ta sẽ không làm tổn thương ta đâu, chúng tôi sẽ không dễ dàng mà bị mắc lừa!" Mộc Thương trông thấy ánh mắt thâm trầm của Phượng Thiên Vũ, đành phải mở miệng trả lời chi tiết!

Làm cả buổi, chính là muốn đi ra ngoài, hắn đã nói là không được, sao lại còn không tin!

"A? Nói như vậy có ý là tại chúng ta làm không giống như thật nên chúng nó chưa tin?"

Nhìn bộ dáng bùng tình đại ngộ của Phụng Thiên Vũ khiến khoe miệng Mộc Thương lại co rút, thiên a, hôm nay hắn giẫm trúng cái gì mà xui xẻo như vậy hà trời!

"Mộc Mộc!" Phụng Thiên Vũ lui về sau một bước, để cho Mộc Mộc tiến lên!

"A Vũ, vì sao lại là ta?" Mộc Mộc suy nghĩ không ra rồi lên tiếng hỏi, nàng thật sự sẽ thích hợp làm việc đó sao!

"Mộc Mộc lên đi, trong chúng ta ngươi là người thích hợp nhất!" Thanh Loan đẩy đẩy Mộc Mộc bước thêm vài bước, dung nhan tuyệt mỹ lộ rõ vui vẻ, rõ ràng là nhìn có chút hà hê!

Ngăn lại Vân Thương, Thanh Ngự tự động quay đầu, hô to với Mộc Mộc một tiếng: "Mộc Mộc tỷ, chúng ta có thể đi ra ngoài hay không, toàn bộ đều nhờ vào tỷ đó!"

Mộc Thương nhìn bốn nữ nhân, dự cảm trong lòng càng phát ra mãnh liệt.

Chết tiệt!

Mộc Mộc khó khăn nói: "Các ngươi đã xem trọng ta như vậy, ta đây liền động thủ!"

Mộc Thương lui về phía sau vài bước: "Ngươi đến cùng là muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Mộc Thương Xui Xẻo 2

Mộc Mộc nhìn nhánh mây đang ôm lấy thân thể Mộc Thương, rồi quay đầu nhìn về phía Phụng Thiên Vũ: "A Vũ, nhánh mây trời hắn chặt như thế, sao ta cỏi được?"

Mộc Thương khẽ giật mình, cỏi cái gì?

"Tiểu thư, Mộc Mộc tỷ nói cũng đúng, bằng không thì chúng ta nói nói tay một tí cũng được mà!" Thanh Ngự đứng ở một bên nhìn hà hê, rồi lại trông thấy sắc mặt quái dị của Mộc Thương!

Chết tiệt, đừng nói mấy cái nữ nhân này muốn cỏi quần áo của hắn đó chứ?

Không thể không nói, Mộc Thương nên đi làm Dự Ngôn Sư(nhà tiên đoán, tiên tri) được rồi đó!

Chỉ thấy nhánh mây đang siết chặt lấy thân thể của hắn từ từ rơi lỏng ra.

Mộc Mộc mỉm cười, Mộc Thương cũng thuộc dạng tuyệt thế mỹ nam rồi, nàng là một Ma Sư xua đuổi tà ma của thế kỉ 21 nha, nàng sẽ không sợ đâu!

Vì mỹ nam, bằng bất cứ giá nào!

"Phụng Thiên Vũ, ngươi là đang muốn hại đồng bạn sao?"

Mộc Thương nhìn móng vuốt của Mộc Mộc đã giơ đến trước mặt mình, không quản hình tượng, giận dữ hét lên!

Thanh Loan ngồi trên tàng cây, quơ quơ bàn chân, nhìn về phía Mộc Thương: "Mộc công tử, đã là bằng hữu của nhau thì phải giúp nhau không tiếc sinh mạng, chúng ta ra không được, ngươi cũng phải giúp chút công sức chứ, chẳng qua là cỏi quần áo mà thôi, có gì đâu!"

Vân Thương mặt đen, cái gì mà chỉ là cỏi quần áo mà thôi?

Nha đầu chết tiệt kia, hình như.....?

Vân Thương đột nhiên muốn rơi nước mắt, nhớ tới tình cảnh khi mình tỉnh lại ở Vân Nguyệt thì trên người chỉ còn sót lại một y phục mỏng manh?

Lúc ấy hắn còn tưởng rằng mình bị cướp đồ, thì ra là không phải, tất cả đều là nhờ vào nha đầu chết tiệt kia. !

Mộc Mộc thò tay, trực tiếp kéo đai lưng của Mộc Thương ra, ném mạnh lên mặt đất!

Cái tình huống này thật không khác gì sắc nữ đang đùa giỡn thiếu nam nhà lành, muốn bá vương là có bá vương, mọi người cảm thấy khóe mắt của mình đang run rẩy từng hồi!

Phượng Thiên Vũ cũng kinh ngạc, Mộc Mộc a, ngươi có cần mãnh liệt như vậy không hả?

"Nhánh mây, buộc chặt!"

Mộc Thương nhìn quần áo bên ngoài của mình bị cởi sạch, muốn điều khiển nhanh mây để trói chặt Mộc Mộc lại!

Không biết làm sao, nhánh mây chung quanh không có chút động tĩnh nào!

Mộc Mộc cười đắc ý: "Nói cho ngươi biết, nhánh mây ở chung quanh đây đều bị A Vũ điều khiển rồi, ngươi muốn điều khiển cái gì nữa hả?"

"Tiểu tử, còn muốn trói ta sao?"

Mộc Mộc nói xong, trực tiếp kéo áo Mộc Thương xuống, không biết có phải là do cổ tay bị trói chặt quá hay không, nên áo ngoài không thể rơi xuống, vì thế cứ treo lủng lẳng ở đằng sau!

Mộc Thương cảm thấy, từ khi hắn sinh ra, đây là lần đầu tiên hắn mất mặt kinh khủng như thế này, lại bị một nữ nhân không biết nhỏ hơn hắn bao nhiêu lần tuổi cởi sạch quần áo trước mặt bao nhiêu người, quả thực là vô cùng nhục nhã!

"Các người còn không mau giúp, chẳng lẽ thật sự các người muốn nhìn ta bị bọn họ cởi sạch sao?" Mộc Thương mặt đen xì cất giọng bức tức!

Không sai, hắn chính là đang nói với nhóm cây cỏ ở bên ngoài trận pháp, tuyệt đối không phải là đang nói với bọn Vân Ế, Mộc Thương cũng biết rõ, trông chờ bọn hắn, còn không bằng trông chờ vào chính mình!

Gió nhẹ nhàng thổi qua, cây cỏ phía ngoài phiêu động đứng lên, tựa hồ như đang trả lời với Mộc Thương!

Nửa ngày sau đó, những nhóm cây đại thụ đứng lên di động, nhưng tán đá chung quanh bị đánh loạn xạ, từng đám nhánh mây ngã nghiêng đi vào trong trận pháp di chuyển những tán đá!

Thanh Loan thấy vậy, từ trên cây nhảy xuống, đi đến trước mặt Mộc Thương: "Mộc Thương cảm ơn, Tinh Linh chính là Tinh Linh, thật suất khiếp trai!"

Phượng Thiên Vũ thấy trận pháp đã được hóa giải, cũng nhanh chóng thu hồi những nhánh mây đang trói buộc Mộc Thương!

Mộc Thương từ trong lỗ mũi hừ lạnh ra vài tiếng, đem ý phục mặc lên: "Lần sau sẽ tính sổ với các ngươi!"

Mấy người cũng chẳng thèm để ý, chỉ cần phá được trận pháp là tốt rồi, quan hắn lần trước với lần sau nữa sao!

Vân Ế cùng Vân Thương cũng không nói gì, chẳng qua là không hẹn mà cùng nói với Mộc Thương: "Cực khổ rồi!"

Mộc Thương nghe xong, tâm tình thật khó khăn mới bình ổn được liền nổi lên một trận giận dữ: "Các ngươi không biết xấu hổ mà còn nói được nữa sao, không phải nãy giờ các ngươi đứng một bên xem trò vui à?"

Ba nam nhân nghe vậy, ngay ngắn cúi đầu, giữ im lặng!

Không phải là bọn hắn không muốn giúp, mà là mấy nữ nhân này, bọn hắn giúp như thế nào a?

Coi như là động thủ chưa chắc đã giành phần thắng!

"Tốt rồi, nếu đã phá được, chúng ta liền đi mau thôi!"

Phượng Thiên Vũ nói xong, nhấc chân rời đi, bọn họ đã lãng phí quá nhiều thời gian ở tầng thứ ba này rồi!

Đều là do cái lão kia, nhưng có thể trước mặt bọn hắn đặt xuống trận pháp mà không ai hay biết, cũng hiểu được thực lực của người này là như thế nào rồi, tuyệt đối không phải là hơn bọn hắn một giai, ít nhất là hắn đã là Linh Vương!

Tám người ở trong tầng thứ ba tìm kiếm thật lâu, đụng độ không ít ma thú, nhưng đều bị linh áp của U Minh Điện hù dọa, ma thú bình thường không dám tiến lên, nhưng vẫn có vài con không có mắt, tự cho mình là ma thú cường đại đi tìm phiến toái!

"-- oanh --."

Suốt đời bên cạnh, lại một ma thú lại tiếp tục ngã xuống

Mộc Mộc thờ hồng học, nếu nàng nhớ không sai, đây đã là con thú mười bảy rồi, ma thú của tầng thứ ba ăn không ngồi rồi, không có chuyện gì làm sao?

Hơi thở của Phụng Thiên Vũ có chút hỗn loạn, mỗi lần giao chiến thực lực ma thú lại càng tăng lên, coi như là giao chiến với Thần Thú cũng không mệt mỏi như thế này a, thật là hao tổn linh lực quá!

Nhóm người Mộc Thương đang ngồi nghỉ ngơi, tất cả đều trông rất mệt mỏi!

Mộc Mộc nhìn không được lại bắt đầu cảm râm: "Đại gia nhà ngươi, tìm lâu như vậy, đại gia bìa đá ngươi đang nằm chỗ nào a?"

"Đúng đấy, cũng không biết là người nào lại bố trí như vậy, khó tìm kinh khủng!" Khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Loan tràn đầy mệt mỏi, các nàng đã tìm khắp mọi ngõ ngách của tầng thứ ba rồi, tấm bìa đá thì không thấy đâu, chỉ thấy phải đánh nhau với ma thú thôi. Để nàng biết là ai dám dấu tấm bìa đá, chết!

Phụng Thiên Vũ cúi đầu, hẳn không phải là nàng rồi. !

Đột nhiên, một cơn gió cực mạnh thổi qua, Mộc Mộc đang đứng ở gần sườn đồi nhất, không chú ý, bị cơn gió đẩy đi!

Phụng Thiên Vũ thấy vậy, nhảy xuống vách núi, đuổi theo!

Mộc Thương ngẩng đầu, nhìn con chim khổng lồ đang bay trên không trung, khoe miệng co giật, em gái nhà ngươi, vừa đánh xong lại kéo đến, các ngươi không thấy mệt à?

Thanh Loan chỉ chỉ U Minh Điệp, ủy khuất nói: "Điệp nhi, ngươi nhìn ta chết vì mệt sao?"

U Minh Điệp nghe vậy, đành cam chịu số phận phóng xuất ra linh áp!

Trên không trung, con chim khổng lồ cảm nhận được cỗ linh áp từ phía dưới phát ra, có chút sợ hãi, hiểu rằng nhóm người phía dưới không dễ chọc, liền cụp đuôi bay đi!

Đây chỉ là một trò khôi hài, không sao, Thanh Loan cùng Thanh Ngự ngồi trên lưng U Minh Điệp, bay xuống phía dưới vách đá, đuổi theo Thiên Vũ cùng Mộc Mộc vừa rơi xuống đó!

Những người còn lại cũng nhanh chóng chạy xuống phía dưới!

Nhưng mà vừa xuống phía dưới, bọn họ liền ngẩng mặt nhìn trời, lệ rơi thầm lặng!

Mẹ ơi, vách núi đó?

Phụng Thiên Vũ khi nhảy xuống mới phát hiện ra một vấn đề, rõ ràng khi nhìn từ dưới lên trông rất bình thường, rất rõ ràng, vấn đề là khi ở phía trên nhìn xuống lại cho người nhìn cảm giác như một vực sâu không đáy !

"Phép che mắt!"

Vân Thương thân nhiên nói, đầu là một loại phép thuật khiến cho người nhìn lâm vào cảnh hư vô mờ mịt, không thấy rõ được sự thật!

Mộc Mộc đứng dậy, hung hãn nói: "Cái này Thiên Hoàng Điện chết tiệt này, thật khiến cho người ta muốn giết người a, rõ ràng đem tấm bìa đá dấu ở đây, còn dùng pháp thuật che mắt, nếu không phải vô tình rơi xuống đây, không biết khi nào chúng ta mới tìm được.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đi Nhầm Vào Cấm Địa

"Mộc Mộc tỷ, tỷ biết tấm bìa đá ở chỗ nào sao?" Thanh Ngự cao hứng hỏi, rốt cuộc có thể đi lên tầng thứ tư rồi!

"Ở ngay đằng sau cái cây trước mặt!" Mộc Mộc nói xong, phui phui bụi trên người một cái, đi thẳng về phía trước!

Những người khác cũng vội vàng đi theo, tận mắt trông thấy tấm bìa đá thật sự ở đằng sau cái cây kia, mọi người lệ rơi đầy mặt, vì tìm nó, bọn họ thật sự là phải trải qua trăm cay nghìn đắng a, người bố trí tầng thứ ba thật tuyệt, quả thực là trước không có, sau lại càng không có người như vậy, tấm bìa đá lại đặt ngay cái nơi lừa bịp nhau thế này a.

Mộc Mộc hung dữ đá một cước vào tấm bìa đá!

Thông đạo mở ra, mọi người tiến vào thông đạo, cuối cùng cũng đã đi vào tầng thứ tư!

..

Trong sơn cốc yên tĩnh, lão nam nhân rời đi lúc trước nhìn trận pháp đã được giải, cười nói: "Mấy cái tên tiểu tử kia nhanh như vậy đã phá được trận pháp sao, xem ra không đơn giản a, không biết có thể gặp lại bọn chúng không?"

Được rồi, giờ phải đi tìm viện trưởng nói chánh sự trước đã!

Đoàn người tiến vào tầng thứ tư, trông thấy lá rơi đầy đất, thảm nghĩ đến một câu, cái Thiên Hoàng Điện này thật đúng là bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông rồi!

"Các ngươi phải thật cẩn thận, có thể tránh giao chiến với ma thú thì càng tốt, ma thú ở tầng thứ tư đều nằm trong khoảng ngũ giai Đế Vương trở lên, coi như là chúng ta có thể tiêu diệt bọn hắn, nhưng rất hao phí thực lực!"

Vân Thương nghe vậy, cất giọng nói: "Phượng cô nương nói cũng đúng, chúng ta vẫn là mau chóng tìm bìa đá kia thôi!"

Vì vậy một đoàn người lại bắt đầu đau khổ truy tìm tấm bìa đá!

"A!"

Đi ở phía sau, đột nhiên Thanh Ngự thét lên một tiếng, Phượng Thiên Vũ quay đầu nhìn lại, cái này không nhìn thì không sao, nhìn vào lại càng thêm hoảng sợ!

Chỉ thấy bên cạnh nơi Thanh Ngự đang đứng, tí ti những con côn trùng lớn nhỏ bò lổm ngổm trên mặt đất, màu sắc tươi đẹp, nhìn qua liền biết trên người chúng đều mang kịch động, cắt là chết!

Phượng Thiên Vũ nhanh chóng kéo Thanh Ngự đến bên cạnh mình, phòng ngừa nàng bị chúng cắn!

"A Vũ, đây là chuyện gì vậy?"

Mộc Mộc nhìn đám côn trùng kia rồi cất tiếng hỏi!

"Đi thôi!" Phượng Thiên Vũ nhú mảy, mang Thanh Ngự nhanh chóng đi về phía trước, trên đường đi may mắn không đụng trúng ma thú nào, điều này càng làm cho Phượng Thiên Vũ thêm nghi ngờ, theo lý thuyết, bọn họ đã vào tầng thứ tư lâu như vậy, đáng nhẽ phải kinh động rất nhiều ma thú, thế nhưng bây giờ đến một cái bóng cũng không thấy?

"Mộc Mộc, Thiên Vũ, nơi đây quá an tĩnh!" Sự nghi ngờ trong Thanh Loan cũng đã nổi lên, càng yên tĩnh sẽ càng đáng sợ!

Đột nhiên, Phượng Thiên Vũ đưa cái mũi lên không trung hít hít, ánh mắt phát ra tia lạnh lẽo: "Dừng lại, phía trước có đầm lầy đó!"

Mấy người trong nháy mắt phanh gấp lại!

"Tiểu thư, nơi đây có thể có đầm lầy sao?"

Phượng Thiên Vũ lắc đầu, theo lý thuyết bên trong Thiên Hoàng Điện sẽ không có đầm lầy, nếu quả thật là có, cái Thiên Hoàng Điện này đối với tân sinh rèn luyện mà nói cũng quá mức nghiêm khắc rồi!

Phượng Thiên Vũ đột nhiên nhớ tới tấm bìa đá ở bên ngoài kia, không giống với tấm bìa đá mà bọn họ tìm thấy, là một khối đá nhìn qua có vẻ đã rất lâu đời, trên khối đá không có tấm bìa đá như mọi khi, hình như phía trên còn khắc hai chữ "cấm địa"!

Chẳng lẽ vì nơi này có đầm lầy, nên mới để tấm đá bên ngoài kia, khắc hai chữ cấm địa sao?

Chết tiệt, thật sự là do quá hoảng hốt nên đã chạy vào đây rồi!

"A Vũ, bây giờ mà chúng ta ra ngoài chắc chắn sẽ gặp phải đám côn trùng kia!"

Thanh Loan đi về phía Vân Thương, lôi kéo y phục của hắn: "Vân Thương, không bằng triệu hoán Tuyết Phượng đi!"

Thanh Ngự sững sờ, hai ngày này nàng cũng hiểu sơ sơ về ca ca này, ca ca rõ ràng không bài xích Thanh Loan, không lẽ đây là tẩu tẩu tương lại của mình?

Vân Thương gật đầu, triệu hoán Tuyết Phượng!

Tuyết Phượng bước ra, không khí chung quanh đột nhiên trở nên lạnh hơn!

Thanh Ngự nhìn không được thật hâm mộ, ma thú của ca ca thật xinh đẹp!

"Tuyết Phụng, đóng băng những cái đầm lầy ở đây!"

Tuyết Phụng nhất nhất nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, từ trong miệng phun ra hàn khí, hàn khí bao trùm phía trên đầm lầy, nháy mắt đầm lầy đã bị đóng băng!

Nhóm người dễ dàng bước qua đầm lầy, nhanh chóng tìm được tấm bia đá, đi lên tầng thứ năm!

... ..

"A Vũ, chúng ta đã đến tầng thứ năm, khi trở về làm sao để bọn họ tin tưởng?"

Mộc Mộc khó xử hỏi, lúc trước lão sư cũng không nói cho các nàng biết làm cách nào mà đi ra ngoài!

"Không có việc gì, bọn hắn sẽ biết!"

Phượng Thiên Vũ nói xong, ngừng lại, nhìn lên không trung, trên không trung một con chim màu xanh biết đang bay lượn!

"Thanh Diệu?"

Mộc Mộc kinh ngạc, thế giới này thực quá huyền diệu rồi, có cả Thanh Diệu!

"Mộc Mộc tỷ, không phải tì còn chưa có ma thú sao? Không bằng hãy khế ước với nó đi?" Thanh Ngưng cười hi hi nói, con chim này mặc dù không xinh đẹp bằng Tuyết Phụng của ca ca, nhưng như vậy cũng quá là xinh đẹp rồi!

"Không được, Mộc Mộc, không khế ước được nó!" Phượng Thiên Vũ nhíu mày, cất tiếng: "Nó ít nhất đã là ngũ giai Huyền thú, Mộc Mộc mới chỉ là cao cấp Linh Tôn, thực lực còn rất xa!"

"A Vũ nói cũng đúng, ta không thể khế ước được nó, rất dễ dàng bị nó cắn trả!"

Nhóm người ở dưới đang nghị sự, trên không trung, Thanh Diệu cũng bay tới, xoay quanh trên đầu các nàng nhưng không hề công kích!

Thanh Loan ngẩng đầu, nghi ngờ hỏi: "Nó đang làm gì thế?"

"Không biết!"

Thanh Diệu ê a ê a kêu, giống như đang nói cái gì đó!

Phượng Thiên Vũ nghe xong, ngẩng đầu nhìn lên Thanh Diệu, nói: "Ngươi thật sự nguyện ý?"

Phượng Thiên Vũ vừa nói xong, Thanh Diệu lại kêu dài thêm một tiếng!

Nó là thất giai Huyền thú, linh trí đã được mở ra, nhưng vẫn chưa thể nói chuyện!

"Tốt lắm, nếu như ngươi muốn thì hãy đi theo nàng đi!"

Phượng Thiên Vũ nói xong, từ trên không trung Thanh Diệu ngừng lại, bay đến bên người Mộc Mộc!

Mộc Mộc kinh ngạc nhìn Thanh Diệu đứng bên cạnh mình, quay đầu nhìn về phía Phượng Thiên Vũ: "A Vũ, nó đây là...?"

Tuy rằng Phượng Thiên Vũ không biết vì cái gì mà Thanh Diệu lại muốn làm ma thú của Mộc Mộc, thấy Mộc Mộc hỏi nàng, rất nhanh liền trả lời: "Nó muốn đi cùng ngươi!"

Mộc Mộc sửng sốt, rồi cao hứng ôm lấy Phượng Thiên Vũ: "A Vũ, có thật không vậy?" Phượng Thiên Vũ bị nàng ôm, có chút bất tiện, nhưng vẫn trả lời: "Thật sự!"

Mấy người Mộc Thương mặt đầy quái dị nhìn Mộc Mộc và Thanh Diệu, được lắm, các ngươi có bao giờ trông thấy một Huyền thú chủ động muốn đi cùng nhân loại hay không? Chắc chắn là chưa rồi.

Hắn là trên người Mộc Mộc có đồ gì đó hấp dẫn Thanh Diệu!

Mộc Mộc cũng không quản những cái kia, tươi cười tí mắt sờ sờ lên bộ lông Thanh Diệu: "Thanh Diệu, từ nay về sau chúng ta chính là bạn đồng hành của nhau, ta là Mộc Mộc!"

Thanh Diệu nghiêng đầu qua một bên, như là đang nói với Mộc Mộc là nó đã biết!

Bởi vì Mộc Mộc không có không gian, Thanh Diệu cũng không phải là Thần Thú, cũng không thể tự hóa thành bản sắc tự vệ, cho nên liền bị Phượng Thiên Vũ cho vào không gian, các nàng cũng không thể mang theo một con Ma thú to như thế đi tìm đồ vật!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Truyền Thuyết

Đoàn người lại một đường thẳng đi tìm tấm bia đá, bia đá thì không thấy, nhưng lại phát hiện ra không ít được liệu thiên địa nha!

Không chút lưu tình, Phượng Thiên Vũ quét sạch tất cả!

"A Vũ, người nói xem tầng thứ năm này có tấm bia đá hay không?"

Mộc Mộc ngồi ở một bên, suy nghĩ hồi, bọn hắn tìm khắp một vòng rồi, va chạm không ít ma thú, vẫn là không thấy tấm bia đá chó má kia ở đâu?

"Đúng vậy, tiểu thư, người không cảm thấy cái cấu trúc ở tầng này rất kì quái hay sao?"

Đứng ở một bên, Thanh Loan nghe thấy Thanh Ngự hỏi liền hào hứng bùng bùng tiến lên nói: "Đế Hoàng Thành chính là Thần Hoàng cùng Thần Nữ Sáng Thế tạo thành, theo lẽ dĩ nhiên Thiên Hoàng Điện cũng là do bọn họ sáng tạo nên!"

"Thanh Loan tỷ tỷ, Thần Hoàng là ai? Ta chưa từng nghe thấy tên người này?"

Thanh Ngự tò mò hỏi, thật sự nàng chưa từng nghe qua cái tên Thần Hoàng a?

"Cái này ta có đọc qua trên sách cổ".

Vân Ế nhìn mọi người đang hứng thú, cũng không thừa nước đục thả câu: "Sách cổ có ghi chép, Thần Nữ Sáng Thế Tuyệt Cơ ở trong ba mươi ba tầng thiên, tương truyền, ba mươi ba tầng thiên quanh năm hàn băng, Tuyệt Cơ lại chưa bao giờ rời khỏi nó, về sau không biết chuyện gì đã xảy ra, nàng bước ra khỏi tầng thiên, duyên số đưa tới nàng gặp được Thần Hoàng người có thân phận thần bí. Hai người ở cùng một chỗ, một giai thoại được bắt đầu, nhưng cuộc vui nào rồi cũng phải tan, đất trời rung chuyển, sau đó Thần Nữ biến mất, ngay cả Thần Hoàng cũng không có tin tức!"

Thanh Loan cười khúc khích: "Vân Ế, người kiếm đâu ra được mấy cái truyền thuyết này thế?"

"Tuyệt Cơ là vì cùng cố lại Thập Phương thế giới, hứng chịu những đạo thiên lôi đánh xuống sau đó biến mất khi thiên địa pháp tắc buông xuống, Thần Hoàng bị thương, rất có thể là đi theo Tuyệt Cơ rồi, mới không phải là vì nhân loại, là vì thập phương vì hòa bình của cả thế giới!"

Thanh Loan nói xong, tất cả mọi người đều nhìn về phía nàng, nhóm người Vân Thương thì rất hiếu kỳ, còn Phượng Thiên Vũ thì lại nghi hoặc!

Sao Thanh Loan cũng biết được việc này?

"Thanh Loan, người làm sao lại biết, rồi Thập Phương thế giới là cái gì?"

Vân Thương lạnh lùng hỏi, Thập Phương thế giới!

Hắn đã từng nghe qua, ngoài Thương Lan đại lục ra còn có những thế giới, những vị diện khác, những nơi đó không phải dành cho những người phạm phu tục tử bước đến, vậy sao Thanh Loan lại biết rõ như vậy?

"Ta... Ta, tiểu hài tử ở quê hương ta cũng biết rõ đó!"

Thanh Loan nói xong, chợt dạ cúi đầu xuống, Vân Thương, ta không phải là cố ý muốn lừa gạt người đâu!

Phượng Thiên Vũ âm thầm liếc nhìn Thanh Loan, sự tình của mấy ngàn năm trước đến tiểu hài tử cũng biết rõ sao?

Xem ra Thanh Loan hẳn là người của vị diện khác đến!

Thanh Ngự nhìn ca ca của mình mắt hứng, vội vàng đi qua: "Ca ca, đừng làm khó dễ Thanh Loan tỷ tỷ, nói không chừng quê hương của Thanh Loan tỷ tỷ tương đối đặc biệt, vì vậy biết rõ điều này cũng không quá kì quái a!"

Vân Thương không nói thêm gì, chỉ nhẹ gạt đầu, tỏ vẻ hắn đã biết!

Thanh Loan thở dài một hơi, nàng sợ Vân Thương lại hỏi, nàng phải nói ra mất!

Khi Thanh Loan buông lỏng tâm tình, Vân Thương liếc về phía nàng!

Thanh Loan sững sờ, cố gượng cười hai tiếng, đi đến bên cạnh Thanh Ngự!

Hai mắt Vân Thương trầm xuống, Thanh Loan, người rút cuộc là ai?

"Được rồi, nghỉ ngơi đã đủ rồi, chúng ta mau đi đi thôi!"

Phượng Thiên Vũ nói xong, đi thẳng về phía trước, nàng phải nhanh chóng đi ra khỏi tầng thứ năm này, ở nơi đây làm cho nàng có cảm giác rất khó chịu!

Nhóm người lại tiếp tục lần nữa vây quanh tầng thứ năm tìm kiếm tấm bia đá, quả đúng là trời cao phụ lòng người, vẫn không tìm ra được a!

"A Vũ, không có tấm bia đá làm sao chúng ta ra ngoài được!"

Mộc Mộc cảm thấy bọn họ không thể tìm ra được, vội vàng hỏi tiếng hỏi!

"Đúng vậy a, tiểu thư, người xem chúng ta tìm lâu như vậy rồi, cái gì cũng không tìm được!"

Phượng Thiên Vũ nhíu mày, không phải là không tìm được, nàng cảm thấy như tấm bia đó đã ẩn tàng(ẩn núp, ẩn dấu, che dấu)?

Được rồi, quay đầu lại, lần sau sẽ đến đây tìm!

"Chúng ta dùng nhẫn, ra ngoài thôi!"

Mấy người nghe vậy, nhanh chóng đề nhẫn xuống, ngay ngắn biến thành tám đạo ánh sáng biến mất khỏi tầng thứ năm... !

Trở lại Học Viện, không nghĩ tới bây giờ đang là ban ngày, vẫn như cũ lúc bọn họ tiến vào, mấy vị lão sư đang đứng chờ bọn họ!

"Mấy vị đồng học thông qua tầng thứ năm rồi hả?"

Lão sư đứng đầu hòa ái cất giọng hỏi, nhìn nhóm người Phượng Thiên Vũ thoáng gật đầu, ừm, tám người này, không tệ!

"Ai biết có thật sự thông qua hay không!" Một nữ nhân mang theo lời châm chọc sau đó nhìn về phía Phượng Thiên Vũ đang đeo mặt nạ, đặc ý nói: "Có khi các ngươi trốn ở đâu đó, sau một hồi lại quay trở về, nhất định là dụng mạo thật kinh khủng nên mới mang mặt nạ đi?"

"Đủ rồi, Võ viện lão sư sao người có thể ăn nói như thế hả?" Vị lão sư lúc trước nghiêm nghị quở trách nữ nhân vừa mới mở miệng.

"Ta không muốn nghe các ngươi nói nhảm, trực tiếp nói cho chúng ta biết nơi ở, chúng ta muốn nhanh chóng được nghỉ ngơi!"

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng đảo mắt đảo qua nữ nhân kia, từ trong lỗ mũi hừ ra một vài âm thanh!

"Là như vậy, Học Viện gồm hai phần, một bên là võ viện, một bên là đan viện, các đệ tử muốn đến bên nào?"

Phượng Thiên Vũ nghe xong, nhíu mày: "Đã như vậy, ta tiến vào đan viện!"

"A Vũ tiến đan viện, ta cũng muốn tiến vào đan viện!"

Mộc Mộc vẫy vẫy tay, không thêm đề ý chút nào nói, A Vũ ở đâu nàng sẽ ở đó!

"Còn có ta, ta cũng muốn theo tiểu thư!" Thanh Ngự không cam lòng rút lại phía sau, kiên định nói!

Mộc Thương cùng Mạc Sầu trực tiếp đứng sau lưng Phượng Thiên Vũ, không cần hỏi cũng biết bọn họ muốn nói gì rồi.

Dưới mắt chỉ còn lại ba người Thanh Loan, Vân Thương, Vân E!

Nữ nhân ăn nói lỗ mãng lúc này bắt đầu gấp gáp, thậm chí bản thân mình, những người có thể bước ra từ Thiên Hoàng Điện thì thực lực vốn đã không tầm thường, nếu tất cả đều tiến vào đan viện, nàng còn mặt mũi nào trở về thông báo với viện chủ, vốn võ viện và đan viện luôn có tranh chấp, nhiều người tiến vào đan viện như vậy, đến lúc đó thực lực của đan viện sẽ mạnh lên rất nhiều!

Vân Thương đứng tại chỗ nhìn nhóm người Phượng Thiên Vũ rời đi, hắn đã từng nói qua, hắn phải chăm sóc thật tốt cho tiểu muội!

"Vị tân sinh này, theo lão sư nhìn, thực lực của người không tầm thường, không bằng tiến vào võ viện đi!" Nữ nhân nhìn Vân Thương, quyến rũ nói!

Ánh mắt của Vân Thương vẫn nhìn về phía trước, nhưng đôi lông mày nhẹ cau lại chứng tỏ sự bất mãn của hắn: "Tránh ra!"

Nữ nhân kia khẽ giật mình, tướng mạo của nàng vốn xinh đẹp, lại là lão sư được mọi người tôn kính, không ít đệ tử đều yêu thích nàng, thói quen luôn được người khác truy cầu(theo đuổi), khi nào lại có người dám to tiếng với nàng như vậy... !

"Người nói cái gì?"

Thanh Loan nhìn nữ nhân kia đang quán lấy Vân Thương, tức giận, liền bước lên phía trước, đứng vào chính giữa hai người, bộ dáng của gà mẹ đang che chở cho gà con: “Vị lão sư này, tại người bị điếc à, không thấy Vân Thương kêu người trách ra chỗ khác à”.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Cổ Khí Tức Khiến Người Ta Muốn Nôn Mửa

Vân Ế thì trực tiếp đi đến bên cạnh Phượng Thiên Vũ, bỏ qua Thanh Loan cùng Vân Thương!

Lão giả mặt tươi như hoa, bây giờ đan viện thật lắm nhân tài nha, coi như là hắn đã lập được một đại công rồi!

Nữ lão sư nhìn Thanh Loan đứng trước mặt mình, trên mặt in hằn hai chữ "Ghen ghét", ở đây nàng đã được coi là mỹ nhân, nữ nhân trước mắt này là ai mà còn dám xinh đẹp hơn cả nàng!

Thanh Loan là công chúa Minh giới, ngũ quan sắc bén hơn người thường, cả người toát ra cổ hơi thờ phong tình, làm cho người ta vừa nhìn thấy liền không thể dời tầm mắt, giống như là sự đối lập giữa người Trung Nguyên với người Tây Vực, huống chi bản thân Thanh Loan vốn đã xinh đẹp!

"Người là người nào, người ta hỏi là tân sinh đứng sau lưng người, ta không có hỏi người!" Nữ lão sư không kiên nhẫn trả lời, miệng tuy nói nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào Vân Thương, thỉnh thoảng ném cho hắn vài cái nháy mắt đưa tình, nhìn vào thật không có cốt cách của một lão sư!

Phượng Thiên Vũ khoe môi khẽ giật, cười như không cười, nhìn không ra nàng đang suy nghĩ điều gì!

Khóe mắt Mộc Mộc co rút, đầu năm nay, như thế nào lại thịnh hành một Tiểu Tam thế nhị, tiến vào cái Học Viện này còn được gặp, Thanh Loan, vì tình yêu của người, cố gắng lên a!

Vân Thương bắt lấy cánh tay Thanh Loan, đi thẳng về phía trước, lông mày nhíu chặt đến cực độ nhìn qua là biết hắn đang khó chịu đến mức nào.

Nữ lão sư còn muốn đi lên nói thêm điều gì đó, nhưng lại bị người khác ngăn lại: "Lâm lão sư, tân sinh có quyền lựa chọn, mời Lâm lão sư có chừng có mực!"

Nói xong, mang theo vẻ mặt nở hoa dẫn nhóm người Phượng Thiên Vũ tiến vào đan viện!

Lâm lão sư tức giận vô cùng, xuất ra một chương đánh xuống nền đất, nhìn nhóm người đi xa hung hãn nói: "Chờ xem, ta sẽ cho người biết thế nào là hối hận!"

Chưa từng có ai dám coi thường nàng như vậy... !

Vừa đến đan viện, đột nhiên Phượng Thiên Vũ sững sờ, bước chân dừng lại!

"A Vũ, làm sao vậy?"

Mộc Mộc đứng gần Phượng Thiên Vũ nhất, thấy nàng dừng lại, nhìn khắp bốn phía, nhẹ giọng cất tiếng hỏi!

A Vũ đang nhìn cái gì?

Phượng Thiên Vũ đem ngón trỏ đặt lên môi, động tác đó là muốn nói đừng lên tiếng, mắt vẫn chăm chú nhìn về phía trước!

Mọi người thấy vậy đều yên tĩnh trở lại, độ miễn cảm của Phượng Thiên Vũ như thế nào bọn họ biết rõ cả đấy, nhìn bộ dáng này của nàng rất có thể đã xảy ra việc gì rồi!

Dẫn đường, vị lão giả tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn im lặng không lên tiếng!

Nửa ngày sau đó, khóe môi Phượng Thiên Vũ vẽ lên một đường cong, hàn khí bao phủ toàn bộ khuôn mặt dưới lớp mặt nạ: "Một cổ khí tức khiến người ta muốn buồn nôn, đi ra ngoài các người nhớ phải cẩn thận!"

Thanh Ngư khẽ giật mình, nàng một mực đều đi theo tiểu thư, những lời này của tiểu thư chính là muốn nói có người muốn làm hại bọn họ sao?

"A Vũ yên tâm, chúng ta sẽ chú ý!"

Mộc Mộc cười hi hi nói, nàng biết rõ A Vũ sẽ không vô duyên vô cớ nói như vậy, có nghĩa là đang có người muốn giết bọn họ!

Mấy người khác nghe vậy đều gật đầu đồng ý, tỏ vẻ bọn họ sẽ thật cẩn thận!

"Vây đi thôi!"

Lão giả thấy bọn họ nói xong rồi, tiếp tục mang bọn họ đi thẳng về phía trước.

Lông mày Phụng Thiên Vũ nhíu lại, nếu như nàng đoán không sai, cổ khí tức kia chính là Phụng Thủy Linh, nhưng lại có thêm vài điểm bất đồng, trên người nàng còn chứa một cổ khí thật khiến người ta phải buồn nôn, nàng luôn biết rõ Phụng Thủy Linh còn sống, lúc trước tận mắt chứng kiến bộ dáng của Mạc Tuyết, nàng liền đoán được Phụng Thủy Linh đã không còn như trước!

Chẳng qua là nàng ta vẫn thủy chung chưa từng xuất hiện, khiến nàng cũng quên đi mất!

Không nghĩ tới bên trong học viện Đế Hoàng này lại phát hiện ra được cổ khí của nàng!

Rốt cuộc cũng chịu xuất hiện, là kiểm chế không nổi nữa sao?

... ..

Mấy người tiến vào đan viện, nghỉ ngơi.

Ánh mắt Phụng Thiên Vũ nhìn chung quanh chung quanh, lông mi hơi nhíu lại, nhìn về phía lão giả trước mặt: "Lão sư, ta có thể tự tìm chỗ ở khác được không?"

Lão giả khẽ giật mình, sau đó lại cười nói: "Không nói gạt ngươi, trong học viện này chỉ còn đúng duy nhất một căn phòng trống, chẳng qua là, chẳng qua là căn phòng đó rất quái dị, ngoại trừ viện trưởng, người khác không thể tiến vào!"

Viện trưởng?

"Lão sư, viện trưởng ở trong đó sao?"

"Không có!"

"Ừm, tạ ơn lão sư!"

Phụng Thiên Vũ cúi đầu suy nghĩ, không được vào sao?

Nàng lại càng muốn đi xem nó là căn phòng như thế nào?

"Tiểu thư, đồ vật thu thập xong rồi!"

Thanh Ngự xoa xoa cái trán đỏ đầy mồ hôi, cười hi hi nói!

"Thanh Ngự, ngươi, ngươi vậy mới tốt chứ!"

Mộc Mộc cũng đã đi tới, nàng thật sự là rất bội phục Thanh Ngự, nội chợ đảm đang như vậy, nàng nhìn thấy thôi cũng đã choáng váng đầu óc rồi, ai, nữ tử ở cô đại thật đáng thương mà... !

Phụng Thiên Vũ nghiêng người dựa vào cây cột bên cạnh: "Thanh Ngự, cực khổ rồi, ngươi cùng Mộc Mộc nghỉ ngơi trước đi, ta muốn đi ra ngoài một lúc!"

Thanh Ngự cùng Mộc Mộc nhìn nhau, lên tiếng hỏi: "A Vũ, ngươi muốn đi đâu?"

"Lão sư mới nói có một chỗ rất thú vị nên ta muốn đi xem một chút thôi!"

"Tiểu thư, Thanh Ngự với Mộc Mộc tỷ đi cùng với người nhé!"

Phụng Thiên Vũ lắc đầu: "Thanh Ngự, không cần, các ngươi đều rất mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi thật tốt đi, bằng không thì ta sẽ tức giận đó!"

Thanh Ngự còn chuẩn bị nói cái gì, Mộc Mộc liền giữ nàng lại!

"A Vũ, ngươi nhớ phải thật cẩn thận đó, ta cùng Thanh Ngự đi trước!"

"Ừ"

Phụng Thiên Vũ nhẹ gật đầu, tỏ vẻ nàng đã biết!

Mộc Mộc lôi kéo Thanh Ngự rời đi!

Nhìn bóng dáng hai người biến mất ở một góc cửa, Phụng Thiên Vũ quay người rời khỏi phòng, đi đến chỗ của vị lão sư lúc này!

"Lão sư, phiền toái người nói cho ta biết căn phòng kia ở chỗ nào?"

Lão giả muốn nói điều gì nhưng lại thôi, cuối cùng nhẹ gật đầu, lên tiếng: "Cái gian phòng kia phải đi qua võ viện, nhìn thấy tấm bảng đề hai chữ ‘Thiên Hải’ màu trắng là tới nơi, chỗ đó có một cây đại thụ rất lớn, rất dễ trông thấy!"

"Đa tạ lão sư!"

Phụng Thiên Vũ không nói nhiều lời, quay người rời đi!

Phụng Thiên Vũ vô cùng buồn chán đi trên con đường, lại không chú ý tới có một đôi mắt kinh ngạc đang nhìn nàng!

Đông Ngự Phong nhìn đạo bóng dáng màu đỏ đang rời đi kia, có chút không dám tin vào mắt nàng, Phụng Thiên Vũ, tại sao nàng lại ở chỗ này?

Tuy nàng đeo mặt nạ, nhưng liếc một cái hấn liền đã nhận ra nàng!

"Ngự Phong, làm sao vậy?"

Đông Ngự Hoàng hiếu kỳ nhìn đệ đệ mình, nhìn theo ánh mắt của hấn, chỉ thấy một bóng lưng đỏ rực, không khỏi cất tiếng hỏi!

"Đại ca, ta, ta có việc, rời đi trước!"

Đông Ngự Phong nói xong, liền đi theo, từ khi nữ nhân kia rời đi, hấn vẫn luôn muốn tìm nàng, cuối cùng không có biện pháp đành phải cùng đại ca đi đến học viện Đế Hoàng này, không nghĩ tới ở đây lại gặp được nàng!

Phụng Thiên Vũ, Phụng Thiên Vũ... !

Nếu như người biết rõ ta đang tìm người, người có cười nhạo ta không!

"Ngự Phong... !"

Kì quái, không phải Ngự Phong luôn một mực tìm kiếm Thiên Vũ muội muội sao?

Khi nào lại kích động như vậy, chẳng lẽ Ngự Phong nhận thức được người kia?

Được rồi, cứ đi võ viện trước đã, không biết thân thể của Vân di đã khá hơn nhiều chưa?

Ngay khi Đông Ngự Hoàng rời đi, một đoàn hắc vụ(sương mù đen) liền xuất hiện, đứng trong màn sương kia là một nam nhân, bên cạnh là nửa quái vật!

Đôi mắt đỏ rực, toàn thân phát ra một cỗ khí tà ác đến ghê tởm, không phải là Minh U thì còn là ai!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Giá Hàng Càng Ngày Càng Cao, Nam Nhân Càng Ngày Càng Ti Tiện

Hai mắt Minh U nhìn thẳng về phía trước, sau đó xuất ra một viên đan dược ném thẳng vào tay quái vật, lạnh lùng mở miệng: "Đây là Phục Nguyên đan, ăn nó vào người sẽ trở lại thành bộ dáng như ban đầu, nhưng hiệu lực chỉ được một tháng, trong một tháng này, chớ quên nhiệm vụ của người!"

Giờ phút này, quái vật mới nâng khuôn mặt lên, có thể nhìn ra khuôn mặt này vẫn còn chút giống người, quái vật nhìn nhìn người nam nhân lạnh lùng bên cạnh, sau đó lại nhìn nhìn viên thuốc trong tay, thanh âm khàn khàn tràn ra: "Ta. . Ta đã biết!"

Minh U quay đầu, nhìn về phía nàng: "Biết rõ là tốt rồi, hoàn thành nhiệm vụ của người là được, nếu dám tổn thương nàng, ta nhất định sẽ khiến cho người hồn phi phách tán!"

Quái vật khẽ giật mình, cúi đầu, không dám nói lời nào, nhưng cặp mắt kia chính là không cam lòng!

"Vâng!"

Dù cho không cam lòng, nhưng nàng cũng không dám để lộ ra ngoài cho tên nam nhân này thấy, ngày đó, khi Phụng Thiên Vũ trở về, nàng vốn muốn đi tìm sư phụ trong Quý Cốc, ai biết rằng khi gặp gỡ những người này, họ nói có thể cho nàng sức mạnh, nhưng cái giá phải trả là rất đắt, nếu nàng không đồng ý, cũng sẽ bị Phụng Thiên Vũ giết chết, chẳng qua là nàng không nghĩ tới mọi chuyện lại chuyển biến kinh khủng như thế, nàng biến thành bộ dạng không khác gì một con quỷ, còn hại chết cả mẫu thân!

Người nam nhân lãnh băng vô tình trước mắt này, cũng để ý tới Phụng Thiên Vũ, Phụng Thiên Vũ, người đến cùng là có bản lĩnh gì, lại để cho từng nam nhân phải điên cuồng vì người!

"Biết rõ là tốt rồi, tự giải quyết cho tốt!"

Minh U nói xong, đoàn hắc vụ bay quanh người, cả người hắc biến mất trong màn sương, nếu không phải còn lưu lại quái vật đang đứng kia, nhất định sẽ cho rằng nơi đây cho tới giờ chưa từng ai đi qua!

Quái vật đem viên thuốc trong tay bỏ vào miệng, chỉ chốc lát, ngón tay đã trở về hình dáng con người, tiếp đó là chân, cuối cùng toàn bộ cơ thể cũng đã biến đổi, không còn là nửa người nửa quái vật kia nữa!

Phụng Thủy Linh kích động lấy tay sờ sờ lên khuôn mặt mình, thật tốt, rốt cuộc cũng đã trở về, nàng trở về thành con người rồi!

Bình phục lại tâm tình, Phụng Thủy Linh nhìn về phía Phụng Thiên Vũ vừa biến mất, mỉm cười âm hiểm, Phụng Thiên Vũ, người nhất định sẽ không thể nghĩ đến là ta sẽ đi tìm người đứng không, ta muốn lấy mạng của người!

..

Phụng Thiên Vũ đi một đường thẳng đến vũ viện, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, xoa người, gào thét: "Người muốn theo ta đến bao giờ?"

Thấy nàng phát hiện, Đông Ngự Phong bước nhanh đi ra phía trước, hắng giọng hai tiếng rồi hỏi: "Phụng Thiên Vũ, tại sao người lại ở chỗ này?"

Biết rõ Đông Ngự Phong theo nàng là hắc đã phát hiện ra nàng, vì vậy nàng cũng không quanh co lòng vòng: "Tam vương gia, hình như ta có ở đây hay không cũng đâu có liên quan đến ngài".

Nghe giọng điệu châm chọc, Đông Ngự Phong trầm mặc nhìn nàng!

Phụng Thiên Vũ bĩu môi, không nói chuyện, quay người tiếp tục bước đi, nàng còn có việc, không có thời gian bồi chuyện với vị Vương gia này. . !

Đông Ngự Phong thấy nàng rời đi, vội vàng đi theo: "Người muốn đi đâu?"

Phụng Thiên Vũ cũng không quay đầu lại, vừa đi vừa nói: "Tam vương gia, người không có việc gì làm sao? Muốn xen vào chuyện của người khác sao?"

Nói thực ra, đối với những việc trước kia của Đông Ngự Phong nàng không chút để ý, vì sao à? Đơn giản nàng vốn có ưa hắc đâu!

Cứ tưởng nàng nói như vậy, vị Vương gia kênh kiệu thích áp bức người này sẽ rời đi, ai mà lại nghĩ tới, hắc chẳng những không rời đi mà còn quần lấy nàng!

Phụng Thiên Vũ lắc đầu, thật sự là ứng với câu: "Đầu năm nay, giá hàng càng ngày càng cao, nam nhân càng ngày càng ti tiện!"

Cứ như vậy, hai người cứ một trước một sau bước đi!

Thẳng đến khi trông thấy một cây đại thụ cực lớn, Phụng Thiên Vũ bước tới, quả nhiên, cách cây đại thụ không xa có một đình viện!

Nhìn căn phòng trước mắt, đầu Phụng Thiên Vũ đột nhiên rất đau, hình ảnh lại tiếp tục xuất hiện trong đầu nàng nhưng nàng chưa kịp xem thì nó đã biến mất, suy nghĩ, rồi nàng lại suy nghĩ nhưng vẫn không ra!

"Thiên Vũ, người không sao chứ?"

Đông Ngự Phong thấy nàng lui về phía sau một bước, bước nhanh đi qua, giọng điệu quan tâm hỏi!

Phụng Thiên Vũ lắc đầu, hình ảnh vừa lóe lên, nàng trông thấy một nam nhân mặc một trường bào màu đen, đó là ai?

Đến tận bây giờ, đây là hình ảnh đầu tiên hiện lên hắc!

Phụng Thiên Vũ từng bước một đi về đình viện, cõi lòng, cảm giác thật chua xót!

Ngàn năm trước, vui vẻ đến thế nào, mới để cho ngàn năm sau đau thương như thế này?

Giờ khắc này, không biết Đông Ngự Phong đang suy nghĩ cái gì, đôi mắt dõi theo bóng dáng của nàng!

Trong đình viện, hương hoa phiêu tán khắp nơi, làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái!

Phượng Thiên Vũ cứ như vậy, đi vào đình viện, trong Học Viện ai cũng biết đình viện này chỉ có viện trưởng mới được bước vào.

Đông Ngự Phong đang chuẩn bị đi vào, lại bị cái gì đó ngăn lại, làm thế nào cũng đều không bước vào được!

Đây là có chuyện gì?

Phượng Thiên Vũ không phải vừa mới tiến vào hay sao?

Tại sao hắn lại không vào được?

Trong đình viện, Phượng Thiên Vũ nhìn những đóa hoa màu tím ngát hương kia, nụ cười nở ra trên môi!

Trí nhớ cứ thế lại ủa về... ...

Thiếu nữ nhũn mày nhìn những đóa kim quang màu tím đang lơ lửng: "Hoàng, chàng biết đây là hoa gì không?"

Trong một lần xuống nhân gian, trông thấy nó đẹp mắt nên nàng mang về, nhưng lại không biết đây là hoa gì!

Nam tử cúi đầu, thon dài tay vuốt lên hàng lông mày của nàng, mỉm cười: "Không biết, nàng đặt tên cho nó là được rồi!"

"Biết đặt tên cho nó như thế nào nhỉ?"

Nam tử nhìn đóa hoa một lát, rồi nói: "Nó màu tím, quanh đóa hoa còn lơ lửng những đốm sáng, không bằng chúng ta kêu nó là Từ Phù nhé?"

Từ Phù, Từ Phù!

Nữ tử nhỏ giọng nỉ non, nửa ngày rồi cao hứng nói: "Vậy tên của nó sẽ là Từ Phù, tên rất hay!"

Hình ảnh tan đi, Phượng Thiên Vũ ngồi xuống bên cạnh những bông hoa, bàn tay nhỏ bé nhu hòa sờ lên những cánh hoa, nghìn năm, đã nghìn năm trôi qua, những bông hoa này vẫn còn đây, vẫn còn đang khoe sắc, trong đình viện cũng rất sạch sẽ, có người vẫn quét dọn nó, như vậy vẫn còn người biết rõ được sự tình của ngàn năm về trước?

Viện trưởng, lão sư nói qua, đi vào nơi đây chỉ có viện trưởng!

Phượng Thiên Vũ lại ngồi trong sân một hồi, sau đó mới bước ra khỏi đình viện.

Nàng vốn định ở lại một chút, có thể nhìn thấy thêm được điều gì hay không? Nhưng tất cả chỉ là một màn đêm u tối.

Ra khỏi sân nhỏ, đập vào con mắt Phượng Thiên Vũ chính là người vẫn đứng ở bên ngoài kia Đông Ngự Phong, không nói gì, đang muốn chuẩn bị rời đi...

"Phượng Thiên Vũ, chờ một chút!"

Đông Ngự Phong tiến lên, ngăn cản nàng!

Phượng Thiên Vũ nhìn hắn một cái rồi hỏi: "Tam vương gia, còn có việc gì sao?"

Đông Ngự Phong gật đầu: "Phượng Thiên Vũ, vì sao ngươi vào được, ta lại không vào được?"

Phượng Thiên Vũ mỉm cười: "Tam vương gia, ta là trực tiếp đi vào, Tam vương gia cũng nhìn thấy đó, còn về phần Vương gia không vào được, thì ngài nên xem lại nhân phẩm của mình!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Nam Nhân Trong Tranh

Đông Ngự Phong khẽ giật mình, một lúc sau mới nói: "Thiên Vũ, những việc trước kia là ta không đúng, hy vọng ngươi đừng nên để trong lòng!"

Đông Ngự Phong nói xong, nhìn thẳng vào mắt nàng, muốn từ trong đó nhìn ra được một chút mềm lòng, một chút thôi cũng được rồi!

"Tam vương gia, không có gì phải để trong lòng, ta và ngươi vốn đã là người xa lạ!"

Phượng Thiên Vũ nói xong, cất bước đi thẳng về phía trước, đối với Đông Ngự Phong nàng đều là như vậy, chỉ một cái liếc mắt có thể biết được ai là người mình nên kết giao, Đông Ngự Phong, sẽ không thể là bằng hữu của nàng được!

Đông Ngự Phong nắm chặt tay, nhìn bóng lưng đi xa dần, kìm chế ngọn lửa đang nổi lên trong lòng, Phượng Thiên Vũ, sẽ có một ngày bốn vương sẽ khiến cho ngươi phải hồi tâm chuyển ý, mặc kệ trước kia như thế nào, về sau ta sẽ khiến cho ngươi phải yêu thích ta!

...

Trở lại đan viện, Phượng Thiên Vũ cũng không có nghỉ ngơi, đi vào không gian, gần đây những hình ảnh xuất hiện lộn xộn khiến nàng rất đau đầu, phải háo háo sắp xếp lại một chút!

Cũng không biết ngàn năm trước nàng là Thánh Mẫu như thế nào, lại vì thế giới mà chết!

Trong không gian Hồng Liên, Phượng Thiên Vũ lấy ra đan đỉnh, đem dược liệu bỏ vào, tĩnh tâm bắt đầu luyện chế!

Nằm ngủ bên trong một hồng liên cực lớn, bóng dáng trắng nõn nhỏ nhỏ của Tuyết Ảnh có chút ửng đỏ, nhìn qua thật đáng yêu, đôi mắt màu đỏ luôn lạnh lùng đã khép lại, nhìn Tuyết Ảnh bây giờ thật khiến cho người ta phải yêu thích!

Thời gian chậm chạp trôi qua, thời gian bên trong không gian vốn không thay đổi lúc nào cũng chan hòa ánh sáng, đan dược đã chuẩn bị luyện hóa thành công, Phượng Thiên Vũ đặc biệt cẩn thận tĩnh tâm luyện chế!

Không lâu sau đó, một mùi hương thơm ngát từ trong đan đỉnh phiêu tán ra ngoài, Phượng Thiên Vũ nở một nụ cười, nhanh chóng thu hồi lại hỏa diễm!

Nhìn đan dược màu đỏ trong tay, nhẹ nhàng bỏ vào trong bình sứ, đều là những thượng phẩm Trì Dữ đan, chuẩn bị nhiều một chút sẽ có lúc dùng đến nó a!

Phượng Thiên Vũ cất kỹ đan dược, thả đan đỉnh vào trong không gian, đứng dậy liếc nhìn Tuyết Ảnh đang ngủ trong hồng liên kia rồi ý niệm khẽ động, biến mất khỏi không gian!

Bên ngoài vẫn đang là ban đêm, ánh trăng lạnh lẽo treo trên cao!

Phượng Thiên Vũ đột nhiên nhớ tới bức họa bên trong Thiên Hoàng Điện, nam tử ba ngàn sợi tóc bạc tung bay, tựa như cùng màu với năm tháng, ngày đó nàng cũng trông thấy mái tóc của Dạ Hiên như vậy, có chuyện gì xảy ra sao?

Mái tóc màu bạc êm đẹp, Quốc Sư Đông Dạ quốc lại được người gọi là Đế Quân, Dạ Hiên, chàng cùng với nam nhân trong bức họa rất giống nhau, giữa hai người có quan hệ gì sao?

Nàng vốn không tin Dạ Hiên chính là người kia, khi Tuyết Cơ biến mất hẳn cũng biến mất, cái từ "biến mất" này bao hàm quá nhiều ý tứ!

Nhưng mà, dung mạo của hắn và Dạ Hiên...!

Nhìn hoàng liễm trên tay, Phượng Thiên Vũ lắc đầu, không nên suy nghĩ nhiều, bây giờ phải háo háo nghỉ ngơi một chút!

..

Sáng sớm ngày hôm sau, Phượng Thiên Vũ từ trong giấc mộng bị Mộc Mộc và Thanh Ngự đánh thức!

"Tiểu thư, mau đứng lên a, hôm nay chúng ta phải tập hợp!" Thanh Ngự vừa nói vừa giúp nàng rửa mặt!

Mộc Mộc ngồi ở một bên, bắt chéo hai chân nhâm nhi uống trà, bộ dáng kia thật nhàn nhã đáng ghét!

Khi Phượng Thiên Vũ mở mắt đứng dậy chính là trông thấy một bức tranh như vậy, khóe mắt co lại: "Thanh Ngự, ngươi đem nước để ở đó đi, ta tự mình làm được mà!"

Thanh Ngự nghe vậy, đem nước ấm để qua một bên!

Nàng quên mất tiểu thư đều thích tự bản thân làm!

Phượng Thiên Vũ suy nghĩ một chút, hôm nay tập hợp, mặc màu đỏ cũng không tốt lắm, từ trong không gian của hoàng liễm lấy ra một bộ đồ màu trắng!

Ba người sửa sang lại thật tốt rồi mới rời khỏi phòng đi đến quảng trường!

Mộc Thương, Mạc Sầu đã sớm đến đó, bên cạnh còn có Đông Ngự Phong cùng một người khác!

Hai mắt Phượng Thiên Vũ híp lại, người bên cạnh Đông Ngự Phong là ai?

Đông Ngự Hoàng vốn đang cùng ma thú của mình nói chuyện, ma thú của hắn nói có một cỗ lực lượng rất kinh khủng đang tiến đến đây!

Sau đó cảm nhận được có người đang nhìn mình, liền theo phản xạ nhìn qua...!

Trông thấy một nữ tử đeo mặt nạ, đệ đệ của mình cũng đang nhìn chăm chăm vào nữ tử đó!

Đông Ngự Hoàng sững sờ, chuyện gì nữa đây?

Phượng Thiên Vũ thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn những người bên cạnh, nhàn nhạt nói một câu: "Đi thôi!"

Đông Ngự Hoàng cũng không có hỏi nhiều, cô nương kia rất quen thuộc!

"Ngự Phong, cô nương kia là ai?"

Đông Ngự Phong quay đầu nhìn hắn, trầm mặc không nói lời nào, hắn có nên nói với ca ca không nhỉ?

Được rồi, sớm muộn ca ca cũng sẽ biết thôi, nói trước hay sau đều cũng như vậy.

"Nàng là Phượng Thiên Vũ!"

Đông Ngự Hoàng giật mình, đó là nữ nhi của Vân di ư? Thiên Vũ muội muội?

Khi ở Quy Vân Sơn hắn nhận được tin tức của mẫu thân nói Thiên Vũ đã khôi phục, hắn vốn không tin, trong thời gian Vân di hôn mê lại xuất hiện một nam nhân, đến lúc đó hắn mới biết được, khi còn bé hắn đã từng gặp qua muội muội một lần, lần này xuống núi hắn muốn gặp lại nàng, nhưng nàng lại rời khỏi Đông Dạ quốc, bây giờ thật trùng hợp lại gặp nàng ở Đế Hoàng Thành này!

"Ngự Phong, chúng ta đi thôi!"

Đông Ngự Hoàng nói xong, bước theo nhóm người Phượng Thiên Vũ, Đông Ngự Phong cũng đi theo!

Vừa tiến vào quảng trường, từ trên đài cao một vị lão sư hô to: "Đan viện tân sinh và vũ viện tân sinh tất cả đứng qua một bên!"

Vì vậy hai người đành bắt đầu đi đứng qua hàng ngũ của vũ viện!

Trên đài cao là hai vị lão sư mà lần trước bọn họ đã được trông thấy, đứng tại phía sau bọn họ chính là tất cả các lão sư phụ trách!

Viện trưởng vẫn không xuất hiện, thần long kiến thủ bất kiến vĩ!(thần long thấy đầu nhưng không thấy đuôi)

Vị lão sư hắng giọng, rồi trịnh trọng tuyên bố: "Các vị tân sinh, hoan nghênh các người tiến vào học viện Đế Hoàng, tin tưởng mọi người đều biết đứng bên cạnh ta chính là hai vị chủ viện của đan viện và vũ viện, đằng sau là các lão sư của các người!"

"Nói vào vấn đề đi!"

Đứng bên cạnh là một vị lão sư, hai hàng lông mày của hắn đã dính chặt với nhau chứng tỏ hắn đã mất hết kiên nhẫn rồi!

Người này chính là viện chủ vũ viện!

Một gã lão giả khác trông thấy, tươi cười nói: "Vũ Thiên, sao vẫn không có kiên nhẫn như vậy!"

"Hừ!"

Lão sư kia không dám khinh thường, trực tiếp nhảy vọt qua phía trước tiếp tục nói: "Các tân sinh, các người cũng biết muốn tiến vào học viện Đế Hoàng phải thông qua một cuộc rèn luyện, chính là muốn nhìn thấy năng lực của các người, Thiên Hoàng Điện chính là nơi cho các người rèn luyện, nhưng lại không nghĩ tới lại xảy ra một trận ma thú cuồng triều, nên cuộc rèn luyện của các người đều không hoàn thành, vì vậy Học Viện sẽ tiến hành một lần nữa, một tháng sau sẽ được tiến hành, các người hãy mau chóng chuẩn bị sẵn sàng tất cả, địa phương rèn luyện lần này sẽ nguy hiểm hơn rất nhiều so với Thiên Hoàng Điện, trong một tháng này nếu ai không muốn tham gia thì hãy đăng ký lại với lão sư của viện mình.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Dạ Huyền Ngọc

Phượng Thiên Vũ nghe thấy vậy, hai mắt sáng lên, lại được rèn luyện nữa sao, còn nguy hiểm hơn cả Thiên Hoàng Điện, đồng nghĩa với việc bảo vật càng

thêm trần quý hơn rồi?

Nhóm tân sinh, ta nhìn ngươi, ngươi lại nhìn ta, nhưng không dám đứng ra nói chuyện, không phải nói là chỉ rèn luyện một lần sao?

Có cái gì tốt đâu chứ!

Tuy Mộc Mộc cũng không kiên nhẫn nhưng thấy Phượng Thiên Vũ không nói gì, nên cũng không thêm đề ý nữa!

Viện chủ đan viện, ánh mắt hòa ái nhìn đám tân sinh phía dưới, sờ lên chòm hoa râu, cất giọng: "Có thể ở lại trong học viện Đế Hoàng đều là những tinh anh của gia tộc, ở gia tộc dù các ngươi có làm mưa làm gió đến thế nào, khi đã bước chân vào học viện này, mặc kệ thân phận của ngươi là ai, đều phải nhất nhất tuân theo quy định, học viện cấm tranh đấu riêng tư, muốn quyết đấu, phải có sự đồng ý của lão sư, nếu không tuân thủ, trực tiếp trục xuất ra khỏi học viện, cả đời cũng không được bước chân vào học viện Đế Hoàng, đây là điều thứ nhất!"

Lão già nói xong, ánh mắt tinh xảo lướt qua nhóm người Phượng Thiên Vũ, trong lòng không khỏi hiếu kỳ, cô nương này sao lại phải đeo mặt nạ?

Hiếu kỳ thì hiếu kỳ, nhưng cũng không dám cất tiếng hỏi, dù sao các đệ tử cũng có quyền tự do mà!

"Xin hỏi viện chủ, còn quy định nào nữa không?"

Phượng Thiên Vũ trông thấy ánh mắt của viện chủ đan viện đang nhìn mình, chậm rãi mở miệng, lên tiếng hỏi!

Đó là điều thứ nhất, thế còn điều thứ hai?

Bỗng nhiên, Thập Tự giá trên cổ Mộc Mộc kịch liệt run rẩy!

Giống như, nó đang rất hưng phấn, như cảm nhận được một cái gì đó.. ?

Phượng Thiên Vũ nhanh chóng phát hiện ra điều không đúng, nhanh chóng dùng linh lực áp chế nó.

Trong Thiên Hoàng Điện, Mộc Mộc đã từng nói qua, Thập Tự Giá rung động, đại biểu cho nàng gặp phải một chuyện nguy hiểm khó có thể xoay chuyển được!

Hôm nay ngay tại học viện Đế Hoàng này, cái gì sẽ làm cho Mộc Mộc nguy hiểm?

Như cảm nhận được điều gì đó, ánh sáng màu đỏ của Thập Tự Giá càng lúc càng lớn, muốn thoát khỏi sự trói buộc của Phượng Thiên Vũ!

Hiện giờ Mộc Mộc rất sốt ruột, tuy rằng thời gian trước Thập Tự Giá cũng có rung động, nhưng không mãnh liệt như bây giờ!

Đến cùng là đã có chuyện gì rồi?

Vũ Thiên trông thấy liền bất mãn nói: "Đan viện lại chứa thêm những thứ vớ vẩn, dám tập hợp ở đây giờ trò ma quỷ!"

Viện chủ đan viện lại không cho là như vậy, tay áo vung lên, linh lực bay xuống áp chế Thập Tự Giá của Mộc Mộc!

Phượng Thiên Vũ cảm nhận được cỗ lực lượng này, thu tay, đồng thời cũng âm thầm kinh hãi... !

Sở hữu thực lực cường đại như thế này, viện chủ đan viện đã đứng vào hàng cấp bậc nào rồi?

Viện chủ đều lợi hại như thế sao, viện trưởng một mực chưa từng xuất hiện còn nghịch thiên đến như thế nào nữa?

Không chỉ có Phượng Thiên Vũ kinh hãi, tất cả mọi người đều hoảng sợ, uy áp của cỗ lực lượng kia thật sự là quá kinh khủng!

Nhóm người Mộc Thương đều bắt đầu chú ý!

Học viện Đế Hoàng này quả nhiên đúng như lời đồn, chính là một nơi tàng long ngọa hổ... !

Mọi người đã ổn định lại, xa xa cách quảng trường của học viện Đế Hoàng, một bóng dáng từ xa tiến lại, một bộ trường bào màu vàng nhạt xuất hiện trước mắt mọi người!

Ngũ quan như điều như khắc, sống mũi cao thẳng, môi mỏng hơi nhếch, một đôi mắt màu lam thâm sâu như biển, coi trời bằng vung, cao ngạo lạnh lùng khiến người ta không nhìn nổi mà phải cúi xuống!

Môi mỏng Dạ Huyền Ngọc khẽ nhếch, lạnh lùng nhìn những người phía dưới, con mắt xanh đậm nhìn chằm chằm vào Thập Tự Giá trên cổ Mộc Mộc vẫn còn đang lóe lên những ánh sáng nhàn nhạt, thần sắc khẽ giật mình, nàng ta sao lại có thứ này... ?

Khóe mắt Phượng Thiên Vũ co lại, trong đầu bỗng xuất hiện một câu, quả nhiên mỹ nhân chỉ có ở cổ đại!

Dạ Hiên đã kinh động như gặp tiên nhân, có một loại cảm giác không nói nên lời, Mộc Thương tuyệt, Vân Thương lạnh lùng, mà nam tử trước mắt chính

là coi trời bằng vung, như một khối hàn băng vạn năm không bao giờ tan chảy!

Viện chủ đan viện hơi bất ngờ, yếu ớt cười nói: "Ngươi đã đến rồi!"

Mọi người nghe xong đều tò mò, học viện này vốn không được trẻ giờ, huống chi hôm nay là ngày tập hợp tân sinh, nam tử này đến muộn như vậy, thế mà viện chủ chỉ nói một câu ngươi đã đến rồi mà thôi!

Phân biệt đối xử a... !

Dạ Huyền Ngọc nhẹ gật đầu, từ giữa không trung chậm chậm bước xuống dưới, cước bộ đi thẳng đến vị trí của đan viện!

Quá quý dị, vũ viện trưởng vốn là một người khó tính cũng chỉ nhún lông mày mà thôi!

"Tốt rồi, thứ hai chính là trong học viện có cấm địa không ai được phép bước vào, hiện tại các ngươi mau chóng về chuẩn bị đi, một tháng sau sẽ bắt đầu cuộc rèn luyện!"

"Vâng!"

Tân sinh phía dưới trăm miệng một lời nói, sau đó đi đến những nơi học tập!

Mộc Mộc nhích lại gần đến bên người Phượng Thiên Vũ: "A Vũ, người kia sao cứ nhìn ta a?"

Được rồi, tuy rằng nam nhân kia đúng là một tuấn mỹ kiệt luân, nhưng nếu hắn là sắc lang, nàng cũng không dám có hứng thú đâu!

Phượng Thiên Vũ nghiêng đầu, vừa vận chống lại ánh mắt của Dạ Huyền Ngọc!

Dạ Huyền Ngọc thu hồi ánh mắt, tựa như chưa từng phát sinh ra bất cứ chuyện gì!

Mộc Mộc thấy vậy, khóe miệng co lại!

Nam nhân chết tiệt, thật không có lễ phép?

Phượng Thiên Vũ cười nhạt một tiếng, nam nhân kia vốn không có nhìn Mộc Mộc, nếu không sai hắn đang nhìn sợi Thập Tự Giá của Mộc Mộc!

Nhưng làm sao hắn lại biết Thập Tự Giá?

"A Vũ, ngươi nói xem tháng sau chúng ta sẽ rèn luyện ở đâu?"

Ngay lúc Phượng Thiên Vũ đang thất thần, bên tai truyền đến âm thanh của Mộc Mộc!

"Không biết!"

Đang đi ở phía trước, Mộc Thương bỗng quay đầu lại, bất mãn nói: "Các ngươi có thể đi nhanh hơn một chút không?"

Mộc Mộc nghe vậy, hung hãn đáp lời: "Ai cần ngươi lo!"

Phượng Thiên Vũ lắc đầu, rất nhanh đi về phía trước!

Dạ Huyền Ngọc đứng tại chỗ, trên không trung không một bóng người nhưng lại truyền đến một giọng nói: "Điện hạ, Cung chủ Liên Cung đã đến nhân gian, hiện tại không biết đang ở đâu!"

Dạ Huyền Ngọc nhẹ chau mày lại: "Nàng đến nhân gian làm cái gì?"

"Thuộc hạ không biết, điện hạ, người có muốn tìm nàng không?"

Dạ Huyền Ngọc trầm mặc nửa ngày, rồi mới nói: "Không cần, trước truyền tin đến Tiên Xuyên Thiếu chủ, nói rằng ta đã tới học viện Đế Hoàng!"

Trong không khí có tiếng người trả lời, sau đó không còn chút âm thanh!

Người đến đã đi rồi!

Dạ Huyền Ngọc tiếp tục đi thẳng về phía trước, Bạch Liên, nàng ta muốn đến nhân giới làm cái gì?

... ..

Giữa trưa, Phượng Thiên Vũ cùng Mộc Mộc đang ngồi trong một tiểu viện, nhìn sân nhỏ đã được quét dọn sạch sẽ, thoả mãn mỉm cười, quả nhiên rất không tồi!

Nơi đây là do Mộc Thương phát hiện đấy, nơi đây ẩn nấp không tồi nha, không hổ là Tinh Linh, sau khi vừa tan học, bọn hắn liền tới đây dọn dẹp, đúng là nhiều người thật tốt!

Thanh Loan từ phía sau đã chạy tới, trong tay cầm một túi đồ!

"Thiên Vũ, Mộc Mộc, nơi này có một ít giống hoa, không thì chúng ta đem trồng nó trong hậu viện nhé!"

Thanh Ngư cũng chạy tới: "Thanh Loan tỷ, ca ca đã dọn dẹp xong cái cây ở đằng sau rồi đó!"

Phượng Thiên Vũ khẽ giật mình, nhìn Thanh Loan, nha đầu này không phải chỉ vì muốn trồng một ít hoa mà bắt bọn Mộc Thương dọn dẹp hết đám cây đằng sau đó chứ

Thanh Loan ha ha cười cười: "Ta đi trước nha, các người đợi lát nữa hãy đến!"

Từ một chỗ tối, Phượng Thủy Linh trông thấy một màn này, không khỏi nắm chặt tay, dựa vào cái gì nàng phải nhận hết mọi sự tra tấn, còn nàng ta Phượng Thiên Vũ lại được ung dung như vậy!

Phượng Thiên Vũ, ta muốn giết ngươi, nhưng trước tiên ta sẽ giết từng người thân yêu của ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Phượng Thủy Linh Trả Thù 1

Phượng Thiên Vũ cảnh giác nhìn xung quanh, đang có người nhìn bọn họ?

"A Vũ, người đang nhìn gì thế?"

Mộc Mộc trông thấy nàng đảo mắt liếc nhìn bốn phía, tò mò hỏi!

Không có gì mà? A Vũ đang nhìn cái gì vậy?

Ngay khi Mộc Mộc định thu hồi lại tầm mắt, bỗng xuất hiện một bóng dáng màu vàng nhạt, khóe môi Mộc Mộc co lại, nam nhân này sao lại tới đây?

Phượng Thiên Vũ đã sớm thu hồi ánh mắt, nàng lại không để ý tới, nàng đang lo lắng về chủ nhân của ánh mắt kia, cảm giác có chút kì lạ!

Dạ Huyền Ngọc đi lên trước, môi mông khẽ nhếch: "Ta ở nơi này!"

Không một lời chào, nói chuyện thật tự nhiên, nhìn thoáng qua Mộc Mộc rồi im lặng!

Mộc Mộc đứng lên, mỉm cười: "Nam nhân, ngươi biết cái gì gọi là lễ phép không?"

Dạ Huyền Ngọc liếc nhìn nàng một cái, không thèm để ý nàng, nhìn thẳng vào Phượng Thiên Vũ: "Câu trả lời của ngươi!"

Mộc Mộc lệ rơi âm thầm, nàng rõ ràng lại bị nam nhân này coi thường !

Phượng Thiên Vũ cúi đầu, nhìn hoàng liễm trên cổ tay, ánh mắt nhu hòa: "Lý do!"

"Viện chủ!"

Dạ Huyền Ngọc tích chữ như vàng phun ra đúng hai chữ, hắn tin tưởng nàng hiểu rõ ý tứ của hắn, chứ không phải như cái đầu heo kia đeo trên mình bảo vật nghịch thiên mà cũng không biết, đúng là đầu heo!

Phượng Thiên Vũ cầm lấy ly trà bên cạnh, thả đến bên môi, nhẹ nhàng nhấp một cái: "Tên của ngươi!"

Phượng Thiên Vũ biết rõ ý của hắn, đan viện không có phân phó chỗ ở cho bọn hắn, nếu ra bên ngoài ở, miễn cưỡng cũng có thể tìm được một chỗ, chẳng qua là nhiều hơn một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, dù sao ở đây cũng còn mấy căn phòng trống, ở lại thì cứ ở lại đi.

Hơn nữa, nam nhân trước mặt này biết được nguồn gốc Thập Tự Giá của Mộc Mộc, nàng cũng rất muốn biết đến cùng Thập Tự Giá là cái vật gì!

Mộc Mộc xuyên đến đây, chắc chắn sẽ có liên quan tới cái Thập Tự Giá này!

"Dạ Huyền Ngọc!"

Dạ Huyền Ngọc nghe nàng hỏi như vậy đã biết nàng đồng ý, cũng không giấu giếm nói ra tên của mình!

"Phượng Thiên Vũ, Mộc Mộc!"

Cúi đầu, Phượng Thiên Vũ nghe được tên hắn, sau đó cũng nói ra tên mình cùng Mộc Mộc!

Mộc Mộc nghe thấy vậy, đối với hắn làm một cái mặt quỷ, xú nam nhân, dám coi thường nàng!

Mặt Dạ Huyền Ngọc vạn năm không thay đổi vẫn không có biến hóa, nhưng sâu trong thâm tâm lại đang suy nghĩ, không lẽ nữ nhân này thật là đầu thai của heo?

Nhưng vào lúc này, Thanh Ngự đầu đầy mồ hôi chạy ra từ hướng hậu viện, hỏn hỏn nói.

"Mộc Mộc tỷ, Thanh Loan tỷ nói tỷ ấy để quên cái gì ở trong phòng học rồi, chúng ta giúp ti đi lấy đi!"

Mộc Mộc nghi hoặc, Thanh Loan có đồ gì để quên ở đó sao?

Nhưng Thanh Ngự đã nói như vậy, nàng liền đi thôi, vừa vặn không phải trông thấy bộ mặt đáng ghét của tên nam nhân này: "A Vũ, ta cùng Thanh Ngự đi xem một chút, tí nữa sẽ trở về!"

"Ừm!"

Phượng Thiên Vũ cũng không có nói thêm cái gì, chẳng qua là liếc nhìn Thanh Ngự nhiều hơn một chút, hơi thờ trên người Thanh Ngự rất không ổn định, chẳng lẽ rất mệt nhọc sao?

"Đi thôi, Mộc Mộc tỷ!"

Ngay khi Phượng Thiên Vũ đang suy nghĩ, Thanh Ngự đã kéo Mộc Mộc chạy ra khỏi đình viện!

Thanh Ngự không nói lời nào, một đường mang theo Mộc Mộc đi ra khỏi sân nhỏ, cất bước ra ngoài!

Mộc Mộc theo ở phía sau, đi được một hồi, phát hiện cảnh vật chung quanh không đúng, lên tiếng hỏi: "Thanh Ngự, chúng ta đi sai đường rồi, đây không phải là đường đi đến phòng học!"

Thanh Ngự dừng lại quay đầu, nở một nụ cười ngọt ngào với Mộc Mộc: "Mộc Mộc, không sai a, là con đường này, đường hoàng tuyền dành cho người!"

Lời này vừa nói ra, toàn thân Mộc Mộc liền đề phòng, cảnh giác nhìn Thanh Ngự: "Người không phải là Thanh Ngự, là ai?"

Nữ nhân này không phải là Thanh Ngự, tại sao lại phải giả mạo Thanh Ngự để lừa gạt nàng?

Nữ nhân giả mạo Thanh Ngự tươi cười, từ trên người xuất ra một viên đan dược màu đen: "Không nghĩ tới nữ nhân kia cho một viên Dịch Dung đan tốt đến như vậy, ngay cả Phượng Thiên Vũ cũng không phát hiện được!"

Nói xong liền đem đan dược nuốt vào, dưới ánh mắt kinh ngạc của Mộc Mộc nàng ta đã biến về bộ dáng thật của mình!

Mộc Mộc lạnh lùng nhìn dung mạo chân thật của nữ nhân trước mặt, ánh mắt tối sầm lại, nàng không biết nữ nhân này, như vậy nàng ta chính là thê thù của A Vũ, đã như vậy nàng sẽ giúp A Vũ giết nàng!

"Người lừa ta nhằm mục đích gì?"

"Đương nhiên là muốn giết người rồi!"

Phượng Thủy Linh nói xong, nhanh chóng công kích Mộc Mộc!

Chỉ cần giết nữ nhân này, chính là đâm một kích vào Phượng Thiên Vũ, Phượng Thiên Vũ, ta nói rồi, những người bên cạnh người, ta đều muốn giết sạch!

Mộc Mộc lạnh lùng mỉm cười: "Muốn giết ta, để xem người có năng lực đó hay không!"

Nàng không thể triệu hồi Thanh Điều bởi vì nàng không có không gian vì vậy Thanh Điều luôn ở trong không gian của A Vũ, bây giờ nàng chỉ có thể dựa vào thực lực của bản thân mình để giao chiến với nữ nhân này!

Không biết từ đâu ra, trên tay Phượng Thủy Linh cầm chặt một thanh kiếm đâm tới Mộc Mộc một cách điên cuồng!

Hai mắt Mộc Mộc tối sầm lại, rất nhanh ngưng tụ lực lượng đồng thời né tránh những công kích của Phượng Thủy Linh!

Đột nhiên, một đạo lực lượng cường đại chuẩn xác từ Phụng Thủy Linh đánh thẳng vào Mộc Mộc, tránh không kịp, Mộc Mộc liền bị cỗ lực lượng đả thương!

Trong không khí bỗng truyền đến một đạo âm thanh kiều mị: "Phụng Thủy Linh, chủ nhân nói, tốc chiến tốc thắng, mang theo nàng trở về!"

Phụng Thủy Linh thu hồi kiếm, không cam lòng nói: "Ta muốn giết nàng, người chủ nhân muốn không phải là nàng?"

"Phụng Thủy Linh, đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi, chọc giận chủ nhân, giết ngươi, quá dễ dàng!"

Phụng Thủy Linh nhớ tới nữ nhân kia, tuy không cam lòng bỏ qua một cơ hội tốt như thế này, nhưng vẫn phải nói: "Ta sẽ đem nàng đến đó!"

"Vậy là tốt rồi, người ngàn lần đừng nên giờ trò, khi chủ nhân giết được Phụng Thiên Vũ, đến lúc đó ngươi muốn giết nữ nhân này như thế nào cũng được, nếu kế hoạch không thành, ngươi sống không bằng chết đâu!"

Nữ nhân trong không trung nói xong, liền biến mất, té trên mặt đất, ánh mắt Mộc Mộc một hồi âm đạm, nữ nhân vừa mới xuất thủ kia thực lực thật mạnh, một kích đã khiến cho nàng trọng thương, có khi A Vũ cũng không phải là đối thủ của nàng ta!

"Mệnh ngươi thật tốt!"

Phụng Thủy Linh nói xong, đưa tay xuất ra một chưởng đánh ngất nàng, đem nàng rời đi!

Thời gian chậm chạp trôi qua, trong sân, Phụng Thiên Vũ đắm chiều nhìn về phía xa xa, không biết là đang suy nghĩ điều gì!

Thanh Ngự cùng Thanh Loan đi tới trông thấy bộ dáng này của nàng!

"Tiểu thư, người đang nhìn cái gì thế?"

Thanh Ngự tiến lên, rót cho mình cùng Thanh Loan một ly trà!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Phụng Thủy Linh Trả Thù 2

Phụng Thiên Vũ nhìn nhìn Thanh Ngự cùng Thanh Loan: "Thanh Ngự, sao Mộc Mộc còn chưa có trở về?"

Mộc Mộc đi cùng với Thanh Ngự, sao bây giờ Thanh Ngự lại ở chung với Thanh Loan, còn Mộc Mộc đâu?

Thanh Ngự cùng Thanh Loan sững sờ, hai người liếc mắt nhìn nhau, Thanh Ngự đặt ly trà xuống: "Tiểu thư, người nói cái gì vậy, Mộc Mộc tỷ không phải đều ở chung với người sao?"

"Đúng vậy, ta cùng Thanh Ngự một mực đều ở cùng một chỗ, đều không trông thấy Mộc Mộc!"

Thanh Loan nghi hoặc nói, bây giờ nàng đều ở chung một chỗ với Thanh Ngự mà, Mộc Mộc cũng không có ở phía sau hậu viện, Thiên Vũ làm sao lại hỏi Thanh Ngự như vậy?

"Không tốt rồi!"

Phụng Thiên Vũ đứng người lên, lưu lại một câu nói kia rồi nhanh chóng chạy ra ngoài sân nhỏ!

Thanh Ngự cùng Thanh Loan nhìn nhau, như đã đoán được sự tình không ổn: "Thanh Ngự, thực lực của ta tương đối cao, ngươi mau đi truyền tin cho mấy người Vân Thương biết đi, ta sẽ đi hỗ trợ cho Thiên Vũ!"

"Được, Thanh Loan tỷ, người nhớ phải cẩn thận!"

"Yên tâm!"

... ..

Phụng Thiên Vũ chạy thẳng một đường đến đan viện, đi khắp các phòng học đều không trông thấy Mộc Mộc!

"Thiên Vũ, đừng có gấp, Mộc Mộc chắc sẽ không có việc gì đâu!" Thanh Loan nhìn nàng gấp gấp như vậy, cũng không biết phải làm sao bây giờ!

Sát khí bao trùm quanh người Phụng Thiên Vũ, trong đan được kỳ thư có một loại đan được dịch dung, nhưng phải đạt đến trung cấp Được Thánh mới có thể luyện chế được nó, người vừa nãy mang Mộc Mộc rồi đi nhất định đã sử dụng đến loại đan được này, Dịch Dung đan trân quý vô cùng, là ai có cái năng lực kia?

Trong đầu Phụng Thiên Vũ lóe lên một tia sáng, chỉ có thể là nữ nhân kia Bạch Liên, cái người có dung mạo giống y đúc với nàng, ngoại trừ nàng, chỉ sợ không có người nào có thể dễ dàng xuất ra một viên Dịch Dung đan như thế!

Nhưng tại sao lại muốn nhắm vào Mộc Mộc, muốn uy hiếp nàng sao?

Nếu đúng là như thế, hiện tại Mộc Mộc có lẽ vẫn còn đang an toàn!

"Thanh Loan, chúng ta trở về thôi, cùng nhau nghĩ cách cứu Mộc Mộc!"

"Được!"

Hai người rất nhanh trở lại sân nhỏ!

Trong sân nhỏ, Vân Thương, Mộc Thương, Vân Ế, Mạc Sâu, kể cả Dạ Huyền Ngọc đều đã có mặt!

Từ xa Thanh Ngư đã trông thấy hai người, liền chạy ra đón: "Tiểu thư, Thanh Loan tỷ, có tìm được Mộc Mộc tỷ không?"

"Không tìm được!"

Phụng Thiên Vũ nói xong, đi tới: "Mộc Thương, người cùng cô cây câu thông một cái, xem bọn nó có biết Mộc Mộc bị mang đi đâu không?"

Mộc Thương lắc đầu: "Ta đã thử qua, không được!"

Vân Thương cùng Vân Ế không có đáp lời, bọn hắn cũng không biết nói cái gì!

Phụng Thiên Vũ gỡ mặt nạ xuống, thả lại vào không gian, nếu như người bắt đi Mộc Mộc thật là Bạch Liên, như vậy chỉ có nàng xuất hiện mới có thể dẫn dụ được bọn hắn!

Vân Ế tuy đã được trông thấy dung mạo của Phụng Thiên Vũ, nhưng lần này vẫn kinh diễm như lần đầu tiên. Dạ Huyền Ngọc giờ phút này cũng thật sự là kinh sợ rồi, hắn không phải là kinh diễm, điều hắn kinh hãi chính là ấn ký Hồng Liên nổi bật trên trán của Phụng Thiên Vũ, từ khi hắn sinh ra, Thần Nữ Sáng Thế đã không còn, vì vậy chưa từng được gặp qua, nhưng mà ở Thần Giới đã từng nói qua, Thần Nữ có dung mạo y đúc với Bạch Liên, như vậy dung mạo của Phụng Thiên Vũ là muốn nói lên điều gì đây?

"Tiểu thư, Mộc Mộc tỷ sẽ không sao chứ?"

Thanh Ngư lo lắng hỏi, đều do những người kia, tại sao lại giả mạo nàng để bắt Mộc Mộc tỷ chứ!

Phụng Thiên Vũ an ủi vỗ vỗ vai của nàng: "Thanh Ngư, yên tâm, ta nhất định sẽ đem Mộc Mộc trở về!"

"Dù có chết, ta cũng nhất định sẽ đem nàng trở về!"

Những lời này, không có người hoài nghi, khi rèn luyện ở Thiên Hoàng Điện, lúc trông thấy Mộc Mộc rơi xuống sườn dốc kia, Phụng Thiên Vũ không suy nghĩ liền lập tức nhảy xuống cứu Mộc Mộc!

Khi đó nàng có từng nghĩ đến tính mạng của mình không...!

"Ta đi nghỉ trước đây, các ngươi cứ làm gì làm đi!"

Mất lạnh Dạ Huyền Ngọc khẽ quét, lạnh nhạt đi vào gian phòng của mình!

Cái đầu heo kia vốn đầu quan hệ gì với hắn, hắn tới nơi này chỉ là muốn tìm Thần Nữ Sáng Thế mà thôi!

Nhưng mà cước bộ của hắn lại ngưng lại, thật sự không có quan hệ với hắn?

Được rồi, tại vì cái bảo vật nghịch thiên kia hắn sẽ giúp nàng vậy!

... ..

Sáng sớm ngày hôm sau, Thanh Ngư xin lão sư nghỉ vài ngày, lão sư vốn không muốn đáp ứng, nhưng lại được viện chủ cho phép, nên hắn đành phải đồng ý!

"Thanh Ngư, đã làm xong chưa?"

Phụng Thiên Vũ phân loại được bình trong tay, cất tiếng hỏi Thanh Ngư!

"Tiểu thư, được rồi, tiểu thư ta đi cùng với người nhé!"

Thanh Ngư nhìn ba người chuẩn bị rời đi, nửa đêm hôm qua, tiểu thư nhận được một phong thư, phía trong ghi rõ muốn cứu Mộc Mộc tỷ phải đi đến Vô Sinh Nhai, nàng cũng muốn đi cùng tiểu thư!

Thanh Loan kéo kéo ống tay áo của Vân Thương, muốn hấn khuyên bảo Thanh Ngư!

Vân Thương thấy vậy, quay đầu lại nói: "Thanh Ngư nghe lời, muội ở lại với Vân Ế đi!"

"Còn có Mạc Sầu!"

Phượng Thiên Vũ thêm một câu, người nàng đối phó lần này chính là Bạch Liên, mang theo Thanh Ngư cùng Mạc Sầu chỉ khiến hai người bị thương mà thôi, hiện tại không biết Mộc Mộc sinh tử như thế nào, nàng không muốn liên lụy thêm những người khác nữa!

Dựa theo trí nhớ của nàng biết được, Bạch Liên đã là sống hơn bốn ngàn năm rồi đã trở thành một lão cáo già rồi, lần trước nàng có thể gây tổn thương đến nàng ta, là vì nàng ta chủ quan, lần này nói không chừng... !

"Vân Thương, ta cũng phải ở lại sao?"

Vân Ế mở quạt xếp, không tin hỏi, lúc nào gặp nguy hiểm Vân Thương đều mang theo hấn?

Vân Thương mặt mày nhẹ chau lại: "Vân Ế, Thanh Ngư là vị hôn thê của ngươi, ngươi phải bảo vệ muội ấy thật tốt!"

Thanh Ngư sững sờ!

Nàng là vị hôn thê của Vân Ế?

Vân Ế trầm mặt một tiếng: "Chết tiệt, sao lại quên mất vụ này!"

Thanh Loan mỉm cười, đang lúc chuẩn bị đồ vật lại đến một tấm lệnh bài, nhìn qua tấm lệnh bài, lệnh bài màu vàng xanh nhạt chung quanh có khắc đầy cỏ văn, giữa lệnh bài có khắc một chữ "Minh" sống động!

Thanh Loan khẽ giật mình, vung tay ném nó vào không gian, thầm nghĩ "Sao lại lấy thứ này ra!"

Mộc Thương vốn không cần chuẩn bị gì, tựa người trên cây cột, lông mày nhẹ chau lại: "Thiếu một người a!"

Phượng Thiên Vũ đã chuẩn bị đan dược thật tốt, đem toàn bộ bỏ vào không gian trữ vật: "Chuẩn bị xong chưa?"

"Tốt rồi!"

"Ta cũng vậy!"

Thanh Loan cùng Vân Thương lên tiếng trả lời, Mộc Thương cũng đã đi tới!

"Tốt lắm, chúng ta đi thôi!"

Phượng Thiên Vũ nhìn thấy Thanh Ngư đang nhìn bọn họ, cất giọng nói: "Vân Ế, chúng ta không có ở đây, ngươi phải bảo vệ thật tốt Thanh Ngư, còn có Mạc Sầu nữa!"

Vân Ế gật đầu: "Yên tâm đi, ta không bảo vệ được hôn thê của mình thì làm sao bảo vệ được con của ta nữa!"

Thanh Ngư mặt đỏ lên: "Ai muốn ngươi bảo hộ!"

"Ừ!"

Phượng Thiên Vũ nói xong, cất bước, đi ra khỏi sân nhỏ. Mộc Thương đã hỏi qua cô cây, vị trí của Vô Sinh Nhai!

Thanh Loan, Vân Thương, Mộc Thương cũng không nói thêm điều gì, bước theo Phượng Thiên Vũ đi ra sân nhỏ!

Thanh Ngư nhìn bóng lưng bọn họ càng ngày càng xa, hốc mắt bỗng chốc đỏ ửng: "Tiểu thư, ca ca... !"

Vân Ế trông thấy nàng như thế, lên tiếng an ủi: "Yên tâm đi, bọn họ sẽ không có việc gì đâu... !"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Đại Chiến 1

Bốn người đi một đường thẳng ra khỏi Học Viện, cứ hướng đông mà bước đi, ở bên kia, trên tay Dạ Huyền Ngọc cầm một khối ngọc bội trông rất quý dị rồi sau đó biến mất.

Trên đỉnh núi Vô Sinh Nhai.

Mộc Mộc bị trói chặt trọn mắt đứng nhìn ba nữ nhân trước mặt!

"Người nói xem Phụng Thiên Vũ có đến cứu người không?"

Bạch Liên mỉm cười nhìn Mộc Mộc.

"Bạch Liên, tuy trông người thật giống A Vũ, nhưng nhìn thấy người ta liền muốn buồn nôn, sao cái loại người như người lại có dung mạo giống với A Vũ chứ!"

Mộc Mộc xì mũi xem thường, ngày hôm qua khi nàng trông thấy nữ nhân này nàng biết chắc đây không phải là A Vũ, tuy rằng nàng ta rất giống với A Vũ. . !

Bạch Liên không hề bị lay động, phát phát tay áo với Đằng Xà.

Đằng Xà trông thấy, tiến lên vài bước, đem Mộc Mộc cột vào một gốc cây!

Vấn đề ở đây không phải là cái gốc cây mà là nếu có ngoại lực tác động vào nó, nàng sẽ rơi xuống vực!

Mộc Mộc biết rõ vì sao nữ nhân này lại làm như vậy, chính là muốn dùng nàng để làm mồi quuyến rũ dụ A Vũ, A Vũ vừa đến, nàng ta sẽ phá hủy gốc cây, cho dù tốc độ A Vũ có nhanh đến đâu cũng không thể cứu được nàng, mà nơi nàng ta đứng rất thích hợp để giết A Vũ, đúng là vẹn toàn đôi đường, nàng ta chẳng phải là Bạch Liên, mà phải là Hắc Liên mới đúng. . !

Vô Sinh Nhai, tên như nghĩa, chỉ cần người bước đến nơi đây, sẽ không còn đường sống mà trở về, Bạch Liên sở dĩ chọn nơi này vì địa hình nơi đây rất thích hợp để giết người, Phụng Thiên Vũ muốn tới được nơi đây sẽ rất khó khăn, ngàn năm trước giết không được nàng, không có nghĩa là ngàn năm sau cũng sẽ không giết được!

Cách đỉnh núi Vô Sinh Nhai không xa, Phụng Thiên Vũ nhíu mày nhìn cảnh vật chung quanh, sương trắng mập mờ vây chung quanh Vô Sinh Nhai, nếu muốn đi qua chỉ có biện pháp là phi hành(bay qua)!

Chết tiệt, thực rất biết chọn địa điểm!

"A Vũ, chung quanh nơi đây đều là sương trắng bao phủ, còn có chương khí(khí độc), chúng ta phải thật cẩn thận!" Thanh Loan khẽ hít hít vài cái, nhíu mày nói ra, hòa lẫn với màn sương mù chính là chương khí, điều bây giờ chính là phải hết sức cẩn thận!

Hai mắt Mộc Thương nhắm nghiền, cảm nhận tin tức chung quanh!

"Mộc Thương, thế nào, biết Mộc Mộc ở đâu không?"

Phụng Thiên Vũ xuất ra một ít đan dược, chia cho từng người, thuận tiện hỏi Mộc Thương!

"Những thứ này đều là Giải Độc đan, các người hãy mau ăn vào, Giải Độc đan này tuy rằng không phải là đan dược chuyên giải độc chương khí nhưng vẫn nên sử dụng nó, tí nữa phải cố gắng ngưng thở!"

Thanh Loan cùng Vân Thương tiếp nhận đan dược, nhẹ gật đầu: "Chúng ta nhớ kỹ!"

Kỳ thật Thanh Loan rất muốn nói cơ thể nàng chính là bách độc bách xâm, nhưng sợ Vân Thương hoài nghi nên nàng vẫn phải nhận lấy!

"Không được, cây cỏ nơi đây giống như đã chết, không thể nào câu thông được với bọn nó!"

Lông mày Mộc Thương nhíu chặt, đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như thế này, rõ ràng có sinh mệnh như lại không thể câu thông được với hắn, linh hoạt kỳ ảo, có sinh mệnh nhưng không có linh, mẹ nó nơi đây thật là tà môn!

"Mộc Thương, không cần cảm ứng nữa, chúng ta trực tiếp đi qua, cẩn thận một chút là được!"

Phụng Thiên Vũ cẩn thận nhắc nhở, nhớ lại lần đầu tiên cùng Đằng Xà giao chiến, nàng có sử dụng đến sức mạnh của Tinh Linh để gây thương tổn đến Bạch Liên, chắc hẳn bây giờ bọn họ đã an bài hết rồi!

Bạch Liên, người đã muốn giết ta như vậy, ta liền hoàn thành tâm nguyện cho người!

Bốn người rất nhanh tiến vào Vô Sinh Nhai, đi lên đỉnh núi!

Tiến vào vô sinh nhai, khắp nơi đều là những màn sương vây kín, hòa lẫn với màn sương chính là những chướng khí phiêu tán khắp nơi.

Đột nhiên, từ đâu đó lại truyền đến những âm thanh tê...ê...ê...ê!

"Mộc Thương, cẩn thận có rắn!"

Phượng Thiên Vũ nhanh chóng nhắc nhở Mộc Thương, nhớ lần trước khi đi qua Tuyết Vực, Mộc Thương sợ nhất là rắn đó, lúc này đây thật không đếm nổi có bao nhiêu con rắn!

Không cần Phượng Thiên Vũ nhắc nhở, Mộc Thương cũng đã nghe được những âm thanh tê tê rợn người kia rồi, hơn nữa hắn biết rõ chúng đang kéo đến rất nhiều rất nhiều!

"Thiên Vũ, muốn công kích không?"

Thanh Loan cùng Vân Thương đem Mộc Thương bảo hộ ở bên trong, bọn hắn cũng đâu có ngờ rằng Mộc Thương lại sợ rắn!

"Trước không nên công kích, nơi đây khẳng định không chỉ con rắn, chúng ta mau xây nên kết giới, không nên tập trung công kích!"

Từ trong không gian Phượng Thiên Vũ lấy ra Thí Huyết, tiện tay ném cho Mộc Thương: "Cầm lấy, bảo vệ mình!"

Mộc Thương tiếp nhận Thí Huyết: "Còn người thì sao?"

Mộc Thương bây giờ đâu còn là Mộc Thương tăng băng ngàn năm nữa đâu, giờ phút này hắn hận không thể ôm lấy Phượng Thiên Vũ mà khóc thét lên!

"Lo cho bản thân mình đi!"

Phượng Thiên Vũ nói xong, song thủ kết ấn, hỏa diễm Hồng Liên xuất hiện trong tay, chiếu rọi chung quanh!

Thanh Loan vừa nhìn thấy hỏa liên liền nhất thời sùng sốt, cổ văn Minh giới có ghi chép, Hồng Liên Diễm Hỏa, là kỹ năng của Thần Nữ Sáng Thế, uy lực của nó tốt cùng là như thế nào chưa ai từng biết, chỉ biết Hồng Liên chính là kí hiệu của Thần Nữ.

"Hí!"

Mộc Thương khi nhìn rõ quân địch trước mắt, hít một hơi thật mạnh, ngay cả Phượng Thiên Vũ cũng phải nhíu mày!

Vân Thương cũng không kém là bao !

Chỉ thấy chung quanh không phải là ma thú gì lợi hại, có một ít côn trùng cực độc, phần còn lại đều là những con rắn lớn nhỏ màu sắc không thể phân biệt nổi!

Những đám rắn vây quanh nhóm người Phượng Thiên Vũ, ép bọn họ thành một vòng tròn kín mít!

Vô Sinh Nhai vốn dĩ là không có tồn tại ma thú là bởi vì nơi đây quanh năm sương trắng bao phủ, mặt trời không chiếu tới nổi, lá khô chồng chất, từ lâu rồi hư thối tạo thành chướng khí cực độc!

Trông thấy những con rắn này, Phượng Thiên Vũ liền có thể khẳng định, Đẳng Xà ma thú của Bạch Liên, đã triệu hoán những con rắn này để đối phó với bọn họ.

Nhưng điều bất ngờ xảy ra, những con côn trùng này, nhất là những con rắn, bọn nó như cảm nhận được cái gì đó rất kinh khủng, đều sợ hãi thối lui về sau!

"A?"

"Thiên Vũ, chúng nó sao lại lui lại?"

Thanh Loan nhìn bọn những con rắn sợ hãi đang lui về phía sau, nghi ngờ hỏi, chẳng lẽ những con rắn này sợ Thiên Vũ?

"Là Ảnh nhi tính!"

Trên khuôn mặt Phượng Thiên Vũ lộ lên một nụ cười nhàn nhạt, có thể làm cho những con rắn do Đẳng Xà chỉ huy sợ hãi như thế này, chỉ có thể là Ảnh nhi!

Xem ra Ảnh nhi đã tỉnh!

"Ảnh nhi là ai?"

Thanh Loan nghi ngờ hỏi, nơi đây chỉ có bốn người bọn họ mà thôi, làm gì có người khác?

Ngay sau đó, từng đạo hỏa diễm xuất hiện, lấy nhóm người Phụng Thiên Vũ làm trung tâm, rất nhanh khuếch tán đi khắp nơi, một ít con rắn sợ hãi bỏ chạy, số còn lại thì đều chết trong biển lửa!

Cùng lúc đó, bên người Phụng Thiên Vũ xuất hiện một thiếu niên tóc trắng áo trắng, đôi mắt đỏ rực, tôn quý khí phách!

Tuyệt Ảnh thu liễm khí tức trên người, cái mũi hít hít, hắn cảm nhận được khí tức của nữ nhân kia!

Cái nữ nhân dám dẫm thương mẫu thân rồi bỏ trốn!

Xuất hiện rồi sao?

"Ảnh nhi, cảm giác như thế nào?"

Phụng Thiên Vũ xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, Ảnh nhi đã ngủ lâu như vậy, bây giờ tỉnh lại có lẽ Độ Kiếp sắp đến rồi!

"Mẫu thân, ta cảm nhận được thời gian Độ Kiếp sắp tới rồi!"

Tuyệt Ảnh nói xong, lông mày nhăn lại, lần này ngủ say hắn đã dự trữ được một đại lực lượng, dùng để đối phó với Lôi Kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Đại Chiến 2

"Ảnh nhi, người về không gian trước đi, mẫu thân muốn đi cứu người, đợi lát nữa người ra hỗ trợ là được rồi!"

"Ừ"

Tuyệt Ảnh gật đầu, trở về không gian!

Nhóm người Phụng Thiên Vũ tiếp tục đi đến đỉnh núi Vô Sinh Nhai!

"Chủ nhân, những con rắn ta điều khiển đều bị chết hết rồi!"

Trên đỉnh núi, Đẳng Xà cất giọng nói với một nữ tử áo trắng!

Bạch Liên nghe vậy liền tươi cười, Tuyệt Cơ, người tới rồi sao! Người nhanh tới đây đi, cái chết sẽ tới nhanh với người hơn!

"Ha ha, xem ra Bồn thiếu chủ sắp được xem trò vui rồi!"

Trên đỉnh núi Vô Sinh nhai yên tĩnh bỗng vang lên một đạo âm thanh bất âm bất dương, ngay sau đó một nam nhân với tướng mạo yêu dị xuất hiện, tay cầm quạt xếp, đi thẳng tới Bạch Liên!

Hai hàng lông mày của Bạch Liên nhăn lại, giọng điệu khó chịu vang lên: "U Minh Thiếu chủ sao lại rảnh rỗi mà tới nơi này?"

Người này chính là Thiếu chủ của U Minh ảo cảnh, tính cách tàn bạo, cực kì thích chưng diện màu sắc!

Hai mắt đen kịt của Nguyệt Ma híp lại, có chút không vui, nhưng không biểu hiện ra ngoài!

"Thần Nữ sao lại nói những lời như vậy, Bồn thiếu chủ là sợ người không đối phó được, nên đặc biệt đến đây giúp một tay!"

Bạch Liên nghe xong, hừ nhẹ một tiếng: "Vậy mà ta cứ tưởng Thiếu chủ tới đây là để ngấm dung mạo của Phụng Thiên Vũ chứ?"

Nàng đối với tên Nguyệt Ma này thật không có ấn tượng gì tốt đẹp, cho nên khi nói chuyện với hắn cũng chẳng cần khách khí!

Nguyệt Ma cũng không muốn mất mặt, nữ nhân này hắn đối phó không được.

"Thần Nữ, người hợp tác với chúng ta, không sợ các thần tử biết sao?" Nguyệt Ma đông đưa quạt xếp, không đếm xỉa hỏi!

"Đây không phải việc mà U Minh Thiếu chủ phải hao tổn tâm trí...!"

"Chủ nhân, có người đến!"

Bạch Liên như còn muốn nói thêm điều gì, nhưng lại nghe được Đằng Xà thông báo!

Bạch Liên cũng không quản đến Nguyệt Ma, rất nhanh đi qua!

"Các nàng đến bao nhiêu người?"

"Bốn người!"

Đằng Xà nhanh chóng trả lời!

Bốn người?

Bạch Liên cười lạnh một tiếng, Tuyết Cơ, người cho rằng người vẫn còn như lúc trước sao. Giao thủ với ta mà chỉ mang theo có ba người!

Ngay khi Đằng Xà nói xong, bốn người đã xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ!

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn nữ nhân có dung mạo giống mình, cặp môi đỏ mọng khẽ nở: "Bạch Liên, ta đã đến, thả Mộc Mộc ra!"

"Phượng Thiên Vũ, gấp cái gì, nàng ta không phải vẫn còn ở đây sao?"

Bạch Liên giờ ngón tay lên chỉ về phía một thân cây, Mộc Mộc chính là bị treo trên cây!

Phượng Thiên Vũ mặt không đổi sắc, rất nhanh lên tiếng: "Bạch Liên, Mộc Mộc sống, người có thể còn sống mà ra khỏi đây, Mộc Mộc chết, như vậy chúng ta sẽ đồng quy vu tận!"

"Phượng cô nương thật quyết đoán!"

Nguyệt Ma cất bước đi lên phía trước, ánh mắt tùy ý đánh giá Phượng Thiên Vũ cùng Thanh Loan!

Phượng Thiên Vũ nhìn sang, Bạch Liên, người nam nhân này, còn có Đằng Xà lần trước bị nàng đã thương.

"Bạch Liên, còn có một người nữa, gọi nàng ta ra luôn đi!"

Phượng Thủy Linh, ta đến rồi đây, người lại trốn đi đâu rồi?

Bạch Liên giờ tay lên, hảo, Phượng Thiên Vũ đã tới, như vậy nàng ta không cần phải sống nữa đâu!

Đằng Xà trông thấy nhanh chóng xuất ra linh lực đánh lên tàng cây! Thân cây gãy làm đôi, rơi xuống vực Sinh Nhai, trên cây vẫn còn có người... !

"Mộc Mộc!" Phượng Thiên Vũ quýnh lên, xuất ra Hồng Lăng, bay đến bên Mộc Mộc!

"Nhánh mây!"

Mộc Thương thấy vậy, cũng điều khiển nhánh mây, tuy rằng nơi đây cỏ cây không có linh, không thể câu thông, nhưng không chế cỏ cây vốn là bản năng của Tinh Linh rồi.

Nhưng Bạch Liên đâu cho bọn họ dễ dàng làm như vậy, làm sao lại để cho Phượng Thiên Vũ cứu Mộc Mộc được.

Trong tay xuất ra Tử Kiếm, đâm thẳng tới Phượng Thiên Vũ!

Quạt xếp trong tay Nguyệt Ma bay ra ngoài, cắt đứt nhánh mây của Mộc Thương cùng Hồng Lăng của Phượng Thiên Vũ!

"Phượng cô nương, để ta xem ai có thể cứu được người này, yên tâm đi, rất nhanh các người sẽ gặp nhau tại Địa Phủ thôi!"

Hai mắt Phượng Thiên Vũ đỏ tươi như máu, liều lĩnh muốn xông qua cứu Mộc Mộc, nhưng Bạch Liên vẫn quán lấy nàng không tha!

"Thiên Vũ, để ta đối phó với lão bà này, người đi cứu Mộc Mộc đi!"

Thanh Loan nói xong, đối mặt với Bạch Liên!

"Lão bà, để ta chơi với người!"

Thanh Loan biết rất rõ Bạch Liên đấy, ba nghìn năm trước, nữ nhân này luôn tự cho mình là đúng, lại muốn cầu Thần Vương tử hôn mình với Cửu Thiên Tiên Tôn, rồi bị Thần Nữ Sáng Thế ngăn cản!

Chuyện Thập Phương thế giới đều bị tung tin gà tin vịt, chỉ vì một ngàn năm trước, trong một trận đại chiến, Thập Phương thế giới đã phong ấn toàn bộ các cảnh giới, phụ thân cũng mẫu thân nàng cũng vì vậy mà bị phong ấn!

"Cẩn thận!"

Phượng Thiên Vũ nói xong, nhanh chóng bay đến bên bờ vực Sinh Nhai, Mộc Mộc bị rơi xuống vực may mắn là thân cây bị kẹt ở giữa khe đá cho nên chưa bị rơi xuống vực!

"Muốn cứu người, nằm mơ!" Đẳng Xà nhanh chóng tiến đến trước mặt Phượng Thiên Vũ, nữ nhân này lần trước dám đánh trọng thương nàng, chuyện đó nàng còn chưa tính sổ đâu.

"Ảnh nhi!"

Đôi mắt lạnh lùng của Phượng Thiên Vũ quét qua, trực tiếp triệu hồi Tuyệt Ảnh, bây giờ nàng không muốn hao tổn thời gian với con rắn này!

Thân cây kia có thể cầm cự được bao lâu!

Nhưng ngay lúc này một đoàn hắc vụ bay tới, trong sương mù một đạo linh lực màu đỏ đánh thẳng về phía Mộc Mộc!

Phượng Thiên Vũ hét lên: "Mộc Mộc!"

Ngay lúc nguy hiểm đó, một đạo bóng dáng rất nhanh lướt qua, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã bay xuống phía dưới vực Sinh Nhai!

Trong màn sương mù, Minh U khẽ cau mày, người vừa nãy là ai?

"Là Dạ Huyền Ngọc, hẳn đi cứu Mộc Mộc rồi!"

Mộc Thương trong nháy mắt di động đi đến bên cạnh Phượng Thiên Vũ, vừa nãy hẳn bị nam nhân lẻo lét kia quẩn lấy!

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, quay đầu, con ngươi đen nháy lo lắng nhìn về phía vực Sinh Nhai.

"Bạch Liên, ta muốn ngươi chết!"

Dạ Huyền Ngọc rất có hứng thú với thanh Thập Tự Giá của Mộc Mộc Thập Tự Giá, tất nhiên sẽ không giết Mộc Mộc, nếu muốn giết Mộc Mộc hẳn cũng chẳng cần phải nhảy người lao xuống vực Sinh Nhai đâu.

Phượng Thiên Vũ đã không còn cố kỵ, từ trong không gian triệu hoán ra Hỏa Kỳ Lân, đứng ngốc ở trong không gian chỉ còn Thanh Điều mà thôi.

Thanh Loan không phải là đối thủ của Bạch Liên, Vân Thương cùng Mộc Thương lại đang đối phó với Nguyệt Ma, Tuyệt Ảnh giao chiến với Đẳng Xà, mười ngón tay Minh U khẽ động, từ trong màn sương xuất hiện rất nhiều bóng dáng, đúng như nhóm người Phượng Thiên Vũ suy đoán đó chính là Quỷ Linh.

Cuộc cận chiến như thế này, Đoạn Hồn không thích hợp, Thí Huyết đã giao cho Mộc Thương, vì vậy Phượng Thiên Vũ tay không đối mặt với Bạch Liên!

"Thanh Loan, người kia giao cho ngươi!" Phượng Thiên Vũ nhẹ nhàng thoát khỏi công kích của Bạch Liên.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Đại Chiến 3

"Phượng Thiên Vũ, không biết tự lượng sức mình, muốn giết ta?"

Bạch Liên tươi cười châm chọc, ba nghìn năm trước Tuyệt Cơ muốn giết nàng, ít nhất phải đấu hơn mười hiệp, nàng bây giờ, thực lực còn không bằng một nửa của ngày xưa, muốn giết nàng sao?

"Vậy thử xem ta có thể giết được ngươi hay không?"

Phượng Thiên Vũ nói xong, linh lực quanh thân tăng vọt, song thủ kết ấn, Diễm Hỏa Hồng Liên trôi lơ lửng ở bên người!

Những đóa hỏa hồng liên nhanh chóng bay thẳng về phía Bạch Liên!

Từ Kiếm trong tay Bạch Liên vung lên, đoàn đoàn hỏa điểm đều bị đánh nát!

"Phượng Thiên Vũ, ngươi cho rằng những thứ này có thể khiến ta bị thương như lần trước nữa hay sao!"

Bạch Liên cười lạnh một tiếng, trong tay Từ Kiếm mang theo khí thế khổng lồ đâm về phía Phượng Thiên Vũ, đồng thời uy áp của Linh Thánh cũng tuôn ra!

Phô trương uy áp trước mặt Phượng Thiên Vũ, trung cấp Linh Tông cùng cao cấp Linh Thánh thua kém nhau không chỉ là một hai điểm thôi đâu!

Cấp bậc chênh lệch như thiên địa thế này, Phượng Thiên Vũ sao có thể trở thành đối thủ của Bạch Liên được nữa.

Phượng Thiên Vũ cắn răng, quỳ nửa người trên mặt đất, uy áp của Linh Thánh như một ngọn núi khổng lồ ép xuống, ngay cả việc thở cũng đã khó khăn đối với nàng!

Mắt thấy Từ Kiếm đã đến sát bên cổ nàng!

Đang đánh nhau với Thanh Loan, hai mắt Minh U chợt trầm xuống, không để ý chiêu thức của Thanh Loan, rất nhanh bay qua cản lại Từ Kiếm của Bạch Liên!

"Minh U Thiếu chủ, ngươi muốn làm cái gì đây?"

Bạch Liên nhìn người đang chặn kiếm của nàng, trông đôi mắt đẹp hiện lên sát ý!

Minh U dám cãi lời phụ vương của hắc cứu Phượng Thiên Vũ ư!

"Bạch Liên, ta đã nói rồi, không cho phép tổn thương nàng!"

Minh U hét Từ Kiếm ra, lạnh lùng nhìn xem Bạch Liên, trên trán mồ hôi đã chảy đầm đìa

Uy áp Linh Thánh quả nhiên là bá đạo, ngay cả hắc cũng khó lòng mà chịu được.

Có thể ngăn lại Bạch Liên, đã là cực hạn của hắc rồi!

Thanh Loan tuy rằng cũng không biết vì sao người nam nhân kia lại ngăn cản Bạch Liên, nhưng bây giờ nàng không có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Rất nhanh chạy đến bên người Phượng Thiên Vũ, bảo hộ sau lưng nàng!

Nàng cũng chịu không được cái này uy áp, nhưng vẫn có thể gắng gượng hơn Thiên Vũ một chút!

Trên không trung hai con rắn đang quấn chặt lấy nhau, mặc dù Tuyết Ảnh là Cẩm Kỳ Thần Thú, nhưng vẫn chưa qua Độ Kiếp, mà Đằng Xà, đã bước lên ngũ giai Siêu Thần Thú, không thể phân biệt được ai cao ai thấp.

Trên đỉnh núi Vô Sinh Nhai, Siêu Thần Thú cùng Cẩm Kỳ Thần Thú đối chiến, cùng thêm những ma thú khác, có thể nói là phong vân biến sắc!

Âm khí của Vô Sinh Nhai vốn đã nặng nề, giờ phút này chỉ toàn là tử khí!

Đến ngay cả những cường giả trong Đế Hoàng Thành cũng có thể cảm nhận được nguồn tử khí này, hướng chỉ là những lão sư của học viện Đế Hoàng!

"Minh U Thiếu chủ, ngươi muốn làm trái với phụ vương của ngươi sao!" Bạch Liên mặt mày nhăn lên, rất nhanh cất tiếng hỏi!

Hai tay Minh U nắm chặt, mặt không đổi sắc trả lời: "Chỗ Phụ vương ta tự nhiên sẽ nói rõ, ngươi, không cho phép đụng vào nàng!"

Như từ đầu đã nói Minh U hứng thú với Phượng Thiên Vũ, nhưng bây giờ thì sao!

Số mệnh. . !

Phượng Thiên Vũ cũng không biết vì sao nam nhân này phải cứu nàng, đẩy Minh U ra, nhìn thẳng vào Bạch Liên: "Bạch Liên, đây là cuộc chiến của chúng ta!"

Bạch Liên khoé môi khẽ nhếch: "Phượng Thiên Vũ, nhìn ngươi xem, bộ dáng của ngươi như thế này, còn muốn đánh nhau với ta, không thì ngươi hãy tự sát đi, ta sẽ tốt bụng để ngươi toàn thân!"

Một khắc sau, Phượng Thiên Vũ phóng ra linh lực, chậm rãi đứng lên, từng chữ từng chữ nói: "Bạch Liên, muốn giết ta, cũng không phải dễ dàng như vậy đâu!"

spoil chương sau

chương 102: Đại chiến 4

Đột nhiên , một ngọn hỏa diễm từ chân trời bay tới, một tiếng phượng hét vang lên, đoàn hỏa diễm đó càng ngày càng tới gần!

Minh U hai mắt sững sờ, kia là?

Hỏa diễm của Hỏa Phượng Hoàng, ma thú của Đế quân Ma giới, Thập Phượng thể giới không người không biết, không người không hiểu , nhưng chưa từng ai thấy qua Ma Đế, chỉ biết hắn có dung nhan tuyệt thế , thực lực sâu không lường được!

Hắn tới nơi này làm gì?

" U Minh ảo cảnh , Ác Ma Tâm Uyên , Bạch Liên, nữ nhân của bán đế mà các ngươi cũng dám động vào sao? "

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Đại Chiến 4

"Đúng không?"

Từ Kiếm trong tay Bạch Liên chuyển một cái, chỉ vào Phượng Thiên Vũ: "Phượng Thiên Vũ, ngươi hãy xem lại chính mình đi".

Phượng Thiên Vũ cười lạnh: "Thanh Loan, ngươi giúp bọn người Mộc Thương đi."

"Minh U Thiếu chủ, ngươi tránh ra, không thì đừng trách đao kiếm vô tình."

Bạch Liên nói xong, tiếp tục công kích Phượng Thiên Vũ!

Từ Kiếm chính là một thanh Thần Kiếm, có linh tính, giờ phút này nó cảm nhận được tâm tình của chủ nhân, vì thế càng thêm ra sức!

Phượng Thiên Vũ lùi về sau vài bước, từ trong không gian xuất ra Đoạn Hồn, khom lưng ngăn cản công kích Bạch Liên!

Sau đó bàn tay mang theo lực lượng cường đại đánh thẳng vào Bạch Liên!

Bạch Liên thấy vậy, nhếch môi, một chưởng tung ra nghênh đón trực tiếp!

Phượng Thiên Vũ chịu một chưởng này, máu từ trong khoeo môi chảy ra, nhưng vẫn không dừng tay!

Thanh Loan vốn là công chúa của Minh giới, thực lực tuy không thể so sánh với Nguyệt Ma, nhưng tác chiến còn có thuận gian di động Mộc Thương, một trung cấp Linh Tông là Vân Thương, đã khiến cho Nguyệt Ma lực bất tòng tâm, sau đó hô to với Minh U: "Minh U, ngươi đứng đó nhìn cái gì thể hả, muốn nhìn ta chết à?"

Mắt đỏ Minh U chợt động, Phượng Thiên Vũ, chỉ mong ngươi có thể thoát khỏi Bạch Liên!

Đỉnh cao Thần Thú, Cẩm Kỳ Thần Thú, cùng Siêu Thần Thú, trên đỉnh núi Vô Sinh Nhai quanh năm sương trắng vậy mà giờ đây đang bị các linh lực đánh nhau quấy nhiễu từng hồi, sương mù nhanh chóng tan đi, hình dáng Vô Sinh Nhai dần dần đã hiện hữu ra!

Quái thạch đá lồi chồm, bên dưới vực sâu hơn vạn trượng, rơi xuống đó chỉ có thể vạn kiếp bất phục. . !

"Vân Thương, cẩn thận!"

Vốn đang đánh nhau với Minh U, Thanh Loan nhìn thấy thanh kiếm của Nguyệt Ma, vội vàng đưa lưng về phía Minh U chạy đến chỗ Vân Thương, thay hẳn đỡ một nhát kiếm kia!

"Thanh Loan!"

Vân Thương ôm Thanh Loan, thần sắc tràn đầu lo lắng bất an!

"Vạn thụ khô đặng, động!"

Nguyệt Ma cũng không nghĩ tới Thanh Loan sẽ nhảy tới đỡ lấy một kiếm này, trong lúc nhất thời cũng có chút sững sốt, thẳng đến khi Mộc Thương triệu hồi nhánh mây quần lên người, lúc ấy hắn mới kịp phản ứng!

U Minh Diệp nhìn thấy chủ nhân của mình bị thương, uy áp của Thần Thú phát ra, Nguyệt Ma cũng nhanh chóng triệu hoán ma thú của mình, U Minh Thanh Lang, nhất giai Siêu Thần Thú!

"Vân Thương, ta không sao, nhanh đi giúp Mộc Thương đi!"

Từ trong không gian Thanh Loan lấy ra một viên đan dược, nuốt vào, đẩy Vân Thương ra, liếc nhìn Phượng Thiên Vũ!

Mộc Thương mặc dù là Tinh Linh, nhưng căn bản không phải là đối thủ của Nguyệt Ma, mà Thiên Vũ cũng đã gần đến cực hạn rồi, nàng có nên triệu hồi Minh Giới Nhị Thập Tứ Tôn Giả không đây.

"Thanh Loan, bảo vệ mình!"

Vân Thương nói xong, lưu lại Thanh Loan, tiếp tục đi giúp Mộc Thương!

Vân Thương cũng triệu hoán ra ma thú của mình, Phượng Hoàng với bộ lông màu trắng thuần khiết.

Ma thú vừa bước ra, nhiệt độ của Vô Sinh Nhai liền rút xuống vài độ!

Vân Thương bây giờ mới là trung cấp Linh Tông, mà Phượng Hoàng đã là nhất giai Thần Thú, phải hiểu rằng khi tình huống rơi vào ngàn cân treo sợi tóc Vân Thương mới dám gọi Phượng Hoàng ra!

Thanh Loan run một cái, hiển nhiên, nàng cũng không nghĩ tới ma thú của Vân Thương sẽ là Tuyệt Vũ Phượng Hoàng!

Thanh Loan nhìn vết thương của mình, lẩm bẩm: "Còn có thể giúp đỡ Thiên Vũ!"

Đoạn Hồn trong tay Phượng Thiên Vũ mỗi lần ngăn cản công kích của Tử Kiếm, liền thay nàng hấp thu một ít năng lượng!

"Phượng Thiên Vũ, còn muốn cố gắng vùng vẫy sao?"

Bạch Liên cùng Tử Kiếm nghịch chuyển một cái, từ sau lưng bất ngờ công kích Phượng Thiên Vũ!

Phượng Thiên Vũ không nói lời nào, tập trung ứng phó Tử Kiếm, nhưng trong lòng đang chút tính toán. . !

"Hỏa Kỳ Lân!"

Hỏa Kỳ Lân vốn đang đối phó với bọn Quý Linh, nghe thấy giọng nói của nàng, nhanh chóng thoát ra khỏi đám Quý Linh, bay vọt lên không trung đến bên cạnh nàng.

Bạch Liên cũng không nghĩ tới nàng lại đột nhiên gọi tới Ma thú, Hỏa Kỳ Lân này biết bay, nàng sẽ bị bỏ lại một khoảng cách!

Mũi chân Phượng Thiên Vũ điểm một cái, nhảy lên lưng Hỏa Kỳ Lân!

"Bay lên"

Hỏa Kỳ Lân cũng không có hỏi, nhanh chóng nghe lời bay lên cao!

Đùa à, bây giờ mà không nghe theo nữ nhân này, đến lúc tên nam nhân kia xuất hiện lại không biết sẽ nghĩ ra trò gì để hành hạ hắn đâu.

Đúng rồi, cái kia nam nhân đâu?

Nữ nhân của hắn đã bị thương đến như vậy, sao tên nam nhân kia chưa xuất hiện nhỉ?

Mũi chân Bạch Liên khẽ điểm, đuổi theo sau!

Đằng Xà đang chiến đấu với Tuyết Ảnh, vì thế nàng chỉ có thể ngự không mà đi.

Tuy rằng không hao tổn nhiều linh lực, nhưng cần phải có linh lực để duy trì!

"Nhánh mây, trói buộc!"

Phượng Thiên Vũ thấy nàng đuổi theo, điều khiển nhánh mây, dương cao Đoạn Hồn, linh lực từ ngón tay hóa thành ba mũi tên màu đỏ. Thả tay. HUU...U...U một tiếng, bay vọt đến Bạch Liên!

Bạch Liên xây lên kết giới, Từ Kiếm trong tay hóa giải từng mũi tên, Từ Kiếm xoay người đưa một mũi tên bắn trả lại về phía Phượng Thiên Vũ!

Trên không trung, Tuyết Ảnh cùng Đằng Xà đã sớm khôi phục lại hình người, không ai gây tổn thương được đối phương!

Đột nhiên, hai mắt Tuyết Ảnh tối sầm lại, bay ra xa khỏi Đằng Xà, trở về bên cạnh Phượng Thiên Vũ, trong tay đã xuất hiện Liệt Diễm Ngân Thương.

Ba nghìn sợi tóc bay múa, ngân thương vừa xuất, Từ Kiếm nhanh chóng bay về phía Bạch Liên!

Hỏa Kỳ Lân cất lực bay nhanh nhất có thể, mà nằm ở trên lưng, lực phủ ngũ tạng của Phượng Thiên Vũ lúc này đều đã trọng thương.

Với uy áp của Bạch Liên, nàng chống đỡ đến giờ phút này đã xem là cực hạn của nàng rồi, huống chi lúc đó nàng còn nhận thêm hai chương đầy linh lực của Bạch Liên, giờ đây vết thương sâu càng thêm sâu.

Đằng Xà vốn định từ phía sau lưng đánh lên Tuyết Ảnh, nhưng lại bị Thanh Loan cản trở!

Hai mắt Đằng Xà nhú lại, ghen ghét nhìn dung mạo của Thanh Loan, chết tiệt, nữ nhân này dám phá hỏng chuyện lớn của nàng!

"Bằng ngươi, cũng muốn cùng ta động thủ?"

Đằng Xà cười lạnh một tiếng, cao ngạo không ai bì nổi!

Thanh Loan không trả lời, lấy ra một thanh loan đao, đây là dùng linh lực hợp ép một nghìn thanh loan đao mà thành, sức mạnh của nó chính là nghịch thiên, chính vì điều này mà không ai có thể kiểm soát được nó, mà Thanh Loan sợ dĩ có thể điều khiển được thanh loan đao này là vì, nó và nàng đã kết định khế ước, huyết chỉ khế ước(dùng máu khế ước), người chết đao biến mất, đao hủy người tan!

Đằng Xà vừa nhìn thấy thanh đao hai mắt liền co rút, đao này, khí thế cũng thật bá đạo, không hề thua kém với Từ Kiếm đâu. Không! Phải là hơn.

Phượng Thiên Vũ cắn răng, đè ép ngưng máu đang trực trào muốn tuôn ra, ngón tay chạm lên cung Đoạn Hồn, ngưng tụ thành một mũi tên lục sắc, nhắm bắn vào Bạch Liên!

Đột nhiên, một đoàn hỏa diễm từ đường chân trời xuất hiện, một tiếng phượng hét vang vọng khắp bầu trời, đoàn hỏa diễm đang ngày càng đến gần.

Hai mắt Minh U sững sờ, đó là?

Hỏa diễm Hỏa Phượng Hoàng, ma thú của Đế Quân Ma giới, Thập Phương thế giới không người không biết, không người không hiểu, nhưng chưa từng ai trông thấy Ma Đế, chỉ biết là hấn dung nhan tuyệt thế, thực lực sâu không lường được!

Hắn tới nơi này làm gì?

Một khắc sau, Phượng Hoàng đã xuất hiện trên không trung Vô Sinh Nhai . . !

Toàn thân Hỏa Phượng Hoàng đều là hỏa diễm bao trùm, đỉnh cao Siêu Thần Thú, nhưng nam tử yêu mị đứng yên lặng trên lưng Phượng Hoàng kia càng làm cho không người nào có thể bỏ qua!

Ba nghìn tơ bạc bay múa, đôi mắt màu tím lạnh lẽo nhìn xuống phía dưới, sống mũi cao thẳng, bạc môi khẽ nhếch, khoát trên người một trường bào màu đen u tối nhưng không thể nào nhắm chìm được khí phách cao ngạo của hắn, bên vai phải, một con thú nhỏ nhắn ngồi im lặng, mắt vàng long lạnh nhìn xuống phía dưới!

"U Minh ảo cảnh, Ác Ma Thâm Uyên, Bạch Liên, nữ nhân của Bản Đế há là để cho các ngươi khi dễ hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Tái Chiến

Nguyệt Ma khẽ giật mình, nữ nhân của Ma Đế?

Người nào a?

Hỏa Kỳ Lân bay tới, cất tiếng nói: "Ngươi cuối cùng cũng đã đến, ngươi mà không tới, nữ nhân này xong đời rồi!"

Phượng Thiên Vũ thu tay lại, mũi tên lục sắc nhanh chóng biến mất!

"Dạ Hiền!"

Đế Dạ Hiền bay tới trên lưng Hỏa Kỳ Lân, đau lòng thay nàng lau đi dòng máu ở khóe miệng: "Nha đầu, có ta ở đây rồi, đừng sợ?"

Phượng Thiên Vũ tươi cười xinh đẹp: "Nam nhân của ta phải khí phách như vậy a!"

Nàng vốn muốn nói lúc trước nàng đã từng nhìn thấy bộ dáng như thế này của hắn rồi, nhưng suy nghĩ lại một chút, vẫn là thôi đi. . !

Đế Dạ Hiền nghe vậy, cung chiêu mỉm cười, mắt tím tràn đầy ôn nhu!

"Nha đầu, ăn cái này đi, ta sẽ giúp nàng thu thập bọn họ!"

Phượng Thiên Vũ cầm đan dược trong tay, thả đến chớp mũi, nhẹ nhàng khê ngửi!

Bát giai thượng phẩm Trì Dũ đan, xem ra lai lịch nam nhân của nàng thật không nhỏ a!

"Dạ Hiền, Thanh Loan cũng bị thương!"

Bọn họ nói chuyện cũng không nhỏ, vì vậy Thanh Loan rất dễ dàng nghe được liền hiểu!

"Thiên Vũ, thương thế của ta không sao, vừa ăn đan dược rồi!"

Thanh Loan cũng không nghĩ tới Đế Dạ Hiền chính là Đế Quân Ma giới cực kì thần bí của Thập Phương thế giới, khi nhìn thấy bộ dáng của hắn nàng chỉ biết dùng hai chữ kinh diễm để diễn tả mà thôi!

Nhưng có thể nào thì nàng vẫn thích khối băng kia hơn a!

"Minh U, Bạch Liên, Bản Đế nhớ kỹ đã cảnh cáo các ngươi, đừng vào nàng, chết!"

Đế Dạ Hiền lạnh lùng nhìn những người ở phía dưới, ngón tay dựng lên một tư thế thù!

Hỏa Diễm Phượng Hoàng trông thấy, xây lên kết giới, tất cả mọi người đứng trên đỉnh núi Vô Sinh Nhai đều bị vây lại bởi kết giới!

Hai mắt Bạch Liên chợt động, xem ra Phượng Thiên Vũ cũng không biết Dạ Hiền chính là Thần Hoàng, như vậy càng không thể để cho nàng biết được!

"Đế Quân, ta muốn giết nàng, ngươi ngăn được sao!"

Bạch Liên luôn tự cho mình là đúng, cho dù bây giờ Hoàng có lợi hại, nhưng cũng không thể nào thắng được nàng, dù sao Hoàng cũng đã chuyển thế, linh lực bây giờ chỉ là một ngàn năm tu luyện mà thôi.

Đế Dạ Hiền vung tay lên, bắt Thất Dạ đang nằm trên vai mình, cất giọng: "Ngươi hảo hảo bảo vệ an toàn cho nha đầu, bằng không thì, tự hàm cách thủy mình luôn đi!"

Thất Dạ nghe xong, toàn bộ cọng lông trên thân đều bắt đầu chùng cây chuối: "Chủ nhân cứ yên tâm, ta nhất định sẽ bảo hộ nữ chủ nhân thật là tốt, cam đoan sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ!"

Hỏa Diễm Phượng Hoàng nghe xong, ngẩng đầu nhìn Thất Dạ, ngươi thật hết thuốc chữa!

"Ừm!"

Đế Dạ Hiền hài lòng nhẹ gật đầu, ném Thất Dạ đi, ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Liên: "Bản Đế không ngăn được ngươi sao, hiện tại ngươi có thể thử một chút!"

Móng vuốt nhỏ nhỏ của Thất Dạ vuốt vuốt bộ móng đáng thương của mình, trong lòng đang gào thét, chủ nhân, người cũng quá thiên vị đi!

Tuyệt Ảnh khinh bỉ liếc nhìn nó, không thèm mở miệng nói chuyện!

"Đế Quân quả nhiên rất khí phách, bất quá Nguyệt Ma rất muốn lĩnh giáo một chút, thực lực của Đế Quân sâu không lường được là như thế nào?"

Nguyệt Ma đem mũi tên trong tay thu hồi lại, cười như không cười nói!

Dù sao thì Ma giới cùng với U Minh ảo cảnh vẫn luôn là kẻ thù của nhau.

Đế Dạ Hiền nghiêng đầu, trong tay xuất hiện một đóa hỏa liên, bên trong hỏa liên còn có những tia hắc khí đang phiêu tán!

"Nếu như U Minh Thiếu chủ muốn biết, Bản Đế sẽ thành toàn cho ngươi!"

Dứt lời, hỏa liên trong tay mang theo hắc khí quỷ dị bay về phía Nguyệt Ma với tốc độ cực nhanh!

Bạch Liên nhìn hắc khí trong hỏa liên kia, ánh mắt tối sầm lại, đây là khí tức gì, rất quỷ dị?

Chẳng lẽ... chẳng lẽ chính là hắc ám chi linh?

Hắc ám chi linh là truyền thừa chỉ dành cho những hậu duệ Ma Thần chí cao vô thượng của Ma giới, cho dù là Thần Hoàng chuyển thể cũng không có khả năng tiếp nhận được, chẳng lẽ Dạ Hiên không phải là chuyển thể của Thần Hoàng?

Không để cho Nguyệt Ma kịp đa tạ, U Minh Thanh Lang rất nhanh xây nên kết giới, ngăn cản lại công kích của Đế Dạ Hiên!

Hi..i...iiii. Hỏa Diễm Phượng Hoàng cất lên một tiếng, đôi cánh xinh đẹp bắt đầu chuyển động phiêu tán, những đoàn hỏa diễm nhanh chóng bay về phía Đằng Xà!

Thanh Loan cùng Mộc Thương, Vân Thương rất nhanh đã đến bên cạnh Phượng Thiên Vũ !

Đùa sao, hỏa diễm của đỉnh cao Siêu Thần Thú đó, ai dám đón nhận?

Bạch Liên cắn răng, Tử Kiếm trong tay chờ sức phát động: "Minh U Thiếu chủ, mau hỗ trợ, bằng không thì hôm nay chúng ta không còn mạng trở về đâu".

Minh U cũng không nói thêm gì nữa, tam giai Siêu Thần Thú Luân Hồi Điện xuất hiện, trong tay xuất hiện một màu đỏ quỷ dị, như những dòng máu đang dịch chuyển!

Viễn Cổ Vô Sinh Nhai, giờ phút này đều bị bao phủ bởi toàn bộ uy áp của ma thú. Từ một nơi khác cách đó không xa, một nam nhân cao ngạo đứng yên, lặng lẽ nhìn cuộc chiến trước mắt, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía hồng y nữ tử, ẩn sâu trong đôi mắt là sự ôn nhu không hề kiểm soát được . !

Thanh đao quỷ dị vung lên, linh lực đỏ rực như máu bay về phía Đế Dạ Hiên!

Mười ngón tay Đế Dạ Hiên hóa thành trảo, một quả cầu điện màu lam liền xuất hiện ở trong tay, tay áo vung lên, điện cầu liền đối mặt với linh lực của Minh U.

Bạch Liên thấy vậy, nhanh chóng chớp thời cơ, Tử Kiếm chém thẳng về phía Phượng Thiên Vũ, Dạ Hiên đối phó với Minh U cùng Nguyệt Ma sẽ không dễ dàng đâu, đây chính là lúc để nài ra tay với Phượng Thiên Vũ!

Mặc kệ Dạ Hiên có phải là Thần Hoàng chuyển thể hay không, Phượng Thiên Vũ cũng phải chết!

Phượng Thiên Vũ cười lạnh một tiếng, nói nhỏ bên tai Thanh Loan vài câu.

"Thiên Vũ, yên tâm, cái lão bà này tuy lợi hại, nếu chỉ dựa vào thanh Tử Kiếm thì vẫn không phải là đối thủ của Thanh Loan đao của ta đâu."

Thanh Loan nói xong, từ trên lưng U Minh Điện phi thân xuống, đối mặt với Bạch Liên!

Phượng Thiên Vũ ngón tay chạm vào Đoạn Hồn, ba mũi tên bá đạo cấp tốc bay về phía Bạch Liên

Bạch Liên thấy vậy, xoay người một vòng: "Thi Nguyệt Trảm!"

Thanh Loan Đao trên tay Thanh Loan nháy mắt biến thành màu đen, Thanh Loan mỉm cười, giờ thanh Loan Đao lên, bá đạo phá vỡ triệt để từng chiêu thức của Bạch Liên!

Đối thủ của Tuyệt Ảnh chính là Minh U tam giai Luân Hồi Điện, Hỏa Phượng Hoàng chiến đấu với Đằng Xà, Tuyệt Vũ Phượng Hoàng cùng Hỏa Kỳ Lân đối mặt với U Minh Thanh Lang!

Đế Dạ Hiên đang giao chiến với Minh U và Nguyệt Ma, Vân Thương cùng Mộc Thương cũng có chút rảnh tay, thật ra trong tình huống này, bọn hắn xen vào cũng không giúp được gì!

Linh quang(ánh sáng thần kì, vàng sáng) trong tay Bạch Liên lóe lên, bay về phía Phượng Thiên Vũ!

Móng vuốt nho nhỏ của Thất Dạ khẽ nâng lên, một đạo linh lực kim sắc nhanh chóng bay ra ngoài!

Ánh mắt Bạch Liên tối sầm, Thất Dạ đã từng ở trong Thần Giới, nàng biết rất rõ thực lực của Thất Dạ, nếu thật sự phải giao chiến với Thất Dạ, như vậy nàng sẽ không còn cơ hội để giết Phượng Thiên Vũ!

"Thất Dạ, ngươi muốn cùng ta động thủ?"

Thất Dạ ngừng ở giữa không trung, sờ sờ móng vuốt nho nhỏ của mình: "Thần Nữ, nếu là lúc trước, Thất Dạ sẽ không giao chiến với ngươi, nếu bây giờ ngươi dám tôn thương đến nữ chủ nhân, Thất Dạ sẽ không bỏ qua ngươi!"

Mắt vàng Thất Dạ khê chớp chớp, không cần chủ nhân phải nhắc, nó cũng rất ưa thích nữ chủ nhân, cũng như Tiểu Bạch rất ưa thích nữ chủ nhân!

Phích một tiếng!

Ngay lúc Bạch Liên đang giao chiến với Thanh Loan, Đẳng Xà đã bị móng vuốt của Hỏa Diễm Phượng Hoàng làm bị thương nghiêm trọng, bản thể cực lớn cứ thế rơi xuống đất, biến trở về hình người!

"Đẳng Xà!"

Bạch Liên không cùng Thanh Loan dây dưa, bay nhanh đến bên người Đẳng Xà, không hề suy nghĩ nhanh chóng ngăn lại đoàn hỏa diễm của Hỏa Diễm Phượng Hoàng.!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Hắc Y Nam Tử

Thanh Loan trông thấy thời cơ đã đến, giơ thanh loan đao lên, linh lực cường hãn tràn ra, bay thẳng đến Bạch Liên.

Diễm Hỏa Phượng Hoàng cũng phát ra công kích!

Nguy hiểm từ hai phía đánh tới, trong lòng Bạch Liên quynh lên, coi như là nàng có thể ngăn lại công kích của Thanh Loan, nhưng còn hỏa diễm của Hỏa Phượng Hoàng thì...

Chẳng lẽ hôm nay thật sự phải chết ở chỗ này sao?

Không, nàng không cam lòng!

Đột nhiên, một đạo khí tức khủng bố từ phía Tây Nam của Vô Sinh Nhai kéo tới, trực tiếp xuyên thẳng qua kết giới, nhanh chóng ngăn lại một kích kia, đồng thời cũng đem Bạch Liên bảo hộ ra sau lưng!

Thất Dạ cả kinh, móng vuốt nhỏ nhún lập tức vung ra vài vết cào!

Đế Dạ Hiên cũng ngừng lại, một cái di động, liền đã đến bên người Phượng Thiên Vũ!

Nguyệt Ma cùng Minh U cũng nhìn về phía người vừa mới tới!

Một thân hắc y, chiếc mũ rộng vành che đi toàn bộ khuôn mặt, vẫn im lặng đứng ở nơi đó, trong tay không có bất kỳ vũ khí nào!

Hai mắt Minh U tối sầm lại, không dùng bất kỳ vũ khí nào ngang nhiên trực tiếp đón nhận công kích của Hỏa Phượng Hoàng, có thể trực tiếp xuyên thấu qua kết giới của đỉnh cao Siêu Thần Thủ, thực lực của hắn phải mạnh đến như thế nào, tại sao lại phải bảo hộ Bạch Liên?

Gió thổi lên, Vô Sinh Nhai tĩnh lặng, tất cả mọi người chăm chú đứng nhìn nam tử áo đen kia!

Từ trên lưng U Minh Điệp, Phượng Thiên Vũ nhìn nam tử, không biết vì sao, nước mắt cứ theo khóe mắt mà chảy xuống, nhay xuống khỏi lưng U Minh Điệp, từng bước đi đến trước mặt nam tử!

"Vô Hận!"

Thân hình nam tử cứng đờ, dưới mũ rộng vành là một đôi mắt màu đen nồng đậm u buồn, Tuyết Nhi, thì ra nàng vẫn còn nhớ ta!

Đột nhiên, Phượng Thiên Vũ phun ra một ngụm máu tươi, té xuống trên mặt đất!

Nam tử cả kinh, vốn định chạy lên đón nàng, nhưng bước chân vẫn không thể động!

Tuyết Nhi, Vô Hận không còn là Vô Hận trước kia nữa rồi, mà nàng, cũng không còn là Thanh Khâu hài tử như ngày xưa nữa rồi!

Đế Dạ Hiên rất nhanh ôm lấy nàng, thay nàng lau đi nước mắt!

Nhìn nam nhân đứng cách đó không xa, nam nhân này rất kỳ quái, phản ứng của nha đầu còn kỳ quái hơn, hẳn rút cuộc là người nào?

Nam nhân liếc nhìn mấy người trước mặt: "Đế Quân, những người này, ta sẽ mang đi!"

Đế Dạ Hiền cũng không nói lời nào, thực lực của nam nhân này rất sâu, hắn không nhìn ra được, nếu phải giao chiến, phần thắng chưa chắc đã thuộc về hắn!

Ngay dưới ánh mắt mọi người, nam tử áo đen mang theo những người kia rời đi, trước khi đi, ánh mắt nhìn thoáng qua Phụng Thiên Vũ đang nằm trong ngực Đế Dạ Hiền, cái nhìn kia, bao hàm rất nhiều thứ, bất đắc dĩ, vương vấn, một cảm giác không tên cũng dấy lên!

"Mẫu thân không sao chứ?"

Tuyệt Ảnh thu hồi Ngân Thương, đi qua, nhẹ giọng hỏi, đôi mắt đỏ vẫn đang suy nghĩ, nam nhân vừa rời cho hắn một cảm giác rất rất là kì quái, rồi cả phản ứng của mẫu thân cũng vậy!

"Tạm thời không có việc gì!"

Đế Dạ Hiền ôm Phụng Thiên Vũ, bay tới học viện Đế Hoàng, một đầu tóc bạc cũng đã biến trở về màu đen, hắn đã đáp ứng Thánh Nhiêu, khi bước chân vào học viện không được lộ ra hình dạng như vậy!

Diễm Hỏa Phụng Hoàng thì bay về một hướng khác, Thất Dạ cùng Tuyệt Ảnh đều trở về không gian!

"Mộc Thương, chúng ta trở về, hay là đi tìm Dạ Huyền Ngọc cùng Mộc Mộc?"

Thanh Loan thu hồi lại loan đao, cất tiếng hỏi, vực Sinh Nhai sâu bao nhiêu bọn họ đều không biết, càng không biết bây giờ Dạ Huyền Ngọc cùng Mộc Mộc như thế nào rồi?

Không biết Dạ Huyền Ngọc có cứu được Mộc Mộc hay không?

Mộc Thương nhìn thoáng qua bóng dáng Đế Dạ Hiền, nhìn đến vết thương trên người Thanh Loan rồi cất tiếng: "Trở về rồi hãy nói!"

Bây giờ Phụng Thiên Vũ hôn mê, Thanh Loan lại bị thương, bọn hắn thật không còn sức lực để đi tìm người, chỉ có thể mau chóng trở về dưỡng thương, chờ khi nào Phụng Thiên Vũ bình phục trở lại mới có thể tiếp tục tìm Mộc Mộc.

"Được rồi, Vân Thương, chúng ta đi thôi!"

Thanh Loan thu hồi U Minh Diệp vào không gian, một đoàn người bay trở về học viện.

Khi đoàn người trở về học viện, chỉ thấy quanh sân nhỏ là một mảnh hỗn độn.

Khuôn mặt Đế Dạ Hiền khẽ chau lại, ôm Phụng Thiên Vũ tiến vào một gian phòng.

Vân Thương cùng Thanh Loan nhìn qua, trầm nghĩ đã xảy ra chuyện rồi, Thanh Ngự cùng Vân Ế đâu rồi?

Ngay lúc này, Vân Ế cùng Thanh Ngự cầm theo một thùng nước đi ra!

Vân Thương vừa trông thấy bọn họ, cất bước tiến lên: "Vân Ế, Thanh Ngự, các ngươi không có sao chứ?"

Thanh Ngự lắc đầu: "Ca ca, chúng ta không có việc gì, tiểu thư đâu rồi?"

Vân Ế cũng nhẹ gật đầu: "Yên tâm đi, chúng ta không có việc gì!"

"Sao chung quanh lại biến thành thế này. . ?"

Thanh Loan cùng Mộc Thương đi tới, trước kia đều rất sạch sẽ mà, sao bây giờ lại thành một mớ hỗn độn rồi.

"Phụng Thủy Linh đã tới!"

Vân Ế ngay lập tức giải thích, khi bọn họ vừa rời đi thì Phụng Thủy Linh liền tiến tới gây chuyện, thiếu chút nữa làm Thanh Ngự bị thương, cũng may hắn nhanh chóng ngăn đón. . !

"Không có việc gì là tốt rồi!"

Vân Thương cũng không muốn hỏi nhiều, bước lên hỗ trợ hai người dọn dẹp lại sân nhỏ!

"Thanh Loan tỷ, tiểu thư cùng Mộc Mộc tỷ đâu rồi?"

Thanh Ngự nhìn nhìn chung quanh, không thấy tiểu thư nhà mình, cũng không thấy Mộc Mộc tỷ, một hồi chuông báo động trong lòng khẽ vang lên, chẳng lẽ tiểu thư cùng Mộc Mộc tỷ đã gặp phải chuyện gì rồi sao?

"Thanh Ngu, đừng lo lắng, Thiên Vũ bị thương, trong phòng. . !"

"Ta đi xem!"

Thanh Ngu vừa nghe thấy tiểu thư mình bị thương liền sợ hãi muốn nhanh chóng gặp người.

Thanh Loan chưa kịp nói hết đã bị Thanh Ngu đã cắt lời!

"Người từ từ hãy đi, Đế công tử đang chữa thương cho Thiên Vũ rồi!"

Thanh Loan giữ chặt Thanh Ngu lại: "Trước tiên ờ đợi ở đây đã, đừng quấy rầy Đế công tử!"

Lúc này Thanh Ngu mới tỉnh tâm trở lại, đúng vậy a, bây giờ không nên quấy rầy hai người bọn họ a

Nhưng mà Đế công tử là ai vậy?

Không lẽ là Quốc sư đại nhân?

Khi Thanh Ngu cùng Thanh Loan trò chuyện về sự tình ngày hôm nay, hai mắt Mộc Thương chăm chú nhìn vào Vân Ế từ trên xuống dưới, lông mày không khỏi nhăn lên, hẳn cảm thấy được một cỗ khí tức rất kì quái, Vân Ế thật sự không có chuyện gì sao?

Bị Mộc Thương nhìn chăm chăm như vậy, Vân Ế hơi chột dạ, tay trái nhẹ nhàng dẫu về phía sau lưng!

Mộc Thương thấy vậy, lông mày càng nhíu chặt lại!

"Cái gì, Mộc Mộc tỷ ngã xuống vực?"

Nhưng lúc này, lại nghe thấy Thanh Ngu kinh hô một tiếng, Thanh Loan tỷ nói Mộc Mộc tỷ rơi xuống vực ư, cái kia, cái kia không chết đó chứ?

Thanh Loan thở dài: "Đừng lo lắng, Dạ Huyền Ngọc cũng lao xuống luôn rồi, Mộc Mộc sẽ không gặp phải chuyện gì đâu!"

"Ừm!"

Thanh Ngu nhẹ gật đầu, rồi lại đi dọn dẹp sân nhỏ, hy vọng tiểu thư cùng Mộc Mộc tỷ sẽ không gặp phải chuyện xấu gì!

. .

Đêm, ánh trăng lạnh lẽo như nước, rải đầy trên sân nhỏ!

Bên ngoài sân, Vân Thương, Thanh Ngu, Thanh Loan đều đang đứng chờ, ánh mắt lo lắng nhìn vào gian phòng của Phụng Thiên Vũ!

Rốt cuộc, cửa cũng đã mở ra!

Tuyết Ảnh bước ra khỏi cửa, cất giọng thông báo!

"Mẫu thân không sao, các người yên tâm!"

Nói xong, lại xoay người bước vào!

Mấy người nghe vậy, cũng rất muốn vào xem, nhưng nghĩ đến cái người nam nhân vẫn còn trong kia, thôi để sau vậy!

"Vân Ế cùng Mộc Thương đâu rồi?"

Thanh Loan lên tiếng hỏi, hai người kia lại đi đâu rồi?

"Vân Ế nói hẳn hơi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi sớm, chắc bây giờ đang ở trong phòng, còn Mộc Thương thì không biết!"

Thanh Ngu trả lời, sau đó nhìn về phía Thanh Loan: "Thanh Loan tỷ tìm bọn họ có chuyện gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Vân Ế Gặp Chuyện

Edit: Đình Lam

Thanh Loan lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ cảm thấy hai người bọn họ không giống như ngày thường mà thôi."

Vân Thương ngẩng đầu nhìn sắc trời: "Thanh Loan, Thanh Ngự mau về phòng nghỉ ngơi đi!"

Thanh Loan lè lưỡi: "Thanh Ngự, ta về trước!"

"Ừ, ta đứng ở đây thêm chút nữa!"

... ..

Bóng đêm vây kín căn phòng, từng trận âm thanh rên rỉ vang lên, ừ. . .

Nam nhân thống khổ vận vẹo với từng con hành xác... !

Mộc Thương đẩy cửa, ánh trăng chiếu vào, bước từng bước đi đến gian phòng !

"Người nào?"

Vân Ế cảnh giác?

Mộc Thương nhìn nam nhân đang tựa lên vách tường, tóc đen tán loạn, mồ hôi che kín khuôn mặt tuấn mỹ!

"Ngươi quả nhiên là đã gặp chuyện... !"

Vân Ế cắn răng: "Đừng... đừng nói cho ai biết!"

Mộc Thương cầm lấy cánh tay trái Vân Ế sau đó vạch lớp áo lên liền lập tức kinh sợ!

Trên cánh tay, từng dải khí màu đen tuyền kéo dài lên trên, giống như những con rắn nhỏ đang quấn chặt lấy tay hắn!

"Sao lại như vậy?"

Bây giờ, khối băng Mộc Thương cũng lo lắng không thôi, nếu như hắn không có đoán sai, khi những dải khí màu đen lan đến ngực, chính là lúc sinh mạng của Vân Ế sẽ kết thúc.

Vân Ế thu tay lại cánh tay, đem tay áo buông xuống, khuôn mặt trắng bệch phờ phạc nói: "Khi các người đi, Phượng Thủy Linh tới đây, sau đó vì ngăn lại công kích của nàng ta nên bây giờ mới như thế này."

Vân Ế nhẹ giọng kể lại, giọng điệu bình thản như người gặp nạn không phải là hắn vậy!

Mộc Thương ngồi trên nền nhà, nhìn chăm chăm vào hắn: "Ngươi có biết khi dải hắc khí lan đến ngực, sẽ không còn cách nào để cứu chữa, vậy mà ngươi còn muốn ta không được nói cho ai biết!"

"Không thể nói cho mọi người biết, Phượng cô nương đang bị trọng thương, rồi Mộc Mộc cùng Dạ Huyền Ngọc sống chết còn không rõ, ta không muốn gây thêm phiền phức cho mọi người!"

Vân Ế nói xong, đôi lông mày lập tức nhíu chặt hơn, mồ hôi rơi trên khuôn mặt càng ngày càng nhiều... !

Mộc Thương nhìn bộ dạng này của Vân Ế, đưa tay đặt lên vết thương, một đạo linh lực xuất hiện, bao trùm lấy miệng vết thương, giúp hắn giảm bớt thống khổ, đây là điều duy nhất mà hắn có thể làm được!

Cảm giác đau đớn đang dần giảm xuống, cánh môi khẽ nhếch: "Mộc Thương, cảm ơn!"

Sáng sớm ngày hôm sau, Vân Ế vừa bước chân ra khỏi phòng liền trông thấy Đế Dạ Hiền cùng Phượng Thiên Vũ đang ngồi trong sân, chính đón lại thần sắc, rồi chậm rãi đi qua!

"Phượng cô nương, đã khỏe hơn chưa?"

Đế Dạ Hiền vốn là không thèm để ý, lại đột nhiên ngẩng đầu, hắc mâu tinh khiết nhìn chăm chăm vào Vân Ế.

Tại sao lại có tà khí của Ác ma thâm uyên?

"Tốt hơn nhiều rồi, nhưng sao sắc mặt ngươi lại tái nhợt như vậy, là bị thương sao?"

Phượng Thiên Vũ nhìn khuôn mặt có chút tái nhợt của Vân Ế rồi cất giọng hỏi, nàng nghe Thanh Ngự nói, ngày hôm qua Phượng Thủy Linh đã đến tìm!

"Không có việc gì, tại hôm qua tu luyện có chút nóng vội, không có việc gì đâu!"

Vân Ế vừa trả lời, vừa mở quạt xếp trong tay, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống: "Quốc Sư đại nhân đã lâu không gặp!"

"Ừm!"

Đế Dạ Hiên gật đầu, khẽ lên tiếng!

"Ai, Vân Ế nguoi tới rồi sao, mau ném thử món bánh đậu xanh do ta với Thanh Ngự mới làm xong nè!"

Thanh Loan cùng Thanh Ngự bưng hai đĩa bánh đậu xanh bước đến, đặt ở trên bàn đá, vui vẻ nói: "Các nguoi ném thử đi!"

Phượng Thiên Vũ tiện tay cầm bánh đậu xanh trên tay Thanh Loan rồi cắn nhẹ một cái!

"Rất được, các nguoi cũng thử xem đi!"

Phượng Thiên Vũ nói xong, rồi đưa cho Đế Dạ Hiên một khối ăn thử!

Đế Dạ Hiên vui vẻ tiếp nhận, cắn một cái: "Ừm!"

Thanh Loan chỉ cười cười, cũng không nói gì!

Thanh Ngự đem một khối bánh đậu xanh đến trước mặt Vân Ế: "Nguoi cũng ăn thử đi!"

Vân Ế liếc nhìn Phượng Thiên Vũ cùng Đế Dạ Hiên, rồi sau đó đưa tay cầm lấy khối bánh đậu xanh đưa đến bên miệng: "Có ngon thật không vậy?"

Dứt lời, cắn một cái!

Lập tức, Vân Ế liền đứng hình!

"Thanh Ngự, cái này là nàng làm sao?"

Vân Ế nghi ngờ hỏi, hương vị của đậu xanh vẫn còn quanh quẩn trong miệng hắn!

Thanh Ngự lắc đầu: "Là Thanh Loan tỉ làm đó, phần ta làm đã đưa cho tiểu thư ăn rồi, như thế nào, ăn không ngon sao?"

Vân Ế bình tĩnh chậm rãi đem miếng bánh nuốt xuống, rồi nhanh chóng cầm lấy ly trà: "Mùi vị cũng không tệ lắm, nàng cùng Thanh Loan khổ cực rồi, cũng ăn một chút đi!"

"Ừm!"

Thanh Ngự nghe vậy, cầm lấy một khối đậu xanh cắn một cái, trong nháy mắt liền xoay người phun ra!

"Thanh Loan tỷ, tỷ cho muối thay đường hay sao vậy?"

Vân Ế đưa ly trà đến trước mặt Thanh Ngự.

Phượng Thiên Vũ: "..."

Thanh Loan mỉm cười: "Là lần đầu ta làm, không biết a!"

"Thanh Ngự, lần sau nhờ muội chiêu cố ta nhé!"

"Ừm, Thanh Loan tỷ, lần sau muội sẽ giúp tỷ!"

"Đúng rồi, Thiên Vũ, Mộc Mộc bọn họ...!"

Thanh Loan ngồi xuống trên phiến đá, vực Sinh Nhai sâu không thấy đáy, Mộc Mộc...!

Phượng Thiên Vũ buông bánh đậu xanh xuống: "Thanh Loan, chúng ta sẽ đi tìm!"

Nàng cũng rất lo cho Mộc Mộc, nhưng hiện tại nàng muốn tìm hiểu một chút về nam nhân kia, nếu không nhầm, thời điểm nàng trông thấy bức tranh trong Hoàng Điện kia trong đầu nàng bỗng hiện lên một hắc y nam tử.

Nhưng hành động ngày hôm qua của nàng thật không bình thường, Vô Hận?

Chúng ta quen biết nhau từ ngàn năm trước rồi sao, tại sao nàng không có một chút hình ảnh nào về hấn, quan hệ trước kia giữa nàng và hấn là như thế nào đây ?

Mà ngày hôm qua nàng như bị một cỗ tâm tình không tên không ché, tựa như một cảm giác rất rất quen thuộc đang thúc đẩy nàng!

Chắc chắn nàng và hấn có quen biết, nhưng sao hấn lại phải bảo hộ Bạch Liên...?

"Nha đầu, đừng quá lo lắng, còn có người kia nữa, ta nghĩ hai người bọn họ sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu!"

Đế Dạ Hiên cho rằng nàng đang lo lắng, liền lên tiếng an ủi!

Dạ Huyền Ngọc, con trai của Thần Vương của Thần Giới, sự lợi hại của hấn, nha đầu còn chưa biết rõ đâu!

"Dạ Hiên, ta có chuyện muốn hỏi chàng!"

Phượng Thiên Vũ nở ra nụ cười, Hồng Liên nhân nhát phát ra những dải tinh quang, ba ngàn sợi tóc được cột gọn sau lưng, khoe miệng cong lên thành một nụ cười khuyếch đảo!

Một nụ cười thiên địa biến sắc!

"Nha đầu, nàng muốn hỏi cái gì ta đã biết, đến tối ta sẽ giải thích hết với nàng có được không?"

Đế Dạ Hiên đem nàng ôm vào trong ngực, dung nhan tuyệt thế mỉm cười, nếu như nha đầu không sợ, hấn cần gì phải che giấu... !

"Tốt!"

Phượng Thiên Vũ gạt đầu, tựa đầu trên vai Đế Dạ Hiên, hai mắt híp lại, vết thương của nàng khá nặng, thực lực của nàng cùng với Bạch Liên thật quá chênh lệch, nàng yếu như thế này lấy cái gì mà bảo vệ những người bên cạnh, chỉ khi nàng nào mạnh lên nàng mới làm được, nàng bây giờ, quá yếu... !

"Tiểu thư, ngày hôm qua... Không phải là, Phượng Thủy Linh nàng ta rất kỳ quái, lúc trước ở Phượng gia nàng ta cũng không có mạnh đến như vậy được, ngày hôm qua khi Vân Ế cùng nàng giao thủ, thực lực của nàng không phải chỉ là chênh lệch một giai đâu, thực lực có thể đã ngang ngửa với tiểu thư, giống như là bỏ qua gian đoạn vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: U Minh Quả

Edit: Đinh Lam

Thanh Ngự vốn không muốn nhiều chuyện, thế nhưng mà, linh lực của Phượng Thủy Linh gia tăng quá nhanh!

Vân Ế quơ quạt xếp, cười nói: "Phượng cô nương, kỳ thật ta cũng rất tò mò về vấn đề này!"

Khi ở Đông Dạ quốc, rõ ràng Phượng Thủy Linh đã bị mất đi hai tay, đan điền cũng đã bị hủy, thế nhưng ngày hôm qua khi cùng nàng giao thủ, tay của nàng không chỉ hoạt động cực kỳ tốt, linh lực còn mạnh hơn gấp mấy lần khi còn ở trong Phượng phủ!

"Nàng tự nguyện bị Quỷ Linh cắn nuốt, đồng thời cũng hấp thu được sức mạnh của Quỷ Linh, rất bình thường!"

Đế Dạ Hiên vòng tay qua Phượng Thiên Vũ eo, mười ngón giao nhau, không đếm xỉa nói!

"PHỐC!"

Thanh Loan phun ra một ngụm nước trà!

"Người nói cái gì? Bị Quỷ Linh thôn phệ(cắn nuốt)?"

Thanh Loan hoảng sợ kéo Thanh Ngự qua bên mình, tỉ mỉ kiểm tra nàng!

"Thanh Loan tỷ, làm sao vậy, ta không sao, ngày hôm qua nàng không có đụng trúng ta!"

Thanh Ngự cũng không biết tại sao Thanh Loan lại đột nhiên làm như vậy, cho rằng nàng đang lo lắng, liền nhanh chóng giải thích, ngày hôm qua Vân Ế

mới phải giao chiến với Phụng Thủy Linh, Phụng Thủy Linh không có đụng tới nàng, chớ đừng nói đến việc làm nàng bị thương!

"Ta nói cho các ngươi biết, nếu như các ngươi bị Quỷ Linh thôn phệ làm bị thương, miệng vết thương sẽ giống như những con rắn quấn quanh vết thương, từ miệng vết thương sẽ lan rộng dần, một khi lan đến ngực sẽ chính thức biến thành Quỷ Linh!"

"Hi!"

Thanh Ngự hít một hơi thật mạnh, khuôn bố như vậy sao?

Điều này cũng khiến cho Phụng Thiên Vũ thật hứng thú!

"A? Lợi hại như vậy sao, có cái gì đó có thể giải được nó không?"

Thanh Loan lắc đầu: "Cái này... !"

Phụng Thiên Vũ ngược mắt: "Không có?"

Vân Ế nhẹ nhàng dẫu tay trái ra sau lưng, trong mắt hiện lên một nụ cười lạc lõng... !

"Cũng không phải là không có, chẳng qua là có cũng vô dụng!"

"Ai nha, Thanh Loan tỷ, tỷ nói rõ ràng chút đi, rút cuộc là có hay không có?"

Thanh Ngự thấy Thanh Loan một hồi có, một hồi lại không có, cũng không khỏi bắt đầu hiếu kỳ!

"Mình giới U Minh quả, là tà khí khắc tinh của Ác Ma thâm uyên, chuyên dùng để trị những vết thương do Quỷ Linh tạo thành!"

Ngay khi Thanh Loan đang đáp ứng, Đế Dạ Hiền cất giọng nói!

Thanh Loan nhìn nam tử tôn quý đậm mạc, rồi im lặng nhìn lên trời: Làm sao ngươi biết?

Vừa nghe tới đó Vân Ế liền lên tiếng hỏi, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng: "Thanh Loan, thật sự có sao?"

Mọi người nghe xong, ánh mắt liền tập trung nhìn Vân Ế, sao hắn lại kích động như vậy... ?

Thanh Loan gật đầu: "Đúng là có, nhưng Vân Ế, sao ngươi lại kích động như vậy?"

"Ha ha!"

Vân Ế sờ sờ cái mũi: "Ta đây không phải sợ về sau lỡ có ai bị thương như thế còn biết cách mà chữa trị chứ. Ha ha"

Phụng Thiên Vũ nghi ngờ nhìn hắn, nàng cảm thấy hôm nay Vân Ế thật sự rất kì quái?

"Nhưng ngươi biết một lại không biết hai, U Minh quả sinh trưởng ở trong cùng những sơn cốc của Minh giới, còn có tam giai Thần Thú Đại Địa Chi Hùng thủ hộ, muốn hái nó sao, rất khó!"

Thanh Loan nói xong, lại lắc đầu: "Hơn nữa muốn dùng U Minh quả để trị liệu miệng vết thương, thì những sợi hắc khí phải chưa được lan rộng tới ngực bằng không thì dù có dùng cả trăm quả U Minh cũng tốn công vô ích.

"Thanh Loan, sao ngươi lại biết rõ như vậy?"

Vân Ế nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt, thật sự rất hiếu kỳ, hiểu rõ U Minh quả, còn biết rõ có Thần Thú nào bảo hộ nữa... !

"Ta... Ta... !"

"Ngươi đàn a, ta đọc sách thì biết chứ sao!"

Thanh Loan nói không nên lời, ấp úng viện cớ!

Vân Ế thu hồi quạt xếp, nhìn Thanh Loan: "Vậy thì ngươi nói cho ta biết cuốn sách đó tên là gì đi, để ta cũng đi nghiên cứu một chút?"

Trên sách có ghi sao? Có quý mới tin... !

Phụng Thiên Vũ nheo mắt lại, cũng không để ý đến mọi người nói chuyện.

Mặc Mặc, ngươi nhất định không được xảy ra việc gì... !

... ..

Vực Sinh Nhai, trên nền đất trống, Mộc Mộc mở mắt ra, đập vào mắt là một băng sơn mỹ nam!

"Nhìn đủ chưa, đứng lên!"

Dạ Huyền Ngọc bất mãn đẩy người còn đang nằm phía trên ra!

Chết tiệt, thật xui xẻo đi cứu người còn bị trượt chân nữa chứ, đều là nữ nhân đáng chết này, không biết một ngày ăn những cái gì mà nặng như heo!

"A, ta đây liền đứng lên!"

Mộc Mộc vội vàng đứng lên, bởi vì nằm quá lâu, lại bất ngờ đứng dậy, liền cảm thấy say xẩm mặt mày, hai chân mềm nhũn!

"A..... !"

Dạ Huyền Ngọc buồn bực kêu lên một tiếng, nhìn khuôn mặt phóng đại trước mặt, khuôn mặt vẫn không có chút cảm xúc.

Mộc Mộc nháy mắt, lại nháy mắt, rồi rất nhanh đứng dậy, chân cũng không mềm nhũn nữa!

Trời ạ, nàng lại có thể làm chuyện đó... !

Nàng lại lỡ hôn cái tên băng sơn này?

"Nữ nhân chết tiệt!"

Dạ Huyền Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi hô lên: "Người không muốn sống nữa có đúng không?"

"Thực xin lỗi thực xin lỗi, ta thật sự không phải cố ý, lúc nãy chân ta không có khí lực, thật sự thực xin lỗi!"

Bình thường Mộc Mộc vốn rất kiêu ngạo đặc biệt rất khó nhận sai, nhưng nay trên mặt còn có chút đồ ùng... !

Dạ Huyền Ngọc từ dưới đất đứng lên, vỗ vỗ bụi bám trên người: "Còn có lần sau, ta giết người!"

Nữ nhân đáng chết, lại dám hôn hán, nghìn năm qua, đây là lần thứ nhất... !

"Ta cam đoan, tuyệt đối sẽ không có lần sau!"

Mộc Mộc nhanh chóng trả lời, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy, nam nhân thái tha, chỉ là lỡ hôn một cái thôi mà? Có mất đi miếng thịt nào đâu, ể, chẳng lẽ là lần đầu tiên của hán?

Thế nhưng mà nam nhân cổ đại đều là ba vợ bốn nàng hầu mà? Huống chi lớn lên hán còn anh tuấn như vậy, coi như là lần đầu tiên đi, thua thiệt cũng vẫn là nàng mà, cũng là nộ hôn đầu tiên của nàng đó, còn là nữ hài tử nữa chứ... !

"Người đang suy nghĩ gì?"

Dạ Huyền Ngọc đảo mắt nhìn quanh mọi nơi, quay đầu lại, đột nhiên phát hiện cái đầu heo nào đó đang nhìn chằm chằm hán!

"Ta muốn nhờ người kéo ta đi qua đoạn này thôi, ta thật sự không đi được!"

Mộc Mộc đáng thương nhìn hán, mắt lớn long lanh như có chứa thêm chút nước!

Có được dẫn được mới là hảo hán!

Dạ Huyền Ngọc bắt đắc dĩ, kéo nàng đi: "Đi thôi!"

"Mà đi đâu a?"

Mộc Mộc nhìn chung quanh, rồi lên tiếng hỏi, bốn phía đều là bụi cỏ dại, bọn hán biết đi đâu đây?

Dạ Huyền Ngọc thật là bó tay rồi: "Không đi vậy người ở đây chờ chết đi."

Mộc Mộc bưng tỉnh đại ngộ, tùm tùm cười nói: "Ai muốn dừng lại ở chỗ này, chúng ta đi thôi!"

"Cảm ơn người không để ý nguy hiểm đến cứu ta!"

Tuy rằng nàng cảm thấy hán có chút khó chịu, nhưng bây giờ hán đã trở thành ân nhân cứu mạng của nàng, nếu không có nam nhân này, chỉ sợ bây giờ nàng đã thịt nát xương tan rồi!

Vì thế nhất định phải nói lời cảm ơn với hân!

Vô Sinh Nhai sâu hơn vạn trượng như vậy, nam nhân này vì cứu nàng mà nhảy xuống, xem ra không nên nhìn bề ngoài mà đánh giá hân nha, hân thực không có vô tình đâu.

Dạ Huyền Ngọc nghe xong, cũng không quay đầu lại: "Đừng hiểu lầm, ta không phải là muốn cứu ngươi, mà ta hứng thú với cái dây trên cổ của ngươi, cho nên mới phải cứu ngươi mà thôi...!"

Bởi vì Dạ Huyền Ngọc đưa lưng về phía Mộc Mộc, cho nên Mộc Mộc không cảm thấy hân đang mắt tự nhiên!

Mộc Mộc nắm tay, cái gì mà có tình người, nam nhân này quả nhiên là vô tình, thế mà nàng còn nghĩ hân tốt bụng hiệp nghĩa cứu nàng nữa đây...!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Chương 107

Chương 107: Cực phẩm hoa ăn thịt người

Edit: Đinh Lam

Mộc Mộc cầm Thập Tự Giá đang ở trên cổ, không biết tại sao hân lại hứng thú với cái này...!

"Đúng rồi, sao ngươi lại có được Thập Tự Giá thế?"

Dạ Huyền Ngọc đi ở phía trước, khi hỏi những lời này hai mắt hơi lóe sáng, không biết là đang suy nghĩ cái gì!

"Cái này a, ta sinh ra thì nó từ trên trời rơi xuống đó!"

Mộc Mộc nghe hân hỏi, cũng không giấu giếm nói ra, nãi nãi từng kể cho nàng nghe, ngày đó mẹ nàng sinh non, chưa kịp đưa đến bệnh viện, liền sinh ngay ở trong nhà, nãi nãi ra ngoài nhà, bỗng nhiên nghe thấy nên nóc nhà có tiếng động, khi nhìn lên đã thấy một sợi dây xấu treo lủng lẳng ở phía trên, khi ấy nãi nãi rất sợ hãi, cứ cho rằng đó là một thứ đồ bẩn thỉu, không nghĩ tới lại chính là Thập Tự Giá!

Đã nhiều thế hệ trôi qua gia tộc nàng vẫn giữ được nét truyền thống của bao đời đó chính là gia tộc trừ ma diệt quỷ, cho nên đối với những thứ này luôn rất cảnh giác, nãi nãi từng nói nàng sinh ra nó liền xuất hiện, như vậy nó có một mối quan hệ nào đó với nàng nên từ đó nàng luôn đeo nó bên mình.

"Ngươi là người ở đâu?"

Mặt Dạ Huyền Ngọc không chút biểu tình tiếp tục hỏi, nhưng trong lòng đang là vạn trượng gợn sóng, phải cần một cực âm mạnh như thế nào mới có thể khiến cho hồng thạch phải chọn nàng làm chủ nhân ngay khi nàng vừa mới sinh ra...!

Mộc Mộc nhìn bóng lưng của hân, cả buổi mới nói ra được một câu...

Mộc Mộc nhìn đồng tửng của hân, cả dưới một nơi ta được một câu:
"Người điều tra hộ khẩu ta à?"

Một hồi thì hỏi nàng lấy cái này từ đâu ra, một hồi lại hỏi nàng là người ở đâu, ề ề chờ một chút hỏi nhà nàng ở đâu, người nhà có người nào đó...

Tuy Dạ Huyền Ngọc không hiểu những lời nói cổ quái của nàng, nhưng cũng không hỏi lại, yên tĩnh bước về phía trước... !

"Dạ Huyền Ngọc, sao ngươi lại hứng thú với cái này?"

Dạ Huyền Ngọc không nói, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ không hỏi.

"Ngươi nói nhảm nhiều quá!"

Dạ Huyền Ngọc đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía nàng...

Mộc Mộc đang cúi đầu, không phát hiện hân dừng lại, liền đụng vào ngực của Dạ Huyền Ngọc!

"Ài, Dạ Huyền Ngọc sao
*ngươi lại dừng lại, còn nữa, ngực ngươi làm bằng bích
tường hay sao? Cũng như vậy!"*

*Mộc Mộc xoa xoa cái trán, trong lòng bất bình không
thôi, sao hân lại cao hơn nàng như vậy chứ... !*

"Sao ngươi không nói người đi đường mà không chịu nhìn
đường?"

Dạ Huyền Ngọc buồn cười hỏi, rõ ràng nữ nhân này
không chịu quan sát, bây giờ lại quay sang trách hân?

"Ngươi..."

Mộc Mộc đang muốn mở miệng phản bác, đột nhiên lại
bị Dạ Huyền Ngọc ôm chặt lấy, một giây sau, mũi chân
Dạ Huyền Ngọc khẽ điểm một cái, lui về phía sau vài
bước, sau đó mới buông Mộc Mộc ra!

Chỉ thấy ngay chỗ lộn họ vừa đứng có một bông hoa đang há mồm thật to, từng đợt nước bọt cuồn cuộn chảy xuống qua những kẽ răng nhọn hoắc, đóa hoa cực lớn!

"Ấn... Hoa ăn thịt người, lại lớn như vậy, cực phẩm a!"

Đạ Huyền Ngọc nhìn thấy hai mắt phát sáng của nàng, đành im lặng lắc đầu, nữ nhân này không biết là thiếu chút nữa nàng đã thành thức ăn trong miệng nó hay sao?

Đột nhiên, hoa ăn thịt người đang mở miệng chạy thật nhanh đến chỗ hai người đang đứng, Đạ Huyền Ngọc đưa tay lên, trên không vẽ thành một hình Thập Tự Giá, hai đạo kim quang giao nhau bay về phía hoa ăn thịt người kia!

Hoa ăn thịt người trong nháy mắt đã bị tiêu diệt!

Mộc Mộc cũng không kinh ngạc, chỉ cảm thấy nam nhân này quá mạnh mẽ mà thôi.

"Đi mau, còn đứng đó chờ tui nó đến hay sao?"

Đạ Huyền Ngọc thấy nàng còn đang ngăn người, bất mãn nói: "Bà nhân chính là phiền toái...!"

Mộc Mộc không thèm để ý đến hấn, cất giọng nói: "Biết rồi!"

"Đạ Huyền Ngọc, người biết đường trở về sao?"

Mộc Mộc đi ở phía sau hấn, lỡ may hấn không biết đường, chẳng phải lộn họ sẽ càng đi càng xa hay sao?

"Đừng nhúc nhích!"

Đạ Huyền Ngọc hô một tiếng: "Chớ lộn xộn!"

Gió vẫn đang thổi, những cây cỏ dại cao hơn nửa người vẫn đang phiêu phiêu trong gió, trong gió từng âm thanh tê tê...ê...eeee ... vang lên dồn dập!

"Đáng chết!"

Không chút suy nghĩ, Đạ Huyền Ngọc kéo Mộc Mộc qua một bên, trên khuôn mặt lạnh sơn bây giờ tràn đầy lo lắng: "Ôm chặt ta!"

Đứt lờ, mũi chân điện một cái, chạy như điên về phía trước, cái nữ nhân chết lâm này cứ nhao nhao không chịu yên lặng, làm hại hấn tiến vào ổ rắn luôn mà...!

Mộc Mộc ngoan ngoãn ôm chặt hấn, thị lực của nàng cũng không kém, những con vật có màu sắc rực rỡ kia chính là cực độc đó.

Đột nhiên, đang chạy hối hả bỗng từ trên cây rơi xuống một con rắn màu vàng!

Đạ Huyền Ngọc phản xạ rất nhanh, một vòng xoay tròn nhanh chóng né được.

"Hoàn hảo không gặp nguy hiểm!"

Mộc Mộc đánh giá một câu, trên người nàng không có được, nếu như bị cắn nhất định sẽ chết!

"Hừ, đây chỉ là những thứ bình thường, nguy hiểm vẫn còn đang ở phía sau...!"

Đạ Huyền Ngọc hừ nhẹ một tiếng, Vô Sinh Nhai tuyệt đối không đơn giản như vậy đâu!

"Sợ cái gì, không phải là còn có người nữa sao? Chỉ là vài chuyện nhỏ mà thôi."

Mộc Mộc không thèm để ý bời thêm một câu: "Cho dù chết rồi, có người làm bạn cũng thật tốt!"

"Huống chi còn là một bầy sơn mỹ nam "trong trắng"!"
Đương nhiên, những lời này nàng chỉ dám nói ở trong lòng mà thôi!

Đạ Huyền Ngọc không thèm nghe nàng nói nhảm, hai mắt nhanh chóng đảo khắp chung quanh tìm kiếm nơi an toàn!

"Đạ Huyền Ngọc, phía đông, phía đông có tiếng nước chảy!"

Mộc Mộc cẩn thận nghe ngóng, xác định chính xác, mới nói cho Đạ Huyền Ngọc biết!

"Phía đông có tiếng nước chảy, làm sao người biết?"

"Đừng quan tâm tới mấy chuyện đó, nhanh đi qua bên đó đi!"

Đạ Huyền Ngọc cũng không hỏi thêm gì nhiều, nhanh chóng đi đến hướng đó.

Tê tê...ê...eeee... !

Âm thanh càng ngày càng vang dội, cò đại liên xiêu cũng bắt đầu đứng lên.

Hai mắt Dạ Huyền Ngọc trằm xuống, kéo Mộc Mộc đứng sát bên cạnh mình: "Bảo vệ mình!"

"Ừm!"

Khi không khí đang rất khẩn trương, Mộc Mộc bình tĩnh, xuất ra vũ khí, cảnh giác quan sát bốn phía!

Dạ Huyền Ngọc đang đứng yên tĩnh, bỗng một cự xà cực lớn xuất hiện, mở miệng như muốn nuốt chửng Dạ Huyền Ngọc!

Mộc Mộc nhìn con rắn trước mặt, tâm đều nguội lạnh, con rắn này ít nhất cũng đã sống hơn hai trăm năm rồi.

Cộng lòng a!

Mũi chân Dạ Huyền Ngọc khẽ điểm, đã đi xa khỏi vị trí cũ, đồng thời kiếm trong tay cũng bắt đầu phát ra công kích!

Đôi hồng sắc của cự蟒 chiu thẳng đến người Dạ Huyền Ngọc, hình như nó đang rất đói bụng, không để ý tới công kích liên há miệng tấp tới.!

Mà công kích của Dạ Huyền Ngọc đối với nó lại không hề hấn gì!

Chuyện gì đây?

"Dạ Huyền Ngọc, cẩn thận!"

Ngay lúc Dạ Huyền Ngọc đang kinh ngạc đồng thời truyền đến giọng nói của Mộc Mộc, bước chân hư không khẽ động, ly khai nhanh chóng!

Đuôi rắn đánh trúng vào một góc cây bên cạnh, cây cổ thụ chẳng kịp lung lay, cứ như thế mà ngã đổ xuống đất.

"May quá!"

Mộc Mộc vỗ vỗ ngực." Nhìn về phía Dạ Huyền Ngọc: "Dạ Huyền Ngọc, công kích bụng của nó, bụng chính là nhược điểm của nó!"

Cở thế giới trước khi truy bắt những thứ kia nàng cũng phải tiến vào rừng rậm, vì vậy nàng đã được học qua những lớp huấn luyện để sinh tồn trong rừng, trong đó cũng có nói về măng xà, chẳng qua là nàng chưa từng được giáp mặt với nó mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tháng Âm Đã Đến

"Nữ nhân quân tốt chính người đi!"

Dạ Huyền Ngọc không dài dòng nữa, nhanh chóng xông lên đâm mạnh vào bụng của cự蟒!

Chung quanh đây cây cỏ rất nhiều, dù có thể triệu hoán được ma thú nhưng cũng không thể giao chiến, có khi lại hạn chế lại hành động của mình!

Cự蟒 sống đã hơn hai trăm năm, rất có linh tính, biết rõ Dạ Huyền Ngọc đã tìm ra điểm yếu của nó, thân rắn bắt đầu chuyển động cuộn thành vòng tròn, chỉ chờ lại cái đầu để đối phó với Dạ Huyền Ngọc!

"Ài, quái vật sao?"

Mộc Mộc nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cự mãng đang chiến đấu, ta không tin không có cách nào đối phó được với người.

Dạ Huyền Ngọc thấy vậy, thu hồi kiếm trong tay, song thủ kết ấn, từng đạo kim quang bay về phía cự mãng, uy lực còn muốn mạnh hơn so với đạo kim quang lần trước!

Mộc Mộc lấy hai tay che lại ánh sáng, mắt to mở ra, đã trông thấy đầu cự mãng máu chảy khắp nơi, đầu đã tách ra khỏi thân thể!

"Dạ Huyền Ngọc, người lợi hại như vậy, sao từ sớm không giết nó luôn đi?"

Dạ Huyền Ngọc quay đầu lại nhìn nàng một cái: "Ta thấy người suốt ngày cứ nhao nhao nên mới không thêm cứu người!"

Mộc Mộc bĩu môi, xú nam nhân, nhao nhao hỏi nào hả?

"Mộc Mộc?"

Dạ Huyền Ngọc đưa lưng về phía Mộc Mộc, nhẹ gọi tên nàng!

Mộc Mộc khẽ giật mình: "Có chuyện gì?"

Tự nhiên lại gọi tên nàng sẽ không có chuyện gì chứ?

"Kiếp trước của người là heo đúng không?"

"Dạ Huyền Ngọc, người dám mắng ta?"

Dạ Huyền Ngọc nghe xong, xoay người, mắt xanh nhìn chăm chăm vào nàng: "Người không thấy thời tiết nơi đây đang chuẩn bị thay đổi hay sao, hay người muốn đứng ở đây chờ chết!"

Mộc Mộc ngẩng đầu nhìn mây đen giăng kín bầu trời, trong lòng thầm mắng một tiếng: "Nguy rồi, nếu nàng nhớ không lầm, ngày nàng bị bắt là ngày 13, ngày hôm qua, hôm nay, hôm nay là ngày rằm chính là ngày âm, chết tiệt, sao nàng có thể quên mất sự việc này chứ!"

Rất nhanh đuổi theo Dạ Huyền Ngọc, Mộc Mộc đáng thương lôi kéo tay áo của hắn!

Dạ Huyền Ngọc dừng bước lại, mảy kiếm cau lại: "Chuyện gì?"

"Dạ Huyền Ngọc, chúng ta hãy từ từ đi được không, tìm một nơi nào đó nghỉ ngơi có được không?"

Mộc Mộc lại không phát hiện ra, giọng điệu của nàng không chỉ có chút cầu xin mà còn xen thêm vài phần làm nũng!

"Người đã mệt rồi sao?"

Dạ Huyền Ngọc nhìn nàng như sắp khóc, rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời: "Đi lên!"

Mộc Mộc nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng từng trận ám áp tràn ra: "Ta thật không còn hơi sức để đi được nữa, trời sắp tối rồi, còn chuẩn bị mưa nữa, chúng ta tìm nơi nào đó để nghỉ ngơi sẽ tốt hơn đó?"

Dạ Huyền Ngọc nhìn xem nàng, không biết đang suy nghĩ gì, nửa ngày sau mới lên tiếng: "Được!"

"Cảm ơn, chúng ta mau đi tìm nơi nghỉ ngơi thôi!"

Mộc Mộc lôi kéo Dạ Huyền Ngọc đi nhanh về phía trước, nơi có tiếng nước chảy không thể đi đến, cỏ cây cùng trùng độc chiếm đại đa số ở đây, có mong tìm ra được một cái sơn động. !

Nhất định phải tìm được trước khi trời tối!

Dạ Huyền Ngọc nhìn bộ dạng gấp gáp của nàng, không rõ ràng cho lắm, nàng đang gấp cái gì, cũng chưa chắc là trời sẽ mưa!

Đúng là trời cao không phụ lòng người, hai người đã nhanh chóng tìm được một sơn động thạch bích!

"Dạ Huyền Ngọc, người lên trước đi!"

Mộc Mộc nhìn cái sơn động cao hơn hai mét, rồi cất tiếng nói với Dạ Huyền Ngọc!

Chết tiệt tháng âm, ài, trời còn chưa tối vậy mà linh lực của nàng đang dần hao cạn!

Dạ Huyền Ngọc nghe vậy, như cười như không cất giọng hỏi: "Người không thể đi lên?"

"Nói nhảm, ta lên được đã sớm lên rồi!"

Hai tay Mộc Mộc chống nạnh, xú nam nhân này không trông thấy bây giờ nàng không còn một chút linh lực nữa hay sao!

Quay đầu thoáng nhìn qua sắc trời, thần sắc Mộc Mộc cứng lại, tới rồi. !

"Dạ Huyền Ngọc, nhanh lên!"

Dạ Huyền Ngọc nghe Mộc Mộc hối thúc, nhìn sơn động, một giây sau hai người đã đứng trước cửa sơn động!

"Này, người làm sao vậy, ngay cả đi lên cái sơn động mà cũng không đi được ư?"

Mộc Mộc vẫy vẫy tay: "Vào thôi. Vào rồi hẳn nói!"

Dứt lời, nàng xoay người tiến vào trong sơn động!

Dạ Huyền Ngọc thấy vậy cũng đi theo!

Đột nhiên, một hồi tiếng quỷ dị truyền đến, như đang gọi ai đó trở về?

Dạ Huyền Ngọc khẽ giật mình, nhìn người phía trước, rồi cất giọng nói: "Ta đi ra ngoài một chút, người ở đây đợi ta!"

Nói xong nhanh chóng quay người rời đi, bỗng cánh tay lại bị người bắt lấy!

Mộc Mộc ngẩng đầu, hai tay hơi run run nắm chặt lấy tay hắn: "Nhanh trở về?"

Dạ Huyền Ngọc kéo tay nàng ra, mắt xanh nhìn nàng!

Nàng đang sợ sao?

"Sẽ rất nhanh!" Dứt lời, người đã không thấy!

Sơn động coi như khô ráo, khắp nơi đều là lá khô!

Mộc Mộc ngồi trên đồng lá khô, hai tay ôm chặt lấy chân, vùi đầu tại giữa hai chân: "Dạ Huyền Ngọc, người phải mau mau trở về!"

.....

Bên dưới một gốc cây của Vô Sinh Nhai, hai gã bạch y nam tử đang đứng chờ ở nơi đó.

"Người nói xem điện hạ sẽ sớm đi ra ngoài chứ?"

Một người cầm lấy cây sáo nhìn về phía người bên cạnh: "Với thực lực của điện hạ, nơi đây không thể trói buộc được điện hạ đâu!"

Người kia lại lắc đầu: "Điện hạ nhất định vẫn còn, nếu như chỉ có một mình điện hạ thì chắc chắn người đã đi ra ngoài rồi, người đừng quên lần này bên cạnh điện hạ còn có một người nữa đó!"

"Ai ya, thật không biết điện hạ đang suy nghĩ gì nữa, lại đi cứu người, ta nhớ có một lần có một nữ nhân bắt lấy y phục của người xin cầu cứu, mà người cũng chẳng thèm đếm xỉa nhìn người ta cơ mà!"

"Đúng đấy, chẳng lẽ điện hạ động tâm rồi?"

"Hình như các người rất quan tâm đến chuyện của ta?"

Ngay khi hai gã bạch y nói chuyện, cách đó không xa một bóng dáng dần dần đi đến.

"Điện hạ, chúng ta nào dám hiểu kì chuyện của người a!"

Hai người lập tức đi tới, trong lòng thờ dài, sớm không đến muộn không đến lại đến đúng lúc hai người bọn họ đang nhiều chuyện chứ?

Điện hạ cố tình?

"Tìm ta có chuyện gì?"

Hai tay Dạ Huyền Ngọc thả đến sau lưng, quay đầu lại thoáng nhìn qua sơn động!

Không biết bây giờ nàng thế nào rồi?

"Bạch Dạ, người nói với điện hạ đi!"

Nam nhân cầm cây sáo đầy đặn nam nhân bên cạnh: "Người rõ chuyện của nàng hơn ta mà."

"Hắc Viêm, nói mau!"

Dạ Huyền Ngọc không kiên nhẫn nói, nha đầu chết tiệt kia vẫn còn ở son động, lúc này hấn vội đi đã quên mất không lập kết giới cho nàng!

"Điện hạ, thuộc hạ trông thấy Bạch Liên Cung chủ qua lại với Uyên Vương Ác Ma Thâm Uyên!"

Hắc Viêm nhẹ nhàng nói, nhưng bọn họ biết rõ người của Thần Giới cùng người của Ác Ma Thâm Uyên là đại biểu cho điều gì rồi

"Ta biết rồi!"

Hai mắt màu đen của Dạ Huyền Ngọc chợt lóe lên, tay không tự giác mà nắm chặt lại, người tổn thương nha đầu chính là Bạch Liên!

Tuy rằng khi nhảy xuống vực hấn không có kịp nhìn kỹ, nhưng mà chính bản thể Đằng Xà cũng không muốn bỏ qua cho hấn!

Bạch Liên, người liên thủ cùng với Uyên Vương Ác Ma Thâm Uyên, hậu quả như thế nào? người là người hiểu rõ nhất!

"Các trưởng lão của Thần Giới có biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Hồng Mâu Mộc Mộc

"Điện hạ, thuộc hạ chỉ trông thấy mà thôi, không có chứng cứ xác thực nên không nói với các vị trưởng lão".

Hắc Viêm hơi cúi đầu, hấn thật sự không nghĩ ra tại sao Liên cung Cung chủ lại lui tới Ác Ma Thâm Uyên!

"Chưa cần nói cho bọn họ biết, làm chuyện gì rồi cũng sẽ lộ ra, hiện tại chưa tìm ra được người kia, chưa thể động đến Bạch Liên!"

Hai tay Dạ Huyền Ngọc khoanh trước ngực, cho dù các trưởng lão biết Bạch Liên qua lại với Ác Ma Thâm Uyên thì sao, có thể làm được cái gì, chẳng lẽ muốn mạng của các trưởng lão cùng với Bạch Liên.

Như vậy cũng không có nghĩa là sẽ chiến thắng!

"Dạ, điện hạ, thuộc hạ xin cáo lui trước!"

Bạch Dạ cùng Hắc Viêm đồng thanh trả lời, bọn họ đến nơi đây chỉ là muốn thông báo chuyện này mà thôi.

"Chờ một chút, Tiên Xuyên thiếu chủ có nói gì không?"

Dạ Huyền Ngọc nhíu mày, đến đây đã được mấy ngày, cái tên Thủy Lạc Thần này không biết đang làm cái gì nữa?

"Cái này...!"

"Cái này cái gì?"

"Điện hạ, Tiên Xuyên thiếu chủ nói...!" Bạch Dạ áp ứng, đẩy Hắc Viêm: "Người nói đi!"

"Điện hạ, Tiên Xuyên thiếu chủ nói tháng này tài chính của hấn không đủ nên không muốn đi xa nhà...!"

Hắc Viêm cùng Bạch Dạ vừa nói xong, ngay ngắn nói một câu cáo lui rồi nhanh như tia chớp bay ra ngoài!

Tài chính chưa đủ, không muốn đi xa nhà?

Dạ Huyền Ngọc bó tay rồi, rõ ràng cha hấn là một tiên phong đạo cốt, hấn đường đường là Tiên Xuyên thiếu chủ, sao lại yếu tiền như mạng thế nhỉ?

Thôi kệ đi, thoát khỏi suy nghĩ, Dạ Huyền Ngọc xoay người bước trở về sơn động!

Dạ Huyền Ngọc vừa trở lại sơn động, chứng kiến một mảnh đen kịt, trông thấy Mộc Mộc đang ngồi trên đồng lá khô, rồi bước tới: "Sao lại không châm lửa?"

Mộc Mộc nghe thấy giọng nói của hắn, lui về sau lui, vẫn không ngẩng đầu: "Ta, ta mệt, không muốn châm lửa, ngươi cũng sớm nghỉ ngơi chút đi!"

Mặt Dạ Huyền Ngọc co lại, vung tay lên, lá khô tụ tập lại một chỗ, dùng linh lực tạo thành một ngọn lửa, nhìn ngọn lửa trước mặt rồi cất giọng nói: "Nơi này rất ẩm ướt, ngươi không có linh lực hộ thể, mau lại đây sưởi ấm một chút đi."

Mộc Mộc nghe thấy vậy, thân thể liền cứng ngắc, hắn đã phát hiện linh lực của nàng biến mất rồi sao?

"Không cần, ta vẫn rất tốt, ngươi cứ sưởi ấm đi!"

Dạ Huyền Ngọc nghe xong, trên khuôn mặt băng sơn xuất hiện một vòng bất mãn, vừa mới giữ chặt tay của nàng chuẩn bị đem nàng kéo qua...

"Đừng đụng ta... !"

Mộc Mộc vẫn không dám ngẩng đầu lên, giọng nói run rẩy: "Đừng đụng ta, cách xa ta một chút đi... !"

Khi nghe được câu kia Dạ Huyền Ngọc vốn muốn nổi giận, nhưng trực giác mách bảo hắn có điều khác thường.

Ngồi xổm người xuống, cường ép kéo hai tay nàng đang ôm chân ra: "Ta nói ngươi, cái nữ nhân này ngươi... !"

Uống nhầm thuốc còn chưa kịp nói ra, Dạ Huyền Ngọc liền kinh sợ!

Chỉ thấy trước mắt, trán Mộc Mộc đều là tầng tầng mồ hôi, lông mi xinh đẹp rung động từng hồi, đôi mắt màu đen linh động đã biến mất, thay vào đó là đôi mắt màu đỏ rực cực kì quỷ dị, bờ môi tím bầm đen sẫm... !

Mộc Mộc vung tay Dạ Huyền Ngọc: "Tránh ra, đừng đụng ta, đừng đụng ta, sẽ chết đấy, sẽ chết đấy!"

Từng giọt lệ thay nhau chảy xuống, nhưng không phải là nước mắt mà là những giọt máu những giọt máu tươi đỏ rực... !

Tóc nàng có chút tán loạn, quần áo lại là màu trắng, tại một nơi hoang vắng như thế này nếu để người ta đụng phải, chỉ sợ bọn họ phải hét lên: "Có quỷ!"

"Đây là có chuyện gì?" Dạ Huyền Ngọc kéo nàng lại, thay nàng lau đi những giọt huyết lệ, động tác ôn nhu như che chở một khối trần bảo!

Trần bảo của hắn... !

Mộc Mộc cúi đầu, không dám nhìn hắn, nỉ non nói: "Trăng tròn, đi mau đi!"

Dạ Huyền Ngọc nghe vậy, cất bước đi về phía cửa động, ngẩng đầu nhìn ánh trăng màu đỏ quỷ dị, tháng này trăng thật quỷ dị!

Chẳng lẽ là có quan hệ với Mộc Mộc?

Ánh trăng chan hòa vạn vật.

Là tháng âm đã đến!

"A __!"

Một tiếng thét lên lôi kéo suy nghĩ của Dạ Huyền Ngọc!

Bước vào bên trong, Mộc Mộc như bị nỗi điên mất đi không chế: "Đi, đi mau đi!"

Dạ Huyền Ngọc tiến lên vài bước, đứng thẳng ở trước mặt nàng, không nói lời nào, nhưng vẫn có thể cảm nhận được cơn giận của hắn!

Mộc Mộc lui về phía sau một bước, động lại hai bên khóe mắt là những giọt huyết lệ: "Ngươi là đồ dân sao? Đi mau a!"

Dứt lời, hai tay ôm lấy đầu, lại gấp gấp hô lên, nàng sắp không làm chủ được bản thân mình nữa đâu, sắp rồi sắp biến hóa rồi.

Mồ hôi tuôn ra như mưa, mà cái kia dần dần cũng đã đến cực hạn!

Dạ Huyền Ngọc trông thấy vậy, lấy ra một viên Dạ Minh Châu, chiếu sáng cả sơn động, ngay tiếp theo sơn động như biến thành một huyết trì.

Đứng giữa huyết trì chính là Mộc Mộc, những vũng máu trong nước như hóa thành những móng vuốt sắc nhọn đã thương nàng, nhưng những vết thương đang chảy máu đang dần dần hồi phục, một vòng tròn khép kín, cứ như vậy, miệng vết thương vừa khép lại lại bị tổn thương, tuy bên ngoài không có bất kì dấu vết nào, nhưng cũng chỉ có nàng mới có thể hiểu và cảm nhận được hết sự đau đớn này, như những mũi dao từ thân sắc nhọn đâm vào người

nàng, cắt đi từng miếng thịt của nàng, khép lại, rồi lại tổn thương... !

Máu càng ngày càng nhiều, bỗng nhiên hóa thành một cái đầu lâu há miệng cắn lên bả vai của nàng!

Đau, thấu tận xương cốt!

Dạ Huyền Ngọc đứng ở bên cạnh, nhìn huyết Trì đang không ngừng mở rộng, hấn đứng im nhìn huyết trì đang lan rộng về phía hấn, chưa từng lui bước về phía sau, hấn cũng không muốn lui lại!

Như cảm nhận được cổ hơi thở sống khác, những đám máu trong huyết trì như điên cuồng cắn xé lao đầu về phía Dạ Huyền Ngọc.

Con gió thổi quá, mùi máu phiêu đẳng!

Hai mắt Mộc Mộc hip lại nhím đám quái vật đang tấn công trên người Dạ Huyền Ngọc, lập tức hét lớn: "Không cho phép đụng hấn, Dạ Huyền Ngọc người đi ra mau, nếu rơi vào huyết trì này người mãi mãi không thoát được đâu".

Dạ Huyền Ngọc nghe vậy, môi mím hơi câu, khoe miệng cong lên thành một đường cong, mắt xanh rộng lớn như bầu trời: "Ta muốn nhìn thử xem năng lực của ta và nó ai hơn ai!"

Dứt lời, không suy nghĩ liền nhảy vào huyết trì, trường bào vàng nhạt lập tức hóa thành màu đỏ.

"Dạ Huyền Ngọc, người điên rồi sao?"

Mộc Mộc giãy giụa lấy, huyết lệ không ngừng rơi xuống, muốn đi qua, nhưng lại bị những móng vuốt chộp lấy, không thể động đậy!

Dạ Huyền Ngọc như không nghe thấy lời nàng, nhảy mắt đã đến trước mặt của nàng, trong tay những đạo kim quang đã hiện diện, bay ra tấn công những móng vuốt đang tấn công nàng!

Cơ thể Mộc Mộc đã có thể di chuyển, máu đỏ nhìn chằm chằm hấn: "Sao người lại đâm đầu vào đây?"

"Bọn hấn không làm gì được ta!"

Dạ Huyền Ngọc lau đi nước mắt của nàng, tâm nhói lên!

Nghe hấn nói như vậy, Mộc Mộc cái này mới nhìn đến những đám quái vật đang vây thành một vòng tròn xung quanh bọn họ, không dám tiến lên, như rất e ngại Dạ Huyền Ngọc!

Mộc Mộc không thể tin nhìn những vật kia, trong lòng phập phồng bất định, từ năm nàng 12 đã bắt đầu, hàng năm nàng đều phải trải qua một ngày như vậy, bao nhiêu bữa chú của gia tộc cũng không khiến nó sợ hãi, tại sao bây giờ lại e ngại Dạ Huyền Ngọc?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Ta Chờ Nàng

"Ta mang người đi lên!"

Dạ Huyền Ngọc nói xong, ôm lấy nàng, chuẩn bị bước ra khỏi huyết trì!

Mộc Mộc lắc đầu nói: "Ta không thể ra được, huyết trì này do ta mà thành, chỉ chờ cho đến khi ánh trăng hạ xuống huyết trì mới biến mất!"

"Được rồi, vậy ta cùng người!"

Dạ Huyền Ngọc không nói hai lời, bá đạo đem nàng ôm vào trong ngực, mắt xanh nhìn thoáng qua những vật kia, trầm mặc không nói!

Mộc Mộc khẽ giật mình, nhưng vẫn dựa đầu vào ngực hấn, nhẹ nhàng nói: "Dạ Huyền Ngọc, cảm ơn người!"

Trong ao máu một mảnh huyết hồng, hai người ôm nhau thật hài hòa ấm áp.

... ..

Học viện Đế Hoàng

Trong phòng, Phượng Thiên Vũ đưa tay chống lên bàn, xuyên qua cửa sổ nhìn ánh trăng đầy quỹ dị kia, mắt đẹp khẽ nhắm lại, nàng có một cảm giác rất kì lạ...!

"Nha đầu, làm sao vậy?"

Đế Dạ Hiên thấy nàng đang thất thần, đi tới, ngược mắt nhìn thoáng qua ánh trăng, rồi giải thích: "Đây là tháng âm một năm chỉ có một lần, chính là thời điểm của cực âm mạnh nhất trong năm!"

Phượng Thiên Vũ quay đầu lại: "Dạ Hiên, bây giờ chàng có thể giải thích cho ta những sự tình kia được chưa?"

Đế Dạ Hiên nghe vậy, khẽ thở dài một cái, ngồi đối diện với nàng, bàn tay hơi dùng sức đã thấy nàng ngồi trên đùi hắn!

Hai tay vòng lấy eo nàng, vuốt vuốt ngón tay của nàng, nhàn nhạt bắt đầu lên tiếng... !

"Nha đầu, ta là người của Ma tộc, cũng là Ma Đế Ma tộc, sở dĩ ta ở Đông Dạ quốc là vì Hoàng Đế mời ta ở lại, cũng đúng lúc ta đang đi tìm Thần Ma lệnh nên mới đáp ứng hắn, nhưng lại không nghĩ tới nhiều năm như vậy vẫn không tìm ra được chút manh mối nào, nếu không nhờ nha đầu, nói không chừng ta vẫn chưa tìm được nó đâu!"

Phượng Thiên Vũ xoay người đối diện với hắn, hai tay vòng lên cổ hắn: "Hoàng Đế Đông Dạ quốc mời chàng, Dạ Hiên, chàng bao nhiêu tuổi rồi?"

Hoàng Đế Đông Dạ quốc mời hắn, nàng cũng không ngu đến mức cho rằng dựng nàng mời người nam nhân này, rốt cuộc Dạ Hiên đã bao nhiêu tuổi rồi!

Đế Dạ Hiên khẽ giật mình, khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên một nụ cười: "Nha đầu, ta cho nàng biết, nàng nghe xong không được bỏ ta."

Phượng Thiên Vũ hôn lên má của hắn, lúc này trông hắn thật đáng yêu như tiểu hài tử, môi khẽ nhếch: "Chàng nói đi, ta không chê đâu!"

"Chỉ cần không phải là một lão yêu quái là được rồi a!"

Đương nhiên câu này nàng chỉ nói trong lòng mà thôi.

Đế Dạ Hiên nghe vậy, vuốt vuốt ngón tay của Phượng Thiên Vũ, đầu tựa vào bờ vai nàng, âm thanh tà mị phát ra: "Một nghìn tuổi!"

"A, một nghìn... Cái gì, một nghìn tuổi?"

Phượng Thiên Vũ nhìn nam nhân đang ôm nàng: "Dạ Hiên, chàng chính là một lão yêu quái a!"

Một nghìn tuổi, nàng mới 16 tuổi, trời ơi sao lại chênh lệch kinh khủng như thế a.

Đế Dạ Hiên nhìn nàng, ừm khắt: "Xem đi, ta biết ngay mà, nha đầu nghe xong liền muốn bỏ ta."

Mắt đen cũng đang lên án Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ thấy vậy, khóe miệng co lại, nàng cuối cùng đã hiểu được lúc nàng biết được tuổi của Mộc Thương hắn lại có biểu tình như vậy, thì ra hắn cũng là một lão yêu quái nguy trang a.

"Chỗ đó, Dạ Hiên, ta không phải có ý như vậy!" Khóe miệng Phượng Thiên Vũ tiếp tục co rút!

"Thật sự?"

Đế Dạ Hiên nắm chặt tay nàng, thấp giọng cười!

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, gật đầu lia lịa: "Thật sự, thật sự"

"Nhưng mà, Dạ Hiên, dung mạo của chàng... ?"

Phượng Thiên Vũ nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mặt, da mặt thật tốt, ngay cả lỗ chân lông cũng không thấy, nghìn năm rồi mà da mặt vẫn đẹp như vậy sao?

Đế Dạ Hiên hơi động, giúp nàng ngồi thoải mái hơn.

"Nha đầu, mọi người ở Ma giới đều có tướng mạo tuấn mỹ, không dễ bị già đi, mà khi đạt tới cấp bậc Linh Vương dung mạo có thể hồi phục lại như xưa!"

Phượng Thiên Vũ lắng lắng nghe, khó trách, khó trách mọi người ở Đông Dạ quốc nói Quốc sư đại nhân thực lực thâm sâu, bắt từ bắt lão.

Chỉ cần đạt đến giai đoạn Linh Vương là có thể khôi phục lại dung mạo, chẳng qua là, Linh Vương dễ dàng đạt tới như vậy sao, đã có không ít người dốc toàn bộ sức lực cũng không thể bước chân vào được, cuối cùng không cam lòng chết đi...!

"Nha đầu, nàng đang suy nghĩ gì?"

Đế Dạ Hiên thấy nàng không nói chuyện, nhỏ giọng hỏi, có lẽ tuổi của hắn đã đã kích đến nha đầu, nhưng đến lúc nha đầu biết số tuổi thật sự của Thanh Loan cũng Dạ Huyền Ngọc thì sẽ như thế nào nữa nhỉ... ?

Phượng Thiên Vũ lấy lại tinh thần, nhìn nam nhân yêu nghiệt trước mặt, sống cả nghìn năm thì sao, vẫn là nam nhân của nàng, không quan tâm hắn trước kia, chỉ cần hắn hiện tại và về sau, Linh Vương, Linh Vương... !

"Dạ Hiên, chờ ta!" Phượng Thiên Vũ nhìn xem hắn, nhàn nhạt nói!

Đế Dạ Hiên khẽ giật mình, mắt đen phát ra những ánh sáng màu tím, như vì sao sáng nhất: "Nha đầu, ta chờ nàng!"

Không cần nhiều lời, còn ảm áp hơn so với lời thề!

Phượng Thiên Vũ tươi cười, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ khiến vạn vật trong nháy mắt phải biến sắc, nghiêng người về phía trước, môi mềm dâng lên!

Dạ Hiên, có chàng, ta cảm thấy mình là người may mắn nhất... !

Đế Dạ Hiên ôm chặt thân thể nàng, ôn nhu hôn đáp lại!

Nha đầu, cô tịch nghìn năm trong Ma giới, mà nàng, nàng chính là ánh sáng duy nhất của cuộc đời ta trong ngàn năm cô tịch... !

... ..

Tia nắng ban mai vương vấn khắp vườn hoa, trog sân nhỏ mọi người đều có mặt, duy chỉ có thiếu Vân Ế!

Phượng Thiên Vũ mang theo mặt nạ, che lại dung nhan, nội thương của nàng tuy chưa khỏi hẳn, nhưng vẫn chưa tìm thấy Mộc Mộc nàng không thể yên lòng... !

"Mộc Thương, người đi với ta tìm Mộc Mộc, các người đi học trước đi!"

Lại nói, bọn hắn chỉ xin phép nghỉ vài ngày mà thôi, cũng may là lão sư không tìm bọn họ gây phiền toái!

"Thiên Vũ, chúng ta cùng đi với người!"

Thanh Loan đứng dậy, nếu một mình Thiên Vũ đi nàng sẽ rất lo lắng!

Kỳ quái, Ma Đế đi đâu rồi... ?

"Thanh Loan, đừng lo lắng, nơi đây thực lực của người cao nhất, để phòng ngừa bọn hắn đến đánh lên vì vậy làm phiền người rồi!"

Phượng Thiên Vũ nhớ tới những lời đêm qua Đế Dạ Hiên nói cho nàng, khóe miệng hơi rút, không nghĩ đến Thanh Loan là công chúa Minh giới, mà Dạ Huyền Ngọc lại là Thần Tử Thần Điện, đều đã sống nghìn năm rồi!

Nàng đang sống chung với một ổ quái vật mà... !

"Đúng rồi, các người mau đi tìm Vân Ế đi, hai ngày qua ta cảm thấy Vân Ế rất lạ, giống như đang tránh né chúng ta... !"

Phượng Thiên suy nghĩ một chút rồi nói ra.

Vân Thương khẽ giật mình, đột nhiên nghĩ đến ngày hôm qua, sắc mặt của hắn rất kì lạ, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi... ?

Mộc Thương nghe vậy cũng xoắn xuýt, nên nói hay là không đây?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Thanh Nư Thổ Lộ

Được rồi, nói đi, nói ra mới có biện pháp cứu chữa cho hấn!

"Hấn bị thương, là Phưong Thủy Linh làm bị thương!"

Mọi người đang muốn đi nhìn Vân Ế một chút, bên tai truyền đến giọng nói của Mộc Thương!

Thanh Loan cùng Thanh Nư kinh sợ: "Cái gì, hấn bị Phưong Thủy Linh đã thương?"

Thanh Nư kinh hãi nhớ lại lời nói hôm qua của Thanh Loan, Phưong Thủy Linh là Quỷ Linh, bị Quỷ Linh làm bị thương, độc từ miệng vết thương sẽ từ từ kéo đi lan rộng, một khi lan đến trái tim sẽ biến thành quái vật!

Vân Ế, sao hấn có thể biến thành quái vật... !

"Thanh Nư..."

Vân Thương nhìn Thanh Nư chạy hướng về phòng Vân Ế, liền vội vàng đuổi theo!

Phưong Thiên Vũ biết tính nghiêm trọng của sự việc, cũng biết Thanh Nư rất quan tâm tới Vân Ế, đã như vậy, làm sao nàng có thể bỏ mặc hấn, huống chi Vân Ế cùng nàng đã coi nhau như bằng hữu!

"Mộc Thương, đi, chúng ta qua đó!"

Phưong Thiên Vũ nói xong, đi đến gian phòng Vân Ế!

Thanh Loan sốt ruột, trên người của nàng không có U Minh quả, chỉ có mình cung mới có, xem ra phải về Minh giới một chuyến rồi... !

Từ trong không gian lấy ra một tấm lệnh bài, rút linh lực vào, niệm một câu chú ngữ: "Mở "

Ngay sau đó không khí dao động, một cánh cửa màu đen xuất hiện, Thanh Loan mỉm cười, thu hồi lệnh bài, bước vào!

Vân Thương, ta nhất định sẽ cứu Vân Ế, trước đó, các ngươi phải giúp hấn ngăn độc lan rộng đến trái tim... !

... ..

Thanh Nư đẩy cửa, trông thấy Vân Ế lấm lem bụi bẩn, nước mắt liền rơi xuống!

"Vân Ế!"

Vân Ế khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn người đến là Thanh Nư đang thút thít nỉ non, rồi cúi đầu xuống: "Công chúa, đi ra ngoài đi!"

Bộ dạng như quỷ của hấn đã bị nàng trông thấy rồi!

Mấy người đều đứng ở ngoài cửa không có bước vào!

"Ta không phải là công chúa, ta chỉ là Thanh Nư, chúng ta gặp nhau lần đầu ở sông bạc, không phải công chúa!"

Thanh Nư khóc lóc nhào tới, ngồi xổm dưới đất, Vân Ế, một công tử nhũ nhặn ôn hòa, đều là vì cứu nàng, không thì làm sao hấn lại phải biến thành thể này....!

"Đều là ta làm hại, đều là ta làm hại!"

Thanh Nư nỉ non thêm một câu, nước mắt như không còn gì ngăn cản ào ạt chảy xuống!

Thân hình Vân Ế cứng đờ, nâng hai tay lên rồi lại buông xuống, giọng nói khàn khàn phát ra: "Chuyện không liên quan đến nàng, là tự ta không cẩn thận mà thôi!"

Thanh Nư, nàng biết không, ta cảm thấy mình thật may mắn có thể thay nàng nhận lấy tổn thương, như vậy cũng rất đáng, nàng có thể thấy không? Ta có thể bảo vệ cho những người ta yêu, cho nàng bình an vô sự... !

Vân Ế nói chưa dứt lời, càng làm Thanh Nư khóc dữ dội hơn!

Thanh Nư nhào người về phía trước, không để ý trên người hấn đang dơ dáy bẩn thỉu, ôm chặt lấy hấn: "Vân Ế, ngươi lừa đảo!"

Nếu không phải thay nàng ngăn lại một kích kia thì làm sao có thể như thế này...!

Cái ôm đột ngột của Thanh Ngư khiến Vân Ế giật mình, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, muốn đẩy Thanh Ngư ra, trên người hắn có độc, độc này không biết có bị truyền nhiễm hay không!

Nhưng mà, như thế nào cũng đẩy không ra, đành phải buông tay, nhẹ nói: "Thanh Ngư, buông tay!"

Thanh Ngư lắc đầu, ôm hắn càng chặt hơn: "Không buông, dù có thể nào ta cũng không buông!"

Vân Ế bất đắc dĩ lắc đầu, hai tay ôm lấy nàng, nhẹ giọng an ủi: "Không có việc gì, đừng khóc!"

Thanh Ngư ngưng khóc, nói nhỏ bên tai Vân Ế!

Vân Ế cả kinh, nàng nói: "Vân Ế, ta thích chàng!"

Vân Ế nắm chặt hai tay, khàn giọng gọi tên nàng: "Thanh Ngư!"

"Ừm!"

Thanh Ngư lên tiếng, thích hắn từ lúc nào, nàng cũng không biết, lần đầu gặp hắn đã cảm thấy thân quen, trong Hoàng cung nhờ có hắn nàng mới tìm được tiểu thư, biết được hắn muốn tìm vị tiểu công chúa là hôn thê của hắn nhưng nàng vẫn không kim lòng mà vẫn thầm thích hắn!

Khi không gặp hắn, hắn không có ở đây, nàng đã từng nhớ đến hắn, lần thứ hai gặp lại nhau nàng thật rất vui, khi biết nàng là người mà hắn muốn tìm, cảm xúc lúc đó nàng không có cách nào để hình dung được!

Có lẽ nàng đã thích hắn từ ngay lần gặp đầu tiên rồi!

"Thanh Ngư, ngươi buông hắn ra trước đi, chúng ta phải nhanh chóng ngăn độc lại!"

Phượng Thiên Vũ từ bên ngoài đi vào, nhìn bộ dạng thống khổ của Vân Ế cùng những giọt nước mắt của Thanh Ngư, nàng hận không thể ngay lập tức giết chết Phượng Thủy Linh!

Nàng đã từng nói qua, tổn thương người của nàng, chết!

"Tiểu thư, người nhất định phải cứu chàng!"

Thanh Ngư đỡ Vân Ế từ trên mặt đất đứng dậy: "Tiểu thư, Thanh Loan tỷ đã nói U Minh quả có thể trị được độc này đúng không?"

Phượng Thiên Vũ an ủi vỗ vỗ vai Thanh Ngư: "Thanh Ngư, đừng lo lắng, Thanh Loan đã đi tìm!"

Nàng có ý gọi Mộc Thương đi, chính là tạo cơ hội cho Thanh Loan, Thanh Loan che dấu thân phận có lẽ là không muốn cho Vân Thương biết!

"Thanh Ngư, bây giờ, chúng ta phải giúp hắn áp chế lại chất độc này!"

Vân Thương kéo Thanh Ngư qua một bên, bản thân bước đến bên người Vân Ế, trên mặt không có chút biểu lộ, vẫn lạnh lùng nhìn hắn!

Vân Ế thấy vậy, biết hắn đang tức giận, chuyện tình lần này lại dấu diếm hắn, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một nụ cười: "Không có lần sau đâu!"

Phượng Thiên Vũ không nhiều lời vô thắng vấn đề: "Miệng vết thương của ngươi ở đâu?"

Vân Ế nghe xong, đem áo bào của cánh tay trái kéo lên, lộ ra miệng vết thương, cả cánh tay từ miệng vết thương đã hình thành những sợi dải khí màu đen như những con rắn quấn lấy cánh tay, trông thấy đều phải giật mình!

"Vân Thương, chúng ta mau chóng áp chế độc!"

Phượng Thiên Vũ nói xong, trong tay liền xuất hiện ánh sáng lục sắc, bao trùm toàn bộ miệng vết thương!

Vân Thương thấy vậy, cũng nhanh chóng động thủ!

Linh lực không ngừng rót vào miệng vết thương, muốn ngăn lại độc, nhưng khí độc kia như đang chống cự lại linh lực!

Phượng Thiên Vũ thấy vậy, từ trong không gian gọi ra Thất Dạ!

Dạ Hiên lưu lại Thất Dạ, khi ở Thánh Điện, nàng bị thương, Dạ Hiên đã từng gọi là Thất Dạ ra trị liệu, tuy rằng vẫn lấy máu của Dạ Hiên để cứu nàng, nhưng có lẽ Thất Dạ có năng lực trị liệu!

Thất Dạ từ trong không gian đi ra, móng vuốt nhỏ nhỏ mềm mềm xoa xoa hai mắt, cất giọng buồn ngủ hỏi: "Nữ chủ nhân, kêu ta có chuyện gì không?"

"Thất Dạ, hắn có độc của Quỷ Linh, ngươi có thể chữa trị được không?"

Thất Dạ nhìn thoáng qua cánh tay của Vân Ế, gãi gãi cái đầu nhỏ: "Ta chỉ có thể ngăn chặn khí độc, không thể trừ tận gốc!"

Phượng Thiên Vũ nghe vậy, mỉm cười nói: "Vậy ngươi mau chóng ngăn chặn độc lại đi!"

Chỉ cần áp chế được nó, chờ Thanh Loan trở về là tốt rồi!

"Vâng!"

Thất Dạ nhảy đến trước mặt Vân Ế, nói ra: "Nhịn xuống a, Thánh nguyên vừa tiến vào, sẽ rất đau đớn!"

Vân Ế gật đầu, tỏ vẻ hần đã biết!

Thất Dạ thấy vậy, móng vuốt trắng nõn đáng yêu nâng lên, từng điểm kim quang xuất hiện, như ảo như mộng, nhảy mắt, kim quang tiến vào trong thân thể của Vân Ế!

Ngay lúc đó Vân Ế cảm giác được một cổ đau đớn quét sạch toàn thân, nhớ tới lời của Thất Dạ, cắn răng nhịn xuống!

Thất Dạ tăng thêm lực đạo, Vân Ế càng thêm thống khổ!

Chương 112: Nàng sẽ trở lại bên cạnh ta

"Không nhớ được cũng không sao, rất nhanh nàng sẽ trở lại bên cạnh ta, chỉ sẽ nhớ được mọi chuyện về Thần Hoàng, cho nên ta sẽ đợi nàng, đợi nàng bỏ đi bộ thân thể này, trở về lại ba mươi ba tầng thiên đông băng lại cơ thể!"

Nam nhân nói phong thanh vân đạm, mà Phượng Thiên Vũ nghe xong trong lòng sợ hãi không thôi, ba mươi ba tầng thiên đông băng thân thể?

Trong trí nhớ của nàng có hình ảnh về một nữ tử hồng y đang ngủ say trong quan tài băng, là thân thể trước kia của nàng sao!

Không phải nàng đã biến mất khi thiên địa pháp tắc buông xuống hay sao?

"Quay về bên cạnh ngươi? Bỏ qua cơ thể này? " Phượng Thiên Vũ cười lạnh một tiếng: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì, càng không thể quên đi người đang bên cạnh ta! "

Nam nhân nghe vậy khẽ cười một tiếng: "Tuyệt Nhi, nàng sẽ trở lại!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Nàng Sẽ Trở Về Bên Cạnh Ta

Linh lực màu vàng bao trùm toàn bộ những đường hắc khí, ngăn cản sự bành trướng của nó!

Thất Dạ thu hồi móng vuốt, mắt vàng khẽ chớp: "Chủ nhân, độc của hần đã được chế trụ!"

Phượng Thiên Vũ gật gật đầu, ôm lấy thân thể mềm mềm nhỏ: "Thất Dạ, khổ cực ngươi rồi!"

"Chủ nhân, không có việc gì nữa thì ta đi ngủ tiếp đây!"

Thất Dạ ngáp một cái thật to, gần đây nó thật sự lúc nào cũng muốn ngủ hết!

"Ừ, trở về đi!"

Nhìn thoáng qua Vân Ế, biết độc đã được chế trụ nên nàng cũng có chút yên lòng: "Thanh Ngư, Mộc Thương, các ngươi hãy ở lại chăm sóc hần thật tốt, ta sẽ tự đi tìm Mộc Mộc!"

Phượng Thiên Vũ nói xong, nhìn Vân Thương: "Thanh Loan rất nhanh sẽ trở về, không cần lo lắng!"

Nàng nói Thanh Loan đã đi lấy U Minh quả rồi, nam nhân này chắc đang lo sợ Thanh Loan phải giao chiến với Thần Thú bảo hộ đây!

Vân Thương nghe vậy, quay đầu lại nhìn thoáng qua bóng dáng nho nhỏ màu đỏ, không biết suy nghĩ cái gì!

... ..

Thời gian cứ thế trôi qua, Phụng Thiên Vũ đã đi xuống dưới vực Vô Sinh Nhai, nhìn cánh rừng rậm trước mắt, khóe mắt híp lại: "Một khu rừng chết nguyên thủy".

Cất bước đi thẳng về phía trước, một trận gió thổi qua, chớp mắt một bóng dáng đã đứng trước mặt nàng, vẫn là một thân hắc y cùng với một chiếc mũ rộng vành!

Bước chân Phụng Thiên Vũ dừng lại, mắt lạnh nhìn nam nhân ở trước mắt, một cảm giác thân quen lại ập đến, nhưng đã bị nàng ép xuống!

"Người là ai?"

Thực lực của nam nhân này rất mạnh, đến gần nàng như vậy mà nàng vẫn không phát hiện ra được... !

"Tuyệt Nhi, không cần đi tìm bọn họ, bọn họ không có việc gì!"

Nam nhân áo đen không trả lời vấn đề của nàng, chỉ nói một câu như vậy!

Phụng Thiên Vũ không ngốc, hiểu bọn họ trong miệng hắc hắc chính là đang nói đến Mộc Mộc và Dạ Huyền Ngọc, trong lòng thêm chút yên tâm, trực giác mách bảo nam nhân này sẽ không lừa nàng!

"Vô Hận?"

Phụng Thiên Vũ nhíu mày, thăm dò kêu lên một tiếng!

Nam nhân áo đen khẽ giật mình, tùy tiện nói: "Đã lâu như vậy, nàng gọi tên ta nhưng không còn ý lại vào ta nữa rồi!"

"Ta không nhớ rõ sự việc trước kia, cũng không nhớ được ta và người rốt cuộc có quan hệ như thế nào!"

Phụng Thiên Vũ bình tĩnh nói, trong lòng đang bắt đầu suy đoán, nàng ý lại vào hắc?

Như vậy là có quan hệ gì?

"Không nhớ được cũng không sao, rất nhanh nàng sẽ trở về bên cạnh ta, chỉ khi nàng nhớ lại được những sự việc về Thần Hoàng, vì vậy ta sẽ đợi, đợi nàng sẽ bỏ đi cơ thể này, trở lại thân thể đang được đóng băng trong ba mươi ba trọng thiên!"

Nam nhân cất giọng nói phong thanh vân nhạ, mà khiến Phụng Thiên Vũ run sợ trong lòng, cơ thể đóng băng trong ba mươi ba trọng thiên?

Trong trí nhớ của đã nàng đã từng xuất hiện hình ảnh một nữ tử hồng y nằm ngủ trong quan tài băng, là thân thể trước đây của nàng!

Không phải nàng biến mất khi thiên địa pháp tắc buông xuống hay sao?

"Trở lại bên cạnh của người? Bỏ qua cơ thể này?" Phụng Thiên Vũ cười lạnh một tiếng: "Ta không biết người đang nói cái gì, ta sẽ không quên đi những người đang bên cạnh ta!"

Nam nhân nghe vậy khẽ cười một tiếng: "Tuyệt Nhi, nàng sẽ trở lại!"

Hai tay Phụng Thiên Vũ nắm chặt, từ trong không gian lấy ra Đoạn Hồn, lạnh lùng nói: "Mặc kệ ngàn năm trước là như thế nào, tất cả mọi chuyện đã là dĩ vãng rồi, Thần Hoàng cũng thế, người cũng thế, tất cả chỉ là quá khứ mà thôi!"

Nam nhân khẽ động, đến trước mặt Phụng Thiên Vũ: "Tuyệt Nhi, đây là lần đầu tiên nàng dùng vũ khí với ta!"

Phụng Thiên Vũ nhíu mày: "Nếu như người thích, về sau ta đều sẽ làm như vậy!"

Ngụ ý chính là nếu người về sau còn nhúng tay vào chuyện của nàng, chắc chắn nàng sẽ không thủ hạ lưu tình!

Nam nhân nghe thấy vậy, thân hình khẽ động, liền biến mất ở tại chỗ, nhưng giọng nói vẫn vương vấn bên tai nàng: "Tuyệt Nhi, ta chờ nàng trở lại, chờ nàng và hắc trở thành kẻ địch!"

Thanh âm phiêu đảng trong không khí, xa xa dần biến mất!

Phụng Thiên Vũ đem Đoạn Hồn thu hồi vào trong không gian, tiếp tục bước chân vào rừng rậm, Vô Hận, mặc kệ người muốn làm cái gì, ta đều phụng bồi đến cùng!

... ..

"Dạ Huyền Ngọc, chờ một chút!"

Rừng rậm bên kia, Mộc Mộc dựa vào một cây đại thụ, nhìn nam nhân trước mặt, hô một tiếng!

Nam nhân này thật không biết thế nào là thương hương tiếc ngọc a, sau vụ huyết tri, cơ thể nàng còn chưa được hồi phục, nam nhân này còn muốn đi nhanh như vậy, quả nhiên, chuyện tối ngày hôm qua đều là giả dối mà... !

Dạ Huyền Ngọc quay đầu lại, lạnh lùng hỏi: "Thì thế nào?" Nữ nhân này cứ trên đường đi là hô to gọi nhỏ, cứ đợi một lát rồi đợi thêm một lát!

"Ta hình như vừa nghe được có tiếng người nói!"

Mộc Mộc đi qua, tiếp tục nói: "Giống như có người nào đó đang nói cái gì Tuyệt Nhi đó!"

Dạ Huyền Ngọc nghe xong, đưa tay sờ lên trán của nàng: "Không có phát sốt a?"

Mộc Mộc cảm thấy trên đầu có ba con quạ bay qua a, không chút lưu tình gạt tay Dạ Huyền Ngọc ra: "Ta nói là sự thật, thính lực của ta rất là tốt đó!"

Dạ Huyền Ngọc biết thính lực của nàng không tệ, nhưng ở nơi hoang vu vắng vẻ như thế này thì làm gì có tiếng người nói chuyện được?

"Dạ Huyền Ngọc, chúng ta đi mau, nhất định là A Vũ đang đi tìm chúng ta đó!"

Mộc Mộc hưng phấn lôi kéo hần, lại không phát hiện ra sắc mặt của người nào đó đang tươi tỉnh chuyển sang âm u!

"Hừ!"

Dạ Huyền Ngọc từ trong lỗ mũi hừ ra một cái, nữ nhân chết tiệt, không biết cao hứng cái gì!

"Ha ha" Mộc Mộc gượng cười hai tiếng: "Dạ Huyền Ngọc, chúng ta đi nhanh đi!"

Nam nhân này nổi điên cái gì không biết?

Dạ Huyền Ngọc cũng không có làm khó nàng, bản thân cũng rất nhanh đi thẳng về phía trước!

Mộc Mộc thấy vậy, bấu môi, làm một cái mặt quỷ, rồi đi theo sau!

...

"Hừ...hừ..." Hai tiếng, hai mũi tên linh lực màu đỏ găm thẳng vào thân cây, mà ngay bên dưới hai mũi tên đó chính là hai con rắn với đầy đủ màu sắc rực rỡ!

Phượng Thiên Vũ buông tay, nhìn thoáng qua hai con rắn độc kia, thở dài: "Không mang theo Mộc Thương, thật là quyết định sáng suốt a!"

Nếu Mộc Thương ở đây, chỉ sợ không chạy toán loạn thì cũng ngắt xiết mất!

Giải quyết xong bọn rắn, Phượng Thiên Vũ tiếp tục đi thẳng về phía trước, một bộ áo đỏ như lửa, một mặt nạ bán nguyệt, cùng thanh cung đỏ rực trên tay, cứ như thế mà bước sâu vào trong rừng rậm!

"A Vũ!"

Mộc Mộc trông thấy bóng dáng màu đỏ kia, liền cất giọng hô to lên, màu đỏ, A Vũ rất thích màu đỏ, cũng chỉ có A Vũ mới có thể đem màu đỏ biến thành một màu lạnh lùng vô tình!

Phượng Thiên Vũ tươi cười, nhìn hai người phía trước, chân bước thật nhanh, nỗi lo lắng trong lòng nàng bây giờ mới có thể buông xuống!

"Mộc Mộc!"

Mộc Mộc mỉm cười, ôm lấy nàng: "A Vũ, rốt cuộc cũng nhìn thấy người rồi!"

Phượng Thiên Vũ vừa cười vừa nói: "Không có việc gì là tốt rồi!" Ngược mắt nhìn thoáng qua nam nhân lạnh lùng kia: "Cảm ơn người!"

Nàng tất nhiên phải cảm ơn hần rồi, mặc dù biết hần có chút ý đồ với Mộc Mộc, nhưng ít nhất khi Mộc Mộc gặp nguy hiểm hần đã lao người xuống cứu nàng, giúp Mộc Mộc hoàn hảo không tổn hao gì, cái này mới là quan trọng nhất!

Dạ Huyền Ngọc chỉ nhẹ gạt đầu, không nói gì!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Thiên Ngươi

"A Vũ, vừa rồi ngươi có nghe được âm thanh gì không, thí dụ như Tuyết Nhi gì đó?"

Buông Phượng Thiên Vũ ra, Mộc Mộc bắt chuyện, chẳng lẽ thật sự là nàng nghe lầm?

Phượng Thiên Vũ nhìn Mộc Mộc, chẳng lẽ những lời nói của nam nhân kia Mộc Mộc đều nghe được sao?

"Không nhìn thấy người nào, cũng không có nghe được!"

Phượng Thiên Vũ trả lời, cũng không muốn nói cho Mộc Mộc biết!

"Xem ra là thật sự là nghe lầm rồi, A Vũ chúng ta trở về đi!"

Mộc Mộc lôi kéo Phượng Thiên Vũ, vui vẻ bước về phía trước, mà Dạ Huyền Ngọc vẫn lặng lẽ đi ở phía sau, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào bóng dáng màu trắng kia!

Đem qua là hấn trúng tà sao?

Lại còn ôm nàng!

... ..

Trở lại Học Viện, còn chưa bước đến sân nhỏ, Phượng Thiên Vũ đã gặp hai người!

"Phượng Thiên Vũ, hai ngày nay ngươi đi đâu vậy?"

Đông Ngự Phong đi qua, nhìn thoáng qua Dạ Huyền Ngọc, bất mãn hỏi, không biết hai ngày nay nữ nhân này biến đi đâu, tìm mọi chỗ cũng không thấy nàng!

Mộc Mộc tiến lên một bước: "Ngươi là ai?"

"Mộc Mộc!"

Phượng Thiên Vũ kéo nàng qua một bên, nhu hòa nói: "Ngươi cùng Dạ Huyền Ngọc về trước đi, ta sẽ về sau!"

"Vậy được rồi, chúng ta đi trước!"

Mộc Mộc gạt đầu, kéo khối băng sơn bước đi về sân nhỏ, khi đi lướt qua Đông Ngự Phong, nàng liền tròn mắt hung hãn nói: "Nếu A Vũ gặp chuyện không may, ta thiên ngươi!"

Khóe miệng Phượng Thiên Vũ co lại, Mộc Mộc, ngươi thật đúng là... nói ra những lời thật kinh người!

Đông Ngự Hoàng tươi cười: "Cô nương yên tâm đi, Thiên Vũ không có việc gì!"

Khuôn mặt Đông Ngự Phong đang đen đến mức không thể đen nổi nữa rồi!

"Tốt nhất là như thế " Nói xong, Mộc Mộc lôi kéo Dạ Huyền Ngọc tiếp tục bước đi!

Đông Ngự Hoàng lắc đầu, cô gái này thật đặc biệt... !

"Tam vương gia, ngươi tìm ta là có chuyện gì?"

Phượng Thiên Vũ ôn hoà hỏi, đối với Đông Ngự Phong, nàng thủy chung không muốn gặp hấn đâu!

Đông Ngự Phong không nói lời nào, nữ nhân này giống như không muốn chào đón hấn?

"Thiên Vũ muội muội, là ta muốn gặp muội!"

Đông Ngự Hoàng kịp thời lên tiếng, tuy rằng đệ đệ của hấn thật đáng đời khi bị Thiên Vũ ghét bỏ, nhưng dù sao vẫn là đệ đệ của hấn, không thể không giúp!

"Không biết Ngự Hoàng ca ca gặp ta là có chuyện gì?"

So với thái độ đối với Đông Ngự Phong, Phụng Thiên Vũ đối với Đông Ngự Hoàng cũng ôn hòa hơn một chút!

Đông Ngự Hoàng nghe nàng hỏi như vậy, trong lòng vui vẻ: "Thiên Vũ muội muội nhớ ta sao?"

"Ừm!" Phụng Thiên Vũ gật đầu, ngay từ đầu nàng vốn không có nhớ ra, nhưng nhìn thái độ của Đông Ngự Hoàng cùng dung mạo của hắn, rất giống với di nương, liền nghĩ đến khả năng hắn chính là Thái Tử của Đông Dạ quốc, là nhi tử của di nương, khi này hắn gọi nàng là Thiên Vũ, nàng đã biết được đáp án rồi!

"Cũng không có chuyện gì, ngày hôm qua ta có nhận được một bức thư của Vân di, thân thể của Vân di đã khá hơn rất nhiều, Vân di biết rõ Thiên Vũ muội muội đang ở đây, vì vậy đã viết một phong thư nhờ ta đưa cho muội!"

Đông Ngự Hoàng nói xong, từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư, đưa tới trước mặt Phụng Thiên Vũ!

Phụng Thiên Vũ tiếp nhận lá thư, không có lập tức mở ra, mà là cẩn thận từng li từng tí thu lại: "Cảm ơn người!"

"Thiên Vũ, muội không cần khách khí như vậy, mẫu thân cùng Vân di vốn là tỷ muội kết nghĩa, chúng ta coi như là huynh muội rồi, nói lời cảm tạ thật quá khách khí rồi!"

Đông Ngự Hoàng vốn muốn nói hai người như người một nhà, suy nghĩ một chút, vẫn không nên nói ra đi!

Như vậy sẽ không tốt!

"Tốt lắm, Ngự Hoàng ca ca, Thiên Vũ còn có việc, cáo từ trước!"

Đông Ngự Hoàng nghe xong liếc đê đê của mình, rồi đáp lời: "Ừ "

Phụng Thiên Vũ trực tiếp rời đi, cũng chưa từng nhìn qua Đông Ngự Phong!

Đông Ngự Phong nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong lòng thật khó chịu, tự giễu cười chính mình, đây không phải tự bản thân hắn tạo nên hay sao!

"Ngự Phong, đi thôi!"

Đông Ngự Hoàng vỗ vỗ vai của hắn: "Đội có lớp, chúng ta trở về thôi!"

Đông Ngự Phong gật đầu, cùng hắn rời đi!

... ..

Phụng Thiên Vũ trở lại sân nhỏ, Thanh Loan cũng vừa vận xuất hiện, hai người liền trông thấy nhau!

"Thiên Vũ, cái kia, ta... !" Thanh Loan ấp úng, không biết giải thích thế nào, nàng đột nhiên xuất hiện biết giải thích thế nào đây!

"Có U Minh quả sao?"

Phụng Thiên Vũ đạm mạc hỏi, cũng không để ý chuyện nàng tự nhiên xuất hiện, giống như là không trông thấy vậy... !

"Ừ, đã có!"

Thanh Loan nói xong, từ trong không gian xuất ra một chiếc hộp tinh xảo, trong hộp là một quả trái cây màu xanh, không lớn không nhỏ, vừa vặn!

Phụng Thiên Vũ nhìn thoáng qua, rồi nói: "Chúng ta đi đến phòng Vân Ế thôi!"

Thanh Loan đem cái hộp cầm chặt trong tay, cùng Phụng Thiên Vũ bước đến gian phòng của Vân Ế!

"Ta đã trở về!"

Thanh Loan bước nhanh đi vào, đem hộp trong tay giao cho Thanh Ngự: "Cái này chính là U Minh quả, nhanh đưa cho hắn ăn đi!"

"Được!"

Thanh Ngự mở hộp ra, cầm lấy quả trái cây rồi đưa cho Vân Ế!

Mọi người trông thấy dải hắc khí trên cánh tay trái của Vân Ế đang giảm dần đi, sau đó biến mất không thấy gì nữa, mới dám thở dài một hơi, cuối cùng đã không sao rồi... !

Vân Ế nhìn cánh tay của mình đã được khôi phục bình thường, cao hứng nói: "Thanh Loan, cảm ơn người rồi, nhưng mà..." Vân Ế xoay chuyển lời nói, tiếp tục hỏi: "Nhưng sao người có được U Minh quả?"

Không chỉ Vân Ế mà những người có mặt ở đây đều rất nghi hoặc điểm này, Mộc Mộc cũng không biết U Minh quả là lấy ở đâu, nhưng khi nghe mọi người nói U Minh quả chỉ có ở Minh giới, còn có Thần Thủ thù hộ, một mình Thanh Loan có thể tự đi lấy được sao?

Trên thực tế Vân Thương đang nhìn nàng rất chăm chú, trực giác mách bảo cho Thanh Loan là chết chắc rồi, quay về Minh cung, cũng không nghĩ đến phải giải thích với bọn họ như thế nào cả!

"Cái này... Đúng, phụ thân ta lúc trước có cứu qua một người, vì trả ơn cho phụ thân nên hắn mới đưa cho phụ thân ta U Minh quả này, vốn ta không biết được lai lịch của nó đâu nhưng qua một lần tình cờ đọc trong sách nên mới biết rõ về nó đó!"

Khóe miệng Phượng Thiên Vũ co rút, hay lắm, Thanh Loan người nói hay lắm... !

"U Minh quả là đồ vật của Vương tộc Minh giới!"

Đứng ở một bên, Dạ Huyền Ngọc lạnh lùng bồi thêm một câu, như châm thêm dầu cho ngọn lửa!

"Người không nói cũng không ai nói người cầm đâu!" Thanh Loan hung dữ nhìn Dạ Huyền Ngọc, rồi im lặng nhìn lên trời, nàng nặn óc miết mới đưa ra được cái lí do này, nam nhân chết tiết này còn cố tình châm ngòi nữa sao?

Đồ vật của Vương tộc, ai! !

Thanh Ngư cũng tò mò rồi, từ khi quen biết Thanh Loan tí, đây là lần đầu tiên trông thấy tí hung dữ như vậy!

Dạ Huyền Ngọc nhún vai, hắn chỉ nói đúng sự thật mà thôi!

"Thanh Loan đã nói U Minh quả là quả của người ta trả ơn cho phụ thân nàng rồi mà, sao cứ bắt bẻ nàng vậy!"

Phượng Thiên Vũ bước đến trước mặt Vân Ế rồi tiếp tục nói: "Vân Ế, nếu như không sao, ngày mai chúng ta bắt đầu đi học, thân thể của người như thế nào rồi?"

Vân Ế giật giật tay, vận dụng một chút linh lực: "Hoàn toàn không có việc gì!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Lo Lắng

"Vậy là tốt rồi, mấy ngày nay mọi người đều rất mệt mỏi, ta sẽ để Viêm trông coi, các người mau chóng đi nghỉ đi!"

Đúng vậy a, bây giờ đã cứu được Mộc Mộc, độc trên người Vân Ế cũng đã được giải quyết. Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm!

Thanh Ngư nghe tiểu thư mình nói như vậy, quay đầu nhìn Vân Ế: "Tiểu thư, các người nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ ở đây thêm chút nữa!"

Y phục trên người Vân Ế đã rất bẩn thỉu, cần phải tắm rửa, hắn vừa mới khỏi bệnh, không thể hoạt động nhiều được, nàng phải giúp hắn chuẩn bị nước ấm thật tốt a!

Phượng Thiên Vũ gật đầu, đi khỏi gian phòng, Mộc Mộc, Vân Thương cùng Thanh Loan đều trở về gian phòng của mình, trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn lại Thanh Ngư cùng Vân Ế!

Bốn mắt nhìn nhau, Thanh Ngư bỗng chốc nhớ tới hành động lúc nãy của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng lên, nói chuyện cũng cà lăm rồi: "Chàng . . . chàng, trước chút~~ ta đi lấy nước ấm!" Nói xong, liền chạy bay ra khỏi gian phòng!

Ra khỏi phòng, Thanh Ngư sờ sờ mặt, mắc cỡ muốn chết a, nàng, nàng sao lại có thể nói ra những từ ấy chứ... !

Vân Ế khẽ cười một tiếng, đứng đây, Thanh Ngư, giờ nàng hối hận cũng đã muộn rồi!

Thanh Ngư lấy tốc độ cực nhanh, nháy mắt nước ấm và quần áo của Vân Ế đều được nàng chuẩn bị xong.

Thanh Ngư nhìn nhìn chung quanh, phát hiện mọi thứ đều được chuẩn bị tốt: "Vân Ế, chàng tắm rửa trước đi, quần áo bẩn ta sẽ giặt giúp chàng!"

Nói xong chân cũng chuẩn bị bước ra ngoài, nhưng lại bị Vân Ế ngăn lại!

Nhìn nam nhân trước mặt, Thanh Ngu ngẩng đầu: "Còn có chuyện gì sao?"

Vân Ế thò tay ôm lấy nàng, mang theo nụ cười trên môi: "Thanh Ngu, ta cũng thích nàng!"

"Àm ăm! !"

Thanh Ngu cảm thấy trái tim như muốn nhảy ra ngoài, trên mặt mới bình phục nay đã muốn đỏ rực!

"Chàng, chàng tắm rửa trước đi, ta, ta đi ra ngoài trước!"

Thanh Ngu đẩy Vân Ế, muốn đi ra ngoài, ai biết rằng lại không cẩn thận vấp ngã, thân hình lão đảo, mắt thấy chuẩn bị tiếp đất!

Vân Ế thấy vậy, nhanh chóng tiếp được nàng!

"Ta... !" Lời còn chưa nói hết, Thanh Ngu đã ngậy ngấn cả người, kinh ngạc nhìn dung nhan phóng đại trước mắt!

"Àm ăm!"

Nửa ngày sau Vân Ế mới buông nàng ra, nhìn Thanh Ngu đang hồn lìa khỏi xác, Vân Ế mỉm cười nói: "Thanh Ngu, hoàn hồn!"

Thanh Ngu giật mình, không dám nhìn hấn, trực tiếp chạy ra gian phòng, chạy thẳng đến gian phòng của Phượng Thiên Vũ!

Trời ạ, nàng, nàng vừa mới hôn Vân Ế... !

"Tiểu thư!"

Thanh Ngu đẩy cửa phòng ra, khôi phục lại tâm tình mới dám bước vào, trong phòng không một bóng người, cũng không có bối rối, nhất định tiểu thư đã vào không gian tu luyện rồi!

Nàng cũng phải gấp rút tu luyện a, coi như là chiến đấu không thể giúp được tiểu thư nhưng cũng không thể trở thành gánh nặng cho tiểu thư được!

... ..

Bên trong không gian Hồng Liên, Phượng Thiên Vũ khoanh chân ngồi, linh khí trong không gian điên cuồng lao vào trong cơ thể nàng, liên tục không ngừng, toàn bộ người nàng đều bị linh khí bao bọc!

Vận chuyển linh lực một lần cuối cùng, Phượng Thiên Vũ mới thu tay, cảm thụ linh lực trong cơ thể, khuôn mặt lạnh lùng có chút tươi cười, bây giờ đã là cao cấp Linh Tông rồi, chỉ cần cơ hội là nàng có thể đột phá!

"Mẫu thân!"

Tuyệt Ảnh cầm lấy một khóa linh quả, so với lúc trước ngủ say, mấy ngày nay hấn luôn lo lắng, ngoại trừ Thượng Cổ Thần Thú Thất Dạ, hấn vẫn luôn cảm thấy có một cỗ khí tức ma khí giống hấn và Thất Dạ, nhưng điểm kì quái chính là, cỗ khí tức ma khí chưa hoàn toàn thức tỉnh, giống như là đang ngủ say!

Hấn đang lo lắng, ma thú vẫn đang ngủ say đã có cỗ khí tức như thế, nếu là tỉnh lại, không biết sẽ thành cái dạng gì nữa, hấn cảm nhận được khí tức này bắt đầu từ khi gặp tên nam nhân Vô Hận kia.

"Ảnh nhi, sao hai ngày nay ngươi luôn nhíu mày vậy, là đang lo lắng chuyện gì sao?"

Phượng Thiên Vũ cảm khóa linh quả rồi cất giọng hỏi, từ lúc nàng tu luyện, Ảnh nhi vẫn luôn bên cạnh nàng, thỉnh thoảng nhíu mày, rõ ràng là có tâm sự, bằng không thì sao mặt mày lại nhăn nhó như thế!

"Mẫu thân, người nói xem Ảnh nhi có bình an vượt qua Lôi kiếp hay không?"

Tuyệt Ảnh chớp chớp đôi mắt màu đỏ, tạm thời không nên cho mẫu thân biết, dạo gần đây mẫu thân rất mệt mỏi, nếu biết được chỉ sợ tăng thêm phần lo lắng!

Phượng Thiên Vũ mỉm cười, thì ra Ảnh nhi là đang lo lắng chuyện Độ kiếp a!

"Ảnh nhi, người sẽ bình an thôi đừng lo lắng!"

"Ta cũng nghĩ như vậy!" Tuyệt Ảnh gật đầu, đúng vậy a, hấn nhất định sẽ Độ Kiếp thành công, sau đó trở nên mạnh mẽ, chỉ khi hấn mạnh mẽ mới có thể đối phó với cái khí tức nguy hiểm kia!

"Ảnh nhi, thời gian còn sớm, ngươi giúp mẫu thân mang một chút dược liệu đến đây đi, chúng ta sẽ luyện đan!"

Những ngày qua đều không có luyện chế đan, đan dược trên người nàng đã dùng sắp hết rồi!

Cũng không biết sư phụ đang ở đâu?

Từ không gian trừ vật Hoàng liệm, Phượng Thiên Vũ xuất ra đan đỉnh, phân loại dược liệu mà Tuyết Ảnh mang tới, đem vài cọng dược liệu thượng đẳng trầm nầm vào trong đan đỉnh, bắt đầu chuyên tâm luyện đan!

Tuyết Ảnh đứng ở một bên yên tĩnh nhìn!

Thời gian cứ thế trôi qua, Phượng Thiên Vũ cũng đã luyện chế ra một ít Tri Dũ đan, Hồi Linh đan, ba viên Tẩy Tủy Đan cùng với một viên tấn cấp linh lực Khánh Nguyên đan!

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Phượng Thiên Vũ nhanh chóng triệu hoán Viêm trở về, đêm qua tập trung vào luyện chế đan dược, từ trong không gian đi ra đã là nửa đêm, quên mất đem Viêm trở về không gian, thật sự là...!

"Tiểu thư, sao người dậy sớm vậy?"

Thanh Ngư từ trong gian phòng của mình bước ra, trông thấy Phượng Thiên Vũ đang đứng ở trong sân, cũng nhanh chóng đi tới!

Phượng Thiên Vũ ngẩng đầu, nhẹ nói: "Ngươi cũng dậy rất sớm!"

Thanh Ngư ngẩn người, cái trán mồ hôi xuất hiện thêm mấy đường hắc tuyến, gượng cười hai tiếng, không phải là nàng dậy sớm, mà cả đêm qua nàng không ngủ được, chết tiệt đều là do... Văn Ế, nhắm mắt lại, khuôn mặt tuần tú lại xuất hiện trong đầu nàng!

"Chẳng lẽ..." Khóe môi Phượng Thiên Vũ nở ra một nụ cười sáng rực: "Thanh Ngư đêm qua ngươi không ngủ được sao?"

Thanh Ngư cúi đầu: "Tiểu thư cả ngày hôm qua người chưa ăn cái gì cả, đột lát nữa mọi người thức dậy rồi chúng ta cùng ăn luôn, ta đi làm chút đồ ăn!"

Nói xong, nàng liền nhanh chóng biến mất. !

Phượng Thiên Vũ sững sờ, chạy cái gì? Nàng chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi mà.

"A, A Vũ, ngươi ở đây à?"

Mộc Mộc đi qua, ngồi xuống, cả người đều nằm trên bàn đá, bộ dáng kia hoàn toàn còn đang ngái ngủ!

Khóe miệng Phượng Thiên Vũ co lại: "Mộc Mộc, chưa tỉnh ngủ thì vào phòng ngủ tiếp đi?"

Mộc Mộc hơi mở mắt ra một chút, cất giọng buồn bã: "A Vũ, ta có chứng sợ đến trường a!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Đả Thương Phu Tử

"Chứng sợ đến trường sao?" Phượng Thiên Vũ nhú mày, đây là bệnh gì a?

"A Vũ, từ khi ta còn nhỏ ta đã bị đuổi học rất nhiều lần!" Mộc Mộc bình thản tiếp tục nói: "Bởi vì ta thường xuyên đánh lão sư, trường học rất sợ hãi, vì vậy... Ngươi hiểu rồi đấy!"

Phượng Thiên Vũ cảm thấy trên đầu mình có ba con quạ đang bay, đây chính là chứng bệnh sợ đến trường sao?

"Ồ, Mộc Mộc tỷ sao hôm nay tỷ lại dậy sớm vậy?" Thanh Ngư cầm hai món điểm tâm để lên bàn, rồi quay sang hỏi Mộc Mộc!

"Thanh Ngư, muối cũng vậy!" Mộc Mộc thuận miệng nói một câu, sau đó duỗi móng tay tà ác chop lấy miếng điểm tâm, đến giữa không trung lại ngừng lại: "Ta rửa mặt đã, A Vũ không được ăn hết đâu đó!"

Phượng Thiên Vũ im lặng, nàng cũng không phải heo, sẽ không ăn hết được đâu !

Thanh Ngự đem điểm tâm ra rồi lại đi vào phòng bếp, nàng vẫn đang nấu cháo ở trong đó!

Một canh giờ sau, tất cả mọi người đều tập trung trong sân nhỏ, Thanh Ngự cũng đem toàn bộ đồ ăn bưng ra ngoài!

Vân Thương kinh ngạc nhìn muối muối của mình, trăm mặc không nói lời nào, muối muối của hắn thật tội a!

Thanh Loan gấp một miếng thịt kho tàu, Thanh Ngự làm ăn sẽ rất ngon a!

Cơm nước xong xuôi, mấy người liền đi đến đan viện, tính toán một chút, từ khi khai giảng đến giờ bọn hắn đều không đi học!

Quả nhiên, khi nhóm người tiến vào đan viện liền có người ngăn bọn họ lại!

Bên ngoài cửa phòng học, có một vài nữ tử, tất cả đều mặc xiêm y màu trắng, trên người có thêm áo choàng của vũ viện, đây chính là đệ tử của vũ viện!

Nhưng vấn đề ở đây là, đệ tử vũ viện đứng chắn trước cửa phòng học đan viện là để làm gì?

"Xin hỏi người là Dạ Huyền Ngọc công tử sao?" Một trong số những nữ tử bước lên phía trước, lễ phép hỏi!

Dạ Huyền Ngọc không kiên nhẫn nhẹ gật đầu, người kia là ai a?

"Dạ công tử, sư phụ phái chúng ta đến là mời người về học tập tại vũ viện!" Hai người khác cũng cất bước đi lên cung kính nói chuyện!

Phượng Thiên Vũ đảo mắt nhìn qua ba người, ba người này điểm duy nhất giống nhau đó chính là dung mạo đều rất xinh đẹp, không còn cái khác. Viện chủ vũ viện là muốn cái gì đây?

Dạ Huyền Ngọc trực tiếp tránh qua một bên, từ trên cao nhìn ba người trước mặt: "Ta nói đi học ở vũ viện lúc nào?"

Lá gan của Vũ Thiên cũng quá lớn đi, chuyện của hắn cũng dám xen vào, còn phái người đến 'mời' hắn đi học tại vũ viện, Dạ Huyền Ngọc hắn há lại để cho hắn an bài hay sao!

"Cái này. Ý của sư phụ là vũ viện sẽ thích hợp với Dạ công tử hơn so với đan viện, cho nên mới để cho chúng ta đến mời công tử!" Nữ tử đầu tiên bước lên đáp lời!

"Cút về nói với Vũ Thiên, ta muốn làm gì là chuyện của ta, Vũ Thiên hắn không quản được ta!" Dạ Huyền Ngọc nói xong, không để ý tới nhóm nữ tử đó nữa, trực tiếp tiến vào phòng học!

Đúng là dạng người gì cũng có mà!

Ba vị nữ tử ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác: "Làm sao bây giờ a?"

"Chúng ta về nói với sư phụ thôi!" Một trong số ba nữ tử xinh đẹp liếc mắt nhìn Vân Thương, rồi mang theo hai người kia bước đi!

Không nghĩ tới Dạ Huyền Ngọc không chỉ là một công tử tuấn mỹ, tính cách cũng thật khí phách a!

Phượng Thiên Vũ suy nghĩ nhìn ba người bước đi, sau đó cũng đi vào phòng học, kịch vui cũng xem xong rồi, cũng nên đi học thôi!

Mấy người cũng bước vào lớp học, mà Mộc Mộc lại một lần nữa thấy được tính khí của Dạ Huyền Ngọc!

Có lẽ bây giờ người trong phòng học không ai không biết đến nhóm người Phượng Thiên Vũ rồi, những người tập trung tại quảng trường ngày hôm đó không thể không biết đến nam nhân yêu mị Dạ Huyền Ngọc ấy, tính khí bá đạo không thèm quan tâm đến lời nói của viện chủ, vì vậy khi Dạ Huyền Ngọc đi vào, người trong phòng học tự nhiên nhường ra một con đường!

Lão sư dạy học là một lão đầu khá nghiêm túc, tính khí lại rất xấu, đan viện vốn luôn đứng sau vũ viện, vì thế lão sư này khi dạy học đều rất không nhiệt tình, hôm nay Dạ Huyền Ngọc đến muộn, hắn không dám nói gì, nhưng mấy người đi đằng sau hắn không thể bỏ qua!

"Ngươi."

Lý phu tử chỉ vào Phượng Thiên Vũ, âm thanh khá lớn, khẩu khí bất mãn: "Ngươi, đi học mang mặt nạ để làm gì?"

Phượng Thiên Vũ dừng lại bước chân, liếc lão sư đang đứng, không mặn không nhạt nói: "Phu tử, Học Viện có quy định không được mang mặt nạ sao?"

Lý phu tử sững sờ, tính khí ngang ngược càng tăng thêm: "Trường học không có quy định, ta quy định, quy định của ta là không được, vì vậy ngươi lập tức mang mặt nạ xuống cho ta!"

Phượng Thiên Vũ nghe xong, hai mắt híp lại, vẫn chưa có người nào dám dùng khẩu khí đó nói chuyện với nàng đâu!

"Phu tử, tốt nhất không nên chọc giận Thiên Vũ!"

Mộc Mộc đứng ở một bên cười trộm, dùng ánh mắt nhìn nhìn lão sư rồi lắc đầu!

"Không lấy mặt nạ xuống thì đừng học môn của ta!" Lý phu tử quē quá hóa khùng, trực tiếp vút ra một câu như vậy, còn không có học sinh dám không nghe lời hần đâu!

Phượng Thiên Vũ trực tiếp tiến lên ngồi xuống một bàn trống, cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn hần!

Trong phòng các học đệ từ đầu kinh ngạc đứng lên, có vài người bắt đầu xôn xao bàn tán: "Các người trông thấy sắc mặt của Lý phu tử chưa?"

"Đúng vậy a, mặt hoàn toàn thay đổi luôn rồi nha!"

"Đúng đấy, hiện tại cũng có người chống đối lại hần rồi, rõ ràng ngày thường đều chèn ép chúng ta mà!"

Tiếng bàn tán càng ngày càng nhiều, sắc mặt Lý phu tử cũng càng ngày càng khó coi!

Đột nhiên, mang theo một đạo linh lực đánh mạnh vào sau lưng của Phượng Thiên Vũ!

Lập tức mọi người ngừng nói.

Phượng Thiên Vũ cảm giác được cường lực đang tiến về phía mình, thân hình lóe lên rồi biến mất ngay tại chỗ, sau đó xuất hiện trước mặt Lý phu tử!

Phượng Thiên Vũ nhìn Lý phu tử, môi mông nhẹ kéo: "Thân là phu tử, lại ở sau lưng đánh lén đệ tử, người dám xưng là phu tử sao?"

Nhìn Phượng Thiên Vũ đột ngột xuất hiện trước mặt, Lý phu tử cũng sửng sốt một chút, hần không nghĩ tới tốc độ của Phượng Thiên Vũ lại nhanh như vậy, nhưng đòi thừa nào có phu tử đi sợ đệ tử!

"Đánh lén thì như thế nào?"

Lời này vừa nói ra, không khí trong phòng học càng thêm căng thẳng, đây là cái dạng phu tử gì thế!

"Như thế nào là sao?" Phượng Thiên Vũ ôn nhu cười, đầu ngón tay rất nhanh tóm chặt lấy cổ của hần: "Giết người, thì như thế nào?"

Những người khác ở một bên đứng xem, không nói gì, bọn họ cũng muốn Phượng Thiên Vũ đánh cái tên phu tử này tàn phế luôn đi, cũng không cần phải giết hần!

Nhóm đệ tử bắt đầu sốt ruột rồi!

"Cô nương, buông phu tử ra đi, bằng không sẽ bị phu tử trừng phạt đó!"

Phượng Thiên Vũ nghe xong, hai tay càng thêm xiết chặt, không có ý tứ muốn buông ra!

"Kì quái, phu tử là trung cấp Linh Tông, tại sao lại đánh không nổi cô nương kia nhỉ?" Có người nghi hoặc cất giọng hỏi!

Mộc Mộc cười đắc ý: "Đó là bởi vì A Vũ nhà ta cũng là trung cấp Linh Tông!"

Lời này vừa nói ra, Lý phu tử phải mở tròn hai mắt, không có khả năng, nếu như nàng chỉ là một trung cấp Linh Tông, thì cùng lắm chỉ ngăn cản được linh lực của hần mà thôi, chẳng lẽ nàng là cao cấp Linh Tông?

Ý nghĩ này vừa hiện ra, Lý phu tử lập tức cảm thấy mình như sắp chết rồi!

Phượng Thiên Vũ bỏ qua hần, khi Lý phu tử còn chưa lấy lại được tinh thần, một chương đánh tới hần liền bay ra ngoài!

"Cút!"

Lý phu tử từ dưới đất đứng lên, trong miệng còn có máu tươi, nhìn Phượng Thiên Vũ: "Người đợi đấy" nói xong vừa lẩn vừa bò đi ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Dem Đá Nặng Chân Mình

"Tiểu thư, như vậy không sao chứ?"

Thanh Ngư đi ra phía trước, lo lắng hỏi, nàng không phải lo lắng cho tên phu tử kia, mà nàng lo tiểu thư làm như vậy sẽ bị người của học viện trừng phạt!

Phượng Thiên Vũ kéo Thanh Ngư qua, ánh mắt tràn ngập vui vẻ: "Thanh Ngư, không cần lo lắng!"

Nàng hiểu Thanh Ngư đang lo lắng điều gì, nhưng phu tử lại đi đánh lên sau lưng đệ tử thật sự nàng không thể chấp nhận được!

Lý phu tử bị đánh thương, chạy thẳng một mạch đến thư phòng của Thanh Viễn viện chủ, lão đảo bước vào!

Thanh Viễn vớng đang đứng ở bồn hoa, trông thấy hấn tiến vào, thả dụng cụ làm hoa xuống, bước tới: "Lý Khánh, người nào lại đánh người thành như vậy?"

Cánh tay vươn ra, bắt mạch Lý Khánh: "Ra tay cũng không quá nặng!"

"Viện chủ, người phải làm chủ cho ta a!"

Nước mắt nước mũi của Lý Khánh lập tức rơi xuống, nhìn không khác gì một nữ nhân đánh đá chua ngoa!

"Được rồi, nói cho ta nghe chuyện gì đã xảy ra?" Thanh Viễn phát tay, ngăn hấn mếu máo lại!

Đối với cái tên Lý Khánh này hấn cũng không có cảm tình gì, người này rất làm biếng, không có trách nhiệm với đệ tử của mình, lười biếng lại giờ thủ đoạn, nếu không phải vị kia đang trên đường đến đây, nên mới để hấn dạy nhóm tân sinh này, không thì Học Viện cũng định trục xuất hấn rồi!

"Viện chủ, nhóm tân sinh lần này, có vài người hôm nay mới chịu đi học, hôm nay mang mặt nạ đến lớp học, ta sợ ảnh hưởng không tốt, vì vậy muốn nàng ta tháo xuống, ai biết nàng không chịu nghe theo, ý vào mình cố thực lực cao hơn ta nên đã đã thương ta!" Lý Khánh rất tự nhiên tóm tắt toàn bộ sự tình, đem toàn bộ câu chuyện đổi trắng thành đen hoàn toàn xóa đi vụ việc hấn ta đánh lên Phượng Thiên Vũ!

"A?"

Thanh Viễn đem âm A thật dài, nhớ tới nữ tử đeo mặt nạ đứng trong hàng ngũ tân sinh hôm trước, bán tín bán nghi hỏi: "Thật sự là như thế?"

Lý Khánh nghe vậy, liền vội vàng gạt đầu: "Thật sự, viện chủ, người phải mau trục xuất nàng ta ra khỏi Học Viện, bằng không lời đồn đại truyền ra sẽ tổn hại đến thanh danh học viện của chúng ta, đệ tử lại đi đánh phu tử, làm sao có thể chấp nhận sự việc này được!"

Thanh Viễn cất bước đi đến bàn đá không xa, ngồi xuống, tự rót cho mình một ly trà: "Lý Khánh, ta hỏi người sự việc có đúng như thế không, người phải thành thật trả lời cho ta biết!"

Hấn(TV) không tin vị cô nương lại tự nhiên ra tay đánh hấn(LK), càng không tin vị cô nương kia ý vào thực lực của mình mạnh hơn mà ngang ngược đánh người.

Có lẽ Lý Khánh đã làm gì đó với cô nương, chọc tới cô nương nên người ta mới ra tay!

Lý Khánh cũng không nghĩ tới viện chủ sẽ nói như vậy, dù sao hấn cũng là phu tử, đối với chuyện này đương nhiên viện chủ phải đứng về bên hấn, hấn nói cái gì, viện chủ sẽ tin cái đó chứ, sao lại hỏi ngược lại hấn!

"Viện chủ, ta... !" Lý Khánh muốn nói rồi lại thôi, viện chủ lần này là như thế nào?

Thanh Viễn đặt ly trà xuống, nhìn Lý Khánh: "Người không nói thì ta sẽ phái người đến hỏi!"

Lý Khánh thấy Thanh Viễn không giống nói đùa, vội vàng đem chân tường ngon ngon kể lại!

Thanh Viễn nghe xong, vỗ bàn, đứng bật dậy, giáo huấn một trận với Lý Khánh: "Lý Khánh, người thân là phu tử của học viện, biết rõ ràng các đệ tử có quyền riêng tư, người tốt xấu không phân biệt, lại dám ra tay đánh lên đệ tử của mình, người... Người thấy người xứng đáng với một tiếng phu tử hay không hả?"

Bây giờ Lý Khánh cũng không dám làm gì nữa rồi, hấn không nghĩ tới tự mình đem đá nện chân mình, nhìn Thanh Viễn đang nổi giận, liền nịnh nọt nói: "Viện chủ bớt giận, ta, ta lúc ấy cũng vì giận quá nên mới làm vậy!"

Lời hấn còn chưa dứt, Thanh Viễn càng thêm tức giận!

"Người nói hay lắm? Nếu cô nương kia thực lực không tầm thường, có phải bây giờ người đã đánh trọng thương người ta rồi phải không?"

"Theo ta thấy, người cũng không cần ở lại đan viện làm phu tử nữa đâu, bản thân người tự hiểu đi!"

Thanh Viễn không kiên nhẫn nói, tên Lý Khánh này khiến hấn phải thật sự tức giận!

Đan viện hấn không cần những loại phu tử như thế này!

Lý Khánh nghe xong, nóng nảy: "Viện chủ, ta van cầu người, xin người hãy cho ta ở lại đi, ta cam đoan sẽ không có lần sau nữa đâu!"

Hắn nhất định phải nghĩ biện pháp để lưu lại đan viện, có như vậy hắn mới có thể tìm nữ nhân kia báo thù, hơn nữa, phu tử của Đế Hoàng học viện, có bao nhiêu người mơ ước, bao nhiêu người sùng kính!

Thanh Viễn vung tay áo lên, một cỗ linh lực cường hãn bắn ra, Lý Khánh bay ra ngoài!

Nhận sai, đã muộn!

Lý Khánh không có cam lòng đứng ở ngoài cửa viện, mắt nhỏ gian xảo lóe lên tia sáng, không thể ở lại đan viện, vậy hắn liền đi tới vũ viện, Thanh Viễn, người tưởng ta sợ người sao!

... ..

Đuổi Lý Khánh đi, Thanh Viễn cảm thấy trong người rất khó chịu, liền đi đến phòng học của Phượng Thiên Vũ, hắn cũng muốn nhìn một chút cô nương này là người như thế nào!

Trong phòng học yên tĩnh một cách quỷ dị, ngoại trừ nhóm người Thanh Ngư, những người khác đều nhìn Phượng Thiên Vũ bằng cặp mắt quái dị, thấp thòm lo âu!

Bọn hắn cứ nghĩ rằng Lý phu tử nhất định sẽ đi cáo trạng, lo lắng cho Phượng Thiên Vũ sẽ bị Học Viện trục xuất, không nghĩ tới chờ lâu đến như vậy, lại không thấy ai xuất hiện!

Thật sự là rất quỷ dị, chẳng lẽ nàng có hậu thuẫn đằng sau lưng?

Kỳ thật bọn họ đoán không sai, Lý phu tử thực sự đã đi đến viện chủ để cáo trạng, nhưng kết quả không như bọn họ nghĩ... Các người cũng biết rõ đây, muốn nói về hậu thuẫn thì Đế Dạ Hiên cùng Thánh Nhiêu viện trưởng của học viện Đế Hoàng là hảo hữu trăm năm, các người nghĩ xem hậu thuẫn như thế này đã đủ mạnh hay chưa?

Tuy rằng Thánh Nhiêu không biết Phượng Thiên Vũ có quen biết với Đế Dạ Hiên!

Với lại mọi chuyện đều do Lý phu tử sai, Học Viện cũng không hề nói đến đệ tử không được mang mặt nạ đến lớp học, sau lưng còn dám đánh lén đệ tử, tất nhiên đã thành bia đỡ đạn... !

Thực lực của Thanh Viễn rất cao, ngoại trừ viện trưởng cùng Vũ Thiên không ai biết rõ thực lực của hắn cao đến thế nào, tăng thêm việc ẩn được khí tức, vì vậy đối với việc phát hiện hơi thở của Phượng Thiên Vũ cùng thánh lực vô cùng tốt Mộc Mộc đều không phát hiện ra có người tiến vào... !

Thanh Viễn tiến vào phòng học, liền trông thấy một cảnh tượng như vậy, tất cả các đệ tử mang theo ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào hồng y nữ tử, còn nữ tử kia lại bất vờ sờ động, đôi mắt đen nháy yên tĩnh chăm chú đọc quyển sách trên tay!

Mấy người nữ tử chung quanh đang ngồi nói chuyện với nhau, thấy hắn tiến đến, kinh ngạc nhìn hắn một cái, rồi lại tiếp tục nói chuyện.

Thanh Viễn sững sờ, cái tình huống gì nữa đây?

"Khục khục... !"

Ho khan hai tiếng, kéo suy nghĩ của mọi người trở về, Thanh Viễn hòa ái nói: "Sự việc của Lý phu tử ta cũng biết rồi, việc này là hắn quá phận, vì vậy ta đã trục xuất hắn ra khỏi đan viện, buổi chiều sẽ có phu tử khác đến dạy khóa học này, ngày mai môn học của Lý phu tử sẽ do người khác phụ trách, hiện tại, các người có thể tự học!"

"Dạ, viện chủ, chúng ta đã biết!"

Trăm miệng học sinh rầm rập trả lời, là viện chủ đan viện đây, thâm tàng bất lộ. Trong đan viện sẽ được học cảm kỳ thư họa, bói toán, luyện đan, trận pháp, mà vũ viện học chính là binh pháp, quyền pháp, linh lực, vì vậy bình thường các đệ tử thế gia đều lựa chọn vũ viện, bởi vì bọn họ cảm thấy đan viện chính là nơi đào tạo những bọn éo lá, bởi vì thế đệ tử của đan viện rất ít, người của vũ viện mà trông thấy bọn họ thì mũi đều đề lên trời!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Vận Mệnh Của Ta Thuộc Về Ta Chứ Không Thuộc Về Ông Trời

"Điện. . . !" Thanh Viễn vốn muốn gọi một tiếng điện hạ, chẳng qua lại bị Dạ Huyền Ngọc liếc nhìn, vội vàng đổi giọng: "Dạ công tử, mời người ra ngoài một chút!"

Dạ Huyền Ngọc nhủ mảy, mặc dù biết hẳn muốn nói chuyện gì nhưng vẫn bước đi ra ngoài!

"Thiên Vũ, người nói xem có phải thân phận của Dạ Huyền Ngọc rất không đơn giản đúng không, đến viện chủ cũng biết hẳn?"

Mộc Mộc nhìn thoáng qua ngoài cửa, nhàn nhạt hỏi, nàng đối với tên Dạ Huyền Ngọc thật sự là không biết gì cả!

Phượng Thiên Vũ để sách trong tay xuống, cánh môi khẽ cười: "Mộc Mộc, thân phận của hắn thực sự là không rõ ràng cho lắm!"

Thần Tử Thần Giới, thân phận sao có thể đơn giản được!

Phượng Thiên Vũ từ trong không gian lấy ra phong thư mà Đông Ngự Hoàng đưa cho nàng, ngày hôm qua nàng quên mất chưa xem nó!

Mở thư ra, từng dòng chữ hiện ra, Phượng Thiên Vũ xem xong, trong lòng không biết đang suy nghĩ điều gì, chỉ thấy lông mày nhíu lại!

"Tiểu thư, làm sao vậy?"

Ánh mắt lo lắng của Thanh Ngự nhìn về phía nàng, bức thư trong tay của tiểu thư có vấn đề gì sao?

"Không sao!"

Đem bức thư thu về trong không gian, Phượng Thiên Vũ đi ra ngoài, Mộc Thương đang muốn đứng dậy, cùng đi theo. . . !

"Mộc Thương, ở đây đi!

Cái chỗ kia, Mộc Thương đi, cũng không vào được!

Mộc Thương nghe vậy, không nói thêm gì nữa, chỉ đứng nhìn bóng lưng của nàng!

Phượng Thiên Vũ đi thẳng một đường đến nơi có gốc cây đại thụ, đẩy cửa bước vào!

Nhìn những bông hoa Từ Phù nở rộ trong sân, nhớ tới nội dung của bức thư, mắt phượng lóe lên tia nghi hoặc!

Từ trong không gian xuất ra Nguyệt Phách(vật tượng trưng cho gia tộc Nguyệt tộc), đồ vật này đã bị nàng lãng quên, phụ thân nói, muốn cho nàng tìm đến Nguyệt tộc, được Nguyệt tộc đón nhận, chẳng qua là, đi một đoạn đường dài đến đây, nàng vẫn chưa từng nghe được chuyện gì liên quan đến Nguyệt tộc!

Về phần Vân gia, ngoại trừ lão tổ tông kia, nàng cũng không muốn nhìn thấy ai, nếu như mẫu thân đã nói, nàng sẽ phải làm! !

Đột nhiên một cỗ hơi thở khiến nàng chán ghét tiến tới gần, hai mắt Phượng Thiên Vũ nhíu lại, cười lạnh một tiếng, bước ra ngoài!

Bên ngoài sân, Bạch Liên cầm Từ Kiếm trong tay, hận không thể hủy toàn bộ sân nhỏ này, Tuyết Cơ, nếu như người không xuất hiện, Thần Hoàng sẽ yêu ta, là người, người rõ ràng đã có Vô Hận, tại sao còn trên choker Thần Hoàng. . . !

"Bạch Liên!" Phượng Thiên Vũ từ trong sân đi ra: "Người thật đúng là đến chết vẫn không đổi, nhưng ta cũng muốn đi tìm người đây!"

"Phượng Thiên Vũ, hôm nay, ta tới đây không phải là muốn động thủ với người, ta chỉ là muốn đến nói cho người biết một ít sự việc trước kia mà thôi!"

Bạch Liên đem kiếm trong tay thu vào trong không gian, nàng không phải là người ngu, học viện Đế Hoàng có một viện trưởng, nghe nói chính hắn đã thành lập ra học viện này, hơn nữa hành tung bất định, động thủ ở chỗ này, nàng chiếm không được lợi thế!

"Người muốn nói cái gì?"

Phượng Thiên Vũ đánh giá nàng, kỳ thật Bạch Liên muốn nói gì hoàn toàn không quan trọng đối với nàng, nàng chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi!

"Phượng Thiên Vũ, người có muốn biết Vô Hận là ai không? Người muốn biết quan hệ giữa người và Vô Hận là như thế nào không?"

Phượng Thiên Vũ nhíu mày: "Bạch Liên, người muốn thì nói đi!"

Trên mặt Bạch Liên hiện lên một nụ cười châm chọc: "Phượng Thiên Vũ, Vô Hận mang người từ Thanh Khâu trở về, người là người mà không ai muốn, mà ta, từ nhỏ đã sinh ra tại Thần giới, dung mạo giống nhau y đúc, sau đó người lại vượt lên ta, chỉ bởi vì người là đệ tử của Thần Sáng Thế, có buồn cười hay không?"

"Bốn ngàn năm trước, người từ trong ba mươi ba tầng thiên bước ra ngoài sân ma thú ở Thiên Hải, gặp được Thần Hoàng, ba nghìn năm trước, người chết khi trận pháp thiên địa bùng nổ, vốn tưởng rằng người chết, Thần Hoàng sẽ quên đi người, không nghĩ tới, người chết, Thần Hoàng biến mất,

Vô Hận cũng biến mất, Phụng Thiên Vũ, tại sao ngươi còn muốn trở về?"

Câu nói cuối cùng, Bạch Liên gào thét lên, nàng hận nàng, nếu như không có sự xuất hiện của nàng, nàng đã cùng Thần Hoàng sánh đôi vận thể với nhau!

"Buồn cười!" Phụng Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng: "Bạch Liên, ngươi cho rằng sự xuất hiện của ta đã hủy đi hạnh phúc của ngươi, vậy trước đó, không phải ngươi đã quen biết với Thần Hoàng hay sao? Hắn yêu ngươi sao?"

Những câu nói của Phụng Thiên Vũ giống như ma ám vang vọng bên tai Bạch Liên, không rời đi!

"Phụng Thiên Vũ, ngươi vĩnh viễn sẽ không bao giờ được ở cùng với Thần Hoàng, Vô Hận sẽ là người ngăn cản lớn nhất của các ngươi, mà ngươi, sớm muộn sẽ quên đi hết thảy những chuyện bấy giờ, trở thành người vô tình!"

Bạch Liên nói xong, cười đắc ý, rồi biến mất ngay tại chỗ, nàng muốn Phụng Thiên Vũ phải ngày đêm lo lắng, nàng(BL) đau, nàng(BL) muốn nàng(PTV) nếm thử tư vị đó một chút!

Phụng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn Bạch Liên biến mất, Bạch Liên, vận mệnh của ta là do ta quyết định không phải do ông trời, nếu là ngươi cùng hắn ngăn cản con đường của ta, như vậy ta sẽ thanh trừ tất cả mọi chướng ngại vật . . . !

Một đời một thể một đôi, nàng đã đáp ứng Dạ Hiên, vì vậy không có ai sẽ ngăn cản được số phận của nàng.

... ..

Trong một nơi yên tĩnh của Thâm Uyên(Ác Ma Thâm Uyên), Bạch Liên nửa quỳ trên mặt đất, không chút khí thế, trên trán từng giọt mồ hôi lăn xuống trước mặt nàng, là một gã nam tử áo đen, ngũ quan tuấn mỹ, đôi mắt lạnh lùng vô tình, ba ngàn sợi tóc tung bay trong gió!

"Bạch Liên, ngươi muốn chết!"

Nam nhân cất giọng lạnh lẽo, khiến cho thân thể Bạch Liên cứng đờ, nàng nhịn xuống áp bức của hắn, cắn răng nói: "Thần Sáng Thế, Bạch Liên một mực không rõ, với thực lực của người hoàn toàn có thể đem nàng ta lưu lại bên người, vì sao người lại không làm như vậy?"

Nam nhân nghe vậy, cười lạnh một tiếng:"Bạch Liên, sự việc của bốn tôn không cần ngươi lo, nếu là ngươi tại dám một mình đi tìm nàng, ta sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị của thần hình tự hủy!"

Bạch Liên cả kinh, người nam nhân này thật đúng là vô tình: "Dạ, Bạch Liên đã biết!"

"Cút đi!"

Nam nhân hít một hơi, không muốn nhiều lời với nàng, quay người rời đi!

Sức mạnh của hắn chưa khôi phục hoàn toàn, năm đó uy lực của từng đạo thiên lôi quá mạnh làm ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến linh lực của hắn, tu luyện nhiều năm như vậy lại dùng toàn bộ linh lực gọi nó, xem ra phải nhanh chóng thu thập toàn bộ Thần Ma lệnh thì sức mạnh mới được khôi phục!

Nghe tiếng bước chân hắn đã đi xa, Bạch Liên mới đứng lên!

Đằng Xà từ trong không gian đi ra, đứng bên người Bạch Liên: "Chủ nhân, người này thực lợi hại, ngươi e ngại hắn?"

Bạch Liên lắc đầu: "Đằng Xà, người nam nhân này rất khinh khùng, những kỹ năng Phản Thiên của Phụng Thiên Vũ đều do hắn dạy!"

Đằng Xà biến sắc, lần trước Phụng Thiên Vũ miễn cưỡng sử dụng chiêu thức Hồng Liên Nghiệp Hỏa đã khiến nàng trọng thương, nếu như thuần thực sử dụng, e rằng nàng đã sớm chết rồi, những kỹ năng lợi hại như vậy đều do nam nhân này chỉ dạy, như vậy, thực lực của hắn phải khủng bố đến thế nào nữa

... ..

Phụng Thiên Vũ trở lại phòng học, đã là xế chiều, phu tử dạy học là một lão giả, cũng không tệ, dạy những lý thuyết của đan dược, rất thực tâm

Đối với đan dược Phụng Thiên Vũ rất có hứng thú, vì vậy nàng lắng nghe rất chân thành, duy chỉ có Mộc Mộc là lơ đãng!

Nguyên nhân rất đơn giản, Phụng Thiên Vũ đi ra ngoài cũng đã trở về rồi, tại sao Dạ Huyền Ngọc rời đi trước Phụng Thiên Vũ mà bây giờ hắn vẫn chưa có trở lại, vì vậy Mộc Mộc mới không tập trung được!

"Thanh Ngự. Muội nói xem sao hắn còn chưa trở lại nhỉ?"

Mộc Mộc hỏi lần này là lần thứ năm rồi, chính nàng cũng không phát hiện được nàng đang lo lắng cho Dạ Huyền Ngọc!

Khóe miệng Thanh Ngự co lại, Mộc Mộc tỷ, tỉ hỏi lần thứ năm rồi đó, nhưng nàng vẫn kiên nhẫn trả lời: "Đừng lo lắng, Dạ công tử đi gặp viện chủ sẽ không có chuyện gì đâu!"

Thanh Loan ngồi ở bên cạnh phì cười!

"Mộc Mộc, đừng lo lắng, khi Dạ công tử trở về, ta sẽ nói cho hắn biết người một mực luôn nhớ hắn đó!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Nữ Phu Tử Diệu Âm

Thanh Loan ngồi ở một bên cũng phì cười!

"Mộc Mộc, đừng lo lắng, khi Dạ công tử trở về, ta sẽ nói cho hắn biết, có người một mực rất nhớ hắn!"

Mặt Mộc Mộc đỏ lên, mạnh mẽ nói: "Người nào lo lắng cho hắn!"

Mấy người cãi nhau âm ỉ, rồi tan học sau đó Dạ Huyền Ngọc mới trở về!

Mộc Mộc thấy hắn trở về, muốn hỏi hắn khi này đã đi đâu, suy nghĩ một chút, sao làm như vậy được, nàng vốn là cái gì của hắn đâu.

Thời gian cứ thế trôi qua!

Đêm, mưa phùn phiêu tán, chỉ chốc lát lại hóa thành cơn mưa rào xạt, Phụng Thiên Vũ đứng ở bên cửa sổ, nhớ lại lời nói của Bạch Liên, người rõ ràng đã có Vô Hận rồi, tại sao còn muốn trêu chọc Thần Hoàng.

Vô Hận, ta và người đến cùng là quan hệ như thế nào, còn có Thần Sáng Thế là người nào, đệ tử, rốt cuộc tất cả những thứ này đều có liên quan với nhau sao?

Không suy nghĩ nhiều, đem cửa sổ buông xuống, lách mình tiến vào không gian, một ngày trải qua quá nhiều sự việc, nàng lại không chú ý tới trong màn mưa đêm, có một đôi mắt tưởng niệm nhìn nàng... !

Minh U thấy nàng buông cửa sổ, quay người rồi đi, hắn cũng không biết tại sao hắn lại tới đây, chỉ là muốn được nhìn thấy nàng, quản chi những việc kia!

Nhưng nhớ thành hoá, Ác Ma Thâm Uyên bóng tối vô biên, mà hắn vẫn như cũ chỉ mong được trông thấy nụ cười của nàng... !

... ..

Ngày hôm sau lại tiếp tục, Phụng Thiên Vũ từ trong không gian đi ra, thoải mái vươn tay, trên mặt nhỏ tràn đầy vui vẻ, cả đêm hấp thu linh khí thiên địa, rốt cuộc cũng đã đột phá lên cao cấp Linh Tông rồi!

Mở cửa phòng, sau cơn mưa, không khí đặc biệt mới lạ, chung quanh lá cây còn đọng lại những giọt sương trong suốt, tươi mát khác biệt!

"Thiên Vũ!" Thanh Loan mặc một bộ áo bào dành riêng cho đan viện, khuôn mặt phong tình tràn đầy vui vẻ: "Thiên Vũ, sự việc lần trước người không muốn hỏi ta sao?"

Phụng Thiên Vũ nghe vậy, nhíu mày: "Người hy vọng ta hỏi?"

Cô nương này lại muốn thế nào đây, nàng không hỏi, cô nương này còn chạy tới đây hỏi tại sao nàng không thắc mắc.

"Không phải!" Thanh Loan vội vàng lắc đầu rồi nói: "Ta chỉ là không muốn cho Vân Thương mà thôi!"

Thân phận của nàng nếu bị Vân Thương phát hiện, nhất định hắn sẽ rất chán ghét nàng!

Phụng Thiên Vũ gật đầu: "Yên tâm đi, hắn sẽ không biết đâu!"

"Chỉ mình ta thấy thôi, những người khác đều không trông thấy đâu!"

"Thiên Vũ, cảm ơn người!"

Thanh Loan mỉm cười, thật khó mới có thể gặp được một bằng hữu như vậy!

... ..

Mấy người ăn điểm tâm, nhớ tới những lời nói của viện chủ ngày hôm qua, đều không muốn cúp học đâu, bọn hắn muốn nhìn một chút phu tử mới là

người như thế nào?

Trong phòng học, mọi người đều an tĩnh chờ phu tử mới đến, hôm nay vẫn như cũ Phụng Thiên Vũ mang theo mặt nạ, chẳng qua là một thân áo đỏ đổi thành áo trắng, ba ngàn sợi tóc thắt gọn sau lưng, nàng chỉ im lặng ngồi như vậy, lại cho người ta một khí thế mãnh liệt, như một vương giả cao cao tại thượng... !

Từng âm thanh thanh thúy truyền đến, tiếng bước chân càng ngày càng đến gần, tiếng ngọc va chạm thanh thúy càng phát ra mạnh hơn!

Ánh mắt của mọi người vội vàng tập trung đến cửa lớp, một nữ tử khoát trên mình một bộ trường bào màu xanh mây bay, mà trên hông nàng chính là đeo một cặp ngọc linh, một đầu tóc đen búi gọn đơn giản, trên khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu lộ đảo nhìn những người ngồi bên dưới, nhìn đến Phụng Thiên Vũ đeo mặt nạ có chút dừng lại, nhưng vẫn không nói gì sau đó thu lại ánh mắt!

"Từ hôm nay, ta chính là phu tử dạy các ngươi về linh lực, ta là Diệu Âm!"

Đơn giản mà nói, giới thiệu tên cùng vấn đề học!

Mọi người cả kinh, có người trực tiếp nói ra: "Cái gì, nữ phu tử?"

Diệu Âm đưa tầm mắt nhìn qua, lạnh giọng hỏi: "Chuyện này rất kinh ngạc sao, trường học thì không được có nữ phu tử à?"

"Phu tử, không phải là không có, mà là không nghĩ tới khóa học vận dụng Linh lực lại do nữ phu tử dạy!"

Phụng Thiên Vũ nhìn thoáng qua nữ tử được gọi là phu tử, thực lực trên nàng, Học viện Đế Hoàng này quả nhiên là cường giả khắp nơi... !

"Hôm nay, các ngươi lo ôn lại đạo lý về Linh lực đi, ngày mai ta sẽ kiểm tra!" Diệu Âm nói xong, đi thẳng ra ngoài, nếu không phải đã đồng ý với Thanh Viễn, nàng cũng chẳng muốn tới nơi đây làm phu tử đâu!

"Thiên Vũ, nàng thật sự là phu tử của chúng ta sao?"

Mộc Mộc nhìn Diệu Âm thình lình nói ra một câu rồi bỏ đi, nên nàng thình lình hỏi ra một câu !

Phụng Thiên Vũ vỗ trán: "Chính là nàng"

Mộc Mộc tiếp tục đánh giá: "Cái này cũng tính là phu tử sao?"

Thời gian một tuần nói nhanh cũng không nhanh, nói chậm cũng không chậm!

Đan ngoài viện, Thanh Ngự đang bị một nhóm người chặn lại... ..

Thanh Ngự nhìn những người trước mặt mình, nhíu mày nói: "Các ngươi làm gì?"

Một người trong đó đánh giá Thanh Ngự từ trên xuống dưới, ánh mắt tùy ý, sau nửa ngày mới lên tiếng: "Tuy rằng không quá xinh đẹp, nhưng cũng đủ cho Đại thiếu gia tạm chấp nhận, cũng ta vui vẻ một chút đi!" Dứt lời, liền muốn kéo Thanh Ngự qua bên mình!

Thanh Ngự lui ra phía sau một bước, quát: "Tránh ra!"

Mấy người nhìn nhau: "O, còn rất cay nha, gia rất thích!"

Một người trong số đó đưa tay chụp lấy Thanh Ngự, Thanh Ngự né tránh, sử dụng linh lực đánh trả lại!

Thấy Thanh Ngự đã triển khai linh lực, những người kia cũng có chút tức giận, bắt đầu vận dụng linh lực, Thanh Ngự hiện tại mới là cao cấp Linh Tướng, mà trong nhóm người này thấp nhất đã là Linh Tôn, Thanh Ngự sao có thể trở thành đối thủ của bọn hắn!

Có người thấy Thanh Ngự không chống lại được, vội đánh ra một chưởng vào bên vai Thanh Ngự, hai người kia lập tức tiến lên, che miệng Thanh Ngự, cường ép Thanh Ngự đi đến nơi khác!

Hai đệ tử trong đan dược trông thấy Thanh Ngự bị ba tên nam nhân kia lôi đi, biết chuyện không tốt, vội vàng chạy đến thông báo cho nhóm Phụng Thiên Vũ... !

"Không tốt, không tốt... !" Hai người vì chạy quá mau, đến trước phòng học đều đã thở hồng hộc: "Thanh Ngự cô nương, vừa mới, vừa mới bị nhóm người vũ viện cường ép bắt đi rồi!"

Phụng Thiên Vũ cùng Vân Ế, Vân Thương lập tức đứng lên, không hỏi một tiếng, đi thẳng đến vũ viện, Diệu Âm vừa mới vào cửa, trông thấy có mấy người chạy ra ngoài, Diệu Âm thấy vậy, nhìn về phía hai người còn đang thở hổn hển: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Giờ phút này Mộc Mộc, Thanh Loan, Mạc Sầu, Mộc Thương cũng đi ở phía sau, Dạ Huyền Ngọc chẳng muốn động, vì vậy vẫn ở lại trong phòng học

Diệu Âm nghe hai người kia nói xong, đạm mạc vút lại một câu: "Tự học!". Rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng học

Phượng Thiên Vũ lấy tốc độ nhanh nhất, mà những người kia lôi kéo Thanh Ngu lại đi tương đối chậm, vì vậy khi mấy người tiến vào vũ viện, Phượng Thiên Vũ vừa vận công thấy, phi thân lên, tiến vào vũ viện, cản lại bọn hắn!

Người trong Vũ viện rất nhiều, vừa nhìn thấy một nữ tử hồng y khí thế như bá vương, liền không hẹn mà dừng lại, sắp có kịch vui để xem rồi!

Hồng Lăng vung lên, trực tiếp quần lấy eo Thanh Ngu, tại kéo một phát, Thanh Ngu liền bay đến bên người Phượng Thiên Vũ!

"Tiểu thư!" Thanh Ngu cao hứng kêu lên, nàng biết rõ tiểu thư nhất định sẽ tới cứu nàng mà.

Phượng Thiên Vũ cười nhạt một tiếng: "Không có sao chứ?"

Thanh Ngu lắc đầu, nàng không có việc gì!

Giờ phút này Vân Thương cùng Vân Ế cũng đã chạy đến, trông thấy Thanh Ngu vẫn bình an vô sự đứng ở bên cạnh Phượng Thiên Vũ, tâm cũng liền hạ xuống!

"Người là người nào, lại dám cướp người của ta?" Bị mấy người không để ý tới một tên nam nhân hung hãn bước lên.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Vân Gia Nhị Thiếu Gia

Phượng Thiên Vũ nhìn mấy người trước mắt, sát ý lóe lên trong mắt, khóe môi khẽ nhếch: "Động vào người của ta, ngươi muốn chết!"

Dưới lớp mặt nạ là khuôn mặt lạnh như băng, một đôi mắt đen sâu như mực phát sáng dị kì, nếu như hôm nay hai người kia không trông thấy, nàng thật không dám nghĩ tới Thanh Ngu sẽ gặp phải chuyện gì, dù cho có giết hết bọn chúng, Thanh Ngu cũng không về được, thật may, Thanh Ngu không có việc gì, nhưng cũng không có nghĩa là nàng sẽ bỏ qua cho bọn chúng. . . !

"Người là ai? Lại dám đắc tội với Nhị thiếu gia Vân gia?"

Trong đám người vây lại, có người thấy Phượng Thiên Vũ lại dám đắc tội với thiếu gia Vân gia của Đế Đô, không khỏi có chút tò mò!

"Không biết, hắn là tân sinh đan viện đi, không biết trời cao đất rộng, nhưng ta nghĩ người kia sẽ biết rõ!" Một người khác đám người vây lại giọng kênh kiệu nói, chỉ tay vào Vân Thương: "Hắn chính là Thái Tử của Vân Thương quốc!"

Người Vân gia?

Mặt lạnh của Phượng Thiên Vũ nhú lại, Vân gia Đế Đô, tại Đế Hoàng Thành cũng còn e ngại Vân gia sao, ngoại trừ gia tộc của mẫu thân nàng thì còn ai vào đây được. . . ?

"Người biết Vân Thanh là ai không?" Phượng Thiên Vũ mím môi, nhìn nam nhân vừa mới nói chuyện kia!

Vân Phách khẽ giật mình, lại nhớ tới phụ thân hắn cũng từng kể về chuyện của nữ nhân kia, là cô cô của hắn, nhưng nữ nhân kia thật quá ngu ngốc, tại một nơi thần thánh như Đế Hoàng Thành không chịu ở, lại thích chạy tới cái nơi thế tục kia, cái loại nữ nhân đó sao có đủ tư cách làm cô cô của hắn, với lại, nàng cùng Vân gia sớm đã không còn quan hệ, ngoại trừ gia gia cùng nãi nãi nhớ thương nàng, còn người nào nhớ tới nàng nữa?

"Nữ nhân ngu ngốc kia à, chỉ sợ đã sớm chết rồi, nhưng người làm sao lại biết nàng?" Thấy Phượng Thiên Vũ ra tay ngăn cản hắn, hắn cảm thấy rất có hứng thú với nữ nhân này nhưng sao nàng lại còn nhận thức được nữ nhân kia nữa!

"Im ngay, không cho phép ngươi vũ nhục phụ. . . Nàng!"

Thanh Ngu biến sắc, nghiêm nghị quát, nàng đã từng được nghe Hoàng hậu nương nương nói về thân phận của phụ nhân, mà người này lại là người của Vân gia, sao hắn có thể vũ nhục phụ nhân được!

Vân Thương cùng Vân Ế không nghĩ tới Thanh Ngu lại có phản ứng lớn đến như thế, sự nghi hoặc bắt đầu dâng lên!

Còn có Phượng Thiên Vũ, mặc dù không kích động như Thanh Ngu, nhưng sát khí quanh thân lại càng nồng đậm hơn trước.

Điều này chính là đang nói nàng đang rất tức giận, Thanh Ngu cũng thế, vậy Vân Thanh là người như thế nào, xem ra nàng chắc chắn có quen biết với người tên Vân Thanh kia, nhưng sao Phượng Thiên Vũ có thể nhận thức được nàng?

"Đúng không?" Phụng Thiên Vũ cười lạnh một tiếng: "Chỉ sợ ngươi lại chết trước nàng!"

Dứt lời, linh lực quanh thân tăng vọt lên, một đầu tóc đen tung bay dưới khí thế nồng đậm kia, hai mắt híp lại!

Vung tay lên, một đạo linh lực cường hãn liền đánh úp về phía Vân Phách!

Vân Phách cũng không nghĩ tới, nữ nhân này biết rõ hắn là người của Vân gia nhưng vẫn ra tay, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng, mắt thấy linh lực tới gần, tranh thủ thời gian phóng ra linh lực để ngăn cản!

Chẳng qua là, hắn chỉ là cao cấp Linh Tướng làm sao có thể chống đỡ với sức mạnh của một cao cấp Linh Tông!

Vì vậy một chương này đối với hắn cũng khiến hắn chật vật bị thương tuy không nặng nhưng cũng không nhẹ!

Những người đứng bên cạnh Vân Phách, khi trông thấy Vân Phách bị thương mới hồi phục lại tinh thần, cảnh giác nhìn xem Phụng Thiên Vũ!

Rõ ràng nữ nhân này chỉ dùng một chiêu đã khiến Vân Phách bị thương, còn rất dễ dàng, nàng. . . Nàng đến cùng có bao nhiêu lợi hại?

"Ngươi, ngươi lại dám dẫm đạp thương ta, ta muốn giết ngươi!"

Vân Phách không thể tin sờ lên khóe miệng, trông thấy máu tươi dính trên bàn tay, một cổ khí đột kích vọt tới: "Các ngươi còn đứng ngây đó làm gì? Nhanh giết nữ nhân này cho ta!"

Hắn lớn đến như vậy, còn không có người nào dám đánh hắn đâu, dù có người bất mãn với hắn, nhưng ai dám đụng vào Vân gia, vì vậy hắn đã quen hoành hành ngang ngược rồi. . . !

Phụng Thiên Vũ nghe vậy, liếc nhìn những người bên cạnh hắn, những người này dám đánh chủ ý lên Thanh Ngự nàng sẽ không đơn giản mà bỏ qua, nhưng bây giờ nàng muốn hào hào nói chuyện với thiếu gia của Vân gia. . . !

Nghĩ đến như thế, Phụng Thiên Vũ nhẹ nhàng bước lên, chậm rãi đi tới, muốn giết nàng?

Rất tốt, nàng muốn nhìn xem hắn giết nàng như thế nào?

Mọi người ngàn vạn lần hy vọng Phụng Thiên Vũ đừng vì Vân Phách là người của Vân gia mà bỏ qua cho hắn, các ngươi biết rõ đấy, nàng cũng đã từng huyết tẩy Phụng gia rồi mà!

Nhìn nàng đang bước đến đây, người có thực lực cao nhất trong nhóm Vân Phách vội vàng lui về phía sau, hắn cảm giác được thực lực của nữ nhân này cao hơn hắn không chỉ là một giai thôi đâu!

Nếu hắn động thủ với nàng, đơn giản chính là lấy trứng chọi với đá, tự rước lấy nhục!

Vân Phách từ trên mặt đất đứng lên, thấy Phụng Thiên Vũ cũng không ngốc, biết rõ nàng muốn giết hắn, nhưng quy định của Học viện là không được tự ý ẩu đả, nhanh chóng triệu hoán ra ma thú của hắn, nhất giai Đế Vương Đại Địa Hùng, đẳng cấp còn không bằng Bạch Hồ của Thanh Ngự đâu!

Phụng Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng: "Ngươi muốn dùng thứ này để ngăn ta?"

Vân Phách đắc ý cười, đây chính là phụ thân cố ý khế ước cho hắn đó, so với cấp bậc ngang hàng ma thú này lợi hại không ít!

"Như thế nào đây? Sợ rồi sao, sợ thì quỳ xuống cầu xin bản thiếu gia, nói không chừng bản thiếu gia cao hứng lại tha thứ cho ngươi!"

Phụng Thiên Vũ nghe thấy vậy cười lạnh một tiếng, ngày trước, ở trong Thánh Điện nàng giao chiến với không ít ma thú, hiện tại lại sợ hắn, cầu xin hắn?

Nằm mơ!

Khi ma thú vừa mới bước ra, dẫn tới sự chú ý không ít người, ngay cả Đông Ngự Hoàng cùng Đông Ngự Phong cũng đã chạy tới!

Phụng Thiên Vũ điểm mũi chân, bay đến giữa không trung, trong tay cầm theo Thí Huyết, đâm thẳng trực tiếp ngay giữa trán của Đại Địa Hùng!

Một thân áo đỏ chiếu rọi khắp nơi, màu đỏ của máu, quý dị, rồi lại hấp dẫn người nhìn!

"Đại Địa Hùng, xé nàng cho ta!"

Nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, Đại Địa Hùng vươn móng vuốt của mình ra chộp tới Phụng Thiên Vũ, như muốn nghiền nát nàng!

Phụng Thiên Vũ thấy vậy, mũi chân điểm nhẹ một cái liền đứng trên đầu của nó!

Ngay sau đó, Thí Huyết trong tay không lưu tình chút ***** đầu của nó!

Mọi người trợn mắt kinh sợ, nàng, nàng chỉ dựa vào một thanh đao đã có thể dẫm thương được Đại Địa Hùng. Đại Địa Hùng quá ngu ngốc? Hay tại nàng

quá lợi hại?

Đại Địa Hùng ngu ngốc ư? Nó đã là Đế Vương ma thú rồi đó. . . !

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng rút ra Thí Huyết, lại tiếp tục đâm xuống thêm một đao!

Thân hình to lớn của Đại Địa Hùng gãy giữa vì đau đớn, như không thể chịu thêm được nữa, ánh mắt hướng tới Phượng Thiên Vũ!

Mà Phượng Thiên Vũ cũng làm theo nguyên ý của nó, phi thân đã đến trước mặt Địa Địa Hùng, ý niệm khẽ động, Đoạn Hồn xuất hiện ở trong tay!

Ngón tay chạm vào dây cung Đoạn Hồn, ngưng tụ lực lượng, ba mũi tên màu đỏ dần dần xuất hiện, nhắm ngay chính giữa cái trán, Phượng Thiên Vũ kéo mạnh dây cung, buông tay, mũi tên như gió bay vút ra ngoài!

"Cái này. . . Đây là cái vũ khí gì?" Trong đám người có người kinh ngạc nói: "Thật lợi hại, rõ ràng không dùng mũi tên, đem linh lực ngưng tụ thành mũi tên, Thần khí a!"

Lời này vừa dứt, mọi người nhìn Phượng Thiên Vũ đầy hâm mộ càng thêm hiếu kì, người này lại có được Thần khí?

Bọn hắn còn không biết ma thú của Phượng Thiên Vũ còn là Cẩm Kỳ Thần Thú và đỉnh cao Thần Thú, nếu biết được chắc bọn họ phải thổ huyết mất. . . ?

Đồng Ngự Hoàng luôn cùng sư phụ ở trong Quy Vân Sơn, cho nên đối với những biến hóa của Phượng Thiên Vũ rất đổi ngạc nhiên, mà giờ khắc này, Đồng Ngự Phong lại đang rất hoài nghi, Phượng Thiên Vũ, không nháy mắt huyết tẩy Phượng gia kia chính là phế vật trước đây sao?

Biến hóa này cũng quá lớn đi!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Cử Quốc Chu Chi

Đứng ở một bên, Đồng Ngự Phong vẫn tiếp tục hoài nghi, tiếng thét của Đại Địa Hùng cùng Vân Phách càng lúc càng to đã kéo hắn về với thực tế!

Chỉ thấy, Đại Địa Hùng oai phong凛冽 đang nằm trên mặt đất, mũi tên giữa trán đã biến mất, máu chảy không ngừng!

Mọi người ngay ngắn lui về phía sau vài bước, nữ nhân này thật quá kinh khủng!

Diệu Âm vừa đến nơi đã trông thấy một màn như vậy, đi theo sau còn có Thanh Viễn, nàng muốn đi gặp hắn, nên mới đến muộn, không nghĩ tới chuyện lại xảy ra theo chiều hướng này?

"Người. . . Người dám giết ma thú của bản thiếu gia, ta không tha cho người!" Vân Phách đứng lên, hai mắt hắn đỏ tươi nhìn về phía Phượng Thiên Vũ, hắn không giết nữ nhân này, khó giải được mối hận trong lòng!

"Dừng tay!" Thanh Viễn đi ra, nghiêm nghị quát: "Vân Phách, ngươi muốn làm gì?"

Vân Phách ở trong Học Viện hoành hành ngang ngược coi như xong đi, bây giờ còn muốn giết người, tuy rằng Phượng Thiên Vũ đánh chết ma thú của hắn, nhưng mà tính tình cô nương này đậm mực nếu không phải Vân Phách chọc giận nàng trước, sao nàng lại nhẫn nhịn từ đàn viện tới vũ viện được chứ!

Lúc này Vân Phách đã tức đến xi khói, nhưng cũng không dám can rờ trước mặt Thanh Viễn, đành phải nói ra: "Phượng Thiên Vũ, ta sẽ không bỏ qua người!"

Phượng Thiên Vũ cười cười, hắn sợ Thanh Viễn, nhưng nàng không sợ!

"Ta nói, sẽ bỏ qua người sao?"

"Người muốn thế nào?"

Lúc này Vân Phách mới thật sự phát hiện, nữ nhân này quả thực không để ai vào trong mắt, hắn nhất định phải nói với phụ thân hắn mới được!

Diệu Âm nhủ mày, đang muốn tiến lên vài bước, lại bị Mộc Thương ngăn cản bằng một câu!

"Nàng muốn giết người, các người không bảo vệ được!"

Kỳ thật Mộc Thương nói rất đúng rất đúng đấy, nếu Phượng Thiên Vũ muốn giết Vân Phách, cho dù viện trưởng cũng không thể ngăn cản được nàng!

"Thiên Vũ, coi như xong đi!"

Thanh Viễn thân là viện chủ đan viện, nếu không ngăn cản lại cũng không được!

Phượng Thiên Vũ nhủ mảy: "Nếu ta không đáp ứng thì sao?"

Không phải là nàng không cho viện chủ một cái mặt mũi, mà là Vân Phách thật sự đã chọc tới nàng!

"Hừ, không đáp ứng? Đứng ở trong vũ viện của ta mà dám om sòm, ngươi còn chưa đủ tư cách!" Một đạo âm thanh khinh thường truyền đến, Vũ Thiên một thân trường bào màu đen, hai tay chấp sau lưng, cất bước đã đi tới, đi theo còn có một nữ tử dung mạo diễm lệ!

Mọi người thấy vậy đều vội vàng nhường ra một con đường!

Vũ Thiên đi tới, nhìn Đại Địa Hùng nằm trên mặt đất, nhìn Phượng Thiên Vũ, cuối cùng nhìn về phía Thanh Viễn, châm chọc nói ra: "Học Viện cấm đệ tử ẩu đả, mà ngươi là đệ tử của đan viện lại chạy đến vũ viện đánh người, Thanh Viễn, ngươi có nên cho ta một lời giải thích hay không?"

Thanh Viễn cười cười, hơi chút chột dạ: "Vũ Thiên, cho ngươi một lời giải thích cũng được, nhưng trước tiên ngươi có nên hỏi lại "đệ tử hiếu học" của ngươi một chút không?"

Mọi người nghe vậy, lại tiếp tục lui về sau vài bước, hai viện chủ luôn bất hòa là chuyện mà ai cũng biết, chỉ sợ tí nữa hai người đầu khẩu xong sẽ lại giao chiến cho nhau, gây tai họa cho bọn hắn, đúng là trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết!

"Vân Phách, ngươi làm cái gì?"

Vũ Thiên nhìn Vân Phách, trong mắt đều là bất mãn, như không phải là hắn là người của Vân gia, không thì có nằm mơ hắn cũng không được tiến vào Học viện Đế Hoàng!

"Ta. Ta không có. Không có làm cái gì!"

Vân Phách ở dưới ánh mắt của Vũ Thiên, áp a áp ứng cả buổi, mới nói được một câu như vậy.

Hắn xác định hắn không có làm cái gì, nếu không phải hắn nhìn trúng cái nha đầu kia(Thanh Ngự), hắn cũng không làm những cái việc này đâu, ai ngờ rằng lại chọc đến cái nữ nhân kinh khủng kia, hại chết cả ma thú của hắn!

Hắn không nói cái gì, không có nghĩa là không ai sẽ không nói cái gì!

"Không có làm cái gì?" Thanh Ngự cười lạnh một tiếng: "Thiếu gia, ngươi dám làm mà không dám nhận, ngươi xác định không làm cái gì với ta sao, ta với ngươi vốn không quen biết, vậy mà các ngươi ở trước đan viện, ý đồ hiệp ít, bắt ta đến vũ viện làm cái gì? Nếu không phải tiểu thư đến kịp thời, không chừng đã phát sinh ra chuyện gì rồi!"

Thanh Ngự nhìn người trước mặt, lửa giận trong mắt bùng lên, bọn hắn muốn làm gì nàng sao nàng lại không biết, hiện tại nam nhân này lại còn nói là hắn không làm cái gì, nếu cần không, nàng thiên hắn luôn!

"Ngươi câm miệng!"

Vân Phách phẫn nộ quát một tiếng, nữ nhân này lại dám nói ra sự thật

Thanh Ngự nói xong tất cả mọi người đều minh bạch, Vân Phách là hạng người nào, ai mà không biết, con người hắn chính là hỗn đản, vô lại.

Ý vào mình là người của Vân gia, gây chuyện khắp nơi, tưởng rằng mình là con ông cháu cha thì ngon lắm sao!

Sắc mặt Vũ Thiên có chút khó coi, hắn không phải không biết Vân Phách là người như thế nào, chẳng qua Vân Phách là người của Vân gia, cho nên hắn mới nhắm mắt làm ngơ!

Chẳng qua hôm nay hắn lại gây chuyện đúng vào cái người không sợ trời không sợ đất này, đuổi đến tận vũ viện!

Nhìn nộ khí đầy mặt Thanh Ngự, Vũ Thiên mím môi, không vui nói: "Cô nương, cơm có thể ăn bậy, nhưng chớ nói lung tung!"

Ánh mắt Vân Thương tối sầm lại, cất bước đi qua, không nhẹ không nặng nói: "Tuy rằng Vân Thương quốc chúng ta không thể so sánh với Đế Hoàng Thành, nhưng nàng là công chúa của Vân Thương quốc cũng để cho các ngươi uy hiếp hay sao!"

"Nếu không, cử quốc chu chi(thật sự không biết nên thuận việc như thế nào nữa)!"

Vân Thương nói rất nhẹ, nhưng khiến cho mọi người chấn kinh tại chỗ, kể cả Vũ Thiên!

Cử quốc chu chi, đại biểu chính là cả quốc gia gặp được người này(Vân Phách) sẽ giết không chừa thủ đoạn ." Tên Vân Thương này không xa lạ với bọn họ, tuy bọn họ ở Đế Hoàng Thành, nhưng danh tiếng của hắn cũng vang đến tận nơi đây, tuổi nhỏ nhưng mưu lược không thua kém bất kì ai, đưa giang sơn quy về một mối!

Vân Thương chính là người nói được làm được, nhìn về phía Vũ Thiên, "Vì vậy ngươi hãy chú ý lời nói của ngươi, ta tin tưởng, Học viện Đế Hoàng cũng không vì một ngươi mà đắc tội với một quốc gia!"

Mộc Mộc PHỐC bật cười một tiếng: "Có ít người, thích cậy già lên mặt!"

Lời nàng vừa nói ra, mọi người càng thêm trầm mặc, sao năm nay đan viện lại thu được một nhóm quái vật luôn vậy?

Sao viện chủ lại không ngăn cản?

Vũ Thiên liên tiếp bị châm chọc, tuy rằng có thể chịu đựng Vân Thương, nhưng không có nghĩa phải chịu đựng nữ nhân này, vì vậy không chút suy nghĩ, tay đưa lên một chưởng đánh ra, khí thế ngút trời!

Phượng Thiên Vũ vốn giờ tay ngăn cản, nhưng cấp bậc của Vũ Thiên cao hơn nàng rất nhiều, vì vậy nàng không thể ngăn cản lại được!

Đang sau, một đạo kim sắc nhanh chóng bao trùm lấy toàn bộ Mộc Mộc, vừa vận dụng đến linh lực của Vũ Thiên!

Kim quang nhàn nhạt tản đi, bóng dáng Dạ Huyền Ngọc xuất hiện ở trước mặt mọi người, một tay nắm eo Mộc Mộc, còn tay kia chính là đang ngăn cản linh lực của Vũ Thiên, sắc mặt của hắn bây giờ chính là lạnh đến dọa người!

"Vũ Thiên, ngươi thật to gan, dám dấn thân thương nàng?"

Mắt lạnh Dạ Huyền Ngọc quét qua, nhìn thẳng vào Vũ Thiên, cảm thấy thật nhàm chán trong phòng học kia nên hắn mới qua đây nhìn một chút, lại không nghĩ tới vừa đến nơi lại thấy tên Vũ Thiên này dám ra tay đánh nữ nhân của hắn?

Nữ tử bên người Vũ Thiên nhìn thấy Dạ Huyền Ngọc lúc, thần sắc kích động, lập tức nói ra: "Dạ công tử, xin ngươi đừng hiểu lầm, là nữ nhân đó bất kính với phụ thân trước, vì vậy phụ thân mới sẽ ra tay!"

Một mũi tên linh lực của Phượng Thiên Vũ bay đi: "Phụ thân ngươi ra tay đánh lên, ta cũng muốn thử tư vị đó như thế nào đây!"

Vũ Ảnh Nhi lại càng hoảng sợ, nhưng ngại Dạ Huyền Ngọc đang đứng ở trước mặt, ra vẻ nhu nhược nói: "Ngươi sao có thể ra tay tổn thương ta, là ngươi đến cửa vũ viện làm âm mưu, phụ thân chỉ muốn các ngươi rời đi, vậy mà các ngươi còn vũ nhục phụ thân, bây giờ còn muốn ra tay dấn thân thương ta, các ngươi đừng nên quá đáng!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Sống Không Bằng Chết

Vừa dứt lời, khóe mắt Vũ Ảnh Nhi còn rơi xuống giọt nước mắt, đầm đìa đáng yêu, hoa lê ẩm mưa*, nếu là nam nhân bình thường, chỉ sợ sớm đã đi an ủi!

*: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

Rất hiển nhiên, nam nhân bên người Phượng Thiên Vũ đều không tầm thường, vì vậy cũng chẳng ai thêm đi quản Vũ Ảnh Nhi!

"Thôi đi, ngươi thật có thiên phú đổi trắng thay đen đó!" Mộc Mộc từ trong ngực Dạ Huyền Ngọc đi ra: "Quả nhiên đúng với câu thượng bất chính hạ tắc loạn, cha thế nào nữ nhi sẽ như vậy!"

Mộc Mộc là người của thế kỉ 21, cho nên nói chuyện rất thẳng thắn không chút lưu tình, nghe thấy những lời nói ấy mặt Vũ Ảnh Nhi liền biến sắc!

Vũ Ảnh Nhi đầm đìa đáng yêu nhìn Dạ Huyền Ngọc, giọng nói cất ra thật khiến cho người ta phải nổi da gà: "Dạ công tử!"

Mộc Mộc nhức cả màng nhĩ, thò tay vuốt vuốt cái trán, quả nhiên, nơi có mỹ nam thì sẽ có hoa si*!

*: Mê trai

Dạ Huyền Ngọc đứng ở đây, Vũ Thiên không dám lộn xộn, hắn biết rõ thân phận của Dạ Huyền Ngọc, làm sao dám làm địch nhân của hắn, nhưng Vũ Thiên vẫn cứ nhìn chằm chằm Mộc Mộc, ánh mắt đục ngầu lộ vẻ toan tính, Dạ Huyền Ngọc là một người tôn quý như vậy, chỉ có nữ nhi của hắn mới xứng đáng!

Phượng Thiên Vũ nhìn thoáng qua Vân Phách bị Vân Ế ngăn lại, hừ lạnh một tiếng: "Như vậy đi, ta xem như nể mặt người Vân gia, sẽ không giết ngươi!"

Vân Phách sững sờ, nữ nhân này không phải vẫn muốn sống chết với hắn sao?

Sao bây giờ lại không giết hắn nữa, quả nhiên, nàng ta cũng biết sợ Vân gia cơ đấy!

Nghĩ như vậy, Vân Phách cũng bớt lo lắng hơn, thăm dò hỏi: "Ngươi, ngươi thật sự sẽ không giết ta?"

Diệu Âm cùng Thanh Viễn đồng thời nhú mày, có cảm giác gì đó rất là lạ, nhưng lại không biết lạ ở điểm nào... !

Mà nhóm người Mộc Thương vẫn đang nhìn về mặt đáng thương của Vân Phách, Mộc Mộc vẫn im lặng lác đầu, nam nhân này thật hết thuốc chữa!

A Vũ sẽ bỏ qua hắn?

Chỉ sợ lát nữa hắn muốn chết cũng không được !

Khi Vân Phách thăm dò hỏi, Phượng Thiên Vũ khẽ gật đầu: "Đương nhiên ta sẽ không giết ngươi rồi, ta nói được làm được, chỉ là... !"

Phượng Thiên Vũ nói nói một chút rồi đột nhiên ngừng lại!

Tâm Vân Phách lại xiết chặt, chẳng lẽ nàng lại đổi ý muốn giết hắn rồi sao?

Hắn không muốn vậy đâu, Vân Phách vội vàng cất tiếng hỏi: "Chỉ là cái gì?"

Phượng Thiên Vũ cười cười, rồi nói: "Chỉ là muốn ngươi...sống không bằng chết!"

"Ngươi... !" Vân Phách kinh hãi, tiếng còi báo động vang lên từng hồi!

Phượng Thiên Vũ tay cầm Thí Huyết, bước từng bước đi qua, áo đỏ xinh đẹp, tóc đen bay lên, nếu lấy mặt nạ xuống, chỉ sợ người ở đây không nói nên lời.

Uy áp của Linh Tông khiến Vân Phách không thể động đậy, Phượng Thiên Vũ chỉ bộc phát ra uy lực của Linh Tông, chứ không có phát ra uy áp thực sự của cao cấp Linh Tông!

Ánh mắt kinh ngạc của mọi người liền lộ ra sự kinh sợ, Phượng Thiên Vũ đưa tay, Thí Huyết chém sát như chém bùn, cứng rắn chặt đứt hai tay của Vân Phách!

Trong ánh mắt nàng chính là sự nghiêm túc, tuyệt tình cùng lạnh lùng!

Thần sắc Mộc Mộc cũng không tốt hơn những người ở đây, đây chính khí thế của Từ Thần đặc công của thế kỉ 21 đó ư!

Vân Phách há miệng không nói nên lời, ánh mắt trợn trừng nhìn Phượng Thiên Vũ như nhìn thấy ma quỷ, hắn vốn đã bị Phượng Thiên Vũ phong bế huyết đạo, không thể phát ra âm thanh!

Nhưng mà, vẫn chưa xong, ngay khi ánh mắt hoảng sợ của Vân Phách buông xuống, Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Nếu như tay ngươi đã không còn, thì ta nghĩ hai chân của ngươi cũng không cần nữa đâu, bằng không thì thật không tương xứng, không tương xứng liền không dễ coi, không dễ coi ta liền không hài lòng, không hài lòng ta cũng không biết còn có thể làm cái gì!"

Vừa mới dứt lời, Thí Huyết vung lên, hai chân Vân Phách bay ra hai nơi, như đang muốn chọn nơi nào tốt nhất để nghỉ ngơi!

Lúc này đây, Phượng Thiên Vũ giống như Tu La khát máu, băng lãnh vô tình, như Từ Thần đến từ địa ngục, một chiêu duy nhất chặt đứt đường sống của địch nhân, nhưng trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi !

Trong đám người Đông Ngự Phong nhú mày, hắn không phải không biết nàng lãnh huyết, nhưng thấy nàng như vậy, hắn làm sao có thể bắt được lòng nàng, làm sao có thể dễ dàng hồi tâm chuyển ý đây?

Vân Phách run rẩy, ở bên dưới từng giọt máu nóng đang lan chảy ra ngoài, ngay giờ phút này đây hắn mới thật sự hiểu được câu nói sống không bằng chết của Phượng Thiên Vũ, hắn thật sự rất sợ, rất sợ nữ nhân ma quỷ đang đứng trước mặt hắn đây!

Phượng Thiên Vũ ngửi thấy một mùi khai nồng nặc, chán ghét đứng người lên, lui về phía sau vài bước, dưới mặt nạ, đôi lông mày thanh tú khẽ nhăn lại!

Nam nhân này bị nàng hù sợ đến mức đại cả ra quần rồi!

Thật sự là đủ vô năng đấy, cái này, Phượng Thiên Vũ xử lý hắn xong cũng chẳng còn tâm tình, quay đầu lại nhìn Thanh Ngự: "Thanh Ngự, chúng ta đi thôi!"

Tất cả mọi người ở đây đều không phải mù lòa, tự nhiên cũng trông thấy Vân Phách vì quá sợ hãi mà đại cả ra quần, sau đó mọi người bắt đầu tản đi!

Đến Thanh Viễn cùng Diệu Âm cũng không muốn ở lại đây, cuối cùng cũng đi theo Phụng Thiên Vũ bước ra khỏi vũ viện!

Nhóm người Phụng Thiên Vũ rời đi, mọi người đứng xem cuộc vui cũng bắt đầu tản ra, mặc dù có ít người cảm thấy Phụng Thiên Vũ đã làm quá phận, nhưng khi nhớ tới những việc ác mà Vân Phách thường hay làm, cũng đã cảm thấy, thật đáng đời hắn!

Vũ Ảnh Nhi nhìn bóng lưng Dạ Huyền Ngọc rời đi, nhìn bên cạnh hắn là Mộc Mộc, không biết hai người đang nói chuyện gì, khóe môi Dạ Huyền Ngọc nhẹ nhàng cong lên, như là đang cười... !

Hai mắt Vũ Ảnh Nhi tối sầm lại, kẻ nào dám tranh đoạt Dạ Huyền Ngọc của nàng, kẻ đó phải chết!

Không thể không nói, đắc tội với ai cũng được nhưng chớ đừng đắc tội với nữ nhân và tiểu nhân, đúng là ông bà nói thật không sai!

... ..

Trở lại đan viện, Vân Ế liền đem Thanh Ngư lôi đi, mà Phụng Thiên Vũ thì bị Diệu Âm cùng Thanh Viễn gọi lại, mọi người thấy không có việc gì, cũng trở về sân nhỏ!

Trong một gian phòng tao nhã lịch sự, Thanh Viễn nhíu đôi lông mày: "Phụng nha đầu, với tư cách của người hôm nay không sợ bị Vũ Thiên cùng Vân Phách trả thù hay sao, người thật sự không sợ sao?"

Phụng Thiên Vũ bật cười, sợ?

Cho tới bây giờ nàng đều không biết chữ sợ viết như thế nào, mà trong từ điển của nàng tuyệt sẽ không bao giờ có chữ này!

"Sợ, ta sẽ không làm như vậy!"

Sở dĩ hôm nay nàng không giết Vân Phách chính là muốn dẫn dụ người của Vân gia tới đây, như vậy, nàng không cần đi đến cái nhà kia nữa rồi!"

Diệu Âm đứng ở một bên, dung nhan không có chút biểu lộ, giống như cả thế giới này chẳng quan hệ gì đến nàng!

Thanh Viễn cười nói: "Nha đầu, bất kể như thế nào thì người cũng là đệ tử của ta, ta cũng sẽ không để cho Vũ Thiên làm khó dễ người, nhưng về phần Vân gia... !" !

Thanh Viễn không có nói tiếp, Phụng Thiên Vũ tất nhiên sẽ hiểu rõ, Vân gia là nàng gây vào, vì thế đây coi như là ân oán cá nhân của nàng!

"Đa tạ!" Phụng Thiên Vũ lễ phép nói!

Thanh Viễn nhẹ gật đầu, tán thưởng nhìn Phụng thiên Vũ, cô nương này khí thế cũng thật bức người, khiến người ta không thể dời mắt!

"Nếu không còn việc gì, ta xin cáo từ!"

"Đợi đã!"

Ngay khi Phụng Thiên Vũ muốn bước ra khỏi cửa, Diệu Âm lại cất giọng!

Phụng Thiên Vũ dừng bước, quay đầu lại, nhìn về phía Diệu Âm: "Chuyện gì?"

Diệu Âm nhìn nàng, bờ môi khẽ nhấp máy hai cái, sau đó tươi cười rồi nói: "Không sao!"

Phụng Thiên Vũ kinh hãi, nếu nàng đoán không sai, hai chữ Diệu Âm vừa mới nói kia chính là tên kiếp trước của nàng, Tuyết Cơ!

Nhưng tại sao một phu tử lại biết được điều này, còn xác định chính là nàng?

Nhìn Diệu Âm thêm một lần nữa, rồi Phụng Thiên Vũ đi ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Thủy Lạc Thần Xuất Hiện

Ra khỏi gian phòng, Phụng Thiên Vũ đi về sân nhỏ, hôm nay khi Vũ Thiên hạ thủ với Mộc Mộc, nàng cảm nhận được rất rõ ràng thực lực của Vũ Thiên cao hơn nàng không chỉ là một cấp bậc!

Nếu như lần sau lại tiếp tục xung đột, nếu không có Dạ Huyền Ngọc, hoặc không có Thanh Viễn, nàng sao có thể cam đoan được bọn họ sẽ không gặp tổn thương?

"Tiểu thư!"

Thanh Ngự cùng Mộc Mộc từ một nơi khác đi tới, đứng trước mặt Phụng Thiên Vũ: "Tiểu thư, viện chủ tìm người có chuyện gì vậy?"

Phụng Thiên Vũ lắc đầu: "Không có chuyện gì!"

"A Vũ, Thanh Ngự nói mẫu thân của ngươi là người của Vân gia, có thật không vậy?"

Nếu mẫu thân A Vũ thật là người của Vân gia, như vậy hôm nay A Vũ làm như vậy đều có nguyên nhân!

"Ừm!" Phụng Thiên Vũ gật đầu: "Thanh Ngự, vai của ngươi bị thương có nặng không?"

"Tiểu thư, ta không sao!" Thanh Ngự cười lắc đầu, không hiểu hỏi: "Tiểu thư, người nói xem tên Vân Phách sẽ cho người đến tìm chúng ta hay không?"

Thanh Ngự đi theo tiểu thư của mình đã lâu như vậy, nàng hiểu tại sao Phụng Thiên Vũ lại làm như vậy! Tiểu thư chính là muốn người Vân gia đến gặp tiểu thư.

"Yên tâm, bọn họ nhất định sẽ tới, còn bây giờ, các ngươi nhớ cẩn thận một chút!"

Khi trở về Vân Phách nhất định sẽ gào thét cáo trạng rồi, bây giờ việc của nàng chính là ngồi chờ bọn họ đến mà thôi!

"Tốt rồi, A Vũ, hôm nay ta có nghe được một tin tức, không nghĩ tới trong học viện lại có hội đấu giá, chúng ta đi tới đó nhìn một chút nhé!"

Mộc Mộc thật rất cao hứng, đấu giá hội a, nhất định sẽ có rất nhiều bảo vật đi!

Hai mắt Phụng Thiên Vũ tỏa sáng: "Có bán dược liệu sao?"

Đấu giá hội tất nhiên là phải có đấu giá dược liệu rồi, gần đây nàng đang muốn luyện chế một viên đan dược cần đến một đóa hoa Tuyết Liên nghìn năm, trong không gian của Ảnh nhi lại không có, bây giờ đang ở trong Học Viện lại không thể đi ra ngoài tìm, bây giờ có hội đấu giá thì quá tốt rồi!

Mộc Mộc suy nghĩ một chút, mới lên tiếng: "Ta cũng không biết, dù sao cũng không có việc gì, chúng ta liền đi xem đi!"

"Ừm!"

Phụng Thiên Vũ gật đầu, vừa vặn buổi tối cũng không có việc gì, đi xem cũng không sao!

.....

Buổi tối, nhóm người Phụng Thiên Vũ đều đi đến hội đấu giá, Dạ Huyền Ngọc chính là một bảng hiệu, hẳn chọn được một căn phòng không ồn ào, lại dễ dàng trông thấy toàn bộ hội đấu giá!

Trong phòng, Dạ Huyền Ngọc nhìn xuống phía dưới, ánh mắt đảo qua, lại trông thấy trong đám người xuất hiện một bóng dáng màu trắng, ánh mắt hít híp, Thủy Lạc Thần?

Hắn không phải đang ở Tiên giới hay sao, sao giờ lại có mặt ở đây?

Lại ở ngay hội đấu giá này?

"Dạ Huyền Ngọc, ngươi đang nhìn cái gì?" Mộc Mộc nhìn theo ánh mắt của hắn, cũng nhìn thấy một bóng dáng trắng tuyết!

"Đó là ai a?"

"Mấy vị, mau mau dùng trà a!" Gã sai vặt vội vàng bưng những ly trà đặt trên bàn, quay người chuẩn bị rời đi... !

"Chờ một chút!" Dạ

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Sách Không Chữ

Món đồ thứ hai đưa ra chính là một viên đan dược lục giai thượng phẩm, bản thân Phụng Thiên Vũ là luyện dược sư, vì vậy đan dược này cũng không gây nên được hứng thú cho nàng, mà mấy người còn lại cũng không cần!

Đương nhiên, các nàng không cảm thấy hứng thú, nhưng không có nghĩa là những người ở bên dưới cũng không có hứng thú a, luyện dược sư vốn đã rất ít, ngay tại Đế Hoàng Thành cũng vậy, một viên lục giai thượng phẩm này cũng có thể được xem là có thể gặp nhưng không thể cầu!

Vì vậy, viên đan dược này đã được rơi vào tay của một đệ tử của Mạc gia, sau khi có được viên đan dược hân lập tức rời đi!

Mạc gia?

Phụng Thiên Vũ có chút bật cười, Hoàng hậu Nhật Viêm quốc không phải cũng là người của Mạc gia hay sao, bằng không thì, Nhật Viêm quốc làm sao có thể hào hào đứng vững được a!

"Xem ra cái Đế Hoàng Thành cũng là nơi của những kẻ lăm lăm, một viên đan dược, một ngàn vạn kim tệ!"

Mặc Mặc cảm thấy mình thật muốn nhỏ nước bọt rồi a, A Vũ vốn là luyện dược sư, có thể suy ra, A Vũ nhà nàng chính là bảo vật vô giá rồi!

Luyện dược sư thật là tốt!

Dưới đài, những gia tộc lớn vẫn đang chờ đợi, hôm nay bọn họ chỉ muốn được trông thấy bảo vật cuối cùng vì thế những thứ này bọn họ đều không thèm nhìn đến!

Phiên đấu giá cuối cùng đưa ra chính là một quyển sách, người chủ trì xinh đẹp đứng trên bục cao cầm quyển sách giơ lên cao, rồi nói: "Các vị, vật này chính là bảo vật cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay, cuốn sách này không biết đã xuất hiện trong học viên bao nhiêu lâu rồi, điểm cổ quái chính là, không có chữ, chiếu theo truyền thuyết được ghi trên sách cổ thì đây chính là cuốn sách chứa đựng pháp thuật Thượng Cổ!" Người chủ trì nói xong, mở ra trang đầu tiên của cuốn sách, trên mặt giấy óng vàng, không có một chút vết tích gì, nửa chữ cũng không có!

Nhưng mà, Phụng Thiên Vũ bỗng nhiên cả kinh, khi trang giấy vừa mới lật ra, nàng trông thấy bốn chữ rất rõ ràng: không gian bí pháp!

Phụng Thiên Vũ bật dậy, bước ra khỏi ghế, dưới mặt nạ có chút ngưng trọng, nếu như không có chữ, những hàng chữ nàng vừa mới nhìn thấy là cái gì?

Ảo giác sao?

Chắc chắn không phải, bằng không chính quyển sách kia mới có vấn đề, xem ra cuốn sách này không đơn giản, nàng nhất định phải có nó!

Khi người chủ trì mở trang sách đầu tiên ra, tất cả mọi người đã không còn hứng thú, mặt dù pháp thuật rất lợi hại, nhưng không nhìn thấy thì cũng chẳng có tác dụng gì?

Như cũ không thể tu luyện!

Người chủ trì không để ý tới ánh mắt của mọi người, thông dong nói: "Hiện tại bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm 15 triệu kim tệ!"

Giá vừa mới đưa ra, vài nhóm người phải sợ hãi lui về phía sau, những người của các gia tộc lớn đều phải nhíu cả đôi lông mày!

15 triệu, coi như là bọn hắn mua được đi, cũng đã tổn thất thật lớn rồi, huống chi lại mua một cuốn sách không có chữ, như vậy thì không mua còn hơn!

Phụng Thiên Vũ nhìn quyển sách, giọng nói lạnh lạnh vang lên: 17 triệu kim tệ!"

Người chủ trì nhìn theo hướng âm thanh vừa phát ra, trông thấy một cô nương đeo mặt nạ: "Còn ai muốn đặt cao hơn vị cô nương này không?"

Toàn trường tĩnh lặng im ắng, không người trả lời!

Cuối cùng, Phụng Thiên Vũ cũng đã mua được quyển sách này với giá 17 triệu kim tệ!

Đi đến hậu trường đưa tiền, Phụng Thiên Vũ lại xối vào mặt bọn họ một câu: "Ta không có nhiều tiền như vậy!"

Mọi người sững sờ, một vị quân sự vội vàng đứng lên: "Cô nương, ngài đừng có đùa vậy chứ?"

Phụng Thiên Vũ nghe xong liền nhíu mày, trầm tư sau nửa ngày mới nói: "Ta có thể dùng đan dược trao đổi được không?"

Quân sự nghe vậy rồi khẽ nói: "Nhưng đan dược của ngài phải đáng giá 17 triệu kim tệ mới được!"

Hắn cũng không tin, một cái tiểu nha đầu sẽ có một viên đan dược lợi hại như thế đâu... !

Từ trong không gian, Phượng Thiên Vũ lấy ra một bình sứ, đổ ra hai khóa đan dược, cất giọng nói: "Vừa rồi viên đan dược kia mua với giá một nghìn vạn, người có biết đan dược trong tay ta là gì không, ta dùng hai viên đan dược này đổi lấy cuốn sách kia!"

Quản sự cảm thấy đan dược khẽ liếc nhìn qua, lập tức kích động nhảy dựng lên: "Là Khánh Nguyên đan, là Khánh Nguyên đan!"

Người chủ trì vốn có kiến thức thâm sâu hơn người, khi nghe được cái tên Khánh Nguyên đan, ánh mắt nhìn Phượng Thiên Vũ tăng thêm vài phần tôn kính!

Quản sự cất kỹ càng hai viên Khánh Nguyên đan, đem sách nhét vào trong tay Phượng Thiên Vũ: "Cô nương, sách này thuộc về người rồi!"

Khóe miệng Phượng Thiên Vũ và người chủ trì đồng thời co lại, quản sự, người lật mặt có cần nhanh như vậy không!

Phượng Thiên Vũ nhún nhún vai, cảm thấy quyền không chữ đi ra khỏi hậu trường, trở lại căn phòng lúc này!

Trông thấy Phượng Thiên Vũ trở về, Mộc Mộc tươi cười, hỏi: "A Vũ, người mua quyền sách kia làm cái gì?"

Mọi người cũng chờ mong câu trả lời của Phượng Thiên Vũ, thật ra ai cũng nghĩ hoặc tại sao A Vũ lại đi mua cuốn sách không có chữ để làm gì?

Phượng Thiên Vũ ngồi xuống, thần nhiên nói: "Ta có thể nhìn thấy chữ trong cuốn sách này!"

Phượng Thiên Vũ lạnh nhạt nói, lại làm cho những người xung quanh nhìn nàng bằng ánh mắt nhìn thấy quái vật!

"Làm sao vậy?"

Phượng Thiên Vũ không hiểu hỏi, nàng chỉ là nhìn thấy được thôi mà, có cần phải nhìn nàng như vậy không?

Có cái gì kì quái đâu?

Mộc Mộc lắc đầu: "Không, chỉ là cảm thấy A Vũ thật quá mạnh mẽ, sách không chữ mà A Vũ cũng có thể thấy chữ được!"

"A Vũ, chúng ta trở về thôi!"

Mộc Mộc nhìn xuống dưới đài, Hội đấu giá vừa xong, mọi người cũng bắt đầu rời đi, các nàng cũng nên trở về rồi!

"Được!" Phượng Thiên Vũ đứng dậy đáp, vừa vặn nàng cũng muốn trở về phòng hảo hảo nghiên cứu bí pháp trong cuốn sách này!

Một đoàn người lại trở về, nhưng chỉ là khi trở về lại nhiều hơn một người!

Thủy Lạc Thần bắt đắc dĩ bị Dạ Huyền Ngọc lôi đi, trong lòng thầm hối hận, sát thiên đao, tự nhiên lại đi tới hội đấu giá này làm gì không biết... !

Đột nhiên, Phượng Thiên Vũ ngừng lại, nhóm người Dạ Huyền Ngọc cũng cảm nhận được đang có một cỗ khí tức ẩn nấp ở đây, lông mày không khỏi nhăn lên!

Phượng Thiên Vũ đưa tầm mắt nhìn qua, chầm chọc nói: "Chờ chúng ta đã lâu như vậy còn không đi ra?"

Người ẩn trong bóng tối nghe thấy vậy, đều bước đi ra, tất cả là hai mươi người, đẳng cấp thấp nhất là cấp thấp Linh Tông, nam nhân cảm là trung cấp Linh Tông!

Phượng Thiên Vũ lắc đầu, xem ra cũng không phải chỉ có mình nàng hứng thú với cuốn sách này.

Nam nhân cầm đầu nhìn Phượng Thiên Vũ, sau đó lạnh giọng lên tiếng: "Giao ra quyền sách kia, ta sẽ tha chết cho người!"

Phượng Thiên Vũ mỉm môi cười cười: "Đại ca, sách này là ta mua được đấy, sao có thể giao cho người được?"

Cầm đầu nam nhân nghe vậy tức giận: "Không đưa, vậy chết đi!"

Nói xong đang chuẩn bị muốn động thủ, trong màn đêm tối lạnh lạnh lại đột nhiên truyền đến một hồi âm thanh quỷ dị của ngọc linh.

Âm thanh ngọc linh linh hoạt kì ảo, như làn ca dao của viễn cổ hồng hoang, ý vị sâu xa!

Thân ảnh Diệu Âm từ trong màn đêm bước ra, bên hông là đôi ngọc linh vẫn vang lên nhịp nhàng!

Nhìn những người trước mắt, Diệu Âm đạm mạc nói: "Tổn thương đệ tử học viện Đế Hoàng, có biết hậu quả là như thế nào không?"

Tên nam nhân cầm đầu trông thấy một nữ nhân đột nhiên xuất hiện, tuy rằng bên hông đôi ngọc linh rất cổ quái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều!

"Nữ nhân, người cũng biết chúng ta là ai sao?" Một tên nam nhân liêu lĩnh cười cười, tiếp tục nói: "Chúng ta chẳng qua chỉ làm theo mệnh lệnh của Chủ Quân tới lấy quyền sách này, đem sách giao ra đây, tất cả mọi người sẽ được vẹn toàn!"

Chú Quân?

Thân hình Diệu Âm chấn động, không có khả năng, không thể nào là hắn, học viện Đế Hoàng cùng nơi đó đã có thiên hải vô tận ngăn cách rồi mà!

"Mặc dù các ngươi có thực lực, nhưng đối với Chú Quân các ngươi cũng chẳng là các gì?"

Đúng vậy, những người dưới tay hắn tối thiểu cũng đã là cao cấp Linh Tông.

Người nam nhân kia, cái người đã giết chết 231 người nhà của nàng, nàng cả đời này đều không thể quên được hắn, bao nhiêu đêm tỉnh lại trong ác mộng, từng ngày trôi qua thù hận trong lòng nàng chưa bao giờ phai đi!

Huyền Ngọc mở miệng!

Cĩa sai vật đi tới, thấp giọng hỏi: "Xin hỏi công tử muốn phân phó chuyện gì?"

"Người tới đây!" Đa Huyền Ngọc vẫy tay, chỉ chỉ vào cái bóng dáng màu trắng kia: "Người đi mời vị công tử kia tới đây, nói có người muốn mời hắn dùng trà! !"

"Được, công tử chờ một chút!" Cĩa sai vật trả lời xong liền nhanh chóng đi ra ngoài!

Phượng Thiên Vũ nhìn chén trà, dưới lớp mặt nạ khóe môi cong lên: "Đúng là thật hảo tâm nha, không biết người nào lại cam lòng xuất ra độc dược quý hiếm như vậy để chiêu đãi chúng ta đây!"

Mộc Mộc khẽ giật mình, trong nháy mắt đem chén trà trong tay buông xuống, lòng còn sợ hãi: "Ài, người nào lại thiếu đạo đức như vậy?"

Thanh Loan mỉm cười: "Có thể tại hội đấu giá hạ độc chúng ta, chỉ có thể là Vũ Ảnh Nhi cùng Vân Phách mà thôi, ta thấy, người Vân gia còn không đến nhanh như vậy đâu, chỉ còn lại Vũ Ảnh Nhi mà thôi!"

Thanh Loan nói xong, xoay chuyển lời nói, như cười như không: "Chiêu này chúng ta cũng được hưởng lây nhờ

Mộc Mộc đó!"

Nghe xong Phương Thiên Vũ liền bật cười: "Chính xác rồi!"

Khóe miệng Mộc Mộc co lại, sẽ không phải là nữ nhân kia thâm thương trộm nhớ Dạ Huyền Ngọc đó chứ, trông thấy hôm nay Dạ Huyền Ngọc ra tay cứu nàng, mới ghen ghét chiêu đãi nàng như thế này!

Lúc Mộc Mộc đang thấy đau đầu, cánh cửa mở ra, Thiệu Lạc Thần đang đưa quạt xếp cười hì hì đi tới, chẳng qua khuôn mặt đang tươi cười nhìn thấy Dạ Huyền Ngọc mặt lạnh, lập tức ngậy ngón cả người!

"Ta, xấu hổ, ta đi tắm gian phòng!" Thiệu Lạc Thần nói xong, liền chuẩn bị đi ra ngoài!

"Thiệu Lạc Thần!"

Dạ Huyền Ngọc lạnh lùng âm u hô một tiếng, Thiệu Lạc Thần lập tức đứng sững lại, quay đầu lại, cứng ngắc nói: "Huyền ngọc, đã lâu không gặp!"

"Là đã lâu không gặp!" Dạ Huyền Ngọc cắn răng, cái tên nam nhân chết tiệt này, không phải còn đang xấu hổ vì trong túi hết tiền hay sao, giờ lại đi đến đây làm gì?

"Người tới nơi này làm gì?"

Thiệu Lạc Thần đi qua, nâng chung trà lên chuẩn bị một hơi cạn sạch thì Dạ Huyền Ngọc đã nhanh tay đoạt lấy ly trà: "Trà này có độc!"

Hai mắt Thùy Lạc Thần tối sầm lại: "Thực không thú vị!"

"Huyền Ngọc, ta tới đây chính là để đầu giá Tuyết Liên đó!" Thùy Lạc Thần sờ lên hầu bao: "Ta thật xấu hổ vì trong túi tiền đều đã rỗng tuếch!"

Hai mắt Phượng Thiên Vũ lóe lên: "Tuyết Liên, chính là bông Tuyết Liên nghìn năm?"

Nếu đúng là Tuyết Liên nghìn năm, nàng sẽ không cần phải đi ra ngoài tìm kiếm rồi!

Thùy Lạc Thần mỉm cười: "Đúng vậy, Tuyết Liên nghìn năm!"

Phượng Thiên Vũ cười cười, đầu ngón tay chống đỡ cái đầu: "Ta muốn mua Tuyết Liên thì phải làm thế nào?"

"Thật sự?" Hai mắt Thùy Lạc Thần tỏa ánh sáng, lập tức đem quạt xếp mở ra: "Nếu như cô nương muốn mua, ta đây liền bán cho cô nương!"

Đạ Huyền Ngọc im lặng, Thùy Lạc Thần, kiếp trước người là tên nghèo rớt mùng tơi à!

Phượng Thiên Vũ cười nhạt một tiếng, ngón tay gõ lên mặt bàn: "Giá tiền?"

Thùy Lạc Thần thu hồi quạt xếp, bỏ qua Đạ Huyền Ngọc mặt đen như than, rất có phong thái nói, "Giá tiền, rất dễ thương lượng!"

Đạ Huyền Ngọc đứng dậy, đi đến trước mặt hắn, vươn tay: "Lấy ra!"

Thiêu Lạc Thần giả ngu: "Lấy cái gì?"

Đạ Huyền Ngọc không thể nhìn được nữa: "Thiêu Lạc Thần, ngươi định giả ngu với ta sao?"

Mấy người Phương Thiên Vũ ngồi ở một bên nhìn hai người bọn họ, thật hiếm khi trông thấy Đạ Huyền Ngọc lại làm vẻ mặt như vậy đối với người khác!

"Được rồi, ta sợ ngươi rồi!" Thiêu Lạc Thần ai ya từ trong không gian lấy ra một hộp hàn băng, đem cái hộp giao cho Đạ Huyền Ngọc!

Đạ Huyền Ngọc tiếp nhận cái hộp, trông thấy móng vuốt của Thiêu Lạc Thần vẫn như cũ nắm thật chặt cái hộp, đôi lông mày nháy lên: "Không tha?"

Thiêu Lạc Thần nghe vậy, lập tức buông móng vuốt ra, tiến của hắn a!

Đạ Huyền Ngọc cầm cái hộp, thuận tay ném cho Phương Thiên Vũ: "Đây coi như là phí ăn ở của tên kia!"

Nói xong, lập tức về vị trí, không nói chuyện!

Phương Thiên Vũ dưới ánh mắt chờ mong của Thiêu Lạc Thần, ung dung đem cái hộp bỏ vào trong không gian Hồng Liên, Tuyết Liên này nếu hấp thu được linh khí trong không gian Hồng Liên, lại càng trân quý.

nhìn khi không gian rộng lớn và cũng vẫn quý hơn đó!

Tục ngữ đã có câu, ngu sao không nhận!

Thủy Lạc Thần lập tức héo úa, ngồi vào một bên, trong lòng vẽ vòng tròn nguyên rìa Dạ Huyền Ngọc!

Mặc Mặc là nhìn Dạ Huyền Ngọc lại nhìn Thủy Lạc Thần, cuối cùng lắc đầu, nhìn về phía hội trường đấu giá!

Cử lên dưới hội trường lâu không khí thật quý dị, đấu giá cũng đã bắt đầu!

Món đồ đầu tiên được mang lên chính là một thanh kiếm chém sắt như chém bùn, toàn thân kiếm là màu xanh, nhìn qua cũng đoán ra niên đại đã có chút lâu rồi!

Phượng Thiên Vũ đối với vũ khí không cảm thấy hứng thú, mà mấy người khác cũng không ai ưa thích, vì vậy thanh kiếm này cuối cùng đã được rơi vào tay của một gã đệ tử với giá bảy trăm vạn kim tệ.

Phượng Thiên Vũ lú cả lươi, mới là món mở đầu mà giá đã cao lên đến trời như thế, không biết những bảo vật đằng sau còn như thế nào nữa a?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Quá Khứ Diệu Âm

"Người biết Chủ Quân?"

Nam nhân nhìn Diệu Âm rồi mới cất giọng hỏi, đôi lông mày nhăn lại, mang theo sự nghi hoặc!

Diệu Âm cười lạnh: "Ta đương nhiên biết rõ hần!"

Cả đời này, dù cho hần có hóa thành tro nàg đều có thể nhận ra hần!

"Nếu như biết rõ Chủ Quân, còn không thức thời giao sách ra đây!"

Diệu Âm quay đầu lại nhìn Phụng Thiên Vũ, không nói thêm gì!

Phụng Thiên Vũ cười cười: "Muốn đồ của ta sao, để xem ngươi có đủ năng lực đó không!"

Nam nhân thấy vậy, huy động kiếm trong tay nhanh chóng hướng thẳng đến Phụng Thiên Vũ!

"Thanh Loan, mọi người giao lại cho ngươi!"

Phụng Thiên Vũ nói xong, Đoạn Hồn xuất hiện ở trong tay, khi nhìn thấy Đoạn Hồn Diệu Âm có chút ngẩn ngời, giọng nói vang tới đánh thức suy nghĩ của nàng: "Phu tử, người là do ta mà đến, ta sẽ tự giải quyết!"

Diệu Âm gật đầu: "Ừm!"

Thanh Loan tiến lên một bước, ngón tay khẽ nhích, một đạo kết giới xuất hiện, đem mọi người bảo hộ ở bên trong!

Kỳ thật tu luyện càng lên cao, một giai cũng rất quan trọng. Ví dụ như bây giờ, một mình Phụng Thiên Vũ cũng đã có thể bắt lấy hơn hai mươi người nam nhân này!

Phụng Thiên Vũ tung một cước thật mạnh lên đầu tên nam nhân đứng đầu tiên, vừa vặn khiến hần lăn đến bên người Diệu Âm!

Diệu Âm từ trong kết giới đi ra, một cước giẫm lên lưng của hần, ánh mắt lạnh băng: "Nói, tên nam nhân kia đang ở chỗ nào?"

Nam nhân bị đập âm trầm cười: "Ha ha, ta biết rõ ngươi là ai rồi, hôm nay ngươi giết chúng ta, một ngày nào đó ngươi cũng sẽ bị Chủ Quân giết mà thôi, giống như những thân nhân của ngươi!"

"Đúng không?" Diệu Âm tăng lên âm thanh: "Ta cũng đang rất mong chờ hần đến đây!"

Không muốn hỏi nhiều, một cước trực tiếp giết chết tên nam nhân!

Ngẩng đầu nhìn Phụng Thiên Vũ, lạnh lùng nói: "Ngươi đi theo ta!"

Phụng Thiên Vũ nhìn nàng, thu lại Đoạn Hồn, theo nàng rời đi!

Thanh Loan thấy vậy, thu lại kết giới, nhìn bóng lưng hai người rời đi: "Có thể Thiên Vũ chút nữa mới trở về, chúng ta đi về trước đi!"

...

Thiên Hải học viện Đế Hoàng, nữ tử lạnh lùng tĩnh mịch đứng ở nơi đó, gió thổi lên, tóc đen tung bay, hòa chung với màn đêm cô tịch. !

"Phu tử, ngươi sẽ không đưa ta tới đây để trúng gió chứ?" Phụng Thiên Vũ như cười như không cất giọng hỏi!

Diệu Âm nhìn màn đêm trước mắt, trong đôi mắt lạnh lùng đều là thù hận, hoài niệm, thật lâu sau nàng mới lên tiếng: "Tuyệt Cơ, ta giúp ngươi cời bỏ phong ấn trí nhớ cho ngươi, ngươi hãy giúp ta báo thù, chúng ta làm giao dịch như thế nào?"

Phụng Thiên Vũ khẽ gật mình, nhưng vẫn mỉm cười: "Phu tử, nếu như ngươi đã biết rõ kiếp trước của ta, thực lực của ngươi vốn nằm trên ta, chẳng lẽ ngươi muốn ta giúp ngươi báo thù sao?"

Từ trong không gian Diệu Âm lấy ra một viên thủy tinh cầu màu lam, ném lên không trung, thủy tinh cầu phát ra ánh sáng màu lam tươi mát, dần dần hóa thành một bức tranh sống động!

Phụng Thiên Vũ không hỏi thêm điều gì, chỉ lẳng lặng nhìn hình ảnh đang tiếp diễn!

Trong bức tranh vẽ không phải là địa phương nằm trong Thương Lan đại lục, là một nơi có phong cảnh cực kì đẹp mắt, bên trong là một gia tộc đang rất náo nhiệt!

"Diệu Âm, con lại lừa dối rồi hả?" Lão giả đi tới, nhìn Diệu Âm đang trốn ở sau hòn non bộ bất đắc dĩ mỉm cười: "Diệu Âm, trong tương lai con chính là Đại Tể Tì của Lan Yêu, không thể lừa dối!"

Chỉ trông thấy khuôn mặt của nữ hài tử tầm bảy tám tuổi đang cau có lại: "Gia gia, Âm nhi không muốn trở thành Đại Tể Tì đâu!"

"Hồ đồ, mau đi luyện công!" Lão giả quát lên một tiếng, không nói thêm lời!

Nữ hài bừa bãi, tiến vào gian phòng, luyện công liền luyện công, hừ, làm gì mà dữ vậy!

Lão già trông thấy bóng lưng của nàng, bắt đầu đi lặc đầu: "Âm nhi, không phải là gia gia muốn bức con, con là nữ nhi xuất sắc nhất của gia tộc chúng ta, con sinh ra chính là vì Lan Yêu, hôm nay Lan Yêu đang phẫn nộ, Thái Tử còn nhỏ, có rất nhiều người đang muốn đoạt vị, vì vậy gia gia mới muốn con phải nỗ lực luyện công, bảo vệ hòa bình cho Lan Yêu!"

Nữ hài từ vồn đã vào trong phòng nhưng lại đột nhiên mở cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn lấp ló sau cánh cửa: "Đã biết, đã biết, mỗi lần đều nói như vậy, phiền chết rồi!"

Hình ảnh khẽ chuyển động, vẫn là nữ tử kia, nhưng đã không còn là nữ hài tử bảy tám tuổi nữa, mà đã hơn mười tuổi, nàng mặc một bộ trường bào màu đen, bên hông có đeo một đôi ngọc lĩnh, bước từng bước lên cầu thang, mà đi phía sau nàng mà một đệ tử!

Đi đến tế đàn, Diệu Âm nhìn mọi người đứng ở phía dưới đang rất cao hứng, trong lòng thật không gượng nổi nụ cười, cũng không thể thay đổi được gì nữa rồi!

Đứng ở bên cạnh là một lão già ăn mặc rất quái dị: "Lễ tế tự diễn bắt đầu, chúng ta bắt đầu khấu bái Đại Tế Ti mới của Yên Lan, Đại Tế Ti đại nhân!"

Khi mọi người đang bắt đầu bái lạy, trên bầu trời truyền đến một nụ cười âm hiểm: "Tân nhiệm Đại Tế Ti?"

Một giây sau đó, một nam nhân mặt quỷ mang theo một ít người xuất hiện ở trên không của tế đàn, mắt lạnh nhìn Diệu Âm: "Hay cho lão đầu không nghe lời, hẳn nên nhớ điều ta đã nói, một khi ngươi trở thành Đại Tế Ti, toàn bộ thân nhân của ngươi đều bị diệt vong!"

Diệu Âm ngược mắt, tuy rằng nàng còn nhỏ nhưng khí thế bức người vẫn được phát ra: "Ngươi là ai?"

Nam nhân cười lạnh một tiếng, không nói lời nào!

Đột nhiên, hai gã mặt nạ hắc y nam tử xông lên phía trước, đem những người đứng trên tế đàn ném xuống dưới mặt đất, rồi nhanh chóng quỳ xuống cung kính nói: "Tham kiến Chủ Quân, ngoài trừ Diệu Âm, 231 người theo lệnh của Chủ Quân không còn một người sống sót!"

Nam nhân đứng giữa không trung nghe thấy vậy, cười to vài tiếng: "Rất tốt, các ngươi lui xuống trước đi!"

Diệu Âm đứng dậy, chạy tới bên người lão già: "Gia gia, gia gia!"

Vừa gọi nàng vừa đem linh lực tiến vào trong cơ thể hắn, trị liệu giúp hắn!

"Âm nhi, đi mau, hắn, hắn muốn. Muốn giết con, nhà của chúng ta. . đều bị giết hết cả rồi!" Lão già đã không còn uy nghiêm như xưa, trong lời nói, đau lòng cực kỳ, 231 người, là 231 mạng người đó!

Diệu Âm nghe vậy, mang theo hận ý quay đầu nhìn nam nhân trên không trung kia: "Ta cùng người nhà của ta có thù oán gì với ngươi, tại sao ngươi lại giết hết người nhà của ta?"

Nam nhân cười lạnh một tiếng: "Sai chính là vì ngươi lại kế thừa huyết thống Đại Tế Ti, chính là vì ngươi nên cả nhà ngươi mới chết thê thảm như vậy!"

Diệu Âm đưa tay, muốn công kích tên nam nhân kia, lại bị gia gia kéo tay lại!

"Gia gia?" Diệu Âm khó hiểu, nàng muốn giết người nam nhân này báo thù cho người thân của nàng, tại sao gia gia lại ngăn nàng lại?

Từ trong không gian lão già lấy ra một vật, đưa tới tận tay của Diệu Âm, dứt quãng nói: "Đi. . Đi tìm nàng. Thần Nữ Sáng Thế, chỉ có nàng mới báo thù được cho chúng ta!"

Nói xong, đem toàn bộ linh lực rót vào Diệu Âm, một đạo ánh sáng màu đỏ kì dị bao trùm lấy nàng, ngay khi nam tử đang ngạc nhiên đứng nhìn, bóng dáng Diệu Âm dần dần biến mất!

Đến đây, hình ảnh cũng đã dừng lại, quang cầu khôi phục lại hình dáng ban đầu, trở về trong tay Diệu Âm!

Phượng Thiên Vũ lặng lẽ đứng ở một bên, cũng không nói điều gì

"Khi ta tỉnh lại, đã thấy mình đang ở trong Thiên hải, là Thanh Viễn đã cứu ta, vì vậy trước khi rời đi ta và hắn có một ước hẹn, chỉ cần ta giúp hắn làm một chuyện, hắn cũng sẽ hoàn thành một tâm nguyện của ta, trở về lần này, chính là điều hắn muốn!" Diệu Âm nói xong, nhìn về phía Phượng Thiên Vũ: "Ta tìm ngươi đã bảy năm rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Người Vân Gia Tới 1

Phượng Thiên Vũ nhíu mày, những sợi tóc trên trán montron trên chiếc mặt nạ, lại bị nàng gạt về chỗ cũ: "Ngươi tìm ta?"

"Đúng vậy!" Diệu Âm gạt đầu, từ trong ngực lấy ra một cuốn sách làm bằng da dê khắc họa đầy những văn án cổ xưa: "Đây là gia gia cho ta!"

Phượng Thiên Vũ cầm lấy cuốn da dê, mở trang đầu tiên ra, trên nền hoa văn cổ nói về người có khả năng có được Đoạn Hồn, chính là chuyển thể của Thần Nữ Sáng Thế Tuyệt Cơ, Đoạn Hồn vốn là Thần Khí, nếu không phải là chủ nhân kiếp trước của nó, nó sẽ không bao giờ kí kết ước với kẻ khác, đây chính là kẻ ước linh hồn, Đoạn Hồn cũng là đang sợ mất đi nàng lần nữa!

Diệu Âm xoay người, không nhẹ không nhạt nói: "Nếu không sai, trên trán của ngươi còn có một ấn ký Hồng Liên!"

Phượng Thiên Vũ nhìn kĩ cuốn da cừu, đem nó trả lại cho Diệu Âm: "Chỉ bằng những thứ này, ngươi liền kết luận ta là Tuyệt Cơ?"

Nếu như Diệu Âm thật sự chỉ dựa vào Đoạn Hồn để đưa ra đáp án, thật quá là khinh suất rồi!

Diệu Âm quay đầu lại mỉm cười: "Đương nhiên không phải!"

"Ta là người duy nhất kế thừa huyết thống Đại Tế Ti của Yêu Lan trong trăm năm qua, mà trên người ta còn có một đôi ngọc linh chính là của các Đại Tế Ti trước kia lưu lại, nó có khả năng cảm ứng được linh hồn cường đại, linh hồn của ngươi càng mạnh mẽ, cảm ứng lực của nó càng lợi hại, nhưng nó chỉ có thể cảm nhận được linh hồn cùng lực lượng cường đại của ngươi, những thứ khác giống như bị một cái gì đó đang ngăn cản".

Phượng Thiên Vũ nghe xong, nói ra: "Và dựa thêm vào cái đó ngươi xác định ta với Tuyệt Cơ có quan hệ?"

Diệu Âm tiếp tục nói: "Quan hệ giữa ta và ngọc linh chính là quan hệ kẻ ước, từ nghìn năm trước ngọc linh đã từng cảm ứng được một cỗ linh hồn có lực lượng cường đại, mà khi cảm ứng với ngươi hoàn toàn giống với nghìn năm trước, Tuyệt Cơ, mặc kệ ngươi có chuyển thể như thế nào, linh hồn của ngươi vĩnh viễn không bao giờ thay đổi!"

Phượng Thiên Vũ cảm thấy có ba con quạ đang bay trên đầu, nàng cũng không muốn dây dưa về đề tài này nữa: "Coi như là như thế đi, ngươi tìm ta để giúp ngươi báo thù, hiển nhiên đây không phải là thương sách, hiện tại ta. . ."

"Ta biết rõ!" Diệu Âm cắt ngang lời nói của nàng: "Vì vậy, ta nguyện ý chờ, chờ một ngày ngươi cường đại!"

Nhiều năm đã trôi qua như vậy, chẳng lẽ nàng không chờ được nữa hay sao? Bây giờ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi

Phượng Thiên Vũ cũng không nói thêm gì nhiều: "Ngươi có biện pháp giúp ta cởi bỏ phong ấn trí nhớ sao?"

Diệu Âm nhíu mày: "Đội linh lực của ta tiến vào một giai đoạn nhất định, có thể điều khiển ngọc linh cởi bỏ phong ấn cho ngươi, còn bây giờ thì vẫn chưa được!"

Phượng Thiên Vũ mỉm cười: "Lan Yêu là địa phương nào, ta chưa từng nghe nói qua!"

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng, dưới mặt nạ mặt hiện lên một nụ cười, kỳ thật sẽ có một ngày kí ức của nàng sẽ trở lại, không cần nàng trợ giúp.

Diệu Âm ngẩng đầu, nhìn về phía xa trên bầu trời: "Nơi cuối cùng của Thiên Hải, là một mảnh đại lục hoàn toàn khác biệt, nó được gọi là Lan Yêu, cũng chính là quê hương của ta!"

Phượng Thiên Vũ khẽ giật mình, nơi tận cùng của Thiên Hải có ẩn chứa một mảnh đại lục nữa ư?

"Ngươi đã biết vì sao tên nam nhân kia lại muốn giết ngươi rồi chứ?"

Phượng Thiên Vũ lên tiếng hỏi, hình ảnh trong thủy tinh cầu có hiện lên một tên nam nhân đeo mặt nạ, hẳn cũng đã nói ngày nàng trở thành Đại Tế Ti, chính là ngày hắn sẽ giết nàng.

Diệu Âm và gia gia của nàng hình như không hiểu rõ điều này, nếu như biết rõ, vì sao còn muốn đưa Diệu Âm trở thành Đại Tế Ti, dẫn tới họa diệt môn.

"Hắn muốn ngăn cản ta tiến vào khu rừng Phù Quang, trong rừng có một cây Phù Quang Thần Thụ, đóa hoa trên cây đó có khả năng trị bách bệnh, đồng thời cũng có khả năng khởi tử hồi sinh!"

"Nhưng mà, khu rừng Phù Quang là Thần Thánh Chi Địa, chỉ có các Đại Tế Ti mới có thể đi vào, hắn sợ ta lấy được đóa hoa kia, trị hết bệnh cho Thái Từ!"

Diệu Âm nói xong, hai tay không tự chủ mà nắm chặt, nàng hận, hận không thể đem nam nhân kia nghiền xương thành tro. . . !

Nghe đến đây, Phượng Thiên Vũ như đã hiểu được một phần, quyền thế tranh đấu người chịu nặng nhất vẫn là những người vô tội, vốn không muốn đi đến, nhưng một bông hoa có thể khởi tử hồi sinh, nàng rất muốn được tận mắt nhìn thấy!

"Được, ta đáp ứng ngươi!"

Diệu Âm thật không nghĩ tới nàng lại dễ dàng đáp ứng như vậy, thật không dám tin mà hỏi lại: "Thật sự?"

Phượng Thiên Vũ gật gù đầu, đáp: "Ừm!"

Diệu Âm như gỡ được một phần gánh nặng, những năm này, thật không uổng phí!

Nam nhân đeo mặt nạ, sẽ có một ngày, Diệu Âm ta sẽ lấy máu ngươi để tế những thân nhân của ta!

... ..

Phượng Thiên Vũ trở lại trong sân, đã là đêm khuya, cũng không có nghỉ ngơi, trực tiếp tiến vào không gian, nghiên cứu quyển sách không gian ma thuật.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong không gian vẫn sáng rực như ban ngày, thẳng đến khi xem hết, Phượng Thiên Vũ hít một hơi thật sâu, khép sách lại! Nàng không nghĩ tới trên quyển sách ghi chép pháp thuật lạ chính là chuyển dời không gian, nói một cách dễ hiểu hơn là hiện tại nàng đang ở Đế Hoàng Thành muốn trở về Đông Dạ quốc chỉ cần một cái nháy mắt.

Trời, một pháp thuật cường đại đến như vậy ai có thể sáng tạo nên nó?

Không suy nghĩ nhiều, Phượng Thiên Vũ liền dùng Hồng Liên Chi Hỏa đốt sạch quyển sách này đi, nàng đã nhớ kỹ phương pháp tu luyện của nó, như vậy quyển sách này không cần đến nữa rồi!

Từ trong không gian Phượng Thiên Vũ bước trở lại phòng, vừa vặn Thanh Ngư đem nước ấm tiến vào phòng của nàng, trông thấy Phượng Thiên Vũ một thân áo sạch sẽ, liền hiểu rõ nàng một đêm không ngủ tiến vào không gian để tu luyện!

Đem nước đặt cẩn thận, Thanh Ngư lui qua một bên: "Tiểu thư, tu luyện cũng phải chú ý đến thân thể đó!"

Phượng Thiên Vũ mỉm cười, điều Thanh Ngư nói nàng hiểu rõ mà, vất thật khô khăn mặt, nhìn về phía Thanh Ngư: "Thanh Ngư, yên tâm đi!"

"Tiểu thư!" Thanh Ngư kêu lên!

"Hả?" Phượng Thiên Vũ ngẩng đầu: "Chuyện gì?"

"Tiểu thư, Quốc Sư đại nhân đã lâu không xuất hiện như vậy, tiểu thư không nhớ Quốc Sư đại nhân sao?"

Thanh Ngư có chút nghi ngờ, nếu là nàng thật lâu không được gặp Vân Ế nhất định sẽ rất nhớ hấn, thế nhưng trông tiểu thư vẫn rất bình tĩnh a.

Phượng Thiên Vũ khẽ giật mình, không nghĩ tới Thanh Ngư sẽ hỏi vấn đề như vậy, thật lâu sau mới lên tiếng: "Thanh Ngư, lại muốn bát quái nữa hay sao? Có phải muốn Mộc Mộc dạy dỗ ngươi một chút?"

Thanh Ngư mặt đỏ lên: "Không phải, tiểu thư, ta đi ra ngoài trước!" Nói xong, chạy như bay lao ra khỏi gian phòng!

Phượng Thiên Vũ thu hồi ánh mắt, nhìn Hoàng liễm trên cổ tay đang phát ra ánh sáng tím nhàn nhạt, tâm, không tự chủ mà nhu hòa, nàng nhớ Dạ Hiên, điều này nàng rõ hơn bất kỳ ai, chỉ là hấn còn có công việc cần phải giải quyết, vì vậy không thể đến đây với nàng!

Tạm thời xa nhau, về sau sẽ là ở chung một chỗ!

Phượng Thiên Vũ rửa mặt sạch sẽ rồi tiến vào đan viện, hôm nay nàng mặc một bộ trường bào, vẫn như cũ đeo mặt nạ, khi còn nhỏ thân thể bị thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng cho nên nhìn nàng có chút gầy yếu, đứng từ sau nhìn nàng, lại cho người ta một cảm giác muốn được bảo vệ.

"Phượng Thiên Vũ!"

Sau lưng truyền đến một tiếng nổi giận, Phượng Thiên Vũ dừng bước lại, xoay người, nhìn thấy Vân Phách đang được người ta đỡ đi, chung quanh còn có vài tên lão giả, khóe môi nhếch lên: "Tới thật chậm!"

Những lời này nói ra chính là muốn cho Vân Phách nghe thấy, nàng cho rằng đêm qua bọn họ sẽ đến, ai biết được đến tận bây giờ mới thấy, tác phong thật có chút chậm chạp?

Vân Phách nổi giận, nhìn Phượng Thiên Vũ cười lạnh một tiếng: "Phượng Thiên Vũ, hôm nay ta dẫn đến bốn người cao cấp Linh Tông, để ta xem hôm nay ngươi có thể làm được gì!"

Hôm nay không giết được Phượng Thiên Vũ, hấn cũng không phải là Vân Phách!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Người Vân Gia Tới 2

Phượng Thiên Vũ bật cười khì khì, bốn cao cấp Linh Tông ư?

Chẳng lẽ làm như vậy nàng sẽ sợ sao?

"Vân Phách, ngươi không sợ hôm nay ngươi có đi nhưng không có về sao?" Phượng Thiên Vũ mang theo nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt đảo qua bốn lão giả trước mặt, lạnh nhạt tự nhiên!

Bóng lưng gầy yếu thẳng đứng, cho người ta cảm giác có chút sợ hãi!

Đối mặt với Phượng Thiên Vũ, bốn gã lão giả có chút kinh sợ, trong lòng tự nhiên sinh ra một cỗ kiêng kỵ, ánh mắt nàng nhìn bọn họ như nhìn những cái xác chết.

Khi nhận thức được điều này, mấy người lại sinh ra một chút cảm giác không vui đối với Phượng Thiên Vũ.

Nhưng mà, nếu như lão gia đã phái bọn họ đến đây để giết nữ tử này, báo thù cho công tử, vì thế bọn hắn cũng không cần thủ hạ lưu tình!

"Cô nương, nếu như ngươi tự kết liễu, huynh đệ bốn người chúng ta có thể hướng công tử cầu tha cho ngươi được chết toàn thây, nếu không. .!"

Phượng Thiên Vũ nhíu mày: "Nếu không thì thế nào đây?"

Bốn người nhìn nàng một cái, rồi nói: "Nếu không, chết không toàn thây!"

"Theo ta thấy, chết không toàn thây lại chính là các ngươi đó!"

Phượng Thiên Vũ mỉm cười châm chọc, đợi tí nữa sẽ biết ai mới là người chết không toàn thây

"Hừ, khẩu khí thật lớn, lão phu cũng muốn lãnh giáo thực lực của cô nương một chút!" Một trong bốn người vừa nói xong, liền đánh tới Phượng Thiên Vũ!

Mũi chân Phượng Thiên Vũ điểm nhẹ, không biết từ chỗ nào đã lấy ra Hồng Lăng tung lên, dễ dàng cản lại công kích: "Gấp cái gì, các ngươi muốn giết ta trong học viện Đế Hoàng sao, không sợ bị viện trưởng ném ra bên ngoài sao?"

"Theo ta thấy, không bằng chúng ta sẽ mở một cuộc chiến sinh tử, bốn đánh một, các ngươi cảm thấy thế nào?"

Phượng Thiên Vũ nhìn nhóm người trước mắt, ánh mắt lập loè, như đang tính toán điều gì đó!

Không biết lần này giết được bốn cái lão giả này, phụ thân của Vân Phách có thể sẽ ra mặt hay không, một khi ra mặt, tất nhiên sẽ kinh động đến hai vị lão tổ tông của Vân gia rồi, đây mới chính là mục đích của nàng!

Chẳng qua là Vân Phách thực sự rất đáng chết, về phần những tên lão đầu này, người ta tới là muốn giết nàng, vậy nàng cũng không cần phải nhượng bộ đâu.

"Được, chúng ta sẽ tiến hành cuộc chiến sinh tử!" Một gã đồng ý nói, quay người mang theo Vân Phách đi đến luận võ đài!

Hắn không tin, bốn huynh đệ bọn họ lại không đối phó được một con nhóc này!

Một đoàn người đã đến luận võ đài, kinh động đến không ít những người ở đây, Thanh Viễn cùng Vũ Thiên cũng đã tới!

Thanh Viễn lo lắng cho Phượng Thiên Vũ, còn Vũ Thiên thì tâm tính không rõ!

Đông Ngự Phong, Đông Ngự Hoàng cùng với nhóm người Mộc Thương cũng tới đi đến!

"Nữ nhân, ngươi không nên quá cuồng ngạo như vậy?"

Đông Ngự Phong tiến lên vài bước, giữ chặt tay Phượng Thiên Vũ, đôi mắt thâm trầm mang theo lửa giận!

Phượng Thiên Vũ rút tay về: "Đây là chuyện của ta!"

Một câu, rất rõ ràng, sự tình của Phượng Thiên Vũ nàng không cần Đông Ngự Phong hắn để ý tới.

Đông Ngự Phong chỉ có thể nhìn nàng, nhìn xem nàng bước từng bước lên luận võ đài, một thân áo trắng, khảm sâu vào mắt hắn, Phượng Thiên Vũ, tại sao nàng lại có thể nhẫn tâm đến như vậy!

Đông Ngự Hoàng lắc đầu, nụ cười trên mặt không thay đổi, một chữ tình đã thương biết bao nhiêu người!

Khóe mắt liếc qua người Mộc Mộc, nhìn người nam nhân lạnh lùng đứng bên cạnh nàng, mỉm cười tự giễu, hoàng đệ như thế, hẳn cảm giác không phải là!

Ánh mắt Dạ Huyền Ngọc nhàn nhạt liếc nhìn về phía Đông Ngự Hoàng, nháy mắt rồi đi, nhìn về phía nữ tử bên cạnh, nhưng một cái liếc mắt kia chính là đang cảnh cáo Đông Ngự Hoàng!

Ánh mắt của nam nhân này, hẳn không thích!

"A Vũ, ngươi thật sự muốn mở sinh tử chiến với bốn lão này hay sao?"

Trong nháy mắt, Mộc Mộc đã chạy đến bên dưới võ đài. Điềm nhẹ mũi chân, nàng đã đi lên đài luận võ

Phượng Thiên Vũ nghe thấy vậy, cười cười nhìn Mộc Mộc: "Mộc Mộc, không có việc gì, yên tâm!"

Mộc Mộc giật mình cả buổi, mới gật đầu: "Cẩn thận một chút!"

Nàng không phải là sợ A Vũ đánh không lại mấy cái lão đầu này, mà là mấy cái lão đầu này nhìn qua đều không phải là người tốt đẹp gì, nàng sợ bọn họ sử dụng ám chiêu, như vậy A Vũ sẽ chịu thiệt thòi mất!

Nhìn thật sâu bốn người trước mặt, Mộc Mộc mới nhảy xuống đài, lại trông thấy Đông Ngự Hoàng, gật đầu mỉm cười, rồi bước về bên cạnh Dạ Huyền Ngọc!

"Phượng nha đầu, ngươi thật sự muốn đấu một trận sinh tử với bọn họ thật sao?" Thanh Viễn có chút lo lắng hỏi, tuy rằng thực lực của Phượng Thiên Vũ không tầm thường, nhưng đối phương lại cùng thực lực với nàng, huống chi còn có những bốn người!

Phượng Thiên Vũ chỉ cười: "Viện chủ yên tâm, kính xin viện chủ mở ra kết giới luận võ đài, để tránh có người quấy rầy!"

Vừa nghe được những lời đó sắc mặt mấy người kia liền tối sầm lại, nha đầu kia chính là muốn chặn đường lui của bọn họ, đồng thời cũng chặn lại đường sống của nàng, có phải nàng đánh giá quá thấp bọn hắn hay không?

Giờ khắc này, bốn tên lão giả kia thật muốn hô đồ luôn rồi, không biết Phượng Thiên Vũ đang suy nghĩ cái gì nữa!

Thanh Viễn gật gật đầu, đáp: "Được!"

Về mặt Văn Phách đắc ý, khiêu khích nhìn Mộc Mộc!

Ngay dưới ánh mắt tò mò của mọi người, trên luận võ đài dần dần xây nên một đạo kết giới màu lam, đem năm người vây ở trong kết giới!

Trên một ngọn tháp cao, một bóng dáng màu đen đứng ở nơi đó, vẫn là một bộ trường bào màu đen cùng một chiếc mũ rộng vành, gió thổi lên, vừa vạt lộ ra một góc khóe môi đang nhếch lên của nam nhân!

Người này không phải là Vô Hận thì là ai. . . !

Vô Hận thò tay ra, ổn định lại mũ rộng vành, giọng nói trầm thấp như một khúc đàn: "Tuyệt Nhi, nàng vẫn cứ cuồng ngạo như vậy!"

Ở trong kết giới, Phượng Thiên Vũ theo bản năng nhìn lên ngọn tháp ở xa xa, trông thấy một bóng dáng màu đen lóe lên, ánh mắt nàng tối sầm lại, là hắn!

Đột nhiên, một chương phong cường kéo tới, Phượng Thiên Vũ khẽ cong lưng, tay khẽ chống trên mặt đất, hai chân xoay tròn cong lên thành một vòng, tung một cước thật mạnh vào người đứng gần nhất!

"Tam đệ!"

Ba người khác thấy vậy, ngay ngắn hô một tiếng, rất nhanh nâng hẳn dậy!

"Đại ca, giết nàng đi!"

Từ trên mặt đất nam tử đứng dậy, trong mắt mang theo lửa giận, lại tiếp tục công kích Phượng Thiên Vũ, lần này, ba người kia cũng không có nhân rồi đứng nhìn!

Bốn người, bốn phương tám hướng, vây Phượng Thiên Vũ vào giữa!

Đứng ở bên dưới Mộc Mộc thấy vậy, cười lạnh một tiếng: "Không biết sống chết!"

Công kích của A Vũ có nhiều xảo trá mà nàng không biết sao, hiện tại bốn người này lại muốn từ bốn phương tám hướng công kích A Vũ, rồi lại không để ý đến bản thân A Vũ bản thân lại đứng yên cho bọn hắn công kích!

"Cô nương có ý tứ là nói bốn người này không gây thương tổn được cho Thiên Vũ?"

Cũng bởi vì Đông Ngự Hoàng đứng gần Mộc Mộc nhất, vì vậy rất dễ dàng nghe được những lời của Mộc Mộc!

Mộc Mộc gật đầu, nhìn hẩn rồi nở một nụ cười: "Người xem rồi sẽ biết!"

Nhiều năm về sau, Đông Ngự Hoàng cũng không thể nào quên được một khắc nàng nở ra nụ cười này, nó như là ma chường hẩn sâu vào trong tâm can của hẩn, một nụ cười ấm áp của một nữ tử . . . chuyện này vẫn nên là về sau hẩn nói.

Đông Ngự Hoàng không nói thêm gì nữa, chăm chú nhìn trên võ đài, Đông Ngự Phong cùng nhóm người Mộc Mộc cũng đều như vậy, nhìn bốn người đang sắp tới gần, rồi đột nhiên Phụng Thiên Vũ nhắm mắt lại!

Thanh Viễn sững sờ, thời điểm như thế này Phụng nha đầu sao lại nhắm mắt?

Vũ Thiên lạnh lùng cười!

Không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy bốn người đang vây quanh Phụng Thiên Vũ bỗng nhiên biến mất!

Là biến mất, không phải là thuận gian di động, cứ như vậy không còn trông thấy dấu vết!

Mọi người đứng hình, tận đáy lòng từng cơn gió lạnh kéo đến, người đâu rồi?

Bọn hẩn rõ ràng tận mắt trông thấy đó, làm sao lại biến mất được?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Cuộc Chiến Sinh Tử

Giờ khắc này bốn người hồn nhiên không có cảm thấy được tử thần đang cảm theo lưỡi hái, đi đến thu hoạch tính mạng của bọn họ!

"Ha ha, ta ở đây!"

Bốn người ngẩng đầu nhìn lên, trên đầu bọn họ là một thân tuyết trắng đứng thẳng, như một vương giả, khinh thường nhìn bọn hẩn!

Ngay lúc này, dải Hồng Lăng xinh đẹp xoay tròn bung xuống, theo sát với Hồng Lăng là một thanh đao xinh đẹp đầy quý dị!

Bốn người vội vàng xuất ra vũ khí ngăn cản!

Một Hồng Lăng, một thân áo trắng, hai màu sắc đối lập, nhưng bây giờ lại dung hợp đến hoàn mỹ.

Trông thấy Phụng Thiên Vũ xuất hiện, Đông Ngự Phong cùng Vũ Thiên đồng thời híp híp mắt, còn nhóm người Thanh Ngự thì khẽ thờ dài một hơi!

Vừa mới tận mắt trông thấy Phụng Thiên Vũ đích đích xác xác là biến mất, bây giờ nàng lại xuất hiện như vậy là đã xảy ra chuyện gì rồi?

Vũ Thiên tham lam nhìn về phía Phụng Thiên Vũ, nếu không phải là nghịch thiên không gian thì sẽ là bí kiếp khác, xem ra trên người nàng không ít bảo vật a!

Thanh Viễn liếc nhìn Vũ Thiên, đem hết tất cả thu lại dưới đáy mắt, không nói lời nào, tiếp tục chú ý trên đài!

Ngăn cản Phụng Thiên Vũ, Hồng Lăng cùng Thí Huyết, bốn người hợp lực công kích thẳng tới Phụng Thiên Vũ, đồng thời phóng ra linh áp!

Phụng Thiên Vũ cười nhạt một tiếng, nàng đã nói rồi, bởi vì có đan dược phụ trợ, linh lực của nàng luôn cao hơn những người cùng giai!

Ngay lúc bốn người đang công kích Phụng Thiên Vũ, Phụng Thiên Vũ bắt đầu triển khai!

Một đạo bóng trắng xẹt qua, nàng công kích trực tiếp vào một tên lão giả, hai mắt lão trợn trắng, tựa hồ không thể tin được!

Vũ Thiên cùng Thanh Viễn đồng thời đứng bật dậy: "Nàng dùng bí pháp gì?"

Nếu nói vừa rồi Vũ Thiên tham lam, còn bây giờ trong ánh mắt chính là tình thế bất buộc.

Người khác thấy không rõ lắm, hắn vẫn thấy không rõ lắm, rõ ràng vừa rồi Phượng Thiên Vũ biến mất, sau đó lại bất thành linh xuất hiện giết được một người.

Động tác quá nhanh, đột nhiên biến mất, lại nháy mắt xuất hiện, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác hoảng sợ, rõ ràng bọn hắn không thể nhìn thấy được!

Cứ theo đà này, ba người trên đài chiến kia không chết mới là lạ, khó trách Phượng Thiên Vũ yêu cầu bày ra kết giới võ đài, thì ra là vì vậy!

Điều Âm thì cảm thấy mình thật không uống phí đội nàng, Phượng Thiên Vũ, người quả nhiên không hổ là chuyển thế của Tuyết Cơ!

Phượng Thiên Vũ cầm lấy Thí Huyết, nhìn thoáng qua những vết máu dính trên lưỡi đao, khuôn mặt nhẹ cau lại: "Thí Huyết, người không thích máu hắn có đúng không?"

Kỳ thật Phượng Thiên Vũ cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, lại không nghĩ tới thân Thí Huyết lại lóe lên một cái!

Giống như là đang đáp lại lời của Phượng Thiên Vũ!

Phượng Thiên Vũ tươi cười, đúng là đều sống lâu năm như Đoạn Hồn a?

"Vậy người muốn máu của người nào?" Phượng Thiên Vũ nói xong, buông tay ra, giống như là cho bản thân Thí Huyết được lựa chọn!

Ba người còn lại thấy vậy, trong con giận dữ, mang theo lửa giận ngập trời bỏ về phía Phượng Thiên Vũ!

"Thí Huyết, trở về!"

Vốn bản thân Thí Huyết vừa nghe thấy giọng nói của Phượng Thiên Vũ, ai ngờ chưa đầy một giây Thí Huyết đã nằm trong tay Phượng Thiên Vũ!

Phượng Thiên Vũ nhìn ba người trước mặt, cười lạnh một tiếng, chung quanh thân thể bộc phát ra linh áp cường đại, ba ngàn sợi tóc cũng theo đó mà bay lên, một thân sát khí, tựa như Tu La Địa Ngục, đứng ở bên ngoài Vân Phách trông thấy vậy, thân thể nhịn không được rung mình một cái, kết thúc rồi!

"Đi, mau trở về, gọi phụ thân đến đây!"

Lúc này Vân Phách không thể lý khai, đành phải hạ lệnh cho nam nhân đứng bên cạnh hắn, mau chóng đi mời phụ thân đến đây!

Bằng không thì ba vị Trường lão sẽ không xong mất!

"Dạ, Nhị thiếu gia!" Nam tử lĩnh mệnh, rất nhanh đi ra ngoài học viện Đế Hoàng, chạy thẳng đến Vân phủ, trên đường đi có thể nói là ra roi thúc ngựa!

Phượng Thiên Vũ xoay người một cái, tránh thoát được công kích của một gã, trong nháy mắt một lại tung ra một chưởng đánh vào trên ngực của một người khác!

Nhanh, chuẩn, ngoan, có thể nói Phượng Thiên Vũ đem ba từ kia diễn dịch hoàn toàn!

Ba người không quan tâm, tiếp tục vây lại!

Phượng Thiên Vũ cười lạnh một tiếng, trên bàn tay linh lực không ngừng hội tụ, không chút lưu tình đánh thẳng lên ngực người đang muốn công kích.

Thân thể người nọ lập tức choáng váng, kinh sợ nói: "Đại ca, nhị ca, nàng cũng là cao cấp Linh Tông, giống với chúng ta, chúng ta...!"

Nam nhân còn chưa dứt lời, lồng ngực của hắn đã bị một thanh đao cắm lên!

"Tứ đệ!"

Hai người phần nộ hô một tiếng, đều muốn tiến lên!

Hai mắt Phượng Thiên Vũ tối sầm lại, nhấc chân, một cước đá hắn bay xa năm thước!

Về sau chỉ cần không chế tay của nàng là được rồi?

Ngủ giấc!

Giao thủ ngắn ngủn chưa đến mười chiêu, bốn người bọn họ đã chết mất hai người, làm sao bọn họ có thể cam tâm!

Hai người nhìn nhau, nổi giận gầm lên một tiếng: "Liệp Ưng, Hắc Tuyết, đi ra!"

Ngay sau đó, hai ma thú cửu giai Đế Vương xuất hiện ở trên đài tỷ võ, cũng may kết giới mở rộng, bằng không thì thêm hai cái "cầm thú" này thật đúng là chật hết chỗ đứng.

"Các người thật đúng là già mà không kính, cuộc chiến sinh tử lại còn muốn triệu hồi ma thú?" Phụng Thiên Vũ không nặng không nhẹ nói, như gió mát, nhưng mang theo nồng đậm ý vị châm chọc!

Thanh Viễn vỗ tay một cái: "Vân Phách, người Vân gia các người đều vô sỉ như vậy sao?"

Cuộc chiến sinh tử, một đấu bốn đã là quá phận, vậy mà giờ lại còn muốn triệu hồi ma thú ra, lần đầu tiên hắn được trông thấy có người vô sỉ như thế a.

Thanh Viễn giờ tay lên muốn thu lại kết giới, để Phụng Thiên Vũ đi ra, nhưng lại bị Vũ Thiên ngăn lại: "Thanh Viễn, sốt ruột làm gì vậy?"

Thanh Viễn thu tay lại, ngồi lại chỗ cũ, chăm chú nhìn lên trên đài, mục đích của Vũ Thiên sao hắn lại không biết, muốn mở ra kết giới, sẽ phải xung đột với tên Vũ Thiên này, còn không bằng nhìn Phụng nha đầu giải quyết như thế nào!

Những người ngồi ở bên dưới cũng bắt đầu bàn tán xôn xao...!

"Hai cái lão đầu kia thật đúng là vô sỉ, trong cuộc chiến sinh tử còn dám đi triệu hồi ma thú?"

"Đúng vậy a, đúng là quá đáng!"

Âm thanh bàn tán đều không nhỏ, hiển nhiên ba người đứng trong kết giới kẻ nghe rõ!

Hai mắt lão gái đỏ rực lên, nhưng vẫn không thu hồi ma thú, bây giờ bọn hắn chỉ muốn giết chết nữ nhân này báo thù cho Tam đệ và Tứ đệ!

"Lui ra!" Phụng Thiên Vũ phẫn nộ quát một tiếng, ánh mắt lạnh lùng!

Nàng vốn muốn chơi với bọn họ một chút, xem ra không cần thiết nữa rồi!

Hai ma thú kia nghe thấy nàng lạnh lùng quát ra một tiếng, thân thể vội vàng run lên!

Hai ma thú cảm ứng được trên người nàng có một cỗ khí tức ma thú rất cường đại, nức nở nghẹn ngào hai tiếng, giống như muốn nói cái gì đó!

Phụng Thiên Vũ nhú mày, lập tức nói ra: "Ta giúp các người cởi bỏ khế ước, sau đó cút cho ta!"

Mọi người thật sự không hiểu được nữa rồi, người này điên rồi sao? Còn muốn cởi bỏ khế ước?

Diệu Âm khẽ giật mình, nhìn về phía Phụng Thiên Vũ, nàng là đang câu thông với hai ma thú kia sao?

Khi mọi người còn đang ngờ ngác nghi hoặc, hai đạo ánh sáng kim sắc rơi xuống, Phụng Thiên Vũ vẽ lên trên không một hình cổ văn, hai đạo ánh sáng kim quang tách ra rơi vào người hai lão gái.

Chỉ thấy một khắc sau, tiếng hai ma thú gào thét vang vọng khắp học viện Đế Hoàng!

Thanh Viễn kinh hoàng đứng lên, không thể tin nhìn Phụng Thiên Vũ, cưỡng ép giải ước, nàng, nàng rõ ràng cưỡng ép giả trừ khế ước của hai người đó, như vậy lúc này nàng chính là đang câu thông với hai ma thú kia!

Khi hai ma thú vừa được cởi bỏ khế ước vẫn chưa lấy lại được tinh thần, xoát một cái đã tiến vào không gian của Phụng Thiên Vũ, chúng nó cũng vừa được nàng thông báo, hiện tại có kết giới, chúng ra không được, chỉ có thể chờ khi kết giới biến mất, tụi nó cũng thật thông minh mà, nhaoáng một cái liền trốn vào không gian của Phụng Thiên Vũ!

"Người. . Người làm cái gì?"

Hai người nhìn xem Phụng Thiên Vũ, lớn tiếng chất vấn!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Quá Khứ Vân Gia

Phụng Thiên Vũ khẽ cười: "Ta làm cái gì, các người không nhìn thấy sao?"

Hai cái lão đầu này có phải là có tật xấu hay không, cưỡng ép giải trừ khế ước ma thú, còn hỏi nàng làm cái gì!

"Ngươi. . Ngươi. . Ta muốn giết ngươi!"

Hai mắt đỏ tươi phần nộ chạy tới Phượng Thiên Vũ, nữ nhân này, rõ ràng lại dám giải trừ khế ước ma thú của hắn, thật không thể tha được!

Tay Phượng Thiên Vũ khẽ nâng, một đạo linh lực màu đỏ cường đại xuất hiện, trực tiếp bay về phía người đang chạy tới!

Người nọ trông thấy vậy, tranh thủ thời gian phát ra linh lực để ngăn cản, nhưng vẫn bị đánh lui về sau vài mét!

Ngay khi hắn vừa muốn đứng lên, Phượng Thiên Vũ đã đến trước mặt của hắn, vung tay lên, một đạo hồng sắc lưu quang xẹt qua, người nọ thẳng tắp rơi xuống!

"Nhị đệ!"

Người cuối cùng nổi giận gầm lên một tiếng, tay cầm lấy kiếm trực tiếp đâm về Phượng Thiên Vũ!

Phượng Thiên Vũ nhanh chóng tránh thoát được công kích của hắn, đứng ở sau lưng không lưu tình đập một cước lên lưng hắn, Thí Huyết từ trên hướng xuống đâm thẳng vào lưng hắn!

Rốt cuộc, người cuối cùng cũng đã nằm trên mặt đất, không cam lòng, hắn không cam lòng!

Thanh Viễn đứng lên, mở ra kết giới, đi tới!

"Phượng nha đầu, ngươi không sao chứ?"

Phượng Thiên Vũ lắc đầu: "Không có việc gì!"

Nói xong, lời hai cái ma thú cấp Đế Vương từ trong không gian ra ngoài, để cho hai bọn nó rời đi!

Ma thú Đế Vương bay đi, mọi người ngẩng đầu nhìn, đột nhiên, một đoàn người rất nhanh chạy tới đây!

Thời điểm Vân Mặc mang người chạy tới học viện, trông thấy những thi thể nằm trên đài luận võ, ánh mắt lập tức âm trầm nhìn Phượng Thiên Vũ đang đứng cạnh Thanh Viễn!

"Ngươi dám giết người Vân gia ta?"

Phượng Thiên Vũ khẽ nhếch đôi lông mày, tiến lên một bước: "Bọn họ muốn giết ta, sao ta lại không thể giết bọn họ?"

Chê cười, người ta tới là để giết nàng đấy, vì cái gì mà nàng không được giết bọn họ!

"Cha!" Vân Phách vừa lăn vừa bò, lôi kéo áo bào Vân Mặc: "Cha, chính là nàng!"

Vân Mặc đưa tầm mắt nhìn qua, sắc mặt hung ác nham hiểm: "Giết nàng!"

Những người ở phía sau nghe được câu này, đều ngay ngắn tiến lên một bước, chuẩn bị động thủ!

"Khoan đã!"

Thanh Viễn phần nộ quát một tiếng, châm chọc nói: "Chẳng lẽ người Vân gia đều không nói đạo lý như thế sao?"

"Xin chỉ giáo?" Vân Mặc nhìn về phía Thanh Viễn, áp chế lại lửa giận trong lòng!

"Nói như thế nào?" Phượng Thiên Vũ nhún mày: "Không bằng để ta nói cho ngươi biết rõ!"

"Con của ngươi đã thương Thanh Ngư, còn lộng hành đem nàng kéo đến vũ viện, về phần muốn làm cái gì, tin tưởng ngươi sẽ hiểu được, con của ngươi là hạng người như thế nào, chính ngươi rõ ràng nhất!" Phượng Thiên Vũ dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Vậy mà ngươi không biết phân biệt sai trái còn sai người đến giết ta, ta cùng bọn họ lập ra một cuộc chiến sinh tử, trên trận chiến sinh bọn họ còn triệu hồi ma thú, ngươi nói thử xem, có vô si hay không?"

Phượng Thiên Vũ dứt lời, trông thấy sắc mặt Vân Mặc tối đen như mực, giọng lên khoe miệng: "Mà hắn sau càng không nên nhục mạ Vân Thanh".

Lúc này, từ Vân gia đi ra trông thấy Vân Mặc mang theo một số người đi đến học viện Đế Hoàng nên hắn cũng đi theo khi nghe thấy Phượng Thiên Vũ nhắc đến Vân Thanh, lập tức trở về Vân gia, những năm nay lão tổ tông đều một mực đi tìm tông tích của đại tiểu thư, nói không chừng cô nương này biết đấy!

Hắn nhất định phải nhanh đi về thông báo với lão tổ tông, bằng không thì cô nương này sẽ bị Nhị gia làm bị thương mất!

Vân Mạc nghe thấy Phụng Thiên Vũ nhắc đến Vân Thanh, hai mắt nguy hiểm nheo lại: "Người cùng Vân Thanh là có quan hệ như thế nào?"

Những năm này, phụ thân cùng nữ nhân kia vẫn một mực tìm tung tích của Vân Thanh, mục đích chính là muốn giao lại lệnh bài gia chủ Vân gia giao cho Vân Thanh, hẳn sao có thể cam tâm, cho nên liền phái người đi tìm và giết Vân Thanh, không nghĩ tới, nữ nhân này lại tích tung tích của Vân Thanh.

Như vậy cũng đừng trách hần, nàng chỉ có thể chết!

"Ta quan hệ gì với nàng không đến lượt người quan tâm!"

Phụng Thiên Vũ cười nhạt một tiếng, ngay từ lúc nhắc đến tên Vân Thanh nàng làm sao lại không nhìn ra được Vân Mạc đang muốn giết mẫu thân, xem ra ngày trước mẫu thân của nàng cũng với những người Vân gia trước mắt này có chung đưng không tốt rồi!

"Không nói?"

Vân Mạc nhìn về phía Thanh Viễn: "Viện chủ, đây là chuyện riêng tư của ta và nữ nhân này, nàng giết người của Vân gia ta, cũng không nhọc đến viện chủ phải hỗ trợ đâu!"

Nói xong hần liền muốn công kích Phụng Thiên Vũ, lại bị Thanh Viễn ngăn lại: "Nhị Vân gia nói đùa, ta đây cũng không rảnh mà đi giúp đỡ, người của người, bốn trường lão lại đi đối phó với một cái đệ tử của ta, trong cuộc chiến sinh tử còn triệu hoán na thú, đến điều tối kỵ này mà Nhị Vân gia không hiểu hay sao, vậy mà bây giờ Nhị Vân gia muốn giết đệ tử của ta ngay trước mắt ta hay sao, sao lại còn nói là việc riêng tư được?"

Sắc mặt Vân Mạc lập tức đen kịt, giọng điệu cũng còn khách sáo: "Xem ra viện chủ nhất định muốn quản rồi?"

Thanh Viễn cười cười, không nói lời nào, đứng ở trước mặt Phụng Thiên Vũ, ý tứ rất rõ ràng!

"Khốn nạn!"

Bên trên bầu trời, một giọng nói uy nghiêm vang lên, người chưa tới, tiếng đã vang tới trước!

Vân Mạc quay người, nhìn bóng dáng đang từ xa đến gần, nửa cúi đầu: "Phụ thân đại nhân, sao người lại tới đây?"

Vân Đình hừ lạnh một cái, đứng ở trên luận võ đài, cũng không nhìn thềm nhìn hần, trực tiếp đi về phía Thanh Viễn: "Thanh Viễn, đã lâu không gặp!"

Thanh Viễn tươi cười: "Ta còn tưởng Vân Đình lão huynh đã quên mất ta rồi chứ!"

"Chắc chắn sẽ không rồi!" Vân Đình tươi cười bắt chuyện với Thanh Viễn, nhìn về phía Phụng Thiên Vũ, rồi hỏi: "Cô nương biết tung tích của Thanh nhi sao?"

Hần vừa mới xuất quan, liền nghe được có người nói với phụ nhân hần rằng đã có tung tích của Thanh nhi, phụ nhân vốn định đi theo hần, lại bị hần ngăn cản, không nghĩ tới khi đến đây hần mới biết được "hảo nhi tử" của hần đang muốn làm gì!

Bây giờ trong lòng Phụng Thiên Vũ có chút phức tạp, người trước mắt mặc dù đã có chút già, nhưng khí thế vẫn cứ uy nghiêm như cũ, mà khi lão nhân này đến tin tức của mẫu thân nàng, trong mắt tràn đầy hi vọng!

Nửa ngày sau đó, Phụng Thiên Vũ mới nhẹ gật đầu: "Ừ, biết rồi!"

Vân Đình lui về phía sau một bước, thần sắc kích động, Thanh nhi, hần rốt cuộc cũng đã có tin tức của Thanh nhi!

"Cô nương, không bằng cùng ta đi đến Vân gia một chuyến đi, cô nương hãy nói tung tích của Thanh nhi đi, ta phái người đến đón Thanh nhi!"

Phụng Thiên Vũ đang chuẩn bị mở miệng từ chối, lại không nghĩ rằng có người còn muốn nhanh hơn nàng. . . !

"Phụ thân đại nhân không thể, có thể người này muốn làm hại đến Vân gia, cho nên mới đem nhắc đến muội muội!"

Vân Mạc tranh thủ thời gian mở miệng, hần tuyệt đối không thể để cho phụ thân đem người này về, bằng không thì, bằng không thì khi Vân Thanh trở về, địa vị của hần sẽ không còn gì nữa !

Vân Mạc hần vốn sinh ra trước Vân Thanh, cũng thân phận là thứ xuất, cho nên suốt đời phải thấp hơn nàng, làm sao hần có thể cam tâm!

"Nghịch tử, không tới phiên người nói, người thật to gan, lại dám dẫn người đến học viện Đế Hoàng giết người, nếu kinh động đến viện trưởng, ta xem người cũng không muốn sống nữa rồi!"

Phụng Thiên Vũ uyển chuyển mỉm cười, nàng vốn không muốn đi đến Vân gia đâu, nhưng tình hình bây giờ, nàng bắt buộc phải đi rồi!

"Ta sẽ đi cùng người tới Vân gia!"

Phụng Thiên Vũ lời này vừa nói ra, Vân Đình cao hứng nói: "Cô nương mời, Thanh Viễn, cho ta mượn cô nương này một ngày, ngày mai sẽ hảo hảo trả

lại vẹn toàn cho người?" Vân Đình hiểu rõ Thanh Viễn lo lắng, cho nên mới nói như vậy!

Thanh Viễn gật đầu, nếu như Vân Đình đã nói vậy, nha đầu kia sẽ không gặp việc gì đâu!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Cãi Lộn Trong Đại Sảnh

Phượng Thiên Vũ quay đầu lại, nhìn mấy người Mộc Mộc, cất bước đi tới, kéo Thanh Ngự đang đứng ở sau lưng Mạc Sầu ra ngoài: "Mộc Mộc, ta giao hai người này cho người bảo vệ, ta sẽ mau chóng trở lại!"

Đôi lông mày của Phượng Thiên Vũ nhẹ chau lại, trong khoảng thời gian này thật nhiều sự việc kéo đến, thực lực của nàng nếu không được nâng cao chỉ sợ bây giờ nàng không khác gì con thiếu thân lao vào ánh sáng... !

Thanh Loan biết Phượng Thiên Vũ lo lắng, trong nhóm thì thực lực của Thanh Ngự cùng Mạc Sầu là thấp nhất, nàng khẽ cười: "Thiên Vũ, yên tâm đi!"

Mộc Mộc cũng nhẹ gật đầu, tỏ vẻ nàng sẽ không để cho nàng thất vọng đâu.

Phượng Thiên Vũ đi theo sau lưng Vân Đình, chuẩn bị rời đi... !

Vân Đình quay đầu lại, nhìn Hoàng Xử vẫn đang đứng ở phía sau Vân Mạc, lạnh lùng nói: "Hoàng Xử ở đằng kia làm gì vậy? Trở về!"

Vân Mạc cắn răng không cam lòng, thoáng nghĩ không nên hăng hái tranh giành với trẻ con, sau đó bước theo sau Vân Đình đi đến Vân gia!

Bây giờ hắn muốn giết nữ nhân này, nhưng không thể động thủ trước mặt phụ thân, chẳng lẽ trở mặt nhìn nàng nói ra tung tích của Vân Thanh, đứng nhìn phụ thân đón nàng trở về, rồi lệnh bài gia chủ Vân gia sẽ trao cho nàng?

Không, không thể để chuyện đó xảy ra, hắn nhất định không để những chuyện đó xảy ra.

Phượng Thiên Vũ nghiêng đầu, vừa vận công thấy ánh mắt chứa đầy toan tính của Vân Mạc, khóe môi không khỏi kéo lên, cứ tính toán đi, để xem ai phải sợ ai!

Phải biết rằng người hiện đại chính là tập hợp những âm mưu kế sách nghìn năm Hoa Hạ*, có thể nói là công phu dày công tôi luyện, so với những người này chính là một trời một vực.

*: Tên cũ của Trung Quốc.

Một đoàn người rời khỏi học viện Đế Hoàng, đi thẳng đến Vân gia, trên khuôn mặt Vân Đình tràn đầy nụ cười, thỉnh thoảng lại quay sang bắt chuyện với Phượng Thiên Vũ!

Phượng Thiên Vũ chỉ là gật đầu hoặc lắc đầu!

Đã đến bên ngoài cửa Vân gia, Phượng Thiên Vũ liền chứng kiến một lão phu nhân đã có chút lớn tuổi, nhưng vẫn có thể nhìn ra ngày xưa chính là một mỹ nhân khuynh nước khuynh thành... !

"Lão gia, có tin tức của Thanh nhi sao?" Lão phu nhân không để ý đến hình tượng vội chạy tới, lôi kéo Vân Đình!

Hàng lông mày của Phượng Thiên Vũ nhăn lại, đây chính là nương của mẫu thân sao, cũng chính là nãi nãi của nàng!

"Phu nhân, nàng đừng nóng vội, để chúng ta vô trong phủ rồi hắn nói!" Vân Đình đi ra phía trước, đem phu nhân đang lôi kéo tay áo của mình tiến vào trong Vân phủ, vẫn không quên nhìn Phượng Thiên Vũ: "Nha đầu, người cũng nhanh vào đi!"

Phượng Thiên Vũ gật đầu, đi theo bọn họ tiến vào, chỉ có Vân Mạc cùng Vân Phách là ở bên ngoài. . !

Đại sảnh Vân gia, Vân Đình cùng lão phu nhân ngồi ở vị trí chủ vị, Phượng Thiên Vũ thì ngồi ở bên dưới, ngoài ra, còn có những người lạ mặt không mời mà đến.

"Nha đầu, người có quan hệ như thế nào với Thanh nhi, biết Thanh nhi đang ở đâu không? Hiện tại nó như thế nào rồi?" Vân Lão phu nhân liên tiếp đặt

câu hỏi, có thể thấy được Lão phu nhân có bao nhiêu yêu thích đối với Vân Thanh!

Khỏe miệng Phượng Thiên Vũ co lại, nhưng vẫn thản nhiên đáp lời: "Lão phu nhân xin cứ yên tâm, Thanh nhi cô nương rất tốt, còn về hai vấn đề kia, xin thứ lỗi, ta không thể nói cho các người biết được.

Phượng Thiên Vũ mang theo sự cự tuyệt rõ ràng, mẫu thân đang ở đâu, bây giờ nàng không thể nói cho bọn họ biết được, trong bức thư mẫu thân có nói rõ, thương thể cùng những năm sống trước đây, hãy để mẫu thân cùng phụ thân đến Đế Hoàng Thành nói rõ!

Vân Đình nghe vậy, có chút mất hứng!

"Nha đầu, người có quan hệ như thế nào với Thanh nhi?"

Thanh nhi là một người ôn hòa thiện lương, mà nha đầu này lại có chút lãnh tính tàn nhẫn, hai người hai tính cách bất đồng làm sao lại quen biết nhau đây?

Chẳng lẽ, đúng như lời Vân Mặc nói, là gạt người hay sao?

Phượng Thiên Vũ thu lại thần sắc của Vân Đình trong đáy mắt, không nhanh không chậm nói: "Bây giờ quan hệ giữa ta và Thanh nhi cô nương không thể nói ra, nhưng ta tuyệt không lừa dối các người".

Một nữ nhân đứng ở một bên mở miệng nói: "Hừ, ai biết lời nói của người là thật hay giả, người dám chém tay của con trai ta, hôm nay người còn sống mà bước ra khỏi đây là chuyện không bao giờ có".

Nữ nhân cừu hận nhìn Phượng Thiên Vũ, nàng muốn phụ thân hỏi nàng những việc này, nàng không cần phải chịu đựng nữa, Phách nhi của nàng từ nhỏ đến lớn có bao giờ bị đánh, nữ nhân này dám chém tay của Phách nhi, còn dám giết những người mà lão gia phải đi, thù này không báo, nàng sẽ không mang họ Lư!

Phượng Thiên Vũ nhìn sang, thấy một nữ nhân đứng bên cạnh Vân Phách, cười lạnh một tiếng: "Con của người bị trừng phạt đúng tội, chém tay của hắn đã là đặc biệt khai ân!"

Đối với Phượng Thiên Vũ mà nói, chính là nàng đã khai ân cho hắn, dù sao lúc trước nàng vốn giết hắn cơ!

Mà đối với Vân Phách mà nói, cái đặc biệt khai ân của nàng, lại chính là một con ác mộng. . . !

"Hừ, tốt cho một cái đặc biệt khai ân!" Một người khác đứng lên, nhìn Vân Đình nói: "Phụ thân đại nhân, theo nữ nhi thấy, nữ tử này lai lịch không rõ ràng, đã giết bốn hộ vệ của Vân gia, lại đã thương Phách nhi, khiến cho Vân gia của chúng ta bị chê cười, hôm nay lại dám đứng ở đây nói khoác mà không biết ngượng, nữ nhi cảm thấy, người này không thể giữ lại được".

Vân Diệp nửa cúi đầu, khỏe miệng cong lên một nụ cười lạnh, nàng nhất định phải giúp ca ca ngăn Vân Thanh trở về, nhưng nữ nhân này lại dám chém tay của Phách nhi, nàng càng không thể bỏ qua cho nàng!

"Đúng vậy a, lão gia, chúng ta cảm thấy người này không thể giữ lại!" Từ ngoài cửa tiến vào hơn mười tên lão già, đều là tóc trắng nhơ nhẫm, ở chỗ bọn hắn còn có một ít chi thứ của Vân gia!

Hai mắt Vân Đình nhú lại, ánh mắt uy nghiêm nhìn những người vừa tiến vào đứng ở bên cạnh Vân Mặc, trong nháy mắt đã hiểu rõ mọi chuyện.

"Các người tới làm gì!" Lão phu nhân đứng dậy, đem Phượng Thiên Vũ kéo ra đằng sau lưng, tuy rằng đứa nhỏ này lai lịch không rõ, nhưng nàng cảm thấy nó không hề có ác ý!

Phượng Thiên Vũ nhìn động tác của Lão phu nhân, trong lòng có chút ám áp!

"Lão phu nhân, chúng ta cảm thấy cô nương này không được giữ lại, vì thanh danh của Vân gia, nàng phải chết!" Vân Thất trưởng lão đạm mạc nói!

Vân Đình vỗ mạnh lên bàn, tức giận nói: "Nếu như các người đến đây chỉ vì chuyện này thì bây giờ các người có thể trở về được rồi đấy!"

Lúc này Vân Mặc không sợ chết đứng dậy: "Phụ thân, Thất trưởng lão nói cũng đúng, không thể để người hủy hoại thanh danh của Vân gia còn sống, hôm nay người Vân gia bị giết, cả học viện Đế Hoàng đều trông thấy...!"

Hắn còn chưa dứt lời, Vân Đình liền nóng nảy đứng dậy: "Người không biết xấu hổ mà còn nói ra sao, nhi tử của người đã làm ra chuyện tốt gì, người chẳng những không ngăn cản, còn phái người đi giết nha đầu, cuộc chiến sinh tử một đánh bốn, vốn đã không công bằng, mà những người người phải đi còn không biết vô liêm sỉ triệu hoán ma thú, còn người, lại dám động thủ giết người ở ngay trong học viện Đế Hoàng, ta xem, mất hết thể diện của Vân gia là do người hay do ai làm?"

Câu nói sau cùng, Vân Đình chính là hét lên!

Trong nháy mắt, trong đại sảnh đều trầm mặc!

Thập trưởng lão tiến lên một bước, rồi nói: "Gia chủ, ta thấy Nhị công tử cũng không làm cái gì quá đáng, học viện Đế Hoàng cũng có khi chỉ là mang cái tiếng, hà tất Vân gia chúng ta phải sợ!"

Thập trưởng lão vừa dứt lời, dùng một tiếng, một ly trà liền rơi xuống trước mắt hắn.

Vân Đình tức giận gầm lên: "Ngươi tính là cái gì? Ngươi có biết lịch sử về học viện Đế Hoàng hay không? Ngươi biết thực lực của viện trưởng học viện Đế Hoàng là thế nào không hả?"

Thập trưởng lão đỏ bừng mặt đứng im tại chỗ, hắn làm sao lại không biết lịch sử của học viện Đế Hoàng, chớ đừng nói đến viện trưởng của học viện Đế Hoàng là ai!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Hỏa Kỳ Lân

Vân Đình cười lạnh một tiếng: "Đế Hoàng Thành xuất hiện thì học viện Đế Hoàng cũng đã tồn tại, thực lực của viện trưởng chính là cường đại, thần bí vô tung, ngay cả thành chủ cũng phải nể mặt, ngươi còn dám nói như vậy, ta xem Vân gia sớm muộn cũng bị các ngươi hại chết!"

Mọi người trong đại sảnh lại rơi vào trầm mặc, Thập trưởng lão xấu hổ càng cúi thấp đầu!

Nhìn thoáng qua, mấy vị trưởng lão đã hiểu Vân Đình thật sự nổi giận, nên không dám lên tiếng!

Duy chỉ có Vân Mặc lần thứ hai không sợ chết bước lên phía trước: "Phụ thân, nhi tử biết rõ lần này mình đã làm hơi quá phận, nhưng nữ tử này đã chém đi tay của Phách nhi".

Phượng Thiên Vũ nhú mày, đúng là cái tên Vân Mặc này rất muốn mình chết, nhưng nàng sẽ không cho hắn toại nguyện đâu!

"Vậy ngươi giết ta thì ngươi cũng đáng chết đúng không?"

Lời Phượng Thiên Vũ vừa nói ra, như một tiếng sét đánh ngang qua mọi người trong đại sảnh!

Ngay cả dòng chính cùng các chi thứ cũng phải giật mình hoảng sợ, nàng ta vừa mới nói cái gì?

Tuy rằng Vân Mặc là thứ xuất, nhưng phụ thân vẫn luôn coi hắn là gia chủ của Vân gia, vậy mà nữ tử này đứng trong đại sảnh Vân gia ngang nhiên tuyên bố muốn giết Vân Mặc, có phải là nàng ngại mạng mình quá dài hay không đây?

"Cần rõ, thường dân như ngươi, cũng dám đánh đồng với người Vân gia của chúng ta hay sao!" Vân Diệp phẫn nộ nói, nữ nhân này quả nhiên là không biết tốt xấu.

Phượng Thiên Vũ nhú mày: "Đúng không, sao ta nhìn trái nhìn phải thì cảm thấy thân phận của ta vẫn cao hơn hẳn đấy!"

Vừa dứt lời, Phượng Thiên Vũ vẫn chăm chú nhìn, thật sự như đang nghiên cứu vậy đó!

Vân Mặc đen mặt muốn điên lên rồi!

Phượng Thiên Vũ từ sau lưng Lão phu nhân bước ra, đứng ở trước mặt mọi người, hôm nay những lão đầu này cũng không có làm khó nàng, nhưng đến khi mẫu thân trở về, nếu bọn họ dám làm khó mẫu thân thì nàng sẽ tính toán luôn một thể!

"Hai vị, Thiên Vũ còn có chuyện, không thể lưu lại được, hẹn khi khác gặp lại!"

Phượng Thiên Vũ cúi đầu hành lễ với Lão phu nhân cùng Vân Đình, chuẩn bị rời đi thì ...!

"Đứng lại!" Vân Mặc hô to một tiếng, rồi hung hãn nói: "Ngươi cho rằng Vân gia là nơi nào muốn tới thì tới muốn đi thì đi hay sao?"

Dứt lời, quanh thân hắn bộc phát ra uy áp của cao cấp Linh Tông!

Khóe môi Phượng Thiên Vũ lạnh lùng cong lên, có một số người thật là khó hiểu, cho hắn một con đường sống, nhưng hắn vẫn thích đâm đầu vào chỗ chết!

Đối với cái này loại người như thế này, từ trước đến nay nàng đều tiễn bọn họ một đoạn đường, tuy rằng nàng cũng thấy thật phiền toái!

Nhưng mà giúp người là niềm vui đúng không, phiền toái thì kệ phiền toái đi!

"Bốn cao cấp Linh Tông đều bị ta giết, chẳng lẽ Nhị Vân gia lại muốn chứng thực lại một lần nữa hay sao?"

Phượng Thiên Vũ rất lạnh nhạt nói, đã đủ cho mọi người phải ngẩn ngơ, một mình nàng giết chết bốn cao cấp Linh Tông, không lẽ là Linh Vương, nữ tử này đã đạt đến cấp bậc Linh Vương rồi sao?

Mấy vị Trưởng lão nghe vậy liền ngóc đầu lên nhìn, phóng ra linh lực dò xét Phượng Thiên Vũ, kết quả chính là không dò xét được gì, ngay cả Vân Đình cũng thế!

Chẳng lẽ thật sự là cấp bậc Linh Vương?

Vân Đình nhíu mày, coi như là Linh Vương đi nhưng hẳn phải dò xét ra được chứ, dù sao hẳn cũng đã là trung cấp Linh Vương rồi, thế nhưng hẳn vẫn không thể nào tra ra được linh lực của nha đầu này, chẳng lẽ thực lực của nha đầu còn cao hơn cả hẳn nữa sao?

Phượng Thiên Vũ vẫn lạnh lùng đứng ở nơi đó, nàng biết rõ mấy cái lão đầu này đang dò xét linh lực của nàng, nhưng mà nàng phải làm bọn họ thất vọng rồi, linh lực của nàng xuất ra trong trận đấu sinh tử đã bị tinh thần lực ẩn dấu đi, hơn nữa nàng vốn sở hữu một tinh thần lực cường đại, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao Vân Đình không tra ra được cấp bậc của nàng.

"Hừ, ta không tin Vân gia chúng ta nhiều người như vậy cũng không giết được ngươi!"

Hôm nay Vân Mạc hạ quyết tâm phải giết bằng được Phượng Thiên Vũ, vì vậy bất kể như thế nào hẳn cũng không thể để cho Phượng Thiên Vũ còn sống mà đi ra ngoài!

"Đúng không?" Phượng Thiên Vũ khẽ cười: "Vậy thử xem!"

Vừa dứt lời, cũng không muốn cùng hẳn nói nhảm, tay áo vung lên, Hồng Lăng từ trong tay áo bay về phía Vân Mạc!

Vân Mạc phản ứng không nhanh, đã bị Hồng Lăng quán lấy!

Phượng Thiên Vũ bước ra ngoài, kéo theo Vân Mạc, mọi người cũng nhanh chóng đi theo.

Lông mày Vân Diệp khẽ nhíu, trong lòng cười lạnh một tiếng, đứng ở một bên xem cuộc vui.

Sở dĩ Vân Đình không có ngăn cản, không phải là hẳn muốn giết Phượng Thiên Vũ, mà là hẳn muốn nhìn thấy thực lực thật sự của Phượng Thiên Vũ!

Vừa mới tiến vào cửa, Vân Thần bị cảnh tượng này dọa cho một cái, hẳn mới đi ra ngoài có một chuyến mà ở nhà lại biến hóa như thế này rồi, bước nhanh trên con đường nhỏ, nhanh chóng đến bên cạnh Vân Đình, cung kính hô một tiếng: "Gia gia, nãi nãi!"

Vân Đình gật đầu, đối với bốn đứa cháu trai cháu gái này, hẳn đều rất yêu mến, không biết Thanh nhi có hài tử không nhỉ. . . !

Nghĩ đến đây, Vân Đình lại thở dài một hơi, nhìn về phía hai người chiến đấu.

Vân Lão phu nhân cũng đang khần trương nhìn, Lão phu nhân cũng rất thích nha đầu này, mong ngàn vạn lần nha đầu đừng xảy ra chuyện gì!

Vân Thần không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn như mọi người đứng nhìn hai người đang chiến đấu, một bóng dáng màu trắng, hung hẳn tiến nhập vào trong mắt hẳn!

Đột nhiên Phượng Thiên Vũ xoay người một cái, hai chân hơi nhích sang một bên, liền bay vọt đến không trung, từ trên cao công kích Vân Mạc!

Hồng Lăng cũng tùy ý buông xuống, vốn chỉ là một dải lụa mềm yếu nhu hòa, nhưng khi nằm trong tay nàng lại như một thanh kiếm sắc nhọn, khí thế bức người!

Vân Mạc bị bức lui về sau vài bước, cuối cùng song thủ kết ấn, từ trong không gian triệu hoán ra ma thú của hẳn!

Ma thú vừa ra, tất cả mọi người đều phải lui về sau!

Phượng Thiên Vũ nhìn trước mắt là một con báo toàn thân đều là màu vàng, đặc biệt trên thân nó còn có một đôi cánh, khẽ nhíu mày, từ trong không gian triệu hồi Viêm!

Hòa Kỳ Lân vừa bước ra, trong nháy mắt khí thế của Lưu Vân Phi báo lập tức biến mất, toàn thân run rẩy từng hồi!

Cái này có thể được gọi là giết người không cần gươm đao không?

Không khí đang trong hồi khàn trương cực hạn, Hòa Kỳ Lân lại phun ra một câu: "Tồn thương chủ nhân ta, chết!"

Từng ngọn gió ngùn ngụt thổi vào trong lòng từng người, ma thú có thể nói chuyện, phải ít nhất đã là Thần Thú, à bọn họ vừa nghe thấy nó nói cái gì nhỉ?

Đúng rồi, hình như là nó nói là tồn thương chủ nhân của ta, chết!

Nghĩ đến đoạn này, mọi người chỉ cảm thấy ánh mặt trời tươi sáng đang dần buông xuống thay vào đó là những đám mây đen đang bay tới.

Phượng Thiên Vũ không một chút để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ghen ghét có, hăm dọa có, không cam lòng cũng có, nàng ngồi ở trên lưng Hòa Kỳ Lân, nhìn Vân Mặc cùng Lưu Vân Phi báo, giọng nói lạnh lùng cất lên: "Viêm, ngươi nói xem nên xử lý bọn họ như thế nào đây?"

Mọi người: ". . "

"Ta nghe nói hỏa diễm của ngươi có thể thiêu cháy người thành cát bụi không còn dư một chút thịt nào, không bằng cứ như vậy đi, đỡ cho bọn họ phải mất công dọn dẹp thi thể, ngươi thấy thế nào!"

Phượng Thiên Vũ ngồi nghiêng một bên, không chú ý đến những lời nói của mình đã thành công khiến cho Vân Mặc phải hoảng sợ run rẩy !

"Đó là đương nhiên!" Hòa Kỳ Lân cao giọng hát đầu, đang chuẩn bị làm theo những lời nàng nói!

"Nha đầu, chờ một chút!"

Vân Đình Đứng đứng ra, liếc nhìn Vân Mặc, được rồi, dầu gì cũng là con của hắn, cũng không thể cứ đứng đấy nhìn hắn chết, huống chi còn là chết cháy biến thành tro tàn!

"Nha đầu, ngươi nể mặt lão phu tha cho tên nghịch tử này có được hay không?"

Phượng Thiên Vũ mang mặt nạ, hỏa diễm của Hòa Kỳ Lân chiếu thẳng lên khiến mặt nạ của nàng đỏ bừng, nàng ngẩng đầu nhìn Vân Đình, dù có nói như thế nào thì người này cũng là ông ngoại của nàng, thôi được rồi, đáp ứng hắn cũng không sao, tuy rằng nàng rất muốn giết Vân Mặc, nhưng mỗi lần đầu gặp mặt lại giết nhĩ tử của ông ngoại là cũng không nên!

"Được, hôm nay đáp ứng ngươi, nếu có lần sau, sẽ không may mắn như bây giờ nữa đâu".

"Đa tạ cô nương!" Vân Đình thở dài một hơi, nếu nha đầu không đáp ứng, hắn cũng không có biện pháp ngăn cản, may quá, may quá nha đầu đã đáp ứng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Họa Sĩ Ăn Mày

Phượng Thiên Vũ lại đưa mắt nhìn những người phía trước, không thèm để ý đến ánh mắt sợ hãi của bọn họ, thần nhiên nói với Hòa Kỳ Lân: "Trở về học viện Đế Hoàng!"

Hòa Kỳ Lân nghe thấy vậy, xoay thân bay về phía học viện Đế Hoàng!

"Đứa bé này thật tốt!" Vân Lão phu nhân dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Vân Mặc, Vân Điệp, còn có Vân Phách nữa, các ngươi hãy đến Thủy Lao Điện Bích ba ngày, hảo hảo ở trong đó hồi lỗi lại cho ta!"

Ngay giây phút này đây, khí thế Vân Lão phu nhân thật bức người, nhưng khi nhìn đến Phượng Thiên Vũ khuôn mặt lại ôn hòa hiền lành!

Vân Mặc không cam lòng nắm chặt hai tay, mang theo Vân Phách đi về phía thủy lao, nỗi hận của hắn đối với Phượng Thiên Vũ cùng Vân Lão phu nhân càng thêm sâu sắc, cái lão bà này cư nhiên lại phạt hắn vì một người ngoài, một ngày nào đó, Vân Mặc hắn sẽ đoạt lại tất cả những gì thuộc về hắn!

Nhìn thấy ca ca của mình rời đi, Vân Điệp tức giận dậm chân bước theo!

Trùng phạt mấy người Vân Mặc, Lão phu nhân liếc nhìn những trưởng lão của Vân gia, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đi vào đại sảnh!

Vân Đình nhíu mày: "Về sau hãy đánh sạch mắt vào, đừng tưởng rằng có chút thực lực liền ta đây là giới, ở cái Đế Hoàng Thành đã quá nhiều cao thủ, cứ tiếp tục như ngày hôm nay, Vân gia sớm muộn cũng bị diệt vong bởi các ngươi!"

"Dạ, gia chủ, chúng ta nhớ kỹ!"

Các trưởng lão cùng nhau đáp lời, thực sự bọn họ đã rất sợ hãi, một nữ tử hung hãn như thế, bọn họ nào dám gây sự nữa chứ. . . !

Vân Đình thấy bộ dáng của bọn họ như vậy, cũng không đề cập đến vấn đề tung tích của Vân Thanh nữa, bực bội đứng lên, phất phất tay: "Các ngươi đều đi xuống đi!"

Mọi người thấy vậy, vội vàng rời đi. . . !

... .

Sau khi rời khỏi Vân gia, Phụng Thiên Vũ lại để Hỏa Kỳ Lân trở vào không gian, còn nàng lại thân nhiên đi bộ trên con đường đầy náo nhiệt của Đế Hoàng Thành. . . !

Hai bên đường là tiệm bán thuốc, tiệm vũ khí, một số đồ trang sức cùng những quán rượu, phồn hoa náo nhiệt, người đến người đi, quả không hổ là trung tâm của Đế Hoàng Thành!

Phụng Thiên Vũ đi đến một quán rượu, đang chuẩn bị đi vào, rồi lại trông thấy một thứ gì đấy bị quán tửu lâu ném ra!

Bước chân dừng lại, Phụng Thiên Vũ mới có thể nhìn rõ ràng cái vật bị ném ra chính là một gã ăn mày!

Chỉ thấy hắn ngồi dưới đất, quần áo tả tơi, mặt mũi nhem nhuốc không nhìn ra nổi bộ dáng, tóc tai lộn xộn, trên người còn mang theo một cỗ mùi vị, những người đi ngang qua trông thấy hắn đều vội vàng lách qua một bên, rồi tiếp tục đi tiếp. . . !

"Người cho ta đồ ăn, ta sẽ giúp người về lại kiếp trước của người, có thể để cho người xem kiếp trước của người là gì, có được không?"

Giọng nói của tên ăn mày có chút nhỏ, rõ ràng là vì quá đói nên đã không còn hơi sức, có lẽ sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

"Hắc, cái tên ăn mày chết tiệt này, vẫn muốn lừa gạt cô nương này sao, về kiếp trước kiếp này cái con khi gì, mau cút qua một bên, ta cho người biết, người còn tới đây lần nữa, ta đánh gãy chân người!" Tiểu nhị nói xong, vén tay áo lên, xoa xoa hai bả vai, đi vào quán rượu!

Kiếp trước sao?

Khóe môi Phụng Thiên Vũ cong lên, ngồi xổm người xuống, nhìn tên ăn mày rồi nói: "Ta mời người ăn một bữa cơm, người giúp ta về lại kiếp trước, như thế nào?"

Nghe Phụng Thiên Vũ nói thế, tên ăn mày nâng khuôn mặt lên, một đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng nhìn Phụng Thiên Vũ, cao hứng hỏi: "Cô nương nói thật chứ?"

Bị ánh mắt như vậy nhìn mình, Phụng Thiên Vũ cảm thấy có một cái gì đó rất lạ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không nói ra được điểm lạ là chỗ nào, nửa ngày sau nàng mới lên tiếng: "Đương nhiên!"

"Chúng ta mau đi vào đây thôi!"

Tên ăn mày nghe Phụng Thiên Vũ đáp ứng, rất nhanh đứng dậy, đi về phía quán rượu, rốt cuộc hắn cũng có thể hào hào ăn một bữa cơm rồi, hắn đói bụng cả mấy ngày nay rồi đó!

Đồ ăn ơi, ta đến với mày đây. . . !

Phụng Thiên Vũ đứng dậy, một ý nghĩa lóe lên trong nàng, nàng đã biết vì sao khi hắn nhìn nàng, nàng lại cảm thấy kì lạ rồi, bởi vì ánh mắt kia không có điểm sáng, nói đơn giản hơn chính là hắn không nhìn thấy!

Chậm rãi đi vào, liền trông thấy tên tiểu nhị lại muốn động thủ với hắn, không chút khách khí Phụng Thiên Vũ bắt lại tay hắn, gằn từng chữ: "Là ta mời hắn vào đây!"

Tiểu nhị nhìn thoáng qua tay của mình, cười ha hả nói: "Khách. . . Khách quan, tiểu nhân không biết, ngài. . . Các ngài mau ngồi đi, muốn ăn cái gì, tiểu nhân lập tức mang lên!"

Phụng Thiên Vũ hất tay hắn ra: "Mang những món ngon nhất lên đây, thuận tiện lấy thêm giấy vẽ cùng bút mực tới đây!"

Tiểu nhị cảm nhận được khí tức lạnh lùng trên người nàng, vội vàng nói: "Ta ngay lập tức đi!"

Sau khi ăn no, tiểu nhị mang giấy bút lên, đưa thêm một bình trà, nhìn tên ăn mày ăn uống xong xuôi, Phụng Thiên Vũ mới mở miệng: "Hiện tại người có thể về kiếp trước của ta được chưa?"

"Đương nhiên!"

Tên ăn mày cầm lấy giấy bút, bắt đầu phát họa!

Thật lâu sau, Phụng Thiên Vũ mới thấy hắn đặt bút xuống, đưa hai bức tranh đến trước mặt nàng, nàng thò tay cầm lên!

Hai bức tranh là hai hình ảnh khác nhau, tờ thứ nhất vẽ một khung cảnh trong rừng rậm, bên cạnh gốc cây là một tiểu cô nương quần áo có chút tả tơi, trên tay của nàng là một tiểu bạch xà, hình như tiểu bạch xà này vừa mới nở từ trong vỏ trứng ra!

Bức tranh thứ hai vẽ một nơi toàn là băng thiên tuyết địa, trên nền tuyết trắng xóa là hình ảnh một hồng y nữ tử, tay cầm thanh cung đồ rực như máu, mà bên cạnh nàng là một tiểu thiếu niên tóc trắng mắt đỏ.

Phượng Thiên Vũ cả kinh, nhìn thẳng tên ăn mày, hai con mắt nguy hiểm nheo lại: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Nếu nói tò thứ nhất nàng có chút hoài nghi, dù sao trước đây nàng có nghe Bạch Liên đã từng nói nàng vốn là một tiểu hài tử được Vô Hận mang về, như vậy, còn bức tranh thứ hai thì sao, nàng căn bản cũng không dám hoài nghi nữa!

Rõ ràng ánh mắt hắn không thể nhìn thấy nhưng tại sao lại có thể vẽ tranh, còn nhìn thấy được kiếp trước của người khác?

Cảm nhận được sự hoài nghi của Phượng Thiên Vũ, tên ăn mày cầm ly trà, uống thêm một ly, rồi mới chậm rãi lên tiếng: "Có được năng lực mà người khác không thể có chính là một loại thống khổ!"

Từ khi sinh ra hắn đã có được loại năng lực này, mà hai mắt hắn cũng không thể nhìn thấy, loại thống khổ này ai thấu hiểu cho hắn?

Phượng Thiên Vũ thiêu hủy hai bức tranh trong tay, khoe miệng khê cong: "Bữa cơm này chính là tiền công vẽ tranh của ngươi, cáo từ!"

Hắn nói, nàng đã hiểu, từ lúc sinh ra không chỉ có năng lực, mà còn phải gánh chịu đau khổ cùng tra tấn !

"Nha đầu, tạt khí cùng sát khí quá nặng, không tốt!" Tên ăn mày nói không lớn, vừa đủ cho Phượng Thiên Vũ nghe thấy!

Ngay tại Phượng Thiên Vũ rời đi, tên ăn mày mới lấy ra thêm một bức tranh, trên bức tranh chỉ toàn là vũng máu, trên vũng máu ấy chính là cổ thi thể của Phượng Thiên Vũ!

"Nếu về sau không chết, thì đây cũng là kiếp trước!"

Tên ăn mày thì thảo tự nói, cũng không ai nghe được!

Phượng Thiên Vũ từ quán rượu đi thẳng về học viện Đế Hoàng, nhìn hoàng hôn buông xuống, nàng cũng không đi tới lớp học, trực tiếp đi về tiểu viện. . . !

Nhìn một chút, cũng không thấy ai ở đây, lấy ra tờ giấy viết lên vài dòng đề ở trong phòng, rồi nhanh chóng tiến vào không gian tu luyện!

Hôm nay, trong cuộc chiến sinh tử nàng dùng đến nền móng của không gian bí pháp, thực lực đã khủng bố như vậy rồi, nếu như học xong toàn bộ, cùng với sinh mệnh chi linh, nàng tin thực lực của nàng sẽ ngày càng vững mạnh!

Nghĩ như vậy, Phượng Thiên Vũ liền chăm chú tu luyện!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Trị Liệu

Thời gian trôi qua, ánh trăng nhẹ nhàng chiếu sáng!

Thời điểm Phượng Thiên Vũ từ trong không gian đi ra thì Thanh Ngư đang ở dưới phòng bếp chuẩn bị đồ ăn tối... !

"Tiểu thư, người tu luyện xong rồi sao?"

Thanh Ngư đem món đậu hũ đặt ở trên bàn: "Tiểu thư, bọn hắn biết thân phận của người rồi sao?"

Phượng Thiên Vũ lắc đầu: "Không có nhất thiết phải nói cho bọn họ biết!"

Cơm tối xong xuôi, một đoàn người lại trở về phòng của mình, Phượng Thiên Vũ tiếp tục vào trong không gian tu luyện.

Ba ngày trôi qua nói nhanh không nhanh, nói chậm cũng không chậm, chỉ còn một tuần nữa thôi là sẽ bắt đầu tiến hành cuộc rèn luyện, vì vậy tất cả mọi người lại càng thêm nghiêm túc học tập... !

Hôm nay nhóm người Phượng Thiên Vũ ăn cơm có chút sớm hơn mọi ngày, đang đi về hướng đan viện, lại bị Diệu Âm ngăn lại!

Phượng Thiên Vũ nhíu mày, nhìn Thanh Ngư rồi nói: "Các ngươi đi trước đi, ta sẽ tới sau!"

Những người khác nhẹ gật đầu, đi luyện đan thất!

Đợi khi tất cả mọi người đã rời đi, Phượng Thiên Vũ mới nhìn Diệu Âm: "Tìm ta có chuyện gì không?"

Đêm qua rơi xuống một trận mưa, sau cơn mưa không khí đặc biệt mới lạ, dưới ánh nhìn của Phụng Thiên Vũ, Diệu Âm mở miệng: "Nghe nói hôm qua Vân Lão phu nhân bị bệnh nặng rồi!"

Diệu Âm vừa nói xong Phụng Thiên Vũ khẽ giật mình, nhớ tới vị phu nhân mấy hôm trước, hai mắt nàng tối sầm lại: "Hôm nay ta xin phép nghỉ!" Nói xong nàng liền bước đi không quay đầu lại!

... ..

Ma cung, một đoàn người đứng ở trên đại điện!

"Các người thử nói xem Đế Quân muốn bế quan bao lâu a?"

Một lão giả nhỏ giọng hỏi, thuận tiện đẩy đẩy tên Cương Thi Vương đang đứng sát bên cạnh hắn... !

Cương Thi Vương hất tay của hắn ra, không thèm để ý rồi nói: "Ta cũng không phải là Đế Quân làm sao mà ta biết được!"

Mọi người: "..."

... ..

Phụng Thiên Vũ vừa ra khỏi Học viện liền chạy như bay đến phủ Vân gia!

"Đứng lại!"

Đến trước cửa lớn của Vân gia, Phụng Thiên Vũ bị ngăn lại!

"Tránh ra!"

Phụng Thiên Vũ cũng chẳng thèm nhìn hai tên đang đứng trước mặt, trực tiếp xông vào!

Có người tự ý xông vào, người giữ cửa nhanh chóng vây quanh Phụng Thiên Vũ, thề sống thề chết không cho nàng tiến vào... !

Vân Thần vừa từ bên ngoài trở về, trông thấy cảnh tượng này liền nhướng mày, đi tới!

"Các người đang làm gì đó?"

Giọng nói ôn hòa cất lên, khiến cho người ta có một cảm giác an toàn!

Môn vệ* quay đầu lại nhìn, cung kính lui sang một bên: "Đại thiếu gia, người này tự ý xông vào!"

*: người gác cửa

Vân Thần bước nhanh đến bên người Phụng Thiên Vũ, tươi cười ôn hòa: "Cô nương tới là có chuyện gì không?"

Lần trước từ biệt, hắn còn chưa kịp hỏi danh tính của nàng, vốn tưởng rằng sẽ không được gặp lại, không nghĩ tới bây giờ lại được trông thấy nàng... !

Phụng Thiên Vũ ngược mắt nhìn về phía hắn, ánh nắng ban mai nhẹ nhàng chiếu sáng khiến cho hắn như tăng lên một tầng hào quang, nhưng bây giờ nàng chẳng có tâm tình để đi thưởng thức những thứ này!

"Vân thiếu gia đúng không?" Phụng Thiên Vũ ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói: "Lần này tới đây ta chỉ muốn nhìn bệnh tình của Lão phu nhân mà thôi, không có ý khác!"

Vân Thần gật đầu: "Vậy xin mời cô nương đi theo ta, nãi nãi cũng rất muốn được gặp lại cô nương!"

Phụng Thiên Vũ gật đầu, chân bước theo hắn!

Hai người một trước một sau im lặng bước đi, chẳng mấy chốc dừng trước một sân nhỏ lịch sự tào nhả!

Thù vệ trông thấy Vân Thần, cung kính hô một tiếng, "Đại thiếu gia!"

Vân Thần gật đầu, dẫn theo Phụng Thiên Vũ đi vào sân nhỏ!

Phụng Thiên Vũ cùng Vân Thần vừa đi vào đại sảnh liền trông thấy Vân Đình, nàng nhanh chóng tiến lên một bước: "Vân lão gia, lần này tới đây là muốn thăm bệnh cho phu nhân, không biết có thể để ta gặp phu nhân được không?"

Kỳ thật dù cho Vân Đình có không đồng ý thì Phụng Thiên Vũ vẫn sẽ tiến vào... !

Đôi lông mày của Vân Đình nhíu lại, nửa ngày sau đó mới gật đầu: "Người đi theo ta!"

Vân Thần cũng muốn đi vào, nhưng lại bị Vân Đình ngăn lại!

Phượng Thiên Vũ vừa tiến vào gian phòng của Vân Lão phu nhân thì đôi lông mày liền nhíu lại, chiếc mũi tinh xảo khẽ hít một chút mùi vị trong không khí, rồi sau đó mới tiến lên nhìn Lão phu nhân đang ngủ trên giường!

"Gần đây Lão phu nhân có ăn thứ gì khác không?"

Trong phòng, giọng nói của Phượng Thiên Vũ vang lên!

Vân Đình lắc đầu: "Không có, phu nhân đều ăn chung với lão phu!"

"Ừm!"

Phượng Thiên Vũ cẩn thận dò xét trong phòng, đột nhiên, một chậu hoa màu trắng dẫn đến sự chú ý của nàng, cất bước đi qua, tiến đến trước chậu hoa, sau khi xác định rõ loại hoa cùng hương thơm của nó, hai mắt của nàng tối sầm lại!

Đi trở về bên giường, nhìn trên tay Lão phu nhân có đeo một chuỗi hạt ngọc châu, cầm chuỗi ngọc lên ngửi, ngửi đến mùi hương như có như không của chuỗi hạt này, sắc mặt nàng đại biến, nhìn về phía Vân Đình: "Là ai đưa cái này? Còn hương thơm cùng với chậu hoa là ai mang tới?!"

Xạ hương, không có gì là không giống bình thường, loại hoa an thần này cũng không có gì là không tốt, đương nhiên, mùi đàn hương của chuỗi hạt ngọc châu này lại càng không có vấn đề, nhưng vấn đề ở đây chính là ba cái vốn tưởng chừng như vô hại kia khi kết hợp lại với nhau sẽ hóa thành một loại độc được giết người trong thâm lặng, giết người một cách vô hình...!

Vân Đình nhìn sắc mặt đại biến của Phượng Thiên Vũ, liền nghi ngờ hỏi: "Những thứ này có vấn đề gì không?"

Sáng sớm mấy hôm trước hắn đã phái đàn dược sư đến xem bệnh, kết luận rằng đây không phải là bệnh nguy hiểm gì, nhưng mãi đến bây giờ phu nhân vẫn không tỉnh lại, cho nên bên ngoài mới lan truyền tin tức Vân Lão phu nhân bị bệnh nghiêm trọng.

Phượng Thiên Vũ cầm chuỗi hạt ngọc châu rồi nói: "Đương nhiên là có vấn đề, việc cấp bách bây giờ chính là mau chóng đem Lão phu nhân đến một gian phòng khác, mùi hương trong gian phòng này đã quá nồng đậm rồi!"

Vân Đình cũng không phải là một kẻ ngu ngốc, nghe Phượng Thiên Vũ nói như vậy, không nói thêm nhiều lời tiêu sái đi đến bên giường bế phu nhân của mình ra khỏi căng phòng nhanh chóng đi tới một căn phòng khác!

Trong gian phòng bên cạnh, Vân Đình hai tay ôm quyền: "Kính xin cô nương nói rõ rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?"

Phượng Thiên Vũ quay đầu lại nhìn ngoại công của nàng, rồi lại xoay người đem toàn bộ cửa sổ mở ra, thuận tiện không khí được lưu thông!

Lúc này, một ít nha hoàn mang nước bước vào, đây cũng là do Phượng Thiên Vũ vừa mới phân phó!

"Vân lão gia đợi một chút, đừng sốt ruột, kính xin người triệu tập toàn bộ mọi người đến đại sảnh, ta sẽ trị liệu cho phu nhân, rồi sẽ lập tức đi đến!"

Ánh mắt Phượng Thiên Vũ tràn đầy bình tĩnh, nhưng trong lòng không khỏi thở dài một hơi, thật may, có thể cứu được, bằng không thì khi mẫu thân biết chuyện sẽ thật thương tâm!

Vân Đình không đáp mà lại hỏi ngược lại: "Người lại để cho lão phu đi ra ngoài, lão phu làm sao có thể yên tâm được đây?"

Kỳ thật Vân Đình lo lắng như vậy cũng không sai, hắn cũng chỉ mới gặp qua Phượng Thiên Vũ hai lần, một lần là nàng chém đi đôi tay của cháu hắn rồi thiếu chút nữa lại giết nhĩ tử của hắn, mặc dù là bọn hắn tự làm tự chịu, nhưng lòng hắn cũng có chút lờ mờ, huống chi người đang nằm trên giường là phu nhân của hắn...!

Phượng Thiên Vũ im lặng nhìn trời, trong lòng khóc thét, ngoại công à ngoại công, người đừng có đa nghi như vậy chứ?

Tuy rằng trong lòng đang gào thét, nhưng trên mặt nàng lại không chút cảm xúc, dù sao ngoại công cũng không biết nàng là cháu gái của mình, nghi ngờ cũng là điều bình thường mà thôi!

"Người yên tâm, các nàng sẽ ở lại đây, ta cam đoan sẽ trả lại một phu nhân thật tốt cho người, Vân lão gia người còn không nhanh nhanh ra khỏi đây đi, nếu không mau chóng cứu chữa, bệnh sẽ càng thêm nguy hiểm...!"

Nghe xong chuyện đó, trong lòng Vân Đình vẫn còn lo lắng nhưng vẫn phải bước ra ngoài.

Phượng Thiên Vũ nhìn ngoại công của mình rời đi, đem đóng cửa lại, cầm lấy bộ ngân châm đã được nha hoàn chuẩn bị sẵn, rồi nhanh chóng chuẩn xác ghim xuống từng huyệt vị...!!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Tư Cách

Mà trong đại sảnh, được lệnh của Vân Đình gọi tới, toàn bộ những người đứng ở đây đều không rõ ràng cho lắm!

Mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, cũng không biết tại sao gia chủ lại muốn triệu tập bọn họ đến trước sân của phu nhân!

Rốt cuộc, sau nửa canh giờ tĩnh tọa, Phụng Thiên Vũ từ bên trong đi ra!

Vân Đình vừa thấy nàng, lập tức đứng lên, đi qua lo lắng hỏi: "Như thế nào rồi?"

Thấy vậy, Phụng Thiên Vũ gật gù đầu, giọng nói ôn nhu như nước chảy tràn ra: "Đã không có gì đáng ngại, chú ý nghỉ ngơi là tốt rồi, rất nhanh có thể tỉnh lại!"

Vân Thần cũng đi qua, vừa mới nãy gia gia cũng đã nói cho hắn biết, bây giờ nghe Phụng Thiên Vũ nói như vậy, biết nãy nãy mình đã không sao trong lòng thở phào nhẹ nhõm!

"Đa tạ cô nương!"

Phụng Thiên Vũ không có trả lời, chỉ là khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn những người đang đứng trước mặt, đi tới, vỗ tay, liền có hai gã nha hoàn đi ra, mà trong tay của các nàng đang cầm là một chậu hoa an thần màu trắng cùng một chuỗi hạt đàn hương.

"Là ai đã đưa những thứ này cho Lão phu nhân?"

Giờ phút này tất cả mọi người đều nghi ngờ, bọn hắn không có ai đưa hoa này hết a. . !

Đột nhiên, Vân Diệp lui về sau một bước, bước chân mặc dù khá nhỏ, nhưng cũng không thể thoát khỏi tầm mắt của Phụng Thiên Vũ!

Phụng Thiên Vũ cười cười, đi tới trước mặt Vân Diệp, một tay vươn ra kéo lấy nàng, tay kia vung lên mang theo linh lực khiến cho Vân Diệp ngã nhào trên mặt đất!

"Người, người thật to gan, lại dám đánh ngã tiểu thư!"

Trước giờ Vân Diệp vốn ngang ngược, bây giờ lại đang ở trước mặt nhiều người, không khỏi cảm thấy thật nể mặt mũi, cho nên lửa giận nhanh chóng nổi lên!

Phụng Thiên Vũ mới không thèm để ý tới, từ trên cao nhìn nàng, từng chữ từng chữ mà hỏi: "Hoa này là người đưa tới?"

Không phải nghi vấn, mà là khẳng định!

Vân Diệp nghe vậy, rất nhanh trong mắt xẹt qua một đạo ánh sáng, thoáng qua tức thì, khiến cho người khác không thể trông thấy!

"Người nói cái gì, ta làm sao có thể đưa cho mẫu thân loại hoa bần hàn này được!"

Khóe môi Phụng Thiên Vũ khẽ nhếch, quả thật có ít người chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, đã như vậy, nàng sẽ khiến cho nàng ta chết một cách minh bạch!

"Minh Nguyệt!" Phụng Thiên Vũ hô một tiếng: "Người tới nói cho vị tiểu thư này biết có phải nàng đưa chậu hoa này tới chỗ Lão phu nhân hay không!"

Một nha hoàn mặc một bộ trang phục màu xanh lá bước lên, trong đại sảnh mọi người đều biết rõ, đây chính là nha hoàn thiếp thân của Lão phu nhân, từ nhỏ đã ở trong Vân phủ!

Minh Nguyệt nhíu mày, lúc Phụng Thiên Vũ trị liệu cho Lão phu nhân đã có nói qua cho nàng, lòng mày lại càng nhăn sâu hơn, thật sự là Tứ tiểu thư sao?

"Đúng, hoa này chính là do Tứ tiểu thư đưa tới, chính tận tay nô tỳ nhận lấy!" Minh Nguyệt nhìn về phía Vân Diệp, tiếp tục nói: "Lão phu nhân cảm thấy thủy lao quá mức lãnh lẽo, cho nên mới lệnh thả người ra sớm hơn một ngày, mà hoa này đúng là do Tứ tiểu thư vì cảm kích Lão phu nhân nên đưa tới, còn có cả hạt châu này!"

Phụng Thiên Vũ quay đầu lại, nhìn về phía Vân Diệp, hai mắt hung ác hiện rõ: "Sở dĩ Lão phu nhân bệnh càng thêm nặng chính bởi vì mùi hương của hai thứ này hòa quyện lại tạo thành một loại độc dược vô hình, Vân Diệp, hiện tại người còn có cái gì để nói nữa hay sao?"

Giọng nói của Phượng Thiên Vũ cất lên như tiếng sét đánh thẳng vào trong lòng từng người!

Không phải chứ, Tứ tiểu thư lại hạ độc Lão phu nhân?

Vân Đình nghe xong, khó trách lúc cô nương hỏi những thứ này do ai mang đến lại hội ác như vậy, thì ra đây chính là nguyên nhân!

"Nghịch nữ, ngươi lại dám hãm hại mẫu thân của ngươi, ngươi. . .!"

"Không phải, phụ thân, không phải!" Vân Diệp đã trông thấy mọi chuyện đang rất không ổn, cũng bắt chập những lời mà ca ca đã dặn nàng, vội vàng chạy tới, lôi kéo áo bào của Vân Đình áo bảo: "Phụ thân, ta không có tặng hoa, hoa là do tẩu đưa đến, cũng là nàng bảo ta đưa chuỗi hạt đến tặng cho nương!"

Vân Diệp vừa dứt lời, người trong đại sảnh lại thêm một hồi trầm mặc, nếu nói như vậy, có nghĩa là Tứ tiểu thư đã thừa nhận, nhưng còn dính líu đến cả Nhị phu nhân!

Phượng Thiên Vũ gật gật đầu mỉm cười: "Vân lão gia, phiền toái hãy đưa bọn họ tới đây một chút!"

Quả nhiên là bọn hắn, nàng đã biết rõ, chẳng qua là không nghĩ tới Vân Mặc ra tay với Lão phu nhân, mặc dù biết Lão phu nhân không phải là mẫu thân thân sinh của hắn, chẳng qua là hắn lại dám đụng vào người không nên đụng!

Tay áo Vân Đình vung lên: "Các ngươi, bắt ba tên nghịch tử đến đây cho ta!"

Trong đám đệ tử Vân gia liền có người gật đầu, nhanh chóng đi đến viện của Vân Mặc!

Không lâu sau đã trông thấy Vân Mặc cùng Lưu Mi, còn có Vân Phách đã bị trói gô* đi đến!

Trói gô: trói gô cổ và chéo cánh tay ra sau lưng.

Vân Đình đề cho bọn họ đi bắt, tất nhiên là thực lực của bọn họ cao hơn ba người Vân Mặc!

Đội ba người tiến vào đại sảnh, nhìn thấy nhiều người như vậy, còn có Vân Diệp đang chột dạ, Vân Mặc không ngốc, biết rõ chuyện của hắn đã bại lộ, trong nháy mắt liền quỳ xuống: "Phụ thân, cầu người buông tha cho nhi tử lần này, nhi tử nhất thời hồ đồ!"

Lưu Mi cũng quỳ trên mặt đất, không nói lời nào, nàng vốn đã nói Vân Diệp sẽ không làm được chuyện gì, bây giờ thì tốt rồi!

Thấy phụ thân cùng mẫu thân của mình không dám nói gì, Vân Phách liền càng không dám mở miệng, nhưng khi hai mắt của hắn chạm đến ánh mắt của Phượng Thiên Vũ, hai chân lại không tự chủ mà run rẩy lên, tại sao lại là cái sát thần này?

Phượng Thiên Vũ đi qua, bàn tay vung lên đánh mạnh vào trên mặt Vân Mặc, đôi mắt đen nhánh tràn đầy sát khí: "Lần trước buông tha ngươi, không nghĩ tới lần này ngươi lại dám động đến cả Lão phu nhân!"

Giọng nói của Phượng Thiên Vũ rất bình tĩnh, lại bao hàm nộ khí, điều này lại làm cho người đứng trong đại sảnh không khỏi suy đoán, nữ nhân này có quan hệ như thế nào với Lão phu nhân, lão gia còn chưa có mở miệng, nàng đã nổi giận rồi!

Vân Mặc bị một tát này đánh ra máu, ánh mắt âm hàn nhìn Phượng Thiên Vũ: "Ngươi có tư cách gì đánh ta?"

Những lời này cũng chính là câu hỏi của những người đang có mặt ở đây, người của Vân gia có phạm sai lầm như thế nào cũng không tới phiên người ngoài đến giáo huấn, cho nên trong khoảng thời gian ngắn mọi người cảm thấy có chút phản cảm đối với Phượng Thiên Vũ!

Nữ nhân này không phải là người của Vân gia, cho dù giúp Vân gia khi gặp chuyện, cũng không thể động thủ đánh người!

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng cười cười, ánh mắt đảo qua những người trong đại sảnh, những người này đang suy nghĩ gì chẳng lẽ nàng lại không biết?

"Tư cách, ngươi muốn tư cách đúng không?"

Vân Đình nhíu mày, thật muốn mở miệng giáo huấn những người này, nhưng lại ngăn cả người. . .!

Phượng Thiên Vũ thò tay, chậm rãi gỡ chiếc mặt nạ trên mặt xuống, nếu như những người này muốn tư cách, như vậy nàng sẽ để cho bọn họ nhìn thì có làm sao!

Ngay khắc này, trong đại sảnh, một trận hít không khí vang lên!

Cái này, đây chính là một khuôn của đại tiểu thư mà, muốn nói chỗ nào không giống, duy chỉ có chính là trên trán cô nương có thêm một ấn ký hồng liên yêu dị, mà đại tiểu thư không có!

Ngay phút này, Vân Đình cũng bắt chập việc xử trí Vân Mặc, đi qua, một đôi tay run rẩy bắt lấy Phượng Thiên Vũ, như sợ nàng chạy mất, kích động mà hỏi: "Ngươi. Ngươi có quan hệ gì với Thanh nhi?"

Phượng Thiên Vũ khiêu mi, cặp môi đỏ mọng khẽ mở: "Ngoại công không phải đã đoán được rồi sao?"

Không sai, khi trông thấy dung mạo của nàng hấn liền đoán được nàng là nữ nhi của Thanh nhi, chẳng qua là khi nghe thấy một tiếng ngoại công ngọt ngào kia, hấn đã đánh mất đi chừng mực vốn có!

Thật là nữ nhi của Thanh nhi, ngoại tôn nữ của hấn!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Đòi Đòi Kiếp Kiếp Nàng Đều Là Người Của Thần Hoàng Ta

Phượng Thiên Vũ mỉm cười nhìn Vân Đình, tiếp tục nhìn Vân Mặc, giọng nói lạnh lùng trong trẻo toát ra: "Cái này, ta đã đủ tư cách chưa?"

Người trong đại sảnh không ai dám mở miệng nói chuyện, cái này làm sao lại không đủ tư cách, quả thực là quá đủ luôn rồi!

Nàng là nữ nhi của Đại tiểu thư, mà Đại tiểu thư lại là nữ nhi của Lão phu nhân, luận về thân phận đã muốn cao hơn Vân Mặc rồi... !

Vân Mặc cúi đầu, hấn chưa từng nghĩ tới nữ nhân này lại chính là nữ nhi của Vân Thanh, khó trách nàng chém đứt Phách nhi, cũng bởi vì Phách nhi nhục mạ mẫu thân của nàng!

Đang một mực quý không dám ngẩng đầu đột nhiên Lư Mi cất tiếng: "Chờ một chút, chẳng qua nàng có chút dung mạo giống với Đại tiểu thư mà thôi, ai dám khẳng định nàng chính là nữ nhi của Đại tiểu thư?"

Lời này vừa nói ra, đại sảnh lại một lần nữa lâm vào trầm mặc, chỉ là có chút dung mạo giống?

Chỉ là có chút dung mạo giống, căn bản cái này chính là đúc từ một khuôn mà ra, chẳng qua là vì Lư Mi chưa từng trông thấy Đại tiểu thư nên mới nói như vậy... !

Nhưng đã có người hỏi, bọn hấn cũng rất muốn nghe câu trả lời!

Lúc này ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía Phượng Thiên Vũ, lông mày của Vân Đình hơi nhíu lại, hấn có thể khẳng định đây chính là nữ nhi của Thanh nhi, chỉ có điều những người này... !

Xem ra hấn cần phải hảo hảo quản lý lại thật tốt cái nhà này rồi!

Phượng Thiên Vũ khiêu mi, nhìn mọi người, nàng chẳng thêm để ý khẽ nhún vai: "Yên tâm đi, Đại tiểu thư của các người cũng chính là mẫu thân của ta, rất nhanh sẽ trở lại, đến lúc đó tùy cho các người muốn chất vấn nhưng mà trước đó... !" Lời nói của Phượng Thiên Vũ vừa xoay chuyển: "Bốn người các người phải đi gặp Diêm Vương đã!"

Lời vừa nói ra, mọi người tụ họp liền kinh hãi, ý của nàng chính là muốn giết Tứ tiểu thư cùng cả nhà Nhị gia?

Cái này có phải là quá độc ác hay không?

Vân Thần lại càng không thể ngờ tới nàng lại chính là nữ nhi của cô cô mình, trong khoảng thời gian ngắn có chút đỡ khóc đỡ cười, nên cũng không có quần bọn họ nói cái gì giở gì đấy!

Vân Mặc cũng không nghĩ tới Phượng Thiên Vũ lại muốn giết hấn, vốn dĩ hấn nghĩ phụ thân sẽ đứng ra ngăn cản, không nghĩ tới phụ thân lại không hề mở miệng, chỉ đứng đó nhìn hấn với khuôn mặt thất vọng!

Lập tức Vân Mặc cảm thấy trong lòng hấn bây giờ là rất lạnh, chết?

Hấn không thể chết, nàng cũng không phải là gia chủ Vân gia, sao có thể giết hấn!

"Phụ thân, van người, Diệp nhi biết sai rồi, cầu người làm cho nàng buông tha Diệp nhi đi!"

Khi Vân Mặc đang âm thầm nghĩ đối sách, bên tai vang lên tiếng của Vân Diệp như tiếng quý lang gào thét, khiến hấn càng thêm phiền chán!

Vân Đình đến nhìn cũng chẳng thêm nhìn bọn họ, trực tiếp nói: "Đưa bọn chúng tiến vào địa lao, trông coi cẩn thận!"

Ngay từ đầu nhóm người Vân Mặc đã bị trói lại, nghe thấy phân phó của Vân Đình, thị vệ hai bên liền áp giải bọn họ đi đến địa lao!

"Các ngươi cũng đều đi xuống đi!"

Vân Đình phát phát tay, đuổi hết những người trong đại sảnh, kể cả Vân Thần... !

Khi mọi người đã rời đi hết, Vân Đình kết lên một tầng kết giới, nhìn về phía Phượng Thiên Vũ rồi nhỏ giọng hỏi: "Nha đầu, con tên là gì?"

Phượng Thiên Vũ đứng ở một bên, nghe thấy Vân Đình hỏi như vậy, thân nhiên nói: "Nguyệt Thiên Vũ!"*

(Nguyệt Thiên Vũ: nàng sẽ mang họ Nguyệt nhé vị phụ thân thật sự của nàng là Nguyệt Phong chứ không phải là Phượng Tiêu, ai ya nhắc đến tên Phượng Tiêu ấy không biết sao rồi, hông lẽ ông chỉ bị điên như vậy thôi sao, quá nhẹ nhàng rồi)

Nàng theo họ của phụ thân nàng chứ không phải là họ Phượng, bởi vì nàng biết rõ chung quy họ của nàng đã được sửa!

"Thiên Vũ nha đầu, Thanh nhi thật sự sẽ rất nhanh trở về sao?" Vân Đình tiếp tục hỏi.

"Uh, mẫu thân nói không lâu nữa mẫu thân sẽ về cùng với phụ thân!" Phượng Thiên Vũ nói cho Vân Đình biết, rồi xoay người đứng lên: "Ngoại công, Thiên Vũ còn có chuyện phải đi trước, khi mẫu thân trở lại, Thiên Vũ sẽ trở lại thăm mọi người!"

Vân Đình vốn định giữ nàng lại, nhưng suy nghĩ thêm một chút, như vậy là được rồi, nha đầu đã nói lần sau trở lại thì nhất định sẽ trở lại!

Chờ Thanh nhi trở về, gia đình lại háo hức tụ họp với nhau, việc quan trọng bây giờ là cần phải thanh lý một số người, không thể để cho họ cản trở sự trở về của Thanh nhi!

"Uh, ngoại công cáo từ!"

Phượng Thiên Vũ nói xong, đeo mặt nạ lên, đi ra khỏi Vân phủ, hôm nay việc cần làm nàng cũng đã làm xong, về phần nhóm người Vân Mặc nàng tin ngoại công của nàng sẽ biết xử trí như thế nào cho hợp lý... !

Rời khỏi Vân phủ, Phượng Thiên Vũ vốn định quay về học viện, lại bị một bóng dáng màu đen hấp dẫn, di chuyển cước bộ nhanh chóng đuổi theo!

Trong một sân nhỏ khá vắng vẻ của Đế Hoàng thành, Phượng Thiên Vũ nhìn nam nhân ở trước mắt, toàn thân bắt đầu cảnh giác!

"Vô Hận!"

Nam nhân phía trước ngẩng đầu, giọng nói khàn đặc truyền ra: "Tuyệt Nhi, là ta!"

Nghe được hắn nói, Phượng Thiên Vũ khẽ giật mình, có chút nhú mày: "Ngươi dẫn ta tới đây làm cái gì?"

Hiện tại nàng lo lắng chính là khi biết rõ quan hệ giữa nàng và Vân gia thì hắn sẽ ra tay với Vân gia.

Vô Hận đè lại tiếng cười, giọng nói như hương rượu say đắm lòng người: "Tuyệt Nhi, chúng ta đánh cược, xem ai sẽ là người chiến thắng, như thế nào?"

Đôi lông mày của Phượng Thiên Vũ nhăn lại: "Ngươi muốn đánh cược gì?"

Nhìn nàng như thế, trong lòng Vô Hận càng thêm đau xót, trước kia ngay cả một cái nhú mày của nàng hắn cũng đã thấy không đành lòng, hắn muốn cho nàng những thứ tốt đẹp nhất, còn nàng lại đáp trả lại hắn như thế nào?

Nghĩ đến chỗ này, hắn cười to hai tiếng: "Ta cá là Đế Dạ Hiên sẽ chết, nàng sẽ quên đi hắn!"

Phượng Thiên Vũ nghe xong liền giận dữ, Long có nghịch lân, động vào sẽ chết, mà Đế Dạ Hiên chính là nghịch lân của nàng, bất kể là ai, chỉ cần thương tổn đến chàng, nàng đều sẽ không bỏ qua... !

"Vô Hận, tuy rằng ta chưa thể hoàn toàn nhớ hết những kí ức về ta và ngươi, nhưng ta cũng hiểu rõ ngươi không phải là một người bình thường, đã như vậy, vì sao ngươi vẫn luôn muốn đối nghịch với ta?"

Vô Hận lắc đầu: "Tuyệt Nhi, nếu như lúc trước hắn không xuất hiện, sẽ không có chuyện gì, hắn cướp đi nàng, cho nên hiện tại ta chỉ muốn đoạt lại những gì vốn thuộc về ta mà thôi!"

Lúc trước nếu Thần Hoàng không xuất hiện, Tuyệt nhi đã sớm gả cho hắn, Thần Hoàng, cái thân phận này cũng đã đủ mê người rồi, vậy mà còn đem những thứ tốt đẹp nhất của thế gian đặt vào trong mắt hắn, hắn vẫn còn nhớ rõ khi hắn cùng hắn giằng co, người nam nhân kia đã nói với hắn: "Vô Hận, Tuyệt Nhi là người của Thần Hoàng ta, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn, không ai có thể ngăn cản, giống như nơi đây!"

Khi thiên địa pháp tắc buông xuống, Thần Hoàng mở ra khe hở không gian, khe hở không gian mở ra đưa hắn biến mất, lúc ấy hắn khiếp sợ khủng khiếp, hắn thân là Thần Sáng Thế, có được lực lượng kinh khủng, vậy mà cũng không thể làm được gì chỉ có thể nhìn nàng biến mất, hắn chỉ có thể im lặng rời đi, nhưng mà Tuyệt nhi, hắn sẽ không bao giờ buông tay!

Hôm nay hắn biến mất, đợi ba nghìn năm sau, hắn sẽ trở lại giành lấy Tuyết nhi của hắn!

Thần Hoàng, ngươi rồi cũng sẽ bại trên tay ta mà thôi!

Nghe hắn nói xong, Phụng Thiên Vũ lạnh lùng cười: "Vô Hận, kiếp trước nếu như ta yêu ngươi, cho dù một cái Thần Hoàng hay mười cái cũng sẽ không đoạt được ta!"

Lời nói của Phụng Thiên Vũ như một thanh lợi kiếm đâm vào lồng ngực hắn, làm sao hắn không biết Tuyết nhi không thích hắn, chẳng qua thì nàng không thích hắn thì có thể nào, chỉ cần hắn có nàng là đủ!

"Tuyết Nhi, có lẽ trước kia nàng không thích ta, nhưng không lâu nữa đâu nàng chỉ có thể nhớ về ta mà thôi!"

Dứt lời, bóng dáng của hắn đã biến mất khỏi tầm mắt của Phụng Thiên Vũ!

Hai tay bắt tri bắt giác nắm thật chặt, Vô Hận, kiếp trước sẽ không yêu ngươi, kiếp này càng sẽ không yêu ngươi!

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nàng chậm rãi đi ra sân nhỏ, đi thẳng về Học viện Đế hoàng!

Khi nàng vừa rời đi, từ trong chỗ tối Bạch Liên bước ra, nàng quả thật không hiểu nổi ý tứ của tên nam nhân kia là gì, gọi nàng, lại không nói cho nàng biết nàng cần làm cái gì, chỉ để nàng ở đây đứng nhìn!

"Chủ nhân, chẳng lẽ hắn muốn chúng ta theo dõi Phụng Thiên Vũ?"

Trong đầu bỗng vang lên giọng nói của Đẳng Xà!

Người nam nhân kia đã cảnh cáo chủ người không được động vào Phụng Thiên Vũ, trừ cái đó ra, nó thật sự không thể nghĩ ra được cái nào khác!

Bạch Liên suy nghĩ một chút, chỉ có ý này thôi, mắt nhìn theo bóng lưng Phụng Thiên Vũ sắp biến mất, Bạch Liên nhanh chóng đi theo!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Ma Quân Yêu Nhiều Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.